Digitized by Google

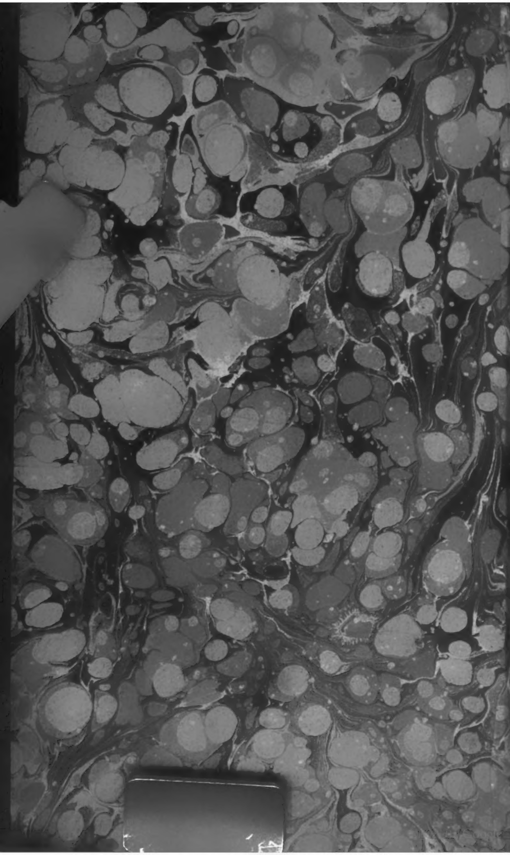

Brunck

Auct. Gr. vet. Collect. hr.
p. 15.

ANTHOLOGIA GRAECA.

TOM. VI.

C O M M E N T A R I U S.

VOLUMINIS PRIMI PARS PRIOR.

FRIDERICI JACOBS

ANIMADVERSIONES

IN

EPIGRAMMATA ANTHOLOGIAE GRAECAE

SECUNDUM ORDINEM ANALECTORUM

BRUNCKII.

VOLUMINIS PRIMI

PARS PRIOR.

LIPSIAE

IN BIBLIOPOLIO DYCKIO

MDCCXCVIII.

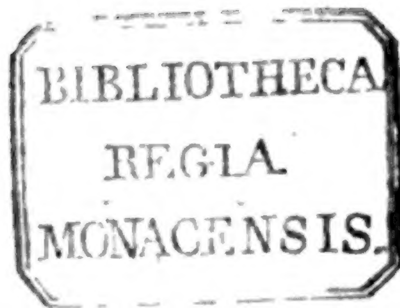

LUDOVICO ERNESTO

GOTHANORUM ET ALTENBURGENSIUM

DUCI SERENISSIMO

PATRI PATRIAE

MUSARUM PATRONO

HUNC LIBRUM

LEVE PIETATIS SUAE DOCUMENTUM

SACRUM ESSE VOLUIT

AUCTOR.

More receptum fuit apud veteres, *Princeps Sereniſſime*, ut, qui in laboribus ſuis praeſens Deorum numen experti eſſent, operum ſuorum particulam, pii animi teſtem, in Deorum immortalium aris poſitam, templisve ſuspenſam conſecrarent. In quo officio non tam muneris oblati praeſtantia, quam offerentis ſpectabatur pietas. Hunc morem imitari auſus, quem librum incredibili TUA beneficentia adjutus, tanquam ſub Dei cujusdam auſpiciis, ad umbilicum perduxi, eum TIBI dico et conſecro. Ut autem olim ad curas meas deſcendere dignatus es, ita nunc quoque leve hoc

ἀνάθημα ut ſerena TUAque fronte accipias, rogo pre-corque. Qui cum beneficiorum, quibus me cumulaſti, magnitudinem nulla omnino gratia exaequare poſſim, ad vota confugio, Deumque precor, ut TE diu, in civium TUORUM ſalutem, literarum, quarum pater appellari meruiſti, praeſidium et incolumitatem, omnium que bonorum gaudium et oblectationem, ſalvum florentemque praeſtet.

PRAEFATIO.

In primo hoc Commentarii in Anthologiam aditu duo inprimis agenda esse video: primum, ut suscepti operis rationem et consilium aperiam; alterum, ut, quibus illud subsidiis instructus perfecerim, indicem.

Ac primum quidem minime vereor, ne in hac, qua nunc fruimur, literarum luce quaerat aliquis, cujus tandem utilitatis commendatione haec levissimorum lusuum, nisi nugas potius appellaveris, collectio meruerit, ut in ea sive edenda, sive expolienda et explicanda bonas horas consumere velis. Quamvis enim, si huic operi pretium ex utilitate, sive ad vitam, sive ad literas et doctri-

nam inde redundante *), ſtatuendum ſit, multa proferre poſſim, quae vel gravem ſententiam praeceptumque ſalubre, vel rem quandam ſcitu et notatu digniſſimam, modo ad hiſtoriam, modo ad mores veterum, univerſamque antiquitatem, contineant: non tamen ita de artium, cum ceterarum omnium, quae cum humanitate conjunctae ſunt, tum inprimis poëſeos praeſtantia exiſtimandum cenſeo; barbarorum enim haec, et qui inter populos humanitate excultos barbaris ſimillimi ſunt, judicandi eſt ratio; ſed potius ita, ut, quae pulcritudine, venuſtate et dignitate emineant, etiamſi nulla inde utilitas derivetur, maxime tamen admiremur et diligamus et amplectamur. Jam nemo facile erit, ex iis quidem, qui Anthologiam graecam paulo propius inſpexerint, vel ſaltem ex theotiſcis et imitationibus et verſionibus, quales *Herderus*, Vir Summus, aliique nonnulli, ſed *Herderus* praecipue, dederunt elegantiſſimas, cognoverint, qui in ea pulcherrimos quosque Graeci ingenii, Grae-

*) Vide *Grotium* in Praefatione Anthologiae Planudeae, a Boſchio viro cl. edita.

cae elegantiae et venuſtatis flores contineri neget. Non quidem is ſum, qui ſuscepti a me et diligenter tractati operis amore occoecatus, ut parentes ſolent in liberorum ſuorum ingeniis moribusque cernendis, omnia in Anthologia laudanda, ad unguem exacta, perfectisque minimum diſtantia exiſtimem; ſemper enim rationes meas ab eorum vanitate ſejungere ſtudui, qui, quemcunque ſcriptorem ſibi expoliendum ſumſerint, eum omnibus numeris abſolutum, ſummis laudibus, ſumma admiratione dignum jactent; multa potius in copioſa illa Collectione, ex ſerioribus praeſertim temporibus, conſervata eſſe video, quibus haud aegre caruiſſemus: ſed quae his ſubductis relinquuntur, et plurima eſſe et quantivis pretii recte mihi affirmare videor. His igitur edendis, emendandis et explicandis qui otium et operam tribuunt, eos de bonis literis omnique adeo humanitate non male mereri, dubitare noli.

Sed in hoc loco ne diutius immorer, efficit magnus eorum numerus, qui Anthologiam graecam ſummis laudibus extulerunt. Hoc enim opere magnam illam jacturam, quam literae in

Lyricis et Elegiacis poëtis fecerunt, quodammodo refarciri, praeftantiffimi quique Literatores intellexerunt. Nam habet Epigrammaticum genus conjunctionem aliquam et quafi neceffitudinem cum Lyrico et Elegiaco; et ut quisque in Epigrammatis fcribendis excelluit, ita fe maxime ad veterum Lyricorum imitationem compofuiffe videtur. Nec profecto defuerunt, qui, cum fummam Anthologiae graecae praeftantiam intelligerent, eam, modo integram, modo dilectu carminum habito, typis defcribendam curarent et in latinum fermonem converterent; eandem vero qui paulo intentiori ftudio a fordibus purgare et criticae artis fubtilitate adhibita emendare fusciperent, inde a renatis literis usque ad noftra tempora inventi funt pauciffimi. Quid enim? cum in prifcis fcriptoribus reftituendis primae fine dubio partes Codicibus tribuendae fint, quotusquisque editorum, fi ab Aldo difcefferis, usque ad Brunckium anthologiam ad Codd. manufcriptos exegit? *Henricum* enim *Stephanum* quidquid hujus erat negotii paulo negligentius exfecutum effe, infra docebimus. Quis porro, prae-

ter *Brodaeum* et *Opsopoeum*, cujus tamen labor intra quatuor librorum explicationem substitit, obscuris Anthologiae locis perpetuae interpretationis lumen adhibuit? Sed quid ab illis, qui unquam his chartis manus et ingenium admoverunt, praestitum sit, in Prolegomenis nostris diserte docebitur; hic, quid ipsi praestare voluerimus, significabimus.

Primum hujus Commentarii consilium paulo angustioribus circumscriptum fuit finibus. Brunckii enim opus, quamvis multis nominibus laudandum, quantas tamen difficultates legentibus objiciat, cum mature intellexissem, si, quos labores ipse ad impedimenta illa aut removenda aut imminuenda exhausissem, ne aliis denuo suscipiendi essent, efficerem, me aliquid gratiae apud harum literarum amantes initurum esse, sperabam. Anthologiae legendae et explicandae subsidia, quae quidem in editis libris exstant, studiose conquisiveram; ut quodammodo intelligerem, lectiones Brunckianae quantam veritatis partem haberent, quidque in clarissimi hujus viri textu, quem a vulgato innumeris in locis dissentire videbam, ex codicibus, quidve ex eruditorum homi-

num emendationibus manaverit. Hoc enim tum temporis maxime ſpectabam. Cujus conſilii ut tantum efficerem, quantum ejus in ſubſidiorum, quibus utebar, conditione fieri poterat, diverſitatem lectionis Epigrammatum, ex ſexcentis libris conquiſitam, una cum conjecturis eruditorum hominum enotabam; unde Collectanea exſiſtebant, ſive Apparatus criticus, qualem *Beckius* Vir Cl. ad Euripidem dedit, ad Pindarum dare inſtituit. Intra hujus igitur Apparatus fines omne meum tum temporis ſubſiſtebat conſilium. De commentario perpetuo notisque tam copioſis, quam nunc edidi, non cogitaveram.

Sed, ut fieri ſolet, dum in aliorum animadverſionibus colligendis verſabar, re accuratius perpenſa, conſilium, quod mente conceperam, immutandum eſſe vidi. Corraſis enim omnibus, quae alii ad Anthologiam illuſtrandam conſcripſerant, intelligebam, magnum locorum numerum relinqui, quibus nemo unquam facem adhibuiſſet, nec fieri poſſe, quin, illam viam ſecutus, opus efficerem, propter partium diverſitatem et inaequalitatem, parum jucundum et fere mon-

ſtroſum. Ad hanc autem cogitationem alia accedebat, quae animum, jam ſatis commotum, penitus inclinaret. Quum enim Emendationibus quibusdam in Anthologiam graecam editis meum de Anthologia conſilium cum eruditis hominibus communicaſſem, plurimos eſſe vidi, qui rem ita acciperent, ut me juſtum in eam commentarium editurum eſſe putarent. Quod quamvis nunquam prae me tuleram, neſcio tamen quomodo, iniquum eſſe putabam, ſi hominum qualemcunque exſpectationem penitus fallerem. Majus itaque opus et difficilius, quam quod primum animo finxeram, inſtituere coepi, conſcribendo commentario, qui omnia Analectorum Epigrammata, cum aliis quibusdam carminibus et carminum fragmentis, complecteretur.

In hoc autem commentario duo inprimis praeſtanda erant: primum, ut fontes textus Brunckiani ſedulo inveſtigarem; alterum, ut locos obſcuriores, quantum id quidem a me fieri poterat, illuſtrarem. Cum utroque conjuncta erat locorum, unde quodque carmen in Analecta veniſſet, diligens obſervatio.

De ea officii noſtri parte, quae ad criticam ſpectat, primo loco dicendum eſt. In ea ſi me aliquanto plus praeſtitiſſe dixero, quam pollicitus ſim, hoc nemo arrogantiae cuidam et vanitati tribuet, ubi, quam benignam in hac parte fortunam expertus ſim, indicavero. Agebatur, ut dixi, inprimis hoc, ut, quid lectionum in Brunckii textu ex Codicibus, quid ex conjecturis, aliisve fontibus manaſſet, diligenter et accurate diſtingueretur. At poſtquam multo cum taedio ex criticis libris et aliunde magnam lectionum diverſarum copiam congeſſeram, in ſexcentis tamen locis lectionis a Brunckio invectae auctoritas latebat, nec ullo modo confici poterat, utrum genuinam Codicis, an ſpuriam interpolati apographi lectionem in illo contextu haberemus. Hoc dum ignorabatur, omne ſtudium Anthologiae textum ad ſeveriores Criticae leges exigendi et conſtituendi vanum erat et irritum. In illa autem lectionum farragine tam multae erant ineptae deſcribentium aberrationes, conjecturaeque ex illis enatae tam parum probabiles, ut magnopere verendum eſſet, ne, ſi has omnes repeterem,

id quod in illa rerum conditione neceſſario faciendum erat, chartis et lectoribus pariter illuſiſſe viderer.

Haec res cum animum meum ſollicitum teneret, contigit, quod mihi omnem illam ſollicitudinem eximeret. *Heynius*, in quo viro omnes, praeter ſummam doctrinam et eruditionem, admirantur illam promtam et paratam voluntatem, quoscunque bonarum artium amore imbutos viderit, ſummo opere ſublevandi, et *Heerenius*, *Heynii* cum in aliis rebus, tum in hac humanitatis laude aemulus, mea cauſa rogabant *Guilielmum Uhdenum*, Regis Boruſſorum apud Romanos negotiorum geſtorem, Virum doctrina, ingenio, moribus excellentem, ut, ſi fieri poſſet, accuratam Codicis Vaticani notitiam nanciſceretur. Is cum ſibi opportunitatem videret oblatam, de bonis literis, quas, ut amicas et familiares, magno amore complectitur, bene merendi, rem alacriter ſuscepit, et intra breviſſimum tempus non id ſolum, quod duumviri illi ab eo petiverant, ſed longe plura praeſtitit. Nam praeter deſcriptionem illius Codicis longe accuratiſſimam multa

nobiscum communicavit Epigrammata, quae nunquam edita essent, ex eodem Codice excerpta, interque ea Cyzicena illa, quae nuper in secundo Exercitationum criticarum Volumine illustravimus. Ab eo inde tempore, cum gratum meum erga se animum cognovisset, nihil eum unquam rogavi, quod negaverit, nihil unquam rogatus fecit, cui non multa adjecerit, quae ipsum rogare non ausus essem. Is igitur cum, quod passim a doctis viris monitum est, sua sponte intelligeret, tum demum de Analectorum textu recte statui posse, si quis eum cum Vat. Cod. comparaverit, hanc comparationem, magnae patientiae incredibilisque taedii opus, ultro suscepit; idque procul dubio absolvisset, nisi contigisset aliquid, quod taediosi illius laboris necessitatem tolleret.

Decesserat *Joannes Spalletti*, Bibliothecae Vaticanae, dum viveret, scriba, qui Anacreontis carminibus ad Cod. Vat. fidem edendis nomen suum inter Graecarum literarum amantes professus est. Hic vir, homo longe laboriosissimus, totum illum Codicem, qui Anthologiam Constantini Cephalae cum multis aliis carminibus complecti-

tur,

tur, ſumma cum fide et diligentia ita deſcripſerat, ut fere ſingulos Codicis ductus imitaretur; idque ſuum apographum, diverſis deinde temporibus, bis iterum cum ipſo Codice contulerat. Hic liber, cui Vir doctiſſimus ſummum pretium ſtatuere, quem in ſinu et oculis gerere, quem ut pretioſiſſimum κειμήλιον omnibus ſuis commendare fuerat ſolitus, poſt ejus obitum ad haeredes literarum expertes pervenerat. Qui cum emtorem quaerunt, res ad *Uhdeni* aures pervenit, qui me ejus per literas certiorem fecit. Ingens ab illis hominibus poſcebatur pretium; ut, quamvis intelligebam, ejusmodi apographum quantum mihi praeſidii allaturum eſſet, ab eo tamen emendo pecuniae, quae poſtulabatur, magnitudine facile deterrerer. Et periiſſet ſane oblata illa opportunitas, niſi *Schlichtegrollus*, collega mihi conjunctiſſimus, cum quo *Uhdeni* literas communicaveram, hujus Codicis apud Sereniſſimum Ducem mentionem feciſſet. Hic Princeps, quo nemo alius bonas literas majori cum ſucceſſu coluit, nemo vehementiore amore complectitur, non tam cito, quid rei eſſet, audivit, quam Bibliothe-

cam publicam, plurimis pretiosissimisque libris summa liberalitate ab eo donatam, hoc quoque munere mactare statuit. Rei conficiendae cura *Uhdeno* mandata, brevi tempore ad finem perducitur. Emitur Codex longe minori pretio, quam quod illi ab initio popofcerant. Hic autem *Uhdeni* de Anthologia merendi studium non substitit. Nam cum ei liber Spallettianus traditus esset, quamvis eum diligentissime scriptum esse agnoscebat, nullum tamen ejus rei dubium passus est relinqui; sed, cum, ut ante dixi, Analecta ad Codicem Vaticanum comparare coepisset, nunc telam retexuit et illum Codicem cum libro Spallettiano diligentissime contulit. Ea demum opera effectum est, ut hoc Apographum vel eandem, vel haud multo minorem, quam ipse Codex, auctoritatem habeat.

Huic igitur apographo, cujus infra in Prolegomenis uberiorem notitiam dabimus, lectiones debentur Vat. Cod., quas ubique in notis nostris diligenter commemoratas invenies. Quae res quantum nobis profuerit ad stabiliendum de Brunckiano textu judicium, ad editorum errores, praesertim circa auctores carminum, convincendos et

removendos, ad multos denique locos rectius constituendos, non est hujus loci ambitiose docere; ex ipsius Commentarii usu cognoscendum est. Ut autem iis, qui vel singula carmina, vel totam Anthologiam Brunckianam denuo ad Cod. Vat. exigere volent, laboris compendium fieret, ad quodvis carmen, quod quidem ex Constantini Cephalae Anthologia manaverit, Codicis paginam, in qua legitur, diligenter notavimus.

Praeter hunc librum manuscriptis Codd. aliis usus sum nullis, qui quidem alicujus momenti essent. Nam nec Schedae Vinarienses, de quibus infra monebimus, nec Schedae Krohnianae, quas passim in notis nostris laudatas invenies, multum bonae frugis habebant. *Krohnianae* illae, quas dixi, *Schedae* servabantur olim in Bibliotheca amplissima *Bartholdi Nicolai Krohnii*, Pastoris ad D. Mariae Magd. Hamburgi, sub titulo: *Reliquiae sex* (octo) *foliorum ex Msto Cod. membranaceo* Ἀνθολογίας διαφόρων ἐπιγραμμάτων παλαιῶν. Haec folia *Krohnius*, ex cujus Bibliotheca anno 1796. pervenerunt in Bibliothecam Serenissimi Ducis Gothani, scripta esse censebat Seculo XIV. Continent Epi-

grammata XLVI. ex omnibus fere Planudeae libris, nullo ordine ſervato. Priora XX Epigrammata nec lemmata nec auctorum nomina adſcripta habent; reliquorum plurima utroque inſtructa ſunt. Paucas varietates habent, nec eas admodum memorabiles.

Ex veteribus Anthologiae Planudeae editionibus comparavi editionem principem *Jani Lascaris*, tres Aldinas, Juntinam, Aſcenſianam et Stephanianam. Harum nonnullas mihi ſuppeditabat Bibliotheca noſtra publica, cujus cuſtodibus, Viris clariſſimis, pro eorum humanitate promtoque in laboribus meis adjuvandis ſtudio gratias ago quam poſſum maximas; alias ex Bibliothecae Göttingenſis theſauro mecum humaniter communicavit *Heynius*. Unam nanciſci non potui, omnium rariſſimam, quae Venetiis prodiit anno 1550. apud Petrum et Jo. Mariam Nicolinos Sabienſes. Ea tanto aegrius carui, quanto probabilius erat, eam propriis quibusdam dotibus eſſe ornatam.

Praeterea autem ſubſidia quaedam inedita, interque ea nonnulla quantivis pretii, mihi Summorum quorundam Virorum benevolentia obtulit. Brevi poſtquam conſilium meum de edendis in An-

thologiam commentariis in homines exierat, *Schneiderus*, Profeſſor Francofurtenſis, Vir eruditiſſimus, qui humanitatis diſciplinam cum naturae cognitione ita conjunxit et copulavit, ut difficile ſit ſtatuere, utra laude magis emineat; *Schneiderus* itaque ultro mihi obtulit, quaecunque et olim et nuper in Anthologiam doctiſſime notaverat. Harum notarum longe maximam partem Vir clariſſimus Analectorum margini eo tempore alleverat, quo Argentorati Brunckii familiaritate et conſuetudine fruebatur, iisque *Brunckius*, quod ex multis locis intellexi, cum Lectiones et Emendationes in Analecta conſcriberet, ſaepe magno cum fructu uſus eſt. His adjunctae erant Schedae quam plurimae, bonae frugis pleniſſimae, quibus disquiſitiones in Poëtarum Anthologiae vitam et ſcripta continebantur, unde quae excerpſi, nondum in *Schneideri* Periculo critico Analectisque criticis exhibita, ea omnia ſumma cum fide ad auctorem ſuum retuli.

Reiskianum in Anthologiam apparatum ut nanciſcerer, mature operam dedi. Cujus rei cauſa cum *Suhmium*, Virum eruditionis laude non minus

quam generis nobilitate excellentem, in cujus Bibliothecam Schedas Reiskianas perveniſſe noveram, per *Münterum*, Virum clariſſimum, adiiſſem, magnus ille literarum patronus precibus meis ſtatim annuit, et quidquid iſtarum chartarum penes eum erat, mihi mittendum curavit. Continebantur illae volumine formae quadruplicatae, in quo duae priores Apographi Lipſienſis partes (Muſa Stratonis cum Epigrammatis vario metro conſcriptis) continentur, cum multis *Reiskii* conjecturis in margine. In fronte libri leguntur haec *Reiskii* manu ſcripta: *Sed haec omnia curis ſecundis emendata ipſe manu mea deſcripſi, ut hic Codex nullius amplius uſus ſit, et nolim quidquam ex eo tanquam meum publicari.* Alterum illud apographum, cujus in his verbis mentio injicitur, *Reiskius* miſit ad Cardinalem Quirinum, unde illud nunquam recepit. Ne igitur opera a Viro doctiſſimo in hac Anthologiae parte, quam ipſe non edidit, collocata penitus periret, mihi licere putavi, ea, quae bonae notae eſſent, excerpere, reliqua, quae ipſe auctor improbaturus fuiſſe videretur, omittens, ne ejus Manes irritarem, τὰν ἐν ὕπνῳ σφῆκ' ἀναπαυόμε-

νον. *) Cum illo autem volumine conjuncta erat Collectio Epigrammatum XXXVI. quibus Apographum Lipsiense caret, ex Schedis Lacrozianis et recentiorum philologorum scriptis confecta. Ea carmina *Reiskium* Jensianis subjungere voluisse, intelligitur ex verbis huic Syntagmati praefixis: *Pervenimus igitur propitio numine ad finem Jensianorum quoque carminum, quibus adjungemus aliqua, nullo alio quam fortuito ordine, quae passim librorum sparsa et a Viris doctis laudata, et ex Anthologia depromta, in edita tamen juxta ineditaque nostra et Jensiana farragine frustra quaesivimus. Continuabimus coeptos numeros neque auctores nostros dissimulabimus.* **) — Tertia pars harum chartarum continebatur notarum farragine, quam *Reiskius* margini editionis Stephanianae adscripserat. Magnam de his notis spem conceperam animo ex iis, quae *Reiskius* commemorat in Praefat. ad Anth.

*) Hoc volumen descripsit Kulenkampius, cujus apographum, amplissima ejus bibliotheca distracta, in Britanniam delatum est. Ex Reiskiano illo libro varietatem lect. apographi Lipsiensis, lectiones Tryllitschianas et Lacrozianas excerpsi.

**) Hoc Syntagmate Brunckium usum fuisse suspicor. Vide ejus Lectiones p. 28. XII. et quae notavimus ad Philodemi Ep. XII. et XXIII.

C. C. p. XXXIII. et Brunckius in fine Praefat. Sed hanc ſpem ipſa res penitus deſtituit. Nihil enim in illis notis habetur, niſi locorum, ubi carmina et verſus Anthologiae laudantur aut illuſtrantur, indicium. Quid igitur alteri illi notarum in Planudeam collectioni factum ſit, utrum perierit, an alicubi lateat, cum ignorantiſſimis ignoro.

Quo tempore in concinnando commentario cum maxime verſabar, *Heynius* Vir Ill. libellum ad me miſit, qui praeter alia quaedam in Bibliotheca Bodlejana deſcripta notas quasdam in Anthologiam continebat. Quem librum cum evolviſſem: quo me animo fuiſſe putas, cum virorum in hoc literarum genere longe principum, *Iſaaci Caſauboni* et *Joſephi Scaligeri*, nomina oculos meos ferirent? Et *Caſauboni* quidem notae, quae in Schedis nonnullis indigeſtis in Bibl. Bodl. aſſervantur, in tertii libri fine deficiunt, nec multae ſunt numero. Quaedam ex iis vitioſe ſcriptae ſunt, ita tamen, ut auctoris mentem perſpicias, aliae nullum omnino ſenſum efficiunt; unde eas in *Caſauboni* *αὐτογράφῳ* intricata et difficili manu ſcriptas eſſe ſuſpicor. *Scaligeri* autem

notae, adscriptae margini edit. Aldinae 1521. (vide *Harles.* ad Fabr. Bibl. Gr. T. IV. p. 439. fin.) numero plurimae sunt. Earum nonnullae in sphalmatis editionis Aldinae corrigendis versantur; aliae ex aliis editionibus excerptae videntur; sed his subductis plurimae restant ipsius *Scaligeri* conjecturae, nec *Huetio*, nec aliis cognitae. Inter has si multas egregie doctas et ingeniosas esse dixero, facile fidem inveniam apud eos, qui *Scaligeri* ingenium et doctrinam non ignorant. Cum his conjunctae erant Notae *Anonymi*, editioni Stephanianae appictae, quae in *Fabricio* commemorantur p. 441. m. Liber fuisse putatur *Fr. Nansii.* Sunt in iis perpaucae emendationes, sed nonnullae difficilium locorum verborumque interpretationes et versiones metricae. Ex illis ea, quae prudenter et ingeniose videbantur animadversa, diligenter excerpsi.

Ad haec subsidia accesserunt conjecturae nostrae, ex quibus num quid utilitatis ad Anthologiam redundaverit, non nostrum est statuere. Hoc tantum profiteri possum, me veritati dedisse operam, non ostentationi. In quo studio cum

non fieri poſſet, ut ubique, quod quaerebam, aſſequerer, facile feram aliter ſentientium judicia. Quin ne cum cavillatoribus quidem de hujusmodi rebus unquam disputabo. Has enim literas, quae ab humanitate nomen ducunt, me eam ob cauſam amplexum eſſe fateor, quod in earum tractatione quandam voluptatem ſentiebam. At hujus voluptatis fructus neceſſe eſt pereat, ubi in Muſarum viretis non tam flores, quibus delectemur, decerpimus, quam lapides potius colligimus, quibus bonam aliorum exiſtimationem petamus, aut nosmet ipſos ab aliorum impetu et iniquitate defendamus. Quodſi tamen alii hujusmodi altercationibus delectantur, illi ſuo fruuntor judicio: mihi *τὰ εἰρήνης ἔργα* commiſſa putabo. Quare nunquam non paratus fui errores meos confiteri et, ut ajunt, vineta mea caedere. Idem etiam in poſterum facturus, ſeveriſſimum me in ſcriptiones meas cenſorem praeſtabo.

Eſt autem, ut huc redeam, in Anthologia Graeca fons emendationis longe uberrimus is, qui ex ſimilium locorum comparatione oritur. Quod enim *Ruhnkenius* veriſſime monuit (in Praef. ad

Tim. p. XX.), poſt heroica illa ſummorum ingeniorum tempora vix quenquam ad ſcribendum acceſſiſſe, quin ſe totum ad aliquem veterum exprimendum imitandumque daret, id in epigrammatico quoque genere, et haud ſcio an in nullo magis, locum habuit. Longe plurimi enim eorum, qui poſt Mnaſalcam, Leonidam Tarentinum, Callimachum, ingenium converterunt ad ſcribenda Epigrammata, hoc praecipue ſpectaſſe videntur, ut ſuperiorum poëtarum ἐννοίας, verbis variatis, exprimerent ſibique vindicarent. Quorum haud pauci ita in hoc negotio verſati ſunt, ut, quae ab illis preſſius dicta eſſent, dilatarent et amplificarent; alii vero ita, ut priſcorum carmina quaſi in compendium redigerent. Quae igitur in hoc literarum genere haud minimi momenti eſt locorum ſimilium diligens comparatio, haec in Anthologia longe fructuoſiſſima. Ea nobis quoque ad quosdam locos rectius conſtituendos, ad alios rectius interpretandos plurimum profuit.

Senſim ad alterum locum, de quo nobis monendum eſſe dicebamus, delapſi ſumus. Paucis defungar. In interpretatione igitur hoc inprimis

ſpectavi, ne quid praeterirem, in quo lectores, in Anthologia legenda minus exercitati, haerere poſſent. Quorum locorum explicationem non reperiebam, ea ſaltem indicavi, ut alii rem tentarent. Perſpicuitati inprimis ſtudui; ſed ne in omnibus tam perſpicuus eſſem, quam nonnulli fortaſſe deſiderabunt, argumenti vetabat obſcoenitas. Et cum ad rectam verborum intelligentiam nihil fere magis valeat, quam ut ante teneas, de qua re agatur, ſingulis fere carminibus breve argumentum praemiſi, quod, ut Ariadnae quoddam filum, errori caveat. Similis argumenti carmina ſedulo comparavi, nec tamen ubique omnia, ſed ea tantum laudavi, quae ad ſenſum illuſtrandum plurimum conferre exiſtimabam. Sed ſingula, quae ad interpretis officium pertinere cenſentur, enumerare longum eſt. Quid effecerim, aliorum judicium facio; efficere certe conatus ſum, ut Epigrammatum obſcuritates tollerentur, et via ad eorum intelligentiam, quae impeditiſſima fuit, planior et apertior fieret. Cum multis mihi in hac parte difficultatibus conflictandum fuiſſe, facile credent, qui in Anthologia verſati

ſunt. Magnus enim eſt Epigrammatum numerus, quae nullus interpres ante me attigit; in aliis veritas inveſtigari non poterat, niſi diſſipatis priorum interpretum erroribus. Sed has aliasque difficultates ambitioſe deſcribere, ſupervacaneum ſit. Aliter enim has literas non conſtare, probe teneo. Mihi perſuaſum habeo, me aditum ad Anthologiae vireta, ſentibus et rubis obſtructum, expeditiorem feciſſe. Rem tamen inchoavi potius, quam perfeci. Alii eam ad exitum perducent, quibus plus otii, felicioris ingenii vena, uberioris lectionis et eruditionis copia contigerit. Talem interpretem ut Anthologia quam primum nanciſcatur, bonarum literarum cauſa vehementer opto. Hoc dum fiat, earum amantes hoc Catone contenti ſint.

Ceterum primum hoc Commentarii in Anthologiam Volumen mox ſequetur alterum, quod ſecundi Analectorum Tomi carmina complectetur; tertium reliquorum Epigrammatum interpretationem abſolvet. Ei adjicietur, praeter indicem graecitatis, Hiſtoria critica Epigrammatis, et poëtarum, qui Epigrammata conſcripſerunt, no-

titia. Hanc cum Prolegomenis, huic praefationi subjectis, conjungere ſtatueram; ſed primi hujus Voluminis amplitudo me hoc conſilium coëgit abjicere.

Finem praefandi faciam, ubi pii gratique animi officia peregero. Si quid aliud laboris a me ſuscepti onus allevare potuit, ſumma fuit ſummorum Virorum benevolentia et humanitas, quam cum in aliis, tum in hoc praecipue opere expertus ſum. Quorum eximiam ergo me amicitiam rerumque mearum ſtudium cum apud me reputo, ita commoveor, ut ne verba quidem, ad animi ſenſus, non dicam exprimendos, ſed indicandos, idonea reperire poſſim. Nec tamen multis verbis opus eſt apud eos, qui officio gaudent, et bene agendo non tam laudem et gratiam, quam recte factorum conſcientiam petunt. Beneficiorum, quae in me contulerunt, memoriam nulla unquam obliterabit oblivio; neque committam, ut eos ſtudii erga me ſui poeniteat. Scribebam Gothae, menſe Aprili 1798.

PROLEGOMENA

IN QUIBUS

HISTORIA ANTHOLOGIAE GRAECAE

NARRATUR.

PROLEGOMENA.

I.

De iis, qui primi Epigrammata collegerunt.

Ab eo inde tempore, quo ſcribendi ars per Graeciam frequentari coepit, id quod circa Olympiadum initia factum fuiſſe videtur, Epigrammata ad rerum geſtarum hominumque illuſtrium memoriam conſervandam in *ἀναθήμασιν* et tumulis uſurpata ſunt. Antiquiſſimi hujus Epigrammatum generis utilitas eruditos homines primum ad minora illa carmina colligenda invitaſſe videtur. Qui enim hominum in bello et pace clarorum vitas *), urbium origines, populorum res geſtas literis mandabant, eos ſaepenumero ad Epigrammatum auctoritatem provocaſſe conſtat. Quod autem Herodotus fecerat, nec Thucydides a gravitate ſua alienum eſſe putaverat, id poſteriores

*) Vide *van Goens* de Simonide p. 5. ſq.

eo ſtudioſius feciſſe, quo magis in hiſtoria ſcribenda lectorum oblectationi ſtuderent, nullo modo dubitari poteſt. Antiquiorum exemplum ſecutus eſt Diodorus, Plutarchus, alii; et ut quisque elegantiorum literarum ſtudioſior fuit, ita poëtas cum alios, tum Epigrammaticos in partes vocando, perpetuae orationis taedium lenire conabatur.

Sed ubi primum intellectum eſt, hiſtoria quantum non ornamenti ſolum, verum etiam praeſidii ex Inſcriptionibus peteret, iis praeſertim, quae publicis monimentis inſculptae eſſent, exſtiterunt viri docti et literarum amantes, qui eas ſtudioſe deſcriberent earumque quaſi theſauros conderent. Inter hos principem locum tenet, propter operum quae reliquit multitudinem, *Polemo*, ex cujus libro περὶ τῶν κατὰ πόλεις ἐπιγραμμάτων *Athenaeus* Epigrammata quaedam laudavit L. X. p. 436. D. et p. 442. E. Scripſit idem praeterea quatuor libros de donariis in Acropoli poſitis, quos laudat *Strabo* L. IX. p. 607. A. aliique ſub titulo, περὶ τῆς ἀκροπόλεως. His eum, dum donaria enumerabat eorumque quaſi hiſtoriam condebat, Epigrammata illis appoſita inſeruiſſe, dubitare noli. Simile opus *Polemo* condiderat περὶ τῶν ἀναθημάτων ἐν Λακεδαίμονι, laudatum ab *Athenaeo* L. XIII. p. 574. D. et aliud, quod rerum ad antiquitatem et hiſtoriam ſpectantium refertiſſimum fuiſſe oportet, περὶ τῶν ἐν

Δελφοῖς θησαυρῶν, cujus auctori docti et diligentis scriptoris laudem *Plutarchus* tribuit T. II. p. 675. B. Propter intentum hoc Inscriptiones de columnis, pilis, statuis, donariis describendi studium joculari cognomine στηλοκόπας vocatus est, ut quidem, non sine magna veritatis specie, suspicatur *Casaubonus* in Animadv. in Athen. p. 409. 39. Ex his *Polemonis* operibus, quibus fortasse et alia quaedam ejusdem hominis scripta accensenda sunt, sed ex his praecipue aliorumque similibus antiquissimum Anthologiae conditorem, *Meleagrum*, multa in collectionem suam transtulisse, probabile est. In simili argumento versatus est *Alcetas*, cujus librum περὶ τῶν ἐν Δελφοῖς ἀναθημάτων *Athenaeus* excitat L. XIII. p. 591. C. ubi inscriptio ab *Alceta* commemorata profertur; *Menestor* ἐν τῷ περὶ ἀναθημάτων ap. *Athen.* p. 594. D. et *Apellas Ponticus*, qui Epigrammata donariis addita collegisse videtur *Dorvillio* in Misc. Obss. T. VII. p. 28.

Ut ii, quos hactenus enumeravimus, inprimis donariorum inscriptiones collegerunt, ita alii alias. Thebana *Aristodemi* Epigrammata laudat *Scholiastes Apollonii Rhodii* L. II. 906. de quo conf. *Valckenar.* ad Phoeniss. p. 732. Ἐπιγράμματα Ἀττικὰ collegit *Philochorus*, ut *Suidas* testatur v. Φιλόχορος, si quidem vera est verborum distinctio, quam *Kusterus* secutus est. In Codicibus enim

ἐπιγράμματα· ἀττικά. vocibus per punctum distinctis, legitur. Peculiarem de Epigrammate librum scripsit *Neoptolemus Parianus*, quem ita laudat *Athenaeus* L. X. p. 454. F. ut appareat, illum Epigrammata operi suo intexuisse. Ipsum Epigrammata scripsisse, non satis caute asserit *Groddeck* in Bibl. Artium et Liter. Fasc. II. p. 92. *not.* Silentio non praetereundus est, quem et *Fabricius* laudavit T. IV. p. 416. ed. nov. nec *Reiskius* praetermisit in Praef. ad Anthol. p. IX. *Euhemerus*, quem e titulis et inscriptionibus sacris deorum historiam contexuisse narrat *Lactantius* Instit. Div. I. c. 9. cum quo conf. *Cicero* de Nat. Deor. I. 42.

II.

De Meleagro, Anthologiae conditore.

Primus autem Anthologiam non ex uno Epigrammatum genere, nec ex iis tantum, quae publicis monimentis inscripta fuerunt, sed cum ex his, tum ex poëtarum operibus collectam, condidisse et concinnasse videtur *Meleager Gadarenus*, cujus nomen, olim non nisi doctioribus cognitum, post repertam a Salmasio Constantini Cephalae Anthologiam, omnium, qui vel levem cum graecis literis contraxissent consuetudinem, ore et laudibus celebrari coepit. Hujus viri memoriam servavit *Strabo* L. XVI. p. 1101. Ἐκ δὲ τῶν

Γαδάρων Φιλόδημός τε ὁ Ἐπικούρειος γεγονὼς, καὶ Μελέαγρος καὶ Μένιππος ὁ σπουδογέλοιος, καὶ Θεόδωρος ὁ καθ' ἡμᾶς ῥήτωρ. Ex hoc loco Menippum Gadarenum commemorat *Stephanus Byz.* v. Γάδαρα. Cui Menippo Meleagrum noſtrum aequalem facit *Diogen. Laërt.* VI. 99. τὰ δὲ βιβλία αὐτοῦ (Menippi) πολλοῦ καταγέλωτος γέμει, καί τι ἴσον τοῖς Μελεάγρου τοῦ κατ' αὐτὸν γενομένου. Cum quo loco comparandum Epigr. *Meleagri* CXXVII. ubi ſe πρῶτα Μενιππείαις συντροχάσαι χάρισιν ipſe poëta gloriatur; et Epigr. inter ἀδέσπ. DLXXII. Μοῦσαι Μελέαγρον — Μενιππείαις ἠγλάϊσαν χάρισι, ut hunc verſum certa emendatione reſtituerunt *L. Holſtenius* et *Emm. Martinus*. Non ſupervacaneum fuerit, hoc loco monere, illam carminum *Meleagri* cum *Menippi* ſcriptis ſimilitudinem, ſive ex imitatione ſive ſponte natam, in Epigrammatis quidem nulla ratione quaerendam eſſe, ſed in aliis quae interciderunt operibus, Satyris fortaſſe Menippeis. Ex his derivata videntur, quae *Athenaeus* profert L. XI. p. 502. C. Μελέαγρος ὁ Κυνικὸς ἐν τῷ Συμποσίῳ οὑτωσὶ γράφει· Κἂν τοσούτῳ πρόποσιν αὐτῷ βαρεῖαν διέδωκε, χυτρίδια βαθέα δώδεκα. et L. IV. p. 157. B. ubi Nicium meretrix ad Cynicos epulantes, οὐδεὶς, ait, ὑμῶν, ἄνδρες γενειοσυλλεκτάδαι, ἰχθὺν ἐσθίει. ἢ καθάπερ ὁ πρόγονος ὑμῶν Μελέαγρος ὁ Γαδαρεὺς ἐν ταῖς Χάρισιν ἐπιγραφομέναις ἔφη, τὸν Ὅμηρον Σύρον ὄντα τὸ

γένος --; ἢ μόνον ἀνέγνωτε σύγγραμμα αὐτοῦ τὸ περιέχον λεκίθου καὶ φακῆς σύγκρισιν. quem locum respexit *Eustathius* ad Il. λ. p. 814. 40. Ex his locis tres, ni fallor, Satyrarum, quas *Meleager* composuit, titulos lucramur, Συμπόσιον, Λεκίθου καὶ Φακῆς Σύγκρισις et Χάριτες, nisi fortasse totum illud Satyrarum syntagma Χαρίτων titulo inscriptum fuit. Qui titulos Satyrarum *Varronis* meminerint, hanc conjecturam probabilitate non destitutam esse fatebuntur. Quod si vero *Meleager* ille, de quo agitur in duobus quae supra laudavimus Epigrammatis, non diversus est ab eo, qui Anthologiam condidit, hic Cynicus fuit, nec locum habet conjectura doctorum quorundam virorum ap. *Harlesium* in Fabr. Bibl. Gr. T. IV. p. 417. sq. qui duos Meleagros fuisse existimarunt, utrumque Gadarensem, alterum Cynicum, alterum Anthologiae patrem et conditorem. Certe hoc mihi exploratum videtur, eum, quem Gadarensem appellat *Athen.* L. IV. p. 157. nihil diversum esse a Cynico, cujus mentionem facit in altero loco L. XI. p. 502. Epigrammata autem illa, quae supra dixi, Meleagri illius, qui Coronam contexuit, vitam enarrare, non est quod dubitemus; nec certe dubitavit is, qui Scholion scripsit ad Prooemium Coronae in Vat. Cod. p. 81. Οὗτος ὁ Μελέαγρος Φοίνιξ ἦν τῆς ἀπὸ Παλαιστίνης πόλεως· ἐποίησε δὲ τὸν θαυμάσιον τουτονὶ τῶν Ἐπι-

γραμμάτων στέφανον. et iterum: Ὅτι ὁ Μελέαγρος Γαδαρηνὸς ἦν τὸ γένος Σύρος· ἐτελεύτησεν ἐν Κῷ τῇ νήσῳ.

Quae cum ita se habeant, *Meleager* floruit cum Menippo, item Gadareno et Cynico. Jam vero Menippi aetas incertissima est. Ad conjecturam igitur confugere debemus. *Burettus* (Mémoires de l'Acad. des Inscript. Tom. XIX. p. 441.) Meleagrum sub primis Alexandri successoribus vixisse suspicatur. *Martinus* in Epist. Tom. I. p. 187. eum sub Seleuco, Antiochi M. filio, floruisse ait. Alii aliter. Sed verissima videtur sententia Scholiastae in Vat. Cod. p. 82. Γαδαρηνὸς ἦν, ὡς ἐν τοῖς ἔμπροσθεν αὐτὸς ἑαυτοῦ ἐμνημόνευσεν· ἤκμασεν ἐπὶ Σελεύκου τοῦ ἐσχάτου.

In hac sententia cur acquiescendum existimem, paucis dicam. Inter *Meleagri* Epigrammata unum est (CXXIII.) in Antipatri Sidonii tumulum, quem aetatem usque ad Ol. CLX. produxisse, certis indiciis constat. Tenemus igitur hoc, Meleagrum floruisse post Ol. CLX. Jam vero primum ejus aetatem ab Antipatri Sidonii temporibus non valde remotam fuisse, colligas ex Nostri Prooemio v. 42. ubi illius poëtae carmina his verbis circumscripsit: Φοίνισσάν τε νέαν κύπρον ἀπ' Ἀντιπάτρου. *νέαν κύπρον* appellat Antipatrum, ut recentem poëtam. Ad hoc argumentum aliud accedit, quod, quamvis longius petitum, satis tamen pon-

deris et gravitatis habet. Meleágri in Epigrammatis colligendis veſtigia primus ſecutus eſt *Philippus Theſſalonicenſis*, ut ipſe fatetur Ep. I. Tom. II. p. 211. Is ſeculo poſt Chriſtum natum primo, et quidem ſub ſeculi exitum coronam contexuit ex poëtis ὁπλοτέροις, i. e. ut contextus docet, iis, qui poſt Meleagrum ſcripſerunt. Inter hos *Philodemum* recenſet, poëtam in hoc Epigrammatico genere longe celeberrimum, Gadarenſem. Hunc floruiſſe circa Olymp. CLXXX. ſatis conſtat. Jam hinc intelligitur, ejus in Meleagri Corona carmina nulla fuiſſe. Num vero Meleagrum hunc virum ignoraſſe putemus? Non probabile, civem nimirum, eumque in illo genere, cui Meleager praecipue ſtudebat, nobiliſſimum. Nonne hinc ſequitur, eum Philodemi florem non vidiſſe, ut multo junioris? Verum eſt igitur, quod Scholiaſtes affirmat, Meleagrum ſub ultimo Seleucorum vixiſſe. Is enim regnare coepit Ol. CLXX. 3. quo tempore Antipater Sidonius defunctus erat, Philodemus nondum florebat.

Hic igitur vir, et Cynicus et Gadarenſis, et ipſe Epigrammata conſcripſit, de quibus tum dicetur, ubi poëtarum Epigrammatariorum vitas enarrábimus, et aliorum Epigrammata collegit. De hac collectione, Στέφανος inſcripta, ante Codicem Palatinum repertum, id eſt, ante ſuperioris ſeculi initia, nihil plane conſtabat. In hoc

uno enim Codice servatum est nobilissimum illud Prooemium, in quo singulos poëtas, Coronae intextos, cum singulis floribus arboribusve comparatos recenset. Sunt autem ii, quos nominatim appellat, numero XLVI; quibus se haud paucos alios, recentiores, (ἔρνεα πολλὰ νεόγραφα vers. 55.) adjunxisse profitetur. Unde de illius operis et amplitudine et praestantia existimare possumus. Nam ex illis poëtis, quorum se carmina in Collectionem suam retulisse ait, longe plurimi florentissimis Graeciae temporibus vixerunt; interque eos haud pauci tanta apud omnes fuerunt gloria, ut, vel nominibus eorum auditis, summam tibi artis poëticae perfectionem, summum fastigium animo fingas. Hoc utinam praeclarum opus aetatem tulisset! Sed bene tamen nobiscum actum est, quod, in tanta optimorum et poëtarum et cujusvis generis scriptorum jactura, tam insignes Coronae illius reliquiae ad nos pervenerunt, quae desiderium, etsi non explerent, lenirent tamen et minuerent. In hac Collectione singula carmina, nulla argumenti ratione habita, secundum literas initiales fuisse disposita, diserte docet *Scholiastes* in Cod. Vat. p. 81. ubi verbis supra laudatis adjicit haec: ἐποίησε δὲ τὸν θαυμάσιον τουτονὶ τῶν Ἐπιγραμμάτων στέφανον· συνέταξεν δὲ αὐτὸν κατὰ στοιχεῖον. Posteriora haec verba male accepit *Salmasius* in Exercitationibus Plin. p. 596. D. qui

etiam *Leichium* in Carm. Sepulcr. p. IV. et *Reiskium* Praef. p. XIII. ſecum in errorem induxit, ut putarent, Meleagrum poëtarum nomina ſecundum ordinem elementarem diſpoſuiſſe. Non in his, ſed in ipſis Epigrammatis illum ordinem obſervatum fuiſſe, ex iisdem *Scholiaſtae* verbis probe intellexit *Martinus* in Epiſt. ad Alexandrum Zondadarium Tom. I. p. 184. cujus interpretatio Codicis Vaticani adſpectu veriſſima eſſe intelligitur. Meleagri enim Coronam quamvis diſſolvit et discerpſit Conſtantinus Cephalas, carminibus ſecundum argumenta in capita quaedam deſcriptis, in nova tamen diſpoſitione prior ille ordo non ita turbari potuit, ut omnia ejus obliterarentur veſtigia. Quin idem elementaris ordo vel in Planudea, in qua tamen longe artificioſior eſt distributio, in multis locis apparet, ubi Planudes plura ſimul Epigrammata ex Conſtantini Anthologia in ſuam transtulit.

Praeter hanc amplam Epigrammatum collectionem Meleager etiam aliam inſtituiſſe videtur Reiskio in Notit. Poët. p. 243. ſolis puerorum laudibus deſtinatam. Quod ut opinaretur, virum doctiſſimum commovit Epigr. II. Meleagri, quod pro praefatione peculiaris Anthologiae habuit. At in hoc carmine nihil aliud egit, niſi ut pueros ſibi amatos recenſeret, eosque tanquam in Coronam contexeret; unde hoc unum colligere licet,

Meleagrum pueros illos carminibus ſuis celebraſſe. Idque res ipſa confirmat; nam in plurimos puerorum, quorum nomina in illo Carmine exſtant, Meleagri reperiuntur Epigrammata. Non eſt igitur, cur eum duplicem Anthologiam condidiſſe dicamus. *)

III.

De Anthologia Philippi Theſſalonicenſis.

Per Meleagri veſtigia inceſſit is, quem ſupra commemoravimus, *Philippus Theſſalonicenſis*, novae Anthologiae conditor. Is Meleagri imitationem in hoc inſtituto diſertis verbis profeſſus eſt Epigrammate illo, quod praefationis loco praemiſit T. II. p. 211. ubi ſe *recentiorum poëtarum* carmina, tanquam flores, contexuiſſe ait, quibus Coronam efficeret, Meleagricae illi ſimillimam eique opponendam: *Καὶ σελίδος νεαρῆς θερίσας στάχυν, ἀντενέπλεξα τοῖς Μελεαγρείοις ὡς ἴκελον στεφάνοις.* Jam ex hac imitationis profeſſione merito colligas, Philippum etiam in diſponendis carminibus ordinem a Meleagro probatum adoptaſſe; eamque ſuſpicionem confirmat Vat. Codex, in quo ordinem alphabeticum obſervatum videmus etiam in illis carminibus, quae non aliunde quam ex Philippi

*) Vide Wyttenbachium in Bibl. Crit. T. I. P. II. p. 23.

Anthologia desumta sunt. Multo minor autem in hac nova Corona poëtarum numerus fuit; non enim ultra XIII. excurrit. His annumerandus est cum ipse Philippus, multorum Epigrammatum auctor, tum etiam alii, quorum nomina reticuit.

Quo tempore Philippus vixerit, non satis constat. Ex indiciis quibusdam, in ejus Epigrammatis obviis, recte sibi colligere videbatur *Vavassor* de Epigr. p. 184. et *Martinus* l. c. p. 191. eum Augusto regnante vixisse. In hanc sententiam concessit *Reiskius*, eamque novis quibusdam argumentis firmare conatus est. Verum enimvero cum inter poëtas a' Philippo in ordinem redactos reperiantur nonnulli, quos post Augusti tempora floruisse constat, ut Antiphilus et Automedon, quorum ille circa A. U. C. 806. hic Nerva regnante (A. U. C. 851.) floruisse videtur, hanc difficultatem vir doctissimus ita expediri posse putavit (in Notit. Poët. p. 270.), ut duos Philippos fuisse statueret, alterum antiquiorem, Julii Caesaris et Augusti aequalem, alterum sesquiseculo ferme juniorem, secundae Anthologiae auctorem. De qua sententia quid statuendum sit, explicabimus.

Rem paulo altius repetam. In persequendis vestigiis, unde poëtarum Anthologiae aetas cognoscatur, Reiskius ita plerumque versatur, ut, si qua carmina ad historiam aliquam remve gestam pertineant, ea fere eodem tempore, quo illa eve-

nerit, compoſita putet, et ex iis adeo auctoris aetatem colligat. Quae colligendi ratio ut in quibusdam recte procedit, ita admodum fallax eſt in iis poëtis, qui ſe totos ad imitationem compoſuerunt. Quorum quam magnus ſit numerus, in Praefatione monuimus. In ejusmodi igitur poëtis ſi qua ſit facti cujusdam, aut rei hominisve illuſtris mentio, nihil inde aliud colligi poteſt, niſi illos poſt ejus facti hominisve ſcripſiſſe tempora.*) Jam vero Philippus is eſt, qui pauciſſima ex ſua penu protulerit, plurima ex vetuſtiorum poëtarum imitatione traxerit. Qui cum Epigrammate LXXIV. molem Puteolanam, ab Agrippa A. U. C. 717. exſtructam, commemorat, in quo carmine *Reiskius* p. 270. graviſſimum ad definiendam Philippi aetatem momentum poſitum cenſet, non rem recens factam et propter novitatem mirabilem celebrat, ſed expreſſit Epigramma *Antiphili* XVI. quod et ipſum fortaſſe ex antiquiore carmine ductum eſt. Hoc unum exemplum ſententiam noſtram abunde probat. Quare vix dubito, quin reliqua quoque carmina, ex quorum auctoritate Philippus ad Auguſti aetatem referri ſolet, ex antiquiorum poëtarum imitatione profluxerint. Hinc vero ſimul

*) Joſephus Scaliger, idoneus auctor, ad Hieronymi Chronicon p. 57. ſq. *Argumentum*, ait, *futile eſt, ſcriptores floruiſſe tempore eorum, quorum mentio ab iis fiat. Hoc modo Homerus vixerit Trojanis temporibus.*

efficitur, nullam ejus aetatis definiendae ſatis certam rationem eſſe, niſi eam, quae ex poëtarum, quos Coronae ſuae intexuit, aetate ducitur. Haec eum ad exitum ſeculi primi revocat. Quare fortaſſe non valde errabimus, ſi eum Anthologiam Trajano regnante concinnaviſſe ſtatuerimus.

IV.

De Diogeniano et Stratone.

Brevi poſt tempore, Hadriano regnante, floruit *Diogenianus Heracleota*, Grammaticus ſuae aetatis doctiſſimus, qui et alia quaedam, cum arte, quam profitebatur, proxime conjuncta, tum etiam Ἀνθολόγιον Ἐπιγραμμάτων edidit, teſte *Suida* in Διογενιανός, Tom. I. p. 591. ſq. Idem eſſe videtur, cujus Paroemiae exſtant, de quo inprimis conſule *Andr. Schottum* in Praef. ad Proverb. p. VIII. Hic autem quid in illa Anthologia ſecutus ſit, quos in eam poëtas admiſerit, quo ordine eos diſpoſuerit, penitus ignoramus.

Hunc ſequutus eſt *Strato Sardianus*, (quem qui Cardianum, ſive Cardiani filium vocant, prava apographorum Vat. Codicis lectione in errorem inducti ſunt,) et ipſe Anthologiae conditor, quam Μοῦσαν παιδικὴν inſcripſiſſe videtur. Sic enim habet Praefatio a Conſtantino Cephala Stratonis Anthologiae praefixa: Καὶ τίς ἂν εἴην, εἰ πάντων σοι

τῶν εἰρημένων τὴν γνῶσιν ἐκθέμενος, τὴν (Cod. τῶν) Στράτωνος τοῦ Σαρδιανοῦ παιδικὴν Μοῦσαν ἐπεκρύψάμην, καὶ ἣν αὐτὸς παίζων πρὸς τοὺς πλησίον ἐπεδείκνυτο, τέρψιν οἰκείαν τὴν ἀπαγγελίαν τῶν ἐπιγραμμάτων, οὐ τὸν νοῦν ποιούμενος· ἔχου τοίνυν τῶν ἑξῆς· ἐν χορείαις γὰρ ἥ γε σώφρων, κατὰ τὸν τραγικὸν, οὐ διαφθαρήσεται. Retulerat Strato in hanc Anthologiam ea tantum Epigrammata, quibus puerorum celebrantur amores, in quo argumento, inde a Platone, multi poëtae Epigrammatarii verſati ſunt. In qua Collectione Stratonis cum legantur nomina antiquiſſimorum poëtarum, eorum quoque, unde Meleager et Philippus ſuam quisque Anthologiam locupletaverant, vix dubites, Sardianum poëtam, ex prioribus Collectionibus antiquiorum poëtarum carminibus delibatis iis, quae ad pueriles amores facerent, poſteriorum haud pauca cum ſuis in hoc genere luſibus *) addidiſſe. Revera itaque novam Anthologiam condidit; nec audiendus eſt Reiskius p. 233. qui eum Meleagri Μοῦσαν παιδικὴν, quam nullam fuiſſe ſupra docuimus, denuo edidiſſe et auxiſſe exiſtimat. Ex iis poëtis autem, ex quorum operibus Meleagrum quoque flores delibaſſe conſtat, Strato recepit

*) Fallitur Harleſius V. Cl. cum carmina, quae Brunckius T. II. p. 359. ſqq. ſub Stratonis nomine dedit, non omnia ipſius Stratonis, ſed tantum ex ejus Collectione petita exiſtimat, ad Fabric. l. c. p. 424.

tredecim *); ex iis, quibus Philippus usus fuerat, nonnisi duo, Tullium Lauream et Automedontem; his decem alios addidit, Flaccum, Alpheum Mitylenaeum, Julium Leonidam, Scythinum, Numenium, Dionysium, Frontonem, Thymoclem, Glaucum, Dioclem. Inter hos poëtas pauci sunt, de quorum aetate satis constet. Quod si vero supra recte posuimus, Philippum Thessalonicensem seculo primo exeunte vixisse, Strato autem Musam suam ex Philippi Corona locupletavit, sponte sequitur, eum non ante secundum post Christum seculum floruisse. Stratonem ποιητὴν ἐπιγραμμάτων laudat *Diogenes Laërtius* L. V. 61. p. 300. Jam cum Diogenes primis tertii seculi ineuntis annis vixisse videatur, Stratonis aetas in alterum seculum incidit. Hanc sententiam confirmant, quae *Schneiderus* de Stratonis vita monuit in Peric. crit. p. 130. „Dubitatum est, qua „aetate vixerit Strato. Credo, me reperisse argu„mentum satis validum, quo lis omnis dirimatur. „Quod enim perstringit Capitonem medicum (Ep. „ult.), rem conficit. Est is Artemidorus Capito, „qui scripta Hippocratis recensuerat, suamque ἔκ„δοσιν

*) Sunt hi: ipse Meleager, Dioscorides, Polystratus, Antipater, Aratus, Mnasalcas, Euenus, Alcaeus Messenius, Phanias, Asclepiades, Rhianus, Callimachus et Posidippus.

„δοσιν Adriano imperatori aliisque probaverat; „ſed Galenus eum per totum ſuum commentarium „ſub nomine Capitonis perſtringit. Inde apparet „clariſſime aetas Stratonis. Diverſus eſt Capito „Alexandrinus poëta, cujus ἐρωτικὰ laudat Athe- „naeus p. 427. ejusdem ad Philopappum commen- „tarios p. 350. Ariſtides orationem tertiam Pla- „tonicam T. II. p. 315. ad Capitonem aliquem „ſcripſit. Qui omnes diverſi nec medici ſunt.“ Haec *Schneiderus* docte et probabiliter.

Stratonis Anthologia ſive *puerilis Muſa* ultimum caput eſt Collectionis a Conſtantino inſtitutae. Qui num integrum Stratonis opus receperit, an carminum dilectum habuerit, ordinemque a Sardiano poëta inſtitutum utrum ſervaverit, an turbaverit, plane incompertum habeo. Certi quidem ordinis veſtigia in Vat. Cod. nulla ſunt. Initio capitis collocata ſunt decem Stratonis Epigrammata, quibus alia aliorum poëtarum ſubjecta ſunt, intermixtis Stratonis carminibus, cujus LXXVII. Epigr. fere continua ſerie poſita, hoc caput claudunt. Reliquorum poëtarum carmina, quae in hac Sectione leguntur, ſunt ad numerum CLXV. Horum, ante Cod. Vat. repertum, nullum fuit editum.

V.

De Anthologia Agathiae Scholastici.

Post illa tempora cum poëtarum proventus admodum esset exiguus, Epigrammatum colligendorum studium refrixisse videtur. Quatuor enim vel quinque secula effluxerunt, quibus nemo ejusmodi opus tentavit, donec Byzantii, nescio quomodo, acre versuum pangendorum studium incenderetur. In hac enim urbe postquam imperii sedes collocata fuit, magnus poëtarum numerus exstitit, qui, ut *Reiskius* ait in Notis ad Constant. Cerem. Aulae Byzantinae p. 85. ad omnes hilares tristesque casus carmina in promtu haberent et venderent; ita ut nihil ab Augusto, nihil a proceribus aut susciperetur aut cogitaretur, quin id versibus describerent laudarentque. Inter hos tamen versificatores unus et alter fuit, qui, cum se ad melioris aevi poëtarum imitationem dedisset, carmina scriberet supra aetatis suae captum elegantia, qualia sunt nonnulla in Epigrammatis *Agathiae*, *Pauli Silentiarii*, *Macedonii consulis* aliorumque, qui eadem aetate floruerunt *). Horum unus, *Agathias Myrinaeus*, qui propter juris professionem *Scholasticus* vocatur, sub exitum seculi sexti recentiorum, sui nimirum aevi poëtarum Epigrammata collegit, eamque Collectionem suam

*) Vide *Rubnken.* Epist. crit. I. p. 75.

Κύκλον vocavit. *Suidas* v. Ἀγαθίας. — συνέταξε δὲ καὶ ἕτερα βιβλία, ἔμμετρά τε καὶ καταλογάδην. τά τε καλούμενα Δαφνιακὰ, καὶ τὸν Κύκλον τῶν νέων ἐπιγραμμάτων, ὃν αὐτὸς συνῆξεν ἐκ τῶν κατὰ καιρὸν ποιητῶν. συνήκμασε καὶ Παύλῳ τῷ Σιλεντιαρίῳ καὶ Μακεδονίῳ τῷ ὑπάτῳ καὶ Τριβουνιανῷ ἐπὶ τῶν Ἰουστινιανοῦ χρόνων. Haec partim ducta ſunt ex ipſius *Agathiae* Hiſtoria L. I. p. 2. ed. *Vulc.* ubi, poſtquam de ceteris ſuis operibus expoſuit, ἔδοξε δέ μοι, ait, πρότερον κἀκεῖνο ἀξιέπαινόν τι εἶναι καὶ οὐκ ἄχαρι, εἴγε τῶν ἐπιγραμμάτων τὰ ἀρτιγενῆ καὶ νεώτερα διαλανθάνοντα ἔτι καὶ χύδην οὑτωσὶ παρ' ἐνίοις ὑποψιθυριζόμενα, ἀγείραιμί τε ὡς οἷόν τε εἰς ταυτὸ καὶ ἀναγράψαιμι ἕκαστα κόσμῳ ἀποκεκριμένα. Conſilium his verbis breviter indicatum, Epigrammata recentiorum poëtarum ſecundum ordinem quendam deſcribendi et disponendi, diſertius *Agathias* explicuit in Praefatione praefixa illi Ἐπιγραμμάτων Κύκλῳ, quam, ſimul cum *Meleagri* et *Philippi* Prooemiis in Cod. Vat. ſervatam, cum nemo integram ediderit, hic adſcribam, brevibus notulis illuſtratam. In Cod. praefixa ſunt haec: Ἀγαθίου Σχολαστικοῦ Ἀσιανοῦ Μυριναίου Συλλογὴ νέων ἐπιγραμμάτων ἐκτεθεῖσα ἐν Κωνσταντινοπόλει πρὸς Θεόδωρον Δεκουρίωνα τὸν Κοσμᾶ· εἴρηται δὲ τὰ προοίμια μετὰ τὰς συνεχεῖς ἀκροάσεις τὰς κατ' ἐκείνου καιροῦ γενομένας. Et in margine haec habentur: Ἀγαθίου Σχολαστικοῦ

Ἀσιανοῦ Μυριναίου οὐ Στέφανος, ἀλλὰ συναγωγὴ νέων ἐπιγραμμάτων· ἤκμασεν δὲ οὗτος ὁ Ἀγαθίας ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ τοῦ μεγάλου. ἔγραψεν δὲ καὶ ἱστορίαν καὶ τὰ ἐπονομαζόμενα Δαφνιακά. ἔγραψε δὲ ταῦτα Ἐπιγράμματα πρὸς Θεόδωρον Δεκουρίωνα. Ipsum Agathiae Prooemium hoc est:

Οἶμαι μὲν ὑμᾶς, ἄνδρες, ἐμπεπλησμένους
Ἐκ τῆς τοσαύτης τῶν λόγων πανδαισίας,
Ἔτι που τὰ σιτία προσκόρως ἐρυγγάνειν·
Καὶ δὴ κάθησθε τῇ τρυφῇ σεσαγμένοι·
Λόγων γὰρ ἡμῖν πολυτελῶν καὶ ποικίλων
Πολλοὶ προθέντες παμμιγεῖς εὐωχίας,
Περιφρονεῖν πείθουσι τῶν εἰθισμένων.
Τί δαὶ νῦν ποιήσομεν τὰ προὐξειργασμένα
Οὕτως ἐάσω συντετῆχθαι κείμενα;
Ἦ καὶ προθῶμαι τῆς ἀγορᾶς ἐν τῷ μέσῳ,
Παλιγκαπήλοις εὐτελῶς ἀπεμπολῶν;
Καὶ τίς μετασχεῖν τῶν ἐμῶν ἀνέξεται;
Τίς δ' ἂν πρίαιτο τοὺς λόγους τριωβόλου,
Εἰ μὴ φέροι πῶς ὦτα μὴ τετρημένα;
Ἀλλ' ἔστιν ἐλπὶς εὐμενῶς τῶν δρωμένων
Ὑμᾶς μεταλαβεῖν, κοὐ κατεβλακαυμένως.
Ἔθος γὰρ ὑμῖν τῇ προθυμίᾳ μόνῃ,
Τῇ τῶν καλούντων ἐμμετρεῖν τὰ σιτία.

V. 3. Cod. ἐρυγκάνειν. — V. 8. Legendum ποιήσω; μῶν τὰ πρ. Agathias recentiorum more δαὶ corripuisse videtur. Fortasse tamen νῦν delendum. — V. 13. Fort. πρίαιτ' ἐμοὺς λόγους.

Καὶ πρός γε τοῦτο δεῖπνον ἠρανισμένον
Ἥκω προθήσων ἐκ νέων ἡδυσμάτων.
Ἐπεὶ γὰρ οὐκ ἔνεστιν ἐξ ἐμοῦ μόνου
Ὑμᾶς μεταλαβεῖν, ἄνδρες, ἀξίας τροφῆς,
Πολλοὺς ἔπεισα συλλαβεῖν μοι τοῦ πόνου
Καὶ συγκαταβαλεῖν καὶ συνεστιᾶν πλέον.
Καὶ δὴ παρέσχον ἀφθόνως οἱ πλούσιοι
Ἐξ ὧν τρυφῶσι, καὶ παραλαβὼν γνησίως
Ἐν τοῖς ἐκείνων πέμμασι φυράττομαι.
Τοῦτο δέ τις αὐτῶν προςφόρως, δεικνὺς ἐμὲ,
Ἴσως ἐρεῖ πρὸς ἄλλον, ἀρτίως ἐμοῦ
Μάζαν μεμαχότος μουσικήν τε καὶ νέαν·
Οὗτος παρέθηκεν τὴν ὑπ' ἐμοῦ μεμαγμένην.
Ταυτὶ μὲν οὖν ἐρεῖ τις οὐδὲ τῶν σοφωτάτων,
Τῶν ὀψοποιῶν, ὧν χάριν δοκῶ μόνος
Εἶναι τοσαύτης ἡγεμὼν πανδαισίας.
Θαῤῥῶν γὰρ αὐτοῖς λιτὸν οἴκοθεν μέρος
Καὐτὸς παρέμιξα, τοῦ δοκεῖν μὴ παντελῶς
Ξένος τις εἶναι τῶν ὑπ' ἐμοῦ συνηγμένων.
Ἀλλ' ἐξ ἑκάστου σμικρὸν ἐξάγω μέρος
Ὅσον ἀπογεῦσαι· τῶν δὲ λοιπῶν εἰ θέλοι
Τυχεῖν τις ἁπάντων καὶ μετασχεῖν εἰς κόρον,

V. 32. Fort. ἐρεῖ τις, οἶδα, τῶν σοφῶν —. Sic, ut mihi quidem perſuadeo, dicet aliquis ſapientium illorum coquorum, per quos tam lautum convivium ſolus paraviſſe videor. — V. 36. τοῦ δοκεῖν. Ne nihil omnino ad illum apparatum contuliſſe videar. — V. 38. Fort. ἐξαιρῶ μέρος.

Ἴστω γε ταῦτα κατ᾽ ἀγορὰν ζητητέα.
Κόσμον δὲ προςθεὶς τοῖς ἐμοῖς πονήμασι,
Ἐκ τοῦ βασιλέως τοὺς προλόγους ποιήσομαι·
Ἅπαντα γάρ μοι δεξιῶς προβήσεται.
Καί μοι μεγίστων πραγμάτων ὑμνουμένων,
Εὑρεῖν γένοιτο καὶ λόγους ἐπηρμένους.
    Μή τις ὑπαυχενίοιο λιπὼν ζωστῆρα λεπάδνου
Βάρβαρος ἐς βασιλῆα βιήμαχον ὄμμα τανύσσῃ.
Μηδ᾽ ἔτι Περσὶς ἄναλκις ἀναστείλασα καλύπτρην
Ὄρθιον ἀθρήσειεν· ἐποκλάζουσα δὲ γαίῃ,
Καὶ λόφον αὐχήεντα καταγνάμπτουσα τενόντων,
Αὐσονίοις ἄκλητος ὑποκλίνοιτο ταλάντοις.
Ἑσπερίη θεράπαινα, σὺ δ᾽ ἐς κρηπῖδα Γαδείρων
Καὶ παρὰ πορθμὸν Ἴβηρα καὶ Ὠκεανίτιδα Θούλην,
Ἤπιον ἀμπνεύσειας· ἀμοιβαίων δὲ τυράννων
Κράατα μετρήσασα τεῇ κρυφθέντα κονίῃ,
Θαρσαλέαις παλάμῃσι φίλην ἀγκάζεο Ῥώμην.
Καυκασίῳ δὲ τένοντι καὶ ἐν ῥηγμῖνι νυκταίῃ
Ὁππόθι ταυρείοιο ποδὸς δουπήτορι χαλκῷ
Σκληρὰ σιδηρείης ἐλακίζετο νῶτα κονίης,

V. 50. Cod. ὀρθίων et γαίῃ. — V. 54. Cod. Θούλλην. — V. 56. Num μετρήσασα positum pro ἀριθμήσασα, ut apud Theocrit. XVI. 60. an scribendum κράατ᾽ ἐςαθρήσασα? — V. 57. Ῥώμην. novam scil. i. e. Constantinopolin. — V. 58. Lege ῥηγμῖνι Κυταίης. Ad Caucasi radices et in Colchidis litore Nympha Phasidis choros cum Adriaticis Nymphis ducat. De Κυταία vide Ruhnken. Epist. crit. p. 260. — V. 59. Conf. Apollon. Rhod. L. III. 1331 – 1339.

Σύννομον Ἀδριάδεσσιν ἀναπλέξασα χορείην
Φασίας εἱλίσσοιτο φίλῳ σκιρτήματι νύμφη,
Καὶ καμάτους μέλψειε πολυσκήπτρου βασιλῆος,
Μόχθον ἀποῤῥίψασα Γιγαντείου τοκετοῖο.
Μηδὲ γὰρ αὐχήσειεν Ἰωλκίδος ἔμβολον Ἄργος,
Ὅττι πόνους ἥρωος ἀγασσαμένη Παγασαίου,
Οὐκέτι Κολχὶς ἄρουρα, γονῇ πλησθεῖσα γιγάντων,
Εὐπτολέμοις σταχύεσσι μαχήμονα βῶλον ἀνοίγει.
Κεῖνα γὰρ ἢ μῦθός τις ἀνέπλασεν, ἢ διὰ τέχνης
Οὐχ ὁσίης τετέλεστο, πόθων ὅτε λύσσαν ἑλοῦσα
Παρθενικὴ δολόεσσα μάγον κίνησεν ἀνάγκην.
Ἀλλὰ ὅπλων ἔκτοσθε καὶ ὀρφναίου κυκεῶνος
Βάκτριος ἡμετέροισι Γίγας δούπησε βελέμνοις.
Οὐκέτι μοι χῶρός τις ἀνέμβατος· ἀλλ' ἐνὶ πόντῳ
Ὑρκανίου κόλποιο καὶ ἐς βυθὸν Αἰθιοπῆα
Ἰταλικαῖς νήεσσιν ἐρέσσεται ἥμερον ὕδωρ.
Ἀλλ' ἴθι νῦν ἀφύλακτος ὅλην ἤπειρον ὁδεύων,
Αὐσόνιε, σκίρτησον, ὁδοιπόρε, Μασσαγέτην δὲ

V. 61. Cod. ἀδρυάδεσσιν. — V. 62. Fort. Φάσιδος· nisi fuit Φασιὰς pro Φασιατίς. — V. 63. βασιλ. Justiniani. — V. 64. Γιγαντείου. Γηγενέων ἀνδρῶν στάχυν vocat Apollon. Rh. III. 1339. — V. 65. Fort. ἀνσχήσειεν – Ἀργοῦς. — V. 66. Οὔτε πόνους. Heros Pagasaeus, Jason. — V. 69. τέχνη οὐχ ὁσίη magica ars. Mox ἑλοῦσα scripsi pro ἑλοῦσαν. — V. 73. Βάκτριος Γίγας. Parthi. — V. 74. Romanum imperium loquitur. — V. 74 – 76. laudans Dorvill. in Sicul. T. I. p. 36. ad Charit. p. 425. ἐπὶ exhibet. — V. 77. Nihil his similius Epigrammate inter ἀδέσπ. CCCLXI.

Ἀμφιθέων ἀγκῶνα καὶ ἄξενα τέμπεα Σούσων,
Ἰνδῴης ἐπίβηθι κατοργάδος, ἐν δὲ κελεύθοις,
Εἴποτε διψήσειας, ἀρύεο δοῦλον Ὕδασπιν·
Καὶ μὴν καὶ κυανωπὸν ὑπὲρ δύσιν ἄτρομος ἕρπων
Κύρβιας Ἀλκείδαο μετέρχεο· θαρσαλέως δὲ
Ἴχνιον ἀμπαύσειας ἐπὶ ψαμάθοισιν Ἰβήρων,
Ὁππόθι, καλλιρέεθρον ὑπὲρ βαλβῖδα θαλάσσης,
Δίζυγος ἠπείροιο συναντήσασα κεραίη
Ἐλπίδας ἀνθρώποισι βατῆς εὔνησε πορείης.
Ἐσχατιὴν δὲ Λίβυσσαν ἐπιστείβων Νασαμώνων
Ἔρχεο καὶ παρὰ Σύρτιν, ὅπῃ νοτίῃσι θυέλλαις
Ἐς κλίσιν ἀντίπρωρον ἀνακλασθεῖσα βορῆος,
Καὶ ψαφαρὴν ἄμπωτιν ὕπερ ῥηγμῖνι ἀλίπλῳ
Ἀνδράσι δῖα θάλασσα πόρον χερσαῖον ἀνοίγει.
Οὐδὲ γὰρ ὀθνείης σε δεδέξεται ἤθεα γαίης,
Ἀλλὰ σοφοῦ κτεάνοισιν ὁμιλήσεις βασιλῆος,
Ἔνθα κεν ἀΐξειας· ἐπεὶ κυκλώσατο κόσμον
Κοιρανίῃ· Τάναϊς δὲ μάτην ἤπειρον ὀρίζων
Ἐς Σκυθίην πλάζοιτο καὶ ἐς Μαιώτιδα λίμνην.
Τοὔνεκεν, ὁππότε πάντα φίλης πέπληθε γαλήνης,

V. 81. Cod. Ὕασπιν. — V. 83. Κύρβιας. Columnas Herculis. — V. 86. κεραίη. Extrema Europae et Africae promontoria. — V. 89. Ubi mare auſtralibus ventis verſus ſeptentrionis regionem propulſum mortalibus viam per arenoſa vada aperit. Conf. Apollon. Rhod. IV. 1239. ſqq. Seneca de Vita Beat. 14. *Deprehenſi mari Syrtico, modo in ſicco relinquuntur, modo torrente unda fluctuantur.* — V. 96. Cod. κοιρανίῃ. Totum orbem terrarum imperio complectitur.

Ὁππότε καὶ ξείνοιο καὶ ἐνδαπίοιο κυδοιμοῦ
Ἐλπίδες ἐθραύσθησαν ὑφ᾽ ἡμετέρῳ βασιλῆϊ,
Δεῦρο, μάκαρ Θεόδωρε, σοφὸν στήσαντες ἀγῶνα
Παίγνια κινήσωμεν ἀοιδοπόλοιο χορείης.
Σοὶ γὰρ ἐγὼ τὸν ἄεθλον ἐμόχθεον· εἰς σὲ δὲ μύθων
Ἐργασίην ἤσκησα, μιῇ δ᾽ ὑπὸ σύζυγι βίβλῳ
Ἐμπορίην ἤθροισα πολυξείνοιο μελίσσης,
Καὶ τόσον ἐξ ἐλέγοιο πολυσπερὲς ἄνθος ἀγείρας,
Στέμμα σοι εὐμύθοιο καθήρμοσα Καλλιόπης,
Ὡς φηγὸν Κρονίωνι καὶ ὁλκάδας Ἐννοσιγαίῳ,
Ὡς Ἄρεϊ ζωστῆρα καὶ Ἀπόλλωνι φαρέτρην,
Ὡς χέλυν Ἑρμάωνι καὶ ἡμερίδας Διονύσῳ.
Οἶδα γὰρ, ὡς ἄληκτον ἐμῆς ἱδρῶτι μερίμνης
Εὖχος ἐπιστάξειεν ἐπωνυμίη Θεοδώρου.
Πρῶτα δέ σοι λέξαιμι, παλαιγενέεσσιν ἐρίζων,
Ὅσσαπερ ἐγράψαντο νέης γενετῆρες ἀοιδῆς,
Ὡς προτέροις μακάρεσσιν ἀνειμένα· καὶ γὰρ ἐῴκει
Γράμματος ἀρχαίοιο σοφὸν μίμημα φυλάξαι.
Ἀλλὰ πάλιν μετεκεῖνα παλαίτερον εὖχος ἀρήγει

V. 104 – 107. protulit Salmaſ. ad Solin. p. 596. D. Cod. ὑποσυζυγι. — V. 105. μελίσσης. poëſeos. — V. 107. Καλλιοπείης recte Salmaſ. — V. 113. usque ad fin. edidit Vavaſſor de Epigr. p. 187. ſq. Fabricius in Bibl. Gr. T. II. p. 692. Reiske in Not. Poët. p. 178. — V. 113. συλλέξαιμι exhibet Vavaſſ. — V. 115. προτέροις. Diis gentilium. Antiquitatis reverentia ſe hunc morem ſervaſſe profitetur, a Chriſtiano homine alienum ſcil. — V. 117. Verbo ἀρήγει ſuperſcriptum in Cod. ἀγείρει. Recte. Sed reliqua

Ὅσσα περ ἣ γραφίδεσσι χαραξαμένη τινι χώρῳ,
Εἴτε καὶ εὐποίητον ἐπὶ βρέτας, εἴτε καὶ ἄλλης
Τέχνης ἐργοπόνοιο πολυσπερέεσσιν ἀέθλοις.
Καὶ τριτάτην βαλβῖδα νεήνιδος ἔλλαχε βίβλου,
Ὅσσα θέμις τύμβοισι· τάπερ θεὸς ἐν μὲν ἀοιδῇ
Ἐκτελέειν νεύσειεν, ἐν ἀτρεκίῃ δὲ διώκοι.
Ὅσσα δὲ καὶ βιότοιο πολυσπερέεσσι κελεύθοις
Γράψαμεν, ἀσταθέος τε τύχης σφαλεροῖσι ταλάντοις,
Δέρκεό μοι βίβλοιο παρὰ κρηπῖδα τετάρτην.
Ναὶ τάχα καὶ πέμπτοιο χάρις θέλξειεν ἀέθλου,
Ὁππόθι κερτομέοντες ἐπεσβόλον ἦχον ἀοιδῆς
Γράψαμεν· ἑκταῖον δὲ μέλος κλέπτουσα Κυθήρη
Εἰς ὀάρους ἐλέγοιο παρατρέψειε πορείην
Καὶ γλυκεροὺς ἐς ἔρωτας· ἐν ἑβδομάτῃ δὲ μελίσσῃ
Εὐφροσύνας Βάκχοιο φιλακρήτους τε χορείας
Καὶ μέθυ καὶ κρητῆρα καὶ ὄλβια δεῖπνα νοήσεις.

ſenſum non habent. Scribe: τὸ δεύτερον ἕρκος ἀγείρει. altera pars operis mei terminis ſuis quaſi ſepimento quodam continet. Cf. Epigramma Artemidori T. I. p. 263. — V. 118. Lege χαράξαμεν ἤ τινι χ. quae conſcripſimus in tabulas pictas (γραφίδεσσιν), aut in regiones. Jam vide, quomodo Vavaſſor hunc locum acceperit. — V. 127. Fort. θέλξειέ σ' ἀοιδῆς. Theodorum alloquitur. — V. 131. γλυκεροῖς Cod. Nihil ineptius interpretatione, quam Vavaſſor huic loco addidit. Senſus eſt: Sextam hujus operis partem Venus ſibi vindicans, elegos (ἐλέγοιο πορείην dixit eleganti periphraſi) convertat in ſermones amatorios. ὄαροι h. l. non ſunt *mulieres*, ut ille putavit, ſed amantium jucundae confabulationes.

Ex poſteriore hujus prooemii parte apparet, *Agathiam* illam novorum Epigrammatum Collectionem in ſeptem libros deſcripſiſſe: quorum *primus* complectebatur carmina dedicatoria; *ſecundus*, regionum, ſtatuarum, tabularum, aliorumque artis operum deſcriptiones; *tertius*, ſepulcralia; *quartus*, carmina in varios vitae humanae caſus; *quintus*, epigrammata ſatyrica; *ſextus*, amatoria; *ſeptimus* denique ea, quae ad vitae fructum et laetitiam exhortantur.

Quae cum ita ſe habeant, manifeſtum eſt, primum, Agathiam Epigrammatum ſecundum argumenta disponendorum, Anthologiaeque in capita quaedam deſcribendae initium feciſſe; deinde, erraſſe eos, qui Anthologiam in Vatic. Cod. ſervatam pro Agathiae Sylloge haberent; inter quos princeps fuit *L. Holſtenius*, qui quae Epigrammata ex illo Codice laudat, ea ſe ex Anthologia Agathiae proferre dicit *). At in Vat. Cod. antiquiſſimorum poëtarum carmina una cum recentiſſi-

*) Hujus erroris fons et origo praeclare patet ex iis, quae notavit Brunckius in Praef. p. XI. Cum enim in Indice Codicis Vat. Prooemio Agathiae praefixa ſint verba: Ἀγαθίου σχολαστικοῦ — συλλογὴ νέων ἐπιγραμμάτων, deinde vero legantur haec: ἔστι δὲ ἡ τάξις ἐπιγραμμάτων, ἤγουν διαίρεσις οὕτως, quae verba ſequitur Index Capitum Anthologiae Conſt. Cephalae: fuerunt, qui ſibi perſuaderent, ipſam Agathiae Anthologiam in illo Codice exhiberi.

mis leguntur; Agathiam autem nonnisi recentiora collegisse constat. Vehementer trepidabat *Reiskius* in Notis ad Anthol. C. C. p. 115. sq. in expediendis difficultatibus, quas ei objiciebant verba in Cod. Lipsiensi ad finem τῶν ἀναθηματικῶν posita: Τέλος τῶν ἀναθηματικῶν ἐπιγραμμάτων Ἀγαθίου Σχολαστικοῦ. unde apparere ait, Anthologiam Apographi Lipsiensis et Vaticani adeo Codicis ab Agathiae Anthologia nihil diversam esse *). In quo egregie fallitur. Illa enim verba, quorum in Vat. Cod. nullum vestigium est, temere addita sunt sive ab *Isaaco Grutero*, sive ab alio, qui Anthologiam Vat. Codicis pro ipsa Agathiae haberet Sylloge. Quam opinionem, nullo fundamento substructam, prorsus abjiciant necesse est, qui de Anthologiae, quam nunc habemus, conditione recte statuere suscipiunt. Agathiae Κύκλος non magis superest, quam Meleagri Philippique Στέφανοι. Ne unum quidem ejus librum Vatic. Cod. servavit integrum; sed totum opus paulo post Constantinum Cephalam interiisse probabile est.

*) A Reiskio se in errorem abripi passus est Harlesius ad Fabr. l. c. p. 425. cum scribit, Agathiam Anthologiam, a Philippo Thessalo auctam, proventu tum suo tum aliorum, aut aequalium sibi aut paulo vetustiorum, locupletasse; ubi miror, Brunckium laudari, qui ab hac sententia longe alienissimus fuit.

VI.

De Anthologia Conſtantini Cephalae et Codice Vaticano.

Poſt Agathiam, quatuor fere, ut videtur, ſeculis praeterlapſis, magnum opus molitus eſt *Conſtantinus Cephalas*, obſcurus homo, cujus nomen ne eruditiſſimi quidem homines audiverant, antequam Salmaſius illud e membranis Heidelbergenſibus eruiſſet. Is igitur, quicunque tandem fuerit, cum, qui poſt Meleagrum Epigrammatis colligendis operam dederant, nonniſi ſupplementa Coronae illius edidiſſent, majoris Collectionis ſpeciem animo complexus, ipſius Meleagri veſtigia preſſit, et ex omnibus, qui ante illam aetatem Epigrammata ſcripſerant, poëtis novam Anthologiam condere inſtituit. Haec eſt ea, quam Salmaſius in Codice Palatino ſive Vaticano reperit; una ex omnibus, quae ſingulari quadam fortunae benignitate aetatem tulit. Hujus Anthologiae notitia cum tota ex Vaticano Cod. petenda ſit, res ipſa poſtulat, ut accuratam hujus Codicis deſcriptionem huic ipſi capiti inſeramus.

Claudius Salmaſius, cum tenera adhuc aetate, ad finem anni 1606. Heidelbergam veniſſet, incredibili bonarum literarum incenſus ſtudio, Bibliothecam Palatinorum Electorum, cui tum Janus Gruterus praefectus erat, perſcrutatus, incidit in Codicem Epigrammatum graecorum, quem,

cum paulo accuratius tractasset, multa, quae a Planudea collectione abessent, continere intellexit. Hunc itaque Codicem diligenter excutere coepit *). Quae Epigrammata in Planudea reperiebantur, ea comparavit ad exemplar editionis Wechelianae, quae paulo ante prodierat; quaecunque autem inedita essent, ea separatim descripsit. Ab eo inde tempore, cum Salmasius Excerpta sua cum eruditis hominibus, Scaligero, Guieto, aliis, communicasset, *Anthologia inedita* Codicis Palatini celebrari et in omnium ore esse coepit.

Ipsius Codicis, quo illa continebatur, accuratam descriptionem Salmasius nusquam dedit. Brevi post tempore, anno 1623, in luctuosissimo illo bello, quod Germaniam per triginta annos vastavit, pretiosus ille Codex, cum plurimis aliis ejusdem Bibliothecae libris, Romam translatus, in Bibliothecam Vaticanam venit **). Ibi cum lateret, paucissimis ejus cognoscendi potestas est facta; nec quisquam eorum, a quibus postea tractatus

*) Salmasium hunc Cod. excussisse anno 1607. apparet ex Praef. ad Ecphras. Pauli Silentiarii in Scriptor. Hist. Byzant. T. XI. P. II. p. 175. et ex Epistola Josephi Scaligeri anno 1607. ad Salmasium scripta.

**) Anno superiore huic Bibliothecae a Franco-Gallis victoribus ereptus et Lutetiam missus est.

est *), ejus descriptionem prodidit. Inde factum est, ut doctissimi viri de Anthologia illius Codicis falsam animo opinionem imbiberent, et suum quisque Apographum, quamvis ex Excerptis plus minus truncatis descriptum, pro genuina Constantini Anthologia haberet. In his autem apographis cum plurimae essent diversitates, non in singulis locis tantum, sed etiam in Carminum ordine et dispositione, ut error errorem procreare solet, exstiterunt, qui ista Apographa non ex uno, sed pluribus Autographis profluxisse sibi persuaderent. Quo nihil falsius. Erroris tenebras primus discutere coepit Brunckius, qui tamen, cum nec ipsum Codicem tractasset, nec plenum ejus et integrum haberet Apographum, rem egregie inchoatam perficere et ad finem perducere non poterat.

Est igitur ille tam multorum sermonibus nobilitatus liber in membranis scriptus, foliis quadru-

*) Leo Allatius, cui mandatum fuit negotium Codd. Heidelbergenses Romam transferendi, nostrum librum non neglexit, ut apparet ex ejus Epist. ad Gabr. Naudaeum, inter Liceti Responsa de Quaesitis per Epistolas Tom. I. p. 309. Idem ejus meminit in Libro de Patria Homeri p. 249. — Curiose eundem tractavit Emm. Martinus, cui ejus inspiciendi potestas facta erat per Laurentium Zaccagnam, Biblioth. Vat. Custodem. Vide Martini Epist. T. I. p. 184. ubi perperam tradit, in Bibl. Barberini Meleagri Coronam exstare.

plicatis, forma longiore quam latiore, conſtans paginis DCCX. praeter quatuor folia in fronte libri agglutinata, quae et ipſa Epigrammatis repleta ſunt. Totus Codex non una manu ſcriptus, ſed diverſis. Antiquiore manu ſcriptus eſt Index, quem mox daturi ſumus, et deinceps paginae 453, ubi recentior manus incipit, usque ad pag. 644. Quae ſequuntur ab hac inde pagina, iterum antiquiore manu conſcripta ſunt, usque ad p. 705. In reliquis conſpicitur manus recentior, diverſa tamen a priore, quae in praecedentibus quaedam explevit. Ab eadem tria illa folia, in fronte libri agglutinata, et vacuae quaedam paginae 488. et 568. Epigrammatis perſcripta ſunt. Manus antiquior elegans eſt; ductus puri et exigui; verba crebro conjuncta; diſtinctionis ſigna nusquam poſita; accentus accurate additi; caeſura pentametri paſſim puncto notata. Compendia ſcribendi, in priore Cod. parte admodum frequentia, rariora ſunt in altera, inde a p. 453 – 644. Recentiſſima manus valde rudis eſt, compendiorum plena et obſcura. Hinc apparet, Codicem non uno tempore totum exaratum eſſe. Pars antiquior ſeculi XI. eſſe putatur. Quo tempore reliqua acceſſerint, vix certa ratione definiri poterit.

Index Codici praefixus est hic:

Τάδε ἔνεστιν ἐν τῇδε τῇ βίβλῳ τῶν ἐπιγραμμάτων·

α. Νόννου ποιητοῦ Πανοπολίτου ἔκφρασις τοῦ κατὰ Ἰωάννην ἅγιον εὐαγγελίου.

β. Παύλου ποιητοῦ Σιλεντιαρίου Κύρου ἔκφρασις εἰς τὴν μεγάλην ἐκκλησίαν, ἤγουν τὴν ἁγίαν Σοφίαν.

γ. Συλλογαὶ Ἐπιγραμμάτων Χριστιανικῶν εἴς τε ναοὺς καὶ εἰκόνας καὶ εἰς διάφορα ἀναθήματα.

δ. Χριστοδώρου ποιητοῦ Θηβαίου ἔκφρασις τῶν ἀγαλμάτων τῶν εἰς τὸ δημόσιον γυμνάσιον τοῦ ἐπικαλουμένου Ζευξίππου.

.x. ε. Μελεάγρου ποιητοῦ Παλαιστίνου στέφανος διαφόρων ἐπιγραμμάτων.

.x. ς. Φιλίππου ποιητοῦ Θεσσαλονικέως στέφανος ὁμοίως διαφόρων ἐπιγραμμάτων.

.x. ζ. Ἀγαθίου Σχολαστικοῦ Ἀσιανοῦ Μυριναίου συλλογὴ νέων ἐπιγραμμάτων ἐκτεθέντων ἐν Κωνσταντινοπόλει πρὸς Θεόδωρον Δεκουρίωνα.

.x. Ἔστι δὲ ἡ τάξις τῶν ἐπιγραμμάτων ἤγουν διαίρεσις οὕτως·

α. πρώτη μὲν ἡ τῶν χριστιανῶν. .x. β. δευτέρα δὲ τὰ Χριστοδώρου περιέχουσα τοῦ Θηβαίου. .x. γ. τρίτη δὲ ἀρχὴν μὲν ἔχουσα τὴν τῶν ἐρωτικῶν ἐπιγραμμάτων υπόθεσιν. .x. δ. ἡ τῶν ἀναθεματικῶν. .x. ε. πέμπτη ἡ τῶν ἐπιτυμβίων. .x. ς. τῶν ἐπιδεικτικῶν. .x. ζ. ἑβδόμη τῶν προτρεπτικῶν. .x. Η. ἡ τῶν σκωπτικῶν. .x. Θ. ἡ τῶν Στράτωνος τοῦ Σαρδιανοῦ. .x. Ι. διαφόρων μέτρων διάφορα ἐπιγράμματα. .x. ΙΑ. ἀρι-

θμητικὰ καὶ γρῖφα σύμμικτα. ·Χ· ΙΒ. Ἰωάννου γραμματικοῦ Γάζης ἔκφρασις τοῦ κοσμικοῦ πίνακος τοῦ ἐν χειμερίῳ λουτρῷ. ·Χ· ΙΓ. Σύριγξ Θεοκρίτου καὶ πτέρυγες Σιμμίου. Δωσιάδα βωμός. Βησαντίνου ὠὸν καὶ πέλεκυς. ·Χ· ΙΔ. Ἀνακρέοντος Τηΐου συμποσιακὰ ἡμιάμβια καὶ ἀνακρεόντια καὶ τρίμετρα.

ΙΕ. Τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου ἐκ τῶν ἐπῶν ἐκλογαὶ διάφοροι, ἐν αἷς καὶ τὰ Ἀρέθα καὶ Ἀναστασίου καὶ Ἰγνατίου καὶ Κωνσταντ. καὶ Θεοφάνους κεῖνται ἐπιγράμματα.

Ceterum hic index, quem Brunckius cum paucis varietatibus ex apogr. Buheriano edidit Praef. p. IX. et X. cum ipſo Codice non omnino conſpirat. Primum *Nonni Ecphraſis* non amplius reperitur, ſed ejus locum tria folia, a rudi manu Epigrammatis impleta, occupaverunt. *Pauli Silentiarii Ecphraſis*, quae olim ſecunda pars Cod. erat, nunc prima eſt, et in prima pagina incipit *). Implet quadraginta paginas. Eam ſequuntur non, ut in Indice eſt, Epigrammata chriſtiana, ſed *Sancti Gregorii Eclogae*, quae in Indice ultimo loco habentur, usque ad p. 49. Has excipiunt *Epigrammata chriſtiana* — p. 63. nunquam edita **),

*) Paginarum numeri in Cod. a recentiore manu additi ſunt.

**) Chriſtianica illa quin Salmaſius deſcripſerit, dubitare non licet, quae ut ſecum communicaret, flagitabat Joſ. Scaliger Epiſt. ad illum ſcripta menſe

cum titulo: Τὰ τῶν Χριστιανῶν προτετάχθω εὐσεβῆ καὶ θεῖα ἐπιγράμματα κἂν (κἂν οἱ) Ἕλληνες ἀπαρέσκωνται. Proximum locum ſibi vindicat *Chriſtodori Ecphraſis*, eadem, quae quintum librum Planudeae implet, usque ad p. 76. eique conjuncta ſunt, in Indice penitus praetermiſſa, Epigrammata Cyzicena p. 76 – 80. quae edidimus in Exercitt. crit. T. II. p. 139. ſqq. Sequuntur Prooemia Meleagri, Philippi, Agathiae, ex eorum Anthologiis decerpta p. 81 – 87. Jam Brunckius monuit p. XI. nemini fraudi eſſe debere elenchos titulorum ε. ϛ. ζ. qui ipſas illas tam illuſtres Epigrammatum Collectiones promittere videntur, ſed nihil omnino praeter earundem Prooemia praeſtant. Poſt has Praefationes ſequuntur ſingula Epigrammatum capita hoc ordine:

Decembri anni 1607. »Utinam χριστιανικὰ, quae »ſunt ἀνέκδοτα, nobis aliquando mittas.« Miſiſſe Salmaſium, veriſimile eſt, ut et ex illo habuiſſe Scaligerum Joannis Gazenſis Ecphraſin, quam ſequente epiſtola ſe optare ſignificat, quamque e Scaligeri Bibliotheca vulgavit Rutgerſ. Var. Lect. p. 95. *Brunckius* in Praef. p. XIII.

Ex discrepantia Indicis cum Codice ipso recte collegeris, Indicem ex antiquiore codice sine mutatione descriptum, rerum autem in Codice ordinem ab eo, qui Vaticanum librum scripserit, passim immutatum esse.

His praemissis, unde Anthologia Codicis Vat. originem duxerit, quo auctore se jactet, investigandum est. Quae quod studio et diligentiae Constantini Cephalae tribui solet, id ipsius Codicis nititur fide. Nam p. 81. in Scholio ad Meleagri Prooemium leguntur haec, quorum particulam supra attulimus: Οὗτος ὁ Μελέαγρος – ἐποίησε τὸν θαυμάσιον τουτονὶ τῶν ἐπιγραμμάτων Στέφανον. Συνέταξε δὲ αὐτὸν κατὰ στοιχεῖον. Ἀλλὰ Κωνσταντῖνος ὁ ἐπονομαζόμενος Κεφαλᾶς συνέχεεν αὐτὸν ἀφορίσας εἰς κεφαλὰς διαφόρας ἤγουν ἐρωτικὰ ἰδίως καὶ ἀναθεματικὰ καὶ ἐπιτύμβια καὶ ἐπι-

δεικτικά· ὡς νῦν ὑποτέτακται ἐν τῷ παρόντι πτυκτίῳ. Ad quae verba duo monenda sunt. Primum hoc est: cum Scholiastes Constantinum Meleagri Coronam, Epigrammatis in capita descriptis, solvisse dicit, haec non ita premenda sunt, ut illum idem in Philippi et Agathiae operibus fecisse negemus *). Carmina enim ex tribus illis Anthologiis petita in Anthologia Vat. Cod. ita confusa sunt et commista, ut quintus aliquis auctor fingendus sit, qui Cephalae Anthologiae, ex sola Meleagrica concinnatae, Epigrammata ex duabus reliquis addiderit. At de ejusmodi homine nemo ne fando quidem audivit. Quod igitur Scholiastes de una Meleagri Corona dixit, id de Philippi quoque et Agathiae Anthologia accipiendum est, praecipue, cum causa idonea reddi nequeat, cur Cephalas operam, a se in Epigrammatis colligendis positam, tam angustis finibus circumscripserit. Alterum, quod observatione eget, hoc est: cum in illo Scholio Constantinus quatuor Anthologiae capita concinnasse diserte commemoretur, (Amatoria, Dedicatoria, Sepulcralia et Ἐπιδεικτικά) num ille nonnisi haec, reliqua autem alius composuisse et descripsisse putandus est? Non puto. Scholiastes enim quatuor priora capita nominasse contentus, reliqua non

*) Hoc fecit Martinus in Epist. ad Zandadaram. Recte ei obloquitur Leichius in Praef. Carm. Sepulcr. p. V.

appoſuit, ſed in verbis, ὡς νῦν ὑποτέτακται ἐν τῷ παρόντι πτυκτίῳ, intelligi voluit. Optandum tamen fuerit, eum rem diſertius explicuiſſe, ut liquido conſtet, quae Codicis partes ex ipſa Conſtantini Anthologia deſcriptae, quae a ſerioribus librariis appoſitae ſint. Tum demum certius quid de Conſtantini aetate ſtatui poſſet.

Singulis hujus Anthologiae Sectionibus, inde a Dedicatoriis, brevis praefixa eſt praefatiuncula. Amatoriis additus eſt epilogus his verbis conceptus (p. 141.): Ἀρχὴ μὲν ἡμῖν, ὡς φησὶν, ἡ τῶν ἐρωτικῶν ἐπιγραμμάτων ἔκθεσις γεγένηται, σκοπὸν ἔχουσα τὴν σὴν ἐξάψαι διάνοιαν. εἰ τοίνυν γεγένηται τὸ προτεθὲν, ἐπὶ τὴν τῶν ἀναθεματικῶν ἀνάγνωσιν μετάβηθι. εἴη δὲ καὶ ἐπ' αὐτῆς ἡμῖν ἀνυσθῆναι τὸ σπουδαζόμενον. Non dubito, quin is, qui his verbis loquens inducitur, ipſe ſit Conſtantinus Cephalas, qui ſe initium ab amatoriis feciſſe ait, ut lectoris animum incenderet, (ad reliqua legenda ſcil.). Hinc apparet, ea, quae in Codice amatoria carmina praecedunt, a Conſtantini Anthologia aliena fuiſſe. In fine τῶν ἀναθεματικῶν p. 207. idem ſcripſit haec: Καὶ ὁ τῶν ἀναθεματικῶν ἡμῖν ἐπιγραμμάτων χαρακτὴρ πεπλήρωται ἱκανῶς ἔχων, ὡς ἐμαυτὸν πείθω. Quae verba declarare videntur, Conſtantinum ex Anthologiis, quas compilabat, multis relictis, ea tantum, quae in rem ſuam facerent, delibaſſe. Cum enim ſe tantum illorum

Epigrammatum deſcripſiſſe ait, quantum ſibi ad cognoſcendum eorum characterem ſufficere viſum ſit, nonne plura ſibi in promtu fuiſſe ſignificat? Eadem verba repetuntur proximi capitis initio, his additis: μετιτέον οὖν ἐφ' ἕτερον οὐκ ἄχρηστον, οὐδ' ἀνωφελῆ, λαλῆσαι δὲ (κινῆσαι δὲ ſuſpicatur Reiskius in Not. p. 115.) καὶ πρὸς πάθος ἀγαγεῖν τοὺς ἐντυγχάνοντας δυνάμενον· ἔστι δὲ οὗτος ὁ τῶν Ἐπιτυμβίων, ἀρχὴν ἔχων τοιάνδε. In margine Scholion habetur: ἀρχὴ τῶν ἐπιτυμβίων ἐπιγραμμάτων, ὧν ἐσχεδίασεν ὁ κύρις (Κύριος) Κωνσταντῖνος ὁ Κεφαλᾶς, ὁ μακάριος καὶ ἀείμνηστος καὶ τριπόθητος ἄνθρωπος. Hic igitur ſecundus eſt locus, ubi Cephalae fit mentio. Obſcurum vocabulum ἐσχεδίασεν Reiskius e contextu interpretatur *in ſchedas depoſuit*. *Schedae* autem apud Graecos nunquam vocabantur σχέδαι, quo verbo potius *extemporalis opera* ſignificabatur, ut ap. *Annam Comnen.* in Alex. XV. 485. Quod ſi igitur vulgaris verbi σχεδιάζειν ſignificatio hoc quoque loco retineri debet, Conſtantinus Sepulcralia carmina ſubitanea et extemporali opera concinnaſſe dicitur. Ceterum parum intereſt ſcire, quid Scholiaſtes in mente habuerit. — Sequuntur ἐπιδεικτικὰ cum Praefatione p. 358. ἀρχὴ τῶν ἐπιδεικτικῶν ἐπιγραμμάτων. οὐδὲ τοῖς παλαιοῖς ἠμέληται τὸ ἐπιδεικτικὸν εἶδος, ἀλλ' ἔστι καὶ ἐν τοῖς ἐπιγράμμασιν εὑρεῖν καὶ ἑρμηνείας ἐπίδειξιν καὶ πραγμάτων γενομένων ὄντως ἢ ὡς γενομένων ἀφήγη-

σιν. Initio τῶν προτρεπτικῶν p. 489. leguntur haec: Οὐδὲ οὗτος ξένος οἶδ' ὅτι τῶν ῥηθησομένων ἐπιγραμμάτων ὁ τρόπος, τοῦτο καὶ τῶν παλαιῶν ἐπισημαινομένων πολλάκις· προτρεπτικὰ δὲ τοῦ πρακτέου τοῖς ἐντυγχάνουσιν ὄντα οὐ τέρψιν μόνην, ἀλλὰ καὶ ὄφελος οὐ μικρὸν ἔχει καιρόν τε καὶ τόπον καὶ πρᾶξιν ὑφηγούμενα. Ei capiti, cui titulus ἀρχὴ τῶν σκωπτικῶν, praefiguntur haec: Τὸ συμποτικὸν εἶδος ἐκ σκωμμάτων σύγκειται καὶ συμβουλῆς, τῶν παλαιῶν ἀεὶ παρὰ τὸν πότον ἀλλήλους ἀποσχεδιαζόντων. Ἵνα οὖν μηδὲ τούτων ἀμοιρῆς (f. ἄμοιρος ἧς), καὶ ἐξ αὐτῶν ὑπέταξα τὰ ἐμπεσόντα. Quis hic loquitur? Nonne is, qui et prioribus libris praefatus eſt, Conſtantinus Cephalas? Ergo hoc quoque caput et ſequentia ab eodem homine concinnata ſunt. Notandum vero eſt in hac parte, eam ex duobus capitibus conſtare, quorum prius carmina συμποτικὰ, alterum ea, quae proprie σκωπτικὰ vocantur, complectitur. Alteri parti praemittuntur haec p. 517. Πολλὴ κατὰ τὸν βίον τῶν σκωπτικῶν ἐπιγραμμάτων ἡ χρῆσις. Φιλεῖ γάρ πως ἄνθρωπος ἢ αὐτὸς εἴς τινας παίζειν ἢ ἑτέρου πρὸς τοὺς πλησίον ἀποσκώπτοντος ἀκούειν, ὅπερ, οἶμαι, διὰ τῶν ἑξῆς τοῖς παλαιοῖς γινόμενον ἐπιδείξομεν. In hoc capite carmina ſecundum argumentorum ſimilitudinem diſpoſita ſunt; quod licet in ceteris quoque capitibus quodammodo factum ſit, in nullo tamen magis apparet, quam in hoc noſtro.

Quin margini appicta funt lemmata quaedam: εἰς ῥήτορας. εἰς ἰατρούς. εἰς ἀπλήστους. εἰς δειλούς etc. Hanc fectionem excipit denique *Mufa Stratonis*, cujus praefationem in Capite de Stratonis Mufa pofuimus. Hoc caput Anthologiae Conftantini ultimum fuiffe, fufpicor. Quae enim fequuntur, iis nihil praemittitur. Ex aliis igitur libris corrafa Codici Anthologiae, ut fieri folebat, a librariis videntur addita. Non tamen negaverim, illud τμῆμα, quod carmina variis metris confcripta continet, veteris illius Anthologiae partem effe.

Haec una ferie continuanda erant, ut interior hujus operis conditio melius cognofceretur. Sed fuperfunt alia quaedam loca, in quibus Conftantini mentio injicitur; alia, quae ad Codicis hiftoriam faciunt. Haec igitur adfcribenda et expendenda funt.

Primum tria loca reperio, in quibus Gregorii, nefcio cujus, fit mentio. Primus eft p. 254. ad Epigr. ἀδέσπ. DCLV. quod lemma habet in Codice: Εἰς Κάσανδρον τὸν ὡραῖον ἐν Λαρίσσῃ κείμενον. Μετεγράφη παρὰ Γρηγορίου τοῦ μακαρίτου διδασκάλου, ἐξ αὐτοῦ τοῦ λάρνακος. Alter p. 255. ad Epigr. ἀδέσπ. DCLI. Εἰς Φρόντωνα υἱὸν Πωλίττης· εὑρέθη δὲ ἐν Κυζίκῳ· τὸν δὲ ποιήσαντα οὐ γινώσκω. Ἐγράφη δὲ τοῦτο ὁμοίως παρὰ τοῦ μακαρίτου Γρηγορίου τὸν (τοῦ) καμψι . . ὅθεν αὐτὸ καὶ ὁ Κεφαλᾶς ἐν ἐπιγράμμασιν ἔταξεν. An hinc colligi debet,

Gregorium, Conſtantini forte magiſtrum, collectionem Epigrammatum feciſſe, unde ejus diſcipulus nonnulla deſcripſerit? Non puto. Gregorius hic illic Epigrammata ex cippis et monimentis deſcripſerat; quae Conſtantinus, cum Anthologiam conderet, ab eo accipiens in ſuum opus retulit, magiſtri nomen commemorans, ut pium gratumque erga eum animum ſignificaret. Tertius denique locus eſt p. 273. ad Epigr. Alcaei Meſſ. XXI. τοῦτο τὸ Ἐπίγραμμα ὁ Κεφαλᾶς προεβάλετο ἐν τῇ σχολῇ τῆς Νέας Ἐκκλησίας ἐπὶ τοῦ μακαρίου Γρηγορίου τοῦ Μαγίστορος. Quis fuerit ille Gregorius Magiſter, fruſtra quaeſivi. Sed eſt in poſtremis his verbis aevi, quo Conſtantinus vixerit, quaedam ſignificatio. *Nova Eccleſia*, in cujus Schola Cephalas illud Alcaei Epigramma propoſuiſſe dicitur, exſtructa eſt a Baſilio Macedone*), qui imperare coepit a. p. Chr. 867. imperiumque produxit usque ad ann. 876. Hinc ſequitur, Conſtantinum noſtrum non ante exitum ſeculi IX. vixiſſe. Quid autem veriſimilius, quam eum Anthologiam concinnaſſe ſeculo X. quo tempore ſub regno Conſtantini Porphyrogenetae literarum amor novum vigorem et incrementum ceperat, ipſo Auguſto magnum undique librorum numerum conquirente, ex quibus, ne tanta mole obruerentur homines, Excerpta a doctis viris conficerentur?

*) Banduri Tom. I. P. II. p. 24.

Hoc exemplo invitatum Cephalam, quod in hiſtoricis aliisque ſcriptoribus vidiſſet fieri, imitatum eſſe veteresque Anthologias in capita deſcripſiſſe et quaſi in compendium redegiſſe, omnino probabile eſt. (Vide Heeren V. Cl. in Introd. in Hiſt. Philologiae T. I. p. 152. ſqq.) Id autem, quod nos conjectura ducti ſuſpicamur, Cephalam floruiſſe ſeculo decimo, id Reiskius in Not. Poët. p. 225. confici poſſe putabat carmine, a *Conſtantino* quodam *Rhodio* concinnato, quem Reiskius pro ipſo Anthologiae conditore habebat. Carmen, quod legitur in Cod. Vat. p. 668. (Anthol. Reisk. nr. 639. p. 106.) hoc eſt:

Τοῦ ταπεινοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Ῥοδίου εἰς τὸν σταυρὸν, ὃν ἀνέθετο ἐν τῇ Λίνδῳ.

Κωνσταντῖνος Ἰωάννου ἠδ' Εὐδοκίης με
τέκνον ἔτευξεν ἀγακλυτὸν, ὃν Λίνδος μεγάλαυχος
ἤνεγκε προτέρης γενεῆς προφερέστερον ἄνδρα
καὶ πιστὸν θεράποντα σκηπτούχοιο Λέοντος,
ᾧ Ἀλέξανδρος ἀδελφεὸς ἠδ' υἱὸς Κωνσταντῖνος
σκῆπτρα θεοστήρικτα συνεξαγέτην βασιλείης.

Qui ſe Leonis imperatoris miniſtrum appellat, eum decimo ſeculo ineunte vixiſſe neceſſe eſt. Nolim tamen hoc argumento abuti. Nullum nomen illis temporibus frequentius occurrit nomine Conſtantini. Jam vero aliud indicium non exſtat, quod nobis perſuadeat, auctorem carminis, Conſtantinum Rhodium, ab auctore Anthologiae, Conſtantino Cephala, nihil diverſum fuiſſe.

Superſunt loca nonnulla, a nemine, quod ſciam, animadverſa, quae ad hiſtoriam Codicis nonnihil momenti habent. Primus eſt p. 193. ad nobiliſſimum Ep. Sapphus, cui adſcripta ſunt haec: Εἰς τὸ ἀντίβολιν οὐ κεῖται τοῦ κυροῦ Μιχαὴλ, πόθεν οὖν ἐγράφη, οὐκ οἶδα. Ejusdem Michaëlis fit mentio in lemmate Epigr. Dioscoridis XXVI. p. 257. νομίζω, ὅτι διςσῶς κεῖται τὸ ἐπίγραμμα· πλὴν ἐν τῇ τάξει τῶν ἐπιγραμμάτων τοῦ κυρίου Μιχαὴλ ὄντως κεῖται συνημένον μετὰ τοῦ Ἰαμβικοῦ. Conſpecto nomine Michaelis non poteram non cogitare de *Michaële Sophiano*, penes quem vetuſtiſſimum Epigrammatum librum, praetextatis carminibus refertiſſimum, fuiſſe ſcribit Jo. Scaliger ad Gruterum Ep. CDXXX. Hunc Sophianum Anthologiae codicem ſecum e Graecia attuliſſe, ſuſpicatus eſt Leichius in Praef. ad Sepulcr. p. IX. qui codicem illum, a Scaligero commemoratum, eundem eſſe ac Vaticanum librum cenſebat. Haec utcunque ſe habeant, mox vidi, in illis Scholiis alium quendam Michaëlem ſignificari, *Michaëlem* ſcilicet *Maximum*, hominem mihi plane incognitum. Sic enim vocatur p. 274. ἕως ὧδε τὰ τοῦ Κυροῦ Μιχαὴλ τοῦ Μαξίμου π εἶχον ἐπιγράμματα, ἅτινα ἰδιοχείρως αὐτὸς ἔγραψεν ἐκ τῆς βίβλου τῆς Κεφαλᾶ. Ex hoc igitur loco apparet, eum, qui haec ſcripſerit, Codicem noſtrum comparaſſe cum Codice Michaë-

lis Maximi, qui eadem continebat, paucis exceptis. Michaëlis autem codex transſcriptus erat ab ipſo ejus poſſeſſore ex Cephalae libro; quod diſerte dicunt verba: ἅτινα ἰδιοχείρως αὐτὸς ἔγραψεν ἐκ τῆς βίβλου τῆς Κεφαλᾶ. Exactam eſſe Codicis Vatic. partem ad illius librum, dicitur etiam p. 273: ἕως ὧδε ἀντεβλήθη πρὸς τὸ ἀντίβολιν τοῦ Κυροῦ Μιχαὴλ, καὶ διορθώθη τινὰ, πλὴν ὅτι κἀκεῖνο σφάλματα εἶχεν.

Jam Cephalas quomodo in veterum Anthologiis compilandis verſatus ſit, paucis explicandum eſt. Quod ſi ordo carminum Vat. Codicis is eſt, quem ille inſtituit, ab una ad alteram transiiſſe videtur, ita ut nunc carmina quaedam ex Meleagri Corona delibaret, nunc quaedam ex Philippi opere excerperet, nunc ſe ad Agathiae Syllogen converteret, iisque omnibus paſſim recentiorum poëtarum Epigrammata immiſceret. Eundem gyrum in eodem capite ſaepius percurrit. Ordinis elementaris, quo Epigrammata in Meleagri collectione diſpoſita fuiſſe conſtat, in plurimis locis manifeſta reperiri veſtigia, ſupra monuimus; in carminibus autem ex Agathiae Sylloge derivatis is plerumque ordo obſervatur, ut poëtae quaſi in orbem contexti ſint*), raro duobus ejusdem auctoris carminibus

*) Hinc fortaſſe Anthologiam ſuam κύκλον appellaverat Agathias.

minibus ſeſe excipientibus. Hunc igitur ordinem ab ipſo Agathia, gratae varietatis cauſa, inſtitutum eſſe arbitror; quin probabile eſt, Conſtantinum noſtrum Agathiae Syllogen pro fundamento habuiſſe, cui ſuam Anthologiam ſuperſtrueret. Quid enim? Eadem in utroque opere argumentorum diviſio carminumque ad certos titulos deſcriptio; niſi quod Cephalas ſingulos libros alio ordine poſuit, et illud caput, quod ſtatuarum aliorumque artis operum deſcriptiones continebat, plane omiſiſſe videtur. Sed de hac omiſſione tum dicendi locus erit, ubi Anthologiam Conſtantini cum Planudea comparabimus. Ceterum monendum eſt hoc, Conſtantinum non ſolum Epigrammata poëtarum quorundam, qui poſt Agathiam vixerunt, in Collectionem ſuam admiſiſſe, verum etiam haud pauca antiquiorum, quorum carmina in nulla alia Anthologia fuiſſe videntur. Peculiare Epigrammatum opus concinnaverat Diogenes Laërtius, inſulſiſſimorum carminum plenum; idem Palladam, idem Lucillium feciſſe ſuſpicor. Hi omnes recentiores fuere Philippo; antiquiores autem, quam qui inter τοὺς νέους ποιητὰς cenſeri potuerint, ex quibus Agathias Anthologiam contexuit. Illorum itaque carmina non ex Anthologiis, ſed ex ipſorum libris petiiſſe Conſtantinum, eo veriſimilius eſt, quod horum inprimis poëtarum Epigrammata longa plerumque ſerie, nullis alio-

rum intermixtis carminibus, in Cod. Vat. leguntur.

Ex his, quae hactenus expoſui, quanti facienda ſit illa collectio, facile apparet. At, dixerit aliquis, niſi ille antiquiores Anthologias in compendium redegiſſet, non periiſſent Epigrammatum theſauri longe et pretioſiores et uberiores, quos prava Conſtantini ſedulitas in oblivionem adduxit. Verum enimvero quis ſpondere auſit, illas antiquiores Collectiones absque Conſtantino aetatem fuiſſe laturas, cum tot nobiliſſimorum ſcriptorum opera, quae nemo in compendium redegerat, tamen perierint? Gratias igitur habendas duco homini, quicunque fuerit, quod tam multas optimorum poëtarum reliquias ſervavit, et, quantum in ipſo erat poſitum, ab interitu vindicavit. Ceterum hac Epigrammatum collectione Brunckius (Praef. p. IV.) per quinque fere ſecula uſos eſſe literatos homines monuit. Ex illa tot fragmenta decerpta ſunt, quae *Suidas* in Lexico ſuo protulit*), quae unde deſumta eſſent, diu latuit.

*) Ex Dedicatoriis inprimis (vid. Reisk. Miſc. L. T. IX. p. 83.). Saepe in depravatis lectionibus cum Cod. Vat. conſpirat, ut in Ep. Hegeſippi II. 4. ὡς λύγα πυρός. Ep. III. ἄημαι pro ἧμαι. Antip. Sidon. XXII. 7. ἤθελ' ἑκάστα. XXVII. 4. ἁβρῶν. etc. Saepe etiam meliores ejus lectiones, quas Planudes neglexerat, ſervavit.

VII.

De Anthologia Maximi Planudis.

Jam de *Planude* dicendum eſt, ultimo eorum, qui ante renatas literas bene de Anthologia meruerunt. Hic vir, cujus nomen non ingenii judiciique praeſtantia, ſed bonarum literarum ſtudium et eruditio, pro illis temporibus haud contemnenda, ad poſteritatem commendavit, floruit Conſtantinopoli ſub diuturno regno Andronici majoris et nepotis ejus. Huic debemus Anthologiam illam, inde a ſeculo XV. ſub Planudeae nomine cognitam, in ſeptem libros deſcriptam. Singuli libri, quinto et ſeptimo exceptis, in capita, ſecundum locos communes, diviſi. In quibus capitibus disponendis Planudes ſecutus eſt elementarem ordinem, ita ut *primum* Caput Libri primi ſit εἰς ἀγῶνας, *ſecundum* εἰς ἄμπελον, *ultimum* εἰς ὥρας. *Primus Liber*, capitibus XCI., maximam partem complectitur Epigrammata ἐπιδεικτικὰ, i. e. de variis rebus ingenii oſtentandi cauſa conſcripta; *alter*, Epigrammata ſatyrica ſive σκωπτικὰ, in capita LIII. deſcripta; *tertius*, Carmina Sepulcralia, capitibus XXXII; *quartus* inſcriptionem habet hanc: Ἐν τῷ ἑξῆς τετάρτῳ τμήματι Ἐπιγράμματα εἰς θεῶν ἀγάλματα ἔχοντι, καὶ ἀνδρῶν στήλας, καὶ ζώων μορφὰς, καὶ ἔτι εἰς τόπους, περιέχεται κεφάλαια τάδε κ. τ. λ. Diviſus eſt in Capita XXXIII. *Quintus* complectitur Chriſtodori

Deſcri-

descriptionem poëticam statuarum Zeuxippi, nec non Epigrammata in statuas aurigarum in Hippodromo CPolitano. *Sextus*, capitibus XXVII. carmina continet dedicatoria; *septimus* denique, quod in capita non est divisum, amatoria. Huic libro praefixa leguntur haec: Ἐν τῷδε τῷ ἑβδόμῳ τμήματι περιέχεται ἑταιρικά τινα ἀποφθέγματα· τὰ μὲν, ὡς ἐγκώμια· τὰ δὲ, ὡς ἐπιστολαί· τὰ δὲ, ὡς ἂν ἕκαστον ἔτυχεν, ὅσα μὴ πρὸς τὸ ἀσεμνότερον καὶ αἰσχρότερον ἀποκλίνει. Τὰ γὰρ τοιαῦτα πολλὰ ἐν τῷ ἀντιγράφῳ ὄντα, παρέλιπε, φησὶν, ὁ Πλανούδης.

Ex hac operis Planudei descriptione sponte apparet, illud, quamvis in septem libros, sicut Agathiae Anthologiam, descriptum, argumentorum tamen ordine carminumque dispositione longe ab ea diversum fuisse. Quare noli dubitare, quid statuendum sit de sententia *Jani Lascaris*, in Praef. Anthologiae Planudis p. XII. *Illud unum non praetermittam, hoc Epigrammatum* ἀνθολόγιον *ab Agathia concinnatum esse, praestantissimo et poëta et historico sui temporis, non a Planude, ut nonnullis est temere persuasum. Planudes enim monachus, ut eos appellant, non magis disposuit, quam mutilavit, et, ut ita dicam, castravit hunc librum, detractis lascivioribus Epigrammatis, ut ipse gloriatur; quid tamen inde sit meritus, aliorum sit judicium. - - Si qua vero Planudes his Epigrammatis interposuit, ea certe sunt, quae, ut ineptiora, libentissime abstu-*

lerim. In hac igitur ſententia nihil veri eſſe, poſt ea, quae de Agathiae Anthologia disputavimus, planiſſime apparet. Illa ſi Planudes in opere ſuo concinnando uſus eſt, quod mihi tamen ſecus videtur, nihil inde depromere potuit, niſi Byzantinorum poëtarum carmina, ipſius Agathiae, Pauli Silentiarii, Macedonii aliorumque ejusdem aetatis hominum; plurima autem illa optimorum et vetuſtiſſimorum poëtarum Epigrammata, quibus in Agathiae Anthologia locus non fuit, aliunde ſumſerit neceſſe eſt. Agathiam autem carmina uniuscujusque Libri ſecundum rerum ordinem diſpoſuiſſe, ejus rei nullum plane exſtat veſtigium. Hinc ſequitur, primum, *ἀντίγραφον* illud, de quo Planudes loquitur in Praefatione Libri VII. pleniorem aliquam fuiſſe Anthologiam, quam Agathiae fuit Sylloge; deinde, carminum ſecundum argumenta in minora capita deſcribendorum qualemcunque laudem Maximo Planudi propriam et peculiarem eſſe.

Aliam, ſed non magis veram de Planudeae fontibus ſententiam amplexus eſt Reiskius. Hic enim (in Praef. Anthol. C. C. p. XVIII.) non dubitaſſe videtur, quin Planudes ex veteribus Meleagri, Philippi, Agathiae, fortaſſe etiam Stratonis Collectionibus, Epigrammata a Conſtantino Cephala praetermiſſa, deſcripſerit et quaſi ſpicas ab illo relictas collegerit. *Quare*, ait, *Cephalas tam pau-*

ea ſolummodo e vetuſtis Anthologiis excerperet, et tantam meſſem Planudae reliquam faceret, arduum eſt exputare. Videtur quidem Planudes id egiſſe, ut Cephalae omiſſa ſublegeret, et in volumen cogeret veterum Anthologiarum fragmenta. In qua re virum doctiſſimum opinio egregie fefellit. Quum enim, quam amplum opus ſit Anthologia Vat. Codicis, ignoraret, et Lipſienſe Apographum, quod nonniſi Epigrammata illa, quibus Planudea caret, complectitur, pro integra Conſtantini collectione haberet, non fieri poterat, quin in graviſſimos errores incideret. Minori, quam Reiskius putavit, opera Planudi Anthologiam, ab eo concinnatam, conſtitiſſe, intellexerunt ii, quibus accuratior Anthologiae Vat. Codicis notitia contigiſſet. Inter quos eminet Brunckius, qui recte judicavit Praef. p. IV. nihil aliud egiſſe Maximum, niſi ut Cephalae volumen ad minorem molem redigeret, et ex hoc uno libro Epigrammata excerpta per locos communes in capita digereret. De cujus ſententiae veritate ne quis in poſterum dubitet, agedum Planudeam cum Anthologia Cephalae comparemus.

Libri *primi* igitur pars longe maxima ducta eſt ex ἐπιδεικτικοῖς Vaticani Codicis. Cum autem genus epidicticum, cui hic liber deſtinatus eſt, longiſſime pateat, neque certis circumſcribatur finibus, factum eſt, ut Planudes multa ex προτρεπτικοῖς, quaedam ex ἀναθηματικοῖς in hunc librum re-

ferret. Duodecim fere ſive quatuordecim ejus Epigrammata non comparent in Vat. Cod. quae tantum non omnia in ſtatuarum commemoratione aut deſcriptione verſantur, quod genus a Vat. Cod. penitus abeſſe, ſupra monuimus. — Liber *ſecundus*, Satyricis deſtinatus carminibus, totus excerptus eſt ex Cod. Vat. τμήματι Ζ. ita tamen, ut Cap. XLVII. εἰς συμποτικὰ ἀστεΐσματα ductum ſit ex τμήματι ΣΤ. quod revera unum eſt cum σκωπτικοῖς. Hoc igitur Caput, ſex fere carminibus exceptis, totum ex illa Sectione Codicis a Planude ductum eſt; et quidem ita, ut Epitomator primum, ordinem carminum in Planudea ſecutus, quaedam excerperet, quae ei maxime ad rem facere viderentur; deinde, cum ad finem illius Sectionis perveniſſet, iterum ad principium reverteretur, et, quae in primo delectu omiſerat, in ſecundo reciperet. In duabus his Sectionibus compilandis Planudes ſe tam ſtrenuum geſſit, ut, cum illae circiter CDL Epigrammata contineant, vix XC relinqueret, quae non in ſecundum hunc Anthologiae librum referret. — Liber *tertius* totus concinnatus eſt ex Sepulcralibus Vat. Codicis. Nonniſi XIII. Epigrammata reperio, quae in illis non exſtent, ex Hiſtoricis nimirum, Diogene Laërtio potiſſimum, excerpta. Vix ex alio veteris illius Anthologiae libro Planudes tot carmina aſſumſit; unde factum eſt, ut in Anthologia Reiskii illud

caput, quod Sepulcralia continet, omnium breviſſimum ſit*). — Liber *quartus*, qui imaginum, ſtatuarum, regionum deſcriptiones continet, plurima habet Planudi propria. Nonnulla quidem ejus Capita etiam in Vat. Cod. reperiuntur, ut Cap. VII. quod Epigrammata in Myronis vaccam habet; Cap. XVIII. in gemmas, ubi longe maxima pars carminum eodem ordine legitur, quo in Vat. Cod. poſita ſunt; Cap. XXII. εἰς οἴκους, cujus eadem eſt ratio; Cap. XXV. in fontes; Cap. XXVII. in urbes; Cap. XXVIII. in fluvios; Cap. XXIX. in ſuburbia; Cap. XXXI. in vaſa; Cap. XXXIII. in horologia. In hoc recenſu, nonne miraris, ea tantum Carmina ex Vat. Cod. ducta eſſe, quae nihil ad picturam, ſculpturam, cognatasque illis artes faciant? et in tota Vat. Codicis Anthologia, ſi a pauciſſimis carminibus disceſſeris, inter τὰ ἐπιδεικτικὰ relatis, nullum, quod ad illas artes pertineat, reperiri? Quid in cauſa fuiſſe dicamus, ut Conſtantinus nihil hujus generis in uberrimam Collectionem ſuam referret, et in hac tantum parte Planudi, non ſpicilegium, ſed meſſem relinqueret? Sunt quidem in illis permulta ſequioris aevi carmina, quae nec orationis bonitas, nec ingenium atque venu-

*) In hoc praecipue libro carmina multis in locis eodem ſeſe ordine excipiunt, quo in Vat. Cod. habentur. Haec quoque res non leve momentum habet ad Brunckii ſententiam ſtabiliendam.

ſtas magnopere commendet; ſed ne Conſtantinum hac ſola cauſa, ut illa omitteret, commotum eſſe dicamus, vetat hoc, quod illum hominem in reliquis Sectionibus minime tam acerbum delectum inſtituiſſe videmus, ut nihil, niſi perfectiſſimum quodque et venuſtiſſimum, in ordinem redigeret. Quid, quod in illis carminibus multa apud Planudem reperiuntur, quae optimae notae ſunt et ab antiquiſſimorum poëtarum ingeniis compoſita? Cur igitur ille ne haec quidem recepit et ad poſteritatem propaganda curavit? Nihil video, quod apte reſponderi queat. Non magis intelligitur, Planudes, quem ceteras Anthologiae partes ex ſola Conſtantini Sylloge derivaſſe conſtat, ubi illam tam largam quantivis pretii Epigrammatum meſſem ſibi relictam invenerit. Unum relinquitur, quod ad utramque difficultatem expediendam unice facit. Non integram habemus Conſtantini Anthologiam. Periit in Vat. Cod. caput, quod carmina ad artes ſpectantia continebat. Pleniore igitur Codice Planudes uſus eſt; noſter in hac parte minus integer. In hujus autem jacturae cauſas fruſtra fuerit inquirere.

De *quinto* Planudeae libro ſupra diximus. Liber *ſextus* nonniſi quatuor habet carmina, quae inter Dedicatoria Vat. Codicis non reperiantur. In hoc quoque libro plurima ſunt veſtigia antiqui carminum ordinis; nec minus ex eo apparet, quam ve-

rum ſit, quod Brunckius dixit, Planudem brevitatis ſtudioſiſſimum fuiſſe. Longe enim plurima ex priore parte τῶν ἀναθηματικῶν excerpſit; deinde, ut fieri ſolet, ſtudio refrigerato, ex altera parte pauciſſima ſelegit. — In *ſeptimo* denique libro longe maxima pars Epigrammatum ex Amatoriis Vat. Codicis. Nonniſi XXVI. notavi aliunde ducta. Paſſim ſe eodem ordine excipiunt, quam in Codice, in quo tamen varietati magis proviſum eſt. Apud Planudem enim ejusdem auctoris carmina deinceps leguntur.

Quae cum ita ſe habeant, dubitari non poteſt, quin verum ſit, quod Brunckius, nullis argumentis prolatis, poſuit, Planudem in concinnanda Anthologia, ſi pauca excipias, omnia ex Cephalae libro derivaſſe eumque in compendium redegiſſe. Hunc ſecutus eſt in digerendis carminibus, quod ad Librorum argumenta attinet; paſſim etiam in ſingulis Capitibus. Nam Cephalas quoque carmina ejusdem argumenti multis in locis conjunxit.

Jam quid de Planudis opera ſtatuendum, quae laudis partes eidem tribuendae eſſent, paſſim quaeſiverunt Viri doctiſſimi. Ex iis, quae hactenus disputavimus, ſatis apparere puto, gratias Planudi habendas eſſe, qui tam inſignem Epigrammatum numerum, et quidem eorum, quae ad artis hiſtoriam egregie faciunt, unus ab interitu vindicaverit. Sunt tamen in ejus opere, quae merito re-

prehendas. Lascivioris quidem argumenti carmina quod omiserit, in reprehensionem cadere nequit. Illius enim seculi homo, isque monachus, quomodo foeda Stratonis aliorumque Epigrammata contrectare ausus sit? et si domi in penetralibus suis contrectaverit, ea saltem denuo edere et sua auctoritate quasi commendare lectoribus non poterat. Sed ab hoc quorundam crimine Planudem satis verbose vindicavit Vavassor de Epigrammate p. 190. sqq. merito querens, quod ille, cum multa sustulisset obscoenissima, pauca, sublatis non multum honestiora, reliquerit. Alia sunt, quae eidem majore cum jure objicias. Quum enim diligentiae et sedulitatis laude, ei a Vavassore, qui fontes Planudeae penitus ignorabat, tributa, careat, quippe qui tantum non omnia ex uno libro descripserit, merito exspectes, eum in deligendis carminibus acre judicium adhibuisse, ut optima quaeque eligeret, inepta omitteret, antiquiora recentioribus praeferret, et omnino nihil reciperet, nisi quod pulcrum esset et elegans. At ejusmodi delectum habere non cujusvis est hominis; Planudis certe non fuit. Nec valde miror, multo minus cum Brunckio indignor, hominem Constantinopolitanum, seculi XIV., acri illo nativae venustatis sensu jamdudum exstincto, fucatis Agathiae, Macedonii aliorumque ejusdem farinae hominum Gratiis magis quam incorrupta melioris

aevi ſimplicitate delectatum eſſe, eumque adeo, optione data, ex illis multo plura quam ex antiquioribus in Collectionem ſuam recepiſſe. Tertium, quod in Planude reprehenditur, prioribus illis criminibus longe eſt gravius. Qui cum ſibi eam Epigrammatum graecorum editionem propoſuiſſet, in qua omnia lectu eſſent facilia, primum multa carmina nullam aliam ob cauſam omiſit, niſi quod in archetypo ſuo depravata legebantur, id quod, ſi aequi eſſe volumus, non valde vituperandum eſt; deinde multa exhibuit mutila, reſectis iis, quae emendare non poterat*), multa pro ſui ingenii modulo emendavit et interpolavit. Interpolandi cauſa admodum frequens naſcebatur ex obſcoenitate quorundam carminum, quae nec integra ſervare poſſet, nec penitus omittere et reſecare vellet. In his igitur ita plerumque verſatus eſt, ut mutationibus quibusdam factis ſcrupulos eximeret, alia demeret, alia adjiceret, inepte plerumque et ſine venuſtatis ſenſu. Sed hac de re operae pretium eſt Brunckium audire querentem Praef. p. V. „Nonne ſatius fuiſſet, ubi minus „caſtum occurrebat carmen, quale illi viſum eſt „Rufini Ep. II. illud omnino praeterire, quam ulti„mum aſſumere diſtichon a praecedentibus ſeclu-

*) Duo hujus generis exempla laudaſſe ſufficiat: Philodemi Ep. XVIII. Palladae Ep. V.

„ſum et interpolatum, ita ut nullum in eo lumen „fulgeat, nihilque praeter inanem ſonitum re-„manſerit? Non deerat profecto materia, cujus de-„lectu diſtichi illius jacturam rependeret. Idem „ſtatuendum eſt de carminibus non paucis, quale „eſt Stratonis Ep. XCVI. in quibus arguti ſenſus „concinno et profluenti rhythmo, elegantibus ver-„bis expreſſi, quos ille ineptis ſententiis, elumbi „concluſis verſu permutavit. Illa ſani quis judi-„cii omiſiſſet, qui praeſertim non omnia, ſed e „multis ſelecta dare conſtituiſſet."

VIII.

De Planudeae editoribus et interpretibus.

a) *De editione principe.*

Breviarium illud Anthologiae Cephalae, a Maximo Planude concinnatum, plenius illud et praeſtantius opus, unde ductum eſt, tantum non in hominum oblivionem adduxiſſe videtur. Hoc enim mali Epitomae habebant, ut hominum ignaviae ſubvenirent, eosque inducerent, ut, fontibus relictis, rivulos, eosque haud raro turbidos et lutulentos, ſectarentur. Antiquioris certe illius Anthologiae nulla, quod ſciam, fit mentio, niſi ſeculo decimo ſexto, quo tempore eam a Fulvio Urſino viſam eſſe, ſuſpicamur ex nota illi Planudis ad L. VII. praefatiunculae, in qua ſe obſcoena

resecuisse gloriatur, adscripta: *ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἐν παλαιῷ εἰσι παρ' Ἀγγέλου τοῦ Κολλωτίου.* Planudeae codicem aliquem obscoenis illis carminibus auctum exstitisse, quem Ursinus viderit, parum est probabile; probabilius, Angelum Collotium codicem habuisse Anthologiae Cephalae, fortasse illum ipsum, quem Salmasius reperit, ut Fabricius suspicatur, Bibl. Gr. T. IV. p. 439. not. *o.* fortasse alium.

Ante seculum XVII igitur doctos viros ad unam Planudeam adhaesisse constat. Edidit eam *Janus Lascaris*, centum et quinquaginta fere annis postquam a Planude fuerat confecta, hoc titulo:

Ἀνθολογία διαφόρων Ἐπιγραμμάτων, ἀρχαίοις συντιθεμένων σοφοῖς, ἐπὶ διαφόροις ὑποθέσεσιν, ἑρμηνείας ἐχόντων ἐπίδειξιν καὶ πραγμάτων ἢ γενομένων, ἢ ὡς γενομένων ἀφήγησιν. Διῃρημένου δὲ εἰς ἑπτὰ τμήματα τοῦ βιβλίου καὶ τούτων εἰς κεφάλαια κατὰ στοιχεῖον διεκτεθειμένων, τάδε περιέχει τὸ πρῶτον· Εἰς ἀγῶνας . . . . . Sequuntur ipsa Epigrammata; in fine legitur carmen graecum *Jani Lascaris*, ejusque Epistola latina ad Petrum de Medicis, in septem foliis, quae in multis exemplaribus desiderantur. Quam ob causam et *Lascaris* Epigramma et ejus Epistolam, quae nihil fere habet, quod ad Anthologiam proprie faciat, recudenda curavit *Maittaire* in Annal. Typ. Tom. I. p. 272—283. ita ut singula singulis paginis versi-

busque archetypi respondeant; et *Bandinus* in Catal. Bibl. Laurent. Cod. Graec. T. II. p. 105. sqq. In fine Epistolae Latinae habentur haec: *Impressum Florentiae per Laurentium Francisci de Alopa Venetum. III. Idus Augusti.* MCCCCLXXXXIV. *) Exscripta est haec editio literis uncialibus, paginis DXLIV, forma quadruplicata. Nonnulla hujus editionis exemplaria commemorat *Götz* in den Merkwürdigkeiten der Königl. Bibliothek zu Dresden, Tom. I. p. 29. *Clement* Bibl. curieuse, T. I. p. 361. sq. *Harlesius* ad Fabric. Tom. IV. p. 439. inter quae unum memoratu dignum, quod descripsit *Iriarte* in Catal. Bibl. Matrit. p. 243. sq. cui adjecta sunt Anecdota quaedam ab *Iriarte* edita l. c. Ipse usus sum exemplari Bibliothecae Gothanae, in quo prima folia desiderantur, usque ad p. 27. ed. Steph. In fine septem illa folia, de quibus supra diximus, avulsa sunt. Quae ad libri integritatem desunt, addidit, manu sua, ni fallor, descripta Vir Cl. *De Murr*, ex cujus Biblio-

*) Haec subscriptio cum in multi exemplaribus desit, passim editio Florentina *sine loco et anno* esse dicitur; alii annum perperam tradunt. Quidam binas exstare putarunt editiones Jani Lascaris, alteram sine Epistola latina, alteram hac Epistola instructam; cui sententiae fidem penitus abrogare non est ausus *Clement* dans la Bibliotheque curieuse critique et historique, T. I. p. 362. not. 65.

theca Gotham pervenit. Idem Vir doctissimus aliud sibi exemplum esse mihi nuntiavit, quod ipsius *Jani Lascaris* fuerit. *Leichius* in Praef. ad Carm. Sepulcr. p. VIII. sq. exemplar hujus editionis commemorat, quod servatur in Bibliotheca Senatus Lipsiensis, graecis Scholiis instructum, editis illis passim auctioribus.

Haec *Lascaris* editio, ut ordine princeps, sic omnium, quae postea insecutae sunt, longe praestantissima est. Vitia typographica multo pauciora, quam in Aldinis et in Wecheliana; et quod gravissimum, Codicem, unde descripta est, cum fide reddit. Hoc intelligitur ex vitiosis lectionibus, iis praesertim, quibus metrum laeditur, typographorum errori non tribuendis. Has cum *Lascaris* intactas reliquerit, iis quoque in locis, ubi promta fuit et expedita emendatio, recte colligas, eum operam dedisse, ut ne genuinus Codicis sui textus pro lubidine mutaretur et interpolaretur. Codex autem, quo usus est, bonae notae fuit, multasque lectiones offert iis, quas posteriores editores receperunt, praeferendas. Recte itaque *Reimarus* in Epistola ad Reiskium p. 802. „Lasca-„riana editio, scribit, praestantior est, et vicem „praestat optimi Msti Codicis. Miror profecto, qui „potuerit Stephanus, vir graecarum literarum „peritissimus et acris judicii, latentes in ea tot „bonas lectiones, a fungo, qui Aldinam curavit,

„temere mutatas, insuper habuisse. De denis Flo„rentini libri variis lectionibus octonae pene ubi„que verae sunt."

Ordo carminum in hac editione saepenumero discrepat ab eo, quem secutus est Stephanus. Hic enim ejusdem argumenti epigrammata, ubi separatim legebantur, arctius conjunxit, dum Lascaris Codici suo et Planudi adeo morem gerendum esse existimaverat. Lemmata raro habet. Gentilia poëtarum nomina saepe omittit. Carmina ἄδηλα, cum plura deinceps sunt posita, conjungere solet; nec novi carminis initium nisi litera initiali paulo majori indicat.

b) *De editione Aldina principe* 1503.

Lascarin paucorum annorum intervallo secutus est Aldus, qui editionem Florentinam repetivit, hoc titulo praefixo: *Florilegium diversorum Epigrammatum in septem libros.* Ἀνθολογία διαφόρων ἐπιγραμμάτων etc. Reliqua sic leguntur, ut in edit. pr. praeter verba: διαιρεῖται δὲ εἰς ἑπτὰ τμήματα τὸ βιβλίον· καὶ ταῦτα εἰς κεφάλαια κατὰ στοιχεῖον διεκτίθεται. In fine: *Venetiis, in aedibus Aldi, mense Novembri* MDIII. 8vo. In eadem pagina legitur Epistola graeca *Scipionis Carteromachi* ad *Aldum Romanum*, ubi Aldum laudat, quod Anthologiam habili forma ediderit, unde futurum sperat, ut omnes hoc opus vehementer appetant. Ceterum

nulla est praefatio, sed statim post titulum, in pagina versa, legitur Index capitum primi libri. In fine libri VII. collocata sunt duo Epigrammata, quorum prius sic incipit: τίς πόθεν ἠὲ τίνων –; alterum sic: ἵππω τώδ᾽ ἀρόωντε τί δέρκομαι. Haec excipit Pauli Silentiarii carmen de Thermis Pythicis, Epigramma Euclidis (Anal. Tom. I. p. 168.), versus εἰς τοὺς ἑπτὰ πλάνητας (Anal. T. III. p. 4.), in Ptolemaeum (Anal. l. c.), et Ἑρμοῦ τοῦ Τρισμεγίστου περὶ σεισμῶν, ἐν ἄλλῳ Ὀρφέως (Anal. III. p. 1.). Sequuntur XI foliis Corrigenda et Addenda cum inscriptione: Ἐπιδιόρθωσις τῶν ἐπιγραμμάτων καὶ διαφοραί τινες· ἅμα τε προσθήκη τινῶν ἐπιγραμμάτων καὶ στίχων, ἅτινα ἐν ἄλλοις εὕρομεν ἀντιγράφοις. In his igitur lectionibus non solum errores typographici emendantur, sed etiam plurimae ex codicibus, quos Aldus consuluit *), varietates expromuntur, nec non Epigrammata quaedam, quibus editio Florentina caret. His Addendis Aldus optime de Anthologia meruit. Ipsum enim textum ex Lascaris editione exscriptum esse, nos dubitare non patitur summa in typographicis quoque vitiis conspiratio. Quamquam in contextu etiam nonnulla immutata sunt, cum adjuvante ingenio,

*) *Rivinus* in Praef. Florilegii Graeco-Latini p. 2. suspicatur, varias lectiones, quas Aldus editioni suae subjecerit, a Planude profectas esse. Non satis video, quem sensum haec habeant.

quod nobis in iis locis deprehendere videmur, ubi quid ex grammaticis rationibus emendatum eſt, tum ex Codicibus. Prioris generis eſt p. 142. ed. Steph. ἐν ὀπῇ pro ἐνοπὴν, quae verior eſt lectio, et ab Aldo temere mutata. p. 164. ἔχῃ pro ἔχει. p. 168. δράζωνται pro δράζονται. p. 171. ζυγὸς pro ζυγόν. p. 178. μόσχεια pro μόσχια. p. 179. ὑμᾶς pro ἡμᾶς. Alterius generis haec ſunt: L. II. p. 188. in Epigrammate Themiſtii (Palladae perperam inſcribitur) depravata lectio, αὖθις δ' ἐγένου μέγα – – ex Themiſtii libris emendata eſt: ἀναβὰς δ' ἐγένου μέγα. L. III. p. 220. Epigramma, cui initium Σιγᾷς, quod in Florentina lemma non habet, *Paulo* tribuitur. p. 265. verba οἱ δὲ Λεωνίδου primus Aldus addidit. Ejusmodi nominum additamenta haud pauca in hac editione reperiuntur, quae ex Codicibus depromta eſſe, dubitare non poſſumus. Paſſim etiam lacunae editionis Florentinae explentur. L. III. p. 268. 1. μητρὸς, typographorum fortaſſe culpa omiſſum, reſtituitur. L. IV. p. 359. lin. 3. a fine μοῦνος poſt μεγάλην ſuppletur. p. 396. in carmine Chriſtodori verſuum ordo, qui in edit. principe turbatus eſt, reſtituitur. Haec et alia hujus generis haud pauca, quae in comparatione harum editionum *) notavimus, effici-

*) Uſus ſum exemplari nitido Bibliothecae Gothanae, quod ex Bibl. Caroli Aurivilli in eam per-

efficiunt, ut Aldum in corruptis et mutilis Lascarianae editionis locis Codicem unum aut alterum consuluisse putemus.

c) *De editione Juntina. Flor.* 1519.

Ex editione Aldina, quae ipsa principis editionis repetitio est paulo emendatior, plures velut ex fonte profluxerunt. Proxima, quae commemoratur, est Aldina, anni 1517. cujus fit mentio apud *Maittaire* in Ann. Typ. p. 303. Quae editio cum eodem mense (Novembri) finita esse dicatur, quo prior, nec aliis cognita fuerit, *Fabricius* p. 439. haud inepte suspicatur, talem editionem aut plane non exstare, aut, nonnisi ultimo folio mutato, illius anni notam adjectam fuisse. Hanc conjecturam statim novo argumento firmabo, unde haud paulo plus roboris acceptura est. Prodiit sedecim annis post Aldinam principem nova Anthologiae editio Florentiae sub titulo: *Florilegium diversorum Epigrammatum in septem libros.* Ἀνθολογία etc. *) In fine: *Impressum Florentiae per heredes Philippi Juntae Florentini. Anno a Virginis nuntio* D. XIX. *supra Mille. Leone Pont. Max. Christianam remp. administrante.* Folio 399. b. leguntur haec: Ἐπιδιόρθωσις τουτωνὶ τῶν ἐπιγραμμάτων καὶ διαφοραὶ

venit. In titulo legitur literis fere evanescentibus: *De figli et Eredi di n. Marco Maffei.*

*) Reliqua, sicut in Aldina 1503.

τινες. ἅμα τε προσθήκη τινῶν ἐπιγραμμάτων καὶ στίχων ἅτι (l. ἅτινα) ἐν ἄλλοις εὕρομεν ἀντιγράφοις. Hae ἐπιδιορθώσεις, quas titulus pollicetur, nullae ſunt aliae, quam variantes lectiones et emendationes Aldinae principis ad verbum expreſſae, niſi quod foliorum numerus novae huic editioni accommodatus eſt. Jam hinc intelligitur, hanc Juntae editionem meram Aldinae repetitionem eſſe, et quidem ejusmodi repetitionem, in qua ne typographorum quidem errores, ab Aldo in fine libri indicati, e contextu ſublati ſint. Comparatio *) duorum librorum cum Aldinae textu a me inſtituta rem ita confirmavit, ut nullus dubitationi locus relictus ſit. Praeterea Anthologiae Planudeae in hac quoque editione eadem carmina addita ſunt, quae Aldus primus in Appendicem retulit. Nonne hinc clariſſime apparet, quod me ſupra demonſtraturum eſſe profitebar, inter Aldinam anni 1503. et Juntinam anni 1519. nullam ex Aldi officina prodiiſſe? An, quaeſo, veriſimile eſt, Aldum in nova editione curanda tam negligenter verſatum eſſe, ut errores, in prima commiſſos, denuo repeteret? aut tam ſupine, ut Additamenta, in Lectionibus ex Codd. prodita, non ſuis locis insereret? At hoc non prius factum eſſe, quam poſt Juntinam editam, ex hac ipſa Juntae editio-

*) Uſus ſum exemplo Bibliothecae Gottingenſis.

ne intelligitur. Si enim Aldina exſtitiſſet, principe emendatior, quis dubitat, quin Junta emendatiorem illam prae altera repetiturus fuiſſet? Jam cum hic ad principem Aldi editionem, velut ad ſaxum, adhaeſerit, ſponte ſequitur, Aldinam anni 1517. quam *Maittaire* laudat, fićticiam eſſe.

d) *De editione Aldina ſecunda* 1521.

Vix Juntina prodierat, cum Aldus de nova editione cogitare coepit, quae edita eſt ſub titulo: *Florilegium diverſorum Epigrammatum in ſeptem libros. Solerti nuper repurgatum cura.* M. D. XXI. (Sequitur titulus graecus, ut in Aldina pr.) *Nunc exit caſtigatius quam alias unquam, priſtinis eluſtratum erroribus multisque adauctum Epigrammatibus.* In fine: *Venetiis in aedibus Aldi et Andreae Soceri.* Menſe Januario. M. D. XXI. Nonne hoc titulo omnis de editione anni 1517. dubitatio tollitur? *Priſtini* enim illi *errores* nulli ſunt alii, quam quos Aldus in editione principe commiſerat, Junta tollere neglexerat; Epigrammata autem, quibus hanc collectionem adauctam eſſe ait, ea ſunt, quae in Lectionibus Edit. Ald. pr. inſerta leguntur; ne de Appendice forte auctiore cogites, quae nihil amplius continet, niſi quae editioni anni 1503. ab Aldo fuerunt addita. Conſtat haec editio, cujus exemplum eſt in Bibl. Gottingenſi, quo uſi ſumus, foliis CCLXXXIV; Auctarium IV folia implet.

Formulae ſtanneae eaedem cum iis, quibus princeps Aldina excuſa eſt. Ceterum qui hanc editionem curavit, ſatis negligenter in eo negotio verſatus eſt. Non ſolum multa in textu ſphalmata reliquit, interque ea totius verſus omiſſionem p. 20. Steph. εἶπεν ὁ δ' εἰς ..... ſed etiam ex Lectionibus Aldinae pr. vitioſas lectiones arripuit. Hujus generis eſt p. 31. αὐληχὲς pro ἀβληχές. p. 42. lin. 1. σαώσας pro σαώσαις. p. 48. lin. 3. a fin. ἐβουνοπάτει pro ἐβουνοβάτει. p. 55. in Epigr. Antiphili ἀενάου, quod mire ineptum eſt, pro ἀενάους. p. 88. in Epigr. Palladae pro τοῖς κίρκις ἔκχυτον recepit ex Lectt. τοῖς Κίρκης εἶδος ἔκχυτον, quod metrum ita vitiat, ut coecum fuiſſe oporteat eum, qui non viderit, εἶδος partem gloſſematis eſſe: ἔκχυτον. εἶδος πλακοῦντος. In eadem tamen editione nonnulla reperiuntur, quae ex Lectionibus Aldinae pr. derivata non videantur, ſed ea pauciſſima. L. II. p. 80. in Epigr. Maecii Editio Flor. pr. πονησαμένη exhibet, metro invito. In Lectt. Aldinae pr. πονεύμενον corrigitur. Hoc is, qui Aldinam ſec. curavit, negligens, πονευμένη dedit. Ex correctoris ingenio haec lectio profluxiſſe potuit; eadem tamen in Vat. quoque codice reperitur. Sunt certe veſtigia quaedam, quae eo ducunt, ut credas, Aldum poſt primam editionem in lucem prolatam Codicem unum aut alterum conſuluiſſe, aut lectionem unam aut alteram in Lectio-

nibus suis forte omissam postea notasse, unde secundae editionis corrector eas acciperet. Nam secundae huic editioni nova subsidia majoris momenti adhibita, codicesque constanti diligentia comparatos fuisse, non puto. Rariores enim sunt discrepantiae, interque eas nonnullae, quas non codicibus, sed correctori deberi apparet. L. II. p. 159. in Epigrammate, cui initium εἰ μὲν ἐπ' ἀττελάβους, lacuna est in versu penultimo, quae in Aldina sec. repletur, insertis verbis ἀτρέμας ἧσο. At haec verba nullus Codicum, quos Brunckius consuluit, agnoscit, nec, quod Brunckius ignoravit, Codex Vat. qui ἄλλο τι παῖζε legit. Ad oram Cod. Jani Lascaris suppletum ἄτρομος ἴσθι, et in margine exemplaris Aldinae pr. Beati Rhenani fortasse manu, ἀτρέμας ἴσθι, utrumque ex conjectura. Item ex conjectura eaque infelicissima p. 205. legitur τοῖς ἀργείοις χ' ἡμῖν ἴσαι χέρες, interposito χ' ἡμῖν, quo caret ed. Flor. et Ald. pr. Metri vitium tollere conatus est Brunckius, ἡμὶν scribens: frustra. Vat. Cod. habet ἄργει παρθενισαι χέρες — in qua lectione quid lateat, in Commentario nostro disputabitur. Idem suspicor de supplemento p. 213. in Epigr. Crinagorae Κεῖσαι Ἰουδαίοις, cujus tres priores syllabae in omnibus Codd. desiderantur, nisi in Cod. Vat. ubi tamen a recentiore manu adscriptae sunt, fortasse a Viro docto, qui sic in Aldina sec. scriptum repererat. Quaedam varieta-

tes hujus editionis fluxerunt ex libris editis, ubi eadem Epigrammata laudantur; ut, quod eſt L. III. p. 200. τοῖς κείνων πειθόμενοι νομίμοις pro lectione Florentinae et Aldinae pr. τοῖς κείνων ῥήμασι πειθόμενοι, ductum eſt ex Strabone, ſive Diodoro, ubi ſic legitur.

e) *De editione Aſcenſiana.* 1531.

Ejusdem anni (1521.) commemoratur editio in Catal. Bibl. Bigot. II. p. 202. tanquam *Baſileae* edita. Ejusmodi editionem integrae Anthologiae exſtare dubitat Vir doctus in Ephemerid. Jenenſ. 1791. nr. 92. p. 732. qui ſuſpicatur, ſignificari in illo Catalogo *Selecta Epigrammata graeca latine verſa ex* VII. *Epigrammatum graecorum libris. Baſileae. ex Aedibus Bebelii.* 1529. 8. In eandem ſuſpicionem incidit Harleſius ad Fabric. p. 439.

Proxima igitur ab Aldina ſecunda fuit editio *Badii* ſive *Aſcenſiana*, quae decem poſt illam annis prodiit, eodem plane titulo inſtructa. Quae inter titulum latinum et graecum interpoſita ſunt verba: *Solerti nuper repurgatum cura* M. D. XXXI. et quae poſt titulum graecum leguntur: *Nunc exit caſtigatius, quam alias unquam, priſtinis eluſtratum erroribus, multisque adauctum adjectis Epigrammatibus.* 1531. ne quem novarum curarum ſpe decipiant, haec quoque verba mera ſunt repetitio eorum, quae Aldus in ſecunda ſua editione promiſe-

rat. Praeterea habetur: *Vaenundatur Badio.* et in fine: *Sub prelo Ascensiano mense Majo.* 1531. Sequuntur Errata nonnulla. Deinde folio 324. quod libri ultimum est: *Epigramma hoc exceptum a Lascare lib. primo titulo 5.* εἰς ἀνδρείους *reponatur*: ἄδηλον. ὦ κενεοῦ κάματος . . . . *Haec duo item lib. 4. tit. 4.* εἰς εἰκόνας βασιλέων. ἄδηλον· οὗτος ὁ κοσμήσας . . . . *et* ἄδηλον· εἰς ἄρχοντα, Μίξον μειλιχίη . . . In universum hujus editionis textus est idem, quem Aldus dedit in Editione secunda, quamvis non ubique nec in omnibus accurate expressus est. Vitiis typographicis scatet; quorum alia cum Aldina pr. alia cum Aldina sec. habet communia; quod utrum operis tribuendum sit, an correctoris inscitiae, qui textum ad alteram harum editionum exegerit, non dixerim. L. I. p. 52. Epigr. quod Aldina sec. *Crinagorae* inscribit, in nostra ἀδέσποτον est, ut in Flor. et Aldina pr. P. 46. in Epigr. Antiphili τύμβον servat cum iisdem edd. cum Aldina sec. πότμον exhibeat. P. 55. item κάτθαν pro προὔλαβον, et sic passim. Quasdam lectiones sibi proprias habet, quas non ex Codice, sed ex emendatoris ingenio profectas esse puto. Sunt enim eae, quas metrum et sensus suadeant; nonnullae etiam manifesto falsae. Hujus generis est haec p. 46. lin. 1. ἑρπύστης et λυχνοβόρος, pro ἑρπήστης et λιχνοβόρος, quas praeposteras emendationes, codicumque fidei repugnantes, Stephanus

probare non debebat. Quod idem Stephanus ex Ascensiana dedit p. 48. lin. ult. φάρυγος pro φάρυγγος, metri suadebat ratio, sicut etiam p. 53. lin. 5. αἰεὶ pro ἀεί et ead. pag. linea penult. πέλας σὺ κατά, ubi vulgo σὺ deest, non solum in ceteris editionibus, sed etiam in Vat. Cod. Ex ratione grammatica positum est p. 54. med. οἷα μελίσσας pro μελίσσαις· p. 69. lin. 22. αἰσχήμων pro αἰσχρήμων. Ibid. lin. 7. a fine ἄρισται pro ἄριστοι. Nonnunquam audaciores sunt correctiones, ut p. 79. in Epigr. Antiphili v. 1. μετρήσασαν pro με τρίψασαν, ubi vulgatam Vat. Codex tuetur. P. 436. in Epigr. Agathiae v. 2. ἐκ δισσᾶς ἄγετο θηροσύνας, ubi vulgo et in Vat. Cod. ὡδὶς σᾶς ἄγετ' ἀθηρ. legitur. P. 437. in Epigr. Platonis v. 2. sola haec editio habet τὸν σταγόσιν κούφαις. Vulgo lacuna est inter τὸν et κούφαις, quam Vat. Cod. supplet, legendo λιβάσιν. In his omnibus exemplis conjecturam facile agnoscimus. Unus tamen locus male me habet p. 191. ubi Epigr. secundum vulgo ἀδέσποτον est, quod in Ascensiana sola ad *Nicarchum* refertur. Hoc unde ductum sit, non exputo equidem; sed correctoris errori cuidam, etsi non facile explicando, tribuere malim, quam codicis auctoritati, cujus nullum alibi satis certum vestigium. Temere igitur Stephanus hic, ut multis aliis in locis, Badium secutus, Nicarcho inscripsit Epigramma, quod ab hujus poëtae in-

genio et indole mihi quidem longiſſime abeſſe videtur.

f) *De Vincentio Opſopoeo.*

Ex iis, quae hactenus disputavimus, ſponte apparet, poſt ea, quae Aldus ex Codicibus ad calcem Editionis anni 1503. notaverit, nihil fere novi, quod paulo majoris eſſet momenti, ex membranis prolatum eſſe. Non deerant quidem per illud tempus, qui Anthologiam ſedulo tractarent; ſed hi de textus integritate plerumque ſecuri, nihil aliud agebant, niſi ut verſus graecos latinis numeris redderent, obſcura et corrupta aut plane praetermittentes, aut, ſicut carbones, ſuspenſis veſtigiis transcurrentes. Cujus rei commoditatem dabat ipſa poëticae orationis natura et indoles, quae ſenſum eleganter reddidiſſe contenta, ſingulas voces lectoribus non curat appendere. Juſti interpretis provinciam primus ſuscepit *Vincentius Opſopoeus* in libro, cui titulus: *In Graecorum Epigrammatum libros quatuor annotationes longe doctiſſimae quam primum in lucem editae. Vincentio Opſopoeo auctore cum indice. Baſileae in officina Nicol. Brylingeri.* 1540. 4. Continet hoc opus annotationes in librum Anthologiae I. II. III. et VII. Uſus eſt Opſopoeus editione Juntina, cujus vitia, quae plurima ſunt, paſſim corrigit; plerumque tamen vitioſa haud aliter interpretatur ac ſincera, de

vitiis nihil suspicatus. Viderat Opsopoeus verae et justae interpretationis imaginem quandam, sed obscuram; certe id, quod in bono interprete quaerimus, minime assequitur. Quae enim in interprete requiritur, recte et eleganter judicandi facultas, ea in Opsopoeo aut nulla erat, aut minime exculta. Duplex enim illud critici munus, et de scriptorum ingenio recte statuendi, et in eorum operibus quid recte scriptum sit, quid perperam, judicandi, ita administravit, ut illud aut plane negligeret, aut ita attingeret, ut non attigisse satius esset. Nam quod ad prius attinet, venustatis sensu fuit tam hebeti, ut, dum optimae notae carmina silentio praeteriret, inepta saepenumero Epigrammata summis laudibus extolleret. Sed quid eum judicando valuisse dicamus, qui Palladam, *insulsissimum versificatorem* (ut merito vocatur a Casaubono ad Script. Hist. Aug. T. I. p. 842.) cum Martiale prae ceteris comparandum existimaret, eumque inter poëtas epigrammatarios facile principatum tenere diceret? De altero, in quo Critici munus continetur, vix est quod dicam. Rarissime hanc partem attigit, nec sibi solum a librariis, sed etiam a typographis tenebras passus est objici. Vitia textus raro perspexit, rarius corrigere tentavit. In interpretatione, quae proprie vocatur, eam plerumque rationem sequitur, ut primum totius carminis argumentum breviter ex-

ponat; deinde, quas difficultates cum in rebus tum in verbis animadverterit, explicet; his denique latinam versionem subjungat. In qua interpretandi ratione vix quidquam reprehendas. At ubi singula spectamus, multa reprehendenda occurrunt. Non miraberis, eum, qui vitiosas lectiones non viderit, etiam in obscuris coecutiisse, multaque difficilia nec intellecta pro planis et expeditis habuisse. Hoc ei saepissime contigit. Multa igitur Epigrammata, in quibus gravissimae depravationes intellectum impediebant, ut facillima praetermisit; nec id, ut mihi quidem videtur, ut lectori fucum faceret, quod multi in hoc literarum genere facere conantur, sed quod hebetioris erat ingenii, quam ut vitia perspiceret. Nec in verborum interpretatione probabilem diligentiam, nec in rebus exquisitiorem doctrinam prodebat; sensum plerumque aut crassius indicat, aut graeca verba putide latinis exprimit; ita ut, quod in tali interpretatione usu venire solet, in multis locis ignores, quid interpres de sensu existimaverit. Quae cum ita se habeant, non tamen propterea Opsopoei interpretationem plane inutilem esse contenderim. Nam in haud paucis carminibus verum sensum recte vidit; praesertim autem argumenta carminibus praefixa ad eorum intelligentiam prosunt.

g) *De Joanne Brodaeo Turonenſi.*

Vincentium Opſopoeum in interpretandis Anthologiae graecae carminibus brevi temporis intervallo ſecutus eſt *Joannes Brodaeus* Turonenſis, cui Lipſius, judex idoneus, acris ingenii, probi judicii, lectionisque diffuſae laudem vere et merito tribuit *). Is itaque textum Anthologiae graecae, qualis eſt in Aldina pr., repetivit, eamque commentario inſtruxit perpetuo: *Epigrammatum graecorum libri VII. annotationibus Joannis Brodaei Turonenſis illuſtrati, quibus additus eſt in calce operis rerum ac vocum explicatarum index diligentiſſime conſcriptus. Ap. Froben. Baſileae.* 1549. fol. **). Brodaeus interpretis munere quomodo functus ſit, paucis explicemus. Criticam partem non ex profeſſo tractavit; ſed ubi eam attingit, tantam dexteritatem et judicandi ſubtilitatem prodit, ut doleas, eum non ſaepius in hanc arenam deſcendiſſe. De variis lectionibus, ſi quas forte in via offendit, judicium expromit acutum, ſubtile, ſed paucis verbis indicatum magis quam explicatum; de carminum autem venuſtate poëtarumque ingeniis raro aut nunquam judicat. In

*) In notis ad Tacit. de Mor. Germ.

**) Utor exemplo perquam nitido, quod olim Krohnii fuit, nunc in Bibl. Gothana ſervatur.

interpretatione ipſa vitioſus eſt eo, quod raro de ſenſu univerſi carminis aut loci difficilis et obſcuri tradit, ſed ſingula verba, quae quidem obſcuritatem habere viderentur, ſingulatim vertit et illuſtrat; quo fit, ut ſaepe, ſingulis explicatis, in contextu tamen haereamus. Brevis plerumque et paucorum verborum. Sed ubi res ex hiſtoria, ex antiquitate, mythologia praeſertim explicanda venit, tum verborum minus parcus eſt; tum diffuſae illius lectionis, qua pollebat, theſauros recludit et explicat. In his multa ſunt, quae hodie quidem nimis protrita videantur; quae non Brodaei culpa eſt, ſed temporum, quibus commentarios ſuos concinnavit. Nec tamen negaverim, eum nonnunquam extra oleas evagatum eſſe. In notandis imitationibus, parodiis, aliisque hujus generis alluſionibus ad veterum ſcriptorum locos diligentiſſimus fuit. Par erat eruditioni ſagacitas, qua ſenſus reconditos odoratus eſt, et acute poëtarum dicta mira plerumque felicitate expedivit *).

*) Turpe plagii crimen, quo invidia multos, in Gallia praecipue, viros doctos et ingenioſos petivit, in Brodaeum quoque concitatum eſt. Sed profecto non opus habebat eruditiſſimus juvenis, ut ſe alienis ornaret coloribus.

h) *De Aldina tertia sive editione filiorum Aldi.*

1550.

1551.

Anno proxime insequente ex prelo heredum Aldi nova Anthologiae editio prodiit: Ἀνθολογία διαφόρων Ἐπιγραμμάτων ἀρχαίοις συντεθειμένων σοφοῖς ἐπὶ διαφόροις ὑποθέσεσιν, εἰς ἑπτὰ τμήματα διῃρημένη. *Florilegium diversorum Epigrammatum in septem libros distinctum, diligenti castigatione emendatum. cui nonnulla nuper inventa Epigrammata in fine adjecta sunt. una cum Indice tam rerum quam auctorum copiosissimo. Venetiis. apud Aldi filios.* MDL. In fine: *Apud Aldi filios. Venetiis.* MDLI. *) Hinc vides, quomodo factum sit, ut alii hanc editionem referrent ad annum 1550., quo inchoata est, alii ad 1551., quo ex Aldorum officina prodiit. Textus implet folia CCLXXXIV; auctario IV folia destinata sunt, plane ut in Aldina sec. cum qua in singulis paginis ita conspirat, ut eam appareat ex illa expressam esse. Habet tamen lectiones quasdam aliunde derivatas, non ex Codice, ut mihi quidem videtur, sed ex ingenio, ejus fortasse, qui hanc editionem curavit. Sic p. 208. ed. Steph. versus lacunosus in Epigrammate Diotimi sic in hac editione suppletur: οὐθ' ᾠδὰς οὐ χορὸν

*) Exemplo hujus editionis instructa est Bibl. Gothana.

οἶδ' ἀ. quod in nulla alia eſt editione nec in Codd. P. 242. l. 12 a fin. κίχλας ſola legit pro χῆνας, propter metrum. P. 320. in lemmate Πωλλιάνου pro Πωμιάνου. P. 416. l. 3. a fin. ſupplet ἡ μὲν ἔχεις μύσταις, conjectura parum probabili. In his omnibus manifeſta eſt correctoris manus. Paſſim meliores Aldinae pr. lectiones, ab iis, qui Aldinam ſec. curarunt, temere neglectas, revocavit, ut p. 20. verſum omiſſum ex illa reſtituit; p. 35. ex eadem emendavit ἄναψον pro ἄψον· p. 42. σαώσαις pro σαώσας. Contra nonnunquam vitioſas quoque Aldinae principis lectiones temere in textum revexit; ut p. 80. πονησαμένη· p. 95. Ἑκάβης pro Ἑκάλης; et aliis in locis. Ceterum *Epigrammata* illa *nuper inventa*, quae titulus jactat, vix alia ſunt, quam quae in Additamentis Aldinae pr. habentur, quibus acceſſit Sapphus Oda in Venerem et Anacreontis carmen Πῶλε θρηϊκίη, aliis, quam reliquum opus, exſcripta formulis. Propter illius promiſſi vanitatem hujus editionis auctor Stephano vapulat; nec omnino falſum eſt, quod ille ait, hanc editionem nulla alia re, niſi magno mendorum numero, (*multa millia* Stephanus ſcribit, rem ſupra fidem augens) locupletatam eſſe.

Eodem anno, quo Aldi filii Anthologiam operis recudendam tradiderunt, prodiit Venetiis *Florilegium Epigrammatum graecorum. Venetiis ap. Petrum et Jo. Mariam Nicolinos Sabienſes.* 1550. 8vo.

In qua quid praestitum sit, ignoro equidem, cum mihi eam videre nunquam contigerit. Ejus exemplum fuit in Bibl. Thottiana. Vide Catalog. Vol. IV. p. 278. nr. 620. Eadem editione usus est Brunckius, qui eam laudat in Lectionibus p. 39. Utinam accurate eam descripsisset, ut constaret, utrum, praeter summam raritatem, aliquid e re critica commendationis habeat!

i) *De editione Stephani.* 1566.

Sequitur editio Stephaniana, omnium fere notissima: Ἀνθολογία διαφόρων Ἐπιγραμμάτων παλαιῶν, εἰς ἑπτὰ βιβλία διῃρημένη. *Florilegium diversorum Epigrammatum veterum, in septem libros divisum, magno Epigrammatum numero et duobus indicibus auctum. Anno* MDLXVI. *Excudebat Henricus Stephanus, illustris viri Huldrichi Fuggeri typographus.* 4to. Haec editio novam familiam ducit, et quidem tertiam. Ad *primam* nimirum pertinet editio Jani Lascaris, Aldina pr. et Juntina. Ad *secundam*, Aldina secunda et tertia, una cum Ascensiana, quae ipsa pro basi editionis Stephanianae habenda est. Hoc priusquam doceamus, quae contineat Stephani liber, indicemus.

Est igitur, quod titulus profitetur, magno Epigrammatum numero auctior, et revera praestat, quod omnes inde ab Aldina pr. promiserant, nulla

nulla effecerat. Illud Epigrammatum Auctarium, quod Stephanus primus Anthologiae addidit, paginis XLII. praeter Peplum Aristotelis, ex Codice Mediceo ab editore descriptum, et sex Epigrammata aenigmatica ex Codice Epigrammatum, quem Joannem Clementem Anglum Lovanii habuisse ait, nulla ex Codicibus carmina continet, sed ea tantum, quae Stephanus ex variis scriptoribus, ut ipse dicit, aliud agendo, collegerat. Hac collectione, non nimis tamen diligenter facta, bene de literis et Anthologia meruit. Appendicem sequuntur bini indices: alter Poëtarum, alter Rerum, de quibus in Anthologia agitur; Scholia Maximi (Planudis) in Problemata quaedam arithmetica, quibus nec editio princeps caret, duabus paginis; denique *Annotationes Henrici Stephani in quosdam Anthologiae Epigrammatum locos, et potissimum eos, qui secus, quam in hac ejus editione, aut scripti aut interpuncti inveniuntur.* Harum Annotationum brevitatem ita excusat auctor, ut chartarum ejusdem formae et generis penuriam notas contrahendi necessitatem sibi imposuisse dicat. Hoc sane dolendum est. Sunt tamen in his notis nonnulla, quibus facile caruerimus; inque his quinquaginta illae ejusdem distichi versiones latinae, a Stephano, ineptae ostentationis causa, variatae. *) In fine notarum est Epilogus,

*) De his distichis vide quomodo judicet Vavassor de Epigrammate p. 202.

in quo Epigrammatum Auctarii sedes indicantur.

Jam quod ad textum hujus editionis attinet, Stephanus multa novavit, primum carminum ordinem contra Codicum et veterum editionum fidem multis in locis immutans. De hac laboris, quem sibi imposuerat, parte ipsum loquentem audiamus: „Quum in ceteris editionibus praefixus uni-„cuique libro numerus titulorum alicubi numero, „qui in ipso libro est, non respondeat; quum multa „Epigrammata sub eodem titulo de iisdem rebus et „personis in eundem sensum scripta divulsa sint; „quum libro tertio, sub titulo incelebrium poëta-„rum, Orpheus, Musaeus aliique multi celeberrimi „et vetustissimi poëtae positi sint; quum alicubi ad „particularem titulum Epigrammata diversa tan-„quam ad generalem referantur; quum ibi carmina „multa, quae separari debent, conjuncta sint, con-„tra, quae conjungi unoque tenore continuari de-„bent, interrupta sint; quum interdum positum „sit nomen τοῦ ἐπιγράψαντος pro ejus nomine, ᾧ „ἐπιγέγραπται, et vice versa; quum ἄδηλον aliquo-„ties ponatur, ubi auctor non ignoratur; quum „non pauca etiam ψευδεπίγραφα sint: quae his ego „aliisque multis vitiis remedia adhibuerim, ex hu-„jus editionis cum aliis collatione quam ex meis „verbis intelligi malo. At titulis, qui ordine alpha-„betico collocati non erant, sedem suam mutare,

„aut Epigrammata ex uno titulo in alium, cui „magis convenire videbantur, transferre, nequa„quam ausus fui. Sed et nomina eorundem Ἐπι„γραμματοποιῶν, ut varie scripta inveni, ita etiam „varie scripta reliqui, dum quid certius de illis com„perissem. Sed nec in illis nominibus, quae modo „cum adjunctione, modo sine illa scripta sunt, quic„quam immutavi. Sunt et alia fortasse (imo vero „quin sint non dubito) a me in hac editione prae„stita; sed re quam verbis majora esse mea volo."

Haec Stephanus. In cujus professione, praesertim in iis, quae de immutato carminum ordine ait, nemo facile erit, quin rationis constantiam desideret. Quod si enim illa a Planude perverso ordine posita sunt, eumque errorem editori carminibus transponendis corrigere fas est, cur idem sibi vetitum putet, carmina ex uno capite in aliud transponere? At ejusmodi licentia multis difficultatibus laborat, nec certos fines habet, nec, ubi in transponendo subsistendum sit, facile dixeris. Audio. Sed ob hanc ipsam causam nonne satius erat, Codicum fidem sequi, neque omnino quidquam contra Planudis mentem mutare?

Ceterum Stephanus in contextu recensendo an Codicibus Codicumve collationibus usus sit, nonnunquam dubitavi, cum inter ea, quae primus in textu novavit, paucissima reperirem, quae non potius ingenii sagacitate inventa, quam a Codici-

bus ſuppeditata viderentur. Ipſe tamen in nonnullis Annotationum locis ad veteres libros provocat, ubi priores editiones intelligi nequeunt: ut ad p. 55. τετήγμεθα pro τετρίμμεθα. Ad p. 126. παρελήλυθεν pro προενήνοχεν. Ad p. 135. γῆρας δὲ σὸν οὔποτε ſe ex vetere cod. reſtituiſſe ait. Ad p. 150. θρασυνόμενον pro δασυνόμενον in Cod. legi affirmat. Ad p. 151. ὠτῶν pro ᾠδῶν. Haec fere ſunt loca, ubi Codicum mentionem faciat; nec eſt profecto, cur ei fidem negemus in hujusmodi lectionibus, quae nemo facile finxerit. Accedit, quod ad Stephani fidem ſtabiliendam maxime facit, quod quaedam Epigrammata, quae in praecedentibus ἀδέσποτα ſunt, primus vindicavit auctoribus ſuis; nonnulla quidem ex impreſſorum librorum auctoritate *), alia ſine ejusmodi auctoritate; ex Codicibus igitur. P. 231. Epigramma, cui initium Ὕστατον ἐθρήνησε, in Edit. Flor. nullum omnino lemma habet; in Aldinis et Aſcenſ. adſcriptum ἀδέσποτον· Stephanus addidit οἱ δὲ Βιάνορος, plane ut eſt in Cod. Vat. In eadem pag. Epigrammati Ὑστάτιον Φώκαια adſcripſit nomen Δημάντου, vitioſe pro Δημαγήτου. Quod unum exemplum ejusmodi eſt, ut nullus dubitationi locus relinquatur.

*) Ut p. 285. Epigr. Ξεῖνος Ἀταρνείτης Callimachi eſſe ex Diogene Laërtio didicerat; p. 289. Εἶπας ἥλιε χαῖρε eidem poëtae tribuit Cicerone auctore.

Quae cum ita ſe habeant, non tamen putaverim, multas aut inſigniores lectiones e Codicibus manuſcptis a Stephano in contextu fuiſſe poſitas. Eae enim, in quibus a veteribus editionibus recedit, maximam partem ſunt ejusmodi, ut vel a mediocriter docto reperiri potuerint; aliae manifeſto falſae. Quod autem in Epilogo affirmat, ſe nullos locos, niſi ubi manifeſtus eſſet error, e conjectura mutaſſe, id quantam editori mutandi licentiam permittat, nemo non intelligit. Saepe enim error apertus eſt, emendatio non item; ſaepenumero etiam errorem nobis deprehendiſſe videmur manifeſtiſſimum, ubi omnia ſana ſunt et ſincere ſcripta. Nihil igitur vetat, quominus Stephanum multa ex conjectura emendaſſe putemus; quam ſuſpicionem res ipſa confirmat. Et profecto, quod in Stephano ultro exſpectes, praeclare interdum et acute inveterata vitia ſuſtulit; interdum, quid legendum ſit, probabiliter divinavit; non minus raro tamen et bonas lectiones praepoſtera innovatione corrupit, et vitioſas temere emendando antiquae ſcripturae veſtigia obliteravit. In ſingulis locis quomodo verſatus ſit, cum in ea operis noſtri parte indicaverimus, quae lectionum varietatem perſequitur, hic paucis exemplis defungar, ut, nos non reprehendendi quadam cupiditate, ſed vere audaciam et feſtinationem in Stephano notaſſe, appareat. P. 19. in Epigr. Archiae (Leonidae

Alexandrino membranae tribuunt) v. 4. λοιμοῦ λύτρα dedit, pro λιμοῦ, quod verissimum est, cum Stephani lectio ineptam tautologiam efficiat. P. 75. in Epigr. Antiphili v. 3. omnes editiones veteres exhibent ἠδ᾽ ὅτ᾽ ἔκνωσσε, quibuscum conspirat Cod. Vat. Lectio procul dubio vitiosa est, non autem in οὔποτ᾽ mutanda, ut Stephanus fecit, sed in οὐδ᾽ ὅτ᾽ ἔ. quod sensus unice flagitat, et *Grotius* expressit: *nec habet dum lumina somnus, Flexit aberranti frena marina manu.* P. 81. in Epigr. Alphei probam lectionem, μὰ τεοὺς δέσποινα βοήσω δαίμονας, perquam inepte in μὰ θεοὺς mutavit. P. 89. in Luciani Epigr. vulgo αὐτὴν legitur; vitiose; Stephanus αὐτὴ exhibuit; qua correctione vitium non tollebatur, via ad verum reperiendum obstruebatur. P. 104. lin. 4. pro ἔμφρονα, in quo editt. et Codd. conspirant, Brodaei conjecturam δώρημα recepit, qua turpe ulcus non sanatur, sed tanquam splendida cute obducitur. P. 240. in Epigr. Antipatri Sidonii versu ult. κῦμα κυλινδόμενον dedit pro πῆμα, temeraria conjectura, ut apparet ex loco Homerico Il. λ. 347. πῦμα κυλίνδεται ὄβριμος Ἕκτωρ. Sed haec exempla sufficient.

Ceterum, cum Stephanus nec in praefatione subsidiorum, quibus usus sit, nec in notis emendationum suarum rationem reddiderit, difficile est, de hac editione in universum statuere. Nova etiam difficultas inde oritur, quod Stephanum in

constituendo textu, cum aliorum scriptorum, quos edidit, tum Anthologiae nostrae non constanti ratione, sed desultoria opera usum esse constat. Maxime tamen probabile mihi fit, fundum textus Stephaniani editionem Ascensianam esse, quam ad conjecturas cum suas, tum aliorum, Brodaei inprimis, et ad veteres editiones, ad has tamen non constanter nec ubique, exegerit et refinxerit. Quod ut existimem, efficit in primis hoc, quod in Stephaniana plurimae lectiones reperiuntur Ascensianae editioni propriae, interque eas nonnullae veteribus Florentinae et Aldinae editionis lectionibus longe deteriores. Quaedam hujus generis supra protulimus in capite de editione Ascensiana; hic pauca quaedam addamus, quibus res fiat manifestior. P. 59. lin. penult. omnes editiones habent Ὀρειβασίοιο, una Ascensiana Ὀρειβασίου, quo metrum pessumdatur. Pravam tamen lectionem expressit Stephanus. P. 74. lin. pen. cum eadem edit. υἱέεσσιν pro υἱήεσσιν dedit. Quod paulo ante p. 69. in Epigrammate, cui initium Ὁ πρὶν ἀεί, v. 3. vitiosum κῶμον, ab Aldo in Lectionibus emendatum, in textu repositum est, id non consilio factum existimo, sed quod prava illa lectio etiam in Ascensiana reperiebatur. P. 101. in Epigr. Bianoris v. 7. κεκλωσμέναι pro κεκλωσμένα, et p. 106. in Epigr. Philippi v. 4. depravata scriptura νῆσαν πῦρ καὶ ἦν, praeclare emendata in Aldina sec. et tertia, ex

Aſcenſiana iterum aſſumta eſt. Ex eadem, quod inprimis notandum, Stephanus lacunarum quarundam ſupplementa recepit, ut σταγόσιν p. 437. Idem lacunas hujus editionis et ipſe habet. Non tamen, quod jam ſupra ſignificavi, ita ſe ei in ſervitium dedit, ut non plurima ejus vitia tolleret, cum typographicos errores corrigendo, tum bonas quasdam veterum editionum lectiones, Florentinae inprimis, revocando. Ipſe tamen ſibi a novis vitiis non ſatis cavens turpiſſima quaedam reliquit: ut p. 241. ὡς λυγηρά pro λιγυρά· p. 306. θνητὸν ὀδόντα pro θηκτόν· p. 327. εἴκελος pro ἴκελος.

In Annotationibus ſpei, nominis ſui magnitudine concitatae, minime ſatisfacit. Utiliſſima earum pars illa eſt, quae in comparandis ſcriptoribus, qui Epigrammata conſervarunt, verſatur — quamvis in hac quoque opera rem inchoavit potius, quam perfecit — nec non ea, ubi conjecturas quasdam ſuas et difficilium locorum explicationes expromit; at hae quidem pauciſſimae ſunt. Altera pars, quae multo minus utilitatis habet, moratur in notandis Planudis erroribus circa diſpoſitionem carminum; in examinandis latinarum verſionum peccatis; in comparandis locis ſimilibus; partim etiam in rebus plane futilibus, nec, in tanta praeſertim brevitate, animadverſione dignis. Varietatem lectionis ex veteribus edi-

tionibus passim laudat, sed parum constanter, leves interdum aberrationes notans, graviores negligens. Suarum emendationum rationem raro reddidit.

k) *De editione Wecheliana.* 1600.

Annis quatuor et triginta praeterlapsis, textum Stephani, una cum vitiis suis, vix gravissimis quibusque et turpissimis sublatis, multisque novis insuper auctum, repetiverunt Wecheli haeredes: *Francofurti, apud Andr. Wecheli haeredes Claudium Marnium et Jo. Aubrium.* 1600. fol. Hanc editionem nihil nisi meram Stephanianae repetitionem esse, vel hinc apparet, quod, cum in illius Appendice confusa sint folia, pagina 537. statim sequente paginam 508., huic confusioni in Wecheliana nulla medela allata est; quodque Epigramma Pantelei a Stephano forte suo loco omissum et post Indices collocatum, ab iis quoque, qui Wechelianam curarunt, non in justum locum reductum, sed item in calce Appendicis positum est. Continet praeter textum et Appendicem Epigrammatum a Stephano factam indices tres, duos Stephani, tertium Brodaei, annotationes Stephani ad calcem, et integros Brodaei et Opsopoei commentarios textui subjectos. His describendis, sicuti toti huic operi, perparum diligentiae tributum est. Quum enim in Brodaei editione notae nec singulis car-

minibus ſubjectae, nec ſecundum Epigrammata diſtinctae ſint, ſic ut v. c. commentarius in L. VII. continua ſerie legatur, Wecheliani, prae nimia feſtinatione, non ſolum commentarios in diverſa Epigrammata confuderunt, verum etiam ea, quae ad unum Epigramma pertineant, ſaepenumero perperam distraxerunt.

Haec igitur editio, quae per duo ſecula fere ſola in hominum manibus fuit, quod ad criticam attinet, nihil propriae laudis habet. Brodaei autem commentarium ex ejus autographo, quod Wecheliani acceperant a Joanne Vulcopio *) Bellopratenſi, auctiorem et quibusdam in locis emendatiorem dederunt. Praeterea acceſſerunt Scholia, tum primum ex Bibl. Fr. Pithoei et P. Petavii prodeuntia. De his Scholiis hoc loco paucis monendum videtur.

De Scholiis Anthologiae graecae.

In Codice Vaticano Epigrammatis Scholia adſcripta ſunt pauciſſima, eaque omnia parvi momenti et a manu recentiore. In Editionibus Jani Laſcaris, Aldinis, Juntina et Stephaniana nulla

*) *Vulcobius* idem ſcribitur in Praef. Plutarchi Wecheliani Tom. I. ubi Codd. collationes ex eadem Bibl. Lud. Servini, unde etiam Brodaei autographum protraxit, ſuppeditaſſe narratur. Vide Wyttenbach. Praef. ad Plutarch. p. CXVIII.

plane habentur Scholia, niſi Solutiones quorundam Problematum arithmeticorum, quae *Maximo* tribuuntur. Sunt qui dubitent, an hic ſit Maximus Planudes, Anthologiae auctor: ſine cauſa idonea. Leguntur enim in contextu ipſius operis a Planude concinnati, et inde a Stephano demum ad calcem Anthologiae rejecta ſunt. Nec deerat Planudi eruditio, ut eum ejusmodi problematibus ſolvendis imparem fuiſſe exiſtimes. Unum praeterea Scholion alius generis ad Epigr. *ἀδέσποτον·* Ἕξ *ὧραι μόχθοις* – –. jam in Edit. principe reperitur. Hoc igitur ante Janum Laſcarim additum fuit.

Longe diverſa fuit ratio eorum Scholiorum, quae Wecheliani in lucem protulerunt. Haec Fabricio*) admodum videbantur recentia, et ex vulgaribus libris, Suida, Euſtathio, Polluce, Athenaeo, Pauſania, Strabone, aliis corraſa; quorum ſcriptorum nomina multis in locis laudantur. Hoc

*) Fabricius p. 455. not. *bb.* totam ſcribendi indolem, latiniſmos et ſcriptores citandi rationem docere exiſtimat, haec Scholia compoſita eſſe non a Graeco antiquo, ſed Gallo aliquo vel Italo ſec. XVI. Varias auctor lectiones commemorat non ſolum ex Codd. quorum duos potiſſimum evolviſſe videtur, unum ἀρχαιότατον Παύλου τοῦ Βουχάρου ἐν Παταβίῳ p. 43. ſed etiam ex libris impreſſis. P. 426. ἐν ἄλλοις βιβλίοις εὑρίσκεται μόνον Εἰς Κράτητα ἐκτυπωθέν. Hoc Scholion ſcriptum poſt Aldinam pr. editam.

quidem ſatis certum eſt, ea poſt Planudem, fortaſſe poſt Laſcaris demum editionem, a doctis Graecis Anthologiae adſcripta eſſe. Inter Codices quidem Planudeae, quos memoratos inveni, unus praecipue eſt ex Bibl. Monacenſi, qui Scholia habere dicatur (Fabric. T. IV. p. 432.); qualia et quam multa, non conſtat; Wecheliani autem an Scholia ſua ex manuſcpto Anthologiae libro protulerint, plane non liquet. Ceterum ſeculo XV. an XVI. ſcripta ſint haec Scholia, certe recentiſſima eſſe, res ipſa declarat. Largam eorum collectionem poſſidebat, cujus fortaſſe ipſe auctor fuit, *M. Muſurus*, homo ſuae aetatis eruditiſſimus et in graecis Gloſſariis probe verſatus. Haec Scholia reperiuntur in exemplo editionis Florentinae, cui adſcripta ſunt manu Acciajolii *ex Epigrammatario M. Muſuri.* Hoc exemplum Romae ſervatur in Bibliotheca Em. Cardinalis Zeladae, ubi illud tractavit *Guil. Uhdenius*, qui haec Scholia vulgatis pleniora eſſe per literas mihi ſignificavit. Aliud exemplum Editionis pr. quod Jani Laſcaris fuit, cum Scholiis graecis, iisdem, quae in Wecheliana habentur, usque ad fol. ζῆτα, poſſidet cl. de Murr, Patricius Norimbergenſis. Scholia graeca auctiora leguntur etiam in Cod. Bibl. Senatus Lipſienſis, quondam Monaſterii Ottoburani, quorum ſpecimen dedit Leichius in Praef. ad Carm. Sep. p. IX.

l) *De editione Hieronymi de Bosch.* 1795.

Ab eo inde tempore, quo Anthologia Planudis in lucem eſt edita, viri docti exſtiterunt haud pauci, qui Epigrammata graeca in latinum ſermonem converterent. Integram Anthologiam pedeſtri oratione vertit *Eilhardus Lubinus*; metricas ejus verſiones collegerunt *Megiſerus*, *Cüchlerus* et *Rivinus*, opera non inutili, ſed his noſtris temporibus fere deſpecta. De horum virorum laudibus disputare, noſtri inſtituti non eſt. Inter plurimos autem poëtas latinos nullus feliciori vena et acriore ſtudio Anthologiae latinis numeris reddendae negotium ſusceperat, quam *Hugo Grotius*, de cujus immortalibus in literas meritis ſatius eſt tacere, quam pauca dicere. Is igitur, qui graecae linguae accurata ſcientia et latinae poëſeos facultate ſimiles habuit perpaucos, parem fortaſſe neminem, non ſolum omnia Anthologiae Planudeae carmina elegantibus numeris expreſſit, ſed etiam magnum eorum numerum, quae tum erant inedita. Nullum facile negotium, quod quidem ad humaniores literas pertineret, tantopere delectaſſe videtur magnum virum, quam quod in Anthologia vertenda poſuerat ſtudium; ut vel hinc conjecturam facias, quantum is, qui plurimum in hoc genere poterat, in eo effecerit, in quo plurimum elaboraret. Hujus tamen operis editionem, quam totam paraverat, vehementer-

que cupiebat fieri *), quominus videret, fatum prohibuit. Quo enim anno ad Vossium scripsit: *Velim festinari negotium, ut, si fieri potest, videam meam messem;* eo ipso anno morte exstinctus est. Versionis Grotianae codicem habuit *Jo. Clericus*, qui eo edendo literas beare constituerat; cujus consilii rationem reddidit in Bibl. Select. T. VII. p. 191. unde descriptio operis a Clerico mente concepti inserta est in Bibliothecam graecam T. IV. p. 191. Clerici consilium exitum non habuit. Pervenerat autem ad V. cl. *Hieronymum de Bosch* liber scriptus versionis latinae Grotii e Bibliotheca Petri Burmanni Secundi, cujus manu descriptus est e Codice Dorvillii, qui idem fuit, cujus edendi spem concitaverat Clericus l. c. et Dorvillius in Misc. Obss. T. VII. p. 67. Ex hoc codice jam excudi coeptum est opus sub titulo: *Anthologia Graeca cum versione latina Hugonis Grotii edita ab Hieronymo de Bosch. Ultrajecti e Typogr. B. Wild et J. Altheer.* 1795. 4to. Praemissa est Editoris Elegia ad Grotii Manes, brevis ejusdem praefatiuncula, et Grotii Prolegomena ad Anthologiam, ex quibus apparet, Grotium constituisse dare textum Epigrammatum, cum ex ipsius conjecturis, tum ex Cod. Palatino emendatum, cujus

*) Quomodo eam adornari cuperet, significavit in literis ad Is. Vossium. Epist. nr. 1698. p. 733. nr. 1721. p. 740. nr. 1733. p. 743.

collationem a Salmasio *) acceperat. Hunc textum, a Grotio constitutum, Boschius desiderans, exemplar Wechelianum excudendum curavit, ita ut nihil nisi manifestissima quaeque vitia tolleret et emendaret. Hinc factum est non solum, ut in novam hanc et splendidam editionem multa, jamdudum sublata, vitia restituta sint, verum etiam, ut Grotii versio, quamvis in universum ad Stephani textum composita, in multis tamen locis, quae Vir doctissimus refinxerat, a graeco textu, latinis e regione posito, vehementer dissideat. Huic incommodo fortasse medebitur ea pars operis, quae apparatum criticum continebit, ex iis subsidiis concinnatum, quae doctissimus Editor recenset in Descriptione Anthologiae a se edendae p. 4. Est in his exemplum editionis Stephani, in quo notata est varietas Cod. Palatini, simul cum emendationibus Friederici Sylburgii, quod tamen ipse Editor non magni videtur facere; praeterea duo exemplaria editionis Wechelianae cum notis Burmanni Secundi, Schraderi et aliorum. Ad haec accedunt duo Apographa, quae complectun-

*) „De Epigrammatis Graecis cum in eo rescifcam „te esse, ut otio abundes ad eam rem curandam, „submittam tibi omnes emendationes meas. Sed „otio etiam mihi opus est ad eas colligendas, quo „nunc careo." Salmasii verba sunt scripta anno 1635. in Epist. L. I. 75. p. 156.

tur Epigrammata Vat. Codicis cum Lennepii, Schraderi et aliorum annotationibus; tum Boivini notae ineditae ad editionem Aldinam et Epigrammata a Planude mutilata, nunc vero e Codd. in integrum reſtituta. Quae inter haec ſubſidia e Vat. Codice ducta ſunt, noſtri etiam commentarii exhibent; quae ex ineditis doctorum virorum notis commemorantur, ea inſigne et peculiare Boſchianae editionis ornamentum erunt.

m) *De Chreſtomathiis quibusdam ex Anthologia Planudea factis.*

Utiliſſimorum venuſtiorumque Epigrammatum delectum agere primus ſuscepit *Jo. Oecolampadius* in Dragmatis graecae literaturae, Baſil. ap. Andr. Cratandrum 1521. 8. cui operi adjecta ſunt coronidis loco Ἐπιγράμματά τινα σποράδην συγκομισθέντα, Poſidippi, Metrodori, Archiae, Luciani, Palladae, aliorum. Hujus viri veſtigia plures ſecuti ſunt; interque eos *Jo. Soter*, qui Epigrammata excerpſit ex L. I. II. III. et IV. Prodiit haec collectio Coloniae 1525. 12. et 1528. 8. Priorem editionem ipſe poſſideo. Additae ſunt verſiones diverſorum auctorum, veterum et recentiorum, interdum etiam Politiani imitationes graecae. Textus in plurimis conſpirat cum textu Aldinae pr. ita tamen, ut meliores lectiones ex Aldi notis receptae ſint. Habet etiam nonnulla ſibi propria.

P. 30.

P. 30. ed. Steph. in Epigr. Archiae ναίων pro νωμῶν. P. 60. διζυθίοις et δίζυθον pro διζυφίοις et δίζυφον. Recusa est haec collectio Friburgi Brisgoiae, per Stephanum Melechum Gravium, 1544. 8. quam editionem typographus Soteriana multo castigatiorem esse praedicat, e collatione emendatiorum codicum a mendis purgatam et nonnullis Epigrammatis ex graeco exemplari adjunctis auctiorem. Secutae sunt collectiones *Luscinii*, *Camerarii*, *Bellicarii*, *Frisii*, *Neandri*, quarum titulos ap. Fabricium reperias; quae an peculiarem quandam a critica parte commendationem habeant, dubito equidem, nec tamen affirmare ausim, quippe qui eas non viderim, nec usurpaverim. Maxime desideravi *Epigrammata graeca selecta ex Anthologia. Interpretata ad verbum et carmine ab Henrico Stephano: quaedam et ab aliis. Loci aliquot ab eodem annotationibus illustrati. Ejusdem interpretationes centum et sex unius distichi, aliorum item quorundam Epigrammatum variae.* 1570. 8. Ceterum plurimae hujus generis Chrestomathiae, quae praeterea commemorantur, versionum metricarum causa institutae videntur. Paucissimas earum quidquam ad textus historiam, nedum ad emendanda et illustranda Epigrammata conferre, mihi persuasum habeo. In plurimis ea, quae ad mores spectabant, in aliis argumenta ad doctrinam spectantia, in aliis denique ejusdem auctoris carmina

collecta sunt. *Epigrammata graeca in Homerum* separatim collegit *Henr. Stephanus*, et cum suis aliorumque versionibus edidit ann. 1573. 8. unde fortasse eadem recusa sunt a *Federico Morello*, Parisiis, 1587. 4. Apud eundem prodierunt Epigrammata *in Imagines ducum, regum, imperatorum*, ex Anthologia selecta latinisque versibus reddita, Lutetiae, 1607. 4. Simile opus, Epigrammata ejusdem argumenti complectens, duobus annis post editum est Paris. e typogr. Jo. Liberti, 1609. 4. *Luciani* Epigrammata separatim edidit *Guil. Morellius*, Paris. 1551. 4. et eodem anno Epigrammata *Antipatri*. — *A. Licinii Archiae* et *Luciani* Carmina ex Anthologia selecta edidit *Christianus Saalbach* Gryphisw. 1692. 8. — His Collectionibus, propter peculiares dotes, addendae sunt hae duae: *Novus graecorum Epigrammatum delectus cum nova versione et notis opera Thomae Johnson. Ed. tertia et emendatior, Londini.* 1706. 8. et *Etonae.* 1777. 8. *Ἀνθολογία seu Epigrammatum ex Ἀνθολογία edita, Msc. Bodlejano aliisque auctoribus delectus. Oxon.* 1724. 8. et *Londini.* 1780. 8.

n) *De Huetii et aliorum quorundam notis.*

Superest, ut de iis dicamus, qui Anthologiam Planudeam notis illustrare et emendare conati sunt. Sed horum numerus perquam exiguus. De *Opsopoei* et *Brodaei* commentariis supra dictum

eſt; alios, qui data opera Anthologiam illuſtraverint, praeter *Huetium* novi neminem. *Huetius* igitur, Praeſul longe doctiſſimus, notas in Anthologiam miſerat circa annum 1688. ad *Jo. Georgium Graevium*, eo conſilio, ut ſubnecterentur Anthologiae graecorum Epigrammatum, quam typographi Amſtelodamenſes cum verſione Hugonis Grotii parabant edere. Cujus editionis ſpes cum et propter bellum, quo Batavorum infeſtabatur reſpublica, et alias quasdam, quae intervenerant, cauſas evanuiſſet, Graevius illas Huetii annotationes, Wechelianae textui accommodatas, ejusdem ſummi Viri carminibus ſubjecit: *Petri Danielis Huetii Poëmata. Quarta editio auctior et emendatior. Ut et ejusdem notae ineditae ad Anthologiam Epigrammatum graecorum. Ultrajecti*, 1700. 12. Hae notae, quae LXXXII. implent paginas, diverſi ſunt generis. Quaedam verſantur in interpretatione locorum difficilium, in quibus haud pauca feliciter expedivit; aliae in examinanda lectione expromendisque emendationibus cum ipſius Huetii, tum Scaligeri. De his quidem non eſt quod repetamus ſupra in Praefatione dicta; illae acutae plerumque ſunt, et ſagaces, et verae. Breviter eas exponit, ſine ambitioſo verborum exemplorumque comitatu, ſaepe verbo totam rem explicans, nonnunquam nudam emendationem poſuiſſe contentus. Nullus alius liber eſt ex iis, qui in conjectu-

ris versantur, unde plures bonae frugis emendationes ad textum Planudeae resingendum proferri queant.

Jam licet paucae in Planudeam emendationes excusae prostent, non defuerunt tamen, qui Epigrammatis corrigendis et illustrandis navarent operam. At eorum labores maximam partem in Bibliothecis latent, e quarum tenebris ut quamprimum protrahantur, ii curabunt, quibus illa cimelia adeundi potestas datur. *Friederici* quidem *Sylburgii* emendationes Anthologiae studiosis non invidebit *Boschius* V. cl. Eundem prolaturum esse confido notas msceptas duobus Stephanianae exemplaribus adscriptas, quae in Bibliotheca Leidensi servantur (Catal. Bibl. Leid. p. 260.). Latet adhuc ejusdem Stephanianae exemplum cum multis annotationibus msceptis, quod fuit in Bibliotheca Comitis de Thott (Catalog. T. IV. p. 34.), et exemplum Aldinae principis cum notis Viri docti seculi XVI. Bibliothecae Pinelliae. Commemorantur praeterea notae *Petri Francii*, editioni Aldinae 1551. appictae. Habebat autem idem vir doctissimus apparatum notarum ineditarum ad Anthologiam, Canteri, Palmerii, Hugonis Grotii *), Salmasii, Vulcanii, Berkelii. Latent etiam notae

*) Notas msceptas Grotii apud Schelium Hamburgensem se vidisse affirmat Fabr. Bibl. Gr. T. IV. p. 440.

Munkeri, quarum guſtum dedit elegantiſſimis nonnullis emendationibus proferendis ad Antoninum Liber. c. XLI. p. 279. ed. Verheyk. ubi ſe aliquando plura in hoc Florilegium daturum promittit. At ſi quid ejusmodi ſcriptum reliquit, id ne jamdudum perierit, vereor. Ejus enim Adverſaria, magnae et multifariae eruditionis theſaurum, in manus hominum ineruditorum veniſſe, conqueritur *Verheyk* ad Anton. Lib. p. IV. — *Scaligeri* et *Caſauboni* emendationes, cum Anonymi cujusdam notis, nos commentariis noſtris inſerendo ab oblivione vindicavimus. *Reiskii* notae in Planudeam adhuc alicubi latent. Sed de his in Praefatione dictum eſt.

IX.

De Claudii Salmaſii in Anthologiam curis.

Anthologiae ſtudium, cum poſt Stephanum fere refrixiſſet, invento Codice Palatino denuo accendi et vigere coepit, ita tamen, ut maximam partem intra privatas curas ſubſiſteret. Nam eorum omnium, qui praeclari illius Codicis editionem moliebantur, usque ad noſtrum aevum, conſilia, neſcio quo fato, exitum non habuerunt. Quantum operae ipſe ille Anthologiae repertor, *Claudius Salmaſius*, in ea emendanda et illuſtranda collocaverit, quoties idem ejus editionem promiſerit, nemo ignorat, qui Exercitationes Plinianas,

Commentarios in Scriptores Hiſtoriae Auguſtae, aliaque ejusdem viri doctiſſimi opera evolverit; quorum vix ullum eſt, quod non aliquam ardentiſſimi illius ſtudii et amoris ſignificationem habeat. At quamvis permulta carmina inedita primus protraxit in lucem, multa explicuit, tentavit et correxit: coepi tamen nonnunquam dubitare, an unquam totius operis editionem conſtanti diligentia intentoque ad eam rem animo parare ſusceperit. Sed omnem hanc dubitationem tollunt verba *Philiberti de la Mare* e Vita Salmaſii inedita a Brunckio prolata Praef. p. XV. nec hic omittenda: „Ex omnibus Salmaſii lucubrationibus nulla „magis illum exercuit, quam veteres illae graeca„nicae antiquitatis reliquiae; Epigrammata dico. „Theſaurum quippe hunc nactus ſemel Salmaſius „nunquam e manibus dimiſit: ſed perpoliendo et „illuſtrando nullum pene vacuum ab ejus lectione „diem abire patiebatur, quo in ea aliquid non ad„notaret, certus exſtare nullibi vetuſtius (*an* venu„ſtius?) antiquitatis graecanicae monumentum. „Auctor primum Salmaſio fuerat Scaliger, ut, ſi „haec Epigrammata vulgaret .... Sed Salmaſium „minime praeverterat Scaliger, et jam uberem „commentandi materiam paraverat, quum a Foe„deratis Belgicae Ordinibus Leydam vocatus eſt. „Quo tempore Leydenſibus typographis absque „verſione latina opus illud vulgare renuentibus, et

„Salmafio circa alia occupato, obtulit ſe Henricus „Valeſius, vir graece latineque doctus, qui tantam „in ſe provinciam reciperet. Salmaſius quidem, „niſi intra menſes aliquot otii ſibi ſatis eſſet, ut „horum epigrammatum editioni vacare poſſet, to„tam hujus rei curam ſimul et gratiam transmiſſu„rum ſe in Valeſium promiſerat. Sed ut poſtea id „eſſe Valeſio conſilii cognovit, ut proprium nomen „operi praefigeret, Salmaſius, qui et Apographum „ſedulo et diligenter recognitum, et uberiores in „illud notas obtulerat, tum ad Samuelem Bochar„tum converſus eſt, qui et graeca latine vertendi, „et editionis curam ſibi aſſumſit. Quod tamen „fruſtra fuit, ſeu Bocharto arduum illud, quod „poſtea edidit, Sacrae Geographiae opus meditante, „ſeu quod vertendi, illuſtrandi, publicandique illius „theſauri gloria Joannem Baptiſtam Lantinum, Se„natorem Divionenſem, maneret, qui una mecum „ſupremae Claudii Salmaſii, Claudii, cujus vitam „ſcribimus, filii voluntatis curator, et librariae il„lius ſupellectilis haeres inſtitutus, hanc ſibi curam „impoſuit, qua, ut ſpero, brevi et magno rei lite„rariae bono defungetur.“

Salmaſii notae, de quibus hoc loco agitur, una cum Lantini lucubrationibus quo perveniſſent, Brunckius, cum Analectorum praefationem ſcriberet, ignorabat. Eum tamen de illo theſauro reperiendo non plane deſperaſſe, ex ejus verbis

intelligitur. Et profecto reperit anno 1777., paulo post Analecta in lucem emissa, in Bibliotheca Buheriana notas Salmasii cum multis carminibus ineditis; idque eodem anno literis significavit cum ad alios, tum ad cl. *de Murr*, qui me hoc, pro summa sua humanitate, ignorare noluit. Illae autem Salmasii notae cujus sint generis, num ad editionem comparatae et expolitae, an subitanea opera in chartas conjectae, ex iis quidem, quas mihi videre contigit, literis non patebat. Sed quidquid ejus sit, nemo facile erit literarum amantior, quin has notas tandem aliquando in eruditorum manus venire cupiat. Dum prodierint, quid Salmasius in Anthologia edenda praestiturus fuisset, cum ex singulis speciminibus, quae satis multa exhibuit, tum ex aliis ejusdem viri operibus, quae ad humanitatem spectant, suspicari saltem possumus.

Erat in Salmasio studium acerrimum, ingenium excellens, memoria plane eximia. His animi facultatibus, cum indefesso labore conjunctis, incredibilem sibi eruditionis copiam comparaverat, non verborum tantum, sed inprimis rerum. Qua copia instructus cum se ad Plinium similesque scriptores conferret, fieri non poterat, quin multa, quae priores editores, rerum ignari, vel non vidissent, vel perperam accepissent, ex interioribus literis egregie aut illustraret aut emenda-

ret. Sed judicandi facultatem, eam inprimis partem, quae in pulchris venustisque recte sentiendis cernitur, minus excoluerat. Quare cum in locum paulo intricatiorem, in argumentum nondum satis illustratum incidisset, eruditionis copias, quas memoria ipsi suppeditabat, sine ullo dilectu, tanquam sacco effundebat; res non eo ordine, quo alia ex alia efficitur, disponebat; interdum, quae paulo ante posuerat, eadem contraria disputatione evertebat; ita ut saepe, sententiarum diversitate, locorumque, quos affert, multitudine obrutos, incertiores dimittat lectores, quam venerint. Huc accedit, quod, disputatione de re aliqua instituta, facile e via egreditur, alia ex aliis nectens, diffuso dicendi genere, crebrisque repetitionibus saepe fastidioso. In emendationibus saepe mire acutus est et ad invidiam felix, saepe etiam durus et temerarius. Nam criticum acumen minime ad elegantiam expoliverat, non magis ac mores; diligentius etiam triverat eos scriptores, unde reconditioris eruditionis opes augeret et locupletaret, quam eos, quibus sensus pulchri et boni acuitur. Illud inprimis curabat, ut omnes aevi sui eruditos homines doctrina et ingenio superare videretur; ingenii elegantiam autem et venustatis studium aut negligebat aut contemnebat. Hoc vitium augebatur incredibili quadam arrogantia, qua inflatus, quae vel subito effudisset,

pro certiſſimis habebat, aliisque obtrudere conabatur. Qua ſuperbia nihil in hoc literarum ſtudio perniciofius eſt, nihil, quod magnorum virorum laudes magis imminuat, eosque in graviores errores irretiat *).

Hic talis vir in edendis Anthologiae carminibus quin multa divinitus expediturus fuiſſet, ſi ſe totum ad hoc dediſſet negotium, nemo eſt, qui dubitet. Multa, quae nunc obſcura ſunt in locis ad antiquitatem, priſcam hiſtoriam, naturae cognitionem artisque opera ſpectantibus, et omnino omnia, quae ex interioribus literis explicanda veniant, nemo eo melius, nemo eruditius et uberius illuſtraſſet. At in textu conſtituendo dubito an tantum praeſtitiſſet, quantum Brunckius. Non omnibus conceſſum eſt ingeniis, ut leviorum luſuum venuſtatem, quae in ſingulis verbis, verborumque ſtructura eſt poſita, ſentiant; nemini fortaſſe minus quam Salmaſio. At hic ſenſus cui negatus eſt, non fieri poteſt, quin in corruptis emen-

*) Sine ira et ſtudio, ex rei veritate, de Salmaſio judicat Octavius Ferrarius, elegantiſſimi vir ingenii, in Praef. ad librum poſter. de Re Veſtiaria: „Salmaſius, vir in omni genere literarum emi„nentiſſimus, ac ſine controverſia hujus aevi ſum„mus. Sed quaeſita meritis ſuperbia immodicus „ſui aeſtimator, aliorumque contemtor, omnis„que ſententiae, cujus ipſe auctor non eſſet, ini„micus."

dandis deligendisque lectionibus a vero aberret, poëtisque obtrudat ea, quae ab eorum ingenio totoque hoc leviori genere longissime absint. Ut artifices quidam magnae et stupendae molis opera felicissime exstruunt, parva ne attingere quidem audent, et facilius colossum, quam quadrigulas, quales Theodorus et Myrmecides, perficiunt, sic in hoc quoque artium genere Salmasius ad Plinium emendandum valebat: an eadem felicitate in pusillis illis carminibus constituendis versaturus fuisset, dubitare licet.

X.

De Luca Langermanno.

Iteratis Salmasii promissis quanta inter eruditos illius seculi exspectatio, quanta spes excitata fuerit, ex multis, quae tum prodierunt, operibus, Epistolis praesertim, intelligitur. Quamdiu autem haec spes cum ab ipso Salmasio, tum ab ejus cultoribus fovebatur, nemo facile ausus est falcem immittere messi viri doctissimi, quem alii, ut deum quendam inter eruditos, colebant, alii, qui ejus gloriae et splendori invidebant, offendere tamen non audebant. Tandem vero, negotio per plures annos protracto, spes a Salmasio excitata paulatim evanuit. Seculo XVII. cujus ipso initio Codex Palatinus a Salmasio repertus erat, jam ad

dimidium elapſo, exſtitit *Lucas Langermannus* *), quem ad hoc negotium ſuſcipiendum ab Iſaaco Voſſio, Salmaſii invidia, ut mihi quidem perſuadeo, excitatum eſſe ſuſpicor, qui de Anthologia edenda cogitaret. Is, hujus conſilii exſequendi cauſa, Romam profectus eſt, ut Codicem, jam in Vaticanam Bibliothecam relatum, adiret atque deſcriberet. Ibi cum initio omnia inveniſſet difficilia aditu et occluſa (ut Voſſius ſcribit ad Nicol. Heinſium anno 1652. menſe Decembr. in Sylloge Epiſt. Burm. T. III. p. 655.), jam in eo erat, ut re infecta rediret. Poſtea tamen, neſcio quomodo, id, quod jam deſperaverat, feliciter exſecutus eſt. Nam notas ejus et collationes Anthologiae Planudis cum Vat. Cod. vidit Fabricius apud Schelium quendam Hamburgenſem; apud quem etiam evolvit Anthologiam ineditam et plurima collectanea, caſtigandis et ſupplendis graecis Epigrammatis idonea. (Bibl. Gr. Tom. IV. p. 440.) Langermannum autem hoc inter alia ſpectaſſe, ut Salmaſii errores retegeret, famamque minueret, ſuſpicari poſſumus ex verbis Voſſii in Epiſt. ſupra

*) Reineſius in Epiſt. ad Chriſt. Daumium p. 148.: „Anthologiam novam ex Codd. Vaticanis, adjectis „multis ineditis Epigrammatis, propediem dabit „L. Langermannus, Hamburgenſis, qui N. Heinſio „in Italia hactenus adhaeſit, nuper inde reverſus, „in Sueciam tranſiit Amſtelodamo."

laudata p. 656.: „Prodigiosos errores, quos in „Anthologia describenda commisit (Salmasius), aliquando videbis, ubi redierimus ego et Langermannus. Certe negligi a te non debet praeclarum ejus furtum, quo Scholiastem Palatinum „Ovi Simmiae miserrime, Cyclopeo more, devoravit totum, inque succum et sanguinem convertit. Dissimula tamen, quaeso, Langermannum „de Anthologia cogitare, ne et ejus fortunis insidietur." Ceterum Langermannus, quidquid hujus fuit consilii, post Salmasii mortem (1653.) abjecit totumque se addixit rebus forensibus *).

XI.

De Apographis libri Vaticani.

a) *De iis, quae e Salmasii codice fluxisse videantur.*

Ab eo tempore, quo Isaacus Vossius Salmasii gloriam in hac parte deterere et imminuere coepit, binae apographorum Codicis Vaticani classes exstiterunt: altera eorum, quae fluxerunt ex Excerptis Salmasii; altera complectitur ea, quae ex Codice Vossiano originem duxerunt. De utrisque verbo dicam; postea Apographa ex ipso Cod. Vaticano facta commemorabo.

*) Heins. Epist. ad Daumium Tom. V. Sylloges p. 218.

In ſingulis quidem apographis, quae laudantur, definire et decernere, utri earum claſſium, quas diximus, annumeranda ſint, res fuerit difficultatis pleniſſima nec operae habitura pretium. In univerſum tenendum eſt hoc: omnia apographa prioris claſſis textum Vaticani Codicis minori cum fide repraeſentare, quam Voſſianum librum, quique e Voſſiano libro fluxerunt. Salmaſius enim, praeterea quod in multis errare potuit, ut homo et paene puer, jam inter deſcribendum haud pauca vitioſa vel mutavit, vel emendavit; alia margini Codicis ſui allevit, quae, ut fieri ſolet, a deſcribentibus pro genuinis, vel ſaltem veriſimilibus propagata, novisque cum erroribus tum emendationibus aucta ſunt. Inter eos autem Codices, quos plurimos veluti rivulos a Salmaſii fontibus profluxiſſe conſtat, celebritatem quandam nactus eſt Codex *Guieti*, cujus deſcriptionem dedit Boivinus junior (dans les Mém. de l'Acad. des Inſcr. Tom. III. p. 374. ſqq.). Hic liber cum tota Bibliotheca Guieti, qui duobus annis poſt Salmaſium (1655.) morte exſtinctus eſt, ad *Menagium* pervenit, poſt cujus obitum pars facta eſt Bibliothecae, tum Regiae, nunc Populi Pariſienſis. Continet hic liber, ipſius Guieti manu exaratus, Epigrammata ad numerum DCC, cum multis correctionibus difficiliumque locorum explicationibus. Harum quanta pars Guietum auctorem ha-

beat, ignoro equidem; plurimas ex Salmasiano libro descriptas esse, mihi persuadeo *). Ex Guieti libro alii alia, quae ad rem suam pertinerent, delibarunt; nonnulli totum descripserunt. De quibus ἀντιγράφοις sic judicat Brunckius Praef. p. VIII.: „Sunt ista omnia minus integra. Nam „praeterquam quod hinc inde carmina desunt aliquot, et in fine plurima, quae in autographum, „cujus copiam Guieto fecit, nondum retulerat Salmasius, illius festinatione et inconsiderantia fa„ctum est, ut, cum duo simul vertisset folia, primo „disticho Epigrammatis Straton. LXVII. duo ulti„ma disticha subjunxerit Epigr. ejusdem poëtae „LXXVII. – et quae media interjacent Carmina XII. „praeter illorum, alterius finem, alterius initium, „omiserit. Haec eruditissimo Joanni Boivin, quum „in Academicorum consessu elegantem illam legeret „commentationem, nondum comperta erant." Ex apographis, quae libro Guietiano originem debent, fuit Codex *Bigotianus*, unde L. Kusterus se multa Epigrammata Parisiis descripsisse ait ad Suid. in Θρίναξ T. II. p. 207. et in Ποπάδες Tom. III. p. 152.

b) *De libris Vossianis.*

Alterius classis apographorum ordinem ducit liber *Friderici Sylburgii*, quem cum alii, tum Bur-

*) Vide ad Epigr. Hadriani I. 4.

mannus Sec. ad Anthol. Latinam saepissime laudat. Qui liber, Sylburgii manu exaratus, cum in multis locis a Salmasianis apographis discrepet, fuerunt qui dubitarent, omnia illa Anthologiae ineditae apographa num ex uno Codice Palatino fluxerint, an ex pluribus. Dorvillius quidem de quibusdam apographis suis ita loquitur, ut eos ex alio forte, quam ex Vat. Cod. derivata suspicetur *). Gesnerum autem, Harlesius monuit (in Bibl. Gr. T. IV. p. 434.), Sylburgianum librum ex alio plane Codice, Palatino tamen, descriptum putasse, quam librum Salmasii. Quae sententia mera suspicione nititur eaque vanissima. Rem paucis conficiam. Plurimae lectiones, qui ex Cod. Sylburgiano sive Vossiano, hoc enim nomine laudari solet, proferuntur, in Cod. Vatic. leguntur, nec ullum vidi carmen ex illo apographo prolatum, quod in Vat. Cod. non exstaret. Hinc efficitur alterum de duobus, ut aut Salmasius alium Codicem descripserit, quam eum, qui ex Bibl. Palatina in Vaticanam translatus est; quod ineptum sit dicere; aut Salmasianum Sylburgianumque apographum ex uno eodemque fonte profluxerint. Sic

*) Vannus crit. p. 142.: „Quinque alia mea ἀντίγραφα, inter quae forte etiam non ex Palatino traducta.“ et p. 153.: „Sed liber ille, quem non traducem Cod. Palat. multis ex locis conjicimus – “

Sic ſe rem habere, ii, quibus Voſſiani codicis adeundi poteſtas datur, nunc facilius intelligent, lectionibus Vaticani Cod. diligentius et plenius, quam unquam factum fuit, in commentario noſtro indicatis, ipſiusque Codicis notitia uberiore prolata.

Apographorum quorundam, ex Voſſiano libro derivatorum, geneſin ex Reiskii praefatione p. XIX. hic inſeram: Poſtquam Iſaacus Voſſius vitae ſedem in Britannia collocaverat, *Ed. Bernardus* Epigrammata Codicis Sylburgiani deſcribenda curavit. Ex hoc Bernardi codice in Bibl. Bodlejanam delato Bentlejus multa Epigrammata protulit. Circa idem tempus *Ez. Spanhemius*, cui juveni ipſe Salmaſius ſalivam moverat *), legatus in Britanniam miſſus, magnam Anthologiae partem ex Cod. Voſſ. deſcripſit, cujus ſchedae Berolinum translatae, ſchedas *Lacrozianas* pepererunt, quae in Reiskii Anthologia et Schneideri Periculo critico tam crebro laudantur **).

*) Spanhemius Epiſt. ad Nicaſium ann. 1697.: 'A l'age où j'étais de quinze ou de ſeize ans Mr. de Saumaiſe voulut me confier l'édition des Epigrammes grecs anecdotes, qu'il avait tiré du Mſcpt et qu'il ne croyait plus de ſaiſon dans ſa vieilleſſe. Un démêlé qui ſurvint par ſa faute entre feu mon pere et lui, me priva de l'honneur que j'en aurais tiré à cet âge là et du ſecours qu'il m'y aurait donné.

**) Habebat Lacrozius etiam aliud exemplum Anthologiae ineditae, Bernardo teſte in literis ad

c) *De Apographo Lipsiensi.*

Hic locus postulat, ut de Apographo Lipsiensi moneamus, cujus in Commentariis nostris creberrima fit mentio, quippe ex quo Reiskius magnum Epigrammatum numerum primus in lucem protraxit. Hic liber, qui ex Bibl. Gisberti Cuperi ad Uffenbachium, hinc in Bibliothecam Senatus Lipsiensis pervenit, scriptus est manu Isaaci Gruteri, quem exeunte seculo XVII. apud Haganos decessisse narrat Reiskius. Jam duo tum Codd. apud Batavos erant, quos Gruterus describere potuit: alter Heinsianus, ex Salmasiano sive potius Scaligeri libro factus, cum quo Salmasius copias a se repertas communicaverat *); alter Vossianus. Utrum eorum secutus sit, non satis certum est; malim tamen putare, eum Heinsianum librum descripsisse, quam alterum. Ordo enim librorum, qui in Lipsiensi plane diversus est ab ordine Autographi, plane conspirat cum Cod. Guieti; nisi quod carmina variis metris conscripta a Guieti

Reisk. p. 467. quod, ipso Bernardo operam commodante, ex Jordani suppellectile literaria in Dorvillianam transiit. Id autem ex quo Cod. ductum sit, quaeque Epigrammata contineat, sese non meminisse fatetur.

*) Exemplum Danielis Heinsii servatur in Bibl. Leidensi, eique Heinsii manu nonnulla adscripta esse, apparet ex nota N. Heinsii ad Ovid. A. A. II. 660. T. I. p. 647. ed. Burm.

libro plane abſunt. (Vid. Reisk. Praef. Anthol. p. XXI. ſq.) Continet hoc Apographum, unde Majus in Catal. Bibl. Uffenbachianae Excerpta dedit, ſexcenta et quinquaginta Epigrammata, in quinque capita diviſa. Primo loco exhibetur Muſa Stratonis puerilis, quae in Cod. Vat. ultimum locum occupat; ſequuntur triginta carmina variis metris conſcripta, quae in Vat. C. ante Stratonis Muſam leguntur; tertium caput Amatoria continet ad numer. CXVIII; quartum Epigr. Dedicatoria CLVIII; quintum Epigr. Sepulcralia XCIV. Ex reliquis Vatic. Codicis capitibus nulla Excerpta habet. Vides, quam multa deſint in hoc Apographo, quod tamen, ſi Jenſiana carmina adjicerentur, pro genuina et integra Conſtantini Anthologia habendum cenſebat Reiskius. Hic error, ut fieri ſolet, peperit alium. Ex eo enim opinio de duobus Anthologiae Codicibus, qui nec eadem carmina, nec eodem ordine exhiberent, orta eſt. *)

*) Lipſienſe Apographum Loesnerus deſcripſit in Klotzii gratiam, qui multa Epigr. inedita inde exhibuit in Notis ad Tyrtaeum, nihil, quod magnum momentum habeat ſive ad criticam ſive ad interpretationem, afferens.

d) *De Apographo Lucae Holſtenii ſive Codice Barberini.*

Sed haud ſcio, an ex omnibus Anthologiae Palatinae Apographis nullum ſit, quod majorem olim auctoritatem habuerit, gravioresque errores pepererit eo, unde *Lucas Holſtenius* tot Epigrammata primus in lucem edidit. Hic Codex, quem ipſe Holſtenius ſaepenumero ſub titulo *Anthologiae Agathiae* laudat, vulgo *Barberinianus* appellatus, cum quaedam contineat, nec in Cod. Lipſienſi, nec in Jenſianis obvia, non ſolum carmina, ſed etiam lemmata carminum, Reiskius (in Miſcell. Lipſ. T. IX. p. 89.) eum omnium locupletiſſimum, atque adeo e Palatino non deductum eſſe cenſebat. Hanc ſententiam amplexus eſt Leſſingius de Epigr. Tom. I. p. 291. ſq. qui futurum eſſe ſperabat, ut ex hoc Cod. aliquando integra Agathiae Anthologia ederetur. Quam ſpem vanam eſſe, primus intellexit Brunckius in Praefat. p. XII. „Equidem „ſuſpicor, (Codicem Barberinianum) ipſiusHolſtenii „manu exaratum fuiſſe, qui, dum Pariſiis verſabatur, Salmaſiani apographi facile copiam habere „potuit, hujusque cimelii dono gratiam illum pa„troni ſui iniiſſe, cujus Bibliothecae curam habuit, „antequam Vaticanae praeficeretur.“ Hanc ſuſpicionem veriſſimam eſſe, ipſa res docuit. Quum enim Nicolaus Schow Vir. cl. bonarum literarum cauſa Romae verſaretur, hunc Barberinianum Cod.

ſedulo excuſſit, in eoque omnia ita eſſe, ut Brunckius ſuſpicatus fuerat, intellexit. Titulum in fronte gerit hunc: *Pauli Silentiarii Ecphraſis magnae Eccleſiae S. Sophiae et Ambonis ejusdem Eccleſiae. Ex Mſſc. Codd. Palatinae Bibl. Ex Cl. Salmaſii exemplari transſcripſit Lucas Holſtenius* cIↄIↄcxxvi. *ad* IX. *Kal. Sept. et revidit Romae ad ipſum Cod. Palatinum Vat. Bibl.* cIↄIↄcxxvi. *a. d.* VII. *id. April.* Complectitur autem praeter illam ἔκφρασιν, quae primum in Vat. Cod. locum tenet, Excerpta ex omnibus fere Anthologiae capitibus, foliis CLXXXI. plurimis carminibus omiſſis, quae tum temporis nondum in lucem erant edita. Holſtenium hoc Apographum ad Cod. Vat. exegiſſe, ejus fere nullum veſtigium in ipſo libro eſſe, Uhdenus mihi ſcripſit, qui eum diligenter tractavit, niſi quod Autographi paginae adſcriptae ſint. Plurima loca vitioſe deſcripta reliquit. Uberiorem illius libri notitiam Harleſius dedit in Bibl. Gr. p. 435. ſq. ex literis cl. Schow, qui eundem in peculiari Diſſertatione deſcripſit. Ex hoc Codice, ut videtur, excerptae ſunt *Schedae Goetzianae*, quas commemorat Olearius in Diſſ. de Poëtr. Gr. p. 131. et Leichius in Praef. ad Sepulcr. p. XII. Eas Halae Sax. latere ait Reiskius in Miſc. Lipſ. IX. p. 97.

e) *De Apographo Josephi Spalletti sive Gothano.*

Tria igitur fuere Apographa, quae ex ipso Vat. Cod. descripta fuisse constat, Salmasii, Sylburgii et Langermanni. His annumerandum Apographum, omnium longe copiosissimum et accuratissimum, quod Serenissimus Dux Gothanus a Josephi Spalletti haeredibus emtum, Bibliothecae publicae proprium fecit. Hoc libro totus Vat. Codex continetur duobus voluminibus satis spissis, chartis quadruplicatis. Totus scriptus est manu Abbatis Spalletti, charactere eleganti et perspicuo, ad optimorum Codicum characterem conformato. In margine scripta sunt nomina auctorum cum lemmatibus graecis, omnibusque notis, quas antiqui librarii passim adpinxerunt. Praeterea iis carminibus, quae in Planudea leguntur, adscriptae sunt paginae edit. Aldinae 1550. Paginae Cod. Vat. ubique diligenter notatae sunt. Textus summa diligentia descriptus cum omnibus vitiis; qua in parte tanta cum fide et religione Spallettus versatus est, ut, si quid a vetere librario erasum, inductum, cancellatum, emendatumve esset, id ipsum imitaretur, apposita vocula *sic*. Ubi quid ipse peccaverit, id sedulo emendavit, additis verbis ἐμοῦ σφάλμα. Cum in Cod. Vat. multa obscurius et difficili ductu scripta sint, ejusmodi loca oculis microscopio munitis examinavit. Ubi ne sic quidem librariorum ductus expediret, adscripsit *obsc.*

(obſcurum). Neque ſatis habens, Codicem tanta cum diligentia deſcripſiſſe, deſcribendi labore finito, eundem cum apographo ſuo comparavit; idque bis fecit. Hoc docet index in ultima pagina, ubi haec habentur: Ἐτελειώθη ἐν τῇ ἡμέρᾳ λ τοῦ μαρτίου παρὰ Ἰωσὴφ Σπαλλεταίου ἐν τῷ ἔτει αψοϛ (1776.). Deinde: *Collatum cum originali* III. *Idus* VII*bris anno a Virginis partu* cIↃIↃCCLXXVI. *Rurſus accuratiori ſtudio collatum* III. *Idus Martias anno* cIↃIↃCCXCI. Hunc librum, indefeſſi laboris opus, num quis mirabitur, bono Spalletto tam carum fuiſſe, ut eum tanquam in oculis ferret, omnibus de eo narraret, nihil ſe pretioſius habere confirmaret, eum denique ſuis, ut praeſtantiſſimum κειμήλιον, commendaret? Nos autem num quis immerito tantum huic libro tribuere exiſtimaverit, quantum fere ipſi Codici, eumque omnibus aliis, quotquot ſunt, apographis longe praeferre? Jam vero quanti faciendum putas hoc, quod cl. Uhdeni diligentia effectum eſt, ut nobis in hoc libro recte aeſtimando non unius Spalletti, probi quidem et laborioſi hominis, ſed hominis tamen, fide ſit ſtandum? Is enim, quod in Praefatione dixi, cum hunc librum a Spalletti haeredibus emiſſet, literarum amore ductus, moleſtiſſimum ejus ad Cod. Vat. exigendi negotium ſponte ſuscepit. Qua comparatione factum eſt, primum, ut peccata quaedam, minora tamen, in priore

praesertim parte commissa, corrigerentur; deinde, quod longe gravissimum est, ut summa describentis fides et religio ita cognosceretur, ut ineptus sit oporteat, qui de ea dubitare velit. Uhdenus praeterea, quae in illo apographo paulo obscurius exarata essent, sive propter rasuras, sive describentis incertitudinem, ea in margine ad Codicis fidem explicuit; et ubique summa cum diligentia notavit, quid antiqua, quid recentiore manu scriptum esset. Hoc labore igitur quantum et auctoritatis et utilitatis huic libro accesserit, non opus est multis explicare. Res sponte intelligitur.

XII.

De iis, qui post Salmasium de Anthologia bene meruerunt.

a) *De Dorvillio et Jensio.*

Jam de iis dicendum est, qui post Salmasii obitum, hoc nostro seculo, de Anthologia edenda cogitarunt. *) Inter hos principem locum tenet Vir eruditissimus *Jacobus Philippus Dorvillius*, quem in Anthologia edenda et interpretanda plurimum studii

*) De editione quarundam partium Codicis Vat. ut τῶν ἀριθμητικῶν καὶ γριφώδων συμμίκτων a Meziriaco, aenigmatum in Guionorum vita a Philiberto de la Mare facta, in Commentario dicemus.

posuisse, plurima ad eam rem subsidia congessisse, ex ejus scriptis tantum non omnibus, Vanno critica inprimis et Commentario in Charitonem, constat. In quibus cum haud exiguum Epigrammatum numerum primus ediderit, multa correxerit, plurima illustraverit, dolendum est sane, reliquas doctissimi viri lucubrationes eruditorum oculis subtractas latere. Habebat autem Dorvillius ex omnibus Bibliothecarum forulis apparatum ad Anthologiam summo studio collectum, quantum nemo ante eum nec post eum habuit; id quod cum ex ipsis ejus operibus cognoscitur, tum diserte dicitur ab *Alberto* in Praef. ad Hesychium p. XIX. Burmannus Sec. autem in Dedicatione alteri Siculorum Voluminí praemissa p. VI. hortatur Dorvillii filium, patris ex asse haeredem, ne Anthologiam graecam, metrica Grotii versione ornatam, multis Epigrammatis anecdotis e variis Europae bibliothecis auctam et notis optimis illustratam, delitescere patiatur. Ista exhortatio quid effecerit, eventus docuit. Dorvillii filius, Bataviae sedibus relictis, vitae suae spes et consilia in Britanniam transtulit, ne cogitans quidem de edendis patris thesauris, quos cum situ et pulvere luctari conqueritur Burmannus in Praef. Anth. Lat. p. VIII. Erat in iis copiis collatio Planudeae cum Cod. Vat. cujus carmina inedita ipse sua manu descripsit Dorvillius, dum Romae agebat (Burmann. in Orat. Funebri

p. 658.); Scholia in Anthologiam inedita ex Bibl. Auguſt. Taurinorum (ibid. p. 652.) et notae Salmaſii ab eodem, Divione commorante, in Bibl. Buherii deſcripta (ibid. p. 650.). Haec omnia, cum ſuis ipſius annotationibus, Dorvillius, poſt filii obitum, in Bibliothecam Leidenſem deferri, per teſtamentum juſſit. (Vide Bernardi Epiſt. ad Reisk. p. 440.)

Dorvillius dum hoc opus moliebatur, pretioſiſſimarum divitiarum inſtar anxie cuſtoditum (Reisk. Praef. p. XXIV.), dum diem ex die trahebat, donec omnia ad unguem expolita eſſent, partes nonnullae Anthologiae ineditae ab aliis ſubitanea opera in lucem ſunt editae. Dorvillius quidem ipſe, praeter ea, quae ſcriptis ſuis intexuit, haud pauca poëtriarum Carmina, emendationibus ſuis a vitiis purgata, cum Wolfio, Graecarum mulierum fragmenta edente, communicavit; Luciani autem Epigrammata inedita cum varietate lectionis ab eodem accepit Reizius. (Lucian. T. III. p. 674.) Ab aliis autem ejusmodi generis carmina paſſim prolata ſunt, quos hic commemorare nihil attinet. Data opera in Dorvillii provinciam invaſit, inſignem Epigrammatum numerum levi negotio edens, *Joannes Jenſius*, Rector quondam ſcholae Roterodamenſis, qui ad calcem *Lucubrationum Heſychianarum* exhibuit: *Epigrammata vetera pro anecdotis prodeuntia.* Roterodam. 1742. 8vo. Sunt

ea numero CLIV. e variis ſchedis*) edita. Haec Reiskius putabat unum integrum Anthologiae Conſtantini librum, eumque poſtremum, conſtituere, qui τα ἐκφραστικὰ ſive ἐπιδεικτικὰ complecteretur. In quo valde erravit Vir doctiſſimus. Excerpta ſunt haec Epigrammata, id quod ex comparatione cum Cod. Vat. intellexi, e duobus libris, ita ut dimidia fere pars ex ſepulcralibus, altera ex ἐπιδεικτικοῖς derivata ſit. Ea ex variis ſparſisque ſchedis edita eſſe, inde apparet, quod ſine ullo ordine permiſta leguntur. In hac ipſa tamen confuſione ordo Codicis Vat. multis in locis cognoſcitur. Edita ſunt ſine ulla verſionis notarumque acceſſione; nonniſi in paucis correctio tentatur; multa vitioſiſſime, ſic tamen plerumque, ut leguntur in Vat. Cod., exhibentur. Non mirandum, ejusmodi editionem displicuiſſe Dorvillio, qui jamdudum Anthologiam quaſi regnum quoddam ſuum tuebatur, pro hoſtibus habens, ſi qui ad ejus regni fines accederent. Invitabant tamen haec carmina ipſa novitate ſua nonnullos, ut in iis emendandis et illuſtrandis ingenii vires experirentur. Primus rem tentavit, Muſis et Minerva invitis, *Jo. Conradus Schwarzius*, Gymnaſii Coburgenſis quondam Director, qui in Novis Miſc. Lipſ.

*) Ex ſchedis Guieti ſive Menagii prodiiſſe, cenſebat Reisk. Miſc. Lipſ. IX. p. 89.

IV. P. I. p. 94—138. dedit *Explanationem Epigrammatum quorundam graecorum a Jo. Jensio pro ἀνεκδότοις editorum;* quibus se nihil par aut secundum in his literis unquam obvium habuisse affirmat Dorvillius ad Charit. p. 82. Hunc secutus est, feliciori successu, vir multae lectionis et judicii elegantissimi, *Adr. Heringa*, qui medicam artem cum critica disciplina conjunxerat. Hic in *Observationibus Criticis* Leowardiae editis 1749. Jensiana carmina, si qua edita essent, cum prioribus editionibus comparavit, multa eorum vulnera perite tractavit, quaedam feliciter sanavit. Ejus vestigia pressit vir eximius, *Dav. Ruhnkenius*, qui in Epist. Crit. I. p. 116. sqq. edit. sec. quaedam ex iis carminibus, quae Heringa frustra tentaverat, eo quo pollet acumine correxit et explicuit.

b) *De Leichio et Reiskio.*

Brevi tempore postquam Jensius Anthologiae partem edere susceperat, exstitit *Leichius*, qui ex ea Apographi Lipsiensis parte, quae Sepulcralia complectitur, XXII. Epigrammata edidit: *Sepulcralia carmina ex Anthol. msc. Graecorum Epigrammatum delecta cum versione latina et notis. Lipsiae ap. Gleditsch.* 1745. 4. Melior hujus libelli pars est praefatio, digna, quae legatur; Epigrammata ipsa nec multa sunt, nec valde insignia; interpretatio jejuna, interdum falsa; conjecturae, quas

passim inspersit editor, maximam partem ineptae sunt. Duplex versio addita: altera ad verbum, metris adstricta altera. Hanc editionem Dorvillius non minus improbabat quam Jensianam. Nec immerito. Nihil inde ad literas redundabat boni.

Post hos duumviros rem aliquanto majorem animo complexus est *Reiskius*. Is cum in Bibliotheca Senatus Lipsiensis alia quaedam ageret, forte incidit in Anthologiae graecae apographum, quam cum multis multorum sermonibus celebratam audivisset, nunquam tamen ipse viderat, quamvis Dorvillii amicus, familiaris, amanuensis. (Vide Reiskii Lebensbeschreibung, p. 66.) Hoc Cod. edendo cum se bene de literis meriturum esse speraret — Dorvillio enim defuncto nulla spes fuit, fore, ut Anthologia ex ejus Bibliotheca ederetur — rem alacriter suscepit, et primum eam partem, quae Amatoria complectitur, edidit in Miscell. Lips. IX. ann. 1752. Deinde Sepulcralia et Dedicatoria peculiari volumine exscribenda curavit, iisque carmina, a Jensio olim edita, adjunxit. Hic liber titulum gerit in fronte: *Anthologiae graecae a Constantino Cephala conditae libri tres. Duo nunc primum, tertius post Jensium iterum editi, cum latina interpretatione, commentario et notitia poëtarum. Lipsiae in Bibliop. Gleditsch.* 1754. 8. Diversa ratione Reiskius in duobus his operibus

adornandis versatus est. In Miscellaneis Lipsiensibus compendiariam quodammodo viam persequitur. *) Notae sunt paucae atque breves. Versantur in indicandis variis lectionibus, ex Cod. Lipsiensi, Schedis Lacrozianis et Dorvillianis excerptis; in expromendis conjecturis, quas quidem in contextum recipere non ausus esset; nonnunquam in obscurioribus explicandis et illustrandis. Cuilibet carmini versio latina ad verbum apposita est.**) Uberiore commentandi ratione usus est in Notis ad Anthologiam C. C., ita ut ad nullum alium scriptorem, si a Constantino Porphyrogeneta discesseris, spissiores notas scripsisse videatur. Et profecto multum et studii et diligentiae ad hoc opus adornandum contulit. In singulis carminibus sedulo laudat, qui ea priores ediderint; varietatem lectionum inde excerpit; loca Suidae, ubi is Epigrammata et

*) Sperabat tum, fore, ut, si Dorvillianos in Anthologiam commentarios nancisceretur, eam ornatiorem et majore cum cultu ederet. Misc. Lips. p. 82. Idem antequam reliquas Cod. Lips. partes ederet, Codicis Vat. collationem petivit a Cardinale Quirino, qui, cum eam promisisset, fidem datam non exsolvit. Praef. ad Anth. C. C. p. XXXII. Volebat hanc suam editionem pro fundamento haberi, cui aliquando justum aedificium superstrueretur.

**) De his Reiskii aliisque ejusdem farinae versionibus vide Brunckium in Praef. p. XIX.

Epigrammatum fragmenta profert, diligenter excitat; res ad antiquitatem, ad geographiam, ad historiam cum civilem tum literariam ſpectantes, illuſtrat; nonnunquam etiam ad alia quaedam divagatur. In tanta rerum copia multa ſunt praeclara et Reiskii eruditione ingenioque digniſſima. Quod ad textum attinet, uſus eſt, praeter Cod. Lipſienſem, Schedis Lacrozianis, de quibus ſupra dictum eſt, aliisque, quas Dorvillianas appellavit, cum aptius nomen non ſuccurreret. De his Reiskius haec monet in Miſcell. Lipſ. T. IX. p. 96: „Dabat mihi „Dorvillius, cum adhuc Leydae agerem, in man„datis, ut ſchedas, quas ab amico, neſcio quo, nactus „fuerat, ſcriptas ab ignota mihi quidem manu, „et Urſinianis fragmentis poëtarum graecorum . . „. . . . inſutas, in uſum ſuum exſcriberem. Parui, „ſed ſimul ipſe mihi quoque paravi apographum „quinque foliorum in forma quarta, quorum tamen „primum neſcio quo devenerit; cetera adhuc ſervo. „Continent autem hae ſchedae Carmina ferme qua„draginta Noſſidis, Anytae, Simonidae et aliorum, „partim a cl. Wolſio in Fragm. Poëtriarum gr., „partim a Jenſio pone Lectiones Heſychianas edi„ta, partim etiam adhuc inedita.“ His ſubſidiis inſtructus Reiskius textum, ad conjecturas ſuas potiſſimum, innumeris in locis immutavit; emendavit, vix dicere auſim. Iniquus quidem ſim et ineptus, ſi acutiſſimum virum veritatem nunquam

vidiſſe dixerim; ſaepe eam vidit, nec parvus locorum numerus in Brunckii quoque Analectis ad Reiskii mentem emendatus eſt; verum, ſi Reiskii ingenium puſillis his luſibus eleganter tractandis minus aptum fuiſſe contendero, me omnibus iis, qui de his rebus exiſtimare poſſunt, conſentientibus judicaſſe arbitror. Nam ſi calculum inieris, haud paulo plura Anthologiae loca pravis conjecturis in textum immittendis corrupiſſe, quam bonis lectionibus receptis emendaſſe invenietur; ut, ſi ipſius textum cum Brunckiano compares, tantum inter utrumque intereſſe videas, quantum inter ſtatuam rudi coelo efformatam et horridam, eandemque poſtea laevigatam et ad unguem exactam. Quare vix in ulla alia operis mei parte patientiam ſaepius, quam in Reiskii notis excutiendis, fatigari ſenſi, ubi conjecturas, aliam alia duriorem, οὐ χειρὶ, ἀλλὰ ὅλῳ τῷ θυλάκῳ, effundit. Ex his igitur ſi nonnullas omiſiſſe repertus ero, id non ſocordiae tribuendum eſt. Nam quo plura hujus generis reſecarem, eo me magis et lectorum commodis et Reiskii famae conſulere arbitrabar.

Anthologia Reiskii ſive Lipſienſis repetita eſt Oxonii, 1766. Hanc editionem nunquam vidi. Optime autem de Epigrammatis, cum aliis, tum iis potiſſimum, quae Reiskius in hac collectione ediderat, meritus eſt *Joannes Toup*, criticus ſuae

aetatis

aetatis inter Britannos facile princeps. Hunc virum, cujus ingenium et eruditionem Curae in Suida emendando positae, Notae in Longinum atque Theocritum ad omnem posteritatem propagabunt, si in his carminibus corrigendis Reiskio longe perspicaciorem fuisse affirmo, nihil profecto dixero, nisi quod omnes magna consensione concedent. Tantum enim Toupius in hoc genere praestitit, ut, si de recentiorum criticorum in Anthologiam meritis quaeratur, ei, me quidem judice, proximus post Brunckium locus assignandus sit. Quantum autem ipse Brunckius Toupio tribuerit, inde intelligitur, quod plurimas ejus emendationes in textum recepit, interdum etiam eas, in quibus ille a veritate aberravit. Jam vero licet hujus viri acumini et eruditioni plurimum tribuendum esse existimem, indignor tamen, ubi Reiskium prae se contemnit, eumque nihil intellexisse, nihil vidisse, ex loco superiore pronuntiat. Id autem, quod indignissimum est, passim fecit iis in locis, ubi Reiskius ei facem praetulerat.

c) *De Klotzio et Schneidero.*

Duas Apographi Lipsiensis partes Reiskius non attigerat: eam, quae Musam Stratonis, alteram, quae carmina vario metrorum genere conscripta complectitur. Ab illa ut abstineret, flagitiosum istorum carminum argumentum fecit, quod Scali-

gerum quoque commovit, ut Salmasio auctor esset, ista carmina prorsus rescindere, quod et animos castiores offendere, et maledicorum in eum linguas provocare possent. (Epistol. L. III. 245. p. 526.) Maledicos contemnere quid esset, saepe cum gravissimo suo damno expertus erat optimus Reiskius. Sed hanc provinciae ejus partem, prudenter ab eo neglectam, suscepit Klotzius. Is igitur Stratonis, aliorumque quorundam, qui in puerorum amoribus celebrandis ingeniose luserunt, Epigrammata XLV. ex Codice Bibliothecae Ducalis Vinariensis descripta, edidit sub titulo: *Stratonis aliorumque veterum poëtarum graecorum Epigrammata, nunc primum a Christ. Adolpho Klotzio edita. Altenburgi, ex offic. Richteria.* 1764. 8. Codex, unde haec fluxerunt, is est, quem passim sub nomine *Schedarum Vinariensium* laudamus, titulumque gerit hunc: *Excerpta inedita ex Anthologia graecorum Epigrammatum, quae fuit in Bibl. Isaaci Vossii.* Constat sex foliis forma majore, continetque carmina CXXIV. omnia ex *Musa puerili.* Hunc librum Nicolai Heinsii manu scriptum existimabat Jo. Matth. Gesnerus; quod non magis verum, quam alia ejusdem Gesneri sententia (prodita in Relat. de Libris novis Fasc XI. p. 134.), eum a Tryllitschio exaratum esse, cujus manu nonnisi notulae quaedam margini adpictae sunt. Hae schedae in plurimis locis, ut mihi quidem

visum est comparanti carmina a Klotzio edita, ipsam Cod. Vat. scripturam repraesentant; in aliis, paucioribus tamen, cum schedis Tryllitschianis, Dresdae servatis, conspirant. Klotzius istius Apographi lectiones non ubique fideliter exhibuit. In fine libelli, paginis tribus cum dimidia, notulae leguntur Klotzii, cum pauculis quibusdam aliis a docto Viro cum Klotzio communicatis. Illae perbreves sunt et vehementer jejunae. Nihil igitur hic libellus habet, quo se doctioribus magnopere commendet, nisi forte praefationem, cujus tamen ipsius pars melior ea est, quae de rebus ab Anthologia alienis agit.

Jam licet magnus numerus Epigrammatum eorum, quae Codici Vaticano propria sunt, a Viris doctis esset editus, multa tamen adhuc latebant; et in iis, quae publice prostabant, plurima depravata erant. In hunc igitur patentissimum campum excurrit *Jo. Gottlob Schneiderus*, Vir eximius, qui in ipso aetatis flore maturae eruditionis fructibus edendis eruditorum hominum oculos et mentes in se convertit, et postea spem, quam primis ingenii sui et eruditionis speciminibus apud omnes excitaverat, non explevit tantum, sed etiam multis ex partibus superavit. Is igitur de Anthologia egregie meruit edendo *Periculo critico in Anthologiam Constantini Cephalae, cum editam tum ineditam. – Accedunt emendationes in Aristotelem et*

Antigonum Carystium. *Scripsit Jo. Gottl. Schneider. Lipſ.* 1772. 8. In hujus libelli Capite I. et II. de iis carminibus, quae Reiskius in Miſcell. Lipſ. ediderat; Cap. III. de Epigrammatis a Klotzio editis disputat; multa egregie corrigit; alia a temerariis aliorum correctionibus vindicat; ſimiles locos comparat; varietatem lectionis ex Cod. Lipſienſi, Voſſiano, ſchedis Tryllitſchianis aliisque enotat; carmina inedita profert. Cap. IV. item in Muſa Stratonis verſatur, cujus Schneiderus habebat Apographum a Reiskio ex Cod. Lipſienſi factum, idem, unde nos quoque ineditas quasdam Reiskii notas protulimus. Reliquas Anthologiae ineditae partes in hoc opuſculo non attigit.

Quo tempore hic libellus, bonae frugis pleniſſimus, prodibat, Brunckius Anthologiae editionem urgebat quam maxime. Hic, forte fortuna accidit, ut Germaniam itinere peragrans Göttingam veniret, ubi tum Schneiderus, ſub Heynii auſpiciis, bonis literis operam dabat. Eruditio viri, in Periculo critico prodita, cum jam antea Brunckii mentem advertiſſet, hic ei facile perſuaſit, ut ſpes ſuas et ſtudia Göttinga Argentoratum transferret. Ab eo inde tempore (anno 1772.) Brunckius Schneideri in Anthologia edenda et expolienda ope, non ſine magno ad illud opus emolumento, uſus eſt. (Praef. ad Analect. p. XVI. ſq.)

XIII.

De editione Brunckii.

Tandem ad Brunckium pervenimus, qui ita de Anthologia meruit, ut ſolus dignus ſit, qui ejus editor et ſoſpitator vocetur. De cujus opere, quod ſub *Analectorum* titulo, tribus voluminibus comprehenſum, edidit, ut recte ſtatuamus, primum de Brunckii in Anthologia edenda conſilio, deinde de ſubſidiis, quibus uſus eſt, dicemus. Quo facto, quid ipſe praeſtiterit, quid aliis praeſtandum reliquerit, ea qua par eſt modeſtia et aequitate indicabimus.

Brunckio igitur in adornando praeclaro illo opere is animus fuit (Praef. p. XX.), ut graeca Epigrammata, quantum poſſet, omnia et integra et emendata ederet. Cum Epigrammatis alia quaedam diverſi generis conjunxit, eam ob cauſam, ut, cum vetuſtiſſimarum collectionum major pars periiſſet, damnum ex aliqua ſaltem parte reſarciret. De his acceſſionibus, quae cum Anthologia nihil commune habent, non eſt quod hoc loco dicamus. Epigrammata autem Brunckius non ea tantum, quae in Vaticano habentur Codice, ſed ea quoque, quae Planudeae propria ſunt, edere ſtatuit. Duplici itaque ſubſidiorum genere opus erat, Planudeae codicibus, et Codicis Vat. apographis ſive collationibus. Illius quidem quatuor Codices accepit ex Bibliotheca Pariſienſi, olim regia, quos

ſe diligenter, ſed parvo cum fructu contuliſſe ait. (Praef. p. XXVII.) Majoris ad Planudeae textum reſtituendum momenti erat editionis Wechelianae exemplar, ad cujus marginem Salmaſius varietatem lectionis una cum titulis et lemmatibus Epigrammatum ex Cod. Palatino alleverat. Ex hoc igitur libro plurimae carminum emendationes fluxerunt. Eorum autem carminum, quae in Planudea non leguntur, Excerpta habuit; inter quae primum locum tenebant ea, quae ſub titulo *Apographi Buheriani* crebro laudantur a Brunckio. Acceperat illud ex Bibliotheca Marchionis de Bourbonne, Divionenſis Senatus tum temporis praeſidis, in quam ex Bibliotheca *Buherii* pervenerat. Hujus apographi, quod tamen minime omnia Epigrammata, Vaticano Codici propria, continet, textum Brunckius in plurimis ſecutus eſt. Illi adjunctus erat chartarum faſciculus, centum priora Muſae Stratonis carmina praeſtans, cum latina verſione *Jo. Buherii*, ejusdem et *Bernardi Monetae* notis, mutuis denique duorum horum virorum de illis carminibus Epiſtolis, unde Brunckius quaedam in Addendis delibavit. Utebatur praeterea Codice Guieti, de quo ſupra commemoratum eſt, minus quam Buherianus integro; Muſae Stratonis denique peculiari apographo, e prioribus Salmaſii ſchedis facto et paucis quibusdam notulis, a Salmaſianis diverſis, inſtructo.

Ad haec omnia accesserunt schedae viri doctissimi M. de Foncemagne, quae tamen an Brunckio ad Anthologiae textum quidquam profuerint, non satis intelligitur ex iis, quae dixit Praef. p. XXIV.

His praesidiis instructus, quibus adjiciendae sunt emendationes doctissimorum virorum passim in libris criticis proditae, tum ineditae haud paucae, quas Reiskius cum Brunckio communicaverat*), ad Epigrammata edenda et emendanda accessit. In quo opere ordinem a prioribus Anthologiae conditoribus institutum prorsus relinquendum putavit. Quum enim illi in Epigrammatis describendis argumentorum similitudinem plus minus respexerint, ipse sua cuique poëtae carmina tribuit, poëtas ipsos secundum aetates disposuit; a quo instituto nonnisi in Meleagri, Philippi et Agathiae carminibus discessit. Quod autem pristinum illum Cephalae et Planudis ordinem reliquerit, ejus causam reddit hanc (Praef. p. VI.), quod taediosum sit**), plura ejusdem argumenti carmina continua serie legi; quod poëtae per omnes libri partes discerpti non cognoscantur; quod denique, novis cum veteribus confusis, quid quisque primus excogitaverit, quid aliunde

*) Exemplar editionis Stephanianae cum infinitis emendationibus. Praef. p. XXIX.

**) Brunckius in hac parte Reiskii judicium sequitur, quem vide in Praef. Anthol. Const. C. p. XV.

ſumſerit, non appareat. Verum contra has rationes, primam praecipue et tertiam, prudenter quaedam monuit V. cl. Wyttenbachius in Bibl. crit. T. I. P. II. p. 27. recte exiſtimans, in nova hac, quam Brunckius inſtituerit, distributione multum difficultatis oriri inde, quod multorum poëtarum incerta ſit aetas, ut, quo quisque loco ponendus ſit, ſaepiſſime dubites. Ad hanc difficultatem accedit alia, non minoris momenti, quae ex auctorum incertitudine proficiſcitur. Multa enim Epigrammata ad plures auctores referuntur; ut, cui quidque potiſſimum tribuendum ſit, nulla ratione ſtatuere poſſis. Brunckius quidem in hac parte ſe Vaticani Cod. auctoritatem ſequi paſſim profitetur; ſed praeterquam quod in hoc quoque codice eadem in multis incertitudo obtinet, Brunckius, id quod graviſſimum eſt, Vat. Codicis accurata collatione deſtitutus, illud conſilium ſuum non conſtanter perſequi potuit. Magna inde enata confuſio, multi errores. Nam haud pauca a viro doctiſſimo inter τὰ ἀδέσποτα relata ſunt, quae certum auctorem habeant; alia non ſuis tributa. Nihil dicam de commiſtione Epigrammatum poëtarum ὁμωνύμων, quorum nominibus gentilia in Codicibus non ſemper appoſita ſunt. In his enim Brunckius errores et confuſionem nullo modo vitare potuit.

Senſim pervenimus ad eum locum, quem in

hac Brunckiani operis censura tertium fore dicebamus. Sed hic quoque ut via et ratione procedamus, ita agendum erit, ut per singulas consilii, quod Brunckius secutus est, vel certe sequi voluit, partes eamus, et, quid in quaque praestiterit, quid aliis praestandum reliquerit, quaeramus. Prima igitur pars haec est, quod Brunckius *omnia* Epigrammata edere voluit. In hac equidem professione vellem virum doctissimum, certis finibus constituendis, reprehensionis opportunitates exclusisse; tantum enim abest, ut omnia dederit, ut potius multa consulto omiserit et neglexerit. Nihil dicam de Epigrammatis Diogenis Laërtii, quorum nonnulla cum in Planudea, multa etiam in Vat. Cod. legantur, dubitari non potest, quin Anthologiae partem constituerint; haec igitur omisit ad unum omnia. Quod si nulla nisi meliorum cujusvis aetatis poëtarum carmina edere voluit, recte fecit; nihil enim illis Diogeniani ingenii foetibus ineptius; si omnia, haec quoque recipienda erant. Idem dicendum de carminibus Gregorii Nazianzeni, longe melioris poëtae, quae, ut supra vidimus, peculiare caput Anthologiae Constantini constituunt; idem de Epigrammatis Christianis, quae in Codice proximum locum a Gregorii carminibus occupant; idem denique de Cyzicenis. Quanquam duobus his capitibus Brunckii apographa carebant. Hic autem non possumus, quin

doleamus cum Wyttenbachio, Brunckium, cum huic operi tantum laboris et ſumtuum impenderit, non id quoque egiſſe, ut Vat. Codicis accuratam collationem Roma nanciſceretur; non quidem Chriſtianorum illorum Carminum cauſa, quibus facile carere poſſumus, ſed aliorum, quibus Buherianum apographum carebat, bene multorum. Hunc autem defectum quodammodo compenſavit colligendis plurimis Inſcriptionibus, quae quidem verſibus eſſent conſcriptae; ſaluberrimo conſilio, quod Grotium quoque ſecutum eſſe conſtat ex ejus Praefat. p. XIX. Nec in hac tamen parte Brunckius plane ſatisfecit moroſioribus. Multas enim reliquit, nec pauciores fortaſſe, quam recepit. Videtur nimirum in Inſcriptionum delectu primum hoc ſpectaſſe, ut ea delibaret, quae ſe et ſententiarum elegantia et orationis bonitate commendarent; deinde, ut, quae ſincere legerentur, quaeve ipſe emendare poſſet. — Nonnulla vero ex iis, quibus hic Epigrammatum theſaurus augeri potuiſſet, et, pro editoris conſilio, debuiſſet, non tam reliquiſſe, quam caſu omiſiſſe videtur; cujus generis ſunt Epigrammata quaedam, quae apud Athenaeum, Pauſaniam, Demoſthenem, alios leguntur. Quamvis igitur Brunckius, id quod efficere voluit, ut omnia Epigrammata ederet, non perfecit, plura tamen, quam quisquam ante eum, congeſſiſſe videri debet.

Alterum, quod Brunckius ſequebatur, erat, ut Epigrammata ederet *integra*. Hoc quam vim habeat, ex comparatione Anthologiae Brunckianae cum Planudea intelligitur. Planudes, quae depravata eſſent, reſecuit; quae praetextata, temere et inepte mutavit. Neutrum ſibi licere arbitratus eſt Brunckius; nec, cum obſcoeniora carmina in lucem protraheret, apud cordatos et ſincerae caſtitatis viros excuſatione ſe egere ratus eſt. Operae pretium fuerit, quae de hac operis ſui parte veriſſime monuit (Praef. p. XIV.), audire: „Ab „his praetextatis, ait, nihil publicis moribus ti„mendum eſt, quorum corruptelam non augebunt „duodecim circiter pathiciſſima quidem, ſed graeca „carmina, de quibus legendis non cogitabunt ado„leſcentes noſtri, niſi quos forte Salmaſio pares haec „aetas tulerit. Hos aſſidua ſtudia, et cum doctrina „Muſisque commercium tutos a libidine praeſta„bunt. Praeterea ne quidquam reſecarem, duae „me aliae impulerunt cauſae. Non hoc quo vivi„mus aevo tam verecundi ſumus, nec tam facile „nobis, quam patribus noſtris, rubor offunditur. „Horum enim ἐξαγίστων quaedam in libris non ita „pridem vulgatis paſſim jam occurrunt, et quin, „absque mea opera, cetera etiam pro nata occaſio„ne depromenda fuiſſent, nullus dubito. Tum, ut „ingenue ſententiam meam profitear, iis non ma„gis carere liberalibus ſtudiis deditos debere arbitror,

„quam obſcoenis illis Catulli, Martialis, Auſonii, „Apuleji aliorumque, quorum ita contemtae jacent „editiones, quas *purgatas* vocant, ut eas de trivio tollere, nedum unius aſſis emere, nemo ſanior et elegantior velit."

Tertium erat denique, quod cum altero arctiſſime conjunctum eſt, ut textum daret *quam emendatiſſimum*. Hic locus ejusmodi eſt, ut in univerſum nihil de eo ſtatuere poſſis. Videamus igitur ſingula.

Veteris ſcriptoris contextus tum nonnunquam pro emendato habetur, cum in legendo aut raro aut nusquam offendas; cum oratio recte dicendi legibus et elegantiori uſui conſentanea ſuaviter decurrit; cum nulli naevi, nulla vulnera jucundae lectionis fructum impediunt. Ejusmodi textus ſi emendatus dicendus eſt, Analecta ſibi hanc laudem magna ex parte vindicant. Quid enim? ubi carmina Anthologiae Codicis, quae Holſtenius edidit — is enim Codicis ſcripturam plurimis in locis religioſe ſervavit — et quae a Jenſio Reiskiove in lucem prolata ſunt, haec, inquam, carmina ubi apud Brunckium legas, nonne inter hujus et illorum textum tantum intereſſe ſentias, quantum inter lignea Daedali, et eburnea Phidiae ſigna interfuiſſe dicunt? Ita ibi omnia horrida, quaſi ſitu et ſqualore obducta ſunt, hic munda et expolita omnia. Et quamvis in hoc quoque ſplendore hic illic ma-

culae quaedam reperiuntur, quae purum lumen passim obscurent et impediant, eae tamen sunt paucissimae pro numero carminum, vitiorumque, quibus in Codice obsita sunt, multitudine. Hoc cum cogitamus, nullo modo facere possumus, quin acre Brunckii in tollendis vitiis ingenium limatumque ejus in lectionibus deligendis judicium cum exquisita graecae linguae scientia venustatisque sensu vividissimo conjunctum ita miremur, ut eum, hac quidem ex parte, summis in hoc genere hominibus parem, nulli facile secundum existimemus.

Verum enimvero non is veteris scriptoris contextus, qui paucissimis difficultatibus laboret, emendatissimus dicendus est, sed is potius, qui ad Codicum fidem certasque emendandi leges ita constitutus sit, ut nihil in eo reperiatur, nisi quod ab ipso scriptore videatur profectum esse. Hinc autem sponte sequitur lex longe certissima, ut, ubi ipsa scriptoris manus indagari nequeat, satius sit vitiosam lectionem relinqui, quam incertam dubiamque in contextu poni; deinde, quod huic legi conjunctum est, ut nihil ab editore mutetur, cujus non reddatur ratio. Ad hanc legem et normam si Brunckii Analecta exploraveris, haud facile refragaberis sententiae Wyttenbachii, Viri celeberrimi, qui hujus operis contextum primaria cujusque editionis laude carere judicat, id est, fide et sinceritate. Quam sententiam licet in univer-

ſum amplecti debeamus, non tamen deſunt, quae ad ejus ſeveritatem leniendam proferri queant. Quae qualia ſint, ſi recte intelligatur, cum ad judicium de critici in Anthologia verſantis partibus ſtabiliendum inprimis faciat, agedum omnem rem paulo diſertius explicemus.

Primo quidem Brunckii textus vitioſus eſt eo, quod multa pro genuina Codicis ſcriptura exhibet, quae nonniſi in Apographis, ex Salmaſii aliorumque conjecturis profecta, leguntur. Hoc erroris excuſationem habet. Cum enim Vat. Cod. nec collationem, nec apographum ſincerius ſcriptum haberet Brunckius, nec fortaſſe nanciſci poſſet, rivulis contentus eſſe debuit, cui aditus ad fontes praecluſus eſſet. Secunda eſt reprehenſio, eaque priore haud paulo gravior, quod multa contra codicum auctoritatem ex conjectura mutaverit, modo ſua, modo aliorum. At licere, certis conjecturis admiſſis, veterum ſcriptorum textum emendare, in univerſum non negatur. Nec hoc negari poteſt, majorem licentiam eſſe in iis ſcriptoribus, qui vel in uno vel in pauciſſimis Codicibus, ex uno forte derivatis, ad noſtra tempora pervenerint; cum ex altera parte ſatis conſtet, quo major ſit Codicum numerus, diverſitas, auctoritas denique, eo arctioribus finibus illam licentiam coërceri. Jam utri librorum generi Anthologia accenſenda ſit, nemo ignorat. Magna ejus

pars in uno tantum Codice servata est; altera, quae in Planudea habetur, ab ipso Planude passim interpolata et corrupta, item ex uno Codice profluxisse videtur, eodem scilicet, unde Vat. Codex profectus est. Nonne hinc sequitur, Planudeae Codices et Codicem Vaticanum, in plurimis partibus, pro uno teste habendos esse? Qui testis ubi corruptus est, nec veritatem indicat, necessario ad ingenium confugere debemus. Emendationes igitur, e felici conjectura profectas, quae et a Codicum lectione proxime absint, et sensum efficiant, quem ipsa res flagitet, et sermonis generi, quo scriptor, in quo verseris, utatur, consentaneae sint, aliorum denique imitationibus, quae quantum in Anthologia ad veram lectionem prosint, in praefatione monuimus, confirmentur; ejusmodi, inquam, emendationes in contextum recipere cum omnibus concedatur, Anthologiae certe editori nulla ratione negari potest *). Jam

*) Maxime huc pertinent verba Ruhnkenii in Praef. ad Vellejum: „Ne orthographiam quidem, quamvis saepe vitiosam, mutare ausus sum, recte, ut „opinor, judicans, in scriptore, qui ex uno tantum Codice prodiisset, nullam religionem posse „nimiam videri. Nec tamen ita me primae edi„tioni quasi in servitutem addixi, ut emendationi„bus sive aliorum sive meis, tam liquidis et certis, „ut qui dubitet stuporis notam subeat, locum in „textu denegarem."

hujus generis emendationes permultas invenit Ruhnkenii, Toupii, Pierſoni aliorumque ſagacitas; nec facile ſe quisquam in hunc patentiſſimum campum demiſit, quin unam aut alteram conjecturam referret, quae omnes haberet veritatis numeros. Has igitur ſi Brunckius recepiſſet, manum cohibens ab iis, quae ſine integrioris codicis ope perſanari nequeunt, aut certe, Brunckio in illo negotio verſante, nondum probabiliter emendata erant, nemo prudentior ei vitio vertiſſet id, quod in hac codd. penuria nulli non veterum ſcriptorum editori, niſi inepte religioſo, faciendum eſſet. At eum illos fines ſaepiſſime migraſſe, ſi negaverimus, ipſi inepti ſimus. Triplex eſt emendationum genus, quibus Brunckius uſus eſt: primum earum, quas grammaticas appellaveris, ubi quid ex neceſſariis linguae legibus mutatur; alterum complectitur eas, quae conjectura nituntur, ſed vera, aut ſaltem maxime probabili; tertium denique mutationes ſupervacaneas aut non ſatis probabiles, aut aperte falſas continet. Poſtremi hujus generis permultae ſunt in Analectis, vel ipſo editore fatente, qui in Lectionibus paſſim monet, ſe ſcripturam Codicum ſine cauſa idonea ſollicitaſſe, aut minus recte emendaſſe. Nec paucae earum emendationum, quas dignas putavit, ut in contextu legerentur, ita audaces ſunt, ut vix in margine, nedum in

textu

textu locum tueantur. Eſt hoc Brunckii ingenio proprium, ut, cum in loco depravato, argumento totius carminis perpenſo, probabilem ſententiam invenerit, ei verba ſcriptoris accommodet, nihil curans, quantum ipſius emendatio a membranarum lectione discrepet et abhorreat. Hoc cum innumeris exemplis patet, tum ipſe Brunckius plus ſemel gloriatur, ſe non ex iis eſſe, qui literarum rimentur apices, ſed vi ipſius ſententiae ſermonisque proprietate bene perſpecta, quod ſententia poſtulet et intelligi poſſit, dare. Laudandum hoc, ſed ita, ut et ſenſus ratio habeatur et literarum; ſenſus quidem praecipue. Qui nonniſi literarum inhaerent ductibus, ſaepe inepta et a ſenſu diſſidentia extundunt; qui unius ſententiae filum ſequuntur, ea ſaepenumero proferunt, quae cum vera eſſe optes, pro veris tamen habere nequeas. Ejusmodi conjecturae, aliis ad verum reperiendum ſaepe utiliſſimae, in notis ponendae ſunt, ubi, ut nihil proſint, certe non nocent; Brunckius autem ſibi non temperavit, quin multas hujus generis conjecturas in contextum inveheret, aliisque, veterum librorum ſcriptura abolita, quantum in ipſo eſſet poſitum, viam ad veritatem reperiendam praecluderet. Paucis defungar exemplis, ſed illuſtribus. In nobiliſſima illa de Gallo fabula, qui tympani ſonitu irruentem leonem fugabat, quam poſt alios etiam Antipater

Sid. ſatis verboſe enarravit in Ep. XXVII. v. 5. Gallus vocatur ἡμιάνωρ, apud Brunckium quidem. At in Planudea p. 426. ed. Steph. et in Cod. Vat. ἴδρις ἀνὴρ appellatur. Ineptum hoc, fateor, et depravatum; ſed quis ſibi perſuaſerit, librarium, cum ἡμιάνωρ reperiſſet, ἴδρις ἀνὴρ potuiſſe ſcribere? Nec Brunckio iſta ſua emendatio ſatis probabatur. Quare in Notis proponit aliam, recepta non probabiliorem, quamvis, ut fere omnia illius viri, elegantem et poëta dignam. Una litera mutata ſcribendum eſt ἶθρις ἀνὴρ, quod ſpadonem ſignificat. Haec emendatio, quam Huſchkius, Vir cl. mecum per literas communicavit, ſine dubio in textu ponenda eſt; illae non item. Aliud exemplum occurrit in Epigr. Phaniae VI. Tom. II. p. 53. quod in tonſorem ſcriptum eſt, qui, arte, quam didicerat, omiſſa, in hortos Epicuri transierat. Ibi v. 5. in Codice habetur: ἔπτυσε δ' Ἰταλίας ξυρὰ καὶ θρόνον. Italiae mentio ab hoc loco alieniſſima. Brunckius igitur ex Toupii correctione, ſed infelici, edidit: ἔπτυσε δ' εἰς ἅλα καὶ ξυρά. Nec maris commemoratio hic locum habet, ſed ſcribendum certiſſima emendatione: ἔπτυσε δὲ ψαλίδας, ξυρὰ καὶ θρ. quam in commentario noſtro idoneis argumentis firmabimus.

Cum hac autem textus refingendi ratione, in qua vehementius quoddam ejus ab omnibus vitiis purgandi ſtudium cognoſcitur, vitium conjunctum

est aliud, superiore illo gravius, et multis propterea multorum reprehensionibus exceptum. Quis enim unquam Analecta paulo diligentius tractavit, quin innumeris in locis incertus haereret, id quod legeret, utrum ex membranis an ex conjectura manaverit? Comparantes enim Analectorum contextum cum eo, quem alii dederunt in iisdem carminibus, summa inter utrumque in multis locis discrepantia fugere nequit, quae num ex conjecturis, in textum admissis, an ex melioribus chartis, quibus Brunckium usum esse novimus, manaverit, in multis locis suspicari magis quam intelligere possumus. Hoc ex prioribus veterum scriptorum editoribus nonnulli sibi licere putarunt, ut membranas corrigerent, nulla correctionum suarum ratione reddita; quae licentia, quamvis errorum foecundissima, in illis tamen viris excusationem habet; in hac autem criticae artis luce non tam faciles sunt homines, quin editori in veterum scripta licentius grassanti subirascantur. Quid, quod Brunckius membranarum lectiones non in iis tantum carminibus commemorare neglexit, quae ab aliis ante eum edita essent, sed in iis praecipue, quae ad suum arbitrium emendata, primus ex codice in lucem protraxit? Quod si quis arroganter factum existimaverit, non facile video, quid responderi queat. Habet tamen haec quoque res excusationem ali-

quam eamque duplicem. Prior minus ponderis habet, etsi ab ipso editore usurpata, cum alibi, tum in Notis ad Aristophanis Nubes p. 119. ubi se spatii angustiis conclusum, membranarum lectionem in Epigrammate quodam non commemorasse ait. Nolebat enim hoc opus ultra tertium volumen progredi (Praef. p. XXII.). Nonne autem satius erat, aliquot folia addere, aut e textu quaedam, quae cum Anthologia nihil commune habent, circumscribere, quam, nescio qua chartarum parsimonia, in negligentiae et arrogantiae reprehensionem incurrere? Altera excusatio paulo gravior est. Brunckius cum illud opus susciperet, abundabat otio, nec dubitabat, quin, quicquid hujus esset negotii, intra duorum annorum spatium absoluturus esset. Mox autem insecuta sunt ea tempora, quae clarissimum virum creberrimis interpellationibus ab his studiis avocarent aliisque gravioribus curis irretitum tenerent (Praef. p. XVI.). Ex frequentibus hisce et diuturnioribus operis intermissionibus rerum inducta est oblivio (p. XXII.), ut, quo quidque loco notasset, non semper in animum revocaret. Faciunt huc inprimis ea, quae alia tamen de causa scripsit Vir cl. ad finem Praef. p. XXIX.: „Quum emendationem aliquam mox „in unum, mox in alterum, ut fors ferebat, eo„rum tam scriptorum, quam impressorum exem„plarium, quae mihi ad manum erant, transfer-

„rem oraeque adſcriberem, ſaepe laboris quadam „impatientia feſtinationeque mea accidit, ut aucto„rem et librum, unde petita eſſet, adnotare omi„ſerim.“

Summa ergo totius disputationis eo redit denique, Brunckium in Anthologia adornanda bene de literis meruiſſe, quod majorem Epigrammatum numerum, quam quisquam ante eum, collegerit, plurima primus ediderit; eum tamen hanc rem integrioris codicis praeſidio deſtitutum ad finem perducere non potuiſſe; textum autem dediſſe innumeris in locis egregie emendatum et expolitum, fere ubique elegantem et laevigatum, ſed minime integrum et genuinum; fidem eum denique editoris non praeſtitiſſe, nec membranarum lectione diligenter commemorata, nec, qua auctoritate quidque mutatum ſit, rationibus redditis.

Interpretationem Brunckius omnino non attigit. Multum tamen minimo labore in hac quoque parte lectores adjuviſſet, ſi eorum ſaltem Epigrammatum, quae a veteribus ad hiſtoriam, ad mores, ad antiquitatem illuſtrandam laudantur, ſedes indicaſſet. Hoc enim indicio magna iſtorum carminum pars egregie illuſtratur, quae ſine eo obſcuriſſima eſt. Fecit hoc in quibusdam, non tamen in omnibus nec ubique.

XIV.

De iis, qui poſt Brunckium Anthologiam attigerunt.

Poſt Analecta edita pauci, quod mireris, ſtudia ad Anthologiam direxerunt; ſive, ut fieri ſolet, ſplendido quodam opere edito, hominibus ſibi temere perſuadentibus, nihil ipſorum induſtriae

ab editore relictum esse, id quod ne Brunckius quidem putavit; sive quod ipsius operis ratio et conditio eos praesertim, qui Criticae operarentur, ab emendandis vitiis deterrebat, quod pauci iis praesidiis instructi essent, quibus et certius quid de textus fide sese allaturos esse sperarent, et viam sibi facilem et expeditam ad Epigrammata emendanda redderent. Textui itaque restituendo qui post Brunckium insigniorem navaverit operam, neminem scio, praeter *Wyttenbachium*, qui in Censura Brunckiani operis in Bibl. crit. Vol. I. P. II. quaedam carmina feliciter tentavit; *Heynium*, in Commentationibus de Priscae Artis Operibus ex Epigr. graecis, quae insertae leguntur Commentt. Societ. regiae Gotting. Vol. IX. et XI.; *Wakefieldium* denique, qui in omnibus fere operibus suis, quae quidem ad criticam spectant, praecipue autem in Sylva critica, Anthologiam crebro ad partes vocavit, multa eximie correxit, alia ingeniose tractavit. Ad interpretationem autem, praeter *Heynium*, qui in Commentationibus illis multos obscuros locos egregie illustravit, duo se, quod sciam, dederunt, pari voluntate, sed successu impari: *Meinecke*, nunc cum maxime Scholae apud Susatenses Rector, et *Manso*, tum temporis in Gymnasio nostro Professoris munere fungens, nunc Vratislaviae Magdalenaeum magna cum laude moderans. Quorum is, praeter Meleagri in Ver Eidyllium seorsim editum (Gottingae 1788. 8.), *omnia Meleagri carmina* ex Brunckii recensione repetivit et commentario instruxit, Lipsiae 1789. 8. Nihil fere est in hac editione, unde ad bonas literas, eumque poëtam, cujus causa suscepta fuit, quidquam redundet commodi, praeter unam correctionem, utique felicem, quam

commemoravimus ad Epigr. Meleagri LXVI. Criticam raro et leviter tractat, omnia ad interpretationis finem dirigens; in qua tamen parte multis in locis a vero sensu vehementer aberravit. Erroneae ejusmodi interpretationis specimen exhibui ad Epigr. XXXIII. quod ad cognoscendam hujus commentarii indolem sufficere posse putabam. — Eodem anno prodiit ejusdem Poëtae editio, a *Mansone* adornata (Jenae 1789. 8.), viro doctissimo mihique a multis inde annis conjunctissimo. Haec vero illam ita superat, ut ne comparationi quidem locus relictus sit. In constituendo textu Brunckium secutus est, ita tamen, ut carmina novo ordine disponeret, et quaedam ex Wyttenbachii mente in contextu corrigeret. In notis, textui subjectis, varietatem lectionis enotavit. Textum sequitur latina interpretatio XCIII. carminum metro adstricta, quam ipsam commentarius excipit. Interpretatio est brevis, perspicua, elegans et plerumque vera. Ejusmodi interpretes si plures Anthologiae contigissent, multo profecto minus laborum et difficultatum nobis superandum fuisset.

Brevi post tempore prodierunt: *Utriusque Leonidae carmina, cum argumentis, varietate lectionis, scholiis et commentario edidit et indice ornavit Albertus Christianus Meinecke.* Lipsiae 1791. 8. In his poëtis editori res paulo melius successit, quam in Meleagro, etsi non omnino, nec in singulis. Varietatem lectionis enotavit ex libris, quos habebat, vix tamen satis diligenter; in interpretatione sensum plerumque recte indicavit. Maxime operam dedit, ut carmina similis argumenti diligenter compararet.

His accensendus est Vir doctissimus *Carolus David Ilgen*, Professor Jenensis, qui unum Leonidae Tarentini Epigramma amplo commentario instruxit in Dissertatione peculiari, quam repetendam curavit in *Opusculis variis philologicis*, Tomo primo, Erfordiae 1797. Etsi interpretandi genus, quod vir doctissimus in hoc Epigrammate secutus est, minime probandum, ut nunc nec ipsi auctori probatur, quippe quod se ultra justos fines immoderata quadam luxurie effundat; multa tamen sunt in juvenili hoc opere praeclare animadversa, praecipue de Leonidae aetate, ingenio scribendique ratione.

Haec sunt, quae de Anthologiae fatis et historia monenda duximus; in qua narratione hoc praecipue operam dedimus, ut perspicua esset, rebus justo ordine dispositis; ut vera, cum in rebus ad historiae fidem tradendis, tum in judicio de libris et hominibus; denique ut nihil omitteretur, quod ad rem faceret. In postrema hac parte facile fieri potuit, ut nonnulla diligentiam meam effugerent; nec tamen omnia, quae quis praetermissa animadverterit, a me ignorata existimet. Prudens nonnulla neglexi, quae ad rem nostram pertinere non viderentur. Ex hoc genere sunt omnia, quae ad judicium de textus conditione atque de eo, quod in interpretatione praestitum sit, stabiliendum nihil momenti habeant; ut numerosae illae Epigrammatum Chrestomathiae, in Fabricio Harlesiano recensitae, a nobis autem maximam partem praetermissae. Hoc ne quis prudens et aequus judex vitio mihi vertat, non vereor; imprudentes et iniquos non curo.

Scribebam a. d. XX. Aprilis cIↃIↃccxcviii.

COMMEN-

COMMENTARIUS

IN

CARMINA

VOLUMINIS PRIMI.

MELEAGRI EPIGRAMMATA.

I.

Hoc carmen, quod Meleager Epigrammatum a ſe collectorum corpori praemiſit, in uno Codice Palatino ſervatum p. 81. primus in lucem edidit *Vavaſſor* in libro de Epigrammate cap. XVI. unde idem repetendum curavit *Fabricius* in Bibl. Gr. L. III. p. 683. integrum; particulam eius *Wolfius* repetivit in Fragm. Poëtr. p. 106. Accuratius, quam ante factum fuerat, ex Codice edidit *Em. Martinus* in Epiſt. Lib. IV. 5. p. 188. ſqq. ed. *Weſſel.* paſſim emendatum et illuſtratum; cuius lectiones, multis tamen ex ingenio immutatis, expreſſit *Reiskius* in Notit. Poët. p. 234. ſqq. Anthologiae graecae inſeruit, ad *Brunckii* mentem conſtitutum, *Harleſius* p. 252. Varietatem lectionis codicis Gieſſenſis enotavit Vir Doctus in Biblioth. philol. Vol. III. p. 4. (Lipſiae 1781.)

Recenſentur hoc carmine nomina poëtarum, e quorum Luſibus *Meleager* Syntagma ſuum concinnaverat; et quidem ita, ut ſinguli poëtae cum ſingulis floribus comparentur. Huc ducebat ipſius operis titulus. Iam vero paſſim apud poëtas commemorantur Muſarum Gratiarumque arva, unde poëſcos flores naſcuntur, quos, quibus id curae eſt, inde decerpunt et colligunt. *Pindar.* Pyth. ϛ. 1. Ἑλικώπιδος Ἀφροδίτας ἄρουραν ἢ Χαρίτων ἀναπολίζομεν. Olymp. θ. 39. Ἐξαίρετον Χαρίτων νέμομαι κᾶπον. τὴν ποιητικήν. Schol. *Ariſtophanis* Ranae 1334. ἵνα μὴ τὸν αὐτὸν Φρυνίχῳ λειμῶνα Μουσῶν ἱερὸν ὀφθείην δρέπων. Ex his hortis pratisque carminum flores progigni, prima

fortaſſe *Sappho* dixit fr. XI. ap. *Brunck.* ubi de muliere rudis et inculti ingenii, οὐ γὰρ πεδέχεις, inquit, ῥόδων τῶν ἐκ Πιερίας. Hinc enata ſuavis poëtarum cum apibus comparatio apud *Platonem* in Io. T. IV. p. 187. ed. Bip. λέγουσι γὰρ δήπουθεν πρὸς ἡμᾶς οἱ ποιηταὶ, ὅτι ἀπὸ κρηνῶν μελιῤῥύτων, ἐκ Μουσῶν κήπων τινῶν καὶ ναπῶν δρεπόμενοι τὰ μέλη ἡμῖν φέρουσιν, ὥσπερ αἱ μέλιτται, καὶ αὐτοὶ οὕτω πετόμενοι. Ex quo loco plures profecerunt; (vide quae diximus in Exercitt. crit. T. II. p. 132. ſq.) Qui ſibi aliisque ex poëtica facultate ornamenta quaerunt, στέφανον πλέκειν dicuntur ex Muſarum floribus. *Lucretius* L. IV. 3. *juvatque novos decerpere flores, Inſignemque meo capiti petere inde coronam.* *Horat.* I. Carm. XXVI. 7. *necte flores, necte meo Lamiae coronam, Pimplea dulcis.* *Himerius* Eclog. X. 13. p. 189. — ὅσα Μουσῶν τε καὶ Ἀπόλλωνος λειμῶνες βρύουσιν. ἀφ' ὧν δρεψάμενος ἁπάσης παιδείας λωτὸν, οἷόν τινα στέφανον ἠρινὸν, τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν ἀπείργασται. In vulgus inde receptum, ut poëtae dicerentur ὕμνους πλέκειν. ut *Pindarus* Ol. VI. 147. ἀνδράσιν αἰχμηταῖσι πλέκων ποικίλον ὕμνον. *Antipater Sidon.* Epigr. LXX. ἇς μέτα Πειθὼ ἔπλεκ' ἀείζωον Πιερίδων στέφανον. Sed vide omnino *Valckenar.* ad Hippol. v. 73. p. 170. ſq. Nec hic quidem ſubſtitit poëtarum ſophiſtarumque audacia. Nam non flores ſolum, et carmina, ſed quaecunque alia concinnata et e diverſis partibus compoſita eſſent, cum coronis comparabant. Amor quidem apud *Marianum* Schol. Epigr. 1. e quatuor virtutibus, quae cardinales vocantur, coronam texit — ἐκ δ' ἀρετῶν στεφάνους πισύρων πλέκω. Poëtarum veſtigia perſequutus *Aelianus* in H. A. Epilog. p. 973. cauſas operis ſuscepti reddens, δεύτερον, inquit, τῷ ποικίλῳ τῆς ἀναγνώσεως τὸ ἐφολκὸν θηρῶν, καὶ τὴν ἐκ τῶν ὁμοίων βδελυγμίαν ἀποδιδράσκων, οἱονεὶ λειμῶνά τινα ἢ στέφανον ὡραῖον ἐκ τῆς πολυχροίας, ὡς ἀνθοφόρων τῶν ζώων τῶν πολλῶν, ᾠήθην δεῖν τήνδε ὑφᾶναι τε καὶ διαπλέξαι τὴν συγγραφήν. Haec paulo fuſius, quam pro inſtituto noſtro, perſecuti ſu-

mus, ut intelligeretur, vanam esse *Reiskii* conjecturam, qui *Meleagrum*, cum Syntagmati suo στεφάνου nomen imponeret, ad Graecorum morem, quo convivantes coronari et veterum poëtarum carmina recitare solebant, respexisse censet. Ceterum, cum Gadarenus noster singulos poëtas cum singulis floribus, fruticibus et arboribus comparat, in nonnullis quidem similitudinem aliquam aucupatus est, nec tamen in omnibus nec ubique; ut, qui has similitudines in singulis rimari et perscrutari velit, multa opera insumta, vix tamen quidquam praeter argutias prolaturus sit.

1. 2. Priscorum scriptorum more *Meleager* statim ab initio nomen suum et operis suscepti consilium ponit. Protulit hoc distichon *Salmasius* ad Script. Hist. Aug. T. II. p. 81. — Cod. Giess. pro φέρεις exhibet φέρω, quod emendatoris ingenium prodit. Pro τεύξας στέφανον *Meleager* aeque bene scripsisset πλέξας, ut vulgaris fert ratio; vide *Fischerum* ad Anacr. Od. XXXIX. 14. p. 152. Sed τεύχειν στέφανον est etiam in Problem. arithm. IV. Tom. II. p. 478. — ὑμνοθέταν στέφανον ipsa est Codicis lectio. ὑμνοθέτης. ποιητής. ὑμνοθέται. ποιηταί. *Hesych.* Recurrit idem vocabulum infra v. 44. Epigr. CXXIII. ἐν Μούσαις ποικίλος ὑμνοθέτας. et Ep. CXXIX. τὸν ἐκ πάντων ἠθροισμένον εἰς ἓν ἄμοργμον Ὑμνοθέταν βύβλῳ. ubi accentu mutato scribendum ὑμνοθετᾶν. Idem nostro quoque loco fecit *Reiskius*. Sunt tamen, qui ὑμνοθέταν adjectivi formam induere et *poëticam* sive *ex carminibus nexam coronam* intelligendam esse censeant. Vide *Dorvillium*, qui in Vanno critica p. 155. hoc distichon affert. μουσοπόλον στέφανον vocat noster Ep. CXXIX. Apud *Fabricium* ὑμνοθέτας legitur, ut ad τίς referatur. V. 4. ἐξεπόνησε χάριν. *Hoc Diocli munus studiose concinnavit.* *Leo Philos.* Ep. I. T. III. p. 128. βίβλος μηχανική· Κυρῖνος δέ μιν ἐξεπόνησε. *Theocrit.* Ep. XIX. χώσους ἐξεπόνασεν ἐπ' ἀέθλους. quod expressit *Macedonius* Ep. XXIX. ἄεθλον, ὃν

ἐξεπόνησε. V. 5. Μοιρεῦς, quae eſt lectio Vat. Cod. emendavit *Reiskius*. Flores, qui hoc diſticho commemorantur, e nobiliſſimis ſunt inter eos, qui coronis intexuntur. De κρίνῳ vidè *Bodaeum a Stapel* ad Theophr. p. 653. Inde fiebat unguentum praeſtantiſſimum, et ipſum κρίνον vocatum. Vid. *Salmaſ.* ad Solin. p. 753. G. Confunditur paſſim cum λειρίοις. *Dioscorides* L. III. 126. κρίνον βασιλικὸν, τούτου τὸ ἄνθος στεφανωματικόν ἐστι, καλούμενον ὑπ' ἐνίων λείριον. — Elegans eſt, quod ſequitur de *Sappho*: βαιὰ μὲν, ἀλλὰ ῥόδα. *paucae quidem, ſed roſae.* Similiter de *Erinna Antipater Sid.* Ep. XLVII.:

παυροεπὴς Ἤριννα, καὶ οὐ πολύμυθος ἀοιδαῖς,
ἀλλ' ἔλαχε Μούσας τοῦτο τὸ βαιὸν ἔπος.

qui fortaſſe profecit ex *Aſclepiade* XXXV. βαιὸς pro ὀλίγος uſurpavit *Sophocles* Aj. 292. ὁ δ' εἶπε πρός με βαί', ἀεὶ δ' ὑμνούμενα. et Oedip. T. 750. πότερον ἐχώρει βαιός. Apud Epigrammatarios hic uſus non infrequens. V. 7. operarum vitio Μεναλιππίδου exhibitum pro Μελανιππίδου, quem poëtam dithyrambos editos illuſtrem feciſſe conſtat, (vide *Xenoph.* Mem. Socr. I. 4. 3. cf. *Suidam* v. *Fabricii* Bibl. Gr. T. II. p. 139. ed. Harl.) ſed ἔγκυον cum *Martino* ad *tumidam* dithyramborum *orationem* referri nolim. Ceterum Cod. χορῶν effert; nec aliter *Salmaſ.* ad Solin. p. 126. D. ubi totum diſtichon excitavit. Τορῶν *Reiskii* ſagacitati debetur. Hoc poëtae altioris ſpiritus praeclare convenit. *Suid.* τορῶς. μεγαλοφώνως. *Aeſchyl.* Agam. 26. Ἀγαμέμνονος γυναικὶ σημαίνω τορῶς. *Alciphron.* III. 48. p. 382. τορῷ τινι καὶ γεγωνοτέρῳ φωνήματι χρησάμενοι. *Lucianus* T. III. p. 81. φωνή τε λαμπρὰ καὶ φθέγμα τορὸν καὶ πνεῦμα λιγυρὸν ἐγγίνεται αὐτῷ. Attigit hanc vocis ſignificationem *Ruhnken.* Epiſt. crit. p. 153. Mox κλῆμα οἰνάνθης non eſt *flos labruſcae a palmite ſuo dependens*, quod voluit *Salmaſ.* ad Solin. p. 126. ſed ipſa vitis, ut ap. *Alcaeum Meſſen.* Ep. XVIII. βότρυν ἀπ' οἰνάνθης ἤμερον. *Schol.* in *Ariſtoph.* Aves 589. οἰνάνθη ἡ πρώτη ἔκφυσις τῆς

σταφυλῆς. Vide Miscell. Obss. Vol. III. p. 109. *Bod. a Stapel* ad Theophr. L. V. p. 544. V. 9. σὺν δ' ἀναμίξ. In Cod. ἐν. nec video mutationis causam satis gravem. — In μυρόπνουν poëta respexit ad unguentum irinum, quo nullum apud veteres illustrius, docente *Athenaeo* p. 689. D. *Salmas.* ad Solin. p. 332. E. quibus adde collectanea *Bernardi* ad Theoph. Nonum Tom. I. p. 90. — Mox Cod. legit δέλτος, quod *Martinus* in δέλτου mutavit. Longe elegantius *Reiskius* δέλτοις, qui tamen emendationi suae pretium statuere nesciebat, aliam proponens, priori longe inferiorem, ἧς δειλὸς κῆρ συνέτηξεν ἔρως. *Vavassor* θελκτός. Amor tabulas, quibus *Nossis* versus inscriberet suos, ipse cera induxit, ἐκήρωσε. Vide *Valckenar.* ad Herodotum L. VII. p. 617. 35. Quae praecipua quadam venustate commendantur, poëtae erotici Amoris manibus facta dicunt. *Propertius*, de carminibus suis locutus, II. 8. 30. *modo Permessi flumine lavit Amor.* II. 22. 17. *Afflabunt tibi non Arabum de gramine odores, Sed quos ipse suis fecit Amor manibus.* Contra de tabulis ceratis, quae verba ipsi ingrata complectebantur, *Ovidius* I. Amor. XXII. 9. *cera — quam puto de longae collectam flore cicutae Melle sub infami Corsica misit apis.* Ceterum vix dubito, quin Meleager expresserit Epigr. Inc. DXXIII. p. 261. Λέσβιον Ἠρίννης τόδε κηρίον, ἀδύ τι, μικρὸν, Ἀλλ' ὅλον ἐκ Μουσέων κιρνάμενον μέλιτι. — V. 11. 12. ἡδυπνόοιο Codex, *Fabr. Reisk.* Nec aliter *Salmas.* qui hoc distichon laudat de Homon. H. I. p. 10. B. ubi sampsuchum et amaracum, quae utraque unguentis adhibebantur, diversa fuisse, ex hoc carmine docet. Conf. vers. 41. Vide tamen, quae fuse disputavit *Bod. a Stapel* ad Theophr. p. 588. Sampsuchum inter flores coronarios fuisse, ne alios laudem, patet ex Epigr. Inc. DCCV. — Seq. versu παρθενόχρωτα κρόκον accipio de tenellis croci filis, ita tamen, ut poëta ad *Erinnae* virginitatem respexerit. παρθένια μύρτα dixit

Ariſtophan. Aves 1099. *delicatulas* interpretatur *Beckius.* Nec alienum fuerit, *intactum crocum* interpretari, ut flos ab integritate laudetur. Cypariſſos incaeduas circa tumulum Alcmaeonis Arcades παρθένους appellabant, teſte *Pauſan.* VIII. p. 646. quem locum *Valckenarius* excitat ad *Eurip.* Hippol. 1005. p. 271. A. V. 13. 14. λάληθρον Cod. eſt lectio. λάλαθρον. *Vavaſſ.* Hyacinthum literis αἶ αἶ inſcriptum, λάληθρον appellat poëta, audacius quam *Theocrit.* Eid. X. 28. γραπτὰ ὑάκινθος, ſed *Moſcho* praeëunte II. 6. νῦν, ὑάκινθε, λάλει τὰ σὰ γράμματα. *Auſonius* in Cupid. Cruci-Aff. v. 12. *Et tragico ſcriptus gemitu Salaminius Aeas.* Quod inter omnia hyacinthi genera nullum hoc ſignum habet, nihil intereſt, (*Salmaſ.* ad Solin. p. 860. ſq.) cum quicquid eſt veterum poëtarum in hac fabula conſentiat. Conſulendus inprimis *N. Heinſ.* ad *Ovid.* Metam. X. 215. et *T. Hemſterh.* ad *Lucian.* T. II. p. 291. ed. Bip. — Mox δάφνης κλῶνα μελαμπέταλον convenit cum *Theocrit.* Epigr. I. μελάμφυλλοι δάφναι. *Samius* is eſt, cuius duo Epigrammata, quae in Planudea p. 568 et 569. *Simmiae* tribuuntur, exhibuit *Brunckius* T. I. p. 485. V. 16. ὀξυπόρου ap. *Vavaſſ.* legitur. In Cod. eſt ὀξυτόρου, quod tuetur *Salmaſ.* de Homon. p. 83. E. et de pinu interpretatur, in cacumen procedente, quo a picea differt, cujus rotundior ſpecies. ut ὀξύπορος a πείρω, *transfodio*, ſic ὀξύτορος a τερέω, *terebro*, derivandum, admodum cognatae ſignificationis verbis. ¶. p. 2.] V. 17. βλαισὴν πλατάνιστον de platano *patulis ramis diffuſa* accipio, quae vulgo eſt ἀμφιλαφής. Vide *Ruhnk.* ad Tim. p. 27. et πλατάνιστος εὐρεῖα apud *Erycium* Ep. I. ſive βλωθρή, ap. eundem XIV. Eodem ſenſu *Simmias* Epigr. I. βλαισὸς Ἀχαρνίτης κισσός. — In fine verſus Cod. οἴνης exhibet, quod vitioſum eſſe vidit *Martinus.* ὑγροῖς debetur *Reiskio*; commoda lectio; an genuina, dubitari poteſt. Proprium nomen, quo Καρύνης patria ſignificetur, ſub vitioſa codicis lectione la-

tere censebat *Manso.* V. 19. σισύμβρον. Intelligitur serpyllum sylvestre, quod coronis nuptialibus addi solebat, Veneri sacrum. *Ovid.* Fast. IV. 869. *Cumque sua dominae date grata sisymbria myrto, Textaque composita juncea vincla rosa.* Vid. *Bod a Stapel* ad *Theophr.* VI. p. 690. V. 21. Δαμάγητον. Cod. Vat. et sic *Salmas.* ad *Solin.* p. 126. F. Reliqui Δαμαγήτου, quod et ipsum probum foret, nisi poëta orationis structuram mutare voluisset. — „στυφελοῦ μέλιτος. Monet *Martinus, Callimacho* acerbum vel acre mel tribui ob poëma in Ibin „editum. Videtur poëta illuc respexisse; sed potest „quoque simul ad copiam vocum rariorum et enuncia„tionum obscurarum crebrasque allusiones ad ignotas „vetustate fabulas respexisse, ob quae dudum est, quod „*Callimachus* grammaticorum crux audiat.“ *Reisk.* Mihi *Martini* sententia videtur verior; ita tamen, ut poëta non ad Ibidem solum, sed etiam ad Iambos et Choliambos respexerit, in quibus eum, *Hipponactis* exemplum secutum, bilem et virus evomuisse probabile est. Ut autem poëtis et omnino omnibus, qui dicendi facultate pollent, mellis copia tribui solet, (vid. *Senecam* in Anth. Lat. T. I. p. 598. CLII. *Cuius Cecropio pectora melle madent;* quem versum hinc sumsit *Martial.* VII. 68.) sic, isquem poëtica facultate ad inimicorum injurias ulciscendas abusum esse constat, melle quidem, sed acerbo et odioso usus esse dicitur. Notum est mel Ponticum, quod qui gustaverant, ἐξέπτυσαν δυσχεράναντες, ὅτι πικρόν ἐστι καὶ ἀηδές, quae verba sunt *Dionis Chrysost.* Or. IX. T. I. p. 290. Idem gustantibus furorem injicere putabatur, teste *Aeliano* H. A. V. 42. ubi vide quos laudat *Schneiderus* p. 166. qui in Auctario ad calcem *Friderici* II. de Venat. p. 164. remittit ad *Peyssonel Traité sur le commerce de la mer noire* T. I. p. 285. Hinc τὸ πικρὸν μέλι in re amatoria passim. V. 23. 24. λυχνίδα. Inter flores coronarios recenset *Dioscorides* III. 114. *Athen.* XV.

p. 681. F. — ἴδεν Μούσῃσιν ἄμεινον *Martin.* alii Μούσαισιν. Prius est in cod. nisi quod ibi ἴδ' ἐν. Vitium suboluit *Martino*, nec dubitare licet, in ἄμεινον latere floris aut rami tenelli nomen. *Reiskius* tentat ἀμείναισις (vid. *Hesych.*) et ἄλιμον, utrumque male. Unice vera est emendatio *Heynii* in Ephemer. Gotting. anni 1789. nr. 88. ἄμωμον corrigentis. De amomo, celeberrimo olim aromate, hodie ignorato, multa disputat *Salmas.* de Homon. c. XCI. p. 135. sqq. Significatur autem verbis ὃς Διὸς ἐκ κούρων εἶχεν ἐπωνυμίην poëta *Dioscorides*, cujus Epigrammata in fine primi Voluminis leguntur. Similem circumscriptionem nominis *Apollodori* habes Ep. Incert. CXC. δῶρον Ἀπόλλωνος θεῖον ἔχων ἐπίκλην. — Pro ἔσχεν, quod est in Cod. nonnulli εἶχεν exhibent. V. 25. Pro Ἡγήσιππον nonnulli Ἡγησίππου habent. Vide ad v. 21. μαινάδα βότρυν vocat uvam *vino ebriam*, quam *Diodor. Zon.* Ep. III. μεθυπίδακα appellat. — Πέρσου τ' εὖ. Cod. Vat. Reliqui δ' εὖ. Deinde σχοῖνον Cod. quod etiam *Salmasius* habet in Hyle Iatr. p. 121. C. et 137. B. σχῖνον est ex emendatione *Reiskii*. Codicis lectionem *Salmasius* de flore junci odorati interpretatur, de quo junci genere multa collegit *Bodaeus a St.* ad Theophr. IX. p. 1008. sq. V. 29. „σμυρναίους τε κλάδους. „*Salmas.* ad Solin. p. 367. G. recte. licet ipse *Salmasius* „sibi non constans aliter exponat ejusdem operis p. 607. F. „et in Notis ad *Simmiae* Ovum p. 161. *Nicaenetum Sa-* „*mium* fuisse ex *Athenaeo* p. 671. constat.“ *Brunck.* At in primo quoque loco, quem Br. laudat, *Salmasius* non σμυρναίους, sed ἀμυρναίους in codice scriptum esse ait. Ibi autem μυῤῥηναίους legitur. *Martin.* Μυῤῥιναίους dedit. *Vavassor* Σμυρναίου, quod falsum. Idem σμύρνα et μύῤῥα, quo arboris lacryma proprie intelligitur, quae unguentum per se faciebat. σμύρναν Συρίην inter pretiosa unguenta numerat *Philodemus* Ep. XXII. — Pro Σιμμίεω Cod. Σιμίεω exhibet. V. 31. ἀμωμήτοιο pro poëtae nomine

habebat *Reiskius*, qui verſ. ſequ. emendavit βαιὰ δὲ καὶ κνιζῶν ἀ. π. Quam emendationem cum *Brunckius* in textum recepiſſet, mox eum facti poenituit, et in Lectionibus codicis ſcripturam cenſuit revocandam. Verba eius ſunt: „*Amometum*, plane incognitum hominem, in „poëtarum cenſum referre non oportuit. *Parthenidis* ut „ſcripta, ſic interiiſſet nomen, ni poëtriae memoriam „ſervaret hic *Meleagri* verſus.“ *Amometus* tamen paſſim commemoratur ap. veteres, quorum loca collegit *Schneiderus* in Peric. Crit. p. 110. quamquam poëtam huius nominis fuiſſe, nemo veterum prodidit. *Parthenida* commemorat *Martial.* VII. Ep. 68. ubi de poëtria agi, dubitari nequit, quamvis vitioſa ſit illius loci ſcriptura. — διακνίζων dictum, ut ſupra v. 26. ἀμησάμενος. V. 33. Vitioſe *Martin.* εὐκαρπνεῦντα. *Bacchylidis* carmina *Meleager* ariſtis comparat; λείψανα dum dicit, an ſignificare voluit, jam ſuo tempore multa de *Bacchylidis* carminibus intercidiſſe? Aliter haec accepit *Manſo*, qui *Bacchylidis* carmina *dulcium Muſarum reliquias frugiferas* appellari cenſet, ut intelligatur, Muſas ipſas poëtae carmina ſua dictaſſe, omnemque gloriam ex illis proficiſcentem, conceſſiſſe. V. 35. Ipſam Codicis lectionem *Brunckius* repraeſentavit, cum *Vavaſſor* et *Dorvill.* in Vanno crit. p. 570. Ἀνακρειοντείου γλυκὺ κ. μ. exhibeant. Ἀνακρείοντα ſincerum eſſe apparet ex v. 21. 25. 45. ubi non flores, ſed ipſi poëtae coronae intexuntur. Mirari tamen ſubit, poëtae nomini non florem aliquem, ſed μέλισμα νέκταρος ſubjici; ut, ſi ſincera ſit lectio, *Meleagrum* in hoc loco allegoriae, quam inſtituit, immemorem fuiſſe dicendum ſit. Duriuſculum quoque μέλισμα νέκταρος de *carmine nectareo* ſive *praedulci*; quod tamen ex *Antipatro Sidonio* Ep. LXXV. derivatum videtur, ubi de eodem poëta: ὦ σὺ μελίσδων, Βάρβιτ', ἀνεκρούου νέκταρ ἐναρμόνιον. ubi vide notas. — Sequ. verſu ἀνθέμιον de proprio poëtae nomine habebat *Martinus* et *Fabri-*

tius, quem vide Tom. IV. p. 461. Harl. Contra sentit *Reiskius* in Notit. Poët. p. 183. Hoc mihi intelligere videor, Meleagrum polliceri, se cum ex lyricis, tum ex elegiacis *Anacreontis* carminibus nonnulla coronae suae impliciturum esse. Vide tamen, an corrigendum sit:

ἐν δ' ἐλέγους, εὔσπορον ἀνθέμιον.

i. e. ἐμπλέξας δὲ ἐλέγους. Ceterum εὔσπορον non legitur in Cod. sed ἄσπορον, ut etiam exhibet *Salmas.* in Praef. Hyl. Iatr. p. 4. V. 37: *Brunck.* ἐκ φοβερῆς edidit, quod etiam *Vavassor* habet; in Lect. autem lectionem Codicis ἐκ φορβῆς restitui jubet, provocans ad *Salmas.* in Plin. p. 280. D. cuius verba adscribam: „Propter virulen„tiam et acerbitatem carminum, quod sumsit ex operi„bus Archilochi, assimilat flori herbae hippophei, quam „vocat φορβὴν σκολιότριχα. Nam φορβὴ est herba. — „Hippophaes flores habet racemosos, ut hedera. Ideo „in corollis locum haud secus atque hederae corymbi „habuerit. Radix incisa succum fundit. Nam ὀπίζεσθαι „eam scribit Dioscorides. Hinc μικρὰς στράγγας ἀπ' ὠκεα„νοῦ Archilochi appellat, paucula excerpta e vasto ocea„no scriptorum ejus. Et simul alludit ad naturam her„bae, cui scripta illius confert, quae ὀπίζεται et cujus „succus κατὰ στράγγα guttatimque fluit. ἄνθος ἀκανθὲς, „τὸ ἀκανθῶδες. Male in membranis ἀκάνθης. Flos quidem „ipse minime spinulentus, sed quia herba ipsa tota „spinis horrida, ideo ἄνθος eius ἀκανθὲς vocat. Mordacia „porro carmina et dentata, qualia Archilochi erant, „rite fulloniae spinae comparat." Haec ille; qui cum verba μικρὰς στράγγας ad guttas liquoris e radice destillantes referat, egregie argutatur. Reliqua fortasse probanda, ut fecit *Bodaeus a Stapel* ad Theophr. p. 630. ubi hoc distichon ex *Salmasii* commentario profert et interpretatur. Sed ipse *Solini* interpres, quae loco laudato pronuntiaverat, eadem revocat in Praefat. ad Homon. H. I. p. 4. ubi fide antiquissimi libri legendum ait:

> ἐν δὲ καὶ εὐφόρβης σκολιότριχος ἄνθος ἀκάνθης
> Ἀρχιλόχου σμικρὰς στράγγας ἀπ' ὠκεανοῦ.

eumque locum accipiendum eſſe de ſpina euphorbii, quamvis coronis minus apta, reſpondente tamen *Archilochi* ingenio. Repetita deinde interpretatione verborum σμικρὰς στράγγας, quae ad plantae ſuccum ſtillatim defluentem referenda cenſet, ἀπ' ὠκεανοῦ adjectum exiſtimat, ut intelligeretur, ſpinam euphorbii in Atlante prope Oceanum legi. Tantopere *Salmaſius* ſibi a doctrinae qua abundabat copia illudi paſſus eſt. Certum eſt, *Meleagrum* hoc voluiſſe indicare, *ſe e tot et tantis Archilochi operibus pauca et parva coronae ſuae inſeruiſſe*, quae *Dorvilli* verba ſunt ad *Charitonem* p. 712. Magis tamen ad genus carminum a *Meleagro* ſelectorum, quam ad numerum reſpici putaverim. Ex noſtro colorem duxiſſe videtur *Leontius* Ep. XXII. T. III. p. 108. de citharoedo quodam:

> ἦν γὰρ ἔτι προτέρων μελέων ὀλίγη τις ἀποῤῥὼξ
> ἐν σαῖς σωζομένη καὶ φρεσὶ καὶ παλάμαις.

Pro μικρὰς, quae ipſa eſt Cod. lectio, *Hemſterhuſius* ad *Ariſtoph.* Plut. p. 296. πικρὰς ſcribendum propoſuit; nuper in idem incidit *Wakefield* in Sylv. crit. T. III. p. 131. qui πικρὰς στράγγας opponi putabat γλυκεῖ νέκταρι verſu 35. Sed Codicis lectionem ſatis tuentur, quae *Dorvillius* l. c. de hoc diſticho contra *Hemſterhuſium* diſputavit. V. 39. 40. Profert *Salmaſ.* ad *Solin.* p. 93. C. ubi de colore cyaneo et purpureo agit, et p. 579. G. — In fine verſus Cod. Vat. vitioſe ὀρπικας ἐλίης. Mox *Vavaſſ.* ἐν δὲ pro ἠδὲ dedit. De *Polycleto* poëta nihil conſtat. V. 41. 42. Exhibet *Salmaſ.* de Homon. H. I. p. 10. B. ubi Πολυστράτου habet, quod etiam *Reiskius* e *Fabricio* adoptavit. Sed proba eſt vulgata. Vide ad v. 21. Cod. Vat. ἐνδ'αραμαραχον. Amaracus inter herbas unguentarias praecipuum locum tenet. *Salmaſ.* ad *Solin.* p. 332. E. Multa de unguento amaracino collegit *Bernard.* ad

Theoph. Non. T. I. p. 59. — Pro ἀοιδᾶν, quae Cod. eſt lectio, *Martin.* ἀοίδων, *Vavaſſor* ἀοιδοῦ habet. — Sequ. verſu, ubi *Salm.* vitioſe νέκην exhibet, *Antipater Sidonius* ſignificatur per φοίνισσαν κύπρον, quem florem pro liguſtro habere ſolent, improbante *Bodaeo a Stapel* ad *Theophr.* I. p. 63. In Aſcalone eum et Canobo, Aegypti urbibus, provenire docet *Dioscorid.* I. c. 124. — V. 43. καὶ μὴν καὶ συρίαν Cod. Vat. et ſic hunc verſum laudat *Wetſten.* ad *Marcum* XIV. 3. et *Bodaeus* ad *Theophr.* p. 662. et 1018. qui Syriam nardum vocari docet, non quod in Syria naſcatur, ſed quod ab Indis in Syriae emporia deferatur; quae eſt ſententia *Salmaſii* ad *Solin.* p. 746. ſqq. qui epitheton σταχυότριχα explicat p. 748. C. D. *Aſſyriam nardum* vocat *Horat.* II. Od. XI. 16. Cf. *Tibull.* III. 6. 9. — ναὶ μὴν καὶ συρίαν exhibent *Salmaſius* ad Plin. p. 76. 741. 746. 751. et de Homonym. H. I. p. 129. et *Martinus. Vavaſſor* autem et *Fabricius* ναὶ μὴν καὶ ἀρίαν, de poëta *Aria* cogitantes. — In ſq. verſu Ἑρμοδώρου nomen latere acute perſpexit *Martinus*, *Bodaei* errorem exagitans, qui ad *Theophr.* IX. p. 1018. hunc verſum ſic vertit: *Hymnis cantatum, celebratum Mercurii donum.* vide ad v. 24. Quae terra *Hermodorum* genuerit, non conſtat; ut proindo ignoremus, quid tribuendum ſit interpretationi *Reiskii,* qui Syria nardo poëtae patriam ſignificari cenſebat. — V. 45. Ποσίδιππον Cod. Vat. et *Mart.* — Poëtis, qui hoc diſticho commemorantur, *agreſtes campi flores* tribui, quod e bucolicorum numero fuerint, acute coniecit *Reiskius*, qui et ſq. verſu Σικελίδεω nomen de *Aſclepiade* interpretatur, rectius quam *Martinus*, qui de *Theocrito* cogitabat. Σικελίδου mentionem facit *Theocrit.* VII. 40. ubi *Schol.*: Ἀσκληπιάδην φησὶ τὸν ἐπιγραμματογράφον, ὡς υἱὸν Σικελίδα. Qui locus non fugit *Manſonis* diligentiam. Niſi perverſam *Reiskii* omnia mutandi libidinem tot exemplis haberemus cognitam, mirum profecto accideret, quod eum hoc loco, cujus

verum ſenſum primus perſpexerat, vanam conjecturam tentantem videmus. Corrigit enim: ἀρούρης Σικελιδέων ἀνέμοις. *flores agri Sicelidarum*, i. e. *Siculorum*, *ventis ſatos*. ἄνθεα ἀνέμοις φυόμενα anemonae ſunt, qui *flos nunquam ſe aperit, niſi vento ſpirante, unde et nomen accepit. Plinius* XXI. 23. Vide *N. Heinſium* ad Ovidii Metam. X. 737. *Brevis eſt tamen uſus in illis, Namque male haerentem et nimia brevitate caducum Excutiunt iidem, qui praeſtant nomina, venti.* Quae eſt optima et unice vera lectio, pro ea, quae olim obtinebat: *qui perflant omnia.* Anemones nomen certo cuidam flori tributum, poſtea de pluribus uſurpari coepit. *Heſychius*: ἀνεμώνη — πᾶν φυτὸν ταχέως ἀπὸ ἀνέμων φθειρόμενον. Vide *Bodaeum* ad Theophr. VI. p. 702. cujus inepta etymologia, ab ἄνεμος et ὄλλω ſive ὄλλυμι, neminem hodie in errorem inducet. Ceterum hunc verſ. laudat *Salmaſ.* in Homon. H. I. p. 26. B. — ¶. 3.] V. 47. χρυσίον. Cod Vat. „χρύσειον „κλῶνα. *aureum ſurculum, ſua ipſius virtute undique ful„gentem.* De praeſtantia argumenti Platonis carmina „commendari, ſtatim, ni fallor, liquet, minus autem, „quam plantam, quamve arborem noſter animo ſibi „finxerit. Reſpicere tamen poterat ad chryſocomen „herbam, cujus corymbos ab auri fulgore laudat *Plinius* „XXI. 8.“ *Manſo.* *Divinum* Platonem ſignificare voluiſſe *Meleagrum* ſuſpicor; qui adeo, ut Deorum omnia aurea ſunt, *aureum ramum* ad poëtarum coronam attulerit. Apolline nato, χρύσειον ἐκόμησε γενέθλιον ἔρνος ἐλαίης. *Callimach.* H. in Del. 262. Fortaſſe *Meleager* hunc locum, fortaſſe alium, qui nos latet, reſpexit. — V. 49. *Aratum* propter aſtrorum notitiam palmae procerae comparat poëta; quod probe intellexit *Reiskius*, qui in reliquis argutatur. Optime *Manſo*: „Humilibus abjectis, altio„ra, nimirum aſtra ipſa, Aratus petierat. Hinc recte „carmina ejus comparat *palmae ad coelum tendenti* ſeu „*procerae*, e qua tamen nil, niſi πρωτογόνους ἕλικας, *prima*

„*ramorum flagella* (intelligo leviora carmina) coronae „suae intexuerit.“ Sequ. versum expressit *Philippus Thess.* I. κλυτοδένδρου Πιερίης κεῖρας πρωτοφύτους κάλυκας. — V. 51. λωτὸς propter odoris suavitatem coronis adhibebatur. Vid. quae collegit *Fischer* ad Anacr. IV. 2. p. 20. — In φλογὶ, quod iridis genus est a flammeo fulgore dictum, (*Salmas.* Hom. H. I. p. 29. G.) poëta ad etymologiam nominis Φαιδίμου a verbo φαίνεσθαι respicere videtur. — Verbis βοὸς ὄμμα flos significatur, vulgo βούφθαλμος vocatus, recentiorum βαλσαμίνη. *Salmas.* Hom. H. I. p. 35. E. — In hoc vers. τ' omittit *Fabr.* V. 53. φαλάκρητον *Martin.* quae Cod. est lectio. φαλακραῖον *Vavassor.* quod de *Theodoridae* patria explicare conatus est *Reiskius* in Notit. poët. p. 216. Hic quidem interpretationi praeferenda erat ejusdem emendatio φιλάκρητον, quam *Brunckius* recepit. Eandem tuetur Cod. Giess. ut igitur duos in eandem coniecturam incidisse appareat. *Serpyllum* στεφανωματικὸν esse tradidit *Dioscorides* III. 46. Cf. *Suid.* v. ἕρπυλλος, et *Bodaeum* ad *Theophr.* VI. p. 692. sq. — Cod. Vat. ἕρπυλον habet. — V. 55. νεόγραφα, Codicis lectionem, temere tentavit *Reiskius*, formam antiquis incognitam νεόδροπα in textum inducens. Habemus νεοδρέπτων βωμῶν in carmine inter *Theocritea* XXVI. 8. θαλλοὺς νεοδρέπτους ap. *Oppian.* Hal. α. 198. νεοδρεπεῖς κλάδους ap. *Aelian.* H. A. IV. 10. Melius igitur scripseris:

ἔρνεα πολλὰ νεότροφα.

ramos recens altos, i. e. *recentes* simpliciter. Adjectiva a τρόφος composita passiva significatione non minus gaudere, quam transitiva, satis constat. εὔτροφος, *bene nutritus*: ὁμότροφος, *simul educatus*: et alia permulta. ἔρνεα νεόθρεπτα sunt ap. *Apollonium Rhod.* III. 1400. Quod si tamen nihil mutandum existimaveris, poëta hoc quoque loco, ut v. 35. allegoriae immemor fuisse videri debet. — Mox pro τοῖς δ' *Vavassor* τῆς δ', quod *Fabr.* secutus est. —

Seq. verſu *πρώϊμα* Vat. Cod. *πρωϊνὰ* *Mart.* Fallitur *Martinus*, quum *Meleagrum* τοῖς δ' ἅμα Μούσης κ. λ. ſignificare putat amicorum ſuorum et ſui temporis poëtarum carmina. Recentiorum luſus ἔρνεα ſunt νεόγραφα; ſed Μούσης σφετέρης λευκόϊα vix aliud quidquam niſi ipſius *Meleagri* ſunt carmina. Ceterum ex hoc diſticho apparet, *Meleagrum* non omnium poëtarum, quos in coronam intexuerat, nomina recenſuiſſe, ſed tantum antiquiorum. — V. 57. ἀλλά. *Hoc opus, hanc coronam, amicis meis offero et dedico.* μύσταις Μουσέων. *qui Muſarum ſacris operantur.* Virum, Muſarum artibus gaudentem, *Himerius* ταῖς Μουσῶν τελεταῖς ἐπισκιρτήσαντα dicit Orat. XVI. 6. p. 689. Frequenter ſane artes eruditae μυστήρια, ὄργια, quique ad eas incumbunt, μύσται vocantur a ſophiſtis praeſertim, et qui ſophiſticum dicendi genus ſectabantur. Exempla quaedam collegit *Wernsdorf.* ad Himer. Ecl. X. p. 177. *Paſſeratius* ad *Propert.* III. El. 1. 4.

II. Vat. Cod. p. 607. Edidit *Reisk.* in Notit. Poët. p. 243. e Cod. Lipſ. 245. *Manſo* ex Brunckii Anal. nr. XLVII. p. 23. Primum diſtichon protulit *Salmaſius* ad Script. Hiſt. Aug. T. II. p. 81. Praefationis loco hoc carmen, quo puerorum coronam nectit, *Meleager* praepoſuiſſe videtur ei carminum ſuorum parti, quae Epigrammata complectebatur παιδικά. Hanc vero coronam non ab ipſo poëta, ſed, ut par erat, ab Amore contextam, Veneri dedicat. V. 1. χερὶ Vat. Cod. τρυγᾷν, *fructus colligere, flores decerpere.* *Achilles Tat.* I. 8. p. 24. μὴ παραδῷς εὔμορφον τρυγῆσαι ῥόδον ἀμόρφῳ γεωργῷ. *Julian. Imper.* Ep. III. δένδρον τρυγᾶται ῥιζόθεν. Hinc *utendum ſibi ſumere* et *frui* ſimpliciter. Vide ad *Macedonii* Ep. I. T. III. p. 111. — ψυχαπάτης Ἔρως habet *Reiskius* ex Cod. Lipſ. cum in Vatic. ψυχαπάτην legatur. Codicis lectionem repudiavit *Brunckius*, quod ψυχαπάτης Amoris ſit epitheton. Satis hoc commodum foret, quam-

vis, in Anthologia quidem, nullus alius locus sit, ubi amor eodem epitheto gaudeat. Sed, ne quid dissimulem, nulla fuit a Codicis lectione recedendi causa. ψυχαπάτης is est, qui blando delinimento animum fallit; tum ad quodvis *animi oblectamentum* transferri potest. *Blandum et jucundum somnium* Meleager ὄνειρον ψυχαπάτην vocat Epigr. CIII. Et sic passim ἀπάτη pro *oblectamento* ponitur. Pulcra vasa ὄψεως ἀπάτην μόνον esse dicit *Clemens* Alex. Paedag. II. p. 188. ψυχαγωγίαν et ἀπάτην junxit *Dio Chrysost*. Or. XXXII. p. 362. A. quem locum cum aliis laudat *Pierson* ad Moerin p. 65.: ἀπάτη, ἡ πλάνη παρ' Ἀττικοῖς· ἡ τέρψις παρ' Ἕλλησιν. Nihil itaque mutandum; nisi forte duplex epitheton, voci στέφανον additum, satis gravem emendationis causam existimes. Verum nihil apud hosce poëtas frequentius. — V. 3. κατέπλεξε. Cod. Vat. Recte. — V. 5. καὶ μὴν *Reisk.* contra Cod. fidem. Mox idem cum Vaticano ἐπέπλεκεν ὡς ἀπ' ἀ. Εἰς ῥόδον. Nostrum dubio procul ex *Brunckii* conjectura in textum venit. Sed vereor, ut poëtae manus sua restituta sit. ῥόδον ἀπ' ἀκάνθης, *rosa de spinis decerpta*. Cf. Ep. Inc. XX. — V. 7. χρυσάνθη κρόκον. Crocus coma flava, ξανθῇ τριχί, conspicuus. *Moschi* Europa v. 83. ξανθοῖο κρόκου θυόεσσαν ἔθειραν. Laudat hunc versum *Salmas.* ad Solin. p. 76. C. — Sequ. versu Cod. Vat. οὐλιάδην. — V. 9. Hunc versum respexit *Alberti* ad *Hesych.* v. ἀβροκομᾷ. ὁ τὴν κόμην φαιδρὰν ἔχων. Vide Epigr. XXX. — Omnes, quos nominatim recensuerat poëta, complectitur verbis ἱμερτοὺς κλῶνας ἀρετῆς, *pueros et pulcritudinis et morum praestantia conspicuos*; et Tyrum, patriam, tot pulcris pueris insignem, felicem praedicat: ὀλβίστη νήσων Τύρος. Insulam Tyrum vocat iterum Epigr. CXXIII. Vide *Valckenar.* ad Phoeniss. p. 212. Laudat hoc hemistich. *Spanh.* de Usu et Pr. Num. T. I. p. 660. πυρίπνοον etiam *Reiskius* habet, idque ex *Salmasii* emendatione in apographa quaedam fluxisse suspicor. Cod. enim

enim Vat. μυρόπνουν legit, qua voce *Meleager* usus est Ep. I. 9. V. 1. LX. 2. Ceterum junge ἢ τὸ ἄλσος Κύπριδος ἔχει, ἀνθοφόρον παίδων. i. e. παίδων ἄνθη φέρων. Sic haec explicari possent; cum tamen infra Ep. XXXI. pueri διssοὶ Κύπριδος ἀνθοφόροι appellentur, fere probo conjecturam *Schneideri*, ἀνθοφόρων legentis. In idem ultro inciderat *Manso*.

III. Vat. Cod. p. 581. Inter *Stratonis* Epigrammata edidit *Klotz.* nr. XXIII. (*Manso* nr. III. p. 6.) Tractavit *Schneider* in Peric. crit. p. 24. et 113. Ad puerorum amorem, muliebri amore praestantiorem, poëta se convertit. Comparandum Ep. inter ἀδέσπ. III. p. 151. quod bonum poëtam auctorem habet:

πλειότερον τόδε θάλπος· ὅσον δυνατώτερος ἄρσην
θηλυτέρης, τόσσον χὠ πόθος ὀξύτερος.

Quaedam apographa formas vulgares exhibent pro doricis, quae in Codice leguntur. Cod. Dresd. Κύπρις ἁ θῆλ. Venus ignem jaculatur, βάλλει, quo pectora muliebri amore incendat. Passim Venus filii sui armis instructa occurrit. *Theocrit.* Eid. XI. 15. ἔχθιστον ἔχων ὑποκάρδιον ἕλκος, Κύπριος ἐκ μεγάλας, ἅ οἱ ἥπατι πᾶξε βέλεμνον. cf. *Moschum* Eid. II. 16. Praeiverat *Pindar.* Pyth. IV. 380. et *Euripides* in Medea 633. — Ut Venus muliebri, sic Amor puerili praeest desiderio, ἡνιοχεῖ. Hoc verbo primus, ni fallor, in hunc modum usus est *Anacreon*, ap. *Eustathium* Ιλ. p. 1442. 47. τὸ τῆς ἐμῆς ψυχῆς ἡνιοχεύεις. *Plutarchus* de Amore disputans T. II. p. 759. D. amatorius furor, inquit, οὔτε ἄλλον ἔχει θεὸν ἐπιστάτην καὶ ἡνίοχον ἢ τοῦτον, ᾧ νῦν ἑορτάζομεν. δεινὸν ἡνίοχον Amorem vocat *Hermesianax* in Elegia v. 85. Deinde quicunque alicui rei praeest, eamque administrat, ejus ἡνίοχος dicitur. Exempla collegi in Animadv. in Euripid. p. 308. add. *Wernsdorf.* ad Himer. Ecl. XXXVI. p. 315. — ¶. p. 4.] V. 3. ποῖ ῥέψω; *utri me potissimum adjungam?* De animi inclinatione passim. *Lucian.* T. II. p. 401.

καί μοι γενοῦ δικαστὴς ἴσος, ἐπεὶ μηδ᾽ εἰς ἕτερόν σε τοῦ πάθους ῥέποντα ὁρῶ, ποτέρους ἀμείνονας ἡγῇ, τοὺς φιλόπαιδας ἢ τοὺς γυναίοις ἀσμενίζοντας. *Plutarch.* T. II. p. 772. A. ἀνεπέπειστο γὰρ ὑπὸ τῶν τῆς παρθένου οἰκετῶν, ὡς πρὸς αὐτὸν μᾶλλον ἐκείνη ῥέποι. *Alciphron.* I. Ep. VIII. p. 32. ὅπου γὰρ ἂν ῥέψῃς, ὦ γύναι, ἅπαξ, ἐκεῖσε ἀκολουθήσω. Translatae significationis fons et origo apparet in his *Plutarchi* locis T. II. p. 11. D. ἀμφίδοξός εἰμι καὶ διχογνώμων, καὶ τῇδε κἀκεῖσε κλίνων, ὡς ἐπὶ πλάστιγγος πρὸς οὐδέτερον ῥέψαι δύναμαι. T. II. p. 21. D. οὐ χεῖρόν ἐστιν ἑτέρων ἐνδόξων ἀποφάσεις ἀντιτάττοντας, ὥσπερ ἐπὶ ζυγοῦ, ῥέπειν πρὸς τὸ βέλτιον. — In quibusdam apographis τρέψω legitur, omnino male.— Mox ποτὶ παῖδα τῇ μ. habet Cod. Vat. et Voff. apogr. in cujus margine noſtra lectio notatur. Seq. verſu in apogr Dresd. contextus ἐρᾷν exhibet; margo γρ. ἐρεῖν νικᾷ δὲ θρασύ.

IV. Cod. Vat. p. 582. ſq. Primus integrum ex apogr. Lipſ. edidit *Schneiderus* in Peric. crit. p. 83. Duo priora diſticha protulit *Alberti* ad Heſych. v. κορώνη. Secundum *Pierſon* ad Moer. p. 472. Ultimum *Burmannus* ad Propert. p. 698. e cod. Scalig. (*Manſo* nr. V. p. 7.) Poëta in oculos invehitur, novi ſemper amoris novique cruciatus auctores. Meleager imitatus eſt *Polyſtratum* Ep. I. T. II. p. 1. Noſtrum vero expreſſit *Paulus Sil.* Ep. XXXVII. T. III. p. 82. — V. 1. παίδων κύνες. *pueris inſidiantes, puerorum obſervatores et ſectatores.* Illuſtrat *Ruhnkenius*, hoc diſticho prolato, in Epiſt. crit. I. p. 94. — ἐν a Cod. Vat. abeſt, ſed recte repoſitum. Junge ἐγχριόμενοι, quaſi oculi, viſco illiti, pulcris pueris ubique adhaereant, ſibique ipſi *vulnus quaerant*, ut *Propert.* loquitur II. 18. 7. Sic Epigr. Inc. Auct. LII. p. 161.

Εἴ μοι τις μέμψοιτο, ὅκεις, ὅτι λάτρις Ἔρωτος
φοιτῶ, θηρευτὴν ὄμμασιν ἰξὸν ἔχων.

Alias pueri puellaeque *amoris viſco* homines allicere di-

cuntur; ut ap. *Plautum* in Bacchid. V. 2. 39. *Tactus ſum vehementer viſco, cor ſtimulo foditur.* Similis eſt ratio, ubi oculis tribuuntur retia et laquei. *Appulejus* Metam. L. II. p. 98. ed. *Rubnk. Serit blanditias. invadit ſpiritum, amoris profundi pedicis aeternis alligat.* Cf. *Soſipatrum* Ep. III. et *Philoſtrat.* Epiſt. L. p. 938: φέρω σε πανταχοῦ τοῖς τῶν ὀμμάτων δικτύοις. — In pentametro *Salmaſius* perperam ὀφθαλμῶν conjiciebat. Haud diſſimiles ad oculos apoſtrophas collegit *Dorvill.* ad Charit. p. 486. — V. 3. *Novum Amorem rapuiſtis et excitaſtis, veluti ignem ſub cinere latentem.* ἡρπάσατ'. *Ovid.* II. Amor. XIX. 19. *Tu quoque, quae noſtros rapuiſti nuper ocellos.* III. 12. 48. *perque tuos oculos, qui rapuere meos.* Verba τέφρῃ πῦρ ὑποθαλπόμενον, paroemiae ſpeciem habentia, repetit Ep. LV. μή, πρὸς Διός, ὦ φιλάβουλε, κινήσῃς τέφρῃ πῦρ ὑποθαλπόμενον. *Callimach.* Ep. VI.:

ἔστι τι, ναὶ τὸν Πᾶνα, κεκρυμμένον, ἔστι τι ταύτῃ,
ναὶ μὰ Διώνυσον, πῦρ ὑπὸ τῇ σποδιῇ.

Incedis per ignes, ſuppoſitos cineri doloſo. Horat. II. Od. 1. 7. — Paroemiam κορώνη τὸν σκορπίον illuſtrat *Heſych.* ἐπὶ τῶν δυσχερέσι καὶ βλαβεροῖς ἐπιχειρούντων· et iisdem verbis *Zenobius* Cent. IV. 60. qui haec addit: ἐλλειπτικὴ δέ ἐστι· λείπει γὰρ τὸ, ἥρπασε· καὶ γὰρ ἁρπασθεὶς ὁ σκορπίος, οὐκ ἔλαττον ἔδρασεν, ἐμβαλὼν τῷ κέντρῳ τὸν ἰὸν, ἥπερ ἔπαθε. Similia ſunt αἲξ τὴν μάχαιραν· εὖ κείμενον κακὸν κινεῖς· λέοντα νύσσεις· Ἀνάγυρον κινεῖς. Quae comparat *Diogen.* Centur. I. 52. p. 181. — Pro τέφρῃ *Schneiderus* τέφρη, caſu recto, habet. Verbum ὑποθαλπόμενον dividit, ut in talibus ſolet, Vat. Cod. — V. 5. In Lectt. p. 312. *Brunckius*, δρᾶθ' ὅ τι κεν βούλησθε, corrigendum proponit; quod *Manſo* in textu poſuit. Mox idem in Cod. τάχα eſſe pro τάχος ait, idque probat. (At ſi in ſuo apographo τάχα reperit, ex emendatione eſt; Vaticanus habet τάχος.) Putat igitur hunc verſum ex *Bouherii* conjectura reſtituendum eſſe ſic:

πρὸς δ' εἱρκτὴν αὐτομολεῖτε τάχα.

Suos ipſum alloqui oculos, quorum in amore ἀπληστίαν et πολυμανίαν incuſet. Ingenioſa emendatio, et fortaſſe vera; quamvis et ſic aliquid relinquitur, quod palatum paulo moroſius offendat, cum εἱρκτῆς in hoc imaginum contextu vix ſatis apte mentio fiat. Verum talia in noſtro poëta non nimis urgenda eſſe, ex ſequentibus apparebit. — νενοτισμένα δάκρυα *humidae* ſunt *lacrymae*, νοτερά· non, ut *Manſo* interpretatur, *lacrymae inſtar imbris, quem Notus concitat, profluentes.* μυδαλέοις δάκρυσι dixit *Aeſchyl.* Perſ. 538. — V. 7. ὄπτασεν κάλλει ὑποκαόμενοι. Vatic. et apogr. *Voſſ.* in cujus marg. *Scaliger* ὀπτᾶσθ' correxit, docente *Burmanno* ad *Propert.* III. El. XXIII. 13. *Correptus ſaevo Veneris torrebar aheno.* quod ex graeco quodam poëta ductum eſſe dubitari nequit. *Theocrit.* VII. 55. Λυκίδαν ὀπτεύμενον ἐξ Ἀφροδίτας. Cui praeivit *Sophocles* ap. Athen. XIII. p. 564. C.

τοίαν Πέλοψ ἴυγγα θηρατηρίαν
ἔρωτος, ἀστραπήν τιν' ὀμμάτων ἔχει·
ἐνθάλπεται μὲν αὐτὸς, ἐξοπτᾷ δέ με.

Noviſſima verba male interpretatur *Dalechampius*; rectius *Caſaub.* in Anim. p. 864. 40. Non contentus noſter oculis amore uſtis, Amorem etiam finxit μάγειρον. Inepte. Certe talis metaphora magis decebat ancillam, rei culinariae praepoſitam, eandemque in amore potentem, qualis Palaeſtra eſt apud *Lucianum* in Aſino c. 6. T. VI. p. 137. ed. Bip. quae jocoſe et lepide ad Lucium, ἀκριβῆ βλέπεις, inquit, ἀνθρωπομάγειρον. — Ut Meleager τύφεσθ' ὑποκαόμενοι, ſic *Polyſtratus* Epigr. I. item oculos incuſans, καίεσθε, ait, τρύχεσθε, καταφλέχθητε ποτ' ἤδη. et *Philoſtratus* Epiſt. LI. p. 939. πρῶτοι (ὀφθαλμοὶ) μεμνῆσθαι ἐδιδάξατε τὴν ψυχὴν τῆς ἔξωθεν ἐπιῤῥοῆς· πρῶτοι δὲ ἐβιάσασθε, τὸν ἥλιον καταλιποῦσι, πῦρ ἀλλότριον ἐπαινεῖν· τοιγαροῦν ἀγρυπνεῖτε, καὶ καίεσθε, καὶ λογίζεσθε (fort. φλογίζεσθε), ἀπαλλαγὴν ὧν εἵλεσθε εὑρεῖν μὴ δυνάμενοι.

V. Cod. Vat. p. 583. Edidit *Schneider* in Periculo Crit. p. 63. ex Cod. Lipſ. (*Manſo* nr. VI. p. 7.) Poſtremum diſtichon protulerunt *Salmaſ.* ad Tertull. de Pallio p. 432. *Alberti* ad Heſych. v. λοπάς. T. II. p. 497. Pulcrorum puerorum recenſum poëta inſtituit, eorumque uſum amico apprecatur. — V. 3. *Brunckius* in Anal. εἴδῃ dederat, cum in Cod. ἤδη exſtet. In Lectt. εἴδοι corrigit. Poëtae fortaſſe obverſabantur *Sapphus* verba: ὅστις ἐναντίον τοι ἰζάνει, ap. *Longin.* π. ὕ. Sect. X. Infra Ep. XXIII. αἱ χάριτες τὸν καλὸν Ἀρισταγόρην ἐσιδοῦσαι ἀντίον. ubi vide not. — V. 5. τόδε γ' εὔστοχον ex *Brunckii* videtur eſſe emendatione. Vat. Cod. τόδ' εὔστοχον, unde ſcribendum exiſtimo:

τὸ δ' εὔστοχον.

Apogr. Lipſ. τὸ δέ σ' εὔστ. quod item ab emendatore profectum. Verba in arte ſagittandi uſurpata ad rem obſcoenam traducuntur. Facit huc *Heſychius.* κέρας ὄρθιον ἡ νευρά· Εὐριπίδης ἐν Λύγῃ. et κύσθαλον· αἰδοῖον, κέρας. Conf. Intrpp. *Petronii* c. 134. Partem hujus diſtichi excitat *Alberti* ad Heſych. v. κέρας et ῥόπτρον. — Verbum περισκυθίσαι illuſtrat *Salmaſius*, ubi de more Scytharum pellem hoſtium capitibus detrahendi disputat, ad *Solin.* p. 581. D. et *Leunep.* ad *Phalar.* p. 73. ſqq. Nequitiae, quae in hoc verbo latet, fontem *Archilochum* puto, ap. *Athenaeum* III. 122. B. πάντ' ἄνδρ' ἀποσκολύπτειν. Quod de muliere libidinoſa dictum, non intellexit *Caſaubonus.* *Heſych.* ἀποσκόλυπτε· ἀπολέπιζε· καὶ ἀποκόλουε· φασὶ καὶ τὸν περιτετμημένον τὸ αἰδοῖον ἀπεσκολυμμένον. Σοφοκλῆς Μώμῳ. — Poſt Οὐδιάδης Cod. Vat. δ' inſerit. — V. 8. Εὐδήμου Cod. Vat. vitioſe. χλαμύδι *Brunckius* in χλανίδι mutandum cenſet, quod verum puto. Infra Ep. LXXXII. ἄλλος ἐπεὶ Δημοῦς θάλπεθ' ὑπὸ χλανίδι. Idem Ep. CII. εἴ τις ὑπὸ χλαίνῃ βεβλημένος Ἡλιοδώρας θάλπεται. *Aſclepiad.* Ep. XX. ἥδιστον δ', ὁπόταν κρύψῃ μία τοὺς φιλέοντας χλαῖνα. Jam vero χλανίδα et χλαῖναν, ut ejusdem originis verba, parum aut

nihil differre puto. Apud *Lucianum* tamen in Amor. 49. T. V. p. 313. ed. Bip. δεῖ δὲ τῶν νέων ἐρᾷν, ὡς Ἀλκιβιάδου Σωκράτης, ὃς ὑπὸ μιᾷ χλαμύδι πατρὸς ὕπνους ἐκοιμήθη. ubi χλανίδα corrigendum censet *Dorvill* ad Charit. p. 385. cui conjecturae patrocinatur *Alciphron* I. Ep. 38. p. 176. ὑπὸ τοὐμὸν κοιμωμένη χλανίσκιον. Conf. *Philostr.* Epist. XLIV. p. 933. — V. 9. Ῥωμαϊκὴν λοπάδα (Cod. Vat. λωπάδα), *patinam miscellaneam fictilem*, *variis et exquisitis deliciis refertam*, illustrat *Salmas.* ad Tertull. p. 432.

VI. Vat. Cod. p. 575. (*Manso* nr. CXII. p. 47.) Ut Meleager amoris curas vino largiter ingesto pellere suadet, sic *Tibullus* I. El. II. 1.:

Adde merum, vinoque novos compesce dolores,
Occupet ut fessi lumina victa sopor:
Neu quisquam multo perfusum tempora Baccho
Excitet infelix, dum requiescit Amor.

παυσίλυπον ἄμπελον *Euripidis* in Bacch. 771. circumscripsit *Varro* ap. *Nonium* v. *Coagulum*: *Vino nihil jucundius quisquam bibit; Hoc aegritudinem ad medendam invenerunt.* *Astydamas* ap. *Athenaeum* II. p. 73. B. θνητοῖσι τὴν ἀκεσφόρον λύπης ἔφηνεν οἰνομήτορ' ἄμπελον. — V. 1. Laudat h. v. *Alberti* ad *Hesych.* v. Ζωροπόται. In Cod. Vat. vitiose ζωγροπότει. — κοιμάσει φλόγα, *compescet*, *leniet ardorem.* Solis radios νὺξ ἐκοίμισεν Epigr. XXVI. De lenimento flagrantis doloris *Sophocl.* in Philoct. 651. φύλλον, ᾧ κοιμῶ τόδ' ἕλκος. Haud scio, an obversatus sit *Meleagro* locus *Xenophontis* in Sympos. 2. 24. τῷ γὰρ ὄντι ὁ οἶνος ἄρδων τὰς ψυχὰς, τὰς μὲν λύπας, ὥσπερ ὁ μανδραγόρας τοὺς ἀνθρώπους, κοιμίζει, τὰς δὲ φιλοφροσύνας, ὥσπερ ἔλαιον φλόγα, ἐγείρει. — V. 3. οἴνας. Vid. *Athen.* II. p. 35. B. — ἔκκρουσον ὀδύναν. ut *Panyasis* ap. *Athen.* II. p. 37. B. πάσας δ' ἐκ κραδίας ἀνίας ἀνδρῶν ἀλαπάζει. *Paulus Silent.* Ep. XXXIV. ἔκχυτον ἐκ στέρνων ἐξεσόβησε νόον. *Plutarch.* T. II. p. 333. C. τὰς κρίσεις ἐκκρούουσιν αἱ φαντασίαι τῶν κινδύνων ἐγγὺς γενομένων. Verba ἐκκρούειν et ἐκπλήττειν

illustrarunt *Stoeber.* et *T. Hemsterh.* ad Thomam M. p. 287. sq. Ad sensum praeclare facit *Propertius* III. El. XV. 3. *Tu potes insanae Veneris compescere fastus, Curarumque tuo fit medicina mero. Per te junguntur, per te solvuntur amantes. Tu vitium ex animo dilue, Bacche, meo.*

¶. 5.] *VII.* Vatic. Cod. p. 576. Edidit *Majus* in Catal. Bibl. Uffenb. nr. 57. unde *Wolfius* sumsit in Fragm. Poëtr. p. 20. sine lectionis varietate. Repetivit *Warton* ad *Theocrit.* T. II. p. 181. de puero inter navigandum demerso perperam interpretatus. Quum Andragathus, quem poëta in deliciis habebat, Rhodum profectus esset, ille in delphinum mutari optat, ut puerum, humeris susceptum, in locum destinatum vehat. (*Manso* nr. XXX. p. 16.) — V. 1. 2. Expressi sunt ex *Callimachi* Epigr. quod mutilum exstat in Vat. Cod et inter Fragm. nr. CXIV. p. 485. *ἁ ναῦς, ἃ τὸ μόνον φέγγος ἐμὶν τὸ γλυκὺ τᾶς ζοᾶς Ἅρπαξας.* unde *Horatius* profecit I. Od. III. 5. — *ὦ δυσέρωτες.* Dolorem suum enarrat simili vulnere laborantibus, *misere amantibus.* Vide *Brunck.* Lectt. ad *Theocrit.* p. 62. — *ψυχὰς* Cod. Vat. — V. 3. *τρισμάκαρες* junctim, et statim *τρεῖς* Vat. Cod. — *παιδοφορῶν ἄνεμος, ventus, qui puerum mihi eripuit.* — V. 5. Unum hic proferam locum *Luciani* in Navig. 19. Tom. VIII. p. 172. ed. Bip. *θάῤῥει, ὦ Λυκῖνε, οἱ δελφῖνες γὰρ αὐτὸ ὑποδύντες ἐξοίσουσιν ἐπὶ τὴν γῆν· ἢ νομίζεις, κιθαρῳδὸν μέν τινα σωθῆναι παρ' αὐτῶν, καὶ ἀπολαβεῖν τὸν μισθὸν ἀντὶ τῆς ᾠδῆς, καὶ νεκρόν τι ἄλλο παιδίον εἰς τὸν Ἰσθμὸν ἐπὶ δελφῖνος ὁμοίως προκομισθῆναι, τὸν δὲ Ἀδειμάντου οἰκέτην, τὸν νεώνητον, ἀπορήσειν δελφῖνος ἐρωτικοῦ;* — Seq. vers. Vat. Cod. *ἐσ ἴδῃ* et *γλυκόπαιδα.* In edit. Lips. perperam excusum *προθυμευθείς.*

VIII. Vat. Cod. p. 576. Edidit *Klotz.* in Comm. ad Tyrt. p. 113. Prius distichon laudat *Warton* ad Theocrit. T. II. p. 321. (*Manso* nr. XIX. p. 12.) Antiochum

puerum Amori parem, immo superiorem esse ait; quin Venus, conspecto Antiocho, hunc filium esse putavit, non Amorem. Expressum carmen ex *Asclepiade* III. p. 211. — οὐ μὰ τὸν Ἑρμῆν, οὐδ' αὐτὴ Κύπρις γνώσεται, ὃν τέτοκεν. — Vers. 3. Cod. Vat. εἰν πόθον exhibet. Cui emendatio debeatur, ignoro. Sed recte scribitur νέον. *Musaeus* v. 68. Κύπριδος ἀρήτειρα, νέη διεφαίνετο Κύπρις. Vide, quae collegimus in *Animadv. ad Theocritum* p. XXVI. sq. — Vers. 4. pro εἴρηται *Wyttenbach* in Bibl. crit. Vol. I. P. II. p. 28. corrigit: εὕρηται. *Hic enim puer ipso Amore potentior Amor esse reperitur.* — Mox *Klotz* κρέσσων ἄλλος e schedis suis edidit. Male.

IX. Cod. Vat. p. 580. Edidit *Klotz.* in Musa Strat. nr. XXXI. p. 65. *Warton* ad *Theocrit.* T. II. p. 165. Ultimum distichon *Valcken.* in Diatr. p. 7. Lectionis varietatem enotavit *Schneider* in Per. Crit. p. 63. (*Manso* nr. XX. p. 12.) In eundem Antiochum, quem ephebi habitu incedentem, Amori simillimum fore ait. Et hoc expressum ex *Asclepiade* Ep. II. et III. — V. 1. Cod. Vat. εἰ χλαμύδ' Ἔρως εἶχεν. Hoc quoque loco *Brunckius* χλανίδα reponendum censet; in quod etiam *Herelius* inciderat. Minus recte, ut apparebit legentibus notam *Schneideri* in Peric. Crit. p. 113. ubi laudat *Pollucem* X. 164. τὸ δὲ τῶν ἐφήβων φόρημα πέτασος καὶ χλαμύς. πρώτην δέ φασι χλαμύδα ὀνομάσαι Σαπφώ, ἐπὶ τοῦ Ἔρωτος εἰποῦσαν· ἐλθόντ' ἐξ ὀρανῶ πορφυρέαν ἔχοντα χλαμύν. Quem locum nemo facile de vitio suspectum habebit. Chlamydem et petasum jungit etiam *Philemon* ab eodem *Polluce* laudatus, et *Plautus* Pseudol. IV. 7. 88. sqq. Amorem χλαμύδι indutum ostendit *Philostratus* Icon. l. VI. p. 772. Vide *Locellam* ad Xenoph Ephes. p. 157. Chlamydes nimirum ephebi gestabant a decimo septimo aetatis anno usque ad vicesimum, unde *chlamys ephebica* ap. *Appulejum* in Metam L. X. p. 737. *Adest luculentus puer nudus, nisi quod ephebica chlamyde sinistrum tegebat*

humerum. ubi vid. *Oudendorpium.* χλαμύδας ἐφηβικὰς Aristodemus, Cumarum tyrannus, mulieres gestare jussit, teste *Plutarcho* T. II. p. 262. A. Qui hanc rem attigit in Dissert. de raptu Cassandrae p. 83. et de Origine tirocinii p. 13. *Böttigerus*, ephebos Mercurii vestitum imitatos esse suspicatur, *in den Vasengemählden* Fasc. I. 1. p. 146. Jam Mercurius chlamyde et petaso conspiciebatur. In pompa Dionysiaca, a Ptolemaeo celebrata, incedebant Sileni ἐν πορφυραῖς χλαμύσι καὶ κρηπῖσι λευκαῖς· εἶχε δ' ὁ μὲν αὐτῶν πέτασον καὶ κηρύκιον χρυσοῦν, ὁ δὲ σάλπιγγα. ap. *Athen.* V. p. 198. A. Verum hic quoque *Casauboni* codex χλανίσι praestat. p. 200. F. παιδάρια χιτῶνας ἔχοντα ἡνιοχικοὺς καὶ πετάσους. His adde *Teletem* ap. *Stobaeum* Tit. XCV. p. 522. 21. καὶ παῖς μὲν ὢν, ἐπιθυμεῖ ἔφηβος γενέσθαι· ἔφηβος δὲ γενόμενος, ζητεῖ πάλιν τὸ χλαμύδιον ἀποθέσθαι. Haec paulo fusius declaravimus, ut appareret, vanam esse h. l. *Brunckii* emendationem, simulque intelligeretur, quam apta in omnibus iis locis, ubi de puerorum habitu agitur, χλαμύδος sit commemoratio. Haec semel notata, ad plures Anthologiae locos expediendos valebunt. Ceterum de verborum χλανὶς et χλαμὺς permutatione egerunt *Bernard* ad *Josephi Antiqu.* V. 1. §. 19. *T. Hemsterh.* in Miscell. Obss. Vol. III. p. 414. *Dorvill.* ad *Charit.* p. 385. — V. 2. Pro καὶ μὴ πτερὰ, quae ipsa est membranarum lectio, apographa quaedam μήτε exhibent, et νώτῳ pro νώτων. — V. 3. μὰ om. Cod. Vat. Lips. *Valcken.* et *Klotz.* μὰ plures inserendum judicaverunt. *Homer.* Il. α. 234. ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον. Epigr. XXVIII. 2. LII. 1. *Reiskius*, ut metro succurreret, in margine Codicis sui notarat: ναὶ τὸν γαῦρον. — V. 4. τάμπαλιν Cod. Vat. quam formam passim in hoc cod. deprehendi. τοὔμπαλιν Apogr. Lips. *Wart.* *Valck.*

X. Cod. Vat. p. 589. Edidit *Klotz* in Musa Strat. n. 32. *Warton* ad *Theocrit.* T. II. p. 38. (*Manso* nr.

XXI. p. 12.) Puerum osculatus poëta tantam suavitatem perceperat, ut Jovem non nectar, sed oscula de Ganymedis ore bibere, et Ganymedem propterea Jovis pocillatorem vocari suspicetur. — V. 1. διψῶν. Quanta cupiditate, qui aestatis calore siti cruciantur, aquam, tanta equidem pulcri pueri osculum appetivi. Huc facit *Philostr.* Epist. LVII. p. 942. ἔπου, γύναι, καὶ σὺ τοῖς ὕδασι καὶ διψῶντα παῦσαι ὁδοιπόρον, ὃν τὸ σὸν ἄστρον ἀπώλεσεν. Haec scribenti *Philostrato* obversabantur, ni fallor, verba *Theocriti* Eid. XII. 8. τόσσον ἔμ' εὔφρηνας σὺ φανείς· σκιερὴν δ' ὑπὸ φηγὸν Ἠελίου φρύττοντος ὁδοιπόρος ἔδραμον ὥς τις. Narcissum fonti adstantem, κάλλους διψῶντα, nobis statuit *Philostratus* Sen. in Imag. I. 23. p. 798. quae exscripsit *Aristaen.* II. Ep. X. p. 87. De translata significatione verbi διψῆν exempla collegit *Gatacker* de Stylo N. T. p. 118. sq. — V. 2. Profert h. v. *Alberti* ad *Hesych.* I. p. 478. propter verbum ἀποπροφεύγειν, quo Lexica carent. Seq. vers. *Klotz.* ἄρα omisit. — Ad illustrandum acumen, quod in hoc disticho inest, facit *Lucianus* D. D. II. T. I. p. 214. ubi Juno Jovi Ganymedis amorem exprobrans, σὺ δὲ καὶ τὴν κύλικα οὐκ ἂν ἄλλως λάβοις, ait, παρ' αὐτοῦ, ἢ φιλήσας πρότερον αὐτὸν, ἁπάντων ὁρώντων, καὶ τὸ φίλημα σοὶ ἥδιον τοῦ νέκταρος. Qui labellis tacta pocula alteri praebebat, ut eadem parte biberet, (vide ad *Agath.* Ep. XVI.) *oscula propinare*, οἰνοχοεῖν τὰ φιλήματα, dicebatur. *Lucian.* in Asino c. 8. καὶ ἦν εὐφροσύνη ἡμῶν τὸν οἶνον καὶ τὰ φιλήματα προπινόντων ἀλλήλοις. *Aristaenet.* I. Ep. 25. p. 61. τοῦτον δὴ τὸν τρόπον ὥσπερ ἐκ στομάτων ὑπεφίλουν ἀλλήλους, καταπίνοντες τὰ φιλήματα, καὶ τὸν οἶνον τοῖς χείλεσι κεκραμένον καὶ μέχρι καὶ αὐτῆς τῆς καρδίας παρέπεμπον. Fortasse ap. *Philostratum* Epist. XXIV. p. 924. olim lectum fuit: ἐμοὶ δὲ μόνοις πρόπινε τοῖς φιλήμασιν, pro ὄμμασιν, quam lectionem contextus non patitur. — Nihil est, quod in hoc disticho, recte intellecto, lectorem morari possit. Tentavit tamen nescio quis in Cod. Bodlej. ἆρα φίλημ' ὅτε, (do-

cente *Warton.* in Addend. in Theocr. T. II. p. 348.) fine caufa idonea. — V. 4. σοῖς vir doctus conjecit in apogr. Tryll. — V. 6. ψυχῆς πέπωκα μέλι. ofculum, quod ad animum, non minus dulce ac mel, delabebatur. Epigr. Inc. Auct. LV. p. 161.:

κούρη τίς μ' ἐφίλησεν, ὑφέσπερα, χείλεσιν ὑγροῖς.
νέκταρ ἔην τὸ φίλημα· τὸ γὰρ στόμα νέκταρος ἔπνει.
καὶ μεθύω τὸ φίλημα, πολὺν τὸν ἔρωτα πεπωκώς.

¶. 6.] *XI.* Cod. Vat. p. 577. Edidit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 512. Ultimum difstichon expromfit *Alberti* ad *Hefych.* v. Μέροπες, et *Weffeling.* ad *Diodor. Sic.* T. I. p. 573. 18. Varietatem Codicis Lipf. enotavit *Reiske* in Mifc. Lipf. IX. p. 94. (*Manfo* nr. XXIV. 13.) In puerum Praxitelem, cujus nomen huic lufui, fatis ingeniofo, locum dedit. Notus eft Praxitelis fculptoris Amor (vide *Heyne* in Comment. Soc. Reg. IX. p. 91.), quem inter praeftantiffima ejus opera habitum fuiffe conftat. Ut ille, *Meleager* ait, Veneris filium e marmore fculpfit, fic Veneris filius Praxitelem, fui ipfius imaginem vivam fpirantemque, finxit, novum Amorem, qui, ut ipfe inter deos, fic inter mortales regnum exerceat. — V. 1. ζωγλύφος Cod. Vat. et apogr. Lipf. quod etiam ἄνυσεν ἔρωτα perperam exhibet. ἀνύειν frequens de artificibus. *Archias* Ep. XII. ὅσον θράσος ἄνυσε κάπρου ὁ πλάστας; — V. 3. ἄγαλμα. pulcrum, ut ftatuam. *Achilles Tat.* V. p. 303. ὥστε ἂν ἰδὼν αὐτὴν εἴποις ἄγαλμα. Vide exempla ap. *Dorvill.* ad *Charit.* p. 12. fq. — Sequ. verfu membranae praebent αὐτόματ' εἰκονίσας. Reponebat *Salmafius,* αὐτὸν ἀπεικονίσας, unde *Br.* fecit αὐτὸν ἀπ. *Suam ipfius fpeciem exprimens.* Comparat *Manfo Simonidem* Ep. XC. p. 143. διηκρίβωσεν Ἔρωτα, Ἐξ ἰδίης ἕλκων ἀρχέτυπον κραδίης. Pulcherrimi deorum fimulacrum poëta amafium non minus apte appellat, quam *Ariftaenetus* Laïdem Veneris fimulacrum vocat. I. Ep. 1. p. 2. ὦ φύσεως τὸ κάλλιστον φιλοτέχνημα, ὦ γυναικῶν εὔκλεια, καὶ διὰ πάντων ἔμψυχος τῆς

'Αφροδίτης εἰκών. ἔμψυχον κάλλος et ſimilia vid. in Lectt. *Ariſtaen.* L. II. p. 246. — V. 5. βραβεύει Vat. Cod. non βραβεύῃ, ut *Br.* ait, qui emendatam apographi Bouheriani lectionem pro genuina membranarum ſcriptura habuit. *Dorvill.* βραβεύων exhibet. — Translatae verbi βραβεύειν ſignificationis exempla collegit *Dorvill.* ad Charit. p. 404. et 556. *Lennep.* ad Phalar. p. 134. — V. 6. γῆς Cod. Vat. Vitioſe Lipſienſis τῆς δ' ἅμα κ. μ. σκῆπτρα φοροῦσι π. — V. 7. Μερόπων πόλις. *Cos inſula* Meropum ſedes appellatur jam ab auctore hymni in Apollinem inter Homericos v. 42. unde *Callimach.* hymn. in Del. 160. (ubi vide *Spanhem.* p. 491.) Μεροπηΐδα νῆσον. Conſule *Waſſe* ad Thucyd. VIII. 41. et *Ilgen* ad Hymn. Hom. p. 204. — καινὸν Ἔρωτα. Vide ad Ep. VIII. 3. — Pro νέων Cod. Vat. νέον.

XII. Vat. Cod. p. 577. Hoc Epigr. qui ante *Brunckium* ediderit, ſcio neminem. Primum diſtichon dedit *Warton* ad Theocr. II. p. 322. (*Manſo* nr. XXV. p. 14.) Scriptum eſt in eundem Praxitelem, ſed praecedente longe argutius. Praxiteles, ſculptor, Amoris ſimulacrum, mutam dei imaginem, fecit; puer ὁμώνυμος autem ipſum deum in miſerorum mortalium animis effingit. Hinc apparet, puerum pro majore artifice habendum eſſe, quippe qui non lapidem, ſed ipſa hominum pectora pro ſuo arbitrio fingat. De ſcriptura horum verſuum disputat *Br.* in Lectt. p. 312. — V. 1. Cod. Vat. non Ἔρωτος, ſed ἄγαλμα habet, ut etiam *Warton* exhibuit. Id quod in textu legitur, ut etiam v. 3. verba ἐνὶ τρυφερῷ, ex *Br.* conjectura ſunt, cujus ipſum poſtea poenituit. Cod. habet πέτρῳ ἐν εἰδοφορῶν, non ἐνειδοφόρον, ut in quibusdam apographis legitur. Ex *Brunckii* mente ſic conſtituendi verſus:

Πραξιτέλης ὁ πάλαι ζωογλύφος ἁβρὸν ἄγαλμα
ἀψύχου μορφᾶς, κωφὸν ἔτευξε Πόθον,
πέτρον ἐνειδοφορῶν —

Praxiteles, antiquus ſtatuarius, venuſtum ſimulacrum in-

animis formae, sensu carentem Cupidinem sculpsit. Πόθον est ex emendatione *Bernardi Monetae.* „πέτρον ἐνειδοφο-„ρῶν, *lapidi figuram inducens.* ἐνειδοφορεῖν vocabulum est e „centenis aliis, quae nullibi, nisi in his carminibus, re-„perias. Quod apud nullum alium scriptorem occurrat, „legitima non erat ratio, cur Codicis scriptura mutare-„tur." *Br.* — V. 3. ὁ δὲ νῦν. Hic vero noster Praxiteles, formosus puer. Sequ. vers. Cod. Vat. Ἔρως habet; ut sit ὁ δὲ νῦν Ἔρως. Inepte. Quicunque hunc locum emendaverit, optime de Epigrammate nostro meruit. — Ceterum junge: μαγεύων, *magicis artificiis usus*, ἔμψυχα ἔπλασεν Ἔρωτα, *amorem in pectore fingit.* μαγεύων nimirum ad illecebras pulcritudinis referendum. Formosam puellam μάγον appellat *M. Argentar.* Ep. X. Eam, quae jucundis sermonibus placet, μαγώτερα κεστοῦ φωνεῖν dicit *Philodemus* Ep. X. — V. 5. ἦ τάχα. *Profecto nomine quidem eodem utuntur et statuarius et puer, sed hic illo major est artifex.* Particulis ἦ τάχα sic utitur Noster Ep. XIV. 10. *Nonnus* Dionys. I. p. 10. ἰδὼν δέ νιν ἦ τάχα φαίης. In fine vers. Cod. Vat. κρέσσω legit; et v. sq. μεταρυθμίσας. — V. 6. ἵλαος πλάσσοι. Cum igitur puer sic hominum animos fingat, placide et clementer meum pectus fingat, i. e. mihi faveat. πλάττεσθαι passim de animo. *Plutarch.* T. II. p. 83. D. ψυχῆς πλαττομένης ἔτι δόξαις καὶ νόμοις. *Eustath.* Amor. Hysm. et H. XI. p. 487. ἔρως — πρὸς ὅλον ἐραστὴν μεταπλάττων ἐμέ. — Sequ. vers. jungo τυπώσας ἔχῃ. *ut in visceribus meis Amori templum exstruat.* Similiter Ep. XCVI. ἐντὸς ἐμῆς κραδίης τὴν εὔλαλον Ἡλιοδώραν Ψυχὴν τῆς ψυχῆς ἔπλασεν αὐτὸς Ἔρως. Mortalium pectora Amoris templa dicuntur ad Platonicam rationem, quam attigit *Ruhnk.* ad Tim. p. 7. *Himerius* Eclog. X. 6. p. 180.: licuit Amori πᾶν ἐπίσης ἦθος νεοτελές τε καὶ βέβηλον ἔχειν τέμενος. *Wetstein.* qui h. versum excitat ad N. T. Vol. II. p. 111. comparat *Valer. Max.* IV. 7. *Hominum pectora quasi quodam*

sancto spiritu referta templa sunt. — Ceterum Vat. Cod. legit: ἐντὸς ἐμὴν ψυχὴν ναὸς Ἔρωτος ἔχει. In apogr. Lipf. et *Wetsten.* ἔχοι. sine sensu.

XIII. Vat. Cod. p. 577. sq. Edidit *Dorville* ad Charit. p. 529. Ultimum distichon *Alberti* ad Hesych. v. τύφεται. (*Manso* nr. XXXIV. p. 18.) — V. 1. In marg. Cod. Lipf. qui σιτῶν habet, notatum est γρ. αἴθων. male. σιγῶν αὐδᾷ. Eodem oxymoro utitur Ep. XXIII. καὶ σιγῶν ὄμμασι τερπνὰ λαλεῖ. *Ovidius* I. Amor. IV. 19. *Verba superciliis sine verba loquentia dicam.* — Hyperbolicam summi caloris descriptionem, quae inest in verbis καὶ Ζηνὸς φλέξω πῦρ — haud scio an debeat Noster *Moscho*, qui Eid. I. 23. Amorem τὸν ἅλιον αὐτὸν ἀναίθειν dicit. Cf. Ep. LXXVI. καινὸν θάμβος ὁρῶ· πῦρ πυρὶ καιόμενον. *Nonni* Dionyf. XXXIV. p. 846. Amor φλογερὸν Φαέθοντα κατέφλεγε μείζονι πυρσῷ Καὶ κλονέει πυρόεντα. Tales argutiae, ad veram pulchri normam exactae, placere nequeunt. — V. 3. στέρνοις δ' οὐδ' ἐφώνει. Vat. Cod. In Lipf. tamen apogr. nostra lectio reperitur, quam proinde *Salmasio* deberi suspicor. ἐνὶ στέρνοις. quae caloris sedes. — καὶ πέτρον τήκω. Epigr. ἀδεσπ. XXII. ὅλαν κατέτηκ' Ἀρίβαζος Τὰν Κνίδον· ἁ πέτρα θρυπτομένα θέρεται. Pro τήκω apogr. Tryll. τῆκεν habet. — V. 6. τρεφόμενον Cod. Lipf. in cuj. margine φερβόμενον corrigitur. *Alciphron* III. Ep. 64. p. 434. ᾐσθημένη πόθῳ τυφόμενον. *Philodem.* Ep. XIV. πῦρ ἀπλήστῳ τύφετ' ἐνὶ κραδίᾳ. Veram hujus verbi potestatem illustrarunt *Hemsterh.* ad Hesych. T. I. p. 491. *Rubnk.* ad Tim. p. 251. De amore in pectore gliscente *Dorvill.* ad *Charit.* p. 528. sq.

¶. 7.] *XIV.* Vat. Cod. p. 578. sq. Edidit *Warton* ad Theocrit. T. II. p. 9. *Klotz* ad Tyrt. p. 114. (*Manso* nr. XXXI. p. 16.) Charidamum Ganymedis apud Jovem munere dignum existimat. — V. 1. ὅς γάρ. Cod. Vat. qui sq. versu, verbis transpositis, ὡς ἤδη τῷ θῷ νέκταρ οἰνοχ. exhibet. *Manso* comparat Epigr. ἀδεσπ. VII.

quod et ipſum *Meleagri* eſſe puto: Κρῖνατ', Ἔρωτες, ὁ παῖς τίνος ἄξιος, εἰ μὲν ἀληθῶς Ἀθανάτων, ἐχέτω· Ζανὶ γὰρ οὐ μάχομαι. — V. 3. τίς δ' ἐμοὶ τὸν Cod. Vat. Haec emendata ſunt in apographis, quorum tamen nonnulli τὸν ἐπουράνιον legunt. — ἄνταθλον νίκης. Qui pueros puellasve, quas amant, eximie laudare volunt, ſe deos rivales timere ſimulant. *Charito* L. III. 3. p. 45. τίς ἄρα θεῶν, ἀντεραστής μου γενόμενος, Καλλιῤῥόην ἀπενήνοχε; Idem p. 59. ἀλλὰ προσεδόκα τάχα αὐτῷ καταβήσεσθαι καὶ θεὸν ἐξ οὐρανοῦ ἀντεραστήν. — V. 5. αἴρ. δὴ μοῦνον. Cod. Vat. Lipſ. Wart. Klotz. Iidem in fine pentametri λάβῃ. Hoc unum ſibi paciſcitur, ut puer, inter deos receptus, lacrymas poëtae accipiat νίπτρα ποδῶν. *Aeſchylus* ap. Polluc. X. 22. καὶ νίπτρα δὴ χρὴ θεοφόρων ποδῶν φέρειν. quem etiam reſpexit L. VII. 40. Hoc officium dominis ſervi, proceribus minores praeſtabant. *Plutarch.* Vit. Pompej. T. I. p. 658. D. θεραπεύων ὅσα δεσπότας δοῦλος μέχρι νίψεως ποδῶν καὶ δείπνου παρασκευῆς διετέλεσεν. Caligula, narrante *Suetonio* c. 26. *quosdam ſummis honoribus functos — ad pedes ſtare ſuccinctos linteo paſſus eſt.* — V. 7. στοργῆς. Vat. Conf. Epigr. CIX. — Pro δίυγρον *Klotzius* διύγροις maluit. Nihil mutandum eſſe docet *Manſo*, comparans *Leonid. Tar.* XXXVII. λίχνοισιν ἐπ' ὄμμασιν ὑγρὰ δεδορκώς. et *Antip. Sid.* LXIII. 3. Magis etiam huc facit *Anacreon* Od. XXVIII. 21. βλέμμα ὑγρὸν Bathyllo ſuo tribuens; ubi vide, quae larga manu affudit *Fiſcherus* p. 109. Eleganter *Lucian.* in Amor. 14. T. II. p. 413. ὁ Χαρικλῆς ὑπὸ τοῦ σφόδρα θάμβους ὀλίγον δεῖν ἐπεπήγει τακερόν τι καὶ ῥέον ἐν τοῖς ὄμμασι πάθος ἀνυγραίνων. Interiorem vocis ὑγρός, etiam de oculis uſurpatae, vim aperuit *Beck* de Interpr. V. S. p. 20. — V. 8. καὶ τὸ φίλημ'. *Warton.* — V. 9. εἴθ' ἐθελήσοι. Vat. Cod. — In his verbis amphiboliam poëta quaeſiviſſe videtur. Ut nectar, ſic ambroſia, de Amoris fructu accipi poſſunt; ut poëta dicat, ſe, puero ſibi favente, ejus amplexibus

fortasse et in posterum fructurum esse; vel simpliciter, se inter deos receptum iri.

XV. Cod. Vat. p. 579. Vulgavit *Alberti* ad *Hesych.* v. δακρυῤῥοεῖν, sine lectionis varietate. (*Manso* nr. XXXV. p. 18.) Damidem poëta consolatur, quem Heracliti amore percussum, in pueri liminibus pernoctantem offendit. — V. 2. ἀποψύχει πνεῦμα. *Quod ei superest animi et vitae exspirat. Sophocl. Aj.* 1031. ἐγνάπτετ' αἰὲν, ἔςτ' ἀπέψυξεν βίον. — τὸ λειφθέν. *Asclepiades* Ep. XIII. τοῦθ', ὅ τι μοι λοιπὸν ψυχῆς. — V. 3. ὑπ' αὐγὰν conjiciebat *Salmasius*, (non *Guyetus*) ut *Alberti* monet. Causa emendationis nulla est. — βληθεὶς κηρός. *Asclepiad.* Ep. XXIV. τήκομαι ὡς κηρὸς πὰρ πυρὶ κάλλος ὁρῶν. *Ovidius* Metam. III. 487.:

Sed, ut intabescere flavae
Igne levi cerae, matutinaeque pruinae
Sole tepente solent, sic attenuatus amore
Liquitur.

His praeivit *Pindarus* ap. *Athen.* XIII. p. 601. (in Collect. Fragm. p. 14.) ἀλλ' ἔγωγ' ἐπ' ἀκτῖνας κηρὸς ὣς ἰανθεὶς μελιχρῶν μελισσᾶν τήκομαι. — V. 5. Poëta, nec ipse expers vulneris, cum Damide dolet. Epigr ἀδέσπ. XLIV. οὐκ ἐλεεῖς καὐτὴ πεῖραν ἔχουσα πόνων; Apud *Aristaenetum* L. II. 7. p. 84. ancilla dominam ira et zelotypia flagrantem hoc argumento placare conatur, vt dicat, ὡς ἐρῶσαν δίκαιόν σε μᾶλλον ὑπεραλγῆσαι ποθούσης. — V. 6. δακρυχέων. Vat.

XVI. Vat. Cod. p. 579. Edidit *Klotz* in Musa Strat. nr. XXII. *Warton.* ad *Theocrit.* p. 265. et in Addendis p. 359. Varietatem lectionis enotavit, passimque hoc carmen illustravit *Schneider* in Peric. Crit. p. 53. (*Manso* nr. XXVI. p. 14.) Poëta, puerorum amoribus tabescens et fere consumtus, quid sibi defuncto fieri velit, Cleobulum docet. — V. 1. τὸ γάρ. Haec, usque ad σποδίῃ, uncinis compescenda esse, monet *Br.* in Lectt. Quaedam apogr. τί γὰρ legunt cum interrogationis signo

in

in fine pentametri. Sed bene ſe habet membranarum lectio: *major enim mei pars igne conſumta periit.* Vide ad Epigr. XV. 2. *Callimach.* Ep. IV.:

ἥμισύ μευ ψυχῆς ἔτι τὸ πνέον, ἥμισυ δ' οὐκ οἶδ'
εἴτ' Ἔρως, εἴτ' Ἀΐδης ἥρπασε· πλὴν ἀφανές.

Theocrit. Eid. XXIX. 5. τὸ γὰρ ἅμισυ τᾶς ζοΐας ἔχω, ζῆ τὰν σὰν ἰδέαν, τὸ δὲ λοιπὸν ἀπώλετο. — Verendum erat itaque, ne, quod reliquum eſſet, mox eodem igne conſumeretur. Hinc ἤν τι πάθω, *ſi quid mihi humanitus acciderit. Aſclepiad.* Ep. VIII. ἢν γὰρ ἐγώ τι πάθω, τί ποιήσετε; *Ariſtophan.* Veſp. 384. καὶ μανθάνετ', ἤν τι πάθω 'γώ. In hunc modum accepti verſus ſenſum efficiunt optimum, nec vulneris, quod nusquam eſt, quaerendum remedium, niſi forte commate poſt πλέον incidendum exiſtimaveris, ut arctius jungantur τὸ γὰρ πλέον κεῖμαι et ἐν πυρὶ βαλλόμενος, ut Epigr. ἀδέσπ. IX. ἐν πυρὶ γὰρ νοῦς βέβληται. *Warton* tamen inepte tentavit, ἢν 'ποθάνω et ἤν γε θάνω, quaſi vulgata non idem idque elegantius ſignificet. Doctius, pro exquiſitiore ſua graecae linguae ſcientia, *Wakefield* in Sylv. crit. T. II. p. 61.:

Μή τι πάθω, Κλεόβουλε, (τί γὰρ πλέον, εἰ πυρὶ παίδων
βαλλόμενος, κεῖμαι λείψανον ἐν σποδιῇ;)
λίσσομαι, ἀκρήτῳ μέθυσον — — —

Interpretationem non addidit; ſed videtur ſibi fingere poëtam rogantem Cleobulum, ut ad reſtinguendum ardorem merum ſibi affundat. Sed hanc veram poëtae mentem non fuiſſe, ſequentia docent. Vino cineres irrigare ſolemne fuit, idque iis, qui viventes vino et Veneri litaverant, inprimis gratum fingitur. Unum ex pluribus excitabo *Antipatri Sidonii* locum Epigr. LXXII. p. 25. ubi cum Anacreontis tumulum vino rigandum eſſe dixiſſet, cauſam addit:

ὄφρα κέ τοι σποδιή τε καὶ ὀστέα τέρψιν ἄρηται,
εἰ δή τις φθιμένοις χρίμπτεται εὐφροσύνα.

V. 3. λίσσομ' ἐμ' ἀκρήτῳ *Klotz.* quae *Salmasii* videtur emendatio, ſed praepoſtera. Junge, quod nec *Wartonum* fugit, μέθυσον κάλπιν. ut Epigr. ἀδέσπ. LXXVIII. τέφραν δὲ μεθύσκειν. *Philodem.* Ep. XVII. λύχνον ἐλαιηρῆς ἐκμεθύσασα δρόσου. — Vir Doct. in margine Sched. Tryll. conjiciebat κάλπιν ἔπι γράψας. fruſtra. Totum diſtichon *Schneiderus* ſic diſtinxit, ut ap. *Br.* exhibetur; idemque comparavit Ep. XXXVI. Urnae, quae cineres ſuos teneret, inſcribi vult poëta, hanc Amorem Orco dedicare; quandoquidem ſe amoris impotentia ad inferos detruſum iri putat. Ejusmodi elogium cippo inſculpi voluit amator apud *Theocritum* Eid. XXIII. 46. γράψον καὶ τόδε γράμμα, τό σοι στίχοισι χαράξω· Τοῦτον Ἔρως ἔκτεινε, ὁδοιπόρε. *Propertius* II. 1. 88. *Taliaque illacrymans mutae jace verba favillae: Huic miſero fatum dura puella fuit.* II. 10. 35. *Et duo ſint verſus: Qui nunc jacet horrida pulvis, Unius hic quondam ſervus Amoris erat.*

XVII. Vat. Cod. p. 580. Integrum edidit *Klotz* ad *Tyrt.* p. 112. Alterum diſtichon *Valckenaer* ad Hippol. p. 301. Vide *Schneider.* Peric. crit. p. 72. (*Manſo* nr. XXIX. p. 15.) Confer Epigr. IX. cui noſtrum ſimillimum. — V. 2. περιβλήτους. „In aliis apogr. „πυριβλήτους legitur, quod praeferendum cenſeo.“ *Br.* Illud eſt in membranis. Hoc *Klotzius* exhibet; non tamen in hac lectione acquieſcens, ſive πυριχμήτους ex *Callimachi* H. in Del. 145. ſive πυρὶ βαπτοὺς legendum exiſtimat ex *Moſchi* Eid. I. 29. Hoc mihi quoque placeret. Putabam olim:

πυριφλέκτους εἶχε Πόθων ἀκίδας.

ut Epigr. ἀδέσπ. XXIX. 3. πυριφλέκτοισι πόθοισι. *Euripid.* Ion. 196. πανὸν πυρίφλεκτον αἴρει. — ¶. 8.] V. 3. ἐπόμνυμι *Valcken.* malit. Sed confer Ep. IX. In Vat. Cod. ἐπομνιμαι vitioſe exhibetur. — V. 4. Pro ἤ τις, quod in membranis eſt, quaedam apogr. εἴ τις legunt. Veram lect. ſua ſponte vidit *Valckenarius.*

XVIII. Vat. Cod. p. 580. Nemo, quod sciam, ante *Br.* edidit. (*Manso* nr. XXXVII. p. 19.) Poëta, cum Dionysium, formosum puerum, vidisset, frigidam sibi, ad amoris ignem restinguendum, affundi rogat. Corrigit hoc Epigr. *Br.* in Lect. p. 312. — V. 1. „In prima voce codicis scriptura vitiosa est: ibi enim legitur „ψυχαπάται, quod, licet a totius sententia alienum, tuebatur tamen *Bern. Moneta.*" *Br.* Hinc colligo, ψυχροπόται *Salmasii* emendationem esse. Alloquitur poëta convivas, qui, pro veterum more, nivem vino miscebant. *Asclepiades* Epigr. XX. ἡδὺ θέρους διψῶντι χιὼν ποτόν. Hinc χιόνα πίνειν dicebant; cujus rei plurima exempla collegit *Athen.* L. III. p. 123. F. sq. Vide *Casaubon.* Animadv. p. 236. *Burmann.* ad Petron. c. XXXI. — Cod. Vat. τὰν φιλόπαιδα legit. — V. 2. τοῦ πικροῦ μέλιτος. (Apogr. Lips. πυκοῦ.) Dictum est per oxymorum, de amoris voluptate, multorum dolorum causa et parente. *Longus* L. I. p. 13. χείλη μὲν ῥόδων ἁπαλώτερα καὶ στόμα κηρίων γλυκύτερον· τὸ δὲ φίλημα κέντρου μελίττης πικρότερον. — V. 3. „νίψαι. Verbum hoc et sensui et constructioni officit. „Scribo: ψυχρὸν ὕδωρ, λίτομαι, ψυχρὸν — sic infra XCIII. „λίτομαι occurrit." *Br.* Lect. p. 2. Idem vero p. 313. haec scribit: „Pro corrupto νίψαι conjeceram λίτομαι. A pristinae lectionis vestigiis minus recedit, illamque vere „revocat Buherii emendatio αἶψα, unde palam est ulcus „etiam esse in τάχος. Idem vir amplissimus Bern. Monetae conjecturam probat, ψυχρόν τ' ἄκος. Sed hoc ipsa „nive frigidius mihi videtur et valde κακόφωνον." *Brunckius* itaque corrigendum proponit:

ψυχρὸν ὕδωρ, αἶψα, ψυχρὸν, φίλοι, ἄρτι τακείσης
ἐκ χιόνος τῇ 'μῇ χεῖτε περὶ κραδίῃ.

idque recepit *Manso.* Mihi sic persanatum esse hunc locum non persuadet; sed una syllaba fugitiva reducta scribendum puto:

ψυχρὸν ὕδωρ νιφάδες, ψυχρὸν, τάχος, ἄρτι τακείσης
ἐκ χιόνος — —

Cui conjecturae merito confido, cum eam *Schneidero* probaverim, qui praeterea τάχος in τέκος mutandum censebat. Egregie!

ψυχρὸν ὕδωρ, νιφάδες ψυχρὸν τέκος, ἄρτι τακείσης
ἐκ χιόνος — —

Aquam frigidissimam significans *Achilles Tat.* L. I. 2. p. 10. ὕδωρ ψυχρὸν, ait, οἷον ἀπὸ χιόνος ἄρτι λυθείσης ἔρχεται. *Leonidas Tar.* Ep. XXXIX. νᾶμα βορειαίης ψυχρότερον νιφάδος. Jungitur χιὼν et νιφὰς ap. *Alciphr.* I. Ep. 23. p. 92. χιὼν πυκνὴ καὶ ἐπάλληλος· φερομένη πρῶτον μὲν τοὔδαφος ἐκάλυπτεν· ἔπειτα οὐκ ἐπιπολῆς, ἀλλ' εἰς ὕψος ἤρετο νιφάδος χῦμα πάμπολυ. Homericum νιφάδες χιόνος illustrat *Eustath.* Iλ. M. p. 904. 58. Ceterum hic vel similis locus obversabatur *Philostrato* Epist. XLVIII. p. 937. καὶ τίς ὁ καινὸς ἐμπρησμός; κινδυνεύει αὐτῶν ὕδωρ, κομίζει δὲ οὐδεὶς, ὅτι τὸ σβεστήριον εἰς ταύτην τὴν φλόγα ἀπορώτατον. — V. 4. χεῖται Vat. Cod. et versu seq. εἰ γάρ. Quod *Brunckius* in ἢ γὰρ mutavit. Idem versu 6. distinguit et legit:

πρὶν ψαῦσαι, σπλάγχνων πῦρ ἀπ' ἐμῶν σβέσατε.

XIX. Vat. Cod. p. 581. Edidit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 98. et ex eo *Pierson.* in Verisim. p. 91. Prius distichon, interpunctione laborans, excitavit *Alberti* ad *Hesych.* v. βυθεῖν. Tertium *Warton* ad *Theocrit.* T. II. p. 229. Vertit *Reisk.* in Misc. Lips. IX. p. 93. sq. (*Manso* nr. XLIII. p. 22.) Hominum auxilium implorat poëta, qui e longa navigatione rediens, vixdum pede in terra posito, pueri cujusdam amore in nova pericula conjicitur. — V. 1. βυθεῖν. βοηθεῖν. βυθέοντες. βοηθοῦντες. *Hesych.* Mox miror, *Brunckium*, qui Epigr. sq. doricam formam πελάγευς contra codicis auctoritatem posuit, hic vulgarem πελάγους reliquisse. — V. 2. ἄρτι γε *Dorvill.* — πρωτόπλοον ἴχνος, pro πρῶτον. Sic *Plato*

Epigr. VI. ſecundum lectionem Cod. Vat. νεότατος πρωτοπλόου. Conſtat, poëtas crebro uſurpare adjectiva compoſita, ita ut altera pars compoſitionis in interpretatione prorſus negligenda ſit. — V. 3. ἕλκει. ut captivum trahit. *Callimach.* Ep. V. 4. *Philoſtrat.* Epiſt. XLVIII. p. 937. — φλόγα προφαίνων. Videtur imago ducta a famulo facem praeferente: ut in *Propert.* III. El. XIV. 16. *Ipſe Amor accenſas praecutit ante faces. Plautus* in Curcul. I. 1. 9. *Tute tibi puer es: lautus luces cereum.* ubi correxerim: — *puer es factus: luces cereum.* — Membranarum lectio diſplicebat *Wakefieldio*, qui in Silv. crit. T. III. p. 131. corrigit: φλόγα δ' οἷα, πρόσωπον παιδός — comparatis verbis *Horatii: Urit Glycerae nitor, Et vultus nimium lubricus adſpici.* — ἀπαστράπτει, quod *Dorvillio* deberi puto, cum membranae ἀπεστέπτει legant, ſignificatione tranſitiva eſt poſitum; qualia nonnulla ap. poëtas occurrunt. Vid. *Brunck.* ad *Apollon. Rhod.* III. 225. et ad *Sophocl.* Ajac. v. 40. — V. 5. „Tertium „diſtichon eſt δυσνόητον, adeoque a quibusdam, ut aliunde „traductum, proſcriptum eſt. Credo injuria. Omnia „apographa habent τύπωσεν· arripui ex uno τυπωθέν. „ἡδὺ φίλῳ libri traduces; ſed Cod. Palat. ut edidi. „*Gujetus* ἡδοφίλοις. Fortaſſe alius veritatem viderit.“ *Dorvillii* verba ſunt; qui quod ait, in membranis ἡδυφιλῶ legi, falſum puto. In meo certe apographo, quo nihil accuratius, ἡδὺ φίλῳ exſtat. *Scaliger* ἡδυφίλης corrigebat. *Pierſon* et *Reiske* ἡδὺ φιλῶ. Ille ſic vertit: *Et premo veſtigia ejus, et ſuavem imaginem, in aere formatam, labiis abripiens ſuaviter exoſculor.* Apud *Theocrit.* XX. 1. Εὐνίκα μ' ἐγέλαξε θέλοντά μιν ἁδὺ φιλᾶσαι, ſunt qui ἀδυφιλᾶσαι malint; contra ap. *M. Argentarium* Ep. II. καὶ μέλι μὲν στάζεις ἄπο χείλεσι ἀδυφιλεῦσα, *Reiske* ἁδὺ φιλεῦσα corrigit. Idem vocabulum binis verſibus repetitum offendit *Wakefieldium*, qui l. c. legit: ἤυτε τυπωθέν. — Ad explicandam imaginem de pueri εἴδει ἐν ἀέρι τυπωθέντι

ſacit, ni fallor, *Plutarch.* T. II. p. 766. A.: Amantium οὗτος ἔοικεν ὁ τοῦ πλείονος ἴλιγγος εἶναι καὶ πλάνος, ἐν νέφεσι κενὸν ὥςπερ σκιαῖς θηρωμένους τὸ ποθούμενον. Notum eſt hoc *Petrarchae:*

Ove porge ombra un pino alto, od un colle:
Talor m'arreſto, o pur nel primo ſaſſo
Diſegna colla mente il ſuo bel viſo.

— — — — —

Io l'ho più volte (or chi ſia, che mel creda?)
Nell' aqua chiara, e ſopra l'berba verde
Veduto viva, e nel troncon d'un faggio,
E 'n bianca nube *sì fatta che Leda*
Avria ben detto, che ſua figlia perde.

ἀφαρπάζειν, ſi genuina eſt lectio, de osculo raptim dato et accepto intelligendum; dicitur enim ἁρπάζειν φιλήματα, ut Ep. XIV. 8. et *oscula rapere* ap. *Horat.* II. Od XII. fin. De poteſtate verbi ἁρπάζειν, qua celeritatem indicat, vide *Abreſch.* ad Aeſchyl. T. I. p. 122. *Achilles Tat.* VI. 7. p. 254. ὁ δὲ ἐραστὴς — τὸ μὲν κάλλος εἰς τὴν ψυχὴν ἥρπασε. Neſcio tamen quomodo magis mihi arridet:

ἐν ἀέρι δ' ἡδὺ τυπωθὲν
εἶδος, ἐφερπύζων, χείλεσιν ἡδυφιλῶ.

ad pulcram illam, in aere expreſſam ſpeciem, pedetentim arrepens. Plane ut hic βαίνω ἴχνος ἐπ' ἴχνος — ἐφερπύζων, ap *Apollonium Rhod.* III. 446. Medea Jaſonem oculis proſequitur κῆρ ἄχεϊ σμύχουσα· νόος δέ οἱ, ἠύτ' ὄνειρος, ἑρπύζων πεπότητο μετ' ἴχνια νισσομένοιο. Conf. *Spanhem.* ad Ariſtoph. Plut. 674. p. 260. — V. 7. Miror *Reiskium,* qui cum in apographo ſuo lectionem *Dorvillianam* πικρότερον, quae ipſa eſt membranarum lectio, probandam judicaſſet, in Miſcell. tamen Lipſ. vitioſam apographi Lipſienſis ſcripturam πραότερον praetulit. Poëta ex maris undis ſervatus, in ipſa terra ſe multo gravioribus Veneris fluctibus objectum videt. κῦμα ἐν χέρσῳ. *Macedonius*

Ep. III. animam ſibi *κύματι Κυπριδίῳ* commotam, ſeque ipſum *ναυηγὸν ἐπ' ἠπείρῳ* dicit; cui praeivit *Poſidippus* Ep. VI. *χὠ μὲν ἐνανάγει γαίης ἔπι.* *Alciphron* L. I. Ep. 18. p. 70. *πέπαυσο εἰς ταῦτα δαπανώμενος, μή σε ἀντὶ τῆς θαλάττης ἡ γῆ ναυηγὸν ἀποφήνῃ.* — Ceterum haec per interrogationem elata, aliquid inepti habent. Quare probandam puto conjecturam *Wakefieldii*, qui, deleta interrogandi nota, *ἦ ῥά γε* legit.

XX. Vat. Cod. p. 581. (*Manſo* nr. XLIV. p. 22.) Ejusdem cum praecedente argumenti. — V. 1. *πελάγους.* Cod. Vat. — *ἐν χθονί.* *in terra naufragium facientem.* — V. 5. *διαστίχοντ'* membranae. — V. 6. „E codice editum *αὐτόματος δ' ἄκων.* At contraria ſunt et ſibi „repugnantia *αὐτόματος* et *ἄκων.* Recte *Bouherius* repo„nit *αὐτόματος ἥκων.*" *Br.* in Lect. p. 313. At nihil Bouheriana emendatione frigidius. Nec video, quid in repugnantia verborum *αὐτόματος* et *ἄκων* tantopere poſſit offendere lectorem in Anthologia non plane hoſpitem. Quidni is, quem cupiditas impellit meliore ſui parte fruſtra repugnante et reclamante, ſponte ſua quidem, ſed tamen invitus, ire dicatur? Commentarii ſit inſtar *Propert.* II. El. 19. 59. *Ultro contemtus* (Amor) *rogat et peccaſſe fatetur Laeſus, et invitis ipſe redit pedibus.* *Ovidius* Remed. Amor. 218. *Sed quanto minus ire voles, magis ire memento; Perfer et invitos currere coge pedes.* Meleagro praeivit *Homerus*, cujus eſt *ἑκὼν, ἀέκοντί γε θυμῷ* Ιλ. δ. 43. — V. 7. *γεμισθείς.* Plane ut *Achilles Tat.* L. I. 6. p. 17. *τῶν τῆς κόρης προσώπων γεμισθείς.* Obverſabatur fortaſſe noſtro *Anacreon* Od. XIII. Ἐγὼ δὲ τοῦ Λυαίου Καὶ τοῦ μύρου κορεσθεὶς Καὶ τῆς ἐμῆς ἑταίρης, Θέλω, θέλω μανῆναι. — In Lipſ. apogr. perperam *γεμισθὲν* legitur. — V. 8. Obſcurum eſt in Cod. Vat. *φίλῳ* ſit ſcriptum, an *φίλοι.* Jam diu eſt, quod propter *ξεῖνοι* ſequ. verſus ſcribendum putavi:

ἀλλὰ, φίλῳ, ξεῖνοι, βαιὸν ἐπαρκέσατε.

ἀρκέσατε, ξεῖνοι —

nec *Meleagrum* sic scripsisse dubito. — ¶. 9.] V. 9. ἀρκεσάτω Vat. Cod. — Ut veteres per Jovem hospitalem invocare solebant hospites, sic poëta convivas, et ipsos Amoris telis saucios, per Ἔρωτα ξένιον implorat.

XXI. Vat. Cod. p. 593. Edidit *Klotz* in Musa Strat. p. 63. In apographo Lips. junctum est Epigrammati XXIX. (*Manso* nr. XLV. p. 23.) Ad Theoclem, puerum, cui se totum deditum fatetur, et quem ut deum, suae sortis arbitrum, veneratur. — V. 1. Quaedam apogr. κόθον. *Tibi me Venus et Amor, ut captivum et inermem, subjecerunt.* γυμνὸς est, qui armis privatus in hostium potestatem venit; saepe adjecta voce ὅπλων. Vid. *Wesseling.* Dissert. Herod. p. 99. Passim etiam γυμνὸς et ἄοπλος junguntur. Veterum loca collegit *Klotz.* ad *Tyrtaeum* p. 21. — V. 3. ξείνοις. Vat. Cod. In Lips. apogr. ξεῖνος. In Tryllitschiano, quod passim ad *Salmasii* mentem emendatum textum habere suspicor, ξείνης. ἀλύτοισι χαλινοῖς. *Rhian.* Ep. IV. 7. οὐκέτι γυῖα κινήσεις, ἀλύτῳ δ' ὡς ἀδάμαντι μενεῖς. — V. 4. Profert hunc v. *Alberti* ad Hesych. v. ἀῤῥεπῶς T. I. p. 550. — V. 6. οὐ ξυνῆς *neque communis documenta modestiae.* In his haerere me fateor. Ad puerum commovendum nihil facile, nisi amantis spectata virtus facere poterat. Quo igitur ξυνῆς referendum? — V. 7. ἵλαθ', ἄναξ, ἵλαθι. His verbis deorum numina invocari solebant. Vide *Wetstein.* ad N. T. Vol. I. p. 432. ἄνακτα puerum itaque, non ut dominum modo, sed ut deum appellat. *Aristoph.* Aves 782. Πᾶς δ' ἐπεκτύπησ' Ὄλυμπος, Εἷλε δὲ θάμβος ἄνακτας. *Schol.* τοὺς θεούς. Cf. *Eustath.* ad Ἰλ. α. p. 16. 34. — Hinc statim σὲ γὰρ θεὸν ὥρισε δαίμων, te enim ἄνακτα appellare tuumque propitium numen invocare fas est, cum te fatum constituerit deum. δαίμων de *fato* illustravit *Valcken.* ad Hipp. p. 251. — V. 8. ἐν σοί μοι ζ. Vat. Cod. — ἐν

σοὶ πείρατα ζωῆς. Dictum secundum Homericum αὐτὰρ ὕπερθεν Νίκης πείρατ' ἔχονται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι. Ἰλ. Η. 102. quod expressit *Archilochus* fr. XXXII. Similiter Ep. XLIV. ἐν σοὶ τἀμὰ, Μυΐσκε, βίου πρυμνήσι' ἀνῆπται. Ut verum amoris sensum decet, simpliciter Admetus ap. *Euripidem* Alc. 285. ἐν σοὶ δ' ἔσμεν καὶ ζῆν καὶ μή.

XXII. Vat. Cod. p. 573. Edidit *Abr. Gronovius* in Variis Geogr. p. 174. (*Manso* nr. XXXVI. 19.) Polyxeniden, delicias suas, Heracliti, olim pulchri, nunc exolescentis, exemplo prolato, ut tempore utatur, monet. — V. 1. ἦ καλὸς apogr. Lips. Pro ὅτ' ἦν ποτε *Gronovius* inepte legebat, οἳ ἦν π. *vaeb*, *fuit olim*. Epigr. XXVII. ἦν γὰρ ὅτ' ἦν Δάφνις μὲν ἐν οὔρεσι — τερπνός. — εἶναι dicuntur, qui florent; μὴ εἶναι, qui perierunt. Vide *Elsner* in Obss. Sacr. T. II. p. 25. et 382. *Wetstein.* ad N. T. I. p. 252. — V. 2. Florem Heracliti decidisse, τρίχες indicant, quibus obducitur. δέῤῥις. — τρίχινον πέτασμα, ἐπὶ ταῖς θύραις ταῖς αὐλείαις βαλλόμενον. *Etymol. M.* — Vitiose apogr. Lips. κηρύσσου π. δέῤῥυς. — V. 3. μὴ γαῦρα φρυάσσου. *Rufin.* Ep. XXXVII. ποῦ δ' ὀφρύες καὶ γαῦρα φρονήματα. φρυάττεσθαι de iis, qui majores spiritus sumunt, illustrat *Wesseling.* ad *Diodor. Sic.* T. I. p. 318. — Nemesin respicere jubet poëta puerum, quippe quae superbos pueros puniat, pilos, floris juvenilis pestem, proliciens. Comparandus *Automedon* Ep. II. T. II. p. 207.

Πώγων, καὶ λάσιαι μηρῶν τρίχες, ὡς ταχὺ πάντα
ὁ χρόνος ἀλλάσσει· Κόννιχε, τοῦτ' ἐγένου.
οὐκ ἔλεγον· Μὴ πάντα βαρὺς θέλε, μηδὲ βάναυσος
εἶναι. καὶ κάλλους εἰσί τινες Νεμέσεις.

Conf. *Straton.* Ep. XXXV. et LXXI. *Plutarch.* T. II. p. 770. B. ἔτι δὲ φορτικώτερον ὁ σοφιστὴς Βίων τὰς τῶν καλῶν τρίχας Ἁρμοδίους ἐκάλει καὶ Ἀριστογείτονας, ὡς ἅμα καλῆς τυραννίδος ἀπαλλαττομένους ὑπ' αὐτῶν τοὺς ἐραστάς. Unde emendandus *Stobaeus* Tit. LXIV. p. 410. Βίων πρὸς τοὺς λέγοντας, ὅτι τὸ κάλλος τυραννίδα ἔχει, φεῦ, ἔλεγε, τυραννίδος

τριχὶ καταλυομένης. ubi vulgo τριχῇ legitur. Meleagro puerum τὴν ἐν γλουτοῖς Νέμεσιν venerari jubenti obversabatur fortasse dictum Leonis Byzantii ap. *Plutarchum* T. II. p. 88. E. Λέων Βυζάντιος ὑπὸ κυρτοῦ λοιδορηθεὶς εἰς τὴν τῶν ὀμμάτων ἀσθένειαν, ἀνθρώπινον, ἔφη, πάθος ὀνειδίζεις, ἐπὶ τοῦ νώτου φέρων τὴν Νέμεσιν.

XXIII. Vat. Cod. p. 587. Edidit *Alberti* ad Hesych. v. γλυκυδερκές· unde sumsit *Pierson.* in Verisim. p. 84. Prius distichon profert *Warton* ad Theocr. T. II. p. 238. (*Manso* nr. XXXVIII. p. 18.) Ipsas Gratias Aristagorae venustatem tribuisse ait. Comp. *Rhiani* Ep. V. T. I. p. 480. quod Meleager expressit. — V. 1. Male distinxit *Brunckius* post ἐσιδοῦσαι, quod mutavit *Manso*, *Warton* et *Wakefield* in Delect. Trag. T. II. p. 131. et in Silv. crit. T. I. p. 133. — Dii adspectu et contactu suo mortalibus virtutes, quibus ipsi pollent, tribuunt. *Alciphron* L. III. Ep. XLIV. τί δὲ ὁμιλητικὸν καὶ ἡδὺ φέρει; ἀλλ' ἴσως εὐμενεστέροις ὄμμασιν ἐκεῖνον εἶδον αἱ Χάριτες. Unde *Posidippus* Ep. VII. αὐτοὶ τὴν ἁπαλὴν Εἰρήνιον εἶδον Ἔρωτες. et *Horatius* IV. Carm. III. 1. *Quem tu, Melpomene, semel Nascentem placido lumine videris.* Cf. *Muretum* Var. Lect. IV. 20. — V. 4. γλυκυμυθεῖ καίρια. *Agathias* Ep. XXXV. ὅς τε σοφοῖς μύθοις καὶ πλάσμασι καίρια λέξας Παίζων ἐν σπουδῇ, πείθει ἐχεφρονέειν. *Callimach.* Ep. LXIII. οἴνῳ καίρια συγγελάσας. In prudentiae laudem passim ap. tragicos τὰ καίρια λέγειν occurrit, quorum loca collegit *Abresch.* ad Aesch. T. I. p. 120. Unde apparet, poëtam in Aristagora simul prudentiam sermonum eorundemque suavitatem et amoenitatem laudare. Quare non erat, cur *Warton* corrigeret — καὶ γλυκυμυθεῖ κηρία. *suaviter loquitur ipsos favos.* Inter exempla, quae ad hanc suam conjecturam firmandam profert, nullum est, quod ei probabilitatem conciliet. — V. 5. τί δὲ πλέον; Quid lucrabor, puero, qui vel ex longinquo ferire potest, procul abeunte? ὡς γὰρ Ὄλ. Vat. Cod. Quaedam apogr.

etiam Ὀλυμπου exhibent. Pro νέον, quod friget, *Reiskius* et *Wakefield* νέος legunt. *Christodorus* in Ecphrasi v. 91. οἷα Ζεὺς νέος ἄλλος ἐν Αὐσονίοισιν ἀκούων. Cf. ad Epigr. VIII. 3. — μακρὰ κεραυνοβολεῖ, ut is, *qui certa tenera tela dimittit manu* (*Seneca* Herc. Oet. 540.) apud *Moschum* Eid. I. 13. μικκύλα μὲν τήνω τὰ χερύδρια, μακρὰ δὲ βάλλει. Verbum κεραυνοβολεῖν, quo lexica carent, hinc fortasse sumsit *Philipp. Thess.* Ep. II.:

εἶπα, καὶ ἁ Νέμεσις με συνήρπασε, κεὐθὺς ἐκεῖμαν
ἐν πυρὶ, παῖς δ' ἐς ἐμ', ὡς Ζεὺς, ἐκεραυνοβόλει.

XXIV. Cod. Vat. p. 587. Edidit *Klotz* in Musa Strat. p. 61. Primum distichon laudat *Warton* ad Theocr. p. 166. Ultimum *Valcken.* ad Ammon. p. 136. (*Manso* nr. XXXIII. p. 17.) Disputavit de variis hujus carminis lectionibus *Schneider.* Per. crit. p. 58. Somnium poëta enarrat, quod, cum puerum ipsi in ulnis posuisset, dulce amoris desiderium in pectore suo reliquerat. — V. 1. 2. Cod. Vat. legit: ἐνύπνιον ἁβρὰ γελῶντος Ὀκτωκαιδεκέτους παιδὸς ἔτ' ἐν χλαμύδι. Quam lectionem etiam Lips. apogr. servavit, nisi quod ἁβρά γε λῶντα exhibet. Alii aliter; piget enim futiles apographorum enotare aberrationes. *Brunckiana* lectio in schedis Tryll. reperitur, unde eam a *Salmasio* profectam esse suspicor. Pro meo sensu optime se habet membranarum lectio, et *Salmasii* invento longe est elegantior. Vulgaris enim loquendi ratio fert dicere: Ἔρως κατ' ἐνύπνιον ἤγαγε παῖδα ὑπὸ χλαῖναν· exquisitior autem et poëtica: ἐνύπνιον παιδὸς, i. e. *pueri per quietem visa species.* Verba ἔτ' ἐν χλαμύδι aetatem pueri significant, qui ephebοrum vestem nondum deposuerat. Vide ad Ep. IX. 1. Confert *Schneiderus* in Addend. p. 115. Ep. CXXIV. 1. 2. — Vers. secundum sincere scriptum profert *Valcken.* ad Adon. p. 408. A. ubi de forma ὀκτωκαιδεκέτης disputat. Supersedere possumus *Wartoni* conjectura, παῖδα μετὰ χλαμύδι legentis. —

¶. 10.] V. 3. ὑπὸ χλαῖναν. Vide ad *Asclepiad.* Ep. XX. 3.— V. 4. ἐτρεφόμαν est ex emendatione *Scaligeri*; nam membranae ἐτρεπόμαν legunt. In nonnullis apogr. ἐτρέφομεν exstat. Vide *Valckenar.* ad Amm. p. 45. — κενεὰς ἐλπίδας. *vanum verae et robustae voluptatis simulacrum.* κενὴν Κύπριδα obscoeno sensu dixit *Scythinus* Ep. I. 8. T. II. p. 104. De Hannibale per quietem bella gerente *Silius Ital.* I. 69. *invenere futuras Miscentem pugnas et inania bella gerentem.* — Vix tamen puto, verba ἐλπίδας τρέφεσθαι in hoc rerum contextu recte locum habere, siquidem, quod *Valckenarius* putabat, pro βουκολεῖσθαι ἐλπίσιν sunt posita. *Spei* certe mentionem hic fieri non exspectaveram. — V. 5. μνήμης Vat. Cod. et apogr. Lips. Sed unde τέρπει in hoc apographum venerit, non exputo. Etiamnum desiderium hoc somnio excitatum in mente haeret; sive, desiderium verae et solidae voluptatis mihi somnii suavissimi memoriam nunquam non revocat. Expressit Noster *Anacreontem* VIII. qui idem, grato somnio viso, μεμονωμένος, inquit, ὁ τλήμων Πάλιν ἔθελον καθεύδειν. Pro πτηνοῦ Cod. Tryll. δεινοῦ. Comparavit *Schneiderus* Epigr. Anthol. Lat. T. I. p. 643.

Te vigilans oculis, animo te nocte requiro;
Victa jacent solo cum mea membra toro.
Vidi ego te mecum falsa sub imagine somni:
Somnia tu vinces, si mihi vera venis.

V. 7. Post versum sextum in Cod. Vat. relictum est spatium, ut si quid abesset, quod nihil est. — Versu sq. pro κάλλευς *Köblerus* ad Theocrit. p. 58. ubi integrum carmen ex Musa Strat. *Klotzii* repetivit, καλοῖς conjicit; glandes pro frugibus offerens. Apte vulgatae lectioni defendendae *Schneiderus* adhibuit Ep. *Posidippi* XVIII. T. II. p. 50. τὸν τριέτη παίζοντα περὶ φρέαρ Ἀστυάνακτα Εἴδωλον μορφᾶς κωφὸν ἐπεσπάσατο. εἴδωλον de vano et inani simulacro illustrat *Elsner.* Obss. Sacr. p. 97.

XXV. Cod. Vat. p. 587. Duo priora disticha expromsit *Warton.* ad Theocrit. T. II. p. 75. postremum p. 84. Secundum *Alberti* ad Hesych. v. κράμμα. Varietatem lectionis enotavit *Schneider.* Per. crit. p. 84. sq. (*Manso* nr. XXXIX. p. 20.) Se Cupidinis malitia novis amoribus irretitum esse conqueritur. — V. 1. ἤρηται Cod. Vat. quod *Salmasius* procul dubio statim in describendo emendavit. Apographa enim, quae scio, ἤρκται habent. — ἦ γὰρ ἀλύων. Significare videtur, Amorem obiter et aliud agentem vulnus ipsi inflixisse; quod ad superbos protervi pueri mores adumbrandos facit. ἀλύειν enim nonnunquam otiosi et remissi animi conditionem significat. Vide *Perizon.* ad Aelian. V. H. IX. 26. et quae de hoc verbo disputavit *Krebs* ad Plutarch. de Aud. Poët. p. 166. Hoc sensu usurpatum opponitur τῷ ξυντείνειν, ut ap. *Philostr.* Vit. Apoll. VI. 5. p. 233. ἀνδρὶ ἐσταλμένῳ τρόπον ὅνπερ οἱ Μεμφῖται, καὶ ἀλύοντι μᾶλλον ἢ ξυντείνοντι. *Schneiderus* tamen lectionem ἀλύων vitiosam censebat. — ἔκνισ' ὁ θερμὸς ἔρως. Socrates cum ad pulcrum puerum paulo propius accessisset, ταῦτ' ἄρα ἐγὼ, ait, ὥςπερ ὑπὸ θηρίου τινὸς δεδηγμένος, τὸν μὲν ὦμον πλεῖον ἢ πέντε ἡμέρας ὤδαξον καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ κνίσμα τι ἐδόκουν ἔχειν. *Xenophon* Symp. p. 698. 50. κνίσμα et κνίζειν de amoris cruciatibus jam *Herodotus* usus est V. 62. p. 465. τὸν δὲ Ἀρίστωνα ἔκνιζε ἄρα ὁ τῆς γυναικὸς ἔρως. Nec non de laetitia animum suaviter pungente et commovente *Pindar.* Isthm. VI. 74. ἀδεῖα δ' ἔνδον μιν ἔκνιξε χάρις. — V. 3. ἕξεις πάλι Cod. Vat. et in fine versus γράμμα. Utrumque a *Guyeto* mutatum putatur. Alterum, monente *Wartono* in Addendis p. 351. in Cod. Parisino emendatum est, viro docto κράμμα, i. e. κρᾶμα, adnotante. Eidem *Guyeto* versu sq. *Alberti* tribuit conjecturam πιόμενος. Verum haec omnia a *Salmasio* profecta nullus dubito. Si *Brunckius* membranarum lectionem cognovisset, vix πάλι et καιόμενος immutasset. Utraque lectio optima. Poëta non

nunc primum amaverat; hinc πάλι· mulſum amoris autem vim habebat ad inflammandum pectus; hinc καιόμενος μέλιτι. Recte *Alberti* admovit *Meleagri* Ep. LVIII. 14. ὀπτῷ καιομένη μέλιτι. ubi eidem emendatori πιομένη legenti *Brunckius* non obſequutus eſt. — Seq. verſ. *Schneiderus* λαρῷ malebat; in quam conjecturam poſtea etiam *Wakefield* incidit in Dilęctu Trag. T. I. p. 223. — V. 5. Διοφάντου. *Wartoni* Apogr.

XXVI. Cod. Vat. p. 588. Duo priora diſticha edidit *Warton* ad Theocr. II. p. 81. Ultimum *Alberti* ad Heſych. v. λυσιμελής. Integrum *Klotz* ad Straton. p. 62. Varietatem lectionis collegit *Schneider* in Per. crit. p. 59. et 113. (*Manſo* nr. XXXII. p. 17.) Conqueritur poëta de flamma, quam pulcri pueri adſpectus in pectore ſuo incenderat. — V. 1. Εὐόδιον στείχοντα μεσέμβρινον Cod. Vat. *Brunckiana* lectio reperitur in marg. apogr. Voſſ. et in Schedis Vinarienſibus. Neceſſitatem mutationis non video. Parum aut nihil refert, utrum poëta in via *ambulans* Alexin viderit, an idem Alexin in via *ambulantem* obſervaverit. Nec μεσαμβρινὸν articulum neceſſario poſtulabat. *Theocrit.* VII. 21. πᾶ δὴ τὺ μεσαμέριον πόδας ἕλκεις; — V. 2. Quod *Brunckius* edidit, idem in Cod. Vat. legitur, niſi quod membranae καρπῶν exhibent. καρπὸν reperio in Schedis Vinar. eamque lectionem Vir doctus allevit margini Cod. Voſſ. Cum in apogr. Lipſienſi legatur: ἀρτικόμᾶν καρπῶν κυομένου θέρεος, *Schneiderus* tentavit: ἀρτικόμαν, καρπῶν κυομένου θέρεος, *meſſem* vel *ſegetem* intelligens, *quae adhuc in flore eſt*, quod tempus anni calidiſſimum eſſe ſolet. *Koehlerus* in Notis ad Theocrit. p. 66. ἄρτι κόμαν καρπῶν κειρομένου θέρεος, interpretatione non addita. In *Brunckiana* lectione καρπὸν ἀρτικόμαν de ariſtis accipio, jamjam eminentibus, et quaſi crine quodam glumam veſtientibus. θέρος ipſa ſeges eſt. θέρεος κειρομένου κατὰ καρπ. ἀρτικ. *cum in ſegete ariſtae jam prodeuntes et emicantes torrerentur aeſtu.* — V. 3.

διπλαῖ Cod. Vat. — Verſ. ſeq. ἠέλιον Apogr. Voſſ. — V. 5. Et in hoc verſu diſcrepant apographa, quorum nonnulla αἰ, alia νῦν pro νὺξ exhibent. Nox ſolis radios ſopire dicitur, ut ap. *Sophocl.* in Trach. 94. ὃν αἰόλα νὺξ — κατευνάζει φλογιζόμενον ἅλιον. — Flammam de pueri oculis pectore conceptam, ejusdem ſpecies per ſomnum viſa, denuo excitavit. — V. 7. ὕπνον. Apogr. Lipſ. — λυσίπονος, quem *Homerus* λυσιμελῆ vocat. Vide *Euſtath.* in Odyſſ. p. 720. 47. et in Il. p. 1463. 20. — Egregie noſtrum carmen illuſtrat locus *Achillis Tatii* a *Schneidero* laudatus L. VI. p. 399. ἐπεὶ δὲ εἶδεν τὴν Λευκίππην, ἀνέφλεγε τὴν ψυχὴν καὶ ἔδοξεν αὐτῷ τότε καλλίων γεγονέναι. θρέψας γὰρ ὅλης τῆς νυκτὸς τὸ πῦρ, ὅσον χρόνον ἀπελείφθη τῆς κόρης, ἀνεζωπύρησεν ἐξαίφνης, ὕλην λαβὼν εἰς τὴν φλόγα τὴν θέαν. Similiter *Xenophon Epheſ.* I. 4. p. 9. ταῦτα ἑκάτερος αὐτῶν δι' ὅλης τῆς νυκτὸς ὠδύρετο· εἶχον δὲ πρὸ ὀφθαλμῶν τὰς ὄψεις τὰς ἑαυτῶν, τὰς εἰκόνας ἐπὶ τῆς ψυχῆς ἀλλήλων ἀναπλάττοντες. Noviſſima ejusmodi ſunt, ut ex *Meleagri* verbis — ψυχῇ κάλλος ἀπεικονίσας, expreſſa dicas.

XXVII. Cod. Vat. p. 588. Primum diſtichon dedit *Salmaſ.* ad Solin. p. 30. A. Integrum *Toup.* in Cur. Noviſſ. p. 277. ed. Lipſ. (*Manſo* nr. XL. p. 20.) Non jam Daphnidem, nec Hyacinthum carminibus celebrandos eſſe, cum Dion inter pulchros principatum teneat. — V. 1. De Daphnide, inter Siculos celeberrimo, omnia nota vel ex *Theocriti* Eid. I. Conf. *Parthenium* c. XX. *Aelianum* V. H. X. 18. Pani ille in deliciis fuiſſe dicebatur. Cf. *Glaucum* Ep. II. T. II. p. 347. *Zonae* in Anal. T. III. p. 331. (Lipſ. ed. II. p. 69.) Recte itaque caprarii, quod paſtorum genus inprimis tutela Panis gaudet, Daphnidem, in Panis gratiam, celebrare dicuntur. — V. 3. Cod. Vat. habet λύρη, caſu recto, et ſq. verſ. Δάφνι. Illud verum puto propter αἰπολικαὶ σύριγγες. Inſtrumento Pani et caprariis proprio opponitur λύρη, Φοίβοιο προφῆτις, *lyra, Phoebi interpres.* Ut

Pani Daphnis, ſic Apollini Hyacinthus in deliciis fuerat; illum canebat ſyrinx, hunc lyra celebrabat. Haec ſi recte poſui, et λύρῃ pravam eſſe emendationem apparet, et Daphnes mentionem ſeq. verſu factam, plane ab hoc loco alienam eſſe. Depravatam eſſe lectionem in verbis Δάφνῃ παρθενίῃ, nullus dubito, ſed quid reponendum ſit, non facile dixerim. Expromam tamen conjecturam, magis ut alios ad ſimiles conatus excitem, quam quod me verum reperiſſe exiſtimem:

μηδὲ σὺ τὸν στερχθέντα, λύρη, Φοίβοιο προφῆτι,
ἄνθει παρθένιον μέλφ' Ὑάκινθον ἔτι.

Neque tu, o lyra, Phoebi interpres, adhuc celebra Hyacinthum, olim amatum et virginali flore conſpicuum. ἄνθει παρθένιον vocat, cujus genas nondum lanugo obumbrat, puellae quam puero ſimiliorem. *Philoſtrat.* Epiſt. XLIII. p. 944. πρὶν μὲν γὰρ ἀνθεῖν, οὐδὲν ἀπεῖχον γυναικὸς αἱ σαὶ παρειαὶ, οὖσαι ἁπαλαὶ καὶ διαυγεῖς· ὅτε δὲ ἤδη χνοάζεις, ἀνδρικώτερος εἶ σεαυτοῦ. Jam videamus, quae alii de hoc diſticho ſtatuerint. *Brunckius* igitur haec habet: „Hic „nihil emendandum eſt, niſi quod v. 5. ſcribendum ἐν „οὔρεσιν, ἠδ' Ὑάκινθος. Hoc omiſſo vir ſagaciſſimus, cu„jusque doctrinae plurimum tribuo, Cur. noviſſ. in Sui„dam p. 123. (277. ed. Lipſ.) aliud quid emendatione „indigere cenſet, et diſtichon medium ſic conſtituit:

„μήτε σὺ τὸν στερχθέντα, λύρη, Φοίβοιο προφῆτι,
„Δάφνῃ παρθενίῃ μέλφ' Ὑάκινθον ἔτι.

„Verum hic de puerorum amoribus agitur, nec ulla „Daphnes Nymphae mentio fieri debuit. In primo „diſticho poëta non Pana, ſed caprarios ſilere jubet; „ſic in ſecundo non Apollinem, ſed ſacerdotem Apol„linei templi, cui in honorem amatae deo Daphnes, „nomen Apollini carum, Daphne, impoſitum. Duo „pueri in tertio diſticho ſoli commemorantur; nihil ibi „de puellari amore. *Nec Daphnis Pani amatus, nec Hya-*

„cinthus,

„*cinthus, Apollinis deliciae, amplius celebrandi sunt, sed* „*Dion solus.* Sic sibi omnia respondent, et apte co-„haerent. μηδὲ σὺ προφῆτι Δάφνη παρθενίῃ· hoc confertur „cum αἰπολικαὶ σύριγγες. μέλπε ἔτι Ὑάκινθον cum μηκέτι „Δάφνιν φωνεῖτε. τὸν στερχθέντα λύρῃ Φοίβοιο cum αἰγιβάτῃ „Πανὶ χαριζόμεναι. Dixit autem poëta λύρῃ Φ. pro Φοίβῳ „λυρᾳοιδῷ, aut quia fingitur Apollo amasio Hyacintho „affectus suos fidibus saepe ceciniſſe, pueri pulcritudi-„nem celebraſſe, et mortem lugubribus elegiis ad ly-„ram cantando defleviſſe." Haec Vir clariſſimus; cujus interpretationem argutiorem quam veriorem eſſe, omnes intelligunt. In *Toupii* vero emendatione Δάφνῃ παρθενίῃ dictum foret pro σὺν Δ. *simul cum Daphne puella*; quod et ipsum duriſſimum. — ¶. 11] V. 5. ὅτ' ἦν. *dum florebat* s. *vivebat.* Cf. ad Ep. XXII. 1. — Mox pro σοὶ non, ut *Brunckius* voluit, ἠδ' legam, quod elumbe eſt, ſed:

ἦν δ' Ὑάκινθος

τερπνός.

Ceterum *Meleager* expreſſit *Callimachum* Ep. XLVI. οὐκέτι Δάφνιν, ποιμένες, Ἀστακίδην δ' αἰὲν ἀεισόμεθα.

XXVIII. Vat. Cod. p. 575. (*Manſo* nr. XLII. p. 21.) Ad Amorem, face et ſagittis in poëtam ſurentem. — V. 1. ἄγριε δαῖμον. *Saevus Amor. Tibull.* III. El. IV. 65. Infra Ep. XCV. 6. Venus ap. *Ariſtaenetum* II. 15 p. 95. καὶ ταύτην ἐξ ἀφανοῦς ἡ Δαίμων προσέπνευσέ μοι τὴν γνώμην. — λὰξ ἐπίβαινε ut dominus ſervi cervicibus imponit pedes. *Paulus Silent.* Ep. XX. Amor mihi λὰξ ἐπιβὰς στέρνοις πικρὸν ἔπηξε πόδα. *Ovid.* Remed. Amor. 529. *Mollior es, nec abire potes, vinctusque teneris, Et tua ſaevus Amor ſub pede colla premit.* De Venere Deidamia in Heroid. Ep. IX. 11.:

Plus tibi quam Juno nocuit Venus: illa premendo
Sustulit: haec humili ſub pede colla premit.

Tum omnino irae et contemtus vox τὸ λὰξ ἐπίβαινε. *Theognis* v. 825. λὰξ ἐπίβα δήμῳ κενεόφρονι, τύπτε δὲ κέντρῳ ὀξέϊ καὶ ζεύγλην δυσλόφῳ ἀμφιτίθει. Tanquam irati cujusdam et alterum ad iram provocantis vocem *Plutarchus* T. II. p. 457. C. hunc verſum laudat:

βαῖνε λὰξ ἐπὶ τραχήλου, βαῖνε καὶ πέλα χθονί.

V. 4. τέφρη. Ex *Aſclepiad.* Ep. XIII. καὶ πάντως τέφρην θέσθε με κἀνθρακίην. *Theophyl. Simoc.* Ep. IX. ἐμοὶ ἀπηθαλώθησαν αἱ φρένες τῷ ἔρωτι, καὶ δαλοῦ δίκην τὸ περιστέρνιον ἐκπεφλόγισται.

XXIX. Vat. Cod. p. 593. Edidit *Klotz.* in Straton. nr. XXV. In apogr. Lipſienſi conjunctum eſt cum Ep. XXI. Vide *Schneider* in Per. crit. p. 56. (*Manſo* nr. IV. p. 6.) Poëta animam ſuam navi, quam Venus et Amor regant, comparat. Eadem Allegoria eſt Ep. XLV. ubi etiam pars verſus tertii repetitur. — V. 1. Amorem gubernatoris fungentem vicibus habemus ap. *Ovidium* in Heroid. XV. 215. *Ipſe gubernabit, reſidens in puppe, Cupido, Ipſe dabit tenera vela legetque manu.* οἴαξ eſt pars πηδαλίου, ut ex *Euſtathio* Od. V. p. 221. 35. docuit *Schneiderus.* — V. 3. χειμαίνει Vat. Cod. et βαρύς. et ſic Ep. XLV. Noſtra lectio reperitur in Schedis Tryll. — Verſu ult. *Klotzius* παμφίλῳ edidit. Ad mare Pamphylium reſpici, ita tamen, ut πάμφυλος appellative ſit poſitum, *in mari omnis generis puerorum,* notavit *Brunckius,* poſt *Schneiderum* l. c. p. 57.

XXX. Vat. Cod. p. 594. Edidit *Warton* ad Theocr. T. II. p. 102. *Klotz.* ad *Tyrt.* p. 79. Cf. *Schneiderum* in Per. crit. p. 96. (*Manſo* nr. XXVII. p. 15.) Cleobuli et Alexidis, utriusque pulchri et jucundi, mutuos amores celebrat. In ſimili argumento *Martial.* IV. Ep. XIII.:

Tam bene rara ſuo miſcentur cinnama nardo,
Maſſica Theſeis tam bene vina favis:

Nec melius teneris junguntur vitibus ulmi,
Nec plus lotos aquas, litora myrtus amat.

V. 1. νεῦμα habet *Warton*, qui νᾶμα, χεῦμα et ῥεῦμα tentat. Membranarum lectio verissima. Ad sensum facit *Lucianus* in Prometh. 5. p. 31. τί οὖν οὐχὶ καὶ ἔμπαλιν γένοιτ' ἂν εὔμορφόν τι ἐκ δυοῖν τοῖν ἀρίστοιν ξυντεθὲν, ὥσπερ ἐξ οἴνου καὶ μέλιτος τὸ ξυναμφότερον ἥδιστον. — V. 3. τὸν ἁβροκόμην ex *Anacr.* Od. VI. 8. Vide *Hesych.* in ἁβροκομᾷ, ubi *Alberti* hunc versum expromsit. Sylvam locorum, in quibus hoc vocabulum occurrit, congessit *Locella* ad Xenoph. Ephes. p. 123. — V. 4. θνατὸν ὄντως τὸ κ. ο. Vat. Cod. quod etiam in Lips. apogr. legitur, ubi in marg. θνητόν γ' ὄντως τᾶς κ. notatum; omnino male. *Wartonus* habet εὔκρατον ὄντως τᾶς κ. nescio unde; ipse εὐκράτου corrigendum censet. *Klotzius* ὄντως θνητὸν κ. edidit. His omnibus *Brunckiana* lectio elegantia praestat; an etiam omnes veritatis numeros habeat, definire non ausim. — οἰνόμελι. quod vetustiores μελίκρατον vocabant, *mulsum* ex vino et melle mistum. Conf. *Pierson.* ad Moer. p. 254. sq. et *Bernard.* ad Theoph. Non. T. I. p. 125.

XXXI. Vat. Cod. p. 594. Edidit *Majus* in Bibl. Uffenbach. nr. 152. unde sumsit *Wolf.* in Fragm. Sapph. p. 237. (*Manso* nr. XXVIII. p. 15.) Poëta binos diversi coloris pueros, candidum et fuscum, amans, id sibi propter nomen fatale fuisse docet. Hanc poëtae mentem esse, et *Schneiderus* perspexit et *Manso*. *Brunckius* haec notavit: „Mutilum videtur hoc carmen; unum „saltem in medio distichon deest. In cod. scriptum „v. ult. πλέξειν ἐκ λευκοῦ φασί — correctum in margine „ἤ γὰρ ἔρωτας ἐκ λευκοῦ πλέξαι. Nihil hic decreverim, „quum vix sensus aliquis ex his reliquiis erui possit." Nihil plane deest; et amplectenda marginis lectio: *Dicunt enim, Amores me ex candido et nigro contexuisse;* ex μέλανος et ἀργοῦ scilicet. Similiter, id est, inepte in

eodem nomine lusit *Euripides* ap. Etymol. M. p. 576. 30. Μελέαγρος μελέαν γέ ποτ' ἀγρεύσεις ἄγραν. Noster autem *Philodemum* ante oculos habuit, qui simili acumine Ep. II.:

αὐταί που Μοῖραί με κατωνόμασαν Φιλόδημον,
ὡς αἰεὶ Δημοῦς θερμὸς ἔχοι με πόθος.

XXXII. Vat. Cod. p. 119. et 571. Sub *Posidippi* nomine legitur in Planudea p. 452. St. 587. W. Huic potius quam *Meleagro* hoc carmen tribuere velit *Brunckius* propter *Posidippi* Ep. X. quod ad Heliodorum est scriptum. (*Manso* nr. XLI. p. 21.) Amorem per Musam precatur, ut tandem suum Heliodori amorem sopire velit. — V. 1. Ἡλιοδώρου. Sic Vat. loco secundo. In priore Ἡλιοδώρας, quod Planudes arripuit. — Seq. versu οἰκέτιν Vatic. altero loco. Haec vocabula passim confusa sunt. Vide Exercit. crit. T. II. p. 180. —

¶. 12.] V. 3. νὴ γάρ. Planud. — βαλλην. (ει supra scriptum) sic Vatic. altero loco; et sq. versu πτανὰ (η supra scriptum) loco priore. Ad sensum conf. *Paul. Silent*. Ep. XX. — V. 5. Mira discrepantia lectionis in hoc versu. Priore loco Vatic. habet: εἰ καί με κτείναις, λείψω φωνὴν προϊέντα· et supra scriptum ἱεῖσαν. quod fere convenit cum Planudea lectione, ubi tamen κτείνῃς legitur. Eaedem membranae loco posteriore: εἰ καὶ ἐμὲ κτείναις λείψω φωνεῦντ' ἐπὶ τύμβῳ, quod *Br*. secutus est, κτείναις in κτείνῃς mutato. Color fortasse ductus ex *Theocrit*. Eid. XXIII. 46. γράψον καὶ τόδε γράμμα, τὸ σοῖς τοίχοισι χαράξω· Τοῦτον Ἔρως ἔκτεινεν, ὁδοιπόρε, μὴ παροδεύσῃς.

XXXIII. Vat. Cod. p. 577. Planud. p. 485. St. 629. Wech. (*Manso* nr. XXII. p. 13.) Sententiam ductam notat *Schneiderus* Per. crit. p. 132. ex *Xenoph*. Symp. p. 138. ed. Bach νῦν γὰρ ἐγὼ Κλεινίαν ἥδιον μὲν θεῶμαι ἢ τἄλλα πάντα τὰ ἐν ἀνθρώποις καλά· τυφλὸς δὲ τῶν ἄλλων ἁπάντων μᾶλλον ἂν δεξαίμην εἶναι ἢ Κλεινίου ἑνὸς ὄντος.

Idem *Brodaeus* animadverterat. Menander, ſine Glycera ſua Aegyptum aditurus, ſibi videretur μόνος ἐν τοσούτῳ ὄχλῳ Αἰγυπτίων ἐρημίαν πολυάνθρωπον ὁρᾶν, ap. *Alciphron.* L. II. 3. p. 228. Ab hujus diſtichi, quod et elegantiſſimum eſt, et facillimum, ſenſu mire aberravit *Meineckius*, cujus verba adſcribam, ut ex hoc uno ſpecimine illius enarratoris virtus et praeſtantia intelligatur. „Poëta „cum fulgentem Theronis pulcritudinem deſcribere „vellet, comparat eum cum univerſo. τὰ πάντα, quod „ſolis radiis egregie ſplendeat. ἢν δέ. jam, inquit, cum „univerſi coeli ſerenitatem, Solis ignes, ſiderumque „fulgorem adſpicio, cum igitur tuam, Theron, prae„claram pulcritudinem ſpecto, τοὔμπαλιν, oculis nebula „offunditur et me excoecat fere praeſtantiſſima facies.“ Denſiſſimas profecto tenebras interpretis animo offuſas fuiſſe neceſſe eſt, cum ea ſcriberet, de quibus poëta ne cogitavit quidem. — Ceterum *Br.* exhibuit lectiones Planudeae. In Vat. Cod. pentameter ſic legitur: βλέψω, τόνδε δὲ μὴ, τἄμπαλιν οὐδὲν ὁρῶ.

XXXIV. Vat. Cod. p. 591. Edidit *Pierſon* in Veriſim. p. 85. (*Manſo* nr. XXIII. p. 13.) Poëta, cum Theronem pulcrum eſſe negaſſet, mox Nemeſin ultricem expertus, incredibili pueri amore incenſus eſt. Expreſſit Noſtrum *Philipp. Theſſ.* Ep. II. p. 211. — V. 1. ἃ μὴ θέμις. Hanc lectionem praeſtat Cod. Vat. et margo apogr. Scalig. in cujus contextu θεός legitur. — Sequ. verſu membranae οὐ με μαθών, quod, neſcio quis, in marg. Scalig. corrigere auſus eſt in οὐκ ἔμαθον· imperite. θυμὲ legitur in apogr. Voſſ. — V. 3. αὐτὸς ὑπέστης. Si ſincera eſt lectio, ſenſus eſſe debet, *tu ſolus auſus es ejusmodi quid pronuntiare.* αὐτὸς pro μόνος paſſim illuſtrarunt Viri doctiſſimi. Vid. *T. Hemſterh.* ad Lucian. T. I. p. 130. Sed mihi Meleager ſcripſiſſe videtur:

ἀλλ' ἀντίος ἔστης,
οὐδὲ Διὸς πτήξας πῦρ τὸ κεραυνοβόλον.

Tu eum contra intueri ausus es, quae non multo minor est audacia, quam ipsum Jovis fulmen sustinere. *Sappho* virum pulcram puellam ex adverso spectantem diis comparat: ὅστις ἐναντίος τοι ἰζάνει. Cf. Nostri Ep. V. 3. et XXIII. *Euripides* Orest. 1479. ἀντίοι σταθέντες. Hippol. 1078. προσβλέπειν ἐναντίον στάντα. Celeberrimus locus *Herodoti* L. V. 18. p. 379. de Persis, quibus γυναῖκες ἀντίαι ἵζοντο — ubi illi dicebant, melius fuisse, mulieres omnino non arcessere, quam ἐλθούσας καὶ μὴ παριζομένας, ἀντίας ἵζεσθαι, ἀλγηδόνας σφι ὀφθαλμῶν. — V. 4. πτήξεις. Vatic. Lips. Recte emendatum. — V. 5. τὴν πρόσθε λάλον. Nioben esse monuit *Br.* inductus procul dubio Ep. *Antipatri Thessal.* LV. μούνη σὺν τέκνοις, νεκυοστόλε, δέξο με, πορθμεῦ, Τὴν λάλον· ἀρκεῖ σοι φόρτος ὁ Ταντάλιδος. et Nostri Ep. CXVII. de eadem Niobe: ἃ δὲ λάλον στέρξασα πάλαι στόμα. *Brunckii* interpretatio peperit ineptam conjecturam in Biblioth. Liter. et Artium Fasc. II. p. 45. quam repetere piget. Nulla omnino causa est, cur de Niobe cogites, cujus mentio ab hoc loco alienissima. De sua ipsius audacia et inepta loquacitate poëta agit, quae ipsum, ut Theronem pulcrum esse negaret, impulerat. Hujus magniloquentiae cum poenas dedisset, se ab irata Nemesi in aliorum exemplum punitum esse ait. Scribendum autem:

τοιγὰρ, ἰδοὺ, τὸν πρόσθε λάλον — —

quo ducit membranarum lectio, quae non τὴν, sed τὸ exhibent. καλὸν apogr. Lips. et Scal. — Seq. versu Lips. habet δεῖγμα θυροστομίης· fortasse δεῖγμ' ἀθυροστομίης. Cf. *Theodorid.* Ep. VII. T. II. p. 42. quod tamen Codicis lectioni non praeferendum. Ad sensum facit *Tibull.* I. El. V. 5. *Ure ferum et torque: libeat ne dicere quicquam Magnificum posthac: horrida verba doma.*

XXXV. Vat. Cod. p. 577. Edidit *Valcken.* ad Hippol. p. 285. *Warton* ad Theocr. T. II. p. 101. *Klotz.*

in Musa Strat. p. 58. (*Manso* nr. VII. p. 8.) De Myïsco puero. Est Μυΐσκος ὑποκοριστικὸν a Mys deductum, docente *Salmas.* ad Solin. p. 24. B. Idem nomen occurrit ap. *Hephaestionem Ptolemaeum* in Bibl. Photii p. 244. ὅτι Ὀδυσσεῖ ἐπεσθαι οἰδασιν ὁ πατὴρ μνήμονα Μυΐσκον τοὔνομα Κεφαλῆνα· ut hunc locum constituit idem *Salm.* l. c. in Prolegg. p. 2. A μυῖα hoc nomen derivat *Solan.* ad Lucian. T. III. p. 98. 65. — V. 2. ἔσβεσεν. Hinc *Strato* Ep. XX. Θεῦδις ἐλάμπετο παισὶν ἐν ἄλλοις, Οἷος ἐπαντέλλων ἀστράσιν ἥλιος. *Marc. Argent.* Ep. XII. καὶ γὰρ ἀπείρους ἀστέρας ἓν μήνης φέγγος ὑπερτίθεται. Cf. *Sapphus* Fragm. XXVI. in Collectione *Wolfii.*

XXXVI. Vat. Cod. p. 572. Edidit *Warton* ad Theocr. T. II. p. 261. *Klotz* ad Tyrt. p. 93. Conf. *Schneider.* Per. crit. p. 54. (*Manso* nr. VIII. p. 8.) Poëta se, cum olim aliorum amores risisset, nunc ipsum ab Amore victum fatetur. Cum hoc carmine *Huschkius* in Epist. crit. p. 105. sq. comparavit *Tibull.* I. El. 2. 89.:

Vidi ego, qui juvenum miseros risisset amores,
Post Veneris vinclis subdere colla senem,
Et sibi blanditias tremula componere voce,
Et manibus canas fingere velle comas.
Stare nec ante fores puduit.

V. 1. Cum καὶ absit a Cod. Vat. alii aliter ruenti metro succurrere conati sunt. Apogr. Lips. ἔμπροσθεν habet. Schedae Lacroz. τὰ πρ. An scribendum:

ἠγρεύθην κἠγὼ πρόσθεν ποτὲ τοῖς δυσέρωσι — —

Schneiderus malit ὁ πρόσθεν, cui lectioni patrocinatur *Alciphron* L. I. XIII. p. 54.: φλέγομαι· καὶ ὁ ποτὲ γελῶν τοὺς ἐκ τρυφῆς πάθει δουλεύοντας, ὅλος εἰμὶ τοῦ πάθους. Similiter *Xenoph. Ephes.* I. 4. p. 7.: ὁ μέχρι νῦν ἀνδρικὸς Ἁβροκόμης, ὁ καταφρονῶν Ἔρωτος, ὁ τῷ θεῷ λοιδορούμενος, ἑάλωκα καὶ νενίκημαι καὶ παρθένῳ δουλεύειν ἀναγκάζομαι. Conf. Epigr. ἀδέσπ. IX. — V. 3. Meleager se ad Myïsci januam, tanquam

in dei cujusdam veſtibulo, ab Amore collocatum fingit. Ibi enim arma, hoſtibus deducta, aliaque ejusmodi ἀναθήματα poni ſolebant; quibus poëta ſe comparat, σκῦλ' ἀπὸ σωφροσύνης. *Xenoph. Epheſ.* I. 4. p. 8.: νενίκηκας, Ἔρως, μέγα σοι τρόπαιον ἐγήγερται καθ' Ἀβροκόμου τοῦ σώφρονος. Uſus eſt noſter formula in hac re ſolemni. *Ariſtophon* ap. Athen. XIII. p. 563. C. περιφανὲς σκῦλον ἀπὸ πολεμίων. Crates cum Delphis auream Phrynes ſtatuam vidiſſet, dixit, τῆς τῶν Ἑλλήνων ἀκρασίας ἀνακεῖσθαι τρόπαιον. *Plutarch.* T. II. p. 401. A.

XXXVII. Cod. Vat. p. 584. ſq. Edidit *Dorvill.* ad Charit. p. 521. *Valcken.* ad Hipp. v. 525. p. 224. primum diſtichon cum parte ſecundi. Idem v. 3. et 4. ad Ammon. p. 225. protulit. Integrum *Pierſon.* in Veriſim. p. 147. (*Manſo* nr. IX. p. 8.) Poëta puerum, de ſe, ſeverioris olim philoſophiae aſſecla, triumphantem, monet, non eſſe, quod tantopere jactet victoriam; cum vel Jupiter Amori victas manus dederit. Ἔννοια fortaſſe ducta ex *Hermeſianactis* Elegia v. 80. ſqq.:

οὐδὲ μὲν οὐδ' ὁπόσοι σκληρὸν βίον ἐστήσαντο
ἀνθρώπων, σκολιὴν μαιόμενοι σοφίην,
οὓς αὐτὴ περὶ πικρὰ λόγοις ἐσφίγξατο μῆτις,
καὶ δεινὴ μύθων κῦδος ἔχουσ' ἀρετή,
οὐδ' οἱ δεινὸν Ἔρωτος ἀπεστρέψαντο κυδοιμὸν
φαινόμενον, δεινὸν δ' ἦλθον ὑφ' ἡνίοχον.

Certe ex uno eodemque antiquioris cujusdam poëtae fonte hauſerunt *Meleager* et *Propertius* L. I. 1. 1.: *Cynthia prima ſuis miſerum me cepit ocellis, Contactum nullis ante cupidinibus. Tum mihi conſtantis dejecit lumina faſtus, Et caput impoſitis preſſit Amor pedibus.* Quae ex noſtro carmine lucem lucrantur. Cum verba *dejecit lumina faſtus* manifeſte exprimant graecum τὸ ἐπ' ὀφρύσι κεῖνο φρύαγμα, apparet, *dejecit lumina* h. l. non de eo dici, qui oculos humi figat, ſed de ſuperbo, qui ſuper-

cilium ponit. Docte *Propertius* loquitur, pro, Amor fastum dejecit, qui olim supercilio meo insederat. *Meleagri* carmen imitatus est *Paulus Silent.* Ep. XXXII. — V. 2. ὄμμασι τοξεύσας. Comparat *Pierson.* l. c. *Aristaen.* L. I. 1. Ἔρως ἐπαίδευσε τὴν ἐρωμένην ἐπιτοξεύειν ταῖς τῶν ὀμμάτων βολαῖς. et *Liban.* p. 710. D. ταῖς βολαῖς τῶν ἐκείνης ὀμμάτων ἐμπιστεύων τὴν τόξευσιν. — ¶. 13.] V. 3. τὸν θρασὺν εἷλον ἐγώ. *Propert.* II. 2. 1. *Qui nullam tibi dicebas jam posse nocere, Haesisti: cecidit spiritus ille tuus.* *Aristaenet.* I. XXII. p. 56. ἐγώ σοι μόνη τὸν ὑπερήφανον ὑπέταξα τοῖς ποσίν. Ut in loco supra laudato *Propertius* dixit *lumina dejicere*, sic *Euripid.* Cycl. 166. καταβάλλειν τὰς ὀφρῦς. ubi vid. *Musgr.* *Agathias* de vetula meretrice Ep. XIII. πέσον ὀφρύες, quod eodem sensu dictum, ut haec *Sophoclis* in Antig. 470. ἀλλ' ἴσθι τοι τὰ σκλήρ' ἄγαν φρονήματα Πίπτειν μάλιστα. — V. 4. ποσσὶ πατῶ. ut πατεῖν θέμιστας ap. *Apollon. Rhod.* II. 17. Vide *Fischer.* ad Anacr. p. 101. — V. 5. ἐμπνεύσας et θαμβεῖς Cod. Vat. et apogr. Lips. quod etiam τῶνδ' initio versus exhibet. Noster Epigr. LXXXVII. οὐδ' ὅσον ἀμπνεῦσαι βαιὸν ἐῶσι χρόνον. — τί θάμβος; Quid, quaeso, in hac victoria tanta admiratione dignum? Ep. LXXVI. 4. ἢ τόδε κα ἂν θάμβος ὁρῶ. — V. 6. Laudat h. v. *Valcken.* ad Ammon. p. 143. — Vitiose membranae Ὄλυμπον. — Jovis Amores persaepe a poëtis advocari, ad homuncionum peccata excusanda, nemo ignorat; nec quicquam frequentius obvium, quam Amoris potestas ex Jove superato significata. *Claudian.* Eid. V 53. *Quae tibi, saeve puer, non est permissa potestas? Tu magnum superas fulmen, coeloque relicto Fluctibus in mediis cogis mugire Tonantem.* Similia collegit *Burmanni* diligentia ad Anthol. Lat. T. I. p. 4. 5.

XXXVIII. Vat. Cod. p. 586. Edidit *Majus* in Catal. Bibl. Uffenb. p. 631. *Pierson* in Verisim. p. 85. sine lectionis varietate. (*Manso* nr. X. p. 9.) Myïscum ut deum aliquem veneratus, propitium sibi optat. —

V. 1. ἤστραψε. Significatione transitiva, ut Ep. XIX. 4. Finge tibi poëtam Myïscum contemplantem, et admiratione captum subito exclamantem. — ἆρα. Num Amor puerum, fulmina gerentem, finxit? Ipse nonnunquam Amor, ut plures praeterea dii, (vide *Winkelm.* Monim. ined. T. II. p. 3. sq.) fulmen gerens repraesentatur. *Beger.* Thesaur. Brandenb. T. I. p. 183. In Alcibiadis scuto ἦν Ἔρως κεραυνὸν ἠγκυλημένος. *Athen.* XII. p. 534. E. — ἀνέδειξεν, ut statuarius. Vid. ad Epigr. LXXXV. — V. 3. ἀκτῖνα et ipsum de fulmine accipiendum videtur. *Lucian.* in Timon. 10. T. I. p. 118. κατεαγμέναι γὰρ αὐτοῦ (τοῦ κεραυνοῦ) καὶ ἀπεστομωμέναι εἰσὶν δύο ἀκτῖνες αἱ μέγισται. In Jasonis scuto conspiciebantur Cyclopes Ζηνὶ κεραυνὸν ἄνακτι πονεύμενοι — μιῆς δ' ἔτι δεύετο μοῦνον ἀκτῖνος, ap. *Apollon. Rhod.* I. 731. — V. 4. Puerum, qui fulmen gerit, ipsum πυρσὸν vocari, durum esse apparet. Nec tamen propterea locum depravatum dicam, etsi minima mutatione legi possit:

καὶ λάμποις ἐπὶ γᾷ πυρσὸν ἐμοὶ φιλίας.

Novissimum φιλίας etiam in schedis Tryll. reperio. *Tu, novus Cupido in terris, amoris mihi facem exseras.* λάμπειν transitivam significationem habet, ut hic, sic ap. *Antipat. Thess.* XIII. ἦν δέ μ' ἀνάψας εὔξηται, λάμψω φέγγος ἀκουσίθεον.

XXXIX. Vat. Cod. p. 585. Edidit *Klotz.* in Carm. Strat. p. 60. Prius distichon cum parte versus tertii laudat *Warton* ad Theocr. T. II. p. 192. (*Manso* nr. XI. p. 9.) Poëta, cum jam nihil praeter Myïscum suum videant oculi, eos animo adulari suspicatur. Comparavit *Manso Tibull.* IV. 13. 2. *Tu mibi sola places, nec jam, te praeter, in urbe Formosa est oculis ulla puella meis.* — V. 1. ἓν μοι. Vat. Cod. et Wart. — τὸ λίχνον ὄμμα. τὸ λίχνον a gulosis passim ad alias cupiditates translatum legimus. *Aelian.* ap. Suid. v. λίχνας· ἀνὴρ λίχνον ὄμμα καὶ ἀσελγὲς πιαίνων κακῇ ἑστιάσει. *Callimach.* ap. Lu-

cian. T. II. p. 452. Fragm. CVII. αἶθε γὰρ, ὦ κούροισιν ἐπ' ὄμματα λίχνα φέροντες, Ἔρχιος ὡς ὑμῖν ὥρισε παιδοφιλεῖν. Ut hic apud noſtrum oculi animo praeſtare obſequium dicuntur, ſic contra ap. *Philoſtratum* Epiſt. LIII. p. 940. ἡ ψυχὴ πείθεται, παρακούειν μὴ δυναμένη λίχνων δορυφόρων. *Lumina cupidae faventia menti* dixit *Ovid.* Heroid. VI. 71. — V. 3. Apographa variant δὲ κεῖνος, δ' ἐκεῖνος et δὲ ἐκεῖνος. — V. 4. ψυχὴ Cod. Vat. ψυχῆ apogr. Lipſ. et Voſſ. Noſtram lectionem reperio in ſchedis Vinarienſibus.

XL. Vat. Cod. p. 578. Edidit *Warton* ad Theocr. T. II. p. 89. *Klotz.* in Muſa pueril. p. 58. nr. XX. Cf. *Schneider.* Per. crit. p. 40. (*Manſo* nr. XII. p. 9.) Jovem poëta timet, ne Myïſcum ſibi eripiat. Cf. Epigr. ἀδέσπ. V. et VI. — V. 1. Leves apogr. aberrationes enotare nihil attinet. καὶ imperito librario deberi judicans, *Brunckius* corrigit: ὁ δὴ r. κ. ἁ. ἵν' ἔχοι. *Is ſcilicet, qui Ganymedem rapuit, ut haberet.* In marg. apogr. Dresd. legitur: ἴσως ἔσθ' ὁ πάλαι, quod merito placuit *Schneidero* l. c. p. 112. — V. 3. τὸν καλὸν ἐστι σπλάγχνοισι Μ. Vat. Cod. omiſſo ὑπὸ quod alii aliter ſupplere conati ſunt. ὑπὸ habet *Warton*; nec aliter *Herelius* emendabat. *Theocrit.* VII. 99. παιδὸς ὑπὸ σπλάγχνοισιν ἔχει πόθον. In hoc verſu aliquid ad ſenſus integritatem deſiderabat *Wyttenbach.* in Bibl. crit. Vol. I. 2. p. 32. κἠμοί ἐστιν foret, *et mihi licet*: at hoc minime exſpectabatur, ſed potius neceſſitatis aliqua ſignificatio. Corrigit itaque Vir doctiſſimus: κἠμοί τοι καλὸν ἐστιν — *decet me puerum in viſceribus, in intimo pectore, celare.* *Euripid.* Androm. 1054. οὐδ' ἐμοὶ καλὸν κρύπτειν, ἐν οἷσπερ οὖσα τυγχάνω κακοῖς. — V. 4. μὴ καὶ λάθῃ. Vat. Cod. In Voſſiano μαὶ, in marg. με. *Warton.* μήγε λ. dedit, ex emendatione ſua, ut videtur. — Pro βαλὼν apographa quaedam λαβὼν et παῖδα. Utrumque male. βάλλειν pro ἐπιβάλλειν iterum dixit Ep. XLIV. 5.

XLI. Vat. Cod. p. 579. Protulit *Warton* ad Theocr. T. II. p. 84. *Klotz* in Muſa puer. p. 58. Cf. *Schneider.* Per. crit. p. 41. et 113. (*Manſo* nr. XIII p. 10.) In hoc quoque carmine ſuum de Jove timorem ſignificat.— V. 1. ἐναντίος conj. *Schneider.* probante *Beckio* de Interpr. V. S. p. LXXXV. not. c. Vide, quae diximus ad Ep. XXXIV. 3. — In Vatic. membranis pro εἴ σε exſtat εἰς ἐμέ· quod e nullo apogr. enotatum video. Seq. verſu ἀρπάξειν apogr. Lipſ. Wart. Noſtrum eſt in ſchedis Vinar. et Lacroz. Ad ſenſum comparandus *Longus* L. IV. p. 115. ed. Vill. ποιμὴν ἦν Γανυμήδης, καὶ αὐτὸν ὁ Ζεὺς ἥρπασε. Μὴ καταφρονῶμεν παιδὸς, ᾧ καὶ αἶγας, ὡς ἐρώσας, πειθομένας εἴδομεν· ἀλλ' εἰ ἔτι μένειν ἐπὶ γῆς ἐπιτρέπουσι τοιοῦτον κάλλος, χάριν ἔχωμεν τοῖς Διὸς ἀετοῖς. — V. 4. βάλω membranae. *Klotz* τήλοις, quod in apogr. ſuo eſſe ait; ſed falſo. Perſpicue in ſchedis Vinar. ζήλοις ſcribitur. *Warton* ſic edidit: οὔ σε βαλῶ· ζηλοῖς. inepte. *Schneiderus* affert gloſſam Lex. Mſc. Coislin.: ζῆλος, κἀπὶ τῆς ζηλοτυπίας, οὐχ, ὡς οἴονται, ἐπὶ μιμήσεως μόνον. βάλλειν ζήλοις ita dictum eſt, ut βάλλειν ψόγῳ ap. *Ariſtoph.* Theſm. 902. κακοῖς ap. *Sophocl.* Aj. 1264. — οἶδα παθὼν ἐλεεῖν. Paroemiae ſpeciem gerit. Nobiliſſimus locus *Virgilii* in Aen. I. 630. *Non ignara mali miſeris ſuccurrere diſco.* Epigr. ἀδέσπ. XLIV. οὐκ ἐλεεῖς καὐτὴ πεῖραν ἔχουσα κακῶν. — V. 5. παράπτῃ Vatic. Cod. deleto circumflexo, qui in poſtrema ſyllaba fuit. παραπτῇ *Schneiderus* reſtituit ex apogr. Lipſ. et poëtam h. l. in voce μυῖα ludere ſuſpicatur, cujus diminutivum Μυίσκος videri poſſit. Vix tamen hunc luſum in hoc contextu locum habere exiſtimaverim. — Similiter deorum rapinas metuentem habes *Ovid.* Amor. I. X. 7. *Talis eras; aquilamque in te taurumque timebam, Et quidquid magno de Jove fecit Amor.* Heroid. XV. 86. *Hunc ne pro Cephalo raperes, Aurora, timebam, Et faceres, ſed te prima rapina tenet.*

XLII. ¶. 14.] Vat. Cod. p. 591. Prius diſtichon exhibuit *Alberti* ad Heſych. in ταρσοῖς. Cupidinem Myïſci amore flagrantem fingit. Eundem deum ſuis flammis cruciatum habes in Anthol. Lat. T. I. p. 16. Similem nobis Cupidinis imaginem ob oculos ponit *Ovid.* III. Amor. IX. 7. in deſcriptione funeris Tibulli:

Ecce puer Veneris fert everſamque pharetram,
Et fractos arcus et ſine luce facem.
Adſpice, demiſſis ut eat miſerabilis alis,
Pectoraque infeſta tundat aperta manu.

V. 1. φρενοληστά. *Quintus Maec.* Ep. IX. σωφροσύνας ὑβριστὰ, φρενοκλόπε, ληστὰ λογισμοῦ. Pro ἄγρια membranae ἀχρεῖα exhibent; illud *Alberti* habet. Utriusque vocabuli conſuli exemplum dedi in Exercit. crit. T. II. p. 104. ſq. — διφυῆ ταρσόν. Sic *Poſidippus* Ep. XIII. de tempore: τί δὲ ταρσοὺς ποσσὶν ἔχεις διφυεῖς. ταρσῷ τῶν πτερῶν *Aelian.* H. A. II. 1. Vide *Oudendorp.* ad Appulej. Metam. V. p. 366. *Euſtath.* in Od. α. p. 349. 34. — V. 3. ὁ δύσμαχος. Ipſi Amori τὸ ἄμαχον et ἀμήχανον, *vis illa, cui reſiſti nequit*, tribuitur. *Sappho* ap. Hephaeſt. p. 24. γλυκύπικρον ἀμάχανον ὄρπετον. Hoc ad pulcros transfertur. κόρη ἀπρόσμαχος τὸ κάλλος *Heliodor.* VIII. p. 400. κάλλος ἄμαχον multi dixerunt. Exempla collegit *Abreſch.* in Lectt. Ariſtaen. p. 146. — V. 4. παθὼν ἔμαθες. Commentarii loco ſunt *Ariſtaeneti* verba L. I. X. p. 23. de Acontio, pulcro puero et a multis amato: ἔδει γοῦν τὸν καλὸν, τοσούτους τετοξευκότα τῷ κάλλει, μιᾶς ἀκίδος ἐρώτων πειραθῆναί ποτε, καὶ γνῶναι σαφῶς, οἷα πεπόνθασιν οἱ δι' αὐτὸν τραυματίαι. Auctor Epigr. inter ἀδέσπ. CCLXVII. in Amorem ob Anterote vulneratum: ὥς κε πάθῃ, τά γ' ἔρεξεν· ὁ δὲ θρασὺς,, ὁ πρὶν ἀταρβὴς, Δακρύει, πικρῶν γευσάμενος βελέων. *Xenoph.* *Epheſ.* I. 9. p. 15. ἀπὸ τῶν ἐμαυτῆς κακῶν, ἃ πέπονθας, οἶδα. τῷ πάθει μανθάνειν dixit *Aeſchyl.* Agam. 165. Si plura vis, adi collectanea *Wetſtenii* ad N. T. II. p. 401. ſq.

XLIII. Vat. Cod. p. 592. ſq. In Cod. Lipſ. huic carmini nexum eſt Epigr. ἀδέσπ. XXXV. Edidit *Warton* ad Theocr. II. p. 263. Poſterius diſtichon excitavit *Valcken.* ad Hipp. p. 201. Cf. *Schneider.* Per. crit. p. 97. (*Manſo* nr. XV. p. 10.) Myïſci laudem praedicat, et in hoc puero ſuavitatem cum amaritudine mixtam eſſe ait. — V. 2. καὶ χαρίεις τιν ἔχω. Vat. Cod. et ſic fere apogr. Lipſ. *Warton* ſic edidit, ut *Br.* habet. *Schneiderus* conj. καὶ χαρίεις μὴ ἔχω οὐχὶ φ. π. *Tibullus* I. IV. 9.:

Fuge te tenerae puerorum credere turbae:
Nam cauſam juſti ſemper amoris habent.

V. 3. καλός. Fere ut *Callimach.* Ep. I. 5. σὺ δὲ ναιχὶ καλὸς καλός. — Pro εἰ δ' ἀνιηρὸς, quae Codicis eſt lectio, *Br.* in Anal. ἦν δ' ἀ. dederat; cujus mutationis ipſum poſtea poenituit. — τὸ πικρόν. Ex variis locis Comici, quae *Schneiderus* comparavit, unum adſcribam, ex Veſp. v. 872. παῦσόν τ' αὐτοῦ τουτὶ τὸ λίαν στρυφνὸν καὶ πρίνινον ἦθος ἀντὶ σιραίου μέλιτος σμικρὸν τῷ θυμιδίῳ παραμίξας. ubi vide *Bergler.* In Amore γλυκυπίκρῳ varie luſerunt Latini. *Plautus* in Ciſtell. I. 1. 71. *Amor et melle et felle eſt foecundiſſimus. Guſtu dat dulce, amarum ad ſatietatem usque oggerit.* *Catull.* LXIV. 95. *Sancte puer, curis hominum qui gaudia miſces.* ubi vide, quos laudavit *Doeringius.* *Meleagro* fortaſſe obverſabatur locus *Anacr.* Od. XLV. 5. ἀκίδας δ' ἔβαπτε Κύπρις Μέλι τὸ γλυκὺ λαβοῦσα, Ὁ δ' Ἔρως χολὴν ἔμισγε.

XLIV. Vat. Cod. p. 593. Edidit *Warton* ad Theocr. T. II. p. 96. poſterius diſtichon p. 144. *Klotz.* in Muſa Puer. nr. XXIX. Cf. *Schneider.* Per. crit. p. 61. (*Manſo* nr. XVI. p. 11.) Et vitam et omnem vitae fructum ſibi in Myïſco poſitum fatetur. — V. 1. Senſus eſt, ut Epigr. XXI. 8. — πρυμνήσι' ἀνῆπται. *Euripides* in Herc. fur. 478. ὡς ἀνημμένοι καλῶς (ſic lege cum *Reiskio*) Πρυμνησίοισι βίον ἔχοιτ' εὐδαίμονα. Et propius etiam ad noſtrum locum in Med. 796.:

οὗτος γὰρ ὡνὴρ, ᾗ μάλιστ' ἐκάμνομεν,
λιμὴν πέφανται τῶν ἐμῶν βουλευμάτων.
ἐκ τοῦδ' ἀναψόμεσθα πρυμνήτην κάλων.

De locutione πρυμνήσια five πείσματα ἀνάψαι confule *Valcken.* ad Hippol. p. 246. A. — V. 4. Discrepant apographa, καὶ μὰ σὸν et καὶ μὰ τὸ σὸν exhibentia; *Spanhemius*, qui verſ. 3 – 6 protulit ad Callim. H. in Cer. p. 785. etiam pejus ναὶ μὴ σόν. — V. 5. Hic quoque apogr. a membranarum lectione, quam *Br.* exhibet, varie recedunt. ἦν σὺ ἄννεφες. Lipſ. δύςνεφες. Wart. συννεφὲς pro σκυθρωπὸν poſitum illuſtrat *Ruhnk.* ad Rutil. Lup. p. 122. Poſt *Lambinum* ad Horat. Epiſt. I. 18. 94. p. 218. exemplorum ſylvam congerentem, has elegantias tractavit *Valcken.* ad Phoeniſſ. v. 1318. et ad Hippol. p. 183. C. D. Ad ſenſum facit Epigr. ἀδέσπ. XXXI. καί ποτε μὲν φαίνεις πολὺν ὑετὸν, ἄλλοτε δ' αὖτε Εὔδιος ἁβρὰ γελῶν ὄμμασιν ἐκκέχυσαι. — Pro ποτὲ *Schneiderus* malebat ποτί. In ſched. Tryll. margini appictum χειμὼν, quo quis v. χεῖμα illuſtrare voluit. De figurato ſenſu vocis ἔαρ nonnulla dedit *T. Hemſterh.* ad Lucian. T. I. p. 52. *Manſo* comparavit *Theocrit.* VIII. 41.

XLV. Vat. Cod. p. 594. ſq. Prioris diſtichi partem protulit *Warton* ad Theocrit. II. p. 43. Integrum carmen *Klotz* in Muſa puer. p. 64. Emendavit *Schneiderus* in Per. crit. p. 57. cum quo *Br.* in omnibus conſpirat. (*Manſo* nr. XVII. p. 11.) Poëta cupiditatis impetum, quo abreptus ad Myïſci limina deducitur, tempeſtati comparat. — V. 1. δὲ ἐπὶ *Warton.* γ' ἐπὶ ſchedae Vinar. — κώμοις ἁρπαστόν. In Epigr. ſimillimo LXVII. κῦμα τὸ πικρὸν Ἔρωτος, ἀκοίμητοί τε πνέοντες Ζῆλοι, καὶ κώμων χειμέριον πέλαγος. Unde apparet, in noſtro carmine verba ἁρπαστὸν κώμοις neque cum *Manſone* de *nocte tempeſtatibus infeſta* interpretanda, neque cum *Beckio* (de Interpr. V. S. p. LII.) κώπαις ponendum eſſe. — V. 3. χειμαίνει δὲ βαρύς. Cod. Vat. Cf. Ep. XXIX. 3.

Aristaenet. L. I. X. p. 24. οὔτε θαλάσσης τρικυμίας, οὔτε πόθου κορυφούμενον σάλος εὐμαρὲς ἀφηγεῖσθαι. Similia vide ap. *Abresch.* in Lect. p. 48. — ἐς ὅρμον δέξαι. Haec nonnunquam ita dicuntur, ut nequitia fubfit, (vide *Macedon.* Ep. III.) ducta nimirum ex *Empedocle*, qui primus τοὺς λιμένας Ἀφροδίτης de natura muliebri ufurpavit. Comparandum Ep. ἀδέσπ. LXV.:

εἰ τοὺς ἐν πελάγει σώζεις, Κύπρι, κἀμὲ τὸν ἐν γῇ
ναυαγὸν, φιλίῃ, σῶσον ἀπολλύμενον.

XLVI. Vat. Cod. p. 583. (*Manfo* nr. XVIII. p. 11.) Amico Philocli aliorum puerorum ufum concedens, ut ab uno Myïfco abstineat, precatur. — V. 1. Trigam puerorum, fuis quemque illecebris praeftantem, nuncupat. Pro τερπνὸς fortaffe defideres vocabulum fignificationis minus generalis, quodque melius refpondeat τῷ ἀπαλόχροος v. tertio. Nihil tamen reperio, quod fatisfacere poffit. — ¶. 15.] V. 3. Haec in Analectis excufa funt fine diftinctionis fignis, quibus ᾧ δὲ a reliquis fejungendum: *Cui tenera cutis, eum palpa, hunc intuere, alterum alloquere.* — V. 4. γνῶς in Anal. pro γνῷς. Mox membranae νόος et fq. verfu λίχνος ἐὼν βλ. exhibent. — μηκέτ' ἴδοις. *Pulchri fenfu in pofterum deftituaris.*

XLVII. Cod. Vat. p. 291. Exftat in Planud. p. 217. St. 317. W. (*Manfo* XLVI. p. 23.) Occafionem huic carmini fortaffe dedit Panis fimulacrum in urbe pofitum; unde poëta caufam fingit, cur deus, rure relicto, in urbem commigraverit. De Panis et Daphnidis amoribus vide notata ad Ep. XXVII. — V. 1. οὐκ ἔθ'. Planud. — V. 2. ὀρέων Πὰν ἐθέλω κορ. verbis transpofitis Vat. Cod. — V. 3. μου. Planud. — V. 5. ἐπ' ἄγρης. Vat. Cod.

XLVIII. Vat. Cod. p. 118. fq. Edidit *Reiske* in Mifc. Lipf. IX. p. 472. nr. 363. (*Manfo* XLVIII. p. 24.) In cod. praefixum lemma ἀποτρεπτικὸν παιδοφθορίας. Furori in pueros valedicit, caufa allata, quod in concubitu

voluptas

voluptas non ſit communis. Sententiam illuſtrat *Ovid.* in A. A. II. 682. *Quod juvet, ex aequo femina virque ferant. Odi concubitus, qui non utrumque reſolvunt. Hoc eſt, cur pueri tangar amore minus.* — V. 1. παιδομανής. Haec ante oculos habuit *Rufinus* Ep. XIV. T. II. p. 393. οὐκέτι παιδομανής, ὡς πρίν ποτε· νῦν δὲ καλοῦμαι Θηλυμανής. Pro ἐρῶντι membranae ἔρωτες legunt. — V. 2. „Obſervandum hic eſt verbum ἀνδροβατέω, quo „carent Lexica. Verbale nomen eſt ap. Heſychium: „παιδοπίπας· ἀρσενοβάτης· ἀνδροβάτης." *Br.* Ejusdem compoſitionis eſt αἰγοβάτης Ep. XLIX. et νωτοβατεῖν ap. *Strabon.* Ep. LXX. — Pro εἰ μὴ Vat. Cod. ἢ μὴ legit. — V. 3. Valde corruptum eſt hoc diſtichon, nec ſine melioris codicis ope reſtituendum. In Codice non eſt καλαμεύειν, ſed καλλὰ μένειν et παρὰ κοιτις (αι). Sequ. verſu ἐν πᾶς. Eodem fere modo apogr. Lipſ. exhibet. In marg. Cod. ζήτει τὴν ἔννοιαν. Verſum tertium fortaſſe ſic emendaveris:

ἁ χεὶρ γὰρ τὰν χεῖρα· — καλὰ μ' εἴη παράκοιτις.

Manus enim, ut in veteri proverbio eſt, manum lavat. Quare pulcra mihi contingat puella, quae mecum cubet, et, dum gaudium praebet, gaudio fruatur. Paroemiam *Epicharmo* tribuit auctor Axiochi c. VI. διὰ παντὸς δὲ ἔθος ἐστὶν αὐτῷ φωνεῖν τὸ Ἐπιχάρμειον· ἁ δὲ χεὶρ τὰν χεῖρα νίζει· δός τι καὶ λάβε τι, ſive καί τι λάμβανε. Vide *Gataker* in Adverſ. Poſthum. c. XII. p. 516.

XLIX. Vat. Cod. p. 574. Edidit *Dorville* ad Charit. p. 40. *Valcken.* ad Ammon. p. 41. *Alberti* ad Heſych. v. Θυσάνουρος. (*Manſo* nr. XLIX. p. 24.) Ejusdem cum praecedente argumenti. In Veneris caſtra tranſiens, puerilem amorem caprariis relinquit. — V. 1. Πυραυγής pro nomine pueri habuit *Alberti:* male. *Reiske* in apogr. ſui margine οὐδ' ὁ πυρ. conjicit; quod verum puto. *Apollodotus, olim ut ignis ſplendidus, nunc titio.* Contulit

Dorvillius Horat. IV. Carm. XIII. 28. ubi vetulam *dilapſam in cineres facem* appellat. *Schneiderus* huc pertinere cenſebat gloſſam *Heſychii*: Δαλλώ. ἡ ἀπόπληκτος. οἱ δὲ, τὴν ἔξωρον παρθένον ἢ γυναῖκα καὶ πρεσβυτέραν, ὅταν συμπαίζῃ ταῖς παρθένοις· ὑπερήλιξ. — V. 3. δασυτρώγλων λασταύρων. *Euſtath.* Il. p. 359. 45. ἔτι δὲ καὶ λασταύρους τοὺς πάσχοντας, ὡς οἷον λασιοταύρους· ἤγουν δασεῖς τὸν τοιοῦτον ταῦρον. Significationem hujus vocabuli, quo *catillonem* notabat populus, attigit *Heſych.* v. et *Caſaubon.* ad Athen. l. I. c. VIII. p. 28. δασυπύγους vocat *Theocrit.* Eid. V. 113. Hinc pro convicio vulgo uſurpatum; ut ap. *Alciphron.* L. I. 37. p. 170. ubi vide *Bergl.* — δασυτρώγλων illuſtrabit *Strato* Ep. XCVII. — V. 4. αἰγοβάταις. Huc facit *Lucianus* D. D. XXII. p. 272. ubi Pan ἐρωτικὸς, inquit, εἰμὶ, καὶ οὐκ ἂν ἀγαπήσαιμι συνὼν μιᾷ. Ad quae Mercurius, ταῖς αἰξὶ δηλαδὴ ἐπιβαίνεις; αἰγιβάτην πολιὸν τράγον dixit *Philippus* Ep. VI.

L. Vat. Cod. p. 114. Anth. Planud. p. 471. St. 612. W. neglecto dorismo. Ex cod. et conjectura emendatum exhibet *Dorvill.* ad Char. p. 41. (*Manſo* nr. LVII. p. 27.) Mores Cupidinis unde originem ceperint, explicat. — V. 1. 2. Hos verſus excitat *Suidas* v. λαμυρός· qui πικρὰ habet cum Cod. Vat. Planudea πυκνά. Cupidinis τόξα πυρίπνοα explicanda videntur ex veterum conſuetudine, telis igniferis utendi. βέλη πυρφόρα commemorat *Appian.* in B. Mithr. p. 370. *Thucyd.* II. 75. et alii. — Ceterum huc facit *Ovidius* Rem. Amor. 25. ubi Cupidinis tela cum Martis armis comparat:

Nam poteras uti nudis ad bella ſagittis:
Sed tua letifero ſanguine tela carent.
Vitricus et gladiis et acuta dimicet haſta;
Et victor multa caede cruentus eat.
Tu cole maternas, tuto quibus utimur, artes.

V. 2. βάλλειν. *Suid.* λαμυροῖς ὄμμ. *loquacibus oculis.* Cf. *Tibull.* I. 2, 21. λαμυρόν. εὔλαλον. εὐτράπελον. καταπληκτικόν. τερπνόν. *Suid.* Ep. LXXVI. ἥγρευται λαμυροῖς ὄμμασι Τιμαρίου. ¶. 16.] V. 3. Hic et v. 5. Vat. Cod. et Planud. οὐ legit, interrogandi nota in fine enuntiationis posita. οὔ igitur utroque loco ex *Dorvillii* emendatione est. — κοινά. *igni et ferro ex aequo juncta.* In fine verf. Cod. Vat. ξίφεσι. recte. — V. 5. Ipsa Venus gravis et metuenda, quippe quae ex maris undis enata sit. *Tibull.* I. El. II. 39. *Quicunque loquax, is sanguine natam, Is Venerem e rapido sentiet esse mari. Lucianus* T. III. p. 501. duplices esse Amoris καταγωγὰς docens, τὴν μὲν, inquit, θαλαττίου τινὸς Ἔρωτος παράφορόν τε καὶ ἀγρίαν καὶ κυμαίνουσαν ἐν ψυχῇ, Ἀφροδίτης πανδήμου κλύδωνα. Jam maris ferocitas in proverbium abiit. *Euripides* Hippol. 305. πρὸς τάδ' αὐθαδέστερος γίγνου θαλάσσης. *Ovid.* Heroid. III. 133. *Sis licet immitis matrisque ferocior undis.* — ἀνέμων μάστιξι. Ut ap. *Musaeum* v. 296. χειμέριοι πνείοντες ἀεὶ στυφέλιζον ἀῆται Λαίλαπι μαστίζοντες ὅλην ἅλα. — V. 10. Ἄρεως αἱματόφυρτα β. Cod. Vat. et in marg. στέρξειν ἴσον ἄρεως δ' αἱματόφυρτα β.

LI. Cod. Vat. p. 112. Anthol. Planud. p. 470. St. 611. W. (*Manso* nr. XVI. p. 27.) Et hoc de Cupidinis moribus, qui conviciis nutritur, et injuriis gaudet. — V. 1. τί δὲ πλέον omisso τὸ Wechel. operarum vitio. Formulam illustrarunt *L. Bos* in Animadv. p. 20. *Dorvill.* ad Charit. p. 340. — V. 3. κακισθεὶς ἥδεται. *Propert.* I. El. XII. 15. *Felix, qui potuit praesenti flere puella! Nonnihil adspersis gaudet Amor lacrymis. Oppian.* Hal. IV. 16. δάκρυ δέ σοι προβαλεῖν λαρὸν γάνος, ἠδ' ἐσακοῦσαι Βυσσόθεν οἰμωγήν. — Sq. versu Florent. edit. vitiose λειδωρα. — V. 5. δέ μοι. Planud. et Cod. Vat. Hic etiam γλυκοῖο, et sq. versu Κύπρις ὑπερτέτοκας. Colorem Meleager duxisse videtur ex *Antip. Sid.* Ep. V. *Anthol. Lat.*

L. III. CCXVIII. *Quis locus insidiis dabitur mihi tutus Amoris, Frigore concreta si latet ignis aqua?*

LII. Cod. Vat. p. 113. Anthol. Plan. p. 471. St. 612. Wech. (*Manso* nr. LVIII. p. 27.) Poëta, dum ira incensus Cupidini vincula minatur, mox periculi, quod sibi paraturus sit, memor, eidem vagandi libertatem permittit. Ex erotico fortasse poëta ductum, quod *Lucianus* habet in D. D. XI. p. 232. ubi Venus de filio questa, ὥστε πολλάκις, inquit, ἠπείλησα, εἰ μὴ παύσεται τοιαῦτα ποιῶν, κλάσειν μὲν αὐτοῦ τὰ τόξα καὶ τὴν φαρέτραν, περιαιρήσειν δὲ καὶ τὰ πτερά· ἤδη δὲ καὶ πληγὰς αὐτῷ ἐνέτεινα εἰς τὰς πυγὰς τῷ σανδάλῳ. *Tibullus* II. 6. 15. *Acer Amor, fractas utinam, tua tela, sagittas Illicet exstinctas adspiciamque faces! Tu miserum torques.* — V. 2. Σκυθικὴν φαρ. Nota Scytharum in arcu tractando peritia. *Schol.* Theocrit. Eid. XIII. 56. *Leonidas Tar.* LIII. Amori σκυθικῶν τόξων ἀκροβολεῖς ἀκίδας tribuit. — V. 3. γελᾷ. Vat. Cod. — Amorem protervum et mortalium cruciatibus gaudentem in Satyrorum morem ridentem fingit. τὸ σιμὸν Satyris proprium, docente *Winkelmanno* in Monim. Ined. T. I. p. 44. *Theocritum* videtur expressisse poëta, Eid. XX. 13.:

Χείλεσι μυχθίζοισα καὶ ὄμμασι λοξὰ βλέπουσα·
καὶ πολὺ τᾷ μορφᾷ θηλύνετο, καί τι σεσαρὸς
καὶ σοβαρόν μ' ἐγέλαξεν.

Quae est graphica superbae puellae descriptio. μυχθίζουσι. μυκτηρίζουσι. χλευάζουσι. *Hesych.* Cf. *Suidam* v. μυχθίζειν, ubi laudat hoc distichon T. II. p. 592. item v. σιμὰ T. III. p. 314. — V. 4. σαρδόνιον. Planud. — V. 5. ποδηγὰ πόθων ὠκύπτερα. Num *alas, cupiditates et desiderium adferentes*, significavit? Paulo obscurius dictum. *Suidas*: ποδηγός. παιδαγωγός. ποδηγέστερον. ὁδηγητικώτερον. Hinc ποδηγέω pro ὁδηγέω dicitur. — κόψας. Dii Cupidini pinnas praecidisse dicuntur ap. *Athen.* XIII. p. 563. B.

ὡς δὲ λίαν ἦν θρασύς καὶ σοβαρὸς, ἀποκόψαντες αὐτοῦ τὰ πτερὰ δεῦρ' αὐτὸν ἐφυγάδευσαν. — Initio verſus Planudea εἰ γὰρ legit; quod in ἢ γὰρ mutavit vir doctus in marg. Cod. Scalig. teſte *Huetio* in Not. p. 46. Nec aliter eſt in Vat. Cod. — V. 7. Καδμεῖον κράτος. Quamvis veteres hac paroemia in varios ſenſus uſi ſunt, maxime tamen ἐπὶ τῶν ἀλυσιτελῶν uſurpatum, ut ait *Euſtathius* ad Il. p. 373. 36. et *Pauſan.* IX. 9. p 729. καὶ ἀπ' ἐκείνου τὰ σὺν ὀλέθρῳ τῶν κρατησάντων Καδμείαν ὀνομάζουσι νίκην. Hoc ſenſu paſſim occurrit ap. *Diodor. Sicul.* L. XI. 12. p. 413. Eclog. ex L. XXII. T. II. p. 495. ubi vid. *Weſſeling.* — In fine verſus Planudea παρ' οἶκον. Et ſic quoque Vat. Cod. Junxit haec vocabula Vir doctus in marg. Cod. Scalig. teſte *Huetio.* — θῆρα παρ' αἰπολίοις. *Ovem lupo committerem*, ut ait *Terent.* in Eunuch. V. I. 16. Eadem ratione a veteribus dictum: πρὶν καὶ λύκος οἶν ποιμανεύσει, apud *Diogen* Cent. VII. 63. — In Planudea vero et Cod. Vat. non θῆρα, ſed λαγρὰ exſtat; nec, unde emendata ſit vitioſa lectio, a *Br.* indicatum. — V. 9. λαβών. Non alis tantum, ſed, ſi fieri poteſt, etiam talaribus ſumtis aufuge, et *alio trajice tela tua*, ut *Propertius* loquitur II. El. IX. 18. — Pro δυσνίκητε, quae eſt Vat. Cod. lectio, Planudea δυσκίνητε legit.

LIII. Cod. Vat. p. 119. Anth. Plan. p. 471. St. 613. W. (*Manſo* nr. LV. p. 26.) Poëta, ſe dies noctesque a Cupidine infeſtari, conqueritur. — V. 1. δόνει. Dicere videtur, ſe nihil audire et accipere, niſi quae ad amores ſuos ſpectent. *Burmannus*, qui hos verſiculos recte admovit loco *Propertii* L. I. El. XII. 5. *Nec mihi conſuetos amplexu nutrit Amores Cynthia, nec noſtra dulcis in aure ſonat.* Male tamen de illa veterum opinione, qua aures abſentium tinnire credebant, interpretatur. — Verſ. ſq. σίγα ed. Flor. Oculi prae deſiderio nunquam non lacrymas fundunt. Eleganter δάκρυ φέρει πόθοις, ut libationem Amoribus oblatam. Videtur autem Πόθοις

ſcribendum. — ¶. 17.] V. 3. ἐκοίμησεν Edit. Flor. ἐκοίμανεν Vat. Cod. Cf. Epigr. XXVI. 5. — γνωστὸς τύπος. Hinc *Paulus Silent.* Ep. XXVII. 4. γραπτὸν ἔχω ψυχῇ σῆς τύπον ἀγλαΐης. Utrumque ductum ex *Anacr.* Od. LV. qui amantes peculiarem quandam notam, qua cognoſcerentur, habere dicit: ἔχουσι γάρ τι λεπτὸν ψυχῆς ἔσω χάραγμα. τύποι autem in his dicuntur, quae alibi ſunt ἴχνη, μώλωπες. De verberum ſignis et veſtigiis *Athen.* XIII. p. 585. C. τοὺς τύπους τῶν πληγῶν ἰδοῦσα. Omnes autem animi perturbationes veſtigia quaedam animis impreſſa relinquere, philoſophorum erat opinio, quam multis illuſtravit *Wyttenbach.* ad Plutarch. de S. N. V. p. 111. Apprime huc facit *Plutarch.* ap. Stob. LXII. p. 401. ἂν δὲ καὶ λήξῃ (ὁ Ἔρως) καὶ διαλυθῇ χρόνῳ μαρανθεὶς, οὔπω παντάπασιν ἐξαπήλλακται τῆς ψυχῆς, ἀλλ' ἐναπολείπει πυρίκαυτον ὕλην καὶ σημεῖα θερμὰ, καθάπερ οἱ κεραυνοὶ τυφόμενοι. Etiam orationem Gratiarum et venuſtatis plenam *Lucianus* ἴχνη ἐπὶ τῆς ψυχῆς ἀπολιμπάνουσαν dicit, in Imag. 13. T. VI. p. 16. ed. Bip. — V. 5. ἐφήπτασθαι Vat. Cod. et ſq. verſu ἀπὸ πτῆναι, ut in verbis compoſitis ſolet. Pro μή καί ποτ', haud ſcio, an vitato καὶ, quod non habet, quo referatur, melius legatur: μή μοί ποτ' ἐφ. Comp. fragm. *Eubuli* ap. Athen. L. XIII. p. 562. C. in cujus primo verſu cum *Valckenario* legendum: τίς ἦν ὁ γράψας πρῶτος ἀνθρώπων ἄρα Ἔρωθ' ὑπόπτερον — pro τίς ἦν ἀνάψας. *Ovid.* II. Am. IX. 1. *O nunquam pro me ſatis indignate Cupido, O in corde meo deſidioſe puer.* Noſtrum expreſſit *Paulus Silent.* Ep. XX. — V. 6. οὐδ' ὅσον. Planud.

LIV. Vat. Cod. p. 360. Planud. p. 35. St. 52. W. (*Manſo* nr. LII. p. 25.) Trium mulierum deſiderio flagrans, ſe totidem Amoris ſagittis vulneratum ait, quot ſint Gratiae et Horae. Conf. Ep. inter ἀδέσπ. XLIII. — V. 2. θηλυμανεῖς. Vid. ad Ep. XLVIII. 1. — V. 3. ἦ γάρ τοι τρία. Vat. Cod. et Planud. et κατήρυσεν. Veteres quaedam Planudeae editiones κατήριπεν.

LV. Vat. Cod. p. 580. Edidit *Dorvill.* ad Charit. p. 201. et *Pierſon* ad Moer. Att. p. 472. (*Manſo* nr. LIII. p. 25.) Animam monet, ne vulnus, quod jam in cicatricem coire coepiſſet, flammamve amoris, ſub cinere latentem, irritet. Recte *Manſo* monuit, vituperandam eſſe poëtae inconſtantiam, qui animam primo diſticho ut telo Amoris ſauciam, altero igne combuſtam, tertio denique ut ancillam fugitivam compellaverit. — V. 1. δυσδάκρυτε. Formatum vocabulum ad analogiam τοῦ δυσέρως et *miſere lacrymantem* ſignificat. — πεπανθέν. Sic membranae, non περανθὲν, ut in quibusdam apographis legitur. *Achilles Tat.* V. 8. p. 200. χρόνος πεπαίνει τῆς ψυχῆς τὸ τραῦμα. πεπαίνεται. μαλάσσεται. πραΰνεται. *Heſych.* — ἀναφλέγεσθαι proprie dicitur ardens vulneris dolor, tum ipſum vulnus recrudeſcens. *Clemens Alex.* Paed. L. II. p. 178. 23. καὶ τῆς ψυχῆς τὸ τραῦμα φλεγμαίνειν ἀναγκάζει τὸ σῶμα. *Achill. Tat.* VIII. 12. p. 349. κατὰ μικρὸν δὲ τὰ τραύματα ἀμφοῖν ἐξάπτεται. *Plutarch.* T. II. p. 165. E. φλεγμοναὶ περὶ τραύματα καὶ νομαὶ σαρκός. Ad ſenſum facit *Ovid.* in Rem. Am. 623. *Vulnus in antiquum rediit male firma cicatrix.* et 729. *Admonitu refricatur amor; vulnusque novatum ſcinditur.* — V. 3. φίλ' ἄβουλε dedit *Dorville* contra Cod. fidem, ut poëta ſic compellet τὴν ψυχὴν, ſe ipſum reſpiciens. Prava emendatio. φιλάβουλος eſt ap. *Antipatrum Sid.* Ep. XLIII. Similia collegit *Manſo.* — V. 4. ὑπολαμπόμενον *Dorville* ex Vat. cod. Noſtrum debetur ſagacitati *Pierſoni.* Cf. Ep. IV. 4. *Callimach.* Ep. VI. 1. 2. Ep. inter ἀδέσπ. XVII.:

> Ἀντίπατρός μ' ἐφίλησ' ἤδη λήγοντος ἔρωτος,
> καὶ πάλιν ἐκ ψυχρῆς πῦρ ἀνέκαυσε τέφρης.

V. 5. λήθαργος. ἐπιλήσμων. *Heſych.* quo ſenſu hac voce uſus eſt *Menander*, teſte *Phrynicho* p. 76. — Pro εἴ σε Cod. Vat. εἰσσὲ habet, quod *Dorvill.* emendavit. — V. 6. δραπέτιν. Ut fugitivam animam tractat *Callimach.* Ep. IV. ἀπεῖπον πολλάκι, τὴν δρῆστιν μὴ ὑποδέχθε, νέοι.

LVI. Vat. Cod. p. 586. ex quo edidit *Dorvill.* ad Charit. p. 88. Quaedam in eo emendavit *Reiskius* Misc. Lipf. IX. p. 91. (*Manso* nr. LIV. p. 26.) Abjecto omni, quod paulo ante ceperat, prudentiore consilio, poëta se ad comissationem parat. Egregium carmen propter vim cupiditatis vivide expressam. Alloquitur autem poëta, quod bene monuit *Dorvillius*, partim famulum, partim cum animo suo sermocinatur: illi dans mandata; cum hoc rerum rationem iniens. Compar. inter *ἀδέσπ.* Ep. XXIV. et XXV. — V. 1. τόλμα. Vat. Cod. cum ap. Lipf. τολμᾶν *Dorvill.* qui cum *Guyeto* τολμᾶς corrigendum putabat. — Seq. verf. Codex vitiose τὸν ἔχεις φ. — Βεβλήσθω κύβος. *Adibo periculum; alea jacta sit.* ἅπτε. Ad puerum: *I, facem accende*, quam mihi praeferas. Tum se ipsum, non sine admiratione quadam, interrogat: *Quid agis, vinose? quae te abripit temeritas?*— V. 3. ποῖ. Vat. Cod. Dorv. Lipf. — τί δ'; *quid? num Amor rationem curat?* Quamvis contubernales ratio et cupiditas, perpetuas tamen inimicitias exercent. *Maximus Tyr.* VII. 5. συγκατῴκισε δὲ ὁ Θεὸς τοῖς λογισμοῖς ἔρωτα καὶ ἐλπίδα. *Alciphron* L. I. XIII. p. 52. Ἔρως μ' οὐκ ἐᾷ παρεμπεσὼν ὑπὸ τοῦ λογισμοῦ κυβερνᾶσθαι. ubi vide *Bergler. Posidippus* Ep. II. T. II. p. 46. se, nisi madeat vino, Amorem non timere, ait: ἄχρι δὲ νήφω, τὸν παραταξάμενον πρὸς σε λογισμὸν ἔχω. *Rufin.* Ep. XXIII. T. II. p. 395. ὥπλισμαι πρὸς ἔρωτα περὶ στέρνοισι λογισμόν. — V. 4. τάχος σπουδῇ. Cod. Vat. Dorvill. Lipf. Temere *Dorville* vitiosam lectionem interpretari conatus est. Verum vidit *Reiskius*; cujus ingenio praeclaram emendationem deberi, *Brunckius* monere neglexit. In schedis Tryll. et Cod. *Leonardi Philarae*, ex *Salmasii* fortasse correctione, σπουδῇ πρόσεστε λόγους habetur. — λόγων μελέτῃ. *Julian.* Orat. I. p. 10. D. οὐκοῦν τῷ μὲν ἔδει γυμναστικῆς τῷ σώματι· τὴν ψυχὴν δὲ τῇ τῶν λόγων ἐκόσμει μελέτῃ. ubi vide *Spanhem.* p. 101. A. *Theoph. Simoc.* Ep. LIX. de phi-

losophis, qui amore ſuccubuerint: τὸ μετάρσιον ἐπάγγελμα ἀψεύσαντο· ἅπαντα ψευδῆ τὰ πρὶν αὐτοῖς μεμελετημένα πρὸς ἄσκησιν. — V. 5. ὁ πολὺς φθόνος. Sched. Tryll. Hinc in Ep. Inc. IX. τηκέσθω Μουσέων ὁ πολὺς πόνος. Laudat hoc diſtichon *Valcken.* ad Ammon. p. 143. — Poſtrema conf. cum Ep. XXXVII.

LVII. Cod. Vat. p. 587. Nemo, quod ſciam, ante *Br.* edidit. (*Manſo* nr. CXIII. p. 47.) De Bacchi cum Amore conſortio. Conqueritur de Bacchi perfidia, quod aliorum ſecreta revelet. — V. 1. In Anal. ἄγεο exſcriptum; quod *Br.* in Lectt. emendavit. ἄγεο ab ἡγέομαι. *Perferam tuam ferociam; comiſſationem incipe; nec veto, ne Deus mortalia pectora regas.* — ἀνιοχεῖ Cod. Vat. quod et ipſum ferri poſſit; ſed melior eſt Brunckiana lectio. De verbo v. ad Ep. III. 2. — Pro θνατὸν Apogr. Lipſ. θύσταν. *Ariſtaenet.* L. I. 17. p. 44. θνητὸς ὢν πολλάκις ὑπηρέτηκα θεῷ. — ¶. 18.] V. 3. ἐν πυρί. Cf. Epigr. CXIII. *Ion Chius* Bacchum ἥδιστον πρόπολον βαρυγδούπων Ἐρώτων vocat ap. *Athen.* L. II. p. 35. A. *Ovid.* A. A. III. 762. *Cum Veneris puero non male, Bacche, facis.* *Plinius Sec.* in Anthol. Lat. I. XXIII. *Ardenti Baccho ſuccenditur ignis Amoris; Nam ſunt unanimi Bacchus Amorque Deus.* — V. 4. Cum amor jam fere exſtinctus, inter bibendum in poëtae animo iterum incaluiſſet, Bacchum accuſat, quod ſe, ejus fidei creditum, Amori in vincula tradat. Hanc *Meleagri* mentem eſſe, nullus dubito; ſed verba minus ſunt perſpicua. Deſideratur in hoc verſu ſententiarum nexus, quem fortaſſe reſtitueris ſic:

τῷ με πάλιν δήσας τὸν σὸν ἄγεις ἱκέτην,

cui tu me, me, inquam, tibi ſupplicantem, adducis, poſtquam me vinxeras. — Seq. verſu inepte legitur προδότας καὶ πιστός. Non video, quo jure πιστὸς vocari poſſit is, qui aliorum ſecreta prodit; nec referri poteſt ad verba

στὰ δ' ὄργια κρύπτειν αὐδῶν· qui enim ſua ſecreta ſervari jubet, aliis quidem fidem imponit, ipſe vero propterea *πιστοῦ* nomen non meretur. Minima igitur mutatione correxerim:

ἦ προδότας κἄπιστὸς ἔφυς.

Arcana amantium reſerare Bacchum dicit *Aſclepiad.* Ep. X. *Horat.* Epod. XI. 19. *Simul calentis inverecundus deus Fervidiore mero Arcana promorat loco.*

LVIII. Vat. Cod. p. 589. Edidit *Ruhnkenius* ad Tim. p. 249. ed. nov. (*Manſo* nr. LIX. p. 28.) Ad animam: ſua ipſius culpa fieri, ut graviſſimis ab Amore cruciatibus afficiatur. Animam poëta alatam fingit, ſecundum Platonicum phantaſma, quod etiam ſculptores et pictores ſecuti ſunt. Rem explicuit Auctor Libri *Explications de divers monuments ſinguliers, qui ont rapport à la religion des plus anciens peuples.* à Paris 1739. p. 300. Cf. inprimis *Doeringium* de alatis imaginibus in fin. p. 31. ſq. — V. 2. *προσηπταμένη.* Vitioſe Vat. Cod. *ἰξῷ pulcritudinis viſco.* Vide ad Ep. IV. *Meleager* in Epigr. nondum edito:

Ἰξὸν ἔχεις τὸ φίλημα, τὰ δ' ὄμματα, Τιμάριον, πῦρ·
ἢν ἐσίδῃς, καίεις (in Cod. *καὶ εἰς*), *ἢν γε θίγῃς, δέδεκας.*

V. 4. *δέδεκεν.* Vat. Cod. — V. 5. 6. Protulit *Dorvill.* ad Charit. p. 250. Animam nimio ardore jam fere exuſtam et tantum non exſtinctam, novis Amor alimentis excitat, alloquiis, puta, et ſpe, quaeque praeterea amorem alunt et reficiunt. Omnino comparandus eſt *Ovid.* ex Ponto I. V. 3. *cujus ab alloquiis anima haec moribunda revixit: Ut vigil infuſa Pallada flamma ſolet.* *Charito* L. I. p. 3. *Καλλιῤῥόη δὲ γνωρίσασα τὸν ἐρώμενον, ὥσπερ τι λύχνυ φῶς ἤδη σβεννύμενον ἐπιχυθέντος ἐλαίου, καὶ μείζων ἐγένετο καὶ κρείττων.* Vide *Dorvill.* p. 28. — *μύροις δ' ἔραυεν λειπόπνουν.* Cod. Vat. Noſtrum habet et *Ruhnk.*, *Dorvill.* et *Alberti*, qui hoc hemiſtichium exci-

tat ad *Hesych.* v. λιπόβιοι. λιπόπνους. pro *exstincto* utitur *Antip. Sid.* Ep. XLIII. ἁ δὲ λιπόπνους κέκλιται. *Aemilianus Nic.* Ep. I. ἤδη γὰρ ξιφέεσσι λιπόπνοος. et alii. — μύροις. Unguentum lucernis pro oleo affundebatur nonnunquam. — V. 7. „σὺ δ' ἄρτι μὲν ἐκ πυρὸς αἴθῃ. Sic per„spicue scriptum in optimo apographo Bibl. Buherianae, „et in aliis, quos vidi, omnibus. ἐν πυρὸς αἰθῇ cl. *Ruhn„kenius*, ubi subaudito verbo τῆς, ὑπάρχεις, αἰθὴ est no„men substantivum idem significans quod αἶθος. Sed „nescio an aliunde confirmari possit exemplo." *Br.* — V. 9. τὸν ἄτεκνον. Cod. Vat. quod egregie emendavit *Ruhnken.* Ἔρως ἄτεγκτος Amor, qui *nunquam mitescere discit* ap. *Virgil.* Ecl. X. 61. καὶ θῆρες ἄτεγκτοι Meleag. Ep. XCIII. — ἐν κόλποισιν. Amorem, tibi infestissimum, ipsa in sinu nutrivisti, ut rusticus ille serpentem, pastor lupum. Creon ap. *Sophocl.* in Antig. 531.:

σὺ δ', ἣ κατ' οἴκους, ὡς ἔχιδν', ὑφειμένη
λήθουσά μ' ἐξέπινες, οὐδ' ἐμάνθανον
τρέφων δύ' ἄτα.

ὄφιν θάλπεις, proverbialiter dixit *Philostr.* in Vit. Apoll. IV. 25. p. 165. Confer Ep. Inc. CCCCXXII. — In fine pentametri Cod. Vat. τρέφεται exhibet. Nostrum reperitur in marg. apogr. Lips. — V. 11. ἄλλαγμα τροφείων. *Jam vide, qualia tibi persolvat nutricia.* Facit huc paroemia de ingratis usurpata, χειὸς τὰ τροφεῖα vel χειὸς τροφεῖα ἀπέτισεν, ap. Zenob. Cent. IV. 63. ubi vid. *Schott.* θρεπτήρια etiam vocantur, quae pro educationis cura persolvuntur. Vide ad Ep. LXXII. — V. 13. φέρε τὸν πόνον. *Perfer et obdura.* *Ovid.* III. Am. XI. 7. — ὀπτῷ μέλιτι. Vide ad Ep. XXV. 4. — πιομένη. V. D. hoc quoque loco volebat. Cf. *Schneider* Per. crit. p. 85.

LIX. Vat. Cod. p. 96. Edidit *Reiske* in Misc. Lips. IX. p. 123. nr. 299. Hinc *Toup.* Ep. crit. p. 80. ed. Lips. (*Manso* nr. LI. p. 25.) Ludere poëtam in duplici

ſignificatione vocis ψυχὴ, quae animam et muſcam quandam ſignificat, notavit *Toup.* l. c. et *Schneiderus* in Per. crit. p. 9. ἐν πυρὶ νήχεσθαι dicitur illa, quando amoris flammam perſert, haec, quando lucernas circumvolitat, non ſine gravi alarum damno. Cf. *Salmaſ.* ad Scr. Hiſt. Aug. T. I. p. 157. ſq. Vocabatur hoc animalculum etiam πυραύστης — ὅπερ χαίρει μὲν τῇ λαμπηδόνι τοῦ πυρὸς καὶ προσπέτεται τοῖς λύχνοις — ἐμπεσὼν δὲ ὑπὸ ῥύμης εἶτα μέντοι καταπέφλεκται. *Aelian.* H. A. XII. 8. ubi *Schneiderus* inter alia laudat *Aeſchyli* verſum: δέδοικα μωρὸν κάρτα πυρκαύστου μόρον. — V. 1. τηκομένην conj. *Salmaſ.* — V. 2. ἔχεις. Vat. Çod. Vitium ſuſtulit *Reiske.*

LX. Vat. Cod p. 112. Edidit *Ruhnken.* in Ep. crit. I. p. 73. *Reiske* in Miſcell. Lipſ. IX. p. 315. nr. 344. (*Manſo* nr. CI. p. 43.) In meretriculam poëta invehitur, quam totam noctem Veneri et Baccho litaſſe, certis veſtigiis deprehendit. Expreſſit hoc carmen *Paul. Silent.* Ep. IX. — V. 1. οἶδα. Vat. Cod. — De μηνύει vide notata ad *Aſclepiad.* Ep. X. 2. Inter ſigna nocturnae libidinis primo loco ponit comam, unguentis paulo ante delibutam: πλόκαμος μυρόπνους. *M. Argent.* Ep. XX. τόν τε μυρόπνουν βόστρυχον ὡραίων οὖλον ἀπὸ πλοκάμων. *Charito* L. I. p. 7. 19. κόμην εἶχε λιπαρὰν καὶ βοστρύχους μύρων ἀποπνέοντας. Pulcre huc facit imago Clodii ap. *Ciceronem* Or. poſt Redit. II. 6. *Vini, ſomni, ſtupri plenus, madenti coma, compoſito capillo, gravibus oculis, fluentibus buccis.* — V. 3. ἰδοῦ Cod. Vat. Non tam haec vocula, eadem ratione poſita Ep. LXI. 1. XCI. 9. XCV. 9. XCVIII. 5. quam μὲν me offendit, quod quo referatur non habet. Varia tentavit *Reiskius*, ἄγρυπνον, ψιμύθου βεβ. ubi ſaltem ψιμύθῳ ſcribendum, et, ἄγρυπνον μὲν, ὁμῶς δὲ βαρούμενον ὄ. Hoc elumbe eſt; illud nec vulgatae ductibus convenit, nec rei conditioni. *Manſoni* in mentem venerat μηνύει ἄγρυπνον μὲν, ὕπνῳ δὲ βαρούμενον ὄμμα. *vigil quidem, ſed ſomno oppreſſus.* Sed poëta

significare voluit oculos graves, quod per totam noctem vigilassent, i. e. ἀγρύπνους· nec diversa sunt inter se ὄμμα ἄγρυπνον et ὄμμα βεβαρημένον ὕπνῳ, quod ipsum usurpavit auctor incert. Epigr. inter ἀδέσπ. CCLXXXV. ut πυμάτῳ βεβαρημένων ὕπνῳ *Statyll. Flacc.* Ep. XI. Putabam, *Meleagrum* dedisse:

μηνύει ἄγρυπνον βρομίῳ βεβαρημένον ὄμμα.

ex Epigr. ἀδεσπ. DXXV. ubi Anacreon, ὄμμα δέ μευ, inquit, Βρομίῳ βεβαρημένον, ἠδ' ἀπὸ κώμων, Τερπνὰ φιλαγρύπνων σήματα παννυχίδων, quod ad nostrum locum proxime accedit. Prodit te oculus *et somno et hesterna crapula gravis*, ut *Seneca* loquitur Epist. CXXI. *Homerus* Od. τ. 122. βεβαρηότα με φρένας οἴνῳ. *Aristides* p. 329. οἱ δὲ ἧκον οἴνῳ βεβαρηότες. Similia collegit *Wetstein* ad S. Lucam XXI. 34 p. 801. et *Fischer* ad Anacr. LII. 18. p. 192. In hac tamen lectione, quamvis probabilitate non destituta, vix acquiescere licet, si, quantum intersit inter μὲν ἰδοῦ et βρομίῳ, spectas. Propius ad Codicis lectionem accederet, quamvis minus elegans:

μηνύει ἄγρυπνον ΛΗΜΗι βεβαρημένον ὄμμα.

Vide *Suidam* v. λήμη. Inprimis comparandus *Rutilius Lupus* de Fig. p. 101. *Nam simul atque ex prioris diei nimia cibi ac vini satietate, vix meridiano tempore, plenus crapula est experrectus, primum oculis mero marcidis, humore obcoecatis*, VISCO GRAVIDIS, *lucem constanter intueri non potest.* ut h. l. constituit *Ruhnken.* quem vide p. 103. — V. 4. ἀμφικόμαισι junctim Vat. Cod. — σφιγκτὸς μίτος. *Asclepiades* Ep. X. σφιγχθεὶς οὐκ ἔμενε στέφανος. *Paul. Sil.* Ep. XXXIV. κεκρύφαλοι σφίγγουσι τεὴν τρίχα. — ¶. 19.] V. 5. ἴσχυλται. *Ovidius* III. Amor. XIV. 33. *Cur plus quam somno turbatos esse capillos, Collaque conspicio dentis habere notam.* Consule *Ruhnk.* Ep. crit. p. 73. sqq — γυῖα σαλευτά. Sic *M. Argent.* Ep. XVII. ἐκ βρομίου γυῖα σαλευόμενον. — πεφυρμ. κόμ.

Philoſtratus II. Icon. 4. πέφυρται δὲ ἡ κόμη. — V. 7. γυνὴ *Reisk.* — *Te pectis vocat, comiſſationum ſocia.* De πηκτίδι disputabimus ad *Cometae Schol.* Ep. III. T. III. p. 14. — κροτάλων πάταγος. Huc facit elegans fragm. ap. *Hephaeſtionem* p. 40. Γαλλαὶ, μητρὸς ὀρείης φιλόθυρσοι δρομάδες, Αἷς ἔντεα παταγεῖται καὶ χάλκεα κρόταλα. Mulieres crotaliſtriae ſimul crotalum quatiebant et ſaltabant. Vide *Salmaſ.* ad Scr. H. Aug. T. II. p. 822.

LXI. Vat. Cod. p. 114. Edidit *Reiske* Miſc. Lipſ. IX. p. 319 nr. 346. *Wyttenbachius* in Bibl. Crit. Tom. I. P. II. p. 29. hoc et ſequens Epigr. pro uno habenda cenſebat, eaque ita jungi volebat, ut poſterius priori anteponeretur. Sic exhibuit *Manſo* nr. LXIV. p. 30. probante *Beckio* in Diſſ. de Interpr. V. S. p. CIX. n. y. Poëta Dorcadem ancillam ad puellam mittit cum mandatis; ſed dum alia aliis addit, ancillam ecce proſequitur, ut jam ipſe nuntii apud puellam vicibus fungatur. — V. 1. Δορκάς. Servae nomen eſt ap. *Lucian.* Dial. Mer. IX. p. 301. — πάλιν. Cod. Vat. — V. 3. μηκέτι μέλλετε τοῦ. Vat. Cod. et Lipſ. apogr. Vitium optime emendavit *Reisk.* In Analectis typothetarum errore μέλλου πέτε exſcriptum eſt. — V. 4. ποῖ *Reiskius* in πῆ mutavit. Vide Ep. LVI. 3. et quae de his particulis notavit *Dorvill.* ad Charit. p. 119. ſq. — V. 6. ἀλλ' ὅτι. Cod. Vat. et apogr. Lipſ. Noſtrum debetur *Reiskio.* Praecedenti verſu δ' ἔτι membranae habent, non δὲ τί, ut *R.* dedit. — V. 7. Etiam hoc diſtichon *Br.* ad *Reiskii* mentem conſtituit. In Cod. enim eſt: μὴ φ. τὰ πάντα λέγε· καίτοι τίς Δ. Ἐκπέμπω σοι καὐτὸς ἰδοὺ προάγων. Praepoſitio σὺν, quae poſt ἐκπέμπω excidit, lineae recent. manu ſuperſcripta eſt.

LXII. Vat. Cod. p. 115. Planudea p. 451. St. 585. W. Per Dorcadem Lycaenidi ſimulatum amorem exprobrat. — V. 1. „ἐπίτηκτα φιλεῖν. non amare ex animo, ſimulatum amorem prae ſe ferre. *Cicero* ad Attic.

„VII. 1. *omnia illa prima, quae etiam tuis literis in coe„lum ferebas* ἐπίτηκτα *fuerunt. Quam non est facilis „virtus! quam vero difficilis ejus diuturna simulatio!* — „Hinc manifestum est, ἐπίτηκτα non *caduca*, sed *simulata* „significare. In Planudea sine sensu et contra metrum „ἐπίκτητα." *Br.* Nec aliter in Cod. Vat. exstat. Eadem ratione peccatum esse puto ap. *Plutarchum* T. II. p. 65. B. ubi de discrimine adulatoris et amici agens, ὅταν οὖν, ait, ἐλαφρὸς ὢν καὶ ἐπίτηκτος καὶ ἀπατηλὸς, ἐγγύθεν ἀντεξετάζηται πρὸς ἀληθινὴν καὶ ἐμβριθῆ φιλίαν καὶ σφυρήλατον κ. τ. λ. Vulgo ἐπίκτητος legitur; idque *Wyttenbachio* suspicionem non movisse miror.

LXIII. Vat. Cod. p. 115. εἰς ἐπίορκον ἑταίραν. Edidit *Reiske* in Misc. Lips. IX. p. 322. nr. 348. (*Manso* nr. CII. p. 43.) Puellae, quam cum alio cubantem deprehenderat, perfidiam exprobrat. — V. 1. τί θεούς. *quid deos testes invocas?* — Sequ. versum expressit *Strato* Ep. LXXVI. μηκέτι νῦν ὀμόσῃς· ἔγνωκα γὰρ, οὐδ' ἐμὲ λήθεις. — V. 3. *Hoc igitur erat, quod dicebas, te solam cubare velle?* Fortasse Isidis sacra aliamve abstinentiae causam praetexens. *Ovid.* I. Amor. VIII. 74. *Et modo quae causas praebeat, Isis erit.* Cf. *Brouckhous.* ad Tibull. I. 3. 26. — Cum seq. confer Anthol. Lat. III. Ep. CCIV.:

Nempe parum casta es; nempe es deprensa; negabis?
Res venit ad lites, rursus et illa nega.

V. 5. οὐχ ὁ περίβλεπτος ἔκλαιον κἂν μή τιδ' ἀπείδω Vat. Cod. nec aliter apogr. Lips. nisi quod ἐπείδω exhibet. Depravatissimam scripturam *Reiskius* binis conjecturis vexavit, sine successu. In contextu exhibet: κλαίω, κἂν μή σ' ἔτ' ἐπείδω. *Non ego, vir spectabilis, jam ploro,* (*ut olim feci*) *etiamsi te non conspiciam.* In notis vero: — κλαίω, κἂν μή 'τι (pro μὴ ἔτι) σ' ἐπείδω. Utrumque a sensu, quem poëtam reddere voluisse probabile est, alienissimum.

Nec *Brunckiana* lectio, praeterquam quod nimis recedit a depravatae ſcripturae ductibus, ſatis commoda. Quomodo enim poëta dicere potuit, ſe videre puellae amantem — *καί μιν ἐπεῖδω* — quem abeſſe ſequentia manifeſte docent? Paulo melius *Manſo* ἐπεῖδον conjiciebat. Verum ne ſic quidem locus videri poteſt perſanatus. Difficillimum mihi videtur in his tenebris veram et genuinam ſcripturam dignoſcere; nec mihi ſaepius hunc locum tentanti quidquam ſeſe obtulit, quod et a codicis lectione proxime abeſſet, et ſenſum efficeret commodum. Dicam tamen, quae mihi probabilia videantur; ſic forte fiet, ut mea conamina aliis, idem tentantibus, ad verum inveniendum proſint. Primum puto, *Stratonem* Ep. LXXVI. vel *Meleagrum* ſecutum eſſe, vel utrumque antiquiorem quendam poëtam expreſſiſſe. Ipſum carmen adſcribam, ut imitatio appareat:

Χαῖρε σὺ, μισοπόνηρε, πεπλασμένε, χαῖρε, βάναυσε,
ὁ πρώην ὀμόσας, μηκέτι μὴ διδόναι.
μηκέτι νῦν ὀμόσῃς· ἔγνωκα γάρ, οὐδ' ἐμὲ λήθεις·
οἶδα τὸ ποῦ, καὶ πῶς, καὶ τίνι, καὶ τὸ πόσου.

Hinc igitur fieri poſſe puto, ut *Meleager* ſcripſerit:

οὐχ ὁ περίβλεπτος σέ; — καὶ ὁσσάκι, νὴ Δία, σ', οἶδα.

Nonne te pulchellus ille? — et, per Jovem, novi, quoties te. — — Haec, ni fallor, ſatis ſunt elegantia. Nemo ignorat honeſtam illam apoſiopeſin ap. *Theocrit.* Eid. I. 105. *οὐ λέγεται τὰν Κύπριν ὁ βωυκόλος — ἕρπε ποτ' Ἴδαν.* quam imitatus eſt *Virgil.* in Eclog. III. 12. *Novimus et qui te —.* Vide *Taubmann.* ad Plauti Ciſtell. I. 1. 38. p. 368. ſq. *Toup.* in Addendis ad Theocr. T. II. p. 389. — V. 7. Cum ira et indignatione commotus puellam a ſe abegiſſet, reputans, eam hoc ipſum cupere, ut ad amaſium redeat, aliter ſtatuit, eamque vinctam apud ſe retinet. — Sequ. verſu reſtituenda Cod. Vat. lectio — *ὧδε μένε.* Ipſam mulierem alloquitur hic, ut in praec. verſu:

versu: οἶδ', ὅτι βούλει (i. e. βούλῃ) κεῖνον ὁρᾶν. *Scio, te illum videre velle; sic igitur vincta hic mane.* Epigr. XCV. 10. καίτοι λίσσετ', ἰδοὺ, δεδακρυμένος. οὔτι σε πωλῶ, Θάρσει· Ζηνοφίλᾳ σύντροφος ὧδε μένε. in quibus plane idem est orationis color.

¶. 20.] *LXIV.* Vat. Cod. p. 116. Exhibuit *Reiske* in Miscell. Lipf. IX. p. 456. nr. 351. ubi *Posidippo* tribuitur. Erroris causa in aperto est. Lemma est in Cod. Vat. τοῦ αὐτοῦ· εἰς ἑταίραν ἄσωτον, ζηλότυπον καὶ μανίας μεστόν. Jam in membranis *Meleagri*, in Lipf. autem apogr. *Posidippi* carmen praecedit. Ipse *Reiskius* retulit ad *Meleagrum* in Notit. Poët. p. 259. (*Manso* nr. CIII. p. 44.) Poëta, dum inter comissationem ad puellae limina procedit, varia apud se consilia agitat. — V. 1. καλὸν φαίνουσα. Ex *Theocrito* Eid. II. 10. ἀλλὰ Σελάνα, φαῖνε καλόν. — ὀργάνιον. Sive tibiam, sive facem intelligit. Hoc probabilius. Vide ad Ep. LXXI. — V. 3. φιλάσωτος. Cf. Ep. LX. 1. Vox lexicis ignorata.— Num solam libidinosam illam reperiam, an cum amante cubantem? — Sequ. versu in Cod. scriptum ἀπὸ δαομένην. *Reiskius* dedit ἀποδαιομένην, nihil de varietate scripturae monens; ut igitur hanc lectionem in apogr. Lipf. habuisse videatur. Putabat autem vir doctissimus, agi de meretricularum moecharumque consuetudine, pilos circa muliebrem locum amburendi. Vide inprimis *Aristophan.* Lysistr. 827. ἀπεψιλωμένον τῷ λύχνῳ. At hoc a nostro loco alienissimum. *Salmasius* conj. ἐπαρωμένην, *multa imprecantem*; nimirum quod sola sit, et amator non veniat. Hoc *Brunckio* praestare visum est, dum melius quid excogitetur. *Manso* Salmasianam emendationem in textum recepit. Ejusmodi quid si poëta voluit, profecto malim:

λύχνῳ πόλλ' ἀποδυρομένην.

multa de solitudine sua ad lucernam conquerentem. Lucernis amantes curas suas enarrare dicuntur, ut ap.

Appulej. in Metam. p. 213. ed. *Oudend.* *Multumque cum lucerna secreto collocuta.* Nemo ignorat facetum Praxagorae cum lychno colloquium in *Aristoph.* Eccles. init. Recte autem ἀποδύρεσθαι λύχνῳ, ut ap. *Alciphr.* I. Ep. XXXV. p. 154. τοῖς πεμπομένοις — θεραπαινιδίοις ἀποδύρεσθαι. Quod ap. eundem dicitur ἀποδύρεσθαι πρός τινα, I. Ep. XXXVIII. p. 182. — V. 5. Post σύγκοιτον *Reiskius* integrum distichon excidisse arbitrabatur; ejusque conjecturae subscribunt *Brunckius* et *Schneiderus.* Dubitat *Manso*; subitum esse consilium et amantis adfectui accommodatum. — στεφάνους δάκρυσιν μαρ. Ductum videtur ex *Asclepiad.* Ep. IV. αὐτοῦ μοι στέφανοι παρὰ δικλίσι ταῖςδε κρεμαστοὶ Μίμνετε — οὓς δακρύοις κατέβρεξα. Epigr. inter ἀδέσπ. XXIV. λάβε τοῦτον τὸν στέφανον, τὸν ἐμοῖς δάκρυσι λουόμενον. — Pro ἐκδήσω in Cod. Vat. ἐκδήσας legitur. Illud *Reiskius* dedit, ut oratio sibi constaret. — V. 7. ἐπὶ γρ. Cod. Vat. — ὁ μύστης σῶν κώμων. Veneris mysteria, passim ap. poëtas et scriptores eroticos. *Musaeus* v. 145. θεσμὰ θεῆς ἐρόεντα καὶ ὄργια πιστά. Hinc Amor μυσταγωγεῖν dicitur ap. *Alciphr.* I. XIX. p. 72. Hujus generis nonnulla collegit *Arnald.* in Lectt. gr. p. 180. et *Dorville* ad Charit. p. 402. — V. 8. στοργᾶς Vat. Cod. ῆς superscripto.

LXV. Vat. Cod. p. 117. Edidit *Reisk.* in Lips. Misc. IX. p. 459. nr. 354. (*Manso* nr. XCIX. p. 42.) Puellas enumerat, quarum amore incensus est. Haud scio, an M. imitari voluerit *Philodem.* Ep. XXI. — V. 1. ὦ. Hic et in sqq. Vat. Cod. οὖ exhibet; nec aliter ap. *Reisk.* legitur; sine sensu. Primo οὖ superscriptum in membranis μά. — Pro Δημοῦς iidem Τιμοῦς. Male. Nam Τιμὼ et Τιμάριον unum nomen. — μυρόῤῥαντον πρόθ. *Charito* L. I. p. 3. 6. ἐῤῥαίνετο δὲ τὰ πρόθυρα οἴνῳ καὶ μύροις. Ibid. p. 5. 8. ἐστεφάνωσαν τὰ πρόθυρα, μύροις ἔῤῥαναν. — V. 5. Mutilus versus in Codice, qui habet: οὐκέτι σοι φαρέτρη πρ. . ω. . εν (hoc erasum in membranis) πτερόεντας ὀϊστούς.

Brunckius itaque h. v. ex ingenio explevit; ne verbo quidem lectoribus monitis. — V. ſq. Cod. κρύπτεις. Quod ad ſententiam attinet, ſimilia dixit *Archias* Ep. I. εἴς με κένωσον Πᾶν σὺ βέλος, λοιπὴν μηκέτ' ἀφεὶς ἀκίδα. *Paul. Silent.* Ep. XX. ἰοδόκην γὰρ Εἰς ἐμὲ λάβρος Ἔρως ἐξεκένωσεν ὅλην. *Lucianus* in Amor. T. II. p. 398. ἔγωγ' οὖν ἅπασαν αὐτῶν (Amorum) κενὴν ἀπολελεῖφθαι φαρέτραν νομίζω, κἂν ἐπ' ἄλλον τινὰ πτῆναι θελήσωσιν, ἄνοπλος αὐτῶν ἡ δεξιὰ γελασθήσεται.

LXVI. Vat. Cod. p. 117. Planudea p. 452. St. 586. W. (*Manſo* nr. C. p. 42.) Ejusdem argumenti ac praecedens. — V. 2. ὑπναπάτην. Obſcurioris ſignificationis vocabulum. *Somnum fallentem* vertit *Brodaeus*. Verum in ſimilibus compoſitionibus, ut βρωματομιξαπάτη ap. *Agath.* Ep. LIII. ξενοκυσταπάτη ap. *Nicandr.* Ep. I. ἀπάτη oblectamentum et voluptatem ſignificat. ψυχαπάτης ὄνειρος ap. Noſtrum Ep. CIII. *jucundum* eſt *ſomnium*. Vide ad Epigr. II. Acceperim itaque ὑπναπάτης pro ὕπνου ἀπάτημα ἔχων, *quod ſomnum ſuavem et jucundum reddit.* Eodem vocabulo Noſter utitur Ep. CII. ὑπναπάτῃ χρωτὶ χλιαινόμενος. — V. 3. Ἰλιάδος. Plan. et Cod. Vat. Juntina edit. etiam Ἰλυάδος. In marg. Codicis notatum recentiore manu: ἐγὼ νομίζω, ὅτι καὶ τὸ Ἰλιάδος ὄνομα ἑταίρας ἐστίν. — V. 4. λύχνον πίοντα μέλη. *Eichſtaedt* in Diſſ. de Dram. Satyr. p. 67. haec eo referenda putat, quod λύχνοι dicuntur ἀδδηφάγοι. Idem tamen κλόοντα corrigendum ſuſpicatur. At πίνειν idem dicit. Sic *aures bibere* et *imbibere* dicuntur, quae accipiunt; et *aures bibulae, ſitientes*; quem loquendi uſum illuſtrat *Oudendorp.* ad Appulej. Metam. p. 6. et *Burmannus* ad haec *Propertii* L. III. 4. 8. *Nunc mihi, ſi qua tenes, ab origine dicere prima Incipe; ſuſpenſis auribus iſta bibam.* — V. 5. τραῦμα. Vitioſa haec lectio totius carminis ſenſum peſſumdat. Quid enim? Qui tot puellarum amore laborat, num βαιὸν τραῦμα, idque in labiis habet? Quo-

modo autem in labiis? et quare, quaeso, *id sibi relictum esse* dicit? Praeclare hujus loci ulcus intellexit *Meinecke*, qui corrigit:

βαιὸν ἔχω τό γε λειφθὲν, Ἔρως, ἐπὶ χείλεσι πνεῦμα.

Quod sine dubio verum est. Tot amoribus excruciato poëtae tantilla pars vitae relicta est, ut, si Amor vel paullulum tormenti addiderit, ipsi pereundum sit. Qui in mortis limine constituti sunt, animam in labiis habere dicuntur; ut *Bassus* ap. *Senecam.* Ep. XXX. *Non dubitare se*, dixit, *quin senilis anima in primis labiis esset.* Idem in Herc. Fur. v. 1308. *Hanc animam levem. Fessamque senio, nec minus quassam malis, In ore primo teneo.* Amphitryonis verba sunt. Haec loca cum similibus laudavit *Gatacker* in Misc. Adverf. II. 6. p. 302. — ἐκπτύσσομαι. Sic parasita ap. *Alciphron.* L. III. 6. p. 290. ἔκρινα σὺν, πολυτελοῦς τραπέζης ἀπολαύσας, ἀποπτύσαι τὸ ζῆν.

LXVII. Vat. Cod. p. 116. Anthol. Plan. p. 471. St. 612. W (*Manso* nr. LXIII. p. 29.) Comissatione poëta ad puellam defertur. Comp. Ep. LIV. — V. 2. ζήλων. Vat. Cod. — κώμων πέλαγος. Haec ex antiquiore poëta petita esse, colligere licet ex *Cicerone* de metaphoris agente in Libro *de Oratore* III. 41. *Nolo esse aut majus, quam res postulet,* tempestas comissationis; *aut minus,* comissatio tempestatis. — ¶. 21.] V. 3. πάντῃ Flor. Cod. Vat. — Laudat h. v. *Suidas* v. ἀφεῖνται, sed mutilum: πάντη δὲ φρενῶν οἱ ἀφεῖνται. Errorem vidit *Toupius* ad Suid. Tom. I. p. 60. qui sequ. versu ἐποψόμεθα corrigit, pro ἀποψόμεθα, quod in Planudea legitur. Haec correctio confirmatur Cod. Vat. ita tamen, ut τῷ ε superscriptum sit α. *Antipater Sid.* Ep. I. Μίνω θᾶσσον ἐποψόμεθα. *Philostr.* V. Apoll. IV. 47. τὰς ἀμπώτεις τοῦ ὠκεανοῦ ἐποψόμενος. Vulgatam tuetur *Wakefield* in Dil. Trag. T. I. p. 402. ubi ἀπόπτομαι et ἀφορᾶν, *e longinquo videre*, illustrat. At haec significatio ab hoc loco aliena

eſt. Ceterum *Toupius* hoc Epigr. putabat ſcriptum in mercatorem quendam, qui cum Scyllam et Charybdin non ita pridem effugiſſet, nunc demum Scyllae mulierculae cujusdam amoribus implicitus, eundem plane curſum denuo periclitaturus eſſet. Sunt haec ſatis quidem ingenioſa, ſed minus vera. Scriptum eſt hoc carmen in Trypheram, quam Scyllam vocat, ſive propter pericula, in quae in ejus conſuetudine incurrebat, ſive etiam propter rapacitatem. Praeclare huc facit *Anaxilas* ap. Athenaeum XIII. p. 558. C. ubi meretricum tum temporis celebrium mores recenſet: Ἡ δὲ Νάννω τί νῦν διαφέρειν Σκύλλης δοκεῖ; Οὐ δύ' ἀποπνίξασ' ἑταίρους, τὸν τρίτον θηρεύεται ἔτι λαβεῖν. Verſus ſunt tetrametri; primus laborans fortaſſe ſic reſtituendus eſt: Ἡ δὲ Νάννω πολὺ τὸν νοῦν σοὶ διαφέρειν Σκύλλης δοκεῖ. Miror *Huetium*, qui in Not. p. 47. illi mulieri nec Trypherae nec Scyllae nomen fuiſſe pronuntiat; ſed poëtam, metaphoram continuantem, Scyllae comparare puellam exiſtimat, non tamen lapideam eam vocare, ſed mollem et ſpirantem delicias. Qui Epigrammatariorum acumina cognita habet, non dubitabit accedere interpretationi, quam jam *Brodaeus* dedit, et proximum Epigr. egregie confirmat.

LXVIII. Vat. Cod. p. 110. Planud. p. 449. St. 583. W. Luſus in nomine Trypherae. — V. 1. νὴ τὴν (superscr. η) Planud. In pentametro Vat. Cod. μορφας et Τρυφερά, accentu perperam poſito.

LXIX. Vat. Cod. p. 110. Planud. p. 470. St. 611. W. Edidit etiam *Reiskius* in Miſcell. Lipſ. IX. p. 303. nr. 331. non ignorans tamen, in Anthologia exſtare. (*Manſo* nr. LX. p. 29.) Scriptum in puellam, quae ſecundum *Ovidii* praeceptum *comibus oculis amorem alliciebat*. III. A. A. 510. — V. 1. ά Vatic. ſuperſcripto ή. Deinde idem Cod. χαλεποῖς exhibet. Hanc lectionem, ſine dubio vitioſam, *Opſopoeus* ſic explicat:

Amabilis Asclepias duris, tanquam tranquillis, i. e. *placidis oculis, persuadendo inducit omnes* ἐρατοπλοεῖν. Hoc est veterum monimenta interpretari! — Pro γαλήνης, quod membranae praestant, Planud. γαληνοῖς legit, qua lectione admissa prorsus supervacuum erit οἷα. In *Brunckiana* ὄμμασι subaudiendum. Hoc merito displicebat *Tyrwhitto*, qui γαλήνῃ legendum censebat, in Notis ad *Toupii* Em. in Suid. T. IV. p. 422. Suavis in oculis risus pellaciae comparatur ap. *Heliodor*. L. II. p. 166. οὐκ ἀνέραστον βλέπων, οἷον θαλάσσης ἀπὸ κύματος εἰς γαλήνην ἄρτι λεαινομένης. Puellarum Veneris origines canentium μειδίαμα γαλήνης αἴνιγμα ap. *Philostr*. II. Imag. I. p. 811. Minus argute *Alciphron* III. Ep. I. p. 274. βοστρύχους ἔχει βρύων εὐλοτέρους καὶ μειδιᾷ τῆς θαλάσσης γαληνιώσης χαριέστερον. Asclepias igitur dulce ridentibus oculis viros ad amorem pellicit, ut maris tranquillitas navigandi cupiditatem excitare solet. *Lucretius* de priscorum hominum conditione agens L. V. 1002. *Nec poterat quemquam placidi pellacia ponti Subdola pellicere in fraudem ridentibus undis*. *Lucianus* de Dom. 12. Tom. III. p. 197. ὅτι μὲν γὰρ καὶ ἡ θάλαττα ἱκανὴ προσκαλέσασθαι καὶ εἰς ἐπιθυμίαν ἐπισπάσασθαι ἐν γαλήνῃ φανεῖσα —. Conf. *Moschi* Eidyll. V. 2. σὺμ πεῖθει. Vat. Cod.

LXX. Cod. Vat. p. 116. Planud. p. 451. St. 586. W. (*Manso* nr. LXI. p. 29.) „Sensus est: Si „nudam videris Καλλίστιον, fatearis, vocandam illam esse „Καλλίσχιον, mutato τ in duplicem literam Syracusiam, hoc „est in χ. Vide Salmas. in Herodis Attici Inscr. p. 223." *Br.* Docet *Salmasius*, τὸ Χ duplicem literam vocari, quod tantum valeat, quantum Κ cum adspirationis signo, sive ΚΗ. Partem veri *Brodaeus* vidit, qui tamen de binis ab *Epicharmo* inventis literis Θ et Χ cogitans, hunc sensum elicuit: *Non* Καλλίστιον *eam vocares, sed* Θαλλίσχιον. Scholiastes, quem *Opsopoeus* sequitur, in omnia alia abiens, Ἐπίχαρμος τὸ ψ εὗρε notavit. Fateor, mihi hoc carmen,

etiam post *Salmasii* interpretationem, nondum satis videri expeditum. Ad verbum verti debebat: *Si Callistium nudam videris, dices: Mutata est duplex Syracusana litera.* Jam si hoc aenigmate Καλλίσχιον significare voluit poëta, sensus evadit ei, quem *Salmasius* indicavit, plane contrarius, nempe hic: Dices: illa pygarum pulcritudo, qua olim Callistium excellebat, nunc abiit et evanuit.— Ceterum Καλλίστιον meretricem commemorat *Athen.* L. XIII. p. 585. B. Pro Συρηκόσιον autem, quae est *Salmasii* lectio, Planudea et Cod. Vat. συρηκοσίων legunt.

LXXI. Cod. Vat. p. 89. Planud. p. 467. St. 608. W. sine lectionis diversitate. (*Manso* nr. CIV. p. 44.) Dubitare licet, utrum *Philodemi* sit, cui Planudes, an *Meleagri*, cui Vat. Cod. tribuit. Puella de amante perjuro conqueri videtur; nisi forte ad pueriles amores referendum est. Manifeste falsum lemma Codicis: εἰς ἑταίραν τινα. *Meleager* fortasse expressit *Asclepiad.* Ep. XVIII. — V. 1. νὺξ ἱερή. *Testes sidereae tota corona deae.* *Propert.* III. El. XIX. 10. λύχνε, συνίστορας. Lucerna mysteriorum in Veneris sacris testis, ut dea invocari solet. *Philodem.* XVII. συνίστορα τῶν ἀλαλήτων λύχνον. *Statyll. Fl.* Ep. III. νυχίων με συνίστορα πιστὸν ἐρώτων — λύχνον. *Conscio lumine vultus ejus adspexi.* *Appulej.* Metam. V. p. 369. ubi vide *Oudendorp.* Similia collegerunt Interpp. *Petronii* c. XXX. *Burmann.* ad Propert. p. 315. ubi nec nostri carminis oblitus est; et *Heinrich* ad Musaeum p. 36. sq.— V. 5. ἐν ὕδατι φ. quae irrita cadunt, aut quorum memoriam obliteratam volumus, ventis et undis tradere dicimus. *Propert.* II. El. XXI. 10. *Quidquid jurarunt, ventus et unda rapit.* *Ovid.* L. II. Am. XVI. 46. *Verba puellarum, foliis leviora caducis, Irrita, quo visum est, ventus et unda ferunt:* — V. 6. ἐν κόλποις. Ut *Philodemus* Ep. XX. ἡμεῖς δ' ἐν κόλποις ἥμεθα Νηϊάδος.

LXXII. Vat. Cod. p. 590. Primum distichon edidit *Alberti* ad Hesych. T. I. p. 219. et *Burmannus* ad

Propert. p. 162. (*Manso* nr. CVI. p. 45.) Gallo gallinaceo, qui cantando ei ſomnum turbaverat, mortem minatur. Expreſſum ex *Anacreontis* Od. XII. Noſtrum ante oculos habuit *M. Argentar.* Ep. VIII. — V. 1. ὀρθροβόας. Meminit hujus epitheti, ut a recentioribus uſurpati, *Euſtath.* in Il. p. 1162. 1. Ejus auctorem indicat *Athen.* L. III. p. 98. E. Fictum autem ad ſimilitudinem τοῦ ὀρθρογόη, quod eſt hirundinis epitheton ap. *Heſiod.* E. καὶ H. 568. Vide *Caſaubon.* ad Athen. p. 194. 35. *Lucis auctores aves* gallos vocat *Propert.* IV. 2. 32. quod imitatus eſt *Martial.* XIV. Ep. ult. *Criſtataeque ſonant undique lucis aves.* — Seq. verſu *Burm.* vitioſe edidit κράτεις. — πλευρ. κελαδ. Fortaſſe ex *Anyte* petitum Ep. XI. οὐκέτι μ' ὡς τοπάρος πυκιναῖς πτερύγεσσιν ἐρέσσων Ὄρσεις ἐξ εὐνῆς ὄρθριος ἐγρόμενος. — V. 4. καὶ τὸ φ. Cum puella igitur cubare putandus eſt poëta, quod non diſerte dixit. Paulo durior verborum compoſitio, βραχὺ τοῦτ' ἔτι νυκτὸς καὶ τὸ φιλεῖν, corruptelae ſuſpicionem movet. — V. 5. φίλα θρέπτειρα χάρις. Senſum horum verborum obſcurum eſſe non patitur locus *M. Argentarii* l. c. hinc derivatus: ἢ τάδε θρέπτρα τίνεις; cum quibus comparari poſſunt haec *Ariſtaeneti* I. Ep. XXV. p. 61. ταῦτά μοι παρ' αὐτῆς τὰ τροφεῖα· οὕτω με νῦν ἀντιπελαργοῦσα δικαίαν ἀποδίδωσι χάριν. Hic igitur *nutricia* vocantur θρέπτρα ſive θρεπτήρια et τροφεῖα· nusquam θρέπτειρα hoc ſenſu occurrit, quod potius ipſam *nutricem* ſignificat. Cf. *Diotimi* Ep. I. — His facile inducor, ut corruptam eſſe ſcripturam ſuſpicer, fortaſſe ſic corrigendam:

ἅδε φίλα θρέπτρων χάρις ἦν.

Fortaſſe tamen alii melius quid reperient. — Seq. verſu Cod. Vat. legit: ἔχατα γήρυσει. quod in γηρύσεις mutandum erat. Sic *M. Argent.* l. c. — οὐκ ἔτι νυκτὸς φθέγξεαι, αἱμάξας βωμὸν, ὃν ὠμοσάμην, ut haec ſcribenda eſſe olim docui.

¶. 22.] *LXXIII.* Vat. Cod. p. 575. Planud. p. 484. St. 629. W. (*Manſo* nr. L. p. 25.) Luſus eſt in ῥήσει, πνεῦμα κυβεύειν, quae de iis uſurpatur, qui ſummum vitae periculum adeunt. Vide notata ad *Antip. Sid.* Ep. XCIII. In ejusmodi periculum poëta ſe a Cupidine adductum eſſe ait, idque, quod mireris, a puſillo et ſupine agente puero. Vide, quae diximus ad Ep. XXV. 1. Amores talis ludentes habes ap. *Apollon. Rhod.* III. 115. *Lucian.* D. D. IV. *Philoſtrat.* Imag. VIII. p. 872. *Aſclepiad.* Ep. VIII. quod Meleagro fortaſſe obverſabatur, dum haec ſcribebat.

LXXIV. Cod. Vat. p. 586. (*Manſo* nr. CV. p. 45.) Neminem ſcio, qui elegans hoc diſtichon ante *Br.* ediderit. Eandem ἔννοιαν iterum et fuſius tractavit Ep. LXXXI. Colorem Meleagrum duxiſſe puto ex *Platonis* Ep. XXI.

LXXV. Vat. Cod. p. 586. Planud. p. 472. St. 613. W. (*Manſo* nr. LXVIII. p. 31.) Amorem Timarii oculis captum fingit. Dubito fere, an integrum ſit hoc Epigramma, in quo expoſitionem, quam vocant, deſidero. Vide, an olim junctum fuerit hoc diſtichon ei, quod, ut *Meleagri*, legitur in Cod. Vat. p. 101.:

Ἰξὸν ἔχεις τὸ φίλημα, τὰ δ' ὄμματα, Τιμάριον, πῦρ·
ἢν ἐσίδῃς, καίεις, ἢν δὲ θίγῃς, δέδεκας.
χαὐτὸς Ἔρως ὁ πτανὸς ἐν αἰθέρι δέσμιος ἥλω,
τοῖς σοῖς ἀγρευθεὶς ὄμμασι, Τιμάριον.

Quod ſi tamen aliis aliter viſum fuerit, non repugnabo. — Non omittendum, in membranis, ordine nonnihil diverſo, legi: ἀγρευθεὶς τοῖς σοῖς ὄ. minus concinne.

LXXVI. Vat. Cod. p. 585. Edidit *Wolf.* ex Cod. Uffenbach. in Fragm. Sapph. p. 232. (*Manſo* nr. LXIX. p. 31.) Diodorum, alios amoris ignibus inflammantem, ipſum Timarii puellae amore flagrare. — V. 1. Hunc verſ. proferens *Warton.* ad Theocr. T. II. p. 238. βάλλει exhibet. Male. — λαμυροῖς ὄμμασι. Vide ad Ep. L. 2.—

V. 2. τὸ γλυκ.· *quamvis ipse Amoris armatus telis.* γλυκύπικρον βέλος ductum, ut constat, ex *Sapphus* fr. X. Ἔρος δ' αὖτέ μ' ὁ λυσιμελὴς δονεῖ γλυκύπικρον ἀμήχανον ὄρπετον. Consule *Valcken.* ad Hippol. p. 200. — Pro ἦ τόδε Cod. Lipf. ἦν τόδε. Geminum germanum est Ep. ἀδεσπ. CCLXVII. ὦ μέγα θαῦμα· φλέξει τις πυρὶ πῦρ; ἥψατ' Ἔρωτος ἔρως. Epigr. Heroic. I. T. III. p. 141. τίς πυρὶ πῦρ ἐδάμασσε· τίς ἔσβεσε λαμπάδι πυρσόν. *Antipater Sidon.* Ep. XLI. τίς πυρὶ πῦρ καὶ δόλον εἷλε δόλῳ. Simili acumine Amor ad Psychen in *Appuleji* Metam. V. p. 364. *ipse amator advolavi tibi. Sed haec feci leviter, scio: et praeclarus ille sagittarius ipse me telo meo percussi, teque conjugem meam feci.*

LXXVII. Cod. Vat. p. 118. Edidit *Reiske* in Misc. Lipf. T. IX. p. 466. nr. 360. Ad *Toupii* mentem emendatum dedit *Schneider.* in Per. crit. p. 15. sq. (*Manso* nr. LXX. p. 32.) Timarium, jam vetulam factam, cum navigio, fluctibus et ventis quassato, comparat. Allegoriis, a re nautica ad rem Veneream traductis, nihil in hoc poëtarum genere frequentius. Conf. Ep. *Antiphili Byz.* I. et quae ibi notavimus. *Simonid.* Ep. LXIV. *Paul. Silent.* Ep. X. De Clodio, impurissimo homine, *Cicero* in Orat. de Harusp. Resp. 27. *Quae navis unquam in flumine publico tam vulgata omnibus, quam istius aetas fuit.* Facit huc locus facetus *Plauti* in Menaechm. II. 3. 51. ubi cum Erotium meretrix quaesivisset a Menaechmo, *quam tu nunc mihi navem narras?* isque respondisset: *ligneam, saepe tritam, saepe fixam, saepe excussam malleo*; id allegorice de sua conditione dictum accipit. — V. 1. Laudat hoc distichon *Suidas* T. II. p. 294. κέλης· εἶδος πλοιαρίου μικροῦ· pro τοῦ πρὶν legens τὸ πρὶν, et sq. versu εἰρεσίην. Utrumque etiam in membranis est. Nostra lectio *Toupio* debetur, in Em. ad Suid. T. I. p. 224. cujus interpretationem adscribam: *Timarium, quae antea fuerat venusta, solida,*

ſucci plena, jam anus facta, non amplius remigio Veneris eſt idonea. Non amplius fert corpus, Veneris remigio πλωτόν. Luſus fontem, in ambiguitate vocabuli κέλης poſitum, indicavit *Kuſter.* ad *Suid.* l. c. Rem fuſius explicavit *Schneiderus* p. 99. *Ariſtophani* nimirum debetur, cujus haec ſunt in Lyſiſtr. v. 60. ἀλλ' ἐκεῖναι γὰρ οἶδ' ὅτι Ἐπὶ τῶν κελήτων διαβεβήκασ' ὄρθριαι. — τοῦ πρὶν γλαφυροῖο. *olim elegantis, nitidae et terſae.* – V. 3. κέρας ἱστῷ. Sic Codex. Sed *Br.* ἱστοῦ ſcribendum cenſet: *ut antenna mali.* Proprie κέρας antennae cornu. Vide *Lambin.* ad *Horat.* Epod. XVI. 59. *Non huc Sidonii torſerunt cornua nautae.* — Mox verba πολιὸς πρότονος *Manſo* de *capillo cano et horrido* accipit, quod vix verum. Collum ſignificari videtur; hoc in vetula (πολιὸς ad partem traductum) ἐκλέλυται, *ſolutum eſt*, et vix tremulum caput ſuſtinet. — V. 5. Excitat h. v. *Suidas* T. III. p. 358. in σπαδονίσματα. Ad quem locum *Toupius* p. 433. haec notavit: *Res eunuchi ſive σπάδονος flaccidae ac pendulae ſunt. Hinc eleganter poeta de mammis pendentibus σπαδονίσματα μαστῶν. Mammas pannoſas vocat Martialis. Heſych.* σπαθίσματα, τὰ σπαδονίσματα. — Seq. verſu *Br.* γαστρὸς nove et inuſitate pro caſu recto poſitum putat. Quo admiſſo, omnia ſunt expeditiſſima. Vide tamen, an verba jungenda ſint in hunc modum: *Timarium* ἔχει στρεπτὰς ῥυτίδας ἐκ σάλου γαστρὸς. *ventre, in Veneris remigio, ſaepe exagitato et concuſſo.* Verbum σαλεύεσθαι pro *ſubagitari* paſſim obvium. *Strato* Epigr. XCV. — Tum vero etiam χαλᾷ verſu praec. ad meretricem referendum, *pannoſas mammas* haud aliter ac *vela pendula* laxantem. — V. 7. κοίλη θάλασσα. Proprie eſt unda dehiſcens terramque aperiens inter fluctus. *Pollux* I. 108. θάλαττα τραχεῖα, κοίλη θάλαττα, καὶ κοιλαινομένη, καὶ τραχυνομένη. ubi vid. Intrpp. Turpiora ſunt haec, quam quae diſerta interpretatione explicanda ſuſcipiam. Curioſioribus *Reiskius* ſatis faciet. Puto tamen, *Meleagrum* ſcripſiſſe:

κοίλη δὲ θάλασσῃ
πλημμυρεῖ.

navis alvus abundat aqua marina. κοίλη, ſc. ναῦς. *Theocrit.* Eid. XXII. 11. οἱ δὲ (venti) σφῶν κατὰ πρύμναν ἀείραντες μέγα κῦμα — Ἐς κοίλαν ἔῤῥιψαν. Quo ſenſu a veteribus dicatur κοίλη ναῦς, exemplis allatis, docuit *Dorville* ad Charit. p. 673. ſq. — V. 9. Vitioſam lectionem Analectorum γ' ὃς ζῶος, emendat *Br.* in Lectt. γ' ὃς ζωός. In membranis δύστανός τε ζωός. Nec aliter apogr. Lipſ. cujus lectionem correxit *Reiske*. Poſt ὧν eaedem membranae δ' inſerunt. Ad ſenſum *Manſo* comparavit *Ariſtoph.* Eccleſ. 1090. ὦ τρισκακόδαιμον, εἰ γυναῖκα δεῖ σαπρὰν βινεῖν. — Sq. verſu in apogr. Lipſ. ἐπ' omittitur, lacuna relicta, quam *Reiskius* implevit, ἐν reponens. Noſtrum eſt in Cod. Vat. — εἰκόσορος. ἑρμήνεια τοῦ εἰκόσορος· τὸ εἴκοσιν ἑταίρους ἔχειν τοὺς ἐρέσσοντας δηλαδή. *Euſtath.* ad Od. p. 358. 14. *Simonides* in Epigr. ſupra laudato meretriculas ναυκλήρων ὁλκάδας εἰκοσόρους appellat. Lectio ἄνωθε vitioſa videbatur *Schneidero*, qui in margine ἄφνω conjecit. Satis concinna foret oratio, ſi *Meleager* ſcripſiſſet:

δύστανός γ', ὃς ζωὸς ἔτ' ὢν Ἀχερουσίδα λίμνην
πλεύσετ' ἀνήρ, ἐπιβὰς γρηὸς ἐπ' εἰκοσόρῳ.

Sed hoc genuinum praeſtare minime auſim. *Reiske* ἄνω ἐπιβὰς, cum in apogr. Lipſ. ἄνωτ' ἐπιβ. exſtet.

¶. 23.] *LXXVIII.* Vat. Cod. p. 581. (*Manſo* nr. LXXI. p. 32.) Luſus eſt in nomine Φάνιον, quod *facem* ſignificat. Vide, quae de verbis φανός, πανός et φάνιον collegit *Wetſtein.* ad N. T. I. p. 946. ſq. Apud *Ariſtoph.* in Veſp. 1363. meretrix Δᾴς vocatur; ubi vide *Flor. Chriſt.* — V. 1. ἔτρωσεν. Genuina eſt Cod. Vat. lectio, quae etiam in marg. ap. Lipſ. notata reperitur, cum in contextu ſit ἔστρωσεν. — Seq. verſ. αἰθομέναν Cod. Vat. apogr. Lipſ. et Gieſſ. — V. 3. In comiſſatione ſe Phanii

amore incenſum eſſe, indicare videtur. φάνιον συγκ. ποθ. facem, quam Cupidines in comiſſatione geſtaverant. Hinc Veneris φάνιον. — Pro μοροφεγγὲς in membr. et in apogr. Lipſ. μυροφεγγὲς exſtat; quod recte emendatum exiſtimo. Fax erat jam fere conſumta, βραχὺ φάνιον. ὠκύμορον φλόγα *Oppianus* vocat flammam celeriter pereuntem ſive *morientem*, in Κυνηγ. L. I. 131. Sic *Ovid.* I. Amor. II. 11. *Vidi ego jactatas mota face creſcere flammas: Et vidi nullo concutiente mori.* — V. 5 τὸ δὲ βραχὺ φ. Parva illa fax magnum in pectore meo incendium fecit. In ſequ. verſu valde dubito de lectionis ſinceritate. Illud πῦρ ψυχῆς, *animae ignis*, *qui pectori incenditur*, καιόμενον τῇ κραδίᾳ, mire ineptum eſt. Emendandum putavi:

πυρσὸς, φεῦ, τῇ 'μῇ καιόμενος κραδίᾳ.

πυρσὸς de Amoris flamma frequens. Epigr. Inc. XLIX. ὅσσοι ἐνὶ κραδίῃ πυρσὸν ἔχουσι πόθου. et Ep. Inc. III. πυρσοὶ ἄρσενες ἀσβέστῳ θῆκαν ἐπ' ἀνθρακίῃ. Bene ſibi opponuntur φάνιον μοροφεγγὲς, fax parva et minimi fulgoris, et πυρσὸς, fax major, et magna flamma ardens. Sic Epigr. ſequ. ὢ βαρὺ φέγγος λάμψαν ἐμοὶ· μέγα πῦρ φάνιον ἐν κραδίῃ.

LXXIX. Vat. Cod. p. 580. ſq. Anthol. Planud. p. 485. St. 630. W. (*Manſo* nr. LXXII. p. 33.) Similis luſus. Primi diſtichi ſenſum illuſtrat Ep. ἀδέσπ. XVII. Ἀντίπατρός μ' ἐφίλησ' ἤδη λήγοντος ἔρωτος, Καὶ πάλιν ἐκ ψυχρῆς πῦρ ἀνέκαυσε τέφρης. — In fine pentametri male apogr. Lipſ. ῥυπτόμενον. — V. 3. ἀκρόνυχα. Flor. edit. — V. 4. τῷδε λ. ἔβαλε. Planud. ubi κνίσματι ſubaudiendum. Sed elegantior eſt membranarum lectio. — V. 5. ἐκ δὲ φλ. Si vera eſt lectio, accipi debet, ut fecit *Opſopoeus*, de Amore, qui poſt flammam, in pectore poëtae accenſam, ipſe impetum facit. ἐπιτρέχειν dicuntur hoſtes, qui in regionem aliquam irrumpunt. Vid. *Dorv.* ad Charit. p. 573. At plura ſunt, quae mihi diſpliceant in hoc

hemistichio. Cupido, cum flammae particulam poëtae pectori injiceret, certe amoris aestum in eo excitavit; idque factum esse poëta queritur; non igitur opus erat, primum flammam, deinde etiam ipsum Cupidinem in pectus immitti. Deinde desidero expressam significationem effectus, quem Cupidinis strategema habuisse debuit; qualis est in praecedente Epigr. cui nostrum ex omni parte simillimum: ἐκ δέ με φέγγος ἔτηξε. Certe, si Meleager scripsisset:

αὐτίκα φλὸξ πάντη μοι ἐπέδραμεν —

concinnior esset oratio, neque quidquam superesset difficultatis. Nec tamen nostrum sic scripsisse pronuntio; quamvis videri possit expressisse versum *Sapphus* a *Plutarcho* servatum T. II. p. 81. D. ἂν δὲ λεπτὸν Αὔτικα χρῷ πῦρ ὑποδέδρομε. Propius foret ad vulgatae ductus:

ὦκα δὲ φλὸξ — — —

idque etiam propter servatam part. δὲ magis probandum. — V. 6. κραδίᾳ Cod. Vat.

LXXX. Vat. Cod. p. 576. (*Manso* nr. LXXIII. p. 33.) Navibus poëta quaedam puellae Phanio nuntianda mandat. Carmen paulo obscurius, in quo quaedam minus diserte dicta, quaedam in Codice depravata sunt. Adscribam, quae *Brunckius* in Lectt. p. 313. de hoc carmine monuit: „Hoc carmen foede corruptum est et a „viris doctis feliciter emendatum, excepto v. 6., in quo „scriptura codicis: οὐ ναύταν, ποσσὶ δὲ παιζοπόρον. reposito „πεζοπόρον non juvatur sensus, qui ineptissimus est. „Quî enim e Tyro, aut altero quovis continentis loco „in insulam pedestri itinere pervenire poterat? Pro„fecto non e Tyro mandata haec dedit; nam e Syria „vela in Hellespontum facientibus secundus ventus non „est Boreas, quo flante illis in portu subsistendum est. „Multum exercuit hoc carmen virum doctrina et inge„nio praestantissimum, *Bern. Moncram*, qui felici vena

„illud elegantiſſimis latinis verſibus reddidit, quos, „quum inediti ſint, hic cum lectore communicabo:

„Velivolae pinus, quaecunque Aquilone egentes
„Hellespontiacum finditis aere ſalum,
„Si mea ſe vobis in Coo Phanion offert
„Littore, venturas proſpicit unde rates,
„Haec illi pro me vos pauca: Quid anxia nautam
„Expectas? peditem dux tibi ſiſtet Amor.
„Nulla mora, his dictis, Boreas a puppe ſecundus
„Flabit, et ad portum lintea veſtra feret.“

Haec ille. Qui quae de obſcuritate et corruptela v. 6. dicit, infra videbimus. Hoc optime notavit, haec mandata navibus dari, ex ſeptentrionali maris Aegaei parte ad meridionales regiones tendentibus. Hinc efficitur, poëtam, cum haec ſcriberet, in aliqua Aſiae parte, ſive in una inſularum Archipelagi, certe in regione fuiſſe, quam praeterire debebant naves ab Hellesponto inſulam Con petentes. Ceterum navibus mandata dari, quibus prolatis ſecundis uſurae ſint ventis, vix probabile commentum. — V. 1. πελαγείτιδες. Vat. Cod. A ſeq. verſ. Βορέην. – καλὸν vocat Boream, ſive ut faventem navibus, ſive ut Orithyae amatorem. — V. 3. ἐπ' ἠϊόνῳ exhibet apogr. Lipſ. ἠϊόνων dedit, ubi hoc diſtichon excitat, *Ducker* ad *Thucyd.* L. VIII. p. 251. ed. Bip. — κατὰ νᾶσον. *Manſo*, ut difficultatem, a *Brunckio* motam, expediret, interpretatur de Phanio *in litoribus inſulae Coo oppoſitis*, h. e. in litoribus Cariae, fortaſſe Halicarnaſſi ſedente. Sic certe intelligatur, quomodo poëta *pedibus* ad puellam pervenire poſſit. Nec dubitare licet de ſignificatione praepoſitioni κατὰ tributa; quam illuſtrarunt *Valckenar.* ad Herodot. L. III. p. 200. 27. *Dorville* in Sicul. T. I. p. 4. *Burmannus* in Sic. T. II. p. 448. Quum mihi tamen de ſenſu ſeq. diſtichi paulo aliter ſtatuendum videatur, ac *Br.* ſtatuit, malim verba ſic

jungere, ἣν κατὰ νᾶσον Κῴαν, οὖσαι scil., ἴδητε Φάνιον. Naves ipsae dicuntur κατά τινα τόπον εἶναι, cum loco alicui e regione sunt. *auf der Höhe des Orts*. *Plutarch.* T. II. p. 419. C. vocem gubernatori auditam narrat, quae diceret, ὅταν γένῃ κατὰ τὸ Παλῶδες, ἀπάγγειλον, ὅτι Πὰν ὁ μέγας τέθνηκε. et mox: ὡς οὖν ἐγένετο κατὰ τὸ Παλῶδες. Non igitur fieri potest, quin tibi Phanium ab litore insulae in mare prospicientem fingas. Nam nisi hoc significare voluit poëta, profecto non video, cur insulam Con omnino commemoraverit. — V. 5. ἀγγείλατε. Cod. Vat. ἀγγείλαιτε apogr. Lips. — Mox membranae corruptissime: καλῇ νοσσῶς με κομίζει. Haec satis feliciter emendata videri debent. Νυὸς pro νύμφη posuit *Theocrit.* XVIII. 15. Cf. *Valcken.* ad Adon. p. 371. C. — με ad poëtam referendum. — In sequentibus nihil video, nisi hyperbolicam desiderii significationem. Cupiditas te videndi me vel per mare et undas, nec, ut vulgo solet, navibus, sed vel ipsis pedibus in tuos amplexus ducet. Hic non quaerendum, an fieri possit; ut quis pedestri itinere insulam accedat. Amori nihil non exsuperandum videtur. Similem ardentissimi desiderii significationem praebet *Seneca* in Epist. XLV. *nec me Charybdis et Scylla et fabulosum istud fretum deterrere potuisset. Transnatassem ista, non solum trajecissem, dummodo te complecti possem.* *Alexis* ap. *Athenaeum* L. IV. p. 165. A. ἐπὶ δεῖπνον ἐς Κόρινθον ἐλθὼν Χαιρεφῶν Ἄκλητος, ἤδη γὰρ πέτεται διαπόντιος. Quod parasita potest, quidni amator efficiat? Quin in hac ipsa re amatoria simile quid dixit *Strato* Ep. XLIV.:

> πτηνὸς Ἔρως ἄγαγέν με δι' ἠέρος, ἡνίκα, Δᾶμι,
> γράμμα σὸν εἶδον, ὅ μοι δεῦρο μολεῖν σ' ἔλεγε.

et *Paulus Silent.* Ep. XXXVI.:

> Εἰ καὶ τηλοτέρω Μερόης τεὸν ἴχνος ἐρείσεις,
> πτηνὸς Ἔρως πτηνῷ κεῖσε τάχει με φέρει·

εἰ

εἰ καὶ ἐς ἀντολίην πρὸς ὁμόχροον ἵξεαι Ἠῶ,
πεζὸς ἀμετρήτοις ἕψομαι ἐν σταδίοις.

Fateor, inter haec exempla nullum esse, quod nostro loco ad amussim respondeat; in nullo enim eorum commemoratur, qui mare pedibus transire velit. At plurima sunt in his carminibus sine exemplo dicta; ut hoc ipsum, quod navibus mandata dantur; cui ἐννοίᾳ similes scio permultas, parem nullam. — V. 7. εὖ τέλοι αὐτίκα. Cod. Vat. In apogr. Lips. εἰ γὰρ τοῦθ' ἔρδοιτ' εὖ ..... τέλοι αὐτ. In marg. notatum εὖ μοι τέλοι. — Ζεὺς οὔριος, i. e. ventus secundus, quem Jupiter mittere existimatur. Vide *Bergler* ad Alciphr. p. 255. sq.

¶. 24.] *LXXXI.* Vat. Cod. p. 112. Edidit *Reiske* in Misc. Lips. T. IX. p. 313. nr. 341. (*Manso* nr. LXV. p. 30.) Poëta in puellae amplexibus haerens de Luciferi ortu conqueritur. Conf. Ep. LXXIV. — V. 1. δυσέραστε. *Aurora — ingrata viris, ingrata puellis. Ovid.* I. Amor. XIII. 9. Pro ἐπέστης apogr. Lips. ὑπέστης, quod emendavit *Reiske.* — V. 3. Optat, ut Lucifer converso cursu Hesperus fiat, quod jam olim in Jovis gratiam fecerit. Pro ἐπ' Ἀλκμήνην in *Reiskii* edit. Ἀλκμήνῃ legitur; idque verius videtur: *in Alcmenae, a Jove amatae, gratiam.* Vide *Abresch.* in Lectt. Aristaen. L. I. p. 97. sq. — Versu ultimo δ' abest a membranis; nec *Reiskius* agnoscit. Reperitur in Cod. Dresd. Certe hac particula omissa, paulo vividior existit oratio, modo post ἀντίος colon ponas. Ad Jovem in simili re provocat *Ovidius* I. Amor. XIII. 45. *Ipse deûm genitor, ne te tam saepe videret, Commisit noctes in sua vota duas.* Conf. *Macedonii* Ep. IX.

LXXXII. Vat. Cod. p. 112. *Reisk.* in Misc. Lips. IX. p. 314. nr. 342. (*Manso* nr. LXVI. p. 31.) De noctis, sine puella transactae, longitudine conqueritur. — V. 3. *Reisk.* εὐθὺς habet pro ὠκύς. — V. 4. ἐπὶ χειρεκακον

Cod. Vat. Byblis ap. *Ovidium* Metam. IX. 484. *Ut meminisse juvat! quamvis brevis illa voluptas, Noxque fuit praeceps, et coeptis invida nostris.*

LXXXIII. Vat. Cod. p. 110. Primus edidit *Majus* in Obss. sacris p. 147. *Reiske* in Misc. Lips. IX. p. 304. nr. 334. (*Manso* nr. LXVII. p. 31.) Ad Demo, puellam, Judaei cujusdam amore flagrantem. Non bene cohaerent duo disticha, quod animadvertit doctissimus *Manso*. Vide, an integrum sit carmen. — V. 3. σαββατικὸς πόθος. De amore erga virum, Sabbata celebrantem, accipe. *Si Judaeum amas, et cum eo Sabbata celebrare cupis, non equidem miror, nam in ignavis et frigidis Sabbatis amoris tamen ignis calet.* ψυχροῖς. *Judaeis — septima quaeque fuit lux Ignava. Juvenal.* Sat. XIV. 105. τὸ ψυχρὸν, ut ap. Latinos *frigere*, de otio et ignavia; quae *Heynii* verba sunt ad *Tibull.* I. X. 53. ubi *Rutilium* laudat I. 389. de Judaeorum agentem *populo, cui frigida Sabbata cordi, Sed cor frigidius religione sua est. Septima quaeque dies turpi damnata veterno.* Graecis vilia et inutilia omnia vocantur ψυχρά. ut ψυχρὰ καὶ ἀνωφελῆ ὀνόματα ap. *Lucian.* T. I. p. 155. ψυχρὴ ἐπικουρίη ap. *Herodot.* VI. 488. 72. ubi vide *Wesseling.* Mire nostrum locum explicavit *Majus* l. c. p. 149. cujus interpretationem contortam et ineptam adscribere piget. Ceterum *Bernardus* in Epist. ad *Reiskium* datis, in calce Vitae Reisk. p. 492. hunc versum expressum putabat ex *Theocrit.* Eid. III. 20. ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἁδέα τέρψις. Similitudo est in positione verborum, quae an sit fortuita nec ne, nemo facile dixerit.

LXXXIV. Vat. Cod. p. 116. Planud. p. 452. St. 586. W. (*Manso* nr. LXXIV. p. 33.) In hoc Epigr. et Ep. LXXXVI. ductus videtur color ex *Leonid. Tar.* Ep. LXXIII. σύγκοιτα φίλτρα. pro συνόντα videtur positum; nihil amplius; ut συντρέφεσθαι, συνοικίζεσθαι et similia

pro συνεῖναι. αἰσχύνῃ σύντροφον βλέμμα dixit auctor incert. Ep. IX. Anacreon ἱμέροισι σύντροφος. ap. *Eugen.* T. II. p. 453. σύγκοιτον γλυκὺν ὕπνον dixit *Pindar.* Pyth. Θ. 42. — Perperam Cod. Vat. Ζηνοφίλα exhibet casu recto.

LXXXV. Cod. Vat. p. 109. Planud. p. 470. St. 611. W. (*Manso* nr. LXXV. p. 33.) In pictam Zenophilae imaginem scriptum videtur. Aliter *Manso*, qui poëtam gratum animum amico testari putat, quod ipsi in contrahenda familiaritate cum pulchra Zenophila profuerit. Dubito, an recte. — V. 1. ἑταίρην. Cod. Vat. λαλίαν de *dulce loquenti* puella non male accipias. λαλιὰ enim de familiari collocutione cum amico aliove poni docet *Casaub.* ad Athen. VI. p. 423. 21. et λάλιος in bonam partem crebro usurpatum illustrat *Ruhnken.* in Epist. crit. p. 135. et ad Hermesian. Eleg. v. 78. p. 297. Quum tamen in sequentibus Epigr. canora Zenophilae vox plus semel laudetur, haud scio, an epitheton ad illam facultatem referendum sit. *Horat.* III. Od. XI. 5. de testudine: *nec loquax olim neque grata.* i. e. οὔτε λαλιὰ ποτε οὔτε ἡδεῖα. *Lucian.* T. III. p. 97. 43. puellam commemorat πάνυ καλὴν, λάλον μέν τοι γε καὶ στωμύλην καὶ ᾠδικήν. — Ut hoc carmen de imagine picta interpretandum putem, facit inprimis verbum παρέδειξεν. Pictor, quae ad vivum expressa sunt, dicitur δεῖξαι κατὰ τὴν φύσιν ap. *Philostrat.* II. Icon. XXVIII. p. 853. Timomachus mortalibus ζῆλον ἔδειξε Μηδείης in Ep. ἀδεσπ. CCXCIX. Sed de hac verbi δεικνύναι significatione, de pictoribus sculptoribusque usurpata, qui expressissima similitudine imagines animant, fuse disputavit *T. Hemsterh.* ad Lucian. T. I. p. 11. — II. 25.] V. 3. ἢ ῥ᾽ ἑτύμως ἀνήρ. Planud. metri ratione neglecta. Vat. Cod. etiam vitiosius ἄρ᾽ ἑτοίμως ἀνὴρ κ. — Lusus est in verbo κεχαρισμένον et χάρις. Illud et opus est gratum ei, cui dono datur, et a Gratiis perfectum sive omnino venustum: χάρις autem etiam munus significat, quando gratia munus sequitur. Hinc

χάρις et δωρεὰ frequenter junguntur. Exempla collegit *Wetstein.* ad N. T. II. p. 48.

LXXXVI. Cod. Vat. p. 108. Planud. p. 470. St. 611. W. (*Manso* nr. LXXVI. p. 34.) Caussae, cur Zenophila regnum quoddam inter mortales exerceat, enumerantur. His simillimi versus *Propertii* I. El. II. 27. *Cum tibi praesertim Phoebus sua munera donet, Aoniamque libens Calliopea lyram: Unica nec desit jucundis gratia verbis, Omnia quaeque Venus quaeque Minerva probat.* Nostrum expressit Auctor Inc. Ep. DCCXLIII. μορφᾶς ᾇ πρωτεῖον ἔχειν δωρήσατο Κύπρις, Ἔργα δ' Ἀθάναια τερπνὰ σαοφροσύνας, Μοῦσα δὲ καὶ σοφίαν, καὶ πακτίδα τὰν φιλέραστον Σύμφωνον ἐρατοῖς μιξαμένα μέλεσι. — V. 1. Μούσαις Vat. Cod. et ἡδυμελεῖς. Hoc etiam Planud. habet. — Quod in fine pentametri legitur, ὑφηνιόχῳ debetur *Toupio* in Em. ad Suid. T. I. p. 240. nam in Planudea et in membranis Vatic. ἐφ' ἡνιόχῳ legitur. Idem ἡνίοχος et ὑφηνίοχος. Vid. *Homer.* Il. Z. 19. Eleganter autem, secundum *Toupium*, poëta Zenophilam suam Amoris ὑφηνίοχον vocat. Hoc *Brunckio* placuisse miror. *Wyttenbach.* in Bibl. crit. T. I. P. II. p. 29. κάλλει ἡνίοχος legendum existimat. Rationem enim suadere, Zenophilam κάλλος ab amore accepisse. Sic certe Ep. LXXXIV. Ζηνοφίλᾳ κάλλος μὲν Ἔρως — ἔδωκε. et Ep. LXXXIX. ᾇ Κύπρις ὤπλισεν εὐνὰν Καὶ Πειθὼ μύθους, καὶ γλυκὺ κάλλος Ἔρως. Hanc Viri doctissimi conjecturam *Manso* in contextu posuit. Vehementer tamen dubito, an sic *Meleagro* vera et genuina lectio restituta sit. Amorem ἡνίοχον appellari, supra vidimus ad Ep. III., sed ita, ut, cujus rei habenas gerat, adjectum sit. Ne opponas *Hermesianactis* versum 85. δεινὸν δ' ἦλθον ὑφ' ἡνίοχον, quamvis hujus loci diversa ratio est, depravatum videtur δεινὸν, quod in hexametro praecedit, et scribendum:

θυμῶν δ' ἦλθον ὑφ' ἡνίοχον.

Sic oratorem *animi habenas tenere* dixit Auctor Dial. de caus. corr. eloq. c. XXXI. — Deinde in *Wyttenbachii* lectione etiam hoc durum, quod σὺν omittitur. Quare veram lectionem latere puto. Quod ipse olim conjeci:

καὶ Ἔρως κάλλει σὺν γλυκερῷ,

a vulgata longius recedit, quam ut pro vero haberi possit. Sed hujusmodi quid latere, suspicari licet ex verbis supra laudatis Ep. LXXXIX. — V. 3. ἀπ' ἔνειμαν. Cod. Vat.

LXXXVII. Vat. Cod. p. 107. Planud. p. 448. St. 581. W. (*Manso* nr. LXXVIII. p. 35.) Canentem Zenophilam poëta audiens, vehementi amoris flamma corripitur. — V. 1. Excitat *Suid.* v. πηκτίς. De πηκτίδι vide notata ad *Cometae* Ep. III. T. III. p. 16. In Planud. versu primo ἡδὺ legitur; versu secundo ἁδύ. Ibidem νὴ Πᾶνα legitur. — V. 2. Ζηνοφίλα λέγει' ἁδύ. Planud. *Opsopoeus* λιγέως conjecit. In Vat. Cod. λιγίαν omisso τι. *Suidas* v. κρέκειν· Ζην. λιγὺ κρέκεις τι μέλος. *Brunckius* exhibuit emendationem *Toupii* in Em. ad Suid. T. I. p. 239. Sed parum elegans illud τι, alieno loco interpositum. Longe elegantius *Schneiderus* conjecit: Ζηνοφίλα, λίαν ἁδὺ κρ. Hoc verum puto. — V. 5. ἡ γάρ μοι μορφὴ βάλλει· πόθεν; Planud. πόθον emendavit *Toup.* et *Schneider.* Idque membranis confirmatur, ubi praeterea in margine legitur ὅτι ἡ μορφὴ βάλλει τὸν πόθον, ὀφθαλμῷ διακόνῳ χρωμένη. Pro ἡ γὰρ, nam sic et Planud. et Vat. Cod. habent, *Wyttenbach.* in Bibl. crit. T. I. P. II. p. 31. ἦ γὰρ legendum monet; nec aliter *Toupius* habet. Post πάντα interpungendum esse, vidit *Reiskius*; monuit etiam *Schneiderus* in Peric. crit. p. 107.

LXXXVIII. Vat. Cod. p. 112. Edidit *Reiske* Misc. Lips. IX. p. 315. nr. 343. (*Manso* nr. LXXIX. p. 35.) Apud dormientem Zenophilam Somni vice poëta fungi velit. — V. 1. τρυφερὸν θάλος. Saepe in laudem poni-

tur θάλος et ἔρνος. *Theocrit*. Eid. VII. 44. πᾶν ἐπ' ἀλαθείᾳ πεπλασμένον ἐκ Διὸς ἔρνος. Eid. XXVIII. 7. Νικίαν Χαρίτων ἱμεροφώνων ἱερὸν φυτόν. Quod haud ſcio an *Ibyco* debeatur, cujus fragmentum ſervavit *Athen*. L. XIII. p. 564. E. ita fortaſſe conſtituendum: Εὐρύαλε, γλυκέων Χαρίτων θάλος, καλλικόμων μελέδημ' Ἐρώτων. Ibidem in *Philoxeni* verbis pro κάλλος ἐρώτων ſcribendum videtur: θάλλος ἐρ. Ut hic Zenophila τρυφερὸν θάλος, ſic ap. *Oppianum* Κυν. L. I. 3. γλυκερὸν θάλος, Ἀντωνῖνε. — V. 2. ἄπτερος εἰσείην — βλεφάρους dedit *Reiske*. Noſtrum eſt in membranis. *Salmaſius* εὔπτερος conjecit, et ὑπὸ βλεφάροις. Vulgatae lectioni ita patrocinatur *Manſo*, ut poëtam indicare ſuſpicetur, ſe in Zenophilae oculis recubantem alarum remigio facile cariturum eſſe. At hoc ut nimis argutum ſit vereor. Somno poëtas tribuiſſe alas, ſatis conſtat ex iis, quae protulit *Spanhem*. ad Callim. H. in Del. 234. et *Doeringius* in Diſſ. de Imagine Somni p. 18. ſq. et de Diis alatis p. 45. nec cauſa eſt idonea, cur hoc loco alis ſuis privetur deus — ληθαῖον ἐπὶ πτερὸν ἐρείσας *hominum oculis*, ſecundum *Callimach*. l. c. Nec tamen propterea *Salmaſii* conjectura, quamvis facillima, recipienda eſt. Verbum ἄπτερος enim ex eorum eſt numero, in quibus α ſignificationem intendit, docente *Arnaldo* in Lectt. Gr. p. 20. *Apollon. Rhod*. IV. 1765. κεῖθεν δ' ἀπτερέως, διὰ μύριον οἶδμα λιπόντες, Αἰγίνης ἀκτῇσιν ἐπέσχεθον. *Tryphiodor*. 84. ἄπτερον ὁρμον. — V. 3. ὄμματα θέλγων. Hoc Somno tanquam proprium tribuitur. Hinc *Eurip*. Oreſt. 211. φίλον ὕπνου θέλγητρον. *Ovid*. Metam. VIII. 824. *Lenis adhuc ſomnus placidis Eriſichthona pennis Mulcebat*. Cf. Epigr. *Platon*. XIII. et XV. — Ineſt in hoc voto zelotypiae ſignificatio ſatis elegans. Sed lectio parum certa. In Cod. enim φοιτῆσαι (*Br*. qui in Anal. φοιτήσαι habet, in Lectt. φοιτήσῃ corrigit.) κάτεχον. Sic etiam *Reiskius* ex Cod. Lipſ. edidit, ubi praeterea μόνον legitur. Fortaſſe κατεθῶ ſcriptum in

Buheriano apogr. ex emendatione *Salmasii*; fortasse ipsius *Brunckii* conjectura est. Et hoc quidem probabilius; nam vir doctissimus suas emendationes reticere solet.

LXXXIX. Vat. Cod. p. 116. *Reisk*. in Miscell. Lips. IX. p. 458. nr. 353. Hinc duo priora disticha repetivit *Toup*. in Em. ad Suid. T. I. p. 239. (*Manso* nr. LXXVII. p. 34.) Zenophila a tribus Gratiis triplici munere exornata. — V. 1. *συνεύναι Ζηνοφίλαν* apogr. Lips. Unde *Reisk*. *συνῆγον Ζηνοφίλᾳ*. Verum vidit *Toupius*. Mox Cod. Vat. *τρισσάς* legit. — *στεφάνωμα* de *ornamento* illustrarunt *Valcken*. ad Phoen. v. 1378. *Lennep*. ad Phalar. p. 133. — V. 3. Inter dorismum et vulgares formas fluctuat Vat. Cod. *ά μὲν* superscripto *ἡ*, et *μορφῆς* superscripto *ᾶς* exhibens. Sequ. versu omittit *ά* ante *δέ*. Ad sensum comparandum Ep. LXXXIV. — V. 5. „Sic pro„babili emendatione *Reiskius*. Scriptum in codice: *τρισ„σάκι σεῦ δὲ μόνας καὶ Κύπριδος ὤλεσεν εὐνάν*. *Salmasius* le„gebat: *τρισσάκι σεῦ δὲ μόνας ὑπὸ Κύπρις ἀπώλεσεν εὐνάν* — „quod impium est, tanquam si Venerem, Suadam et „Cupidinem de gradu suo dejecisset Zenophila." *Brunck*. In meo Vat. Cod. apographo non *ὤλεσεν*, sed *ὤπλισεν* legitur. *Wyttenbach*. in Bibl. crit. l. c. p. 30. tentabat: *Τρισσὸν καὶ σοὶ δαίμονες, ά Κύπρις ὤπασεν εὐνάν* — ut *δαίμονες* dii sint, a Gratiis distinguendi, a quibus Zenophila triplicem coronam acceperit. In qua conjectura solitam sagacissimi viri felicitatem desidero. Veram scripturam praestat nostra emendatio, a *Mansone* commemorata in Comment. p. 129.:

τρισσάκις εὐδαίμων, ᾶς καὶ Κύπρις ὤπλισεν εὐνάν —

ubi vix unam alteramve literam mutatam vides. Verbum *ὁπλίζειν* fortasse verum; nam ut *ὅπλα instrumenta*, sic *ὁπλίζειν instruere* significat. Propter sequentia tamen malim:

ᾇ καὶ Κύπρις ὤπασεν εὐνάν

¶. 26] *XC.* Vat. Cod. p. 109. Planud. p. 449. St. 583. W. (*Manſo* nr. LXXXII. p. 36.) Culicem ad Zenophilam cum mandatis mittit. Ut Meleager culicem, ſic apud *Theocritum* Eid. VIII. 51. paſtor hircum ad delicias mittit; *Anacreon* columbam ad Bathyllum. Apud *Philoxenum* Polyphemus Delphinis hoc negotium dabat, ut Galateae nuntium de ſe ferrent; tradente *Plutarcho* T. II. p. 622. C. — V. 1. πταῖς Vat. Cod. In marg. γρ. πταῖσ. — V. 3. λήθαργε. Cf. Ep. LV. 5. Fuiſſe, qui λαίθαργε corrigendum putarent, ex *Brodaei* notis colligas. Pro φιλούντων ſane mallem φιλοῦντος, ut ad unum *Meleagrum* referatur. — Seq. verſu membranae Vat. vitioſe ἴαπέτευ. — V. 5. ἧαχα δὲ φ. Vat. Cod. qui in pentametro κινήσεις obtulit; cum Planudeae editt. κινήσῃς exhibeant. — V. 7. *Meleager* ſperat, fore, ut Zenophila, hoc nuntio audito, mariti cubile relinquat et ad ſe properet. Hinc ἢν ἀγάγῃς τὴν π., ſi mihi puellam adduxeris. Pro δορᾷ et Planudea et Vat. Cod. δοραῖς habent. Noſtrum eſt ex emendatione *Pierſoni* in Veriſim. p. 221. Herculis ornamenta promittit culici, bellicoſae et gloriae appetenti beſtiae; qualem deſcribit *Aeſopus* Fab. CXLIX. et *Achilles Tatius* L. II. 22. p. 78. ubi culex ad leonem: οὔτε μου καλλίων οὔτε ἀλκιμώτερος ἔφυς. — τὴν δὲ ἀνδρείαν μου μὴ καὶ γελοῖον ᾖ καταλέγειν· ὄργανον γὰρ ὅλος εἰμὶ πολέμου. μετὰ μὲν σάλπιγγος παρατάττομαι· σάλπιγξ δέ μοι καὶ βέλος τὸ στόμα· ὥστε εἰμὶ καὶ αὐλητὴς καὶ τοξότης. Paroemia: *Induitis me leonis exuvias*, ad quam *Brodaeus* lectores remittit, ad hunc locum illuſtrandum nihil facit.

XCI. Vat. Cod. p. 113. Planud. p. 450. St. 584. W. ſine memorabili lectionis varietate. (*Manſo* nr. LXXXIV. p. 37.) Amorem fugitivum cum poëta deſcripſiſſet, ut ad ſe reduceretur, ecce deum in Zenophilae oculis latentem deprehendit. Ἔννοια procul dubio ducta ex *Moſchi* Eid. I. Dignus eſt, qui comparetur, *Plutarchi* locus ap.

Stob. Tit. LXII. p. 403. — V. 1. κηρύσσω non eſt alta, tanquam praeconis, voce revoco, ſed eſt verbum proprium de domino, qui ſervum fugitivum proclamat. Formulam ejusmodi κηρύγματος habemus in *Luciani* Fugitivis c. 27. T. III. p. 279. — ὀρθρινός. Cf. ad Epigr. LXXIII. *Aſclepiad.* Ep. V. — Verbum ἀποπτάμενος Vat. Cod., ut ſolet, dividit in ἀπὸ πτάμενος. — V. 4. σιμὰ γελῶν. Cf. LII. 3. — V. 5. πατρός. *Plato* in Conviv. p. 178. B. γονεῖς Ἔρωτος οὔτ' εἰσὶν, οὔτε λέγονται ὑπ' οὐδενὸς, οὔτε ἰδιώτου οὔτε ποιητοῦ. *Sappho* tamen et *Ibycum* parentes Amori dediſſe, illam Terram Coelumque, hunc Chaos, tradit *Schol. Apollon. Rhod.* L. III. 26. — V. 8. νή που Vat. Cod. — τίθησι λίνα. retia Cupido tendit animis. Verba venatoria ad res amatorias frequenter translata eſſe, multi docuerunt. Vide ad *Theocrit.* Ep. III. 3. — V. 9. φωλεόν. ut fera aliqua in luſtro praetereuntibus inſidias faciens. — τοξότα. Cur poëta in hoc contextu Amori hoc potiſſimum epitheton tribuerit, apparet ex *Ariſtaenet.* L. I. 1. p. 2. ὁ δὲ χρυσοῦς Ἔρως ἐπαίδευσε τὴν ποθουμένην εὐστόχως ἐπιτοξεύειν ταῖς τῶν ὀμμάτων βολαῖς. Huc facit carmen Anthologiae Lat. III. 212. p. 646. *O blandos oculos — Illic et Venus et leves Amores, Atque ipſa in medio ſedet Voluptas.*

XCII. Vat. Cod. p. 108. Anth. Planud. p. 448. St. 582. W. (*Manſo* nr. LXXXI. p. 36.) Verno tempore hoc Epigr. concinnatum finge. Zenophilam flores, quotquot in pratis ſplendeant, ſuperare. Floribus puellam comparantem audiamus *Achillem Tat.* L. I. p. 44. τὸ τοῦ σώματος κάλλος αὐτῆς πρὸς τὰ τοῦ λειμῶνος ἤριζεν ἄνθη· ναρκίσσου μὲν τὸ πρόσωπον ἔστιλβε χροιὰν, ῥόδον δὲ ἀνέτελλεν ἐκ τῆς παρειᾶς, ἴον δὲ ἡ τῶν ὀφθαλμῶν ἐμάρμαιρεν αὐγὴ, αἱ δὲ κόμαι βοστρυχούμεναι μᾶλλον εἱλίσσοντο κιττοῦ. — V. 1. λευκὸν ἴον Planudeae eſt lectio; Vat. Cod. λευκόϊον habet. — Ut hic νάρκισσος φίλομβρος, ſic apud *Rufin.* Ep. XV. ὑγρὸς, et in Ep. ἀδεσπ. DCCV. ὑδατίνη νάρκισσος. — κρίνα οὐρεσι-

φοιτᾶ. *Theocrit.* Eid. XI. 26. θέλοισ' ὑακίνθινα φύλλα Ἐξ ὄρεος δρέψασθαι. Jam idem videtur *hyacinthus* et *lilium purpureum.* ὑάκινθοι τὰ κρίνα τὰ μέλανα. *Vetus Lexic.* ap. *Salmas.* ad Solin. p. 908. F. — V. 3. Zenophila inter omnes flores flos longe praestantissimus. ὥριμον ἄνθος florem pulcherrimum quidem, sed omnium facile fugacissimum significare videtur. καρποὶ ὥριμοι et ὡραῖοι fructus vocantur, qui pro anni ratione provenerunt; *Graevii* Lectt. Hesiod. c. XXIII. tum, qui non diu durare nec per integrum annum conservari possunt, docente *Bodaeo a Stapel* ad Theophr. IV. p. 395. Fieri tamen possit, ut ἄνθος ὥριμον h. l. nihil sit aliud, nisi *rosa vernalis*, ut ῥόδον θερινὸν ap. *Anacr.* Od. LIII. 2. ὥρα de *vere*, quia tum *formosissimus annus*, illustravit *Alberti* in Obss. phil. p. 225. sq. — Πειθοῦς ῥόδον. De puero formoso *Asclepiad.* Ep. VII. πειθοῦς ἄνθεα καὶ φιλίης. Cujus loci tamen paulo diversa est ratio. Πειθὼ apud Nostrum una e comitibus Veneris, tanquam una Gratiarum. Et sic apud *Pindarum* Pyth. IV. 390. Ap. *Himerium* Or. I. 19. p. 360. junguntur πειθὼ καὶ πόθοι καὶ ἵμερος. Argutius, quam Noster, qui Zenophilam Suadelae rosam vocat, *Philostrat.* Epist. XXXV. p. 929. puerum φθεγγόμενον ῥόδον appellat. — V. 5. ἐπὶ, mutato accentu, Vat. Cod. κόμαι prati ipsi ejus flores sunt. *Aristaenet.* L. II. 1. p. 72. ἕως μὲν οὖν ἡ κόμη τῷ λειμῶνι, ἐπακμάζει καὶ ἡ χροιὰ τῶν ἀνθῶν. Vide ad CX. 4.

¶. 27.] *XCIII.* Vat. Cod. p. 809. Planud. p. 449. St. 582. W. (*Manso* nr. LXXXIII. p. 37.) Culices, ne dormientis Zenophilae somnum turbent, rogat; deinde, eos amore irretitos ad puellam advolare suspicans, minas adjicit. — V. 1. σίφωνες, quandoquidem culices siphone instructi sunt. — Sq. versu νυκτὸς ex Vat. Cod. in textum venit, pro ἀνδρῶν, quae Planudea est lectio. Huc faciunt verba calvi illius ad muscam ap. *Phaedrum* V. 3. *Contemti generis animal improbum, quae delectaris*

libere humanum sanguinem. — κνώδαλα ap. *Nicandr.* Ther. 759. de insectis noxiis. Interiorem hujus vocabuli significationem aperuit *Ilgen.* ad Homeri Hymn. in Merc. 188. p. 413. sqq. — V. 3. παρά θ' ἥσυχον vitiose Cod. Vat. qui etiam ὕπνῳ exhibet. — V. 4. σαρκοφαγεῖται. Cod. Vat. — V. 5. καί τι προςηκάτην αὐδῶ; Planud. Et sic fere Vat. Cod. καί τοι πρὸ σῆκα τὴν αὐδῶ. Esse, qui πρὸς ἦκ' ἀκὴν legant, notavit *Brodaeus.* Grave, quod huic loco insidet, vitium *Reiskius* in Miscell. Lips. IX. p. 452. ita eximendum putabat, ut scriberet, καὶ τί πρὸς ἠλακάτην αὐδῶ; *et quid ego caudicem alloquor?* ἠλακάτην enim esse omnem stipem, truncum, scapum. Hoc igitur in textum recepit *Brunckius.* Sic *Theophrast.* H. Pl. II. 2. ἠλακάτην vocat, quod Latini arundinis *calamum* vocaverunt. Vide *Schneider* ad *Columell.* IV. 32. p. 230. Apud *Leonidam Tar.* Ep. LXXVIII. iisdem fere verbis reperio, καί τι πρὸς ἠλακάτην – ἤειδεν; Sed ibi proprio et suo sensu de muliere ad colum canente usurpantur. Dixeris fortasse, proverbialem esse locutionem de iis, qui tempus sive canendo, sive sermocinando fallunt, ut mulierculae ad colum susurrantes. Audio; sed exempla hujus paroemiae desidero; nec sensum video in hoc rerum contextu valde accommodatum. Saltem scribendum: πρὸς ἠλακάτην ᾄδω; *Manso* conjecit: καὶ τί πρὸς ἧκα μάτην αὐδῶ; *quid culices tam mansueta voce appello?* Idque probat Vir doctus in Ephemerid. Univers. quae Jenae prodeunt, an. 1795. nr. 45. Satis profecto lenis mutatio, et fortasse amplectenda, nisi paulo durior verbi προςαυδῶ tmesis impediret. μάτην verum existimo. Vulgatam lectionem καὶ τί προςηκάτην αὐδῶ diligenter rimantibus probabilis fortasse videbitur emendatio nostra:

καὶ τί πέτροισι μάτην ᾄδω;

quid lapidibus frustra cano? Quantillum intersit inter προση et πέτροισι, non ignorant, qui verborum compendia in codicibus noverint. Inter plurima, quibus labo-

res fruſtra ſuſceptos ſignificabant Graeci, proverbia erat etiam λίθῳ διαλέγεσθαι, quod attigit *Eraſmus* Cent. V. Chil. I. nr. 89. Etiam μάτην ἀείδειν paroemiacum eſt. *Zenobius* I. 72. ἄλλως ᾄδεις· ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων. unde ſimilia egregie correxit *Ruhnkenius* ad Tim. p. 199. *) — Poëta, fruſtra ſe culices rogare animadvertens, illos candida et delicata puellae cute delectari ſuſpicatur. Comparanda ſunt haec cum verbis *Luciani* in Muſcae Encomio T. III. p. 98. cujus morſus οὐκ ἀγριότητος, ait, εἶναι σημεῖον, ἀλλ' ἔρωτος καὶ φιλανθρωπίας· ὡς γὰρ δυνατὸν ἀπολαύει καὶ τοῦ κάλλους τι ἀπανθίζεται. Conſ. *Turnebi* Adverſar. LXVI. 3. — Pro ἄτεγκτοι Cod. Vat. ἄτεκνοι, fere ut edit. Juntina, ubi typothetae errore ἄτεκτοι legitur. Cf. Epigr. LVIII. 9. Comparandus *Calliſtr.* Stat. VI. p. 899. καὶ λεόντων ἄτεγκτος φύσις πρὸς τὴν ἁρμονίαν κατημυνάζετο. *Philoſtr.* Epiſt. XLI. p. 931. ὅθ' οὕτως ἀτέγκτως ἔχεις πρὸς τὸν ἔρωτα. — V. 6. τρυφερῷ. Idem fere verſus in optimi poëtae Epigr. inter ἀδέσπ. XXXIII. μή μ' ἀνιᾶτε τὸν τρυφερῇ παιδὸς σαρκὶ χλιαινόμενον.

XCIV. Vat Cod. p. 112. Planud. p. 450. St. 584. W. (*Manſo* nr. LXXX. p. 36.) Calicis, e quo puella biberat, ſortem ſibi exoptat poëta. — V. 1. τὰς Vat. Cod. Verſu tertio *Brunck.* exhibuit membranarum lectionem. Vulgo: ὄλβιον εἴθ' ὑπ' ἐμοῖς χείλεσσιν χείλεα θεῖσα. Quod inconcinnum. In edit. Lipſienſi χείλεσι librariorum negligentia omiſſum eſt. Comparavit h. l. *Burmannus* cum *Propert.* I. El. XIII. 17. *Et cupere optatis animam deponere labris.* Ubi doctiſſimus *Huſchkius* in Epiſt. crit. p. 36. nuper *oblatis* conjecit. Equidem praetulerim *Burmanni* conjecturam *aptatis* propter haec

*) His jam ſcriptis in manus mihi veniunt conjecturae *Joſ. Scaligeri*, margini Aldinae adſcriptae; interque eas etiam hujus loci emendatio: καί τοι πρός τι μάτην αὐδῶ; ubi ſi ᾄδω ſcripſeris, veram fortaſſe *Meleagro* lectionem reſtitues.

Aristaeneti L. II. 19. p. 102. οὐ μόνον στέρνῳ ἁρμόζοντες, ἀλλὰ καὶ φιλήμασιν ἐπισυνάπτοντες ψυχάς. Similia dabimus ad *Platon.* Ep. II.

XCV. Vat. Cod. p. 113. Planud. p. 451. St. 585. W. (*Manso* nr. LXXXV. p. 38.) Poëta Cupidinem, pravi ingenii puerum, vendere constituerat; sed mox eum, pueri precibus animo commotum, capti consilii poenitet. Ut sensum et venustatem hujus carminis perspicias, Cupidinem tibi fingere debes in catasta collocatum, haud aliter ac poëtae mancipium. Descriptio Cupidinis comparanda cum ea, quae Ep. XCI. continetur. Ceterum Meleager imitatus est *Anacreontem* Od. X — V. 1. καὶ ματρός. Quamvis tenellus et adhuc in matris gremio dormiens. In hac enim tam tenera aetate jam satis ingenium manifestaverat, ut dominus eum bonum et frugi servum evasurum esse desperaret. Cf. Epigr. XXV. — τί δ' ἐμοί. Illustravit hanc locutionem *Wetsten.* ad Corinth. I. 5. 12. p. 119. Expressit *Anacr.* l. c. ἀλλ' οὐ θέλω συνοικεῖν Ἔρωτι παντορέκτᾳ — V. 3. ὄνυξιν. Vat. Cod. — V. 5. ἄτρεστον *Stephano* debetur. Editiones Florent. Ascens. et filiorum Aldi ἄτρεπτον exhibent; duae Aldinae et Juntina ἄθρεπτον, quod etiam Vat. Cod. praestat. — V. 6. τιθασόν. *Herodicus* ap. Athen. p. 219. F. πόθος παιδὸς ἀνικήτου· τὸν ἐγὼ τιθασόν σοι ὑπέστην ποιῆσαι. *Themist.* Or. XXII. p. 273. B. ἄνθρωποι ἥμεροί τε καὶ τιθασσοί. — Planud. αὐτᾷ ματρὶ φίλᾳ. — V. 8. θέλοι. Planud. — V. 9. οὖσ' ἔτι πωλῶ. Cod. Vat. Pro δεδακρυμένος editio Flor. δεδακρυμένον habet. — σύντροφος. Zenophilae te in contubernium trado. Respondeant haec quodammodo Anacreonticis: δὸς αὐτὸν ἡμῖν Δραχμῆς καλὸν σύνευνον.

II. 28.] *XCVI.* Cod. Vat. p. 109. Planud. p. 450. St. 583. W. (*Manso* nr. LXXXVI. p. 38.) Amorem sibi in intima anima novam animam, Heliodoram, finxisse. Sic plane *Plutarch.* T. II. p. 759. C. Κάτων ἔλεγε τὴν ψυχὴν τοῦ ἐρῶντος ἐνδιαιτᾶσθαι τῇ τοῦ ἐρωμένου. Minus ar-

guta eſt, ſed ſimilis ἔννοια apud *Ariſtaenet.* II. Ep. II. θατέρᾳ συνὼν οὐκ ἀμνημονῶ τῆς ἑτέρας, τὴν εἰκόνα ταύτης ἐπὶ τῆς ψυχῆς ἀναπλάττων. *Xenophon Ephej.* L. I. p. 7. τὰς εἰκόνας ἐπὶ τῆς ψυχῆς ἀλλήλων ἀναπλάττοντες. Similia collegit *Abreſch.* in Miſc. Obſſ. Tom. X. p. 204.

XCVII. Vat. Cod. p. 119. Edidit *Reiske* in Miſc. Lipſ. IX. p. 473. nr. 365. unde repetivit *Schneider.* Per. crit. p. 79. (*Manſo* nr. XCIV. p. 40.) Probabile eſt, quod *Schneiderus* obſervavit, *Meleagrum* ante oculos habuiſſe *Anacreontem*, cujus fragm. ad nos transmiſit *Athen.* L. XIII. p. 599. C. Σφαίρῃ δεῦτέ με πορφυρέῃ (ſic lego pro πόρφυρ' ἐνὶ) βάλλων χρυσοκόμης Ἔρως — συμπαίζειν προκαλεῖται. Cor ſuum, cupiditate palpitans, ab Amore ad Heliodoram pilae ad inſtar mitti ait. Tum puellam, ne id rejiciat, precatur. Ut in allegoria permaneat, Ἔρωτι colluſorem opponit Πόθον. Non alienus eſt ab hoc carmine locus *Philoſtrati* Libro I. Icon. VI. p. 771. Cupidines deſcribentis, οἳ ἀντιπέμπουσιν μῆλον ἀλλήλοις. — φιλία ταῦτα καὶ ἀλλήλων ἵμερος. οἱ μὲν γὰρ διὰ τοῦ μήλου παί-

H α

ζοντες πόθου ἄρχονται. — V. 2. παλλομέναν κραδίην. Sic Vat. Cod. πάλλεσθαι *palpitare* dicitur ἡ καρδία, non prae metu, ſed prae amore et deſiderio. *Ariſtaen.* II. 5. p. 78. πυκνὰ παλλομένης ἐφάπτομαι τῆς καρδίας καὶ δεινῶς ἐκπηδᾶν καὶ σφίγγεσθαί μοι δοκεῖ αὖθις. ut haec emendare conatus ſum. Cf. *Abreſch.* in Lectt. p. 211. — V. 4. ἀπαλαιοτέραν. Cod. Vat. Emendavit *Reiskius*; (cf. *Straton.* Epigr. LXIV. 7.) qui hunc locum ſic illuſtravit: „Ad gymnaſtica exercitia et ad palaeſtram pertinet pila „quoque. Ludentibus pila inter alias haec etiam lex „erat, ut, quam projiceret unus ad alterum pilam, hic „exciperet, et ad priorem rejiceret, non autem ſineret „humo cadere, aut alioverſum detorqueret. Huc alludit poëta non ineleganter. Si amorem meum non „admiſeris, et tuum mihi non refuderis, non feram,

„ait, injuriam, palaeſtrae venereae pugnantem.“ Haec ille. *Plutarchus* juſti concentus imaginem poſuit luſorem et colluſorem T. II. p. 45. E. ὥσπερ ἐν τῷ σφαιρίζειν τῷ βάλλοντι δεῖ συγκινούμενον εὐρύθμως φέρεσθαι τὸν δεχόμενον. Cf. *Senecam* de Benef. II. 17. Meretrix, quae ab uno ad alterum tranſit, pilae comparanda ſecundum *Artemidor.* Oneir. I. 57. ἔοικε γὰρ ἡ σφαῖρα καὶ τὸ ἁρπαστὸν ἑταίρᾳ διὰ τὸ μηδαμοῦ μένειν καὶ πρὸς πολλοὺς φοιτᾶν.

XCVIII. Vat. Cod. p. 107. Edidit *D. Heinſius* in Carm. Gr. p. 148. *Bentlejus* ad Callimach. Ep. XXXI. p. 206. ed. Erneſt. *Reiske* in Miſc. Lipſ. IX. p. 297. nr. 324. (*Manſo* nr. XCIII. p. 40.) Poëta inter potandum abſentis puellae memoriam refricat. — Verſ. 1. expreſſus ex *Callimachi* Ep. II. — V. 2. μίσγ' ὄνομα. Nomen, quod inter bibendum pronuntiatur, vino videtur miſceri. *Scholiaſtes Theocrit.* Eid. XIV. 18. εἰώθασι ἐν τοῖς συμποσίοις ἄκρατον λαμβάνειν καὶ ὀνομάζειν τινὰς ἐρωμένους ἢ φίλους καὶ ἐπιχεῖν τῇ γῇ, καὶ φθέγγεσθαι τῶν φιλτάτων τὰ ὀνόματα. — V. 3. τὸν βρεχθ. μύροις. Coronam unguentis delibutam et heſternam, χθιζὸν ἐόντα. *Heſterna roſa. Ovid.* III. Amor. VII. 66. *Me juvet heſternis poſitum languere corollis. Propert.* L. II. El. XXV. 59. — Coronas unguentum redolentes, στεφάνους μύροισιν ἔτι πνείοντας, Priapo offert Alexo in Epigr. inter ἀδέσπ. CXI. Hinc apparet, non tam infrequens fuiſſe, quod tanquam exemplum ruſticae et ineptae magnificentiae commemorat *Plutarchus* T. II. p. 713. E. καὶ γὰρ ἡ τοῦ μεγάλου βασιλέως μεγαλοφροσύνη πρὸς Ἀνταλκίδαν τὸν Λάκωνα, δεινῶς ἀπειρόκαλος ἐφάνη καὶ ἀγροῖκος, ὁπηνίκα ῥόδων καὶ κρόκου μεμιγμένων, στέφανον εἰς μύρον βάψας ἔπεμψεν αὐτῷ, τὸ σύμφυτον καὶ ἴδιον καλὸν ἀποσβέσας καὶ καθυβρίσας τοῖς ἄνθεσιν.

XCIX. Vat. Cod. p. 107. Protulit *Bentl.* ad Callim. p. 206. ed. Ern. *Reiskius* in Miſc. Lipſ. T. IX. p. 299. nr. 325. (*Manſo* nr. XCII. p. 39.) Poëta Helio-

doram in Veneris, Suadelae et Gratiarum loco ponit. — V. 1. Codex τάς, frequenti ap. eum errore. — V. 2. τὰς αὐτὰς ἁδὺ λόγου Χάριτες. Idem. In apogr. Lipf. ἁδύλογοι Χάριτες. *Br.* recepit lectionem Bentlejanam. — ἃς ἔνομα. ut praecedente Epigr. verf. fecundo. Inter bibendum veteres amicitiam firmare folebant diis invocatis; unde *Dioscorides* Ep. V. οἱ κρητῆρι μιγέντες δαίμονες.

C. Vat. Cod. p. 592. ubi nullum lacunae veftigium. (*Manfo* nr. XCV. p. 40.) Adfcribam *Brunckii* notam: „Ultimum diftichon, quod venuftiffimum eft, nemini „non defiderium incutiet deficientis initii. Verbum „ἐναιχμάσαι hinc notavit *Hefychii* fofpitator. Animadver„tenda codicis fcriptura, quae talis eft: ἅρπασται τις „τόσσος ἐναιχμάσαι (in meo apogr. ἐναιχμᾶσσαι) ἄγριος εἶναι „τίς τόσος. Admodum probabile eft, fcriptum fuiffe hoc „carmen in difputatione poëtae cum femet ipfo; ut fupra „eft Carmen LVI. Legendum puto: ἁρπάσεται — τίς „τόσσον ἐπαιχμάσαι. Hoc compofitum fenfus admittit: „αἰχμάζειν ἐπί τινι. Non alterum.“ Αἰχμάζει. πολεμεῖ. μάχεται. Αἰχμάσας. ἀκοντίσας. πολεμήσας. Ἐναιχμάσαι. ἐναμαχέσασθαι. *Hefych.* Eodem compofito ufus eft *Lycophron* v. 546. — ¶. 29.] V. 3. καί τοι pro τίς Cod. Vat. et apogr. Lipf.

CI. Vat. Cod. p. 110. *Reiske* in Mifc. Lipf. IX. p. 303. nr. 332. (*Manfo* nr. LXXXVII. p. 38.) Inter nequitias amantium eft κνίσμα, cujus vim, ad intimas usque medullas pertendentem, poëta expertus, Heliodorae unguibus hanc potentiam a Cupidine tributam fingit. De unguium pulcritudine, qua Heliodora praeftiterit, cum *Reiskio* cogitare ineptum; licet *Propertius* L. III. VI. 6. dixerit: *Et mea formofis unguibus ora nota.* Pro ἀνέτρεφες Cod. Vat. ἀνατρεφές. et fq. verfu ταύτας.

CII. Vat. Cod. p. 111. Edidit *D. Heinfius* in Carm. Gr. p. 149. *Majus* in Obff. facris L. IV. p. 189.

Reiske in Misc. Lipſ. IX. p. 307. nr. 337. (*Manſo* nr. XCVII. p. 41.) Noctem precatur, ut Heliodorae cum amante cubanti fructus voluptatis pereat. — V. 1. λίσομαι. Cod. Vat. — V. 3. βεβλημένον. Sic Vat. Cod. Vide ad *Aſclepiad.* Ep. XX. — Ad ſeq. verſ. confer Ep. XIII. 4. XCIII. 6. — Optat poëta, ut lucerna exſtinguatur, κοιμάσθω μὲν ὁ λύχνος, quo facto πᾶσα γυνὴ ἡ αὐτή, (ut mulier quaedam Philippo dixit, ejus pudicitiam expugnaturo, ap. *Plutarch.* T. II. p. 144. E) omnisque, quam oculi conciliant, voluptas perit. Simile eſt votum *Aſclepiadis* Ep. XXV. ὅταν φίλον ἐντὸς ἔχουσα παίζῃ, ἀποσβεσθεὶς μηκέτι φῶς πάρεχε. *Propert.* L. II. XII. 9.

Quam multa appoſita narramus verba lucerna,
Quantaque ſublato lumine rixa fuit?
Non juvat in coeco Venerem corrumpere motu.
Si neſcis, oculi ſunt in amore duces.

Gallienus in Anthol. Lat. III. 258. p. 684. novos ſponſos hortatur, *Vigiles nolint exſtinguere lychnos: Omnia nocte vident, nil cras meminere lucernae.* Ad utrumque locum vide *Burmann.*; et *Dorvill.* in Miſc. Obſſ. Tom. V. p. 115. — Quod ad alterum votum attinet — κείσθω δεύτερος Ἐνδυμίων, ſine dubio dicere voluit, ſe optare, ut, quicunque cum Heliodora cubet, profundo ſomno voluptate oblata privetur. Recte advocavit *Manſo* *Scholiaſt. Apollon. Rhod.* IV. 57. τινὲς δὲ τῷ ὄντι φίλυπνον γεγονέναι τὸν Ἐνδυμίωνα· ἀφ' οὗ καὶ παροιμία, Ἐνδυμίωνος ὕπνος, ἐπὶ τῶν πολὺ κοιμωμένων, ἢ ἀμελῶς τι πραττόντων, ὡς δοκεῖν κοιμᾶσθαι. καὶ Θεόκριτος μέμνηται· Ζαλωτὸς μὲν ἐμὶν ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἰαύων. Locus *Theocriti* eſt Eid. III. 49. ubi vid. *Schol.* Addit *Suidas* in Ἐνδυμίωνος ὕπνον καθεύδεις, Endymionem Somno in deliciis fuiſſe; idque Cares narrare ait auctor Proverb. in Append. Vatic. Cent. I. 61. Apud *Diogenianum* Cent. IV. 40. ἔν τινι γὰρ πόλει ἠράσθη ὁ Ὕπνος παιδὸς Ἐνδυμίωνος, non exputo, quid ſibi velint

verba ἔν τινι πόλει, quae fortaſſe depravata ſunt. Loca veterum, qui hoc proverbio uſi ſunt, commemorat *Eraſmus* Chil. I. IX. 63. — Similem fortunam, ſed gravioribus verbis, imprecatur rivali *Propertius* L. II. 7. 98. *Atque utinam — Ille vir in medio fiat amore lapis;* cujus loci ſenſum recte percepit *Burmannus*. — Paene monere neglexeram, in membranis κοιμάσθω μὲν λύχνος, omiſſo articulo, legi.

CIII. Vat. Cod. p. 111. *Reiske* in Miſcell. Lipſ. IX. p. 208. nr. 338. (*Manſo* nr. XCVIII. p. 41.) Poëta, voluptatis, in Heliodorae amplexibus perceptae, memoriam refricans, num illa iisdem delectetur imaginibus, an novum amorem pectore foveat, cum ſollicitudine quadam rogat. — V. 2. ὀρθῶν habent membranae. Brunckianam lectionem de *vellicationibus et mollibus morſiunculis*, quales *diluculo infeſto ingruente* amantes ſibi in disceſſu inferre ſoleant, interpretatur *Manſo*. Quae fortaſſe vera eſt interpretatio. Haereo tamen in σκολιῶν, quod non ſimpliciter eſt *infeſtum* et *iniquum*, ſed *pravum*, *a recto detortum*; ut ap. *Callimach*. H. in Jov. 83. ἐπόψιος, οἵτε δίκῃσι Λαὸν ὑπὸ σκολιῇς, οἵτ' ἔμπαλιν ἰθύνουσιν. Sic ſibi opponuntur σκολιὰ φρονεῖν et εὐθέα εἶναι, in Scolio XIV. Quod *Heſychius* σκολιὸν interpretatur per δυςχερὲς, eo non efficitur, ut quaecunque res ingrata σκολιὴ vocetur; ſed eae tantum, quae, quia contortae ſunt et difficiles, moleſtiam pariunt. Sapientiam multis difficultatibus implicatam σοφίην σκολιὴν vocat *Hermeſianax* in Eleg. 81. quem locum ſine cauſa tentavit *Heinrich*. in Obſſ. crit. I. p. 45. Orationem dialecticis argutiis plenam σκολιοὺς μύθους dixit *Antip. Sidon*. Ep. LXV. Fortaſſe itaque vitioſa eſt membranarum ſcriptura, et legendum:

κἀσκελέων ὄρθρων κνίσματα — —

Ἀσκελές. σκληρόν. χαλεπόν. ἀδιάλειπτον. πικρόν. ἢ σεμνόν. *Heſych*. Cf. Etymol. M. voc. ἀσκελές. Conf. *Reineſ*. Var.

Lectt. III. 17. p. 645. Plurimae ſignificationum, quas huic voci tribuit *Heſychius*, noſtro loco conveniunt, ubi de ὄρθρῳ amantibus *ingrato*, πικρῷ καὶ χαλεπῷ, ſive, ut Noſter appellat Ep. LXXXI. et LXXXII. δυςεράστῳ agitur. Quae ſi recte poſui, nollem verba ἀσκελέων ὄρθρων κνίσματα de vellicationibus matutino tempore illatis accipere — cur enim mane potius quam media nocte his nequitiis utantur amantes? — ſed de diluculo, quod amantium amplexus divellens vexat, κνίζει. Non enim ſemper nec ubique verbum κνίζειν ſenſu nequam ponitur *Eurip.* Med. 599. ὄλβος, ὅστις τὴν ἐμὴν κνίζοι φρένα. Andromach. 208. ἤν τι κνισθῇς. Vide *Weſſeling.* ad Herodot. VII. p. 513. 76. — Verum nec ultimum hujus verſiculi vocabulum vitii expers. Cod. habet δακιχαρῆ. In apogr. Lipſ. δακιχερῆ, aſteriſco appicto. Hoc ſincerum putabat *Reiskius*, ut a δάκνω et χεὶρ derivandum. Metri detrimentum pro nihilo putabat Vir doctiſſimus. *Brunckius* unde ſuam lectionem ſumſerit, non indicavit. Ipſius inventum puto; quam probabile, non dixerim. κνίσματα δηξιχαρῆ (a δῆξις et χαίρω) forent cruciatus, qui aliorum malis gaudent; ut φῶς ἐπιχαιρέκακον in re ſimili Epigr. LXXXII. Senſus optimus; ſed aliud quid latere videtur. Correxerim equidem:

κνίσματ' ἀδαγμοχαρῆ.

ἀδαγμός. κνισμός. *Heſych.* Nihil diverſa ἀδαγμὸς et ὀδαγμός· quorum prius de graviori dolore uſurpavit *Sophocl.* in Trachin. 769. ἦλθε δ' ὀστέων Ἀδαγμὸς ἀντίσπαστος. ut *Brunckius* ex *Photii* Lex. Mſc. reſtituit. De ἀδάξασθαι, *mordere, pungere*, vid. *Foeſii* Oecon. Hipp. v. p. 3. — *Manſoni* in mentem venerat — κνίσματα δακρυχαρῆ. Nec ipſe tamen ſibi in hac emendatione ſatis faciebat. — V. 3. στοργῆς ἐμὰ λείψανα κοττι φίλημα. Vat. Cod. et ſic apogr. Lipſ. niſi quod ἐμοὶ pro ἐμὰ legit. *Brunckii* lectio *Reiskium* habet auctorem. Sequ. verſu pro ἐν οἰκεσίᾳ in Lectt. corrigit editor ἐνὶ κλισίᾳ, quae *Schneideri* eſt conjectu-

ra, probata *Wyttenbachio* in Bibl. crit. p. 31. In Vat. Cod. ἐν οἰκίσιᾳ exſtat. Mihi in hoc diſticho nondum omnia videntur ad ſanitatem perducta. — μνημόσυνον. De veſtigiis lecto impreſſis videtur agere. *Livius* I. 58. *Veſtigia viri alieni, Collatine, in lecto ſunt tuo. Ariſtaenet.* Epiſt. II. 22. ἐξανέστη τῆς εὐνῆς, καὶ τὴν στρωμνὴν ἀνετάραξε, παντελῶς συγχέουσα τὸ ἔρεισμα τοῦ δευτέρου σώματος, ὅτι κατηγόρει μηνύματα συζυγίας. Cf. *Tibull.* I. 9. 57. *Propert.* L. II. 29. 35. — V. 5. κἀμὸν ὄνειρον. *Wyttenbachius* in Bibl. crit. l. c. κἀμ' ἀν' ὄνειρον conjicit, ſive κἀμέ γ' ὀνείρῳ ψυχαπάτῃ. Prius praeferendum. Num me *falſa ſub imagine ſomni ſecum videt*, ut poëta loquitur in Anth. Lat. III. Ep. CCVI. *Agathias* Ep. XII. ἴσως δέ τις ἥξει ὄνειρος, Ὅς με Ῥοδανθείοις πήχεσιν ἀμφιβαλεῖ. — De σύγκοιτα vide ad Ep. LXXXIV. — V. 8. ἐσίδῃ Cod. Vat. In apogr. Lipſ. ἐσίδῃς. ubi etiam ἧςπερ ἔδωκα exſtat.

CIV. Vat. Cod. p. 108. ſine anctoris nomine. *Meleagro* aſſerit Planud. p. 448. St. 582. W. Similis eſt luſus in Ep. Inc. LXVII. et LXVIII. (*Manſo* nr. XC. p. 39.) *Philoſtrat.* Epiſt. XXXIII. p. 928. cauſam, cur roſae, quas deliciis miſerat, ſubito exaruerint, quaerens, quanti ſuſpicari licet, ait, οὐκ ἤνεγκε παρευδοκιμούμενα, οὐδὲ ἠνέσχετο τῆς πρὸς σὲ ἁμίλλης, ἀλλ' ὁμοῦ τε ἔθιγεν εὐωδεστέρου χρωτὸς καὶ ἀπώλετο. Idem Epiſt. XXIX. p. 927. περιθήσῃ δὲ οὐ σὺ τὰ ῥόδα, ἀλλ' αὐτὰ σέ.

¶. 30.] *CV.* Vat. Cod. p. 108. Planud. 449. St. 582. W. (*Manſo* nr. XCI. p. 39.) Coronam puellae nectit. — V. 1. ἁπαλοῖς Planud. Longe elegantior membranarum lectio. — V. 5. μυροβοστρύχου Planud. μυροβότρυος in Vatic. Cod. a prima manu eſſe, notavit *Br.* Quod unde didicerit, ignoro; *Salmaſius* enim in Plin. p. 536. ad quem lectores remittit, de βότρυς quidem disputat, noſtrum autem locum non attingit. In meo autem apographo, nulla lectionis diverſitate notata,

μυροβοστρύχου exhibetur. De βότρυς, quod crines fastigiatos, corymbium, significat, alio loco dicemus. — ἀνθοβολῇ in Cod. ab antiqua manu est; manus recentior ει superscripsit. Optat autem poëta, ut corona Heliodorae comas floribus suis conspergat; quod cultus et venerationis significationem habet. De ἀνθοβολίᾳ vide quae collegit *Bourdelot.* ad Heliodor. Aeth. L. III. 3. p. 178. ed. Lips.

CVI. Cod. Vat. p. 108. Planud. p. 448. St. 581. W. (*Manso* nr. LXXXVI. p. 39.) *Schneiderus* in Per. crit. p. 107. hoc distichon jungendum putat Epigrammati LXXXVII. cum quo in Flor. edit. cohaeret. Verum in Florentina permulta Epigrammata cohaerent, quae separanda esse nemo dubitat. Mihi certe et illud Epigramma, quod in Planudea praecedit, et hoc distichon totum videtur constituere. — V. 1. νὴ Planud. Imitatus est haec *Agathias* Ep. XXV. 7. 8. ἀλλὰ τί μοι τῶν ἦδος, ἐπεὶ σέο μῦθον ἀκούειν Ἤθελον ἢ κιθάρης κρούματα Δηλιάδος. Ante ἢ supplendum μᾶλλον, ut in Ep. inter ἀδέσπ. CCCXXXIX. ὤμοσαν αἱ Χάριτες φερεαυγέα κοίρανον αἴγλης Ἐνθάδε ναιετάειν, ἢ παρὰ τῇ Παφίῃ. Cf. *Antip. Thess.* Ep. I. 6. Hunc dicendi usum illustravit *Dorvill.* ad Charit. p. 538. et *Abresch.* ad Aesch. T. II. p. 19. — V. 2. ἢ τὰς Λατρίδεω Vat. Cod. In Planud. Λητοίδεω.

CVII. Vat. Cod. p. 108. Planud. p. 449. St. 582. W. (*Manso* nr. LXXXIX. p. 39.)

CVIII. Vat. Cod. p. 110. Planud. p. 450. St. 583. W. (*Manso* nr. XCVI. p. 41.) Ad apem, quae Heliodoram attigerat. Simile est Epigr. *Stratonis* LXXXVIII. Ineptam esse ἔννοιαν in nostro carmine, praeclare ostendit *Schneiderus* Per. crit. p. 47. Idem varietatem lectionis notavit p. 118. — V. 3. Quod apis Heliodorae cutem tetigit, indicare videtur poëtae, puellam τὸ γλυκύπικρον Cupidinis βέλος in pectore habere.

Simili acumine, quamvis minus inepto, *Achilles Tatius* L. II. 7. p. 56. εἴ που καὶ σὺ μέλιτταν ἐπὶ τοῦ στόματος φέρεις; καὶ γὰρ μέλιτος γέμεις καὶ τιτρώσκει σου τὰ φιλήματα. — Pro δυςύποιστον Planud. δύςπιστον. Vat. Cod δύςοιστον habet; quarum lectionum comparatio docet, verissimam esse Brunckianam, quam ipsius elegantissimi viri ingenio deberi puto. — V. 5. τοῦτ' ἦν, τοῦτ' ὦ φ. Planud. τοῦτ' εἶπας ὦ φιλέραστε. Cod. Vat. Ἴθι igitur iterum ex ingenio est positum. Mihi tamen verisimilius est, Meleagrum scripsisse:

καὶ δοκέω τοῦτ' ἦν· εἴ, ὦ φιλέραστε, — —

Epigr. XC. 4. εἶα πέτευ, ναὶ, φιλόμουσε, πέτευ.

CIX. Vat. Cod. p. 282. Planud. p. 228. St. 332. W. (*Manso* nr. CXIX. p. 50.) Nec in uxorem poëtae, ut *Opsopoeus* putavit nec in filiam scriptum, quae *Valckenarii* est sententia ad Phoeniss. 88. p. 33. sed in amasiam, quae post jucundam consuetudinem immatura morte perierat. — V. 1. νέρθεν ὑπό. Plan. — στοργᾶς λείψανον, ut Ep. CIII. 3. *lacrymas, rarae munus amicitiae.* Anthol. Lat. T. II. p. 75. — V. 4. σπένδω. In hac re satis frequens apud poëtas. *Theocrit.* Eid. XXIII. 33. στᾶθι δὲ καὶ βραχὺ κλαῦσον· ἐπισπείσας δὲ τὸ δάκρυ Λῦσον — Epigr. ἀδέσπ. DCCXI. μηκέτ' ὀδυρμοὺς ἱμερτῇ κούρῃ σπένδετε μυρόμενοι. DCCXV. τύμβῳ σπεῖσον ἀπὸ βλεφάρων δάκρυ ἀποιχομένῃ. *Aristaen.* L. II. 13. p. 93. καὶ κατασπένδω δάκρυα τῶν γραμμάτων. — Lectio νᾶμα πόθων qua auctoritate nitatur, ignoro. In Planud. et in Vat. Cod. μνᾶμα legitur. Sed vera videtur Brunckiana lectio; certe est elegantissima. *Euripid.* Phoeniss. 381. δι' ὄσσων νᾶμ' ἔχων δακρυρρόουν· quae est verissima *Musgravii* emendatio. Hercul. Fur. 625. καὶ νάματ' ὄσσων μηκέτ' ἐξανίετε. — ¶. 31.] V. 4. κενεὰν χάριν. inutile munus, quo nihil efficitur ad movendum Orcum, qui solus deorum παιάνων οὐχ ἅπτεται. *Dio Chrysost.* XI. p. 173. D. κενὰς αὐτῷ

χαρίζεται χάριτας καὶ νίκην γελοίαν. *Nonni Dionyſ.* XLVII. ἐὸς κενεὴν πάλιν, ὕπνε, φίλην χάριν. Appoſite Antigone in *Eurip.* Phoeniſſ. 1773. χάριν ἀχάριστον εἰς θεοὺς διδοῦσα, deos venerata videlicet, ἧς χάριτος ἀμοιβὴν παρὰ τῶν θεῶν οὐκ εἶχεν, ut *Schol.* interpretatur. — V. 7. Quod *Meleager* Heliodoram θάλος vocat, inde non ſequitur, ut ejus filia fuerit. Cf. Epigr. LXXXVIII. 1. — V. 10. Perperam in Lectionibus Aldinae primae ſubjectis μᾶτερ' ἐναγκαλίσαι corrigitur, quod receptum eſt in Ald. ſec. quaſi hoc carmen in matrem poëtae compoſitum eſſet. In Aſcenſiana μᾶτερ, omiſſo apoſtropho, et accentu mutato.

CX. Vat. Cod. p. 418. qui hoc carmen, quod ſine auctoris nomine exſtat in Planudea p. 124. St. 179. W. Meleagro vindicat. Tanquam venerandae antiquitatis pretioſiſſimum monimentum, a ſe recens detectum, eruditorum admirationi venditavit *Jo. Baptiſta Zenobetti*, ſub titulo: *Ver Idyllium Meleagri e Cod. Vat. Mſc. editum et illuſtratum.* Romae 1759. 4. Errorem editoris detexit Vir D. in *Journal de Trevoux* 1760. *Mars.* p. 763. Idem carmen ſeparatim exhibuit, prolixo commentario inſtructum, *Meinecke* Goettingae 1788. 8. Habet hoc Eidyllium, quo ſe commendet; vix tamen dignum iis laudibus, quibus nonnulli id cumulaverunt. Neque enim imaginum novitate, copia et varietate, neque admodum ingenioſa earum adornatione et concinnatione lectorem retinet et delectat. — V. 2. πορφυρέη. *Cum ſe purpureo vere remittit humus.* *Tibull.* III. 5. 4. *Oppian.* Hal. L. I. 458. ἀλλ' ὁπότ' ἀνθεμόεσσαι ἐπὶ χθονὸς εἴαρος ὧραι Πορφύρεον γελάσωσιν, ἀναπνεύσῃ τε θάλασσα Χείματος εὐδιόωσα. — V. 4. In Analectis typothetarum errore θηλάσαντα legitur, pro θηλήσαντα. — Mox omnes Planudeae editt. et Cod. Vat. ἐκόμισσε exhibent, quod *Zenobetti* ſic vertit, quaſi ἐκόσμησε legiſſet. Noſtra lectio debetur ſagacitati *Huetii* in Not. p. 14. cujus emenda-

tionem firmat Cod. Planud. regius, ubi a prima manu ἐκόμασε habetur. Eundem errorem in *Callimachi* H. in Del. 262. correxit *Hemsterhusius*: χρύσειον δ' ἐκόμησε γενέθλιον ἔρνος ἐλαίης. *Anacreon* p. 334. ὅπου λειμῶνες κομῶσιν. *Libanius* T. I. p. 280. 17. τῷ φυτῷ αὐτῆς ἡ γῆ κομᾷ. *Herodes Att.* in Inscr. T. II. p. 300. λειμώνων τε κόμας ἁπαλοτρεφέων ἐφέπουσαι. *Horatius* IV. Carm. VII. 1. *Diffugere nives, redeunt jam gramina campis Arboribusque comae.* — Pro πετήλοις vitiose πετίλοις Vat. Cod. — V. 6. ἀνοιγομένοιο. *Nec flos ullus biat pratis. Propert.* IV. 2. 45. Vide *Burmann.* ad Lotich. p. 103. — V. 10. ἀπημάντῳ. πρηϋγέλως Ζέφυρος dicitur *Marco Argent.* Ep. XXIV. πρηΰτατος *Dioscoridi* Ep. VI. et *Philodemo* Ep. XXV. Pro Ζεφύρου Vaticanae membr. Ζεφύρῳ. male. — Mox *Huetius* p. 14. κολπώσαντος conjicit. Vulgata elegantior. — V. 13. τευχήεντα et μελίσαις. Cod. Vat. — βοηγενέεσσι. Nota veterum de prima apium origine opinio. Loca scriptorum collegit *Beckmannus* ad Antig. Caryst. p. 36. — Sq. vers. μέλη Cod. Vat. Una ex Aldinis μέλοι. — λευκὰ κάλλεα. ut *Musaeus* v. 54. διὰ κάλλεα παρθενικάων, ubi doctissimus *Heinrich* nostrum locum laudavit. πολυτρήτοιο hinc fortasse sumsit *Lucian.* Ep. XXXVII. μέλισσα πολυτρήτοις ἐνὶ σίμβλοις. *Nonnus* Dionys. L. V. p 152. Aristaeus Harmoniae attulit σοφῆς μελίσσης Δαιδαλέην ὠδῖνα πολυτρήτοιο λοχείης. *Phocylides* v. 162. ἐνδόθι σίμβλων Σμήνεσι μυριότρητα κατ' ἄγγεα κηροδομοῦσα, ut haec emendavit *Ruhnken.* in Ep. crit. p. 89. — V. 16. λιγύφωνος. Planud. — V. 18. κύκνος δ' ἐπ' ὄχθεσι. Vat. Cod. Inter eas, quas vernum tempus adducit aves, cygnum numerat *Himerius* Ecl. XIII. 35. p. 237. ἤμελλεν ἄρα τὸ καλὸν ἔαρ οὐκ ἀηδόνας ἄξειν ἡμῖν, οὐδέ τινας κύκνους ἢ τέττιγας, ἀλλ' αὐτὸν τὸν ἥλιον. — V. 20. εὔκολα. Planud. Nostrum est in Vat. Cod. κόμη itaque de ovium lana usurpatum. *Valerius Flaccus* Argon. VIII. 122. *Micat omnis ager, villisque comantem Sidereis totos*

pallem nunc fudit in artus. *Appulejus* Metam. L. VI. p. 402. *Oves ibi nitentes — Inde de coma pretiosi velleris floccum mihi confestim, quoquo modo quaesitum, afferas.* Ubi vid. Intpp. — ¶. 32.] V. 21. καὶ ναῦται δὲ πλώουσιν Διόνυσος. Vat. Cod. — Idem sequ. vers. πετεινά. — ὠδίνειν de apibus *Christodor.* in Ecphr. 343. Πιερικὴ δὲ μέλισσα περὶ στόμα θεῖον ἀλᾶτο Κηρίον ὠδίνουσα μελισταγές.

CXI. Vat.Cod. p. 235. sq. Planud. p. 265. St. 381. W. (*Manso* nr. CVII. p. 45.) Cicadam rogat, ut dulci cantu suo somnum ipsi conciliet. Elegans epigramma, et in fine praesertim caloris plenum. — V. 1. Laudat hoc distichon *Suidas* v. ἀγρονόμοι T. I. p. 39. unde *Br.* ἠχήεις arripuit pro ἀχήεις, quod Planud. et Cod. Vat. habet. — Cicadam rore, non minus quam vino, ebriam duxit *Meleager* ex *Anacr.* Od. XLIII. quae tota conferri meretur. *Antipater Thess.* Ep. XXX. ἀρκεῖ τέττιγας μεθύσαι δρόσος. Quod incalescente sole vehementius canunt, *Theophyl.* Simoc. Ep. I. τέττιξ, ait, ἀκτίνων ὥσπερ ἡλιακῶν μεθυσκόμενος τερετίζει. Cicadas rore vesci, primus dixit *Hesiodus* in Scuto 395. ᾧ πόσις καὶ βρῶσις θῆλυς ἐέρση. *Aristoteles* H. An. IV. 7. ὁ δὲ τέττιξ μόνον τῶν τοιούτων στόμα οὐκ ἔχει — δι' οὗ τῇ δρόσῳ τρέφεται μόνον. Cf. *Athen.* L. II. p. 46. E. et *Virgil.* V. Ecl. 77. Lepide *Philostratus* poëtam, quem cicadae comparat, amico commendans Epist. XVII. p. 921. ὡς δ' ἂν μὴ δρόσῳ, inquit, ἀλλὰ σιτίοις τραφείη, πεπίστευκά σοι μελήσειν. — ἐρημόλαλος *Toupius* emendavit ad Suid. T. I. p. 14. pro ἐρημόλαλον, quod in Planud. Vat. Cod. et ap. *Suidam* habetur. Epigr. inter ἀδέσπ. CCCCXVI. τίπτε με τὸν φιλέρημον — τέττιγα δροσερῶν ἕλκετ' ἀπ' ἀκρεμόνων. — V. 3. πετάλων corrigit *Jos. Scaliger.* — κώλοιν Aldina princeps. Reliquae κώλοις. *pedes serratos* intellige. Quomodo cantum edant locustae, docere studuit *Aristoteles* H. A. IV. 9. *Swammerdamus* in Bibl. Nat. p. 504. Elegans est nescio cujus locus ap. *Demetrium* de Elocutione c. CXLII. p. 61. qui

vulgo depravatiſſime legitur ſic: πτερύγων δ' ὑποκαχχέει λιγυρὰν ἀοιδὰν, ὅ τι ποτ' ἂν φλόγιον καθέταν ἐπιπτάμενον καταυδείη. Quae ſi comparaveris cum verbis *Ariſtophanis* in Av. 1095. ἡνίκ' ἂν ὁ θεσπέσιος ὀξυμέλης ἀχέτας θάλπεσι μεσημβρινοῖς ἡλιομανὴς βοᾷ — et magis etiam cum his ap. *Alexandr. Clementem* Cohort. p. 2. ὥρα καύματος, ὁπηνίκα οἱ τέττιγες ὑπὸ τοῖς πετάλοις ᾖδον ἀνὰ τὰ ὄρη θερόμενοι ἡλίῳ —: ſic forte conſtituenda exiſtimabis mecum: πτερύγων δ' ἄπο καταχέει λιγυρὰν ἀοιδὰν, ὅτε ποτ' ἂν φλόγιον καῦμ' ἀχέταν ὑπὸ πετάλοις καταυαίνῃ. *Ab alis ſonorum cantum fundit, quando ardens ſolis aeſtus eam ſub foliis latentem urit.* φλόγιον καῦμα καταυαίνει, ut ap. *Archiloch.* fr. XLII. πολλοὺς μὲν αὐτῶν Σείριος καταυανεῖ. ubi vide notata. — V. 3. 4. Profert *Suidas* v. κῶλα. — λύρης Vat. ſuperſcripto α. — κλάζεις μέλισμα λύρης, cantum lyrae ſonis ſimilem edis. *Alcaeus* Ep. X. λωτοὶ οἱ κλάζοντες ἴσον φόρμιγγι μελιχρόν. κλάζειν de lyra uſurpavit *Orpheus* in Argon. 1000. — V. 6. ἀντῳδόν. quaſi cum Pane certans. *Marianus* Ep. II. 11. ὃς δὲ μελίζει Ἀντῳδὸν τέττιξ φθέγματος ἁρμονίαν. — V. 7. μεσημβρινόν. Hoc enim tempore cicadarum cantus maxime ſtrepit. Cf. *Schol. Theocr.* Eid. VII. 138. *Aelian.* H. A. III. 38. — Ceterum haec expreſſa ſunt ex *Mnaſalcae* Ep. X. οὐδ' ἐμὲ κεκλιμένον σκιερὴν ὑπὸ φυλλάδα τέρψεις, ξουθὰν ἐκ πτερύγων ἁδὺ κρέκουσα μέλος. — ὕπνον ἀγρεύσω. Cf. Ep. XXIV. 6. Locuſtae *Leonid. Tar.* Ep. LXV. ὑπνίδιον πάταγον tribuit. *Phaënn.* Ep. II. λιγυρὰν ὄκα Μοῦσαν ἐνίην Ἀκρὶς ἀπὸ πτερύγων, τὸν βαθὺν ὕπνον ἄγον.

CXII. Vat. Cod. p. 235. Planud. p. 266. St. 383. W. (*Manſo* nr. CVIII. p. 46.) Ad locuſtam. Idem argumentum, fere eadem ratione tractatum, ut in praecedente. — V. 1. ἀπατηλὰ μύθων Vat. Cod. Poſteriori vocabulo πόθων ſuperſcriptum. ἀπατηλὰ eſt etiam in Planud. Elegans lectio, quam *Br.* Meleagro reſtituit, *Huetium* habet auctorem in Not. p. 25. Minus feliciter *Scaliger* ἀπατητά. *Macedon.* Ep. I. 3. ἐμῆς ἀπάτημα μερίμνης, quod

tamen et ipſum conjecturae debetur. Codex enim ἀνάθημα habet. — παραμύθιον ὕπνου. cujus cantus ad ſomnum invitat, ſive ſomnum leniorem et jucundiorem reddit. Ap. *Euſtath.* de H. et H. L. II. p. 36. hortus jucundus τέρψις ὀφθαλμῶν, καρδίας παραψυχή, παραμύθιον ψυχῆς. Lenimentum amoris παραμύθιον ἔρωτος, idem L. IX. p. 240. et *Lucian.* Dial. Mer. T. III. p. 282. καμάτων παραμύθιον *Sophocl.* Electr. 129. Vide de hoc verbo et de παραμυθεῖσθαι disputantem *Waſſium* ad Thucyd. V. p. 371. et *T. Hemſterh.* ad Xenoph. Epheſ. p. 153. quibus doctiſſimus *Locella* quaedam de ſuis addidit. — Vix notatu dignum, quod in Vat. Cod. παρὰ μύθιον legitur. — V. 3. αὐτοφυές. Facultatem cicadae ab ipſa natura tributam ſignificat. αὐτουργῷ μέλει κατωργάνιζε dixit *Apollonid.* Ep. XXV. *Quintus Maecius* Ep. V. φρουρητὸν κῆρυκ' αὐτοφυεῖ σκόλοπι. *Thucyd.* I. 93. λιμένας ἔχων τρεῖς αὐτοφυεῖς. οὐ χειροποιήτους. *Schol.* — Sq. verſu ἐκκρούουσα φίλας Planud. et Cod. Vat. *Opſopoeus* φίλη conj. *Brodaeus* φίλοις. *Dorvillius* ad Charit. p. 518. tentabat: ἐκκρούσασα φίλοις ποσσὶ λ. κτ. — V. 5. 6. Laudat *Suidas* v. μίτος T. II. p. 567. — φθόγγον ἐρωτοπλάνον de cantu amoris cruciatum leniente accipio, ὅστις πλανᾷ τὸν ἔρωτα. — V. 7. 8. Excitat *Suidas* in γήτειον T. I. p. 481. τὸ γήτειον, quod locuſtae promittit poëta, eſt caepae vel porri genus. Paſſim commemoratur apud *Ariſtophanem*, tanquam ἥδυσμα cibi. Vide Schol. ad Ranas 635. et ad Veſp. 496. Attigit hoc verbum *Caſaubon.* ad Athen. p. 142. ſq. *Bodaeus a Stapel* ad Theophr. VII. p. 786. Quid vero ſit, quod poëta hanc plantam, tanquam munus locuſtae inprimis gratum, commemoret, nemo dixit; nec ego dicere poſſum. — Verſu ſq. Vat. Cod. στόμασι σχ. ψακάδας. Prius etiam in Planudea eſt et ap. *Suidam.* ψακὰς attica eſt pronuntiatio pro ψεκάς. Vide *Pierſon.* ad Moer. p. 419.

CXIII. Vat. Cod. p. 412. Planudea p. 82. St. 120. W. (*Manso* nr. CXI. p. 47.) Vinum, nisi aqua dilutum et temperatum, ignis naturam habet; secundum *Eratosthenem* ap. Athen. II. p. 36. F. οἶνός τοι πυρὶ ἶσον ἔχει μένος. Hanc ejus naturam ex fabula explicaturus, antiquam esse, ait, Baccho cum Nymphis consuetudinem, jam eo tempore contractam, quo recens natus puer flammam effugerit. Optime hanc fabulam illustravit *Brodaeus*, laudato *Eurip.* Bacch. v. 520.:

Ἀχελῴου θύγατερ,
Πότνι' εὐπάρθενε Δίρκα,
Σὺ γὰρ ἐν σαῖς ποτε παγαῖς
Τὸ Διὸς βρέφος ἔλαβες,
ὅτε μηρῷ πυρὸς ἐξ ἀθανάτου Ζεὺς
ὁ τεκὼν ἥρπασέ νιν.

Vide *Valckenar.* ad Phoeniss. 651. et *Burmann.* ad Anthol. Lat. T. I. p. 12. Vertit graecum Epigramma nescio quis in Anth. L. Lib. I. XXII.:

Infantem Nymphae Bacchum, quo tempore ab igne
Prodiit, inventum cinere abluerant.
Ex illo Nymphis cum Baccho gratia multa est,
Sejunctus quod sit ignis et urat adhuc.

Non magni poëtae versus; sed vitia, quae auctoris negligentia fudit, librariorum oscitantia auxit. In hunc modum restituendum videtur carmen:

Infantem Nymphae Bacchum, quo tempore ab igne
Prosiliit, foedum *abluerant cinere.*
Ex illo Nymphis cum Baccho gratia multa est;
Sejunctis, prodit *ignis et urit adhuc.*

Sic omnia sibi ad amussim respondent. *Foedum cinere*, ὑπὲρ τέφρης κυλινδόμενον, dictum, ut ap. *Horat.* II. Serm. III. 26. *Capur foedum impexa porrigine.* — *Nymphis* a Baccho *sejunctis*, ἣν εἴργῃς μίσγεσθαι, ignis adhuc *prodit.*

Posterior syllaba in novissimo verbo producta in hoc poëta lectorem non magis offendet, quam elisio in pentametro neglecta. Hanc licentiam sequioris aevi versificatores, cum Graeci tum Latini, frequenter sibi sumserunt. — V. 2. κυλιόμενον. Planud. et Vat. Cod. Correctionis et auctor et causa latet. Idem κυλίεσθαι et κυλίνδεσθαι auctore *Hesychio*; eadem metrica ratio. Vid. *Theocr.* Eid. XXIV. 18. — Vers. seq. legendum puto:

τοὔνεκα νῦν Νύμφαις Βρόμιος φίλος.

Mox Flor. ed. ἴεγγης, Aldi filiorum ἴεγγης exhibent. Genuina lectio in Aldina principe et secunda, et in Ascensiana habetur.

¶. 33.] *CXIV.* Vat. Cod. p. 169. Edidit *Reiske* in Anth. p. 16. nr. 443. (*Manso* nr. CIX. p. 46.) Lucernam Veneri dedicat. Pro συμπαίκτορα Cod. praebet συμπαίστορα. Eandem formam *Brunckius* restituit *Leonidae Tar.* Ep. XXX. ubi vulgarem συμπαίστορα etiam *Suidas* et Vat. Cod. tuetur. In *Orphei* Hymn. XLII. 7. Horae Περσεφόνης συμπαίκτορες. — μύστην. Vide ad Epigr. LXXI. Fortasse huc respexit *Pompejus* Ep. II. T. II. p. 105. τὰ ποθεύντων κνίσματα καὶ μύστην λύχνον ἀπειπαμένη. — Pro σῶν apogr. Lips. σόν.

CXV. Vat. Cod. p. 169. Planud. p. 444. St. 577. W. (*Manso* nr. CX. p. 46.) Scriptum in arma nova et splendida, quae Mars in templo suo suspensa esse indignatur. Expressum est ex *Leonid. Tar.* Ep. XLVII. Cf. etiam *Antip. Sidon.* Ep. XXIX. Anthologia Lat. II. Ep. CCXXXI. *Grandia qui exiguis deducit facta figuris; Ad Venerem* [*hinc*] *abeat; nos tuba saeva juvat. Sanguine quae rubeant, Gradivum carmina placent.* — V. 1. „Θνητὰ est ex emendatione, quam vir quidam doctus „*Scaligeri* codici adlevit, et *Huetius* p. 42. probat. At „mihi valde displicet, cum sit prorsus inutile; integra „enim esse arma, splendentia, pulcra, satis declaratur

„in ſequ. diſticho. Θνητῶν habent Codd. omnes et *Suidas* „in θριγκός. Mallem fere, quod ibi *Kuſterus* habet, iti„dem ex conjectura, licet ſic in Anthologia legi dicat: „θνητῶν περὶ τοῖς θριγκοῖσι, quod metrum in tuto ponit; „ſed hoc non magis eſt genuinum. Περὶ in hoc verſu „vacat, et non eſt in *Suidae* edit. pr. ubi locus ſic ſcri„ptus: τίς τάδε μοι θνητῶν θριγκοῖσιν ἀνῆψε σκῦλα. Illic „mihi epitheton quoddam voci θριγκοῖσι congruum deeſſe „videtur.“ *Brunckii* verba ſunt in Lectt. p. 51. *H. Stephanus* verbum θνητῶν pro ſuppoſititio habebat, ſine cauſa idonea. Vitium eſt in περὶ, quod jam antiquitus depravatum fuiſſe inde apparet, quod a *Suida* praeteritur. Vide, an corrigendum ſit:

τίς τάδε μοι θνητῶν ἱεροῖς θριγκοῖσιν ἀνῆψε.

Parum profecto discriminis eſt inter ΠΕΡΙ et ΙΕΡΟΙΣ; error autem ex compendio ſcribendi ἱερ' ortus eſt. Vat. Cod. θρηγκοῖσιν ἀνῆψεν et ſq. verſu πὰν αἰσχίστην τ. Ἐνυαλίου. — ἀνῆψε. Vide *Homer.* Od. γ. 274. Cf. *Stanlej.* ad Aeſchyl. Agam. 587. — V. 4. εὔλοφος. Planud. manifeſte contra poëtae mentem. — Mox etiam recte ἄρηρε emendatum eſt pro ἀνῆρε, quod Planud. habet. Iſtae praeclarae emendationes ad hujus carminis ſenſum perſpiciendum nihil omnino profuerunt *Meineckio*, cujus ridiculam interpretationem hic exagitare nihil attinet. — V. 5. αὐτῷ. Planud. Ad verum ducebat lectio Vat. Cod. αὐτᾶσι. Arma, fruſtra ſplendentia, nec telis percuſſa, choris quam pugnae aptiora, Gradivo diſplicent. — χορῶν ἔναρα. Pueros in Panathenaicis cum clypeis ſaltaſſe, conſtat ex *Ariſtoph.* Nub. 984. ubi vide Schol. Alias cum clypeis ſaltationes, cum virorum tum mulierum, commemoravit *Spanhem.* ad Callim. H. in Dian. 241. p. 341. — Verſ. 6. et 7. protulit *Suid.* in ἔναρα. ubi priores editiones legunt: οἷάπερ οὐκ ἐνοπιᾶς ἀλλὰ χορῶν, οἷς ἔναρα θάλαμον κοσμεῖτε. Pro ἐνοπᾶς Edit. Flor. ἐνοπάς. — V. 7. 8. *Suidas* v. λύθρος. — θάλαμον. Cum indignatio-

ne haec pronuntiat deus, muliebria haec ornamenta esse significans. Respicitur autem ad morem veterum aedes et loca publica armis ornandi. In curia quidem Eleorum, Λαλίχμιον vocata, ubi oratores eloquentiae certamina habebant, scuta erant suspensa, θέας εἵνεκα καὶ οὐκ ἐς ἔργον πολέμου πεποιημένα. *Pausan.* VI. 23. p. 513. Etiam in pulcherrimo illo et ad ostentationem exstructo Ptolemaei tentorio, quod *Callixenus Rhodius* describit ap. *Athen.* V. p. 196. F. inter reliqua ornamenta θυρεοὶ περιέκειντο ἐναλλὰξ ἀργυροῖ τε καὶ χρυσοῖ.

CXVI. Vat. Cod. p. 436. Planud. p. 33. St. 49. W. cum lemmate: τίνας ἂν εἴποι λόγους Μελέαγρος βοὸς μέλλοντος θύεσθαι τῷ Διὶ καὶ μυκωμένου. (*Manso* nr. CXIV. p. 47.) Acumen, in quo desinit poëta, debet *Moscho* T. I. p. 411. — V. 3. τὸν ἀροτρέα. Bovem aratorem immolare nefas putabatur. Vide notata ad *Addaeum* Ep. III.

CXVII. Planud. p. 317. St. 457. W. (*Manso* nr. CXV. p. 48.) Poëta se, conspecta filiorum Niobes caede, ad eorum matrem properare fingit, quo ei rem nuntiet. Vix autem filios interfectos nuntiaverat, quum, ecce, in alteram partem conversus, filias quoque Dianae sagittis pereuntes videt. Confer *Antipatr. Sidon.* Ep. XLII. et XLIII. *Theodorid.* Ep. VII. Septem puellarum diversum habitum Meleager adumbrat, quot filias, totidemque filios Niobe habuisse dicitur ap. *Eurip.* in Cresphonte. Vide *Schol.* ad Phoeniss. v. 162. ubi diversae aliorum traditiones docte recensentur. Disputavit de hac fabula *Cuperus* in Obss. L. III. 17. p. 338. sqq. Cf. *Heynium* ad Apollodor. p 590. — V. 3. λῦε κόμας ἀνάδεσμον. De ritu comas in luctu solvendi vide *Spanhem.* ad Callim. H. in Cerer. 5. p. 746. sq. — V. 6. πλημμύρει. Jam caedes in puellas redundat. φόνος de loco, ubi caedes peragitur, accipi, quod *Manso* fecit, usus dicendi vix patitur. — Pro αἱ, αἱ veteres editt. quas

consului omnes αἶ, αἶ exhibent, secundum praeceptum *Suidae* P. I. p. 639. σημαίνει δὲ καὶ ἐπίῤῥημα θρηνητικὸν, περισπώμενον καὶ ψιλούμενον. — V. 7. περὶ γούνασιν. Planud. — Haec cum carminis initio non satis congruunt. Ibi nuntius caedis ad Nioben properans auditur; hic caedes matre praesente peragitur. — ¶. 34.] V. 8. ἀντωπόν. Haec ad telum, in se directum, stupet; illa pavet capite demisso et averso, quo lateat, quaerens. πτώσσειν. ἑαυτὸν κατακρύπτειν. πτωκαζέμεναι. κρύπτεσθαι. *Hesych.* unde πτώξ. Idem est πτήσσειν, quod illustravimus in Exercit. crit. T. I. p. 125. — Mater ipsa, λάλον στόμα, i. e. λαλιὰν στέρξασα (cf. Epigr. L. 8.), olim loquacissima, jam prae stupore obmutuit in saxum mutata. Noster fortasse *Theodoridam* expressit l. c. ἁ δὲ λίθῳ καὶ σαρκὶ μεμιγμένον εἶδος ἔχουσα Πετροῦται.

CXVIII. Vat. Cod. p. 219. Edidit *Reiske* in Anthol. p. 72. nr. 560. (*Manso* nr. CXXI. p. 50.) Sepulcrale carmen in Heraclitum philosophum. Obscurum carmen, nec, *Brunckio* judice, integrum. Quid ex vitiosis verbis interpretandi arte erui possit, bene tentavit *Manso*. Sed dubito, an ullis artificiis effici possit, ut ne vehementer corruptum videatur carmen. Adscribam primum, ut in Codice legitur:

ὤνθρωπ', Ἡράκλειτος ἐγὼ σοφὰ μοῦνος ἀνευρὼν,
 φαμὶ τάδ' ἐς πάτραν κρέσσονα [superf. κρείσσονα] καὶ σοφίης·
λὰξ γὰρ καὶ τοκέων, Ἀσίῳ ξένε δύσφρονας ἄνδρας
 ὑλάκτευν· λαμπρὰ θρεψαμένοισι κάρις. [in marg. Ζήτει.]
οὐκ ἀπ' ἐμεῦ μὴ τρηχὺς ἔπει τάχα καὶ σύ τι πεύσῃ
 τρηχύτερον· πάτρας χαῖρε σὺ δ' ἐξ Ἐφέσου.

Jam singula videamus. V. 1. Heraclitus se inter omnes philosophos solum veram et sinceram philosophiam invenisse gloriatur. Nihil ad ejus mores accommodatius. Nam, ut ait *Diogenes Laërt.* L. IX. 1. p. 548. μεγαλόφρων γέγονε παρ' ὀντινοοῦν καὶ ὑπερόπτης. Idem se omnia

omnia ſcire, nihil ab aliis didiciſſe dicebat; ap. eundem ſect. 5. — V. 2. Si recte video, Heraclitus ſua in patriam merita extollit, ea dicendi brevitate uſus, quae ipſi σκοτεινοῦ nomen meruit; unde *Timon* in Sillis Heraclitum κοκκυστὴν, ὀχλολοίδορον, αἰνικτὴν appellabat; ap. *Diogenem* l. c. 6. p. 551. Videtur autem ſcribendum eſſe:

φαμὶ τά γ' ἐς πάτραν κρέσσονα καὶ σοφίης.

Ea, quae patriae cauſa feci, majora etiam eſſe et praeſtantiora quam ſapientiam meam. Eum per aliquod tempus bene de Epheſiorum rep. meritum fuiſſe, inde colligere licet, quod in ſummi magiſtratus locum eligebatur. Hoc autem loco, ni fallor, acrem et perpetuam in patriae hoſtes inimicitiam jactat. In hunc ſenſum equidem accipio verba, Ἀσίᾳ δύσφρονας ἄνδρας ὑλάκτευν, *allatrabam Aſiae adverſarios*, fortaſſe eos, qui Perſarum partibus favebant. Haeremus in verbis, λὰξ γὰρ καὶ τοκέων· ſic enim apogr. Spall. exhibet, non, ut *Br.* in Vat. Cod. eſſe ait, λὰξ γὰρ ἐγὼ καὶ τὸ κέων, unde *Br.* emendandum putabat, λὰξ γὰρ ἐγὼ κοτέων Ἀσίᾳ, *ita Aſiae infenſus, ut eam calcibus petere paratus eſſem.* Minus etiam feliciter *Reiskius*, κλὰξ γὰρ καινοτόμων ἀστῶν, ξ. δ. ἄ. quod ſecundum ipſum ſignificat: *Sublata enim voce latravi adverſus civium quosdam novarum rerum ſtudioſos, ſcaevorum conſiliorum fautores.* Plura ſunt a *Reiskio* in hoc carmine parum feliciter novata. Mihi placet *Schneideri* emendatio: λὰξ γὰρ ἐγὼ πατέων, in hunc fortaſſe modum leniter immutanda:

λὰξ γὰρ ἀεὶ πατέων — —

Theognis: λὰξ ἐπίβα δήμῳ κενεόφρονι. *Bianor* Ep. XI. καὶ ἐν ποσὶ λὰξ πατέοντα τοίχους. Inter ἀδέσπ. DCLIII. λὰξ δὲ πατήσας λυσσώδη ζωήν. *Sophocles* in Phaedra ap. Stob. XLIII. p. 163. ἐν ᾗ τὰ μὲν δίκαια καὶ τὰ σώφρονα λάγδην πατεῖται. Hinc ductum verbum λακπατῆσαι, quod *Heſy-*

chius servavit; et λαξπάτητος in Antigone 1391. ubi vide Schol. Hanc igitur emendationem unice amplectendam existimarem, nisi me nonnihil retraheret locus ap. *Leonid. Tar.* Ep. XCVII. ubi de Hipponacte, ejusdem fere ingenii viro, agitur: ἄρτι γὰρ Ἱππώνακτος ὁ καὶ τοκέων καταβαΰξας Ἄρτι κεκοίμηται θυμὸς ἐν ἡσυχίῃ. Quae verba si *Meleager* ante oculos habuit, alia circumspicienda emendatio. — ὑλάκτευν. Egregie ap. *Theodorid.* Ep. XVIII. ejusdem Heracliti cippus, ἀγγέλλω, ait, βροτοῖσι — θεῖον ὑλακτητὴν δήμου ἔχουσα κύνα. — Post versum quartum vix dubito, quin unum aut alterum distichon interciderit; tam subita enim τοῦ ἤθους conversio, ut praecedentibus vix et ne vix quidem conjungi posse videatur. Ira commotus Heraclitus invehitur nescio in quem, fortasse in unum τῶν δυσφρόνων, eumque abigit; cum contra Epheso natum gaudere et valere jubeat. In priori hujus distichi parte tristis et durus Heracliti animus sese prodit, quem *Lucianus* exprimere voluit, in Vit. Auct. §. 14. T. III. p. 97. Bip. ubi cum Heraclitus, in catasta collocatus, dixisset, οὐδὲν γάρ μοι μέλει ὑμέων, et emtor quidam respondisset, τοιγαροῦν οὐδὲ ὠνήσεταί σε τοῦ φρονέων, ille iterum, ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἡβηδὸν οἰμώζειν, τοῖσιν ὠνεομένοισι καὶ τοῖσιν οὐκ ὠνεομένοισι. ubi *Kusterus* notavit, respici dictum Heracliti ap. *Diogen. Laert.* IX. 2. *universos Ephesios esse morte mulctandos.* vide *Menagium* p. 393. Ad verba, οὐκ ἀπ' ἐμεῦ; comparandus *Sophocles* in Oedip. Tyr. 429.:

ἦ ταῦτα δῆτ' ἀνεκτὰ πρὸς τούτου κλύειν;
οὐκ εἰς ὄλεθρον; οὐχὶ θᾶσσον; οὐ πάλιν
ἄψορρος οἴκων τῶνδ' ἀποστραφεὶς ἄπει;

Reliqua in hoc versu leviter depravata et fortasse in hunc modum corrigenda videntur:

οὐκ ἀπ' ἐμεῦ; ὡς τρηχὺς, ἐρεῖς τάχα· μή σύ τι πείσῃ
τρηχύτερον — — — —

Nonne procul abhinc? Quam durus ille! fortasse dices. Sed cave, ne quid etiam durius patiaris. Color, ut in Ep. Philippi LVI. ὀργίλος ὡς ὁ Πρίηπος, ἐρεῖς. *Reiskius* hoc distichon sic constituit:

οὐκ ἀπ' ἐμεῦ; μὴ πρόσχες. ἐπεὶ τάχα καὶ σύ τι πείσῃ
τρηχύτερον πάτρας· χαῖρε σὺ δ' ἐξ Ἐφέσου.

Quod mire vertit sic: *Tune igitur jam te hinc non protinus tolles? Ne, quaeso, huc accedas. Nam fieri possit, ut ab hac mea patria tu multa quam ego acerbiora experiaris. Atqui salvere te jubeo ex Ephefo.*

CXIX. Vat. Cod. p. 258. Planud. p. 227. St. 330. W. ubi ἄδηλον. *Meleagro* membranae vindicant. (*Manso* nr. CXVII. p. 49.) Lycambis filiae, Archilochi jambis ad restim adactae, apud inferos jurant, falsa esse et fictitia, quae poëta ille in eas evomuerit, simulque Musis exprobrant, quod ejus maledicentiae inservierint. Comparandum *Dioscoridis* Epigr. XXIII. et inter ἀδέσπ. CCCVII. De Neobule ejusque patre vid. Schol. ad *Horat.* I. Epist. XIX. 30. et ad Epod. VI. 13. — V. 2. Περσεφόνης. Cod. Vat. Qui seq. versu conspirat cum Planudea: παρθένοι ὡς ἔτυμον. Ex conjectura igitur fluxit, quod *Br.* dedit, sed ea et elegante et probabili. — ἔφλυσε. Ex *Dioscoride* l. c. ἀλλὰ καθ' ἡμετέρης γενεῆς ῥιγηλὸν ὄνειδος φήμην τε στυγερὴν ἔφλυσεν Ἀρχίλοχος. Vocabulum φλύος (pro φλυαρία), unde verbum fluxit, usurpavit ipse *Archilochus*, docente *Eustathio* ad Od. p. 523. Sensum verbi bene explicavit *Schol. Apollon. Rhod.* I. 275. φλύζειν κυρίως τοὺς λέβητας φαμὲν καιομένους ἀναβάλλειν θερμότητι τὸ ὕδωρ. Idem per ἐκφυσᾷν reddit ad L. III. 583. Est igitur *ebullire*, quo verbo simili ratione utitur *Cicero* de Fin. V. 27. *Dixerit hoc idem Epicurus, semper beatum esse sapientem; hoc enim solet ebullire nonnunquam.* Conf. *Schneiderum* ad Nicandri Alex. p. 144. — Vat. Cod. ἔφλυσε legit. — V. 6. Male *Brunckius* omisit δ' post

γυναικεῖον, quod et Planud. habet, et Cod. Vat. agnoſcit, in quo lineae ſuperſcriptum eſt. γυναικεῖος πόλεμος. *bellum in mulieres ſusceptum.* Alio ſenſu *muliebre bellum* dixit *Cicero* Or. pro Coel. 28. — Mox Planud. ἐφυβριστῆρας junctim. *Truces jambos* vocat *Catull.* XXXIV. *pugnaces Ovid.* in Ibide 521. Ibidem v. 51. *Poſtmodo, ſi perges, in te mihi liber Iambus Tincta Lycambeo ſanguine tela dabit.*

CXX. Vat. Cod. p. 237. Planud. p. 267. St. 385. W. (*Manſo* nr. CXVI. p. 48.) In leporem pabuli copia enectum. Lepus loquitur. Primum diſtichon excitat *Suidas* v. λαγώς. T. II. 408. — V. 1. σὺν ἁρπασθέντα. Cod. Vat. — οὐατόεντα. *auritos lepores*, ex Afranio ductum, uſurpavit *Virgil.* Georg. II. 308. Cf. *Macrob.* Saturn. VI. 5. p. 600. *Auritus* ap. Latinos ſimpliciter aſinum et leporem ſignificat. Vide Intpp. *Phaedri* in Append. Fab. XIX. p. 386. — ¶. 35.] V. 5. οὐδέ μ' ἔτ' εἶχε πόθος. Edit. princeps. Reliquae veteres μητρὸς ſuppleverunt. — Mox κρύψαι Flor. et Aldinae omnes. Aſcenſiana κρύψεν, ut etiam Cod. Vat. In ult. verſu κοίτῃ Planud. Paulo obſcurius eſt hoc diſtichon, et, ni fallor, corruptum. Phaniam, lepus ait, cadaver ſuum prope caulas ſepelivisſe, ut in ſomniis ſuis ſepulcrum cubili nunquam non vicinum videat. Hic verba ἐν ὀνείροις ſic accepit *Brodaeus*, ut ſignificent *apud inferos*, ubi evanidae ſomnoque ſimiles imagines. Sed haud ſcio an *Meleager* ſcripſerit:

— — κρύψε νέκυν, εἰν ἐνέροισιν
αἰὲν ὁρᾷν κοίτης γειτονέοντα τάφον.

omiſſo ὡς ſive ὥστε, quod ad infinitivum verborum frequenter ſubauditur; et fortaſſe praeterea:

θοίνης γειτονέοντα τάφον.

ut apud inferos quoque nunquam non videam, i. e. *habeam, ſepulcrum pabulo propinquum.* Quod expreſſum ex *Dios-*

coridis Ep. in vinoſam mulierem defunctam, XXXVII. ἀγρῶν ἐντὸς ἔθηκεν, ἵν' ἡ φιλάκρητος ἐκείνη Καὶ φθιμένη ληνοῦ γείτονα τύμβον ἔχῃ. *Antipater Sidon.* Ep. CXI. in formicam in agro ſepultam — ὄφρα σε καὶ φθίμενον Δηοῦς σταχυοτρόφος αὖλαξ Θέλγῃ, ἀροτραίῃ κείμενον ἐν θαλάμῃ. Anthol. Lat. T. II. p. 269. CCCLV.:

Hoc mihi noſter herus ſacravit inane ſepulcrum,
Villae tecta ſuae propter ut adſpicerem.

CXXI. Vat. Cod. p. 279. Anth. Plan. p. 193. St. 281. W. (*Manſo* nr. CXX. p. 50.) Viro bono et probo, Aeſigeni, terram levem precatur; fere ut *Martial.* V. 34, 9. de puella: *Mollia nec rigidus ceſpes tegat oſſa, nec illi, Terra, gravis fueris; non fuit illa tibi.* Quod ex *Meleagro* expreſſum exiſtimabat *Leſſingius* in Opp. T. I. p. 296. ſq. In eodem voto, quo mortuis terram levem apprecari ſolebant, luſit *Martialis* VI. 51. de puero, tonſore peritiſſimo, agens: *Sis licet inde ſibi tellus placata leviſque, Artificis levior non potes eſſe manu.* — Pro Αἰσιγένην, quod habet Vat. et Codices Aldi, Αὐσιγένην legitur in Edit. Flor. Aldina pr. et Aſcenſiana. Vat. Cod. praeterea ἰσέχοις.

CXXII. Meleagro vindicavit Cod. Vat. p. 281. In Planud. p. 214. St. 312. W. *Antipatro* tribuitur. (*Manſo* nr. CXXII. p. 51.) Scriptum in Philaulum philoſophum, qui ſe ſponte ſua vita exuerat. — V. 2. Valde depravatum hunc verſum exhibent membranae Vatic. ſic: παῖς Εὐκρατίδεω [καὶ ſuperſcr.] ποδαπὸς δ' εὔχεαι, reliquis omiſſis. — Θριάσιος. Θρία. δῆμος τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς. — Ὁ δημότης Θριάσιος. Fuit prope Eleuſin., ut apparet ex *Thucyd.* L. I. 115. et *Strabon* L. IX. p. 605. A. — V. 6. κείνων κυλίκων. Philaulus veneno ſibi mortem contraxiſſe ſignificatur. Vide *Burmannum* ad haec *Propertii* L. II. 1. 53. *Seu mihi ſint tangenda novercae pocula Phaedrae, Pocula privigno non nocitura ſuo.* — Non ſatis ta-

men apparet, quo ſenſu κείνων accipiendum ſit. *Manſo* σοφῶν ſubaudiendum ratus, vertit: *poculis iſtorum philoſophorum, qui Zenonis dogmata et exemplum ſequuntur, guſtatis.* Quod an ferri poſſit, dubito. Retulerim equidem ad celeberrima illa Socratis pocula; niſi forte in ipſo Philauli cippo poculum exſtabat ſculptum, quo quaſi digitum intendit, qui hic loquitur. — V. 8. Laudatur in Philaulo, quod vitam philoſophiae praeceptis conſentaneam duxerit, cum in hac conditione haud pauci reperiantur, qui *pulcherrima dicta nec vita, nec moribus, nec re praeſtent: Juvenal.* Sat. XI. 56. eam videlicet excuſationem in promtu habentes, qua ille utitur ap. *Plutarchum* T. II. p. 172. D. τῶν μὲν λόγων κύριος εἶναι, dicens, τῶν δὲ πράξεων τὴν τύχην. Hinc *Quintilianus* Prooem. L. I. 15. *Ac veterum quidem ſapientiae profeſſorum multos et honeſta praecepiſſe, et, ut praeceperunt, etiam vixiſſe, facile conceſſerim; noſtris vero temporibus ſub hoc nomine eximia in plerisque vitia latuerunt.* Eleganter *Gellius* N. A. XIII. 8. plurimos eſſe ait, *qui vitia facundiſſime accuſent, intercutibus ipſi vitiis madentes.* Diſſenſum illum inter praecepta philoſophorum eorumque actiones nemo ſaepius et acrius inſectatus eſt *Luciano*, quem vide in Fugitiv. 19. T. III. p. 66. et 375. Quare paraſita ap. *Alciphronem* L. III. 55. p. 404. ὀλίγα ἢ οὐδὲν διαφέρουσι τῶν ἰδιωτῶν οἱ σεμνοὶ καὶ τὸ καλὸν καὶ τὴν ἀρετὴν ἐξυμνοῦντες. De falſis his et ſimulatis philoſophis veterum loca collegit *Gatacker* ad M. Anton. p. 277. et *Wetſten.* ad Epiſt. ad Rom. II. 24. p. 34.

CXXIII. Vat. Cod. p. 272. cum lemmate: Εἰς Ἀντίπατρον Σιδώνιον· ἦν δὲ ἐπὶ τῷ τάφῳ σύνθημα ἀλέκτωρ καὶ φοίνικος κλάδος, καὶ ἀστράγαλος. Primus edidit *Cornel. de Pauw* in Diſſ. de Alea Veterum p. 115. cujus interpretationem et conjecturas impugnans *Dorvillius* in Vanno crit. p. 139. totum carmen ex optimo, ut ait, codice denuo edidit. Ejus textum in plurimis ſequutus eſt

Brunckius. Ex Lipſienſi cod. idem dederunt *Leichius* in Carm. ſep. p. 16. et *Reiskius* in Anthol. p. 97. nr. 620. (*Manſo* nr. CXXIV. p. 52.) Poëta, variis de columna ſepulcrali, cui gallus gallinaceus ſceptrum et palmam tenens una cum talo luſorio inſculptus erat, conjecturis propoſitis, tandem Antipatri Sidonii monimentum eſſe intelligit. Comparandum eſt Ep. *Antipatri S.* XCIII. quod *Meleager* ante oculos habuit. — V. 1. ἁ στάλα. Attice nominativo pro vocativo utitur, Vide *Dorvill.* Eundem dicendi uſum illuſtravit *L. Bos* ad Lucam c. XVIII. 13. — Sq. verſ. Cod. Vat. ἕστακε λαΐνα. In quinque ejusdem apographis *Dorvillius* reperit ἕστα καλλαΐνα, quod ex *Salmaſii* emendationo videtur profectum, qui de colore callaïno, i. e. purpureo ſive coeruleo, disputavit in Opere de Homon. H. I. p. 177. E. Conf. *Bochart.* in Hieroz. Tom. II. p. 730. ſq. Facit huc inprimis *Etymol. M.* Κάλλαια. καλοῦνται τὰ κάτωθεν τῶν ἀλεκτρυόνων ὥσπερ γένεια, διὰ τὸ εἶναι ἀνθηρὰ καὶ πορφυρώδη· τὰ πορφυρᾶ γὰρ κάλλη ἐκαλοῦντο. Εὔπολις· βάπτειν τὰ κάλλη περίσεμνα τῷ θεῷ. καὶ Αἰσχύλος· ἐν ποικίλοις γὰρ θνητὸν ὄντα κάλλεσι. ἔνθα καὶ τὸ καλλάϊνον· ἔστι δὲ χρῶμα ἀνθηρὸν ἢ τὸ βένετον χρῶμα οὕτω λεγόμενον. *Aeſchyli* locus eſt in Agam. v. 932. Argutatur *Reiskius*, dum in marmore ſepulcrali de colore non cogitandum eſſe ait, quandoquidem veteres marmoribus colores illeviſſe non valde probabile ſit. Quare corrigit ἕστακε λαΐνα, prosodiaſtarum de voce λάϊνος praecepta mera ſomnia pronuntians. — At licuiſſe poëtae, coloris quamvis non expreſſi mentionem facere in ejusmodi deſcriptione, hodie non dubitatur. — V. 3. ὑφ' ἁρπάζων. Vat. Cod. — νίκας κλάδος. palmae ramus, qui victoriae et victoris inſigne. Ut gallus ſceptrum inter alam inſertum gerebat, ſic palmam tenebat unguibus. In eodem autem monimento conſpiciebatur praeterea talus in ſummitate crepidinis poſitus, ita ut cadere videretur. Sceptrum ad regem, palma ad victorem referri

poterat; ſed quid tum talus? Nec tam parvus tumulus regi conveniret, ſed potius pauperi cuidam. Ad pauperis conditionem etiam galli imago fortaſſe reſpiceret. At reliqua non accinunt. Quare hanc quoque conjecturam rejicit. — Sic haec cohaerent. — V. 5. et 6. *Leichius* omiſit. Pro ἦ ῥα *Pauw* ἦ ῥα, interrogative accipiens, male. In marg. apogr. ſui νικάσαντα invenit, idque probat, quod νικάεντα non *victorem*, ſed *victum* ſignificaret, graviter propterea vapulans *Dorvillio*. — V. 7. λίθος edidit *Leichius*. Alius habet πρὸς δ' ἔτι. Mox Vat. Cod. ἐπὶ πρέπει, ut fere ſolet. Facit huc *Pauſanias* VI. 26. p. 518. πεποίηται δὲ ἀλεκτρυὼν ἐπὶ τῷ κράνει, ὅτι οὗτοι προχειρότατα ἔχουσιν εἰς μάχας οἱ ἀλεκτρυόνες· δύναιτο δ' ἂν καὶ Ἀθηνᾶς τῆς Ἐργάνης ἱερὸς ὁ ὄρνις νομίζεσθαι. Conf. locum lepidiſſimum *Ariſtoph.* in Avibus 487. ſqq. — ¶. 36.] V. 9. σκῆπτρον. Sceptrum de paupere et mercenario cogitare non patitur. Sq. verſu Cod. Vat. αἰολοφόρον, quod *Pauw* in marg. apogr. ſui emendatum invenit. — Verba οὐ ψαύω καὶ τῇδε optime illuſtravit *Dorvillius*, qui apte laudat *Plutarchum* T. II. p. 589. C. ἀλλ' ἔστιν ὅπη ψαύει τῆς ἀληθείας καὶ τὸ μυθῶδες. In re ſimili *Leonidas Tar.* Ep. LXXXIV. καὶ δοκέω, τῷδε προσηγγίσαμεν. *Antip. Sidon.* Ep. XCIII. ἦ τὸ μὲν οὐ δοκέω δὲ ποτὶ σκοπὸν ἰθὺν ἐλάσσειν. — Mox prava apogr. lectio τῷτρεχὸς *Pauwio* denſiſſimas tenebras objecit. ἐφρασάμην, ut ap. *Alcaeum Meſſ.* Ep. XXI. νῦν Σφιγγὸς γρίφους Οἰδίπος ἐφρασάμην. — V. 13. Jam intelligit, palmam non, ut alias, victoriam, ſed defuncti patriam ſignificare, Tyrum videlicet, Phoenicum metropolin. Palmam in Tyriorum nummis conſpici, docuerunt *Spanhem.* de Uſu et Praeſt. Num. T. I. p. 345. *Holſtenius* ad Steph. Byz. p. 333. quos *Dorvillius* laudat. Non aſſecutus eſt hujus diſtichi cum praecedentibus nexum vir acutiſſimus, *Gilbertus Wakefield* in Silv. crit. IV. p. 171. ubi φοῖνιξ μὲν νίκαν ἠ. πάτραν τε μ. verum judicat, quod eſt in Vat. Cod. Vi-

tium, quod *Dorvillio* ſuboluit, praeclare ſuſtulit *Reiskius*. Idem doctus Britannus πολύπαιδα interpretatur de metropoli, multarum coloniarum matre. — V. 15. Gallus virum voce canora, fortaſſe etiam in Venere praecellentem, et poëtam ſignificat. Mire hoc loco hallucinatur *Pauwius*, qui corrigit: ὄρνις δ', ὅττι γεγὼς ὅδ' ἀνὴρ καί που περὶ Κύπριν, Πρῶτος ἦν Μούσαις κ. τ. λ. Nulla profecto mutatione opus eſt. γεγωνὸς ἀνήρ, *vir vocalis*, plurimis exemplis allatis illuſtratur a *Dorvillio*. Adde, quae de eadem voce monuit *Abreſch*. in Dilucid. Thuc. p. 732. et *Valcken*. ad Hipp. p. 228. C. D. — In plurimis apogr. πρᾶτος ἦν legitur; idque in Vaticanis membranis haberi ait *Dorvillius*, qui κῆν reſtituit ex apogr. quod non ex Palatino cod. fluxiſſe exiſtimat. In apogr. tamen Spall. κῆν legitur. ὑμνοθέτας ex *Pauwii* et *Dorvillii* eſt emendatione pro ὑμνοθέταις. — Pro καί που *Reiskius* dedit καὶ τῶν. Male. Non ſine cauſa idonea dubitanter locutus eſt poëta. — V. 17. σύνθημα. Sceptrum eloquentiam ſignificat. *Euſtathium* ad Il. α. p. 25. et Il. σ. p. 1158. laudavit *Manſo*. — Talus pronus illum potando periiſſe ſignificat. *Leonidas Tar*. Ep. LXXXIV.:

Τί στοχασώμεθά σου, Πεισίστρατε, χῖον ὁρῶντες
γλυπτὸν ὑπὲρ τύμβου κείμενον ἀστράγαλον;
ἦ ῥά γε μὴν ὅτι Χῖος; ἔοικε γάρ. ἢ ῥ' ὅτι παίκτας
ἦσθά τις, οὐ λίην δ', ὦ 'γαθὲ, πλειστοβόλος;
ἢ τὰ μὲν οὐδὲ σύνεγγυς, ἐν ἀκρήτῳ δὲ κατέσβης
Χίῳ; ναὶ δοκέω, τῷδε προσηγγίσαμεν.

Arbitratur autem *Dorvillius*, illum jactum, qui Χῖος vocatur, ipſa officuli poſitione cognoſci, et hoc eſſe, unde *Meleager* Antipatrum οἰνοβρεχῆ periiſſe collegerit. Vide Vann. crit. p. 163. — V. 19. Haec igitur ex ſignis et figuris cognoſcuntur; ipſum autem defuncti nomen literis exaratum legitur. — Verſu ultimo Cod. Vat. φόντ'αμ'εριοθ. quod *Dorvill*. in ἀπ' mutavit, accedente

Reiskio. *Pauw* in marg. apogr. ſui φῦντα περιστενέων (περισθενέων) invenit, ipſe φῦντά γ' ἐρισθ. corrigens.

CXXIV. Vat. Cod. p. 281. Planudea p. 287ᵃ. St. 416. W. ubi ultimum diſtichon deeſt. (*Manſo* nr. CXXIII. p. 51.) Lugetur Charixenus, Spirogones filius, immatura morte exſtinctus. In Planudea ἄδηλον eſt hoc carmen. *Meleagro* Vat. codicis auctoritate tribuitur. — V. 2. ὀγδωκαιδεκέταν Vat. et ἐστόλισεν. In edit. pr. ἐστόλισσε. Chlamyde defunctum induit, quam epheborum eſſe geſtamen, docuimus ad Ep. IX. eamque δῶρον εἰς ᾅδαν vocat. — καὶ πέτρος. Conf. Epigr. inter ἀδέσπ. DCLVI. Elegia in Anth. Lat. IV. 13. p. 7. *Me deſolatum, me deſertum ac ſpoliatum Clamarem, largis ſaxa movens lacrymis.* — Seq. verſu membranae οἰμωγῇ exhibent, et verbo ἀχθοφόρευν ſuperſcriptum ουν. — V. 5. ἀνωρύεσθαι de laeto clamore non minus quam de lugubri dicitur; ut ὀλολύζειν, de quo *T. Hemſterh.* ad Luc. T. I. p. 7. et *Weſſel.* ad Diod. Sic. T. II. p. 90. De triſti tamen et lugubri voce praecipue; vide *Trilleri* Obſſ. p. 304. Reſpondet Latinorum *ululare*, quod de clamore incondito uſurpatur. — Pro γυναῖκες Vat. Cod. legit γονῆες. Edit. pr. ἀνωρύονται. — Charixenus matri θρέπτρα οὐκ ἀπέτισεν, ut *Homerus* loquitur Il. γ. 478. μαστῶν χάριτας in *Eurip.* Phoen. 1443. Jocaſta, filios conſpicata interfectos, ἐθρήνει τὸν πολὺν μαστῶν πόνον. — Parca κακοπάρθενος nihil aliud niſi *infeſta*, *pernicioſa*. Eſt qui vertat: *fatum virginibus*, Charixenum ſibi conjugem optantibus, *inimicum*. Minus recte. Μοῖραι ipſae ſunt παρθένοι. jam vero adjectiva nonnunquam cum ſubſtantivis coaleſcunt, ut in αἰνολέων, αἰνοτύραννος, et ſimilibus. Vide *Musgrav.* ad Eurip. Troad. 536. — V. 8. σπεῖρα γονάς. Cod. Vat. — ἔπτυσας εἰς ἀνέμους. vento tradidit, vana reddidit. ἀποπτύειν *projicere;* ut ap. *Alciphr.* III. Ep. VI. p, 290. ἔκρινα ἀποπτύσαι τὸ ζῆν. — Seq. verſ. Cod. habet ὁμίλικας. Significantur *aequales*, οἱ ὁμήλικες. —

Quo ſenſu autem verſ. ult. ἀγνῶς ſit poſitum, non video; certe eos, qui, cum Charixenum non noviſſent, de immatura ejus morte audiunt, ἀγνῶς πευθομένους dicere non potuit. An ſcribendum:

τοῖς δ' ἄλλως πευθομένοις ἐλεεῖν.

iis, qui tantum fando audiunt. ἄλλως, *nonniſi*, illuſtravit *Toup* ad Longin. p. 289. *Callimach.* Ep. XLVIII. ἐγὼ δ' ἄλλως οὔνομα τύμβος ἔχων.

CXXV. Vat. Cod. p. 233. Planud. p. 224. St. 326. W. neglecto doriſmo. (*Manſo* nr. CXVIII. p. 49.) Cleariſta cum ſponſo in thalamum deducta, diem ſupremum obiit, domusque, quae modo tibiis et cantu reſonuerat, lacrymis et luctu oppleta eſt. Meleager *Erinnae* Ep. III. expreſſit; ipſum imitatus eſt *Philipp. Theſſ.* Ep. LXXIX. Similis argumenti eſt Ep. inter ἀδέσπ. DCCX. Comparari poſſunt haec ap. *Achillem Tat.* L. I. 13. p. 35. τάφος μέν σοι, τέκνον, ὁ θάλαμος· γάμος δὲ ὁ θάνατος· θρῆνος ὁ ὑμεναῖος· ὁ δὲ κωκυτὸς τῶν γάμων οὗτος (fort. ὁ δὲ κωκυτὸς οὗτος, τῶν γάμων) ᾠδαί. ἄλλο σοι, τέκνον, προςεδόκων πῦρ ἀνάψαι· ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἔσβεσεν ἡ πονηρὰ τύχη μετὰ σοῦ, ἀνάπτει δέ σοι δᾷδας κακῶν. *Appulej.* Metam. IV. 86. *Cantusque laetus Hymenaei lugubri finitur ululatu, et puella nuptura deterget lacrymas ipſo ſuo flammeo.* — Ἀΐδαν ἐπινυμφίδιον, Orcum ſponſum ſibi ſumſiſſe dicitur Cleariſta, ſecundum *Sophoclem* in Antig. 810. ἀλλ' ἔμ' ὁ παγκοίτας Ἀΐδας ζῶσαν ἄγει Τὰν Ἀχέροντος ἀκτὰν, οὔθ' ὑμεναίων Ἔγκληρον, οὔτ' ἐπινυμφίδιός Πω μέ τις ὕμνος Ὕμνησεν, ἀλλ' Ἀχέροντι νυμφεύσω. — Cod. Vat. ἐπὶ νυμφίδιος Κλεαρίστη. — V. 3. 4. Laudat *Suidas* v. λωτὸς T. II. p. 463. qui λωτοὶ ἄχευν καὶ θ. ἐ. π. Deinde rectius, ut ap. *Brunck.* ἐσπέριοι legendum eſſe vidit *Stephanus*, quamvis *Suidae* locum ignorans, cujus veriſſimam lectionem Vat. Cod. confirmat. Planud. ἑσπερίοιο. De λωτοῖς vide *Athen.* L. IV. p. 182. E. — ἐπλαταγεῦντο

de ſaltantium ad fores ſtrepitu accipiendum, qui proprie κρότος. Cf. *Theocrit.* Eid. XVIII. 7. et *Arnald.* in Spec. Anim. p. 21. — ¶. 37.] V. 5. ἠῷον δ' ὀλολυγμὸν ἀνέκραγον· ἐν δ' ὑ. Planud. Non multum discrepat Vat. Cod. niſi quod ἐκ δ' ὑμ. pro ἐν δ' exhibet. Idem praeterea ὑμεναίου et μεθ' ἁρμόσατο habet. Vitium non animadvertit *Dorvill.* ad Charit. p. 126. ubi membranarum lectionem profert. Comparatio hujus loci cum *Erinnae* Ep. III. καὶ σὺ μὲν, ὦ ὑμέναιε, γάμων μολπαίαν ἀοιδὰν Ἐς θρήνων γοερὸν φθέγμα μεθηρμόσαο, *Schneiderum* commovit, ut emendaret: ἠῷός τ' ὀλολυγμὸς ἀνέκραγε· τὸν δ' ὑμέναιος ἄλγους εἰς γοερὸν φ. μ. (ſic in margine emendavit; nec fere aliter in Bibl. philol. IV. p. 60.). *Manſo* vero hanc conjecturam propoſuit: — ἀνέκραγεν· ἐνθ' ὑμ. Σιγῶν, εἰς γ. φ. Recte uterque εἰς, ad conſtructionem orationis perneceſſarium, reſtituit; in reliquis autem vereor, ut ſuam *Meleagro* manum reddiderint. Noſtrum locum ſi comparaveris cum verſibus *Parmenionis* Ep. XIII. T. II. p. 203.:

Εἰς δὲ γόους ὑμέναιος ἐπαύσατο· τὰς δὲ γαμούντων
ἐλπίδας οὐ θάλαμος κοίμισεν, ἀλλὰ τάφος.

mecum ſuſpicaberis legendum eſſe:

ἠῷος δ' ὀλολυγμὸς ἀνέκραγεν· ἠδ' Ὑμέναιος
σχασθεὶς, εἰς γοερὸν φθέγμα μεθαρμόσατο.

Hymenaeus ceſſans in lugubrem ululatum ſe convertit. σχασθεὶς nihil aliud eſt, quam παυσάμενος· plane ut requirit *Parmenionis* imitatio. *Schol.* ad Ariſtoph. Nubes 106. σχάζειν· καταλύειν, καταπαύειν. *Euripides* in Phoen. 464. σχάσον δὲ δεινὸν ὄμμα καὶ θυμοῦ πνοάς. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων. σχάσαι γὰρ τὸ ἐπισχεῖν τῶν κωπῶν τὴν εἰρεσίαν. Cf *Pindar.* Pyth. X. 89. *Callimach.* ap. Strabon. I. 46. *Philoſtratus* Ic. II. XV. p. 832. Huc inprimis facit *Eurip.* Phoen. 967. Κρέον, τί σιγᾷς, γῆρυν ἄφθογγον σχάσας; Unde apparet, nos recte ſcripſiſſe, ὑμέναιος σχασθεὶς, i. e. σιγῶν. — V. 7. 8. Profert *Suid.* v. πεῦκαι Tom. III.

p. 104. De facibus, quae in nuptiis accendebantur, vide *Jungerm.* ad Polluc. III. 43. Cydippe ap. *Ovidium* Epist. XXI. p. 171. *Nostraque plorantes video super ora parentes, Et face pro thalami fax mihi mortis adest.* De eadem ap. *Aristaen.* l. X. p. 26. ηὐτρεπίζετο γάμος· καὶ πρὸ τῆς παστάδος τὸν ὑμέναιον ᾖδον αἱ μουσικώτεραι τῶν παρθένων — ἀλλ' ἄφνω νενόσηκεν ἡ παῖς καὶ πρὸς ἐκφορὰν ἀντὶ νυμφαγωγίας οἱ τεκόντες ἑώρων. *Heliodor.* II. p. 111. ὑμέναιον ᾀδόμενον ἔτι διεδέχετο θρῆνος· καὶ ἀπὸ τῶν παστάδων ἐπὶ τὸ μνῆμα παρεπέμπετο. — V. 8. φθιμένοις *Suid.*

CXXVI. Vat. Cod. p. 270. Planudea p. 280. St. 405. W. cum lemmate: Εἰς Μελέαγρον. In Edit. Flor. duabus Aldinis et Ascensiana: Μελεάγρου. Vat. Codici adscriptum: Εἰς τὸν αὐτὸν τοῦ αὐτοῦ Μελεάγρου. et in sq. pagina ad v. 3. iterum: εἰς τὸν αὐτὸν Μελέαγρον τὸν ατθ (pro 'Ατθίδος puto) ποιητὴν τὸν συναγωγέα τῶν ἐπιγραμμάτων. Mihi nondum persuasum est, hoc et epigramma CXXVIII. ipsius *Meleagri* esse. — V. 3. Laudatur poëta, quod Amorem cum Musis et Gratiis conjunxerit. Ἔρως ad carmina amatoria, Χάριτες ad opus hoc nomine inscriptum (vide vitam *Meleagri*) referendum. Expressus est locus, quod *Mansonem* non fugit, ex *Simonidis* Ep. LV. ὃς Χαρίτων πνείοντα μέλη, πνείοντα δ' Ἐρώτων Τὸν γλυκὺν ἐς παίδων ἵμερον ἡρμόσατο. Similiter de *Euripide* auctor Epigr. inter ἀδέσπ. DXXXV. κόσμον Ἀθηνῶν Τὸν σοφίῃ Μουσέων μιξάμενον χάριτα. — V. 7. Ad triplicem Meleagri patriam referenda verba. Cf. Epigr. Inc. DLXXII. Pro σέλομ in Planud. et Vat. Cod. σάλαμ legitur. Laudat *Brodaeus* d. *Hieronymum* in Eu. Matth. c. X. Hebraeo Syroque sermone verbo *Salomlach* Graecorum χαῖρε exprimitur. Conf *Tollium* in Fortuit. c. VI. p. 131. *Reinesius* in Epist. priore ad Vitum Vuolfium, subjecta τοῖς 'Ιστορουμένοις linguae Punicae, σέλαμ legendum censet; cui obloquitur *Majus* in Obss. sacr. T. IV. p. 150. et σέλομ corrigit. — Mox initio vers. sequ.

ναίδιος et Planud. et Cod. Vat. legit. Auctor emendationis a *Br.* in contextu positae est *Scaliger* in Append. Operis de Emend. Temp. p. 32. Hanno ap. *Plautum* in Poen. V. 2. 41. poenice salutans *Haudoni* dicit; quod Meleager in αὐδονὶς mutavit, ut Graecae orationis analogiae magis accommodatum. *Scaligeri* sententiae subscribit *Huetius* in Not. p. 27.

CXXVII. Vat. Cod. p. 269. Planud. p. 208. St. 302. W. (*Manso* nr. CXXVI. p. 54.) Inscriptio tumuli Meleagri. — V. 1. νᾶσος Τύρος. Vide Ep. II. et *T. Hemsterh.* ad Lucian. T. I. p. 87. — Ἀτθίς. Vide disputata in *Meleagri* vita. *Scholiastes* ad h. l. ἐν Ἀσσυρίοις. ἀντὶ τοῦ ἐν Συρίοις. Γάδαρα γὰρ, ὥς φησι Στέφανος, ἐστι πόλις Συρίας, ἥτις καὶ Ἀντιόχεια καὶ Σελεύκεια καλεῖται. — V. 3. ὁ σὺν Μούσαις. *ille a Musis amatus;* fere ut ap. *Theocr.* Eid. VII. 12. καί τιν' ὁδίταν Ἐσθλὸν σὺν Μοίσαισι Κυδωνικὸν εὕρομες ἄνδρα. *Martinus* autem in Epist. T. I. p. 187. junxit ὁ σὺν Μούσαις συντροχάσας. *eum in juventa una cum Musis cursitasse cum Gratiis Menippeis*, i. e. *perinde, ut Menippum, risui, salibus, jocis et festivitati studuisse*; cui interpretationi etsi faveat Epigr. CXXVI. 3. 4. durior tamen exsistit oratio. Fere iisdem verbis utitur *Opsopoeus.* Dicit poëta, se in eodem cum Menippo cucurrisse stadio, et quidem πρῶτα· quo Menippum nullum nec priorem nec praestantiorem imitatorem invenisse significat. — Pro Μενιππείας in Planud. μὲν ἱππείαις, in Cod. Vat. μὲν ἱππείοις legitur. Veram lectionem multi viderunt. *Salmasius* ad Solin. p. 607. B. hunc nostrum locum confundit cum Ep. ἀδεσπ. DLXXII. ubi in Cod. μελητείοις χάρισι legitur pro μενιππείαις. De Menippo Cynico *Diog. Laert.* VI. 99. τὰ δὲ βιβλία αὐτοῦ πολλοῦ καταγέλωτος γέμει, καί τι ἴσον τοῖς Μελεάγρου τοῦ κατ' αὐτὸν γενομένου. — V. 5. εἰ δὲ Σύρος. Me, Syrum natum, haec de me praedicare, miraris fortasse? quasi quidquam intersit, qua quis patria natus sit. Nonne omnes ejusdem mundi incolae sumus?

Argutius etiam *Zenodotus* T. II. p. 78. Εἰ δὲ πάτρα Φοίνισσα, τίς ὁ φθόνος; ἦν γὰρ ὁ Κάδμος Κεῖνος, ἀφ᾽ οὗ γραπτὰν Ἑλλὰς ἔχει σελίδα. Nos omnes mundi, tanquam unius civitatis, eſſe cives dixit Socrates, ſecundum *Muſonium* ap. Stob. XXXVIII. p 234. 28. τί δ᾽; οὐχὶ κοινὴ πατρὶς ἀνθρώπων ἁπάντων ὁ κόσμος ἐστὶν, ὥσπερ ἠξίου Σωκράτης. Similia collegit *Gatacker* ad M. Antonin. p. 298. ſq. — V. 8. γεῖτον. Planud. Sq. verſ. Cod. Vat. πρεσβύτην πρὸς εἰπών. — ἐς γῆρας. ut ap. *Leonid. Tar.* Ep. LXXI. καὶ ἐς βαθὺ γῆρας ἵκοιτο.

¶. 38.] *CXXVIII.* Vat. Cod. p. 270. cum lemmate: αἰνιγματώδες καὶ ὅτι διὰ τὴν ὁμωνυμίαν τοῦ παλαιοῦ Μελεάγρου ἑαυτὸν οὕτως ἐσκεύασεν σιβύνῃ καὶ κάπρου δέρματι. Planud. p. 281. St. 406. W. (*Manſo* nr. CXXVII. p. 54.) Auctor hujus carminis, quisquis ille fuerit, *Meleagro* enim perperam tribui exiſtimo, fingit, ſe in tumulo collocatam juvenis alati ſtatuam videre; variisque conjecturis fruſtra tentatis, tandem intelligit, Meleagri Calydonii eſſe ſtatuam, eaque ſignificari, Meleagrum ſophiſtam ſub hoc tumulo eſſe conditum. Frigidum carmen, in quo manifeſta eſt imitatio Ep. CXXIII. Nihil in eo, corruptelis olim impedito, viderunt *Brodaeus* et *Opſopoeus*. — V. 1. σιβύνη ſive σιγύνη. Cypriorum vocem eſſe, qua ὅπλον δόρατι παραπλήσιον indicabant, tradit *Scholiaſt*. Apollon. Rhod. II. 99. et is, qui interpolavit *Herodotum* L. V. p. 375. Ejusmodi haſtam Dianam geſſiſſe, intelligitur ex *Ephippo* ap. Athen. XII. p. 537. E. Conf. *Weſſeling*. ad *Diodor. Sic.* T. II. p. 279. 2. Pro σιβύνη Cod. Vat. σιβύνης. — V. 3. Quamvis alatus puer, Cupidinem tamen eſſe negat, cum abſonum ſit, amoris deum tumulo imponi. Ex hoc etiam loco apparet, recte judicaſſe *Leſſingium*, pueros alatos, qui in monimentis crebro conſpiciuntur, temere pro Cupidinibus haberi, in Diſſ. *Wie die Alten den Tod gebildet?* p. 11. — Nec magis Cronum eſſe. χρόνον ex-

hibet edit. Flor. Aldina pr. et Aldi fil., et Aſcenſiana. Κρόνου eſt in Aldina ſec. — τέθηλε μέλη. de eo, qui aetatis flore gaudet. *Philippus* Ep. XX. δένδρεσι καὶ γυίοις εὐξάμενος θαλέθειν. *Archilochus* Ep. XXVII. θάλλεις ἁπαλὸν χρόα. — V. 7. ὁ γῆς ὕπερθε Vat. Cod. In ed. Flor. et tribus Aldinis ὕπερθε. in Aſcenſ. γῆς ἔνερθε. — Sq. verſu Vat. Cod. ἐστὶ et in fine verſus λόγος. Utrumque etiam Planudeae habent editt. quas vidi omnes. In priore verſu probo lectionem Stephani: ὁ γῆς ὑπένερθε, ex *Opſopoei* emendatione. Nam in hac verborum ſtructura μὲν non videtur neceſſarium. In pentametro autem elegans eſt et vera *Brunckii* lectio, cujus auctorem non indicavit Editor. — V. 9. Verſuum ordo turbatus videtur. Priore enim loco dicendum erat, quale nomen et quis illa imagine ſignificetur; deinde quid in ſtatuae attributis ſit, quod ad virum ſignificandum pertineat. Omnia, ni fallor, melius cohaerebunt, verſibus ſic poſitis:

— σὺ δ', ὁ πτερόεις, τοὔνομα τοῦδε λέγεις.
ναὶ μὲν δὴ Μελέαγρον ὁμώνυμον Οἰνέως υἱῷ
σύμβολα σημαίνει ταῦτα 'συοκτασίης'
ἐν προβολᾷ δ' ἀμφῆκες ἔχεις γέρας — — —

Jam intelligo, ſophiſtam hic jacere, ejusque nomen ab alato hoc juvene indicari. Certe enim ille venatoris habitus et apri exuviae Meleagrum hic ſepultum eſſe produnt, Meleagro illi, Oenei filio, cognominem. Quod vero praeterea haſtam tenet ancipitem, eum jocis ſeriisque aeque aptum fuiſſe indicat. — At etiam in ſingulis haeremus. Primum in hac interpretatione alati juvenis, minime apparet, qua cauſa commotus quidve ſignificans ſculptor Meleagrum Calydonium alis inſtruxerit. Quod ſi poëta verum monimentum deſcripſit, de veritate interpretationis dubitare licet. Deinde incertiſſima eſt lectio ἐν προβολᾷ, utpote ex conjectura profecta, nec illa valde probabili. In Cod. legitur ἄλλω αἰδ' ἀμφ. in

Planu-

Planudea autem *κειλίᾳ*. Quare non dubito, quin noſtra lectio *Brunckii* debeatur ingenio, Meleagrum ſibi *projecta haſta* fingentis. Quid ſit *ἐν προβολῇ εἶναι*, nemo ignorat poſt ea, quae de hac locutione diſputavit *Ruhnken.* in Ep. crit. p. 70. Sed vides, quam longe haec lectio abſit a vulgatae ductibus. In ſcriptura codicis *ἀλίᾳ αἰδ' ἀμφήκες*, haec latere dixeris:

ἁ λαιὰ δ' ἀμφῆκες ἔχει γέρας – –

ſive:

ἐν λαιᾷ δ' – – – –

Laeva manu haſtam tenet. Erunt fortaſſe, quos haſta in laeva manu offendat; nec immerito. Reperio tamen in Gemmis *Leonardi Agoſtini* nr. 108. *Ganymedem*, nr. 130. *Minervam*, nr. 165. *militem*; omnes haſtam laeva tenentes; ſed hoc fortaſſe ſculptoris errore; certe autem *Meleagri* ſtatua in Muſeo Pio-Clementino olim nitebatur haſta, quam laeva gerebat. Vide doctiſſimum *Visconti* Tom. II. p. 67. — *ἐς γέλωτα καὶ σπουδὰν*, ut *anceps* nimirum. Hoc ad Meleagri Χάριτας, quibus Menippum Cynicum imitatus eſt, referri debere, nemo dubitabit. — Quo ſenſu accipienda ſint verba *μέτρον ἐρωτογράφον*, non dixerim; de *verſibus argumenti amatorii* accipere contextus vetat. — Ultimum diſtichon expreſſum ex Ep. CXXVI. 3. 4.

CXXIX. Vat. Cod. p. 607. Integrum primus edidit *Reiskius* in Not. Poët. p. 244. Primum diſtichon laudat *Alberti* ad Heſych. in *ἔρκοι*. Verſ. 3. 4. et partem 5ti *Dorvill.* in Vanno crit. p. 155. (*Manſo* nr. CXXVIII. p. 55.) Tenet hoc carmen locum coronidis, in fine Anthologiae a *Meleagro* conſarcinatae ponendae. Ipſa coronis loquens inducitur, poëtae mentem declarans. Paulo obſcurius carmen, propter corruptelas, quibus inquinatum eſt; non tamen, ſi quid video, indignum *Meleagri* elegantia, ut cenſuit *Beckius*

in Comm. de Interpr. Vet. Scr. p. LIII. — V. 1. καμπτῆρα. Ducta metaphora ab iis, qui currendo certant; nam καμπτὴρ extremum ſtadium. *Julius Pollux* III. 147. περὶ δὲ ὃ κάμπτουσι, νύσσα καὶ καμπτήρ. Graeca voce uſus eſt inter Latinos *Pacuvius* ap. Nonium p. 64. *Extremum intra campterem ipſum jam praegreditur Parthenopaeum.* Solent poëtae laboris finem per metam ſignificare, ut *Manetho* VI. 738. αὐτὰρ νειατίην ἐλάων περὶ νύσσαν ἀοιδήν. Ad quem locum ſimilia collegit *Dorvill.* ad Charit. p. 788. Cf. *Broukh.* ad Propert. IV. 2. 58. — V. 2. ὀρκοῦρος – σέλισιν. Vat. Cod. Docente *Alberto* l. c. *Guyetus* (ſive potius *Salmaſius*) ad hunc locum notaverat haec: „*An* jurata cuſtos? *an vero potius* ὄρκος καὶ οὖρος, *i. e.* ἕρκος „καὶ φύλαξ. *vel* ἕρκος καὶ ὅρος. *ſeptum et finis?*“ *Reiskius* οἰκοῦρος conjecit. Fortaſſe nihil mutandum erat; ab εἴργω deſcendit ὀρκάνη, ὄρκμον, ὄρκος· quae, ut ejusdem ſunt originis, ita eadem ſignificatione gaudent. Poſtremum nititur auctoritate *Heſychii.* ὄρκος. δεσμοί. σφραγῖδες. Quare ὀρκοῦρος proprie de carceris cuſtode, tum de cuſtode ſimpliciter videtur fuiſſe uſurpatum. — V. 3. Codicis lectionem εἰς ἕνα μόχθον quis in ἄμοργμον mutaverit, ignoro. Dubitare licet, an graecum ſit vocabulum ἄμοργμος, quo nec veterum quisquam, quorum quidem opera ad nos pervenerunt, uſus eſt, quodque nemo Grammaticorum commemoravit. Ab ἀμέργεσθαι deſcendit ἄμοργμα, quod σύλλεγμα, ἄρτυμα interpretatur *Heſychius.* Apud eundem eſt μόργος, φραγμός. His omiſſis, quae aliquando melius reſtitutum iri ſpero, hoc mihi tamen intelligere videor, pro ὑμνοθέταν, accentu mutato, ὑμνοθετᾶν legendum eſſe, τὸν ἐκ πάντων ὑμνοθετᾶν ἀθροισμένον ſive μόχθον, ſive ἄμοργμον, *opus ex omnibus poëtis collectum*, et ἐνελιξάμενον τᾷδε βύβλῳ, *hoc libro, his membranis, jam ad umbilicum perductis, contineri.* — V. 6. ἄνθεσιν ἄμπλεξαι apogr. Lipſ. Mox *Reiskius* μουσοπόλων correxit, vulgare dicendi genus exquiſitiori locutioni ſubſtituens. — Sq. verſu Cod. Vat.

δρακοντειοσιανωτοις habet; quod *Reiskius* in δρακοντείοις ἀνὰ νώτοις mutavit, fenfu impedito. De νώτοις etiam *Salmafius* cogitavit, qui in Exercit. Plin. p. 275. D. hunc verfum refpexit, ubi graecum quendam poëtam δρακοντείοις ἐνὶ νώτοις fcripfiffe ait. Valde hic locus interpretes exercuit. Videamus fingula. Primum coronis fe ipfa defcribens, οὖλα ἐγὼ καμφθεῖσα, inquit, ἵδρυμαι τ. ε. quae verba *Beckius* l. c. de coronide *prorfus* (ὅλως) *incurvata*, accipit; jam vero coronidem in fine libri valde incurvari; *ultimam* igitur fignificari *coronidem*. Minus recte. οὖλα καμφθεῖσα eft *leniter inflexa*. οὖλον· ποτὲ μὲν τὸ μαλακὸν καὶ ἁπαλόν. *Hefych*. τὸ καμπὰς ἔχον. *Schol. Theocr.* VII. 68. Hoc non fugit *Wakefieldium* in Silv. crit. T. II. p. 118. qui in reliquis argutatur. — Deinde nihili eft *Brunckii* lectio δρακοντείοισιν ἀώτοις, quae *Manfonem* induxit, ut de illuftri illo Homeri codice cogitaret, quem draconis inteftino aureis literis confcriptum narrat *Zonaras* Annal. L. XIV. 2. p. 41. Codicis Palatini fcripturam, δρακοντείοισιανωτοις, rimantibus, probabilis videbitur emendatio noftra:

— — δρακοντείοις ἶσα νώτοις.

molliter inflexa, ad fimilitudinem tergi draconis. Quod verum effe, fciunt, qui coronidem noverunt, cujus figura haec eft ⸎. Adverbii ἶσα, hoc modo pofiti, exempla vide ap. *Bergler.* ad Alciphr. L. I. p. 55. — Tandem εὐμαθία dictum pro opere εὐμαθίας pleno, in cujus fine, τέρμασι, coronis collocata.

ARCHILOCHI PARII FRAGMENTA.

¶. 40.] *I.* Servavit *Stobaeus* in Floril. CXXIII. p. 615. Gesn. 512. Grot. *Brunckius Grotii* lectiones exhibuit. Eft pars Elegiae de calamitate nefcio qua

patienter ferenda. Si verum eſt, quod *Schneiderus* ſuſpicatus eſt, fragm. VII. ejusdem Elegiae particulam eſſe, agitur de ſororis marito, qni in undis perierat. Periclem alloquitur, eundem, de quo accipiendus eſt locus *Athenaei* L. I. p. 7. F. ὅτι περὶ Περικλέους φησὶν Ἀρχίλοχος ὁ Πάριος ποιητὴς, ὡς ἀκλήτου ἐπεισπαίοντος εἰς τὰ συμπόσια Μυκονίων δίκην. Hunc Periclem, quo *Archilochus*, cum hanc Elegiam ſcriberet, familiariter uſus eſſe videtur, poſtea adverſarium expertus eſt, ut apparet ex *Ariſtide* Or. T. 3. p. 487. ed. Cant. quem locum *Schneidero* debeo; nec in tantis veterum rerump. procellis et tempeſtatibus, ejusmodi animorum commutationem quisquam mirabitur. Odii et inimicitiarum in Periclem veſtigia ſunt in his *Archilochi* verſibus ap. *Athen.* p. 8. A. quos numeris ſuis ſic reſtituo:

πολλὸν δὲ πίνων καὶ χαλίκρητον μέθυσσος
οὐ τίμιον εἰςενέγκας οὐδὲν, οὔτε κληθεὶς,
ἐπειςπέπαικας, οἷα δὴ φίλος, ἀλλά σε γαστὴρ
νόον τε καὶ φρένας παρήγαγ' ἐς ἀναιδείην.

Pro ἐπειςπέπαικας, quod genuinum eſſe arguunt verba *Athenaei* ſupra poſita, in contextum venit gloſſema ἦλθες, languidum verbum, quod metrum jugulat. Cf. *Ariſtoph.* Plut. 805. *Sophocl.* Oedip. T. 1275. — In fragmento noſtro v. 1. vulgo ἀστῶν· quod *Grotius* ſenſu poſtulante in αὐτῶν mutavit. Nihil fere frequentius horum vocabulorum permutatione. Vid. *Pierſon.* Veriſim. p. 37. ſq. — V. 2. Corruptam lectionem, μεμφόμενος — — οὔτε πόλις, egregie emendavit *Scaliger*, cujus correctiones *Grotius* recepit. Eidem debetur v. 4. ἔκλυσεν pro ἔκλασεν, ſive ἔκλασσ', quod in marg. notatur. κῦμα quamvis ſenſu figurato de magna quadam calamitate accipi poſſet; (quo ſenſu uſurpatum κῦμα cum ſimilibus illuſtravit *Rittersh.* ad Oppian. Hal. IV. 195. *Klotz.* ad Tyrt. p. 85.) hoc tamen loco melius proprie accipies. τοίους, tam probos,

nobisque cum amicitiae, tum necessitudinis vinculis junctos viros. — οἰδαλέους ex marg. in textu posuit *Grotius* pro ὑδαλέους. *Cor tumidum*, οἰδαλέον, irati, tristes, superbi, cupidi habere dicuntur. *Homer*. Il. ι. 642. ἀλλά μοι οἰδάνεται κραδίη χόλῳ. Cf. *Triller*. Obss. p. 4. *Apollon. Rhod.* I. 477. ἠέ τοι εἰς ἄτην ζωρὸν μέθυ θαρσαλέον κῆρ Οἰδάνει ἐν στήθεσσι. De dolore et rebus ingratis. *Herodot*. VII. p. 529. ὁ θυμὸς χρηστὰ ἀκούσας, τέρψιος ἐμπιπλέει τὸ σῶμα· ὑπεναντία δὲ τουτέοισι ἀκούσας, ἀνοιδέει. Similis est metaphora in his *Aristoph*. Acharn. 525. οἱ Μεγαρεῖς ὀδύναις πεφυσιγγωμένοι. — V. 6. τλημοσύνην φάρμακον. Hunc locum, quod *Schneiderus* monuit, expressit *Philostrat*. Vit. Apollon. VII. 26. p. 306. ἐνθυμηθέντας τὸν τοῦ Ἀρχιλόχου τοῦ Παρίου λόγον, ὃς τὴν ἐπὶ τοῖς λυπηροῖς καρτερίαν τλημοσύνην καλῶν, θεῶν αὐτήν φησιν εὕρημα, ἀναφέρειν τῶν σχετλίων τούτων. Quae sequuntur, quamvis poëticis coloribus nitentia, non tamen *Archilochi*, sed *Apollonii* verba sunt. Hunc locum in animo habuisse videtur etiam *Horatius* I. Carm. XXIV. 19. *Durum: sed levius fit patientia, Quicquid corrigere est nefas. Philetas* apud *Stobaeum* CXXI. p. 524. χρόνος — ὃς ἐκ Διὸς ἄλγεα πέσσειν Ἔλλαχε καὶ πενθέων φάρμακα μοῦνος ἔχει. Quod ille patientiae, *Philetas* tempori tribuit, id rationi acceptum ferri ait *Plutarch*. T. II. p. 103. F. κράτιστον πρὸς ἀλυπίαν φάρμακον ὁ λόγος. — V. 7. ἄλλοτε. Obscurius haec sunt dicta. Grammaticae leges τόδε jubent referri ad φάρμακον, sed sensu invito et repugnante. Ex superioribus igitur κῦμα repetendum est. *Sinistra fortuna modo hunc, modo illum occupat. Nunc quidem in nos redundavit, mox ad alios convertetur.* Sententia est, ut ap. *Aeschyl.* in Prometh. 275. ταὐτά τοι πλανωμένη Πρὸς ἄλλοτ' ἄλλον πημονὴ προσιζάνει. — V. 9. Vulgo ἑτάρους, quod *Gesnerus* correxit. — Mox junge: τλῆτε τάχιστα ἀπωσάμενοι πένθος. *Animum inducite, ut muliebrem luctum quam celerrime fugetis.* Jungitur verbum τλῆναι et τολμᾷν parti-

cipio; ut ap. *Homer.* Od. ω. 161. αὐτὰρ ὁ τέως μὲν ἐτόλμα ἐνὶ μεγάροισιν ἑοῖσι βαλλόμενος καὶ ἐνισσόμενος. *Simonides* CIV. 13. ψυχῇ τῶν ἀγαθῶν τλῆθι χαριζόμενος. De verbo τλῆμι, de re dura et difficili usurpato, vide *Gatack.* in Misc. Adv. II. 9. p. 318.

II. Habetur ap. *Athen.* XIV. p. 627. C. Ἀρχίλοχος οὖν ἀγαθὸς ὢν ποιητὴς, πρῶτον ἐκαυχήσατο τὸ δύνασθαι μετέχειν τῶν πολιτικῶν ἀγώνων· δεύτερον δὲ ἐμνήσθη τῶν περὶ τὴν ποιητικὴν ὑπαρχόντων αὐτῷ, λέγων· εἰμὶ — — Apud *Plutarch.* in Vit. Phocionis c. VII. legitur: ἀμφότερον, θεράπων μὲν Ἐ. θεοῖο Καὶ Μ. ἐρατῶν. *Themistius* in Or. de Virt. reg. XV. p. 185. B. ἀλλὰ προκάθηται μὲν ἀνὴρ, εἰ μὴ λέληθα βουκολούμενος, ἀμφότερον, θ. μὲν Ἐ. θεοῖο Καὶ Μουσάων ἐρατὸν δ. ἐ. Hos versus suos fecisse dicitur Spartanus quidam, Hadriani Imper. jactantiam irridens. Anthol. Planud. p. 145. Wech.:

Εἰμὶ μὲν εὐθώρηκος Ἐνυαλίου πολεμιστὴς,
εἰμὶ δὲ καὶ θεράπων Ἑλικωνίου Ἀπόλλωνος.

Μουσάων θεράπων *Archilochus* vocabatur ab oraculo, quod laudat *Galen.* T. IV. p. 1. Vide *Wyttenb.* ad Plutarch. de S. N. V. p. 81.

III. Prius distichon servavit *Aristophanes* in Pac. 1298. sqq:

Παι. Ἀσπίδι μὲν Σαΐων τις ἀγάλλεται, ἣν παρὰ θάμνῳ
Ἐντὸς ἀμώμητον κάλλιπον οὐκ ἐθέλων.
Τρ. Εἰπέ μοι, ὦ πόσθων, εἰς τὸν σαυτοῦ πατέρ' ᾄδεις;
Παι. Ψυχὴν δ' ἐξεσάωσα — Τρ. Κατῄσχυνάς γε τοκῆων.

Schol. ὁ Ἀρχίλοχος ἐξῆλθεν εἰς πόλεμον ἐν τῇ πρὸς Σαΐους μάχῃ· ἔστι δὲ ἔθνος Θρᾴκης· καὶ φοβηθεὶς ἔφυγε ῥίψας ἑαυτοῦ τὰ ὅπλα. *Plutarchus* T. II. p. 239. B. Ἀρχίλοχον τὸν ποιητὴν ἐν Λακεδαίμονι γενόμενον, αὐτῆς ὥρας ἐδίωξαν, διότι ἐπέγνωσαν αὐτὸν πεποιηκότα, ὡς κρεῖττόν ἐστιν ἀποβαλεῖν τὰ ὅπλα, ἢ ἀποθανεῖν. Deinde profert prius distichon, et posterioris fragmen-

tum: — ἀσπὶς ἐκείνη Ἐῤῥέτω· ἐξαῦθις κτήσομαι οὐ κακίω. His locis inter ſe comparatis *Olearius* ad *Philoſtr.* Vit. Apoll. II. 7. p. 55. duo haec diſticha ita concinnavit, ut v. 3. ſcriberet:

ψυχὴν δ' ἐξεσάωσα φυγὼν, ἀλλ' ἀσπὶς ἐκείνη.

quod ante eum fecerat *Muretus* in Var. Lect. IX. 2. p. 201. Aliud ſupplementum offert *Sextus Empiricus* Pyrrhon. Hypot. III. 24. p. 181. qui ſic habet: αὐτὸς δ' ἐξέφυγον θανάτου τέλος. Quod *Br.* recepit. — Prius diſtichon bis laudavit *Strabo* L. X. p. 702. B. XII. p. 827. A. Ubique accentu perperam poſito ἐντὸς, quod in ἔντος mutavit *Brunckius.* Vox in ſingulari parum uſurpata: plurali ἔντεα nihil ap. poëtas frequentius. Idem ante *Br.* viderat *Reiskius* in Anth. nr. 421. p. 23.— V. 1. Codd. *Strabonis* priore loco θάμνον, altero περὶ θάμνον habent. — De Saïis, quos primos et antiquiſſimos Samothraciae incolas fuiſſe ait *Strabo*, Pelasgae originis populo, docte disputavit *Gatterer* in Comm. Soc. reg. Gott. de Herodoti et Thucyd. Thracia, Part. ult. p. 57. ſqq.— V. 2. ἀμώμητον *Euſtath.* ad Dionyſ. Perieg. v. 533. per ἄχραντον interpretatur, ubi ſcribit: οὗ (ἔθνους) μέμνηται καὶ Ἀρχίλοχος, ὁμολογῶν ἄχραντον τὴν αὐτοῦ ἀσπίδα ἐν τῇ φυγῇ πολέμου ῥίψαι παρ' αὐτοῖς. — V. 4. *Muretus* ἧς αὖθις legit; quae lectio fortaſſe nititur verbis *Philoſtrati* Vita Apoll. p. 55. καί τοι ἀσπίδος μὲν ἀποβληθείσης, ἑτέρα γένοιτ' ἂν τῷ ἀποβαλόντι κακίων οὐδὲν τῆς προτέρας, ὡς Ἀρχιλόχῳ δοκεῖ. Nec aliter hunc verſiculum laudat *Schefferus* ad Aelian. V. H. X. 13. — Ceterum *Horatio* obverſabatur hoc *Archilochi* carmen, cum ſe ῥιψάσπιδα fateretur L. II. Od. VII. 9. *Tecum Philippos et celerem fugam ſenſi, Relicta non bene parmula.* Nec tamen *Archilochi* tantum, ſed *Alcaei* quoque exemplo Venuſinus ſeſe tueri poterat, ut conſtat ex *Herodoto* L. V. p. 425. De confeſſione ignaviae ap. *Horatium* quid judicandum ſit, acute docuit *Leſſingius* in *Vermiſchten Schriften* T. III. p. 68. ſqq.

¶. 41.] *IV.* Exſtat ap. *Plutarchum* in vit. Theſ. c. 5. ubi de Abantibus, antiquis Euboeae incolis, agens, οἱ δὲ Ἄβαντες, inquit, ἐκείραντο πρῶτοι τὸν τρόπον τοῦτον — ὄντες πολεμικοὶ καὶ ἀγχέμαχοι, καὶ μάλιστα δὴ πάντων εἰς χεῖρας ὠθεῖσθαι τοῖς ἐναντίοις μεμαθηκότες, ὡς μαρτυρεῖ καὶ Ἀρχίλοχος ἐν τούτοις· Οὔ τοι .... Faciunt huc inprimis obſervata *Strabonis* L. X. p. 448. ſq. de Euboeae incolis, quos pugna ſtataria excelluiſſe docet ex *Homeri* Il. B. 542. τῷ δ' ἅρ' Ἄβαντες ἕποντο θοοὶ ὄπιθεν κομόωντες, Αἰχμηταὶ, μεμαῶτες ὀρεκτῇσι μελίῃσι. Adde *Euſtathium* ad Il. p. 213. — V. 4. Vulgo δαήμονες, quod eſt gloſſema formae rarioris δαίμονες, quam *Bryantus* in Codd. invenit. *Schol. Homer.* Il. α. 222. δαίμονας καλεῖ τοὺς θεοὺς ἤτοι δαήμονας. ἔμπειροι γὰρ καὶ ἴδριες πάντων αὐτοί εἰσιν. *Heſych.* δαίμων. δαήμων. Ejusdem originis et ſignificationis eſt αἴμων, quo *Homerus* utitur Il. E. 49. αἵμονα θήρης. ἐπιστήμονα κυνηγετικῆς. *Schol.*

V. Athenaeus L. XI. p. 483. D. de cothone agens, quo poculi genere Lacedaemonii utebantur: μνημονεύει αὐτοῦ καὶ Ἀρχίλοχος ἐν ἐλεγείοις, ὡς ποτηρίου. ἀλλά — — — Erat hoc poculum ἐπιτηδειότατον εἰς στρατείαν καὶ εὐφορώτατον, quae *Critiae* verba ſunt ex Rep. Laced. ap. *Athen.* l. c. p. 483. B. Vide Intpp. *Heſychii*, qui μόνωτον ποτήριον explicat, unde enata palmaria emendatio *Polemonis* in Epiſt. ad Roeverum p. XXVI. Ab hac voce derivatum verbum κωθωνίσαι (μεθύσαι) ap. *Ariſtoph.* in Pace 1094. — V. 1. ἀλλά γε σὺν κ. *Athen.* In elegia, unde haec ſumta, herum his verbis puerum allocutum eſſe ſuſpicor. — πώματ' ἄφελκε κάδων. *Hic dies corticem adſtrictum pice dimovebit amphorae. Horat.* III. Od. VIII. 9. τετράενες δὲ πίθων ἀπελύετο κρατὸς ἄλειφαρ. *Theocrit.* VII. 147. κάδος apud Iones κεράμιον ſignificabat. *Athen.* XI. p. 473. B. Vide *Fiſcher.* ad Anacr. p. 347. — V. 3. ἀπὸ τρυγός: *Poti faece tenus cadi. Horat.* III. Od. 15. 16. *Diffugiunt cadis cum faece ſiccatis amici.* Id. I. Od. 35. 27. *Theo-*

crit. VII. 70. καὶ πίομαι μαλακῶς — αὐταῖσιν κυλίκεσσι καὶ ἐς τρύγα χεῖλος ἐρείδων.

VI. Plutarch. de Aud. Poët. T. II. p. 23. B. ὅταν δὲ (ὁ Ἀρχίλοχος) τὸν ἄνδρα τῆς ἀδελφῆς ἠφανισμένον ἐν τῇ θαλάττῃ καὶ μὴ τυχόντα νομίμου ταφῆς, λέγῃ, θρηνῶν, μετριώτερον ἂν τὴν συμφορὰν ἐνεγκεῖν· Εἰ κείνου — — — Pro ἀμφεπολήθη apud *Plutarchum*, etiam in edit. *Wyttenbach.* ἀμφεπονήθη legitur. Dubito, an idonea fuerit causa vulgatae immutandae. Ceterum hi versus ad eandem elegiam referendi videntur, unde Fr. I. et VII. ducta sunt.

VII. Plutarch. l. c. T. II. p. 33. A. B. Πάλιν ὁ Ἀρχίλοχος οὐκ ἐπαινεῖται λυπούμενος μὲν ἐπὶ τῷ ἀνδρὶ τῆς ἀδελφῆς διεφθαρμένῳ κατὰ θάλασσαν, οἴνῳ δὲ καὶ παιδιᾷ πρὸς τὴν λύπην μάχεσθαι διανοούμενος. Αἰτίαν μέντοι λόγον ἔχουσαν εἴρηκεν· Οὔτε τι γὰρ .... Εἰ γὰρ ἐκεῖνος οὐδὲν ἐνόμιζεν ποιήσειν κάκιον τερπωλὰς καὶ θαλίας ἐφέπων, πῶς ἡμῖν τὰ παρόντα χεῖρον ἕξει φιλοσοφοῦσι; Haud scio, an *Archilochus* in mente habuerit dictum Ulyssis ap. *Homer.* Il. τ. 225. γαστέρι δ' οὔπως ἔστι νέκυν πενθῆσαι Ἀχαιούς.

VIII. Cod. Vat. p. 165. *Reisk.* Anth. p. 12. nr. 422.

IX. Majorem partem hujus Epigr. laudat *Dio Chrysost.* p. 399. (Tom. II. p. 8. 15. ed. *Reisk.*) Ὁ δὲ Ἀρχίλοχος περὶ στρατηγοῦ λέγων, οὕτω φησίν· Οὐ φιλέω μέγαν στρατηγὸν οὐδὲ διαπεπληγμένον ο. β. γ. ο. ὑ. Ἀλλά μοι, φησίν, εἴη ῥαιβὸς ἀ. β. κ. ἰ. δ. *Galenus* Opp. T. V. p. 618. et p. 630. ed. Basil. nonnulla addit, alia omittit: Οὐ φ. μ. σ. οὐδὲ διαπεπηγμένον, ἀλλ' ὅς μοι, φησί, μακρὸς εἴη καὶ περὶ κνήμας ἰδεῖν ῥοικοὺς ἀσφαλέως βεβηκὼς· καρδίας πλέως. Quae *Galenus* hic habet, περὶ κνήμας ἰδεῖν, tanquam Archilochea profert *Schol. Theocr.* Eid. IV. 49. ῥοικόν. τὸ καμπύλον. Ἀρχίλοχος· ἀλλά μοι ῥοικός τις εἴη κατὰ κνήμην ἰδεῖν. His locis inter se comparatis, *Br.* totum hunc locum sic concinnandum existimabat:

Οὐ φιλέω μέγαν στρατηγὸν,
οὐδὲ διαπεπλιγμένον,
οὐδὲ βοστρύχοισι γαῦρον,
οὐδ' ὑπεξυρημένον.
ἀλλὰ μικρός τις εἴη,
καὶ περὶ κνήμας ἰδεῖν
ῥαιβὸς, ἀσφαλῶς βεβηκὼς
ποσσὶ, καρδίας τε πλέως,
καὶ ἐπινοήμασι δασύς.

Hic in plerisque lectores *Brunckio* assensum non negabunt; in versuum autem descriptione errasse videtur. Sunt enim tetrametri, facili opera restituendi in hunc modum:

Οὐ φιλέω μέγαν στρατηγὸν, οὐδὲ διαπεπλιγμένον,
οὐδὲ βοστρύχοισι γαῦρον, οὐδ' ὑπεξυρημένον.
ἀλλά μοι μικρός τις εἴη, καὶ περὶ κνήμας ἰδεῖν
ῥαιβὸς, ἀσφαλῶς βεβηκὼς ποσσὶ, καρδίας πλέως.

V. 1. in φιλέω est synizesis, si forte dactylum in impari sede ferendum neges. In tetrametros hos versus dispescuit etiam *Valckenar.* in Diatr. p. 253. B. et ante eum *D. Heinsius* in Lect. Theocrit. c. VIII. p. 323. qui adscivit pravam *Galeni* lectionem διαπεπηγμένον. Verum restituit *T. Hemsterh.* ad Hesych. v. διαπεπλίχθαι T. I. p. 959. De eo, qui inter eundum pedes alte tollit, et, veluti saltans, rhythmice incedit. *Homer.* Od. ζ. 318. αἱ δ' εὖ μὲν τρώχων, εὖ δ' ἐπλίσσοντο πόδεσσιν. *Eustath.* p. 266. Ἱπποκράτης δὲ, φασὶ, πλίγμα λέγει τὸ μεταξὺ τῶν μηρῶν διάστημα· ὅθεν καὶ τὸ περιπεπλίχθαι τὸ περιπλέκειν τοὺς πόδας. Quaedam de hoc verbo dedit *Arnald* in Animadv. p. 68. et in Lect. Gr. p. 40. — ¶. 42.] V. 3. βοστρύχοισι γαῦρον. Qualem idem poëta διαβεβοστρυχωμένον vocavit, teste *Polluce* L. II. 27. Menelaum flavis cincinnis superbientem facit *Euripides* in Oreste 1532. ἴτω ξανθοῖς ἐπ' ὤμων βοστρύχοις γαυρούμενος. Dionysum in Bac-

chis 235. ξανθοῖσι βοστρύχοισιν εὔκοσμος κόμην. — ῥαιβός, quod *Br.* ex *Dione* aſſumſit, idem eſt quod ῥοικός. Vide Intpp. *Heſychii* v. et *Euſtath.* ad Il. p. 878. 37. Noſtrum locum reſpexiſſe videtur, ut *Br.* animadvertit, *Pollux* p. 247. ῥαιβοὺς δὲ καλοῦσιν, οἷς καμπύλα εἰς τὸ ἔνδον τὰ σκέλη· βλαισοὺς δὲ, οἷς ἀπὸ τῶν γονάτων εἰς τὸ ἔξω ἀπέστραπται· καὶ τὸ μὲν Ἀρχίλοχος, τὸ δὲ Ξενοφῶν λέγει. Hunc verſum attigit *Salmaſ.* ad Solin. p. 663. G. ubi ῥαιβὸς veram lectionem eſſe judicat. Vir fortis *Archilochi*, pedibus nonnihil incurvatis firmiter nixus, obverſabatur fortaſſe *Herodi Attico* ap. *Philoſtrat.* in Vit. Soph. L. II. p. 552. in deſcriptione juvenis illius, qui Herodis Hercules appellabatur: καὶ κνήμην μικρὸν εἰς τὰ ἔξω κυρτουμένην (tibiis nonnihil incurvatis, i. e. ῥαιβὸς ὢν) καὶ παρέχουσαν τῇ βάσει τὸ εὖ βεβηκέναι. — δασὺς ἐπινοήμασι, corde pilis obducto et hirſuto, quod fortibus viris contingere arbitrabantur veteres. Nota ſunt, quae de Ariſtomene Meſſenio narrat *Plin.* H. N. XI. 70. p. 626. et *Valer. Max.* L. I. 8. Si tamen vera eſt verborum Homericorum in Il. β. 850. Πυλαιμένεος λάσιον κῆρ, quae *Archilocho* obverſata eſſe nullus dubito, interpretatio ap. *Euſtath.* ad Il. p. 273. 11. ψυχὴ πυκινὴ τοῖς νοήμασι, noſtra quoque verba in hunc ſenſum accipi debent.

X. Sine auctoris nomine leguntur ap. *Plutarch.* de Animi Tranq. T. II. p. 470. B. *Archilocho* vindicantur ab *Ariſtotele* Rhet. III. 17. qui priora verba excitat. Ex eodem ſcriptore apparet, ductos eſſe hos verſus ex carmine jambico, in quo poëta Χάρωνα τὸν τέκτονα loquentem fecerat, eosque illius carminis initium fuiſſe. Primum verſum reſpexit auctor gloſſematis ap. *Herodot.* I. 12. p. 7. ubi vide *Weſſeling.* eumque expreſſit auctor carminis inter Anacreontea Od. XV. Οὔ μοι μέλει Γύγαο Τοῦ Σαρδίων ἄνακτος. Celeberrimae inter Graecos erant Gygae divitiae, cujus munificentiam experti erant Apollinis Pythii ſacerdotes. Cf. *Herodot.* l. c. et qui fere ea-

dem ex *Phania Eresio* et *Theopompo* narrat *Athen.* VI. p. 231. E. Hinc Gyges et Croesus passim junguntur, docente *Schradero* L. II. Em. VI. p. 130. *Burm.* ad Propert. II. 20, 23. — V. 3. Verba μεγάλης οὐκ ἐρῶ τυραννίδος laudat *Schol. Aeschyli* in Prom. 224. ubi nomen τυραννίδος antiquissimis temporibus ignotum fuisse docet. *Hippiae* Sophistae hanc observationem deberi, apparet ex argumento Oedipi Tyranni: ἴδιον δέ τι πεπόνθασιν οἱ μεθ' Ὅμηρον ποιηταὶ, τοὺς πρὸ τῶν Τρωϊκῶν βασιλεῖς τυράννους προςαγορεύοντες, ὀψέ ποτε τοῦδε τοῦ ὀνόματος εἰς τοὺς Ἕλληνας διαδοθέντος, κατὰ τοὺς Ἀρχιλόχου χρόνους, καθάπερ Ἱππίας ὁ σοφιστής φησιν.

XI. Sine auctoris nomine hos versus profert *Stobaeus* in Ecl. phys. I. Tit. III. p. 38. ed *Heeren.* qui eos ex *Theonis* Progymn. p. 8. ed. Heins. *Archilocho* vindicavit. Eidem tribuit *Diog. Laert.* IX. 71. p. 585. ubi νοῦς legitur pro θυμὸς, ut etiam *Suidas* legisse videtur v. Πυῤῥώνειοι. ubi *Archilochum* scepticis annumerandum censet propter hunc versum: τοῖος ἀνθρώποις νοῦς γίνεται θνητοῖς, ὁκοίην Ζεὺς ἡμέρην ἄγει. Ad quem locum *Kusterus* primum versum sic constituit, ut ap. *Br.* legitur, melius quam *Menagius*, qui ad trochaici metri rationem non attendens, legit: Τοῖς ἀνθρώποισι (sic vulgo ap. *Diog*, *Suid.* et in Codd. *Stobaei*) νοῦς, ὦ Γλ. παῖ Λεπτίνεω —. Etiam *Gatackerus* erravit, qui in Adv. Misc. posth. c. X. p. 518. E. hos versus in senarios mutat. Ceterum in his et sequ. versu tanta est sententiae similitudo, ut tres hos versus jungendos esse suspiceris. Confirmat hanc suspicionem *Sextus Empiricus* adv. Mathem. L. VII. p 398. Καὶ Ἀρχίλοχός φησι τοὺς ἀνθρώπους τοιαῦτα φρονεῖν, ὁποίην Ζεὺς ἐφ' ἡμέραν ἄγει. Ad verbum autem expressi sunt *Archilochi* versus ex *Homer.* Od. XVIII. 135.:

τοῖος γὰρ νόος ἐστὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
Οἷον ἐπ' ἦμαρ ἄγῃσι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.

Quae *Cicero* vertit ap. *Augult.* de Civit. Dei V. 8. *Sunt hominum mentes, quali pater ipſe deorum Jupiter auctiferas luſtrabat lampade terras.* Similia collegit *Clarke* ad *Homer.* l. c. et *Gatacker.* qui *Euripidem* laudat in Suppl. 734. ſqq. — Pro ὁκοίην *Heeren* ὁκοῖον dedit.

XII. Auctor Eryxiae in Opp. *Platonis* p. 397. E. (Tom. X. p. 255. ed. Bip.) Ἔχει δὲ καὶ τἄλλα πράγματα οὕτω πάντα· ὁποῖοι γὰρ ἄν τινες ὦσιν οἱ χρώμενοι, τοιαῦτα καὶ τὰ πράγματα αὐτοῖς ἀνάγκη εἶναι. Καλῶς δ', ἔφη, δοκεῖ μοι καὶ τὸ τοῦ Ἀρχιλόχου πεποιῆσθαι·

Καὶ φρονεῦσι τοῖα, ὁκοίοις ἐγκυρέωσιν ἔργμασι.

Apud *Stobaeum*, qui hunc locum ex Eryxia profert in Flor. Tit. XCII. p. 512. 51. etiam vitioſius legitur: καὶ φρονεῦσι τοι ἄοικοι οἷς ἐγκυρέωσιν ἔργμασι· ubi tamen verae lectionis veſtigia facile agnoſcis. *Valckenarius* ad Herodot. II. p. 141. 98. haec ſic refingenda cenſet:

καὶ φρονεῦσι τοῖ' ὁκοίως ἐγκυρέωσιν ἔργματα.

i. e. καὶ τοιαῦτα εἰσι τὰ ἔργματα, ὁκοίως φρονεῦσι ἐγκυρέωσι. Rerum natura ſecundum hominum, in quos incidunt, mores mutatur. Paulo durior verborum ſtructura; ſed ſenſus plane is eſt, quem *Aeſchinis* contextus flagitat, et quem deſiderabat *Clericus* in not. ad *Aeſchin.* p. 47.

XIII. Leguntur hi verſus ap. *Heraclidem Pont.* de Alleg. Homer. C. IV. p. 12. ed. *Schow.* Καθάπερ Ἀρχίλοχος ἐν τοῖς Θρακικοῖς ἀπειλημμένος δεινοῖς (vide Epiſt. *Heynii* ad Editor. p. XVI.) τὸν πόλεμον εἰκάζει θαλαττίῳ κλύδωνι, λέγων ὧδέ πως· Γλαῦκε .... Iidem verſus, ultimo hemiſtichio omiſſo, habentur ap. *Plutarch.* de Superſtit. T. II. p. 169. B. oppreſſo auctoris nomine. In iis conſtituendis *Brunckio* praeivit *Jo. Pierſon.* in Veriſim. II. 10. p. 254. — V. 1. Omnia *Plutarchi* exemplaria ante *Stephanum* γλαυκεοράβδοις exhibent, quod emendavit *Theod. Canterus* Var. Lectt. II. 15. p. 94. Ad metri

normam rectius dedit *Pierson:* Γλαῦκ' ὅρα. Sed scribendum Γλαῦχ' ὅρα, ut fecit *Wakefield.* in Silv. crit. T. IV. p. 206. *Propertius* L. I. 17. 6. *Adspice, quam saevas increpet aura minas.* — V. 2. ἄκρα γύρεον ὄρθιον ἵ. ν. *Heraclid.* γυρεῦον ὀρθόν. *Plutarch.* et ἄκρα. Hinc *Canterus:* ἀμφὶ δ' ἄκρα γυρεὸν ὀρθὸν ἵ. ν. Quod *Brunckius* dedit, ὄρφνον, quo auctore nitatur, ignoro; sed verius est ὀρθὸν, quod *Theophrastus* tuetur in Opp. p. 438. ed. Heinsii: ἐὰν ἐπὶ κορυφῆς ὄρους νέφος ὀρθὸν στῇ, χειμῶνα σημαίνει· ὅθεν καὶ Ἀρχίλοχος· Γλαῦχ' . . . . . Hinc *Wakefield.* l. c. corrigendum arbitratur:

πόντος, ἀμφὶ δ' ἄκρα τ' ὤρευς ὀρθὸν ἵσταται νέφος.

Idem tamen de Γύρης vel Γύρους, montis nomine, cogitavit. — ἄκρα, quod *Heraclides* praestat, *Plutarchi* ἄκρα praeferendum esse censet etiam *Hermann.* de Metr. p. 118. Nec tamen alterum plane rejiciendum. — V. 3. Apud *Plutarch.* vulgo inverso ordine χειμῶνος σῆμα, metro repugnante; quare a *Wyttenbachio*, plurium Codd. auctoritate, emendatum est. — ἐξ ἀελπτίης hinc ap. *Hesychium* corrigendum esse pro ἐξ ἀελπτόης, vix dubitare licet. Vide *Wesseling.* ad Herodot. p. 56. 42.

XIV. Temere confusi leguntur hi versus in Stobaei Flor. XX p. 172. 29. Gesn. quos in tetrametros digessit *Grotius* p. 150. quem *Br.* sequitur. — Praeclari hujus fragmenti v. 1. laudat *Dion Halic.* de Compos. Verb. p. 106. 8. ed. Reisk. qui κήδεσι habet, ut est etiam ap. *Gesnerum.* Miror *Brunckium*, quod fr. XIII. 1. caesurae vim agnoscens – κύμασι ταράσσεται, hic inutile fulcrum addidit. — κυκώμενε. ut *Solon* fr. V. 61. τὸν δὲ κακαῖς νούσοισι κυκώμενον. Ducta metaphora de mari perturbato. *Aeschylus* ap. *Longin.* π. ὕ. c. III. βορέας κυκᾷ τὴν θάλασσαν. Oraculum ap. *Pausan.* L. III. p. 224. φθερσίβροτόν τ' ἐπὶ κῦμα κυκωομένου πολέμοιο. Similis color est in hoc versu *Philetae* ap. *Stob.* CII. p. 482. ἢ μὲν δὴ

πολέεσσι πεφύρησαι χαλεποῖσι, θυμέ. — V. 2. ἄνεχε eſt ex mera conjectura. In *Geſn.* ἐνάδευ, in *Grotii* Codd. ἀνὰ δὲ εὖ habetur. Aliud quid latere ſuſpicor, quam quod *Stobaei* ſoſpitator eruit. — V. 3. δοκοῖς eſt in contextu *Geſn.* In marg. δόκοισιν. Accentu mutato *Grotius* verum ſenſum reſtituit: *Imminentes inter haſtas pone ſecurum pedem.* — V. 4. ἀσφαλέως *Geſn.* in cujus marg. mox pro ἀμφάδην notatur ἐμφάδην. Hinc fortaſſe expreſſa *Horatiana* II. Od. III. 1 - 4. *Aequam memento rebus in arduis Servare mentem, non ſecus in bonis Ab inſolenti temperatam laetitia.* Homines male inſtitutos ἐξίστησι μὲν εὐτυχία, συστέλλει δὲ δυστυχία· ταράττονται δὲ ὑπ' ἀμφοτέρων, μᾶλλον δὲ ὑφ' αὑτῶν ἐν ἀμφοτέροις, καὶ οὐχ ἧττον ἐν τοῖς λεγομένοις εὐτυχίαις, ſecundum *Plutarchum* T. II. p. 467. B. — ¶. 43.] V. 6. ἄσχαλλε vulgo. Verſ. ult. in contextu Geſner. ῥυσμὸς habetur; in marg. ῥυθμός. i. e. τρόπος. *Anacreon* ap. Etymol. M. in ἀβακής· Μισέω δ' ἔγωγε πάντας, Οἳ χθονίους ἔχουσι ῥυθμούς. Ubi fortaſſe σκολιοὺς corrigendum.

XV. *Stobaei* Flor. Tit. CIII. p. 559. Geſn. 437. Grot. — Sententiam *Archilochi*, τοῖς θεοῖς τίθει τὰ πάντα, reddidiſſe videtur *Horat.* I. Od. IX. 9. *Permitte divis cetera.* et III. Od. 6. 5. *Hinc* (a diis) *omne principium, huc refer exitum.* *Xenoph.* Exp. Cyr. II. p. 225. 12. πάντη γὰρ πάντα τοῖς θεοῖς ὕποχα, καὶ πανταχῆ πάντων ἴσον οἱ θεοὶ κρατοῦσιν. — τὰ ante πάντα vulgo omiſſum, inſeruit *Grotius.* Sed articulus offendiſſe videtur *Valckenarium*, qui ad *Theocriti* Adoniaz. p. 246. C. τοῖς θεοῖσι πάντα τίθει corrigit; metro repugnante, quod jambum non patitur. — V. 3. μάλ' εὖ βεβηκότας. Cf. Fragm. IX. *Qui firmo certoque gradu nixi conſiſtunt.* Illuſtrat hoc dicendi genus *T. Hemſterh.* ad *Lucian.* T. I. p. 278. et ad *Herodoti* verba, τὴν τυραννίδα εὖ βεβηκυῖαν, *Valckenarius* L. VII. p. 581. 12. quo loco κλίνουσι corrigit; ut et ad Phoeniſſ. p. 564. Eadem ſententia utitur Jaſon

Theſſalus ap. *Xenophontem* H. Gr. VI. p. 468. 24. ὁ θεὸς δὲ, ὡς ἔοικε, πολλάκις χαίρει τοὺς μὲν μικροὺς μεγάλους ποιῶν, τοὺς δὲ μεγάλους μικρούς. Quod inde ſumſit *Ariſtides* T. II. p. 436. — V. 5. In contextu Gesn. βίου χρὴ μή. In marg. *Lege*: χρήζων. Hoc *Grotius* arripuit. Corruptae lectionis veſtigiis inſiſtens *Abreſchius* in Diluc. Thucyd. p. 778. χρήμη legendum cenſebat; quod vocabulum unius *Suidae* teſtimonio nititur. Vide *Valcken.* l. c. p. 247. verba νόου παρήορος conſerentem cum Homericis Il. ψ. 603. ἐπεὶ οὔτι παρήορος οὔτ' ἀεσίφρων Ἦσθα πάρος. Praetermiſit vir doctiſſimus, ubi de voce παρήορος egregie disputat, verſiculum *Archilochi*, quem, auctore non nominato, laudat *Schol. Hephaeſt.* p. 18. 70. Πάτερ Λυκάμβα, ποῖον ἐκφράσω τοδὶ· Τίς σὰς παρήειρε φρένας. Quae noſtri poëtae eſſe, cum ipſa res docet, tum manifeſtum fit ex *Demetrio* de Elocut. V. p. 4. qui verba, τίς σὰς παρήειρε φρένας, tanquam *Archilochi* laudat.

XVI. Servatum eſt inſigne hoc fragmentum de ſolis defectione in *Stobaei* Flor. CIX. p. 578. Gesn. 461. Grot. ſine memorabili diverſitate. Hunc locum in animo habuiſſe videtur *Plutarchus*, cum ſcriberet T. II. p. 931. E. εἰ δὲ μὴ Θέων οὗτος Μίμνερμον ἐπάξει καὶ Κυδίαν καὶ τὸν Ἀρχίλοχον, πρὸς δὲ τούτοις Στησίχορον καὶ τὸν Πίνδαρον ἐν ταῖς ἐκλείψεσιν ὀλοφυρομένους τὸν φανερώτατον κλεπτόμενον (ἥλιον) καὶ μέσῳ ἅμα τὴν (l. ἤματι) νύκτα γενομένην. Duos horum poëtarum commemorat, ubi de magnorum virorum ſuperſtitionibus agit, *Plinius* H. N. II. 9. p. 79. *quo in metu fuiſſe Steſichori et Pindari vatum ſublimia ora palam eſt deliquio ſolis.* — V. 1. excitat *Ariſtoteles* in Rhetor. L. III. 17. ubi ſine invidia criminari volentes docet non ex ſua perſona convicia conferre, ſed alium quemquam inducere, qui id faciat — ὡς ὁ Ἀρχίλοχος ψέγει· ποιεῖ γὰρ τὸν πατέρα λέγοντα περὶ τῆς θυγατρὸς ἐν τῷ ἰάμβῳ· Χρημάτων δ' Ἄελπτον οὐδέν ἐστιν, οὐδ' ἀπώμοτον. Sic haec verba in ſenarios dispeſcunt editores. Fortaſſe

ex alio carmine desumta sunt; nam quae *Aristoteles* de caussa et occasione hujus carminis tradit, quomodo nostro loco conciliari possint, equidem non video. Quicquid sit, male ap. *Aristotelem* vertitur: *Nihil prorsus est, quod non fiat pecunia.* — Verbis ἄελπτον οὐδὲν et οὐδὲν ἀπώμοτον, praeeunte *Archilocho*, plures usi sunt. *Pseudo-Linus* ap. *Jamblich.* in Vit. Pyth. p 131. ἔλπεσθαι χρὴ πάντ', ἐπεὶ οὐκ ἔστ' οὐδὲν ἄελπτον. *Sophocles* in Ajace 648. κοὐκ ἔστ' ἄελπτον οὐδέν. *Euripides* Ion. 1510. Antigone 388. βροτοῖσιν οὐδὲν ἔστ' ἀπώμοτον. Utrumque junxit *Aristides* I. p. 478. οὐδὲν ἀπώμοτον, οὔτε — ἀνέλπιστον. Cf. T. II. p. 84. — V. 4. Post exempla spondeorum in imparibus tetrametrorum sedibus, quae *Hermannus* etiam ex *Archilocho* protulit, de Metris p. 118. ubi hunc ipsum versum laudat, non facile offendemur his numeris — ἡλίου λάμποντος λυγρὸν — qui tamen vitiosi videbantur *Valckenario* ad Phoeniss. p. 487. ὑγρὸν — δέος tentanti. — V. 5. οὐκ ἄπιστα πάντα, i. e. οὐδὲν ἄπιστον. Vide *Wakefield* in Silv. crit. T. II. p. 28. sq. Delenda videtur interrogandi nota post ἀνδράσι, quam nec *Gesner.* nec *Grotius* agnoscit. Quamvis sic dura est verborum structura et vix ferenda. *Valckenarius* l. c. corrigit:

ἐκ δὲ τοῦδ' ἄπιστα πάντα κἀπίελπτα γίνεται.

Ex illo tempore, quae olim incredibilia videbantur, sperare licet hominibus. Nescio, quid alii sentiant; me quidem offendit copula in ἐπίελπτα. Quare sic olim scriptum fuisse putaverim:

ἐκ δὲ τοῦδ' ἅπαντα πιστὰ κἀπίελπτα γίνεται.

V. 7. Quae sequuntur sunt ex genere τῶν ἀδυνάτων. Tale quid dixit *Horatius* I. Od. II. 7. *Omne quum Proteus pecus egit altos Visere montes.* Epod. XVI. 28. *quando Padus Matina laverit cacumina — Ametque salsa levis hircus aequora.* — Scribendum autem cum *Valckenario*, quod et metri ratio et sermonis proprietas postulat: μηδ'

ἐὰν δελφῖσι — et mox ἐνάλιον, quod etiam *Hermannus* vidit p. 118. — In fine tandem eruditissimus Criticus corrigebat, τοῖσι δ' ἥδιόν γ' ὄρος. Quam elegantissimam correctionem nemo non amplecteretur, nisi metrum molesto indigeret fulcro. Malim itaque:

— — τοῖσιν ἥδιον δ' ὄρος.

Particulam δὲ non semper secundo, sed etiam pluribus vocabulis subjici, docuit *Abresch.* ad Aeschyl. L. II. p. 18. 392. et in Lectt. Aristaen. p. 252.

XVII. Leguntur ap. *Stobaeum* in Ecl. phys. I. p. 9. Canter. ubi in marg. αἰσχυλ. Codex tamen Pharnesii μὴ addit. Ibi sic exhibentur:

ὦ ζεῦ πάτερ, ζεὺς μὲν οὐρανοῦ κράτος,
σὺ δ' ἔργ' ἐπ' ἀνθρώπων ὁρᾷς
λεοργὰ κἀθέμιτας· οἱ δὲ θηρίων
ὕβρις τε καὶ δίκη μέλει.

Haec verba in senarios digessit *Grotius*, quod ut faceret, quaedam interseruit, p. 125. *Grotium* secutus est *Heeren* T. I. p. 122.:

ὦ Ζεῦ πάτερ, Ζεῦ, σὸν μὲν οὐρανοῦ κράτος,
σὺ δ' ἔργ' ἐπ' οὐρανίων καὶ ἀνθρώπων ὁρᾷς
λεωργὰ κἀθέμιστα, σοὶ δὲ θ. κ. τ. λ.

Archilocho Pario haec tribuit *Clemens Alexandr.* Strom. V. p. 725. 10. qui fere sic habet, ut *Br.* edidit; nisi quod legit, ἐπ' οὐρανοὺς ὁρᾷς λ. καὶ ἃ θέμις. *Brunckii* autem lectiones omnes depromtae sunt ex *Eusebio* in Praepar. Euang. XIII. 12. quem secutus est *Stephanus.* In his saltem optimum est κἀθέμιστα· quo reperto carere possumus emendatione *Sopingii* ad *Hesych.* T. I. p. 274. καὶ ἃ μὴ θέμις tentantis. — Pro ὁρᾷς *Sylburgius* conjicit ὀρῇς, i. e. ῥέζεις. Jupiter nimirum his versibus omnium inter mortales malorum fons et auctor perhibetur. Quare *Clemens* eos comparat cum his *Orphei:* αὐτὸς δ' ἐξ

ἐγχεῖς κακὸν θνητοῖσι φυτεύει Καὶ πόλεμον κρυόεντα καὶ ἄλγεα δακρυόεντα. Hinc apparet, ὁρᾷς vix locum habere, nec ea, quae apud *Stobaeum* affuta leguntur. Duo loca diverſae ſententiae confuſa ſunt, vel ab ipſo *Stobaeo* vel a librariis, in quorum altero de Jove, malorum inter homines auctore, in altero de eodem, male ab hominibus factorum vindice, agebatur. Sententiae, quam ſecundum *Clementem Archilochus* pronuntiare voluit, unice convenit — ἐπ' ἀνθρώπους ῥεῖς, i. e. *effundis*. Hanc veram eſſe lectionem, nec *Barthium* fugit in notis ad *Claudian*. Ep. I. ad Adrian. 10. p. 951. cujus tamen interpretationem non probo. Transitivum verbi ῥέω uſum bene ſtabilivit exemplis *Musgravius* ad Eurip. Hec. 528. et *Ruhnkenius* in Ep crit. II. p. 264. Exemplis ab his duumviris allatis adde *Theocrit*. Eid. V. 124. Ἱμέρα ἀνθ' ὕδατος ῥείτω γάλα. et v. 126. ῥείτω χ' ἁ Συβαρῖτις ἐμὶν μέλι. *Mella fluant illi*. *Virgil*. Ecl. III. 89. *Macedon*. Ep. XVI. τὴν χάριν ἐξέῤῥευσας, ὅσην εἶχες *Joannes Nodell* in Notis crit. p. 59. verum horum verborum ſenſum vix intellexit, qui ea ſic conſtituenda judicavit:

ὦ Ζεῦ, σὺ τ' ἐν ἀρχαῖς κράτος,
σύ τ' ἔργ' ὑπερφιάλων ὁρᾷς,
λέωργα καὶ κάστι θέμις.

Hos verſiculos nobis pro jambicis venditat emendationis auctor, qui, quod *Horatius* dixit, *Archilochum rabies proprio armaſſe jambo*, illum poëtam omnia metro jambico ſcripſiſſe exiſtimat. Quid autem, quaeſo, ſignificant haec, καὶ κάστι? Quis veterum unquam ſic locutus eſt, aut loqui potuit? — In *Clementis* et *Euſebii* lectionibus, quamvis mutilum proferunt noſtrum locum, deprehendere mihi videor manifeſta tetrametrorum veſtigia. Haec ſaltem,

— — σὸν μὲν οὐρανοῦ κράτος.
ῥεῖς λέωργα κἀθέμιστα — — —;

ſinem et initium tetrametri trochaici conſtituunt. — His ſcriptis vidi in libro perutili, cui titulus *Neues Magazin für Schullehrer* T. III. P. II. p. 28. ſq. doctiſſimum virum, *Auguſtum Matthiae*, lectionem Brunckianam, id eſt eam, quam *Euſebius* praeſtat, hanc ob cauſam impugnare, quod ſententia ſit impia. Scribendum cenſet:

ὦ Ζεῦ, σὸν μὲν οὐρανῷ κράτος, σὺ δ' ἔργα
ἀνθρώπων δρᾷς λεωργά τε καὶ θεμιστά.

Haec ſententia procul dubio Jovis numine dignior; at hinc non ſequitur, *Archilochum* ſic ſcripſiſſe. Cum contextus verborum ap *Clementem*, tum *Euſebii* auctoritas prorſus efficit, ut lectio eruditior, quam *Brunckius* dedit, pro vera habenda ſit.

XVIII. Stobaei Floril. T. CXXIV. p. 617. Geſn. 513. Grot. *Clemens Alexandrinus* Strom. VI. p. 738. 30. hunc *Archilochi* verſum expreſſum putat ex *Homer.* Od. χ. 412. οὐχ ὁσίη κταμένοισιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάασθαι. *Cratini* verſum, quem ex eodem fonte derivatum exiſtimat,

φοβερὸν ἀνθρώποις τόδ' αὖ
κταμένοις ἐπ' αἰζηοῖσι καυχᾶσθαι μέγα,

Grotius retulit in Excerpta p. 491. nihil vitii ſuſpicatus. *Cratinus* tamen non φοβερὸν, ſed φθονερὸν ſcripſiſſe videtur, i. e. νεμεσητόν.

¶. 44.] *XIX. Stobaei* Flor. CXXV. p. 618. Geſn. 515. Grot. — V. 1. vulgo καὶ περίφημος, quod *Grotius* emendavit; qui v. 3. ἀνθρώπων fugitivum ex verſu *Steſichori*, qui in *Stobaei* collectione proximum locum occupat, reduxit. Metri vitium, quod hunc verſum deturpat, δὲ deleto, ſuſtulit *Hermann.* de Metr. p. 118. — Ad ſenſum comparandus *Sophocl.* Aj. 1256. ſqq.

XX. *Plutarch* de Aud. Poët. T. II. p. 23. A. B. χρῶνται τοῖς τῶν θεῶν ὀνόμασιν οἱ ποιηταὶ, ποτὲ μὲν αὐτῶν

ἐκείνων ἐφαπτόμενοι τῇ ἐννοίᾳ, ποτὲ δὲ δυνάμεις τινὰς, ὧν θεοὶ δωτῆρές εἰσι καὶ καθηγεμόνες, ὁμωνύμως προσαγορεύοντες· οἷον εὐθὺς ὁ Ἀρχίλοχος, ὅταν μὲν εὐχόμενος λέγῃ· κλῦθι — — — Hic igitur, ſecundum *Plutarchum*, ipſe deus intelligitur; fragmento autem VI. Ἥφαιστος ponitur pro ejus δυνάμει, ignemque ſignificat.

XXI. Ap. *Plutarchum* de Exilio T. II. p. 604. C. ubi ea quoque verba leguntur, quae *Brunckius* Archilocheis praemiſit. Pariis coloniam in Thaſum deducentibus, *Archilochus*, qui in rerum civilium procellis fortunarum ſuarum naufragium fecerat, vitae ſedes in eandem inſulam transtulit; teſte *Oenomao* ap. *Euſebium* in Praepar. Eu. VI. 7. Cf. inprimis *Holſten.* ad *Stephan. Byz.* p. 133. et *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. XI. 13. Inſulam Thaſum, quam alii propter divitias et fertilitatem laudant, (*Theocrit.* Ep. VIII. λιπαρὴν Θάσον vocat; cf. *Gatterer.* in Comment. de Thrac. P. II. p. 87.) deſpicatui tamen habuit *Archilochus*, ut, noſtrum fragm. laudans, notavit *Valcken.* ad *Herodot.* VI. p. 458. 21. τρισοϊζυρὴν πόλιν eam vocavit, teſte *Euſtath.* Il. Θ. p. 616. 46. eoque, *quicquid malorum et miſeriarum in univerſa Graecia fuerit, commigraſſe* dixit ap. *Strabonem* L. VIII. p. 370. ὡς Πανελλήνων ὀϊζὺς ἐς Θάσον συνέδραμεν, quem locum vulgo peſſime interpretantur. — ὄνου ῥάχιν propter montium jugum appellaſſe videtur inſulam. Plurimas partium corporis appellationes ad terrarum ſitum et conditionem ſignificandam translatas diligenter collegit *Euſtath.* ad Iliad. p. 233. ſq. quaedam *Schol. Sophoclis* in Oedip. Col. 691. Cf. *Weſſeling.* ad *Herodot.* I. p. 35. 86. Promontorium Laconiae ὄνου γνάθον appellatum commemorat *Pauſan.* III. 22. p. 431. ed. *Facii.* Nec hoc, ὄνου ῥάχις, tam *Archilocho* proprium fuiſſe puto, quam potius vulgarem montoſarum regionum appellationem. Apud *Diodorum* certe T. II. p. 640. XIII. (ap. *Euſtath.* Od. α. p. 1190. *Rom.*) ὄνου ῥάχιν, non οὐρανοῦ, olim lectum fuiſſe

arbitror, ubi ἄκραν τινὰ τῶν Ἀλπέων, κορυφὴν τοῦ σύμπαντος ὄρους δοκοῦσαν, ὄνου (vulgo οὐρανοῦ, ſive per compendium ουνου) ῥάχιν παρὰ τῶν ἐγχωρίων καλεῖσθαι narrat.

XXII. *Athenaeus* L. XII. p. 523. D. καὶ Ἀρχίλοχος ὁ ποιητὴς ὑπερτεθαύμακε τὴν χώραν τῶν Σιριτῶν διὰ τὴν εὐδαιμονίαν. περὶ γοῦν τῆς Θάσου λέγων, ὡς ἥσσονος, φησίν· Οὐ γάρ — — ὠνομάσθη δὲ ἡ Σῖρις, ὡς μὲν Τίμαιός φησι, καὶ Εὐριπίδης ἐν Δεσμώτιδι ἢ Μελανίππῃ, ἀπὸ γυναικός τινος Σιρίδος· ὡς δὲ Ἀρχίλοχος, ἀπὸ ποταμοῦ. Quamvis hujus nominis fluvius alibi non commemoratur, urbem tamen novimus Σῖρις vocatam ex *Herodoto* VIII. 115. et *Stephan. Byz.* v. p. 604. ad quem locum egregia notavit *L. Holſten.* p. 295. Quae urbs ne confunderetur cum alia ejusdem nominis, apud Lucanos in Italia ſita, cavit *Herodotus* VIII. 62. p. 646. Idem memorat populum Thraciae, Σιριοπαίονας L. V. 15. p. 378. quos verſus ſeptentriones Strymonem attigiſſe ſuſpicatur *Gatterer* in Comm. Soc. Reg. Tom. VI. p. 46.

XXIII. *Plutarchus* in Vit. Demetr. Tom. V. p. 42. ed. Bry. ubi Fortunam comparat mulieri ap. *Archilochum.* Fortaſſe hic locus obverſabatur *Ariſtaeneto* L. II. 1. p. 71. φέρεις μὲν πῦρ, ἔχεις δὲ ὕδωρ· τὴν σὴν αὐτὴ φλόγα κατάσβεσον πρὸς βραχύ.

XXIV. Exſtat ap. *Stob.* Flor. LXII. p. 397. Gesn. 263. Grot. Eſt ex *Archilochi* Lyricis. Primus verſus eſt aſynartetus ex tetrapodia dactylica et trochaïco ithyphallico, quo uſus eſt *Horatius* I. Od. IV. Ei ſubjunctus eſt verſus jambicus trimeter catalecticus. Tertius verſus eſt mutilus. Vide de hoc metro disputantem *Mitſcherlich.* in Specim. Horatiano p. 24. ſqq. — ἔρως φιλότητος. Videtur eſſe *concubitus cupiditas.* ἔρως pro *deſiderio* illuſtravit *Brunckius* ad Oedip. Colon. 367. — ἐλυσθείς. quaſi de ſerpente, in cubili ſuo contracto et convoluto. *Schol. Theocr.* XV. 9. ἰλεὸν λέγουσι τὸν φωλεὸν, ἀπὸ τοῦ τὰ

ἑρπετὰ ἐν αὐτῷ εἰλεῖσθαι. Haec fuſius perſequutus eſt Valcken. in Adoniaz. p. 247. ſq. *Archilochi* verſum ante oculos habuiſſe puto *Apollonium Rh.* III. 281. Amor αὐτῷ ὑπὸ βαιὸς ἐλυσθεὶς Αἰσονίδῃ, γλυφίδας μέσσῃ ἐνικάτθετο νευρῇ. et 296.:

τοῖος ὑπὸ κραδίῃ εἰλυμένος αἴθετο λάθρῃ
οὖλος Ἔρως· ἁπαλὰς δὲ μετετρωπᾶτο παρειὰς
ἐς χλόον, ἄλλοτ' ἔρευθος, ἀκηδείῃσι νόοιο.

In ſqq. cupiditatis effectus iisdem coloribus adumbratus, ut ap. *Sappho* in loco celeberrimo: τό μοι 'μὰν Καρδίαν ἐν στήθεσιν ἐπτόασεν — ὀππάτεσσιν οὐδὲν ὄρημι. et ap. *Apollon. Rhod.* III. 962. ἐκ δ' ἄρα οἱ κραδίη στηθέων πέσεν, ὄμματα δ' αὔτως ἤχλυσαν· θερμὸν δὲ παρηίδας εἷλεν ἔρευθος. — Ceterum in *Stobaeo Gesneri* his verſibus aliud fragmentum jungitur:

δύστηνος ἔγκειμαι πόθῳ,
ἄψυχος, χαλεπῇσι θεῶν ὀδύνῃσιν ἕκητι
πεπαρμένος δι' ὀστέων.

Archilochi ingenio digniſſimum. Nec dubito, quin ei tribuendum ſit, non magis quam *Achilles Stat.* ad Catull. Ep. LI. et *Douſa* Not. in L. II. *Propertii* cap. X. quamvis in *Grotii Stobaeo* p. 263. ſine auctoris nomine proſtat. Metrum eſt, ut in *Horat.* Epod. XV. Expreſſit *Apollon. Rhod.* IV. 1066.:

ὣς τῆς ἰκμαίνοντο παρηίδες· ἐν δέ οἱ ἦτορ
ὀξείῃς εἰλεῖτο πεπαρμένον ἀμφ' ὀδύνῃσι.

Orpheus de Lapid. XIII. 3. πικρῇσιν τότε γυῖα πεπαρμένος ἀμφ' ὀδύνῃσι. *Hymn. Homer.* in Apoll. 92. ὠδίνεσσι πέπαρτο. *Plutarch.* de Ser. N. V. p. 107. ed. *Wyttenb.* ἐν ταύταις φανῆναι τὴν Νέρωνος ψυχὴν τά τε ἄλλα κακῶς ἔχουσαν καὶ δὴ καὶ διαπεπαρμένην ἥλοις διαπύροις.

¶. 45.] *XXV.* Ex carminibus, quae *Archilochus* in Neobulen ejusque patrem et ſorores compoſuit, hunc

locum ſervavit *Plutarch.* T. II. p. 386. D. εἰ γὰρ ὤφελον, φησὶν ἕκαστος τῶν εὐχομένων· καὶ Ἀρχίλοχος· Εἰ γάρ — — — Recte *Wyttenbachius* tetrametrum ex his verbis conſtituit:

εἰ γὰρ ὣς ἐμοὶ γένοιτο χεῖρα Νεοβούλης θίγειν.

Reiskius εἰ γὰρ ἐξ ἐμοῦ conjecit. Quae ad *Archilochi* cum Neobule amores cognoſcendos faciunt, ea petenda ex animadverſione *Hemſterhuſii* ad *Heſych.* in ἐργάτις Tom. I. p. 1418.

XXVI. Laudat hunc verſum *Hephaeſtio* p. 51. tanquam exemplum aſynarteti ex penthemimere dactylica et jambico dimetro acatalectico, quo metri genere uſus eſt *Horat.* Epod. XI. *Scribere verſiculos* || *Amore perculſum gravi.* λυσιμελὴς πόθος. ut in Fr. *Sapphus* X. Ἔρος δ᾽ αὖτέ μ᾽ ὁ λυσιμελὴς δονεῖ. Ex *Archilochi* carminibus in laudem Neobules, quae etiam Νεοβουλείνη vocatur, (vid. *Hemſterhuſ.* ad *Heſych.* v. Δωτάδης) eſſe videntur, quae *Syneſius* laudat in Encomio Calvit. p. 75. B. καὶ ὁ κάλλιστος ποιητῶν Ἀρχίλοχος ἐπαινέσας αὐτὴν (τὴν κόμην), ἐπαινεῖ μὲν οὖσαν ἐν ἑταίρας σώματι, λέγει δὲ οὕτως·

ἡ δέ οἱ κόμη
ὤμους κατασκιάζει καὶ μετάφρενα.

et in *Luciani* Amor. p. 1021. τὴν φωνὴν δ᾽ ἴσον τῇ Λυκάμβου θυγατρὶ ἀφηδόνων. Plura ſuperſunt ex iis, quae in ejusdem puellae et ſororum contumeliam ſcripſit; interque ea nonnulla, *Origenis* (contra Celſ. III. 125.) de *Archilochi* obſcoenitate judicium firmantia. His annumerandus ſenarius ap. *Harpocrationem* v. παλίνσκιον· πρὸς τοῖχον ἐκινήθησαν ἐν παλινσκίῳ, cujus ſenſum praeclare intellexit *Toup.* Epiſt. crit. p. 43. Cf. *Ariſtoph.* Nub. 1736. Ranae 159. Ejusdem generis ſunt verſiculi ap. *Athen.* X. p. 447. B. ab eodem *Toupio* in Em. ad Suid. P. I. p. 230. feliciter emendati:

ὥσπερ πρὸς αὐλὸν βρῦτον ἢ Θρῆιξ ἀνὴρ
ἢ Φρὺξ ἔβρυζε, κύβδ᾽ ἦν πωλευμένη.

Ex illis jambis etiam petitum hemiſtichium ap. *Athen.* L. III. p. 122. B. πάντ' ἄνδρ' ἀποσκολύπτειν (f. ἀποσκολύπτει). Unde ductum eſt illud ap. *Catullum* LVIII. *Nunc in quadriviis et angiportis Glubit magnanimos Remi nepotes.* Lacera quaedam ſenariorum fragmenta profert *Schol.* in Eurip. Med. 679.:

— — καὶ πεσεῖ
δρήστην ἐπ' ἀσκὸν — — —
μηρούς τε μηροῖς — — —

quae de meretrice κελητιζούσῃ dicta videntur. Cf. *Euſtath.* ad Il. ψ. p. 1417. 34. *Anacreon* ap. *Phavorin.* in Γυναῖκες εἰλίποδες· Πλέξαντες μηροῖσι παρὰ μηρούς. Haec omnia congruunt in puellam, quam poëta propter immoderatam libidinem ἐργάτιν, δήμιον et παχεῖαν appellaverat. Vide *Suid.* in Μυσάχνη· unde ſenarium ap *Schol. Ariſtoph.* in Av. 1619.

περὶ σφυρὸν παχεῖα, μισήτη γυνή,

Archilocho tribuendum eſſe ſuſpicor. In his carminibus denique locum habebant haec: ἀηδόνος νεοσσός . . . τὸ τῆς γυναικὸς αἰδοῖον. *Heſych.* γυμνὸν . . . ἀπεσκυθισμένον, ὡς Ἀρχίλοχος. *Idem.* et ap. *Nicetam* Hiſtor. p. 150. τὸ τοῦ Ἀρχιλόχου·

ἀντικρὺς ἐπεραίνετο.

ὅ φησιν εἰς ἔντερον πόρνης πολλάκις μεταῤῥυΐσκεσθαι τὰ χρόνῳ καὶ πόνῳ συλλεγέντα μακρῷ. Cum quibus comparanda ſunt, quae *Aelianus* habet V. H. IV. 14. πολλάκις τὰ κατ' ὀβολὸν μετὰ πόνων πολλῶν συναχθέντα χρήματα κατὰ τὸν Ἀρχίλοχον εἰς

πόρνης γυναικὸς ἔντερον καταίρουσιν·

ubi, vel invito *Perizonio* et *Kühnio*, *Scheſſeri* emendationem amplexus, lego:

— — πόρνης γυναικὸς ἔντερον
καταῤῥέουσιν — —

quod elegantiſſimum eſt, et *Nicetae* μεταῤῥυΐσκεσθαι ad amuſſim reſpondet.

XXVII. Profert *Hephaestio* p. 19. 22. et 50. Metrum, ut Fr. XXIV. Pro κάρφεται *Mitscherlich.* in Specimine Horat. p. 25. elegantius judicat κάρφεαι. *Archilochum* imitatus est *Macedon.* Epigr. XVI. ὡς δὲ ῥόδον θαλέθεσκες ἐν εἴαρι· νῦν δ' ἱμαράνθης γήραος αὐχμηρῷ καρφομένη θέρεϊ. *Apollon. Rhod.* IV. 1094. στονόεντι κάρφεται οἴτῳ. Senex ὑπέργηρως, φυλλάδος ἤδη κατακαρφομένης, τρίποδας μὲν ὁδοὺς στείχει. *Aeschyl.* Agam. 79.

XXVIII. Etymol. Magn. in Προΐκτης. — — τινὲς δὲ παρὰ τὸ ἵζεσθαι, δωρεάν τινα λαμβάνειν, ὡς Ἀρχίλοχος·

ἐμεῦ δ' ἐκεῖνος οὐ καταπροΐξεται.

ζήτει εἰς τὴν κατα. Ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς, παρὰ τὸ ἴσσω, ὡς Ἀρχίλοχος·

Προτείνω χεῖρα προΐσσομαι.

Fere eadem habentur in *Scholiis Aristoph.* Equ. 433. et *Suida* in Καταπροΐξεται· ubi tamen male εὖ δ' ἐκεῖνος legitur. (Rectius in *Gloss. Herodot.* p. 175. ἐμεῦ —.) In altero fragmento autem ex iisdem corrigendum: προτείνω χεῖρα καὶ προΐσσομαι. Vide *Toup.* in Em. in Suid. P. II. p. 211. qui inde corrigit *Schol. Homer.* Od ρ. 352. ubi alterum fragmentum exstat, sed depravatum. *Aristophanes*, ut in veterum poëtarum locis facere solet, hunc quoque *Archilochi* versum in suam rem convertit, in Nub. 1241. οὔτοι, μὰ τὸν Δία μέγαν καὶ τοὺς θεοὺς, Ἐμοῦ καταπροίξει. Comici loca, in quibus idem verbum occurrit, cum aliis collegerunt Intpp. *Thomae Mag.* p. 506. Nostri versum non praetermisit *Valckenarius*, verbum καταπροΐξεσθαι illustrans ad *Herodotum* p. 213. eumque ad perfidum Lycamben referendum suspicatur. Egregie κατεπροΐξατο restituit *Wyttenbachius Pseudo-Plutarcho* T. II. p. 10. C. οὐ μὴν ἐκεῖνός γε παντελῶς κατεπροΐξατο (vulgo κατεπράξατο)· πάντων δὲ αὐτὸν ὀνειδιζόντων καὶ λακτιστὴν ἐπικαλούντων, ἀπήγξατο. Auctorem, haec cum scriberet, de Lycambe cogitasse, verisimile est.

XXIX. Servavit *Hephaest.* p. 48. 50. ubi non hi solum versus, sed et alii praeterea habentur:

Ἐρασμονίδη Χαρίλαε, χρῆμά τοι γελοῖον·
ἀστῶν δ᾽ οἱ μὲν κατόπισθεν ἦσαν οἱ δὲ πολλοί·
ἐρέω, πολὺ, φίλταθ᾽ ἑταίρων, τέρψεαι δ᾽ ἀκούων·
φιλέειν στυγνόν περ ἐόντα μηδὲ διαλέγεσθαι.

Horum versuum primum et tertium recte, si quid video, junxit *Gisb. Koen.* ad Gregor. p. 10. ubi χρῆμα γελοῖον illustrat. Quartum vero versum a *Brunckio* non immerito cum versu 3. conjunctum esse, apparet ex eodem *Hephaestione* p. 27. Idem notavit parodiam *Cratini* ἐν τοῖς Ἀρχιλόχοις·

Ἐρασμονίδη Βάθιππε, τῶν ἀοιγολείων.

De Charilao, cujus voracitatem *Archilochus* passim perstrinxit carminibus, consulendus *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. L. I. 27.

XXX. Hunc versum profert *Clemens Alexandr.* Strom. VI. p. 739. 2. eumque ex *Homero* derivatum censet Il. ι. 116. ἀασάμην, οὐδ᾽ αὐτὸς ἀναίνομαι· ἀντί νυ πολλῶν. In *Archilochi* versu *Sylburgius* ἤμπλακον verius putabat; non tamen ignarus glossae ap. *Hesychium*: Ἤμβλακεν. ἠγνόησεν. — Ἀμβλακεῖν. ἁμαρτεῖν.

XXXI. *Clemens Al.* l. c. p. 739. 7. qui comparat *Homer.* Il. σ 309. ξυνὸς Ἐνυάλιος, καί τε κτανέοντα κατέκτα.

XXXII. Ap. eundem p. 739. 12. Dictum est secundum *Homer.* Il. ζ. 102. αὐτὰρ ὕπερθεν Νίκης πείρατ᾽ ἔχονται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι. Simile est ap. *Meleagrum* XXI. 8. ἐν σοὶ καὶ ζωῆς πείρατα καὶ θανάτου.

XXXIII. Ap. eundem p. 739. 20. ubi comparatur Homericum Od. ξ. 228. ἄλλος γάρ ἄλλοισιν ἀνὴρ ἐπιτέρπεται ἔργοις. Eosdem inter se versus comparat *Sextus Empir.* adv. Mathem. XI. 3. p. 699. ubi habetur sic:

ἄλλος ἄλλῳ ἐπ᾽ ἔργῳ καρδίην ἰαίνεται.

Hunc verſum attigit, ubi interiorem verbi ἰαίνεσθαι ſignificationem enucleavit, *T. Hemſterh.* ad Heſych. T. II. p. 4. Alia, quae huc faciunt, vide ap. *Valckenar.* ad *Herodot.* I. 18. p. 22. 26. et, qui ſimilia comparavit, *Gatackerum* ad *M. Anton* VIII. p. 253.

¶. 46] XXXIV *Athenaeus* L. XIV. p. 688. C. τῷ δὲ τοῦ μύρου ὀνόματι πρῶτος Ἀρχίλοχος κέχρηται λέγων· οὐκ ἂν . . . καὶ ἀλλαχοῦ δ᾽ ἔφη· ἐσμυρισμένας . . . . Hinc *Euſtath.* ad Il. ψ. p. 1413. 32. μύρου δὲ, φασὶ, ὀνόματι πρῶτος Ἀρχίλοχος ἐχρήσατο. Hunc verſum Pericles ad Elpinicen, Cimonis ſororem, accommodaſſe narratur ap. *Plutarch.* T. I. p. 369. ed Bry. Priſcis temporibus Graeci non μύροις, ſed ἐλαίῳ utebantur. Vide *Salmaſ.* ad Solin. p. 665. F. *Spanhem.* ad Callim. p. 611. — Sequens fragm. male reddidit *Athenaei* interpres. Senſus eſt: *Coma ejus et pectus ita unguentis erat delibutum, ut vel ſenem amore incenderet;* quod non fugit perſpicaciſſimum *Gilbertum Wakefield* in Silv. crit. IV. p. 43. ubi ἐσμυρισμένη corrigit; quod verum videtur. Hunc locum procul dubio in animo habebat *Rhianus* Ep. II.:

Ὡραί τοι Χάριτές τε κατὰ γλυκὺ χεῦαν ἔλαιον,
ὦ πυγὰ, κνώσσειν οὐδὲ γέροντας ἐᾷς.

ubi vide, quae notavimus.

XXXVI. *Athen.* L. XIV. p. 628. A. Φιλόχορος δὲ φησιν, ὡς οἱ παλαιοὶ σπένδοντες, οὐκ ἀεὶ διθυραμβοῦσιν, ἀλλ᾽ ὅταν σπένδωσι, τὸν μὲν Διόνυσον ἐν οἴνῳ καὶ μέθῃ, τὸν δὲ Ἀπόλλωνα μεθ᾽ ἡσυχίας καὶ τάξεως μέλποντες· Ἀρχίλοχος γοῦν φησιν, ὡς Διονύσοιο ...... *Bentlejus* ad Phalar. p. 165. ubi Dithyrambum Laſo et Arione antiquiorem eſſe judicat, recte vidit, hos verſus trochaicos eſſe, eosque ſic numeris ſuis reſtituit:

ὡς Διωνύσοι᾽ ἄνακτος καλὸν ἐξάρξαι μέλος
οἶδα διθύραμβον οἴνῳ συγκεραυνωθεὶς φρένας.

Idem vidit *Hermannus* de Metris p. 118. qui tamen initio verſ. 1. ὃς Διωνύσου ſcribit. ἐξάρξαι μέλος proprie dicebantur, qui choro praeibant. *Ariſtoteles* tragoediam originem duxiſſe ait ἀπὸ τῶν ἐξαρχόντων τὸν διθύραμβον. Vide *Tyrwbitt.* ad Poët. p. 130. — συγκεραυνωθεὶς οἴνῳ, *percuſſus*, *ſaucius mero*. Cf. *Taubm.* ad *Plauti* Caſin. III. 5. p. 346.

XXXVII. Discrimen inter ῥόδον, ῥοδωνιὰ et ῥοδῆ docens, hos verſiculos profert *Ammon.* de Diff. Verb. p. 123. *Etymol. Magn.* v. Θάλλω priorem modo habet, pro μυρσίνης legens μυρίνης. Uterque exhibet ἐτέρπετο. *Moſcbopulus* autem et *Pbavorinus* in ῥόδον legunt ἀφείπετο. Eandem lectionem ſequitur *Pbilemus* in Lex. Techn. ap. *Villoiſon.* ad *Apollon* Lex. Hom. p. 704. quem locum *Scbneiderus* mihi indicavit. Sub *Antilocbi* nomine verba ῥοδῆς τε καλὸν ἄνθος profert *Atben.* L. II. p. 52. F — Lucem hoc fragm. lucratur ex loco *Heſycbii*, a *Valckenario* allato: Μυῤῥίνης κλάδον ἢ δάφνης παρὰ πότον διδόναι τοῖς κατακειμένοις ἐκ διαδοχῆς, ὑπὲρ τοῦ ᾄσαι, ἀντὶ τοῦ βαρβίτου.

XXXVIII. *Ammonius* de Diff. Voc. p. 6. in Αἶνος. Ubi vulgo ſic habetur: αἶνός τις ἀνθρώπων (ſive ἀνθρώποις) ὅδ', ὡς ἄρ' ἀλώπηξ τε κάρτος ξυνωνίην ἔθεντο. Alii ξυνωνίαν. Sic fere hunc locum exhibet etiam *Euſtatb.* ad Il. λ. p. 796. et ad Od. ξ. p. 556. ubi ὅδ', ὡς ἄ. ἠδ' ἀ. ξ. ἔμιξαν, ἢ καθ' ἑτέραν γραφὴν ἔθεντο. Cf. *Scbol.* ad Odyſſ. ξ. 508. Haec *Valckenarius*, paucis immutatis, ſic exhibuit, ut verſus evaderent jambici dimetri acatalectici:

αἶνός τις ἀνθρώπων ὅδε,
ὡς ἄρ' ἀλώπηξ κάρτος
ξυνωνίην ἔθεντο.

In Animadverſſ. p. 17. eosdem in trimetros mutavit, ſicut ap. *Br.* leguntur. Id eum ſine cauſa idonea feciſſe, recte judicavit *Santenius* ap. *Rubnken.* ad Tim. p. 257. Certe *Brunckius* interpolatos *Archilocbi* verſus

pro genuinis exhibere non debebat. Exſtare hoc fragmentum cum varietate ap. *Scholiaſt. Hermog.* p. 404. notavit *Schneiderus.* Sed fruſtra adhuc hunc librum quaeſivi, qui e rariſſimis eſt. *Archilochi* de vulpe fabula paſſim a veteribus memoratur. *Hermogenes* in Progymn. quae edita ſunt in Bibl. L. et Art. VIII. p. 5. de fabula agens: φαίνονται δὲ τούτῳ χρησάμενοι καὶ οἱ ἀρχαῖοι, Ἡσίοδος μὲν τὸν τῆς ἀηδόνος εἰπὼν, Ἀρχίλοχος δὲ τὸν τῆς ἀλώπεκος. ubi tamen incertum, auctor hanc de vulpe et aquila fabulam, an eam, cujus fragm. ſequitur loco proximo, reſpexerit. Sic quoque *Dio Chryſoſt.* Orat. LV. p. 560. 37. τὴν τοῦ Ἀρχιλόχου ἀλώπεκα ſimpliciter laudat. Noſtram fabulam in mente habuit *Ariſtophan.* in Av. 652. ὅρα νῦν, ὡς ἐν Αἰσώπου λόγοις Ἐστὶν λεγόμενον δή τι· τὴν ἀλώπεχ᾽ ὡς φλαύρως ἐκοινώνησεν αἰετῷ ποτε. ubi *Schol.*: ὅτι σαφῶς ἀνετίθεσαν Αἰσώπῳ τοὺς λόγους καὶ τοῦτον τὸν παρὰ τῷ Ἀρχιλόχῳ λεγόμενον καί τοι πρεσβυτέρῳ ὄντι.

XXXIX. Hoc quoque fragmentum ſervavit *Ammonius* l. c. καὶ πάλιν, ὅταν λέγει· Ἐρέω τιν᾽ ὑ. α. ὦ Κ. ἀ. σκυτάλη. εἶτ᾽ ἐπιφέρει· Πίθηκος.... Secundum verſiculum excitavit *Schol. Pindari* Ol. VI. 154. ad verba ἠΰκόμων Μοισᾶν σκυτάλα. σκυτάλην ἐκ τοῦ συμβεβηκότος λέγουσιν, ὡς καὶ Ἀρχίλοχος· ἀχνυμένη σκυτάλη. Tanquam exemplum brevioris verſiculi Archilochici eadem verba profert *Demetr.* de Elocut. V. p. 4. de quibus *Ariſtophanes Grammaticus* commentarium ſcripſiſſe videtur ſecundum *Athenaeum* L. III. p. 85. E. μνημονεύων αὐτῆς Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς ἐν τῷ περὶ τῆς ἀχνυμένης σκυτάλης συγγράμματι. Unde fortaſſe derivata ſunt, quae de ſcytala leguntur ap. *Etymol. M.* p. 720. Senſum dicti aperire conatus eſt *Diogenian.* in Proverb. Cent. III. 25. et *Erasmus* Chil. II. 2 1. in *Triſtis Scytale*, ubi laudat *Plutarch.* VII Sap. Conv. T. II. p. 152. E. ἀλλὰ μὴν, ὁ Νειλόξενος ἔφη, τὴν μὲν τοῦ Αἰθίοπος ἐπίταξιν οὐδὲν ἄν τις ἄλλο πλὴν ἀχνυμένην σκυτάλην προσείποι κατ᾽ Ἀρχίλοχον. — V. 4. ἐσχατιήν. in locum

ſolitarium. Illuſtravit hanc vocem *Bergler* ad Alciphr. I. 26. *Hemſterbuſ.* ad Lucian. T. I. p. 394. *Toup* ad Theocrit. T. II. p. 328. — V. 5. ἀλώπηξ κερδαλῆ. Ex hoc loco vulpi epitheton τῆς κερδαλῆς adhaeſit. *Plato* Polit. II. p. 124. F. τὴν δὲ τοῦ σοφωτάτου Ἀρχιλόχου ἀλώπεκα ἑλκτέον ἐξόπισθεν κερδαλέαν καὶ ποικίλην. quem locum explicavit *Rubnk.* ad Tim. p. 257. *Dio Chryſoſt.* Orat. LXXIV. T. II. p. 399. ed. Reisk. ἡ κερδαλῆ δὲ ἀλώπηξ ἑτέρα τίς ἐστι παρὰ Ἀρχιλόχῳ, ubi alii ἑταίρά τις ἦν legunt. *Aelian.* H. A. VI. 64. ἡ ἀλώπηξ πονηρὸν ζῶόν ἐστιν, ἔνθεν τοι καὶ κερδαλέην οἱ ποιηταὶ καλεῖν φιλοῦσιν αὐτήν. *Baſilius* in Orat. de Leg. poët. p 107. ed. Grot. κολακείας δὲ καὶ θωπείας διωξόμεθα καὶ τῆς Ἀρχιλόχου ἀλώπεκος τὸ κερδαλέον τε καὶ ποικίλον ζηλώσομεν. Vocem κερδώ, de vulpe uſurpatam, a κέρδος derivabant Grammatici. Vide *Heſych.* in κερδαλεόφρων et *Rubnken.* ad Heſych. T. II. p. VI. — Ceterum vix neceſſe eſt moneri, hanc et praecedentem fabulam ab *Archilocho* Lyricis intextas fuiſſe. In illa de vulpe et aquila ſuam cum Lycambe, doloſo homine, ſocietatem ſignificaſſe videtur; ut ſuſpicor ex *Philoſtrati* Icon. I. 3. p. 766. ubi cum fabulam ab *Homero* et *Heſiodo* neglectam eſſe negaſſet, addit — ἐμέλησε δὲ καὶ Ἀρχιλόχῳ πρὸς Λυκάμβην.

¶. 47.] *XL. Etymol. M.* v. κορωνός. ὁ γαῦρος καὶ ὑψαύχην . . . Ἀρχίλοχος· βοῦς . . . . *Heſych.* κορωνός. πονηρός. ὀρθόκερως ταῦρος. Hinc derivatur verbum κορωνιᾷν, quo uſus eſt *Philippus* Ep. L.

XLI. Etymol. M. in Ἀκή ἡ ὀξύτης. οὕτως Ὦρος (haec ex codd. acceſſerunt). παρὰ τὸ ἥκω ἡκή, ὃ σημαίνει τὴν ὀξύτητα. Ἀρχίλοχος· Ἵστη κατ' ἠκὴν κύματος κυανέου. et iterum in Ἡκή. ἡ ὀξύτης τοῦ σιδήρου. Ἀρχίλοχος· Ἵστη κατ' ἤκην κύματος κἀνέμου. Vide *Valckenar.* ad *Herodot.* IV. p. 367. 54. ἠκὴ κύματος de litore videtur dictum. Poëta jubet aliquem ad litus, in ipſos ventorum undarumque fines, accedere.

XLII. Plutarch. Sympos. L. III. Tom. II. p. 658. B. τὸν δὲ ἥλιον ἀναρπάζειν μᾶλλον ἐκ τῶν σωμάτων τὸ νοτερὸν διὰ τὴν πύρωσιν· πρὸς ὃ καὶ τὸν Ἀρχίλοχον εἰρηκέναι φυσικῶς· Ἔλπομαι.... Hunc locum respexit *Hesychius* v. Σείριος· ὁ ἥλιος, καὶ ὁ τοῦ κυνὸς ἀστήρ — Σειρίου κυνὸς δίκην. — Σείριον Σοφοκλῆς τὸν ἀστρῷον κύνα· ὁ δὲ Ἀρχίλοχος τὸν ἥλιον· Ἴβυκος δὲ πάντα τὰ ἄστρα. Sic hunc locum constituit *Toup.* in Emend. in Hesych. P. II. p. 470. Idem in Fragmento *Callimachi* CXXIV. acute correxit πίλημά τι Σειρίου (vulgo πέτρου) ἄλκαρ ἔκειτο. Ex *Archilocho* profecit *Lycophron* de Ajacis cadavere: ἐκβεβρασμένον νέκυν ἀκτὶς Σειρίου καταυανεῖ. quem comparavit *Graevius* in Lect. Hesiod. ad Ἔ. κ. Ἡ. 417. De Sirio pro sole posito conf. *Eustath.* ad Od. p. 471. 25. *Salmas.* ad Solin. p. 305. Ut hic Sirius dicitur καταυαίνειν, sic ap. *Tibull.* I. 4. 42. *Canis arenti torret arva siti.* Cf. *Heyne* ad I. 1. 27. Versus autem non jambici, ut ex initio tertii versus apparet, sed trochaici tetrametri:

ἔλπομαι, πολλοὺς μὲν αὐτῶν Σείριος καταυανεῖ
Ὀξὺς ἐλλάμπων.

XLIII. Scholiast. Pindari Ol. α. 97. Ἀλκαῖος δὲ καὶ Ἀλκμὰν λίθον φασὶν ἐπαιωρεῖσθαι τῷ Ταντάλῳ· ὁ δὲ Ἀλκμὰν ὅπως ἀνὴρ δ' ἐν ἀσμένοισιν ἀλιτηρὸς ἧστ' ἐπὶ θάκοις κατὰ πέτρας, ὁρέων μὲν οὐδὲν, δοκέων δέ. ἐποίησε δὲ καὶ Ἀρχίλοχος·

μηδ' ὁ Ταντάλου λίθος
τῆσδ' ὑπὸ νήσου κρεμάσθη.

Totus hic locus insigniter depravatus est. In fragmento *Alcmanis* initium et finem sic constituam: ὁ δ' Ἀλκμὰν οὕτως· ἀνὴρ .... δοκέων δ' ἐποιήσατο. καὶ Ἀρχίλοχος. In ipsis *Archilochi* verbis autem pro ὑπὸ legendum ὑπὲρ, ut *Plutarchus* habet, qui haec laudat Tom. II. p. 803. A. Ad hunc *Archilochi* locum, ubi *Brunckius* iterum numeros trochaicos mutavit in jambicos, respexit *Pausan.* X. 31. p. 876. in descriptione tabulae Polygnoti: Τάνταλος

καὶ ἄλλα ἔχων ἐστὶν ἀλγεινὰ, ὁπόσα Ὅμηρος ἐπ' αὐτῷ πεποίηκεν, ἐπὶ δὲ αὐτοῖς πρόςεστίν οἱ καὶ τὸ ἐκ τοῦ ἐπηρτημένου λίθου δεῖμα. Πολύγνωτος μὲν δῆλός ἐστιν ἐπακολουθήσας τῷ Ἀρχιλόχου λόγῳ· Ἀρχίλοχος δ' οὐκ οἶδα εἴτε ἐδιδάχθη παρὰ ἄλλων τὰ ἐς τὸν λίθον, εἴτε αὐτὸς ἐς τὴν ποίησιν εἰςηνέγκατο. Eandem ſabulam explicat *Athen.* L. VI. p. 281. B. C. ex Ἀτρειδῶν καθόδῳ narrans, Tantalum a Jove petiiſſe coenam deorum coenae ſimilem. Tum Jovem id quidem feciſſe: ὅπως δὲ μηδὲν ἀπολαύῃ τῶν παρακειμένων, ἀλλὰ διατελῇ ταραττόμενος, ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἐξήρτησεν αὐτῷ πέτρον, δι' ὧν (f. οὗ) οὐ δύναται τῶν παρακειμένων τυχεῖν οὐδενός. Ad Euripidis Oreſt. 5. Τάνταλος κορυφῆς ὑπερτέλλοντα δειμαίνων πέτρον, notavi veterum loca, in Animadvv. ad Eurip. p. 10. ubi Latinos poëtas hanc ſabulam ignoraſſe perperam ſtatui. Ejus meminit *Lucret.* III. 993. *Cicero* Tuſc. Quaeſt. IV. 16. Eandem commemorat *Philoſtratus* in Vit. Apollon. p. 116. et *Suidas* v. Τάνταλος, ex *Nonno* in Gregor. Nazianz. in Stel. p. 171.

XLIV. Ex Lect. p. 236. Servavit hos ſenarios *Athen.* L. X. p. 447. B. Τὸν δὲ κρίθινον οἶνον καὶ βρυτὸν τινες καλοῦσιν· — καὶ Ἀρχίλοχος·

> ὥςπερ αὐλῷ βρῦτον ἢ Θρᾷξ ἀνὴρ ἢ Φρὺξ
> ἔβρυζε· κύβδ' ἦν πονευμένη.

Obſcurum hunc locum ſic corrigere conatus eſt *Caſaubonus* p. 743. — ἔβλυζε κυβάβδ' ἡ πονευμένη· putans nimirum, ſignificari a poëta, mulierem aegrotantem ſic ſanguinem rejeciſſe, ut cum bryti zythivi ſalientem ex ore mittit Thrax aut Phryx aliquis. αὐλὸν enim pro κρουνῷ eſſe poſitum, et αὐλῷ βλύζειν βρῦτον poëtica elegantia eſſe dictum pro αὐλὸν βρύτου. Denique κυβάβδα ap. Amathuſios pro αἵματι fuiſſe uſurpatum docet *Heſych.* In his felix *Caſauboni* ingenium prorſus deſidero. *Scaliger* haec adſcripſerat: ὥςπερ γὰρ αὐλῷ βρῦτον ἢ Θρήϊξ ἀνὴρ Ἢ Φρ. ἔ. κύβδα γ' ἦν πονευμένη. *Conquiniſcebat eo modo ſuta-*

gens mulier, quo ſiphone cereviſiam haurit Thrax aut Phryx, ipſa quoque ſugens. Contortis his lectionibus nemo facile erit, quin lenem et elegantem *Toupii* emendationem praeferat, qua hos verſus conſtituit in Em. ad Suid. P. I. p. 230.:

> ὥσπερ πρὸς αὐλὸν βρῦτον ἢ Θρήϊξ ἀνὴρ
> ἢ Φρὺξ ἔβρυζε, κύβδ' ἔην πωλευμένη.

Ubicunque ad potandum conveniſſent barbari, ibi proſtabat illa muliercula. Cetera perſpicua ſunt et expedita; κύβδα autem eſt σχῆμα venereum, docente *Schol. Ariſtoph.* Eqq. 364. unde *Toupius* etiam ap. *Heſych.* Κύβαβδα· σχῆμα, (vulgo αἷμα) corrigit. πωλεῖσθαι in hoc negotio uſurpatur a *Plutarch.* in Solon. p. 91. πλὴν ὅσαι πεφασμένως πωλοῦνται, λέγω δὲ τὰς ἑταίρας. *Heſych.* πῶλος· ἑταίρα. Conf. *Fiſcher.* ad Anacr. Od. LXI. p. 227. *Brunckii* lectio ſimpliciter de puella inter viros verſante eosque frequentante accipi debet. — ἔβρυζε poſitum pro ἐβρύαζε. *Heſych.* ἐβρύαζεν· εὐωχεῖτο. ἐβρυάζοντο· εὐφραίνοντο. ubi Intpp. *Archilochi* locum comparaverunt.

XLV. Athen. XIII. p. 594. de Plangone meretricula, quam Iones, benignitatis ejus cauſa venerati, Παμφίλαν appellabant: μαρτυρεῖ δὲ καὶ Ἀρχίλοχος περὶ αὐτῆς ἐν τούτοις· Συκῆ.... quos verſus Schneiderus in Peric. crit. p. 73. comparat cum *Straton.* Ep. XXVII. — Verba ξείνων δέκτρια π. in ſuum uſum convertit *Lucian.* Ep. XII.:

> καὶ γάρ σου μεσταὶ μὲν ὁδοί, μεστὴ δὲ θάλασσα,
> καὶ λιμένες, πάντων δέκτρια Γραμματική.

ARIONIS METHYMNAEI

HYMNUS.

Ex Tom. III. p. 327.] *I.* Servavit hunc hymnum *Aelian.* de N. A. XII. 45. eumque ab *Arione*, e fluctibus servato, cantatum esse ait. Historiam de Arione post *Herodotum* L. I. 24. sqq. multi narrarunt, quos laudat *Harduinus* ad Plin. H. N. IX. 8. p. 502. Adde *Plutarchum* T. II. p. 161. Nostrum hymnum pro genuino *Arionis* foetu habendum esse negat *Schneiderus.* — V. 3. ἐγκυμονάλμαν habet *Gesner.* qui in altero Cod. distinctis vocibus scriptum reperit: ἔγκυμον ἅλμαν. Quod *Brunckius* habet, κυανοχαῖτα, ipsius conjectura esse videtur: quam certa, non dixerim. Sed totum hoc carmen curam medicam nec recipere, nec mereri judicat *Aeliani* sospitator. *Hymn. Homer.* XXIII. 6. Χαῖρε Ποσείδαον, γαιήοχε, κυανοχαῖτα. Ad depravatae scripturae ductus propius accederet: ἀγκυλομῆτα. At nec hoc pro vera lectione habuerim. — V. 4. βράγχιοι verbum a poëta fictum a βράγχια, quae piscibus propria sunt. Imago ducta ex *Homeri* Il. ν. 27. βῆ δ' ἐλάαν ἐπὶ κύματ'· ἄταλλε δὲ κήτε' ὑπ' αὐτῷ Πάντοθεν ἐκ κευθμῶν, οὐδ' ἠγνοίησεν ἄνακτα. Quae expressit *Virgil.* Aen. V. 822. — V. 5. Vulgo χορεύουσι κύκλῳ. ἐν inserit Cod. Medic. Mox *Gesnerus* πτερύγων conjiciebat pro ποδῶν, invito *Schneidero:* ineptum enim auctorem delphino eadem audacia pedes appingere, qua antea branchias. — V. 8. Pro σεισμοὶ *Gesnerus* σειστοί τε conjicit. — V. 9. σκύλακες. Haec fortasse obversabantur *Philippo Thess.* Ep. LXXII. νηὸς ἐπειγομένης ὠκὺν δρόμον ἀμφεχόρευον Δελφῖνες πελάγους ἰχθυφάγοι σκύλακες. — V. 10. φιλόμουσοι. φίλαυλος δελφὶς, *Aristoph.* Ran. 1352. De delphino, *non homini tantum amico animali, verum et*

musicae arti, quae *Plinii* verba sunt Tom. I. p. 501. fragmentum exstat *Pindari* ap. *Plutarch*. T. II. p. 704. F. ὁ Πίνδαρός φησι κεκινῆσθαι πρὸς ᾠδὴν ἁλίου Δελφῖνος ὑπόκρισιν, τὸν μὲν ἀκύμονος ἐν πόντου πελάγει αὐλῶν ἐκίνησεν ἐρατὸν μέλος. Quae hic depravata sunt, non sincerius leguntur p. 984. C. nec *Reiskius*, qui totum locum immutavit, veram lectionem assecutus est. Scribe: ἀκύμονος ἐν πόντου πλακί. ut mox ap. nostrum v. 18. ἅλικα Νηρείας πλακός. Ipse *Pindar*. Pyth. α. 45. ἐς βαθεῖαν πόντου πλάκα. *Oppian*. Hal. L. II. 186. ὄστρακον αὖ βυθίας μὲν ἔχει πλάκας. Ep. ἀδέσπ. CCIII. κατ' Αἰγαίην πόντου πλάκα. *Aristoph*. Ran. 1486. πελαγίαν ὑπὲρ πλάκα. Qualia de delphini musices amore narrant veteres, recentiores de manato tradunt; quare *Linnaeus* delphinum veterum pro manato habendum esse censebat in Amoen. Acad. VII. p. 315. non assentiente *Beckmanno* ad *Antig. Car*. p. 110. Vide *Camus* Notes sur l'Hist. des Animaux d'Aristote p. 284. sq. *Schneider*. ad Aelian. II. 52. p. 74. — V. 11. ἔναλα θρέμματα vulgo. Elegantiorem lectionem ἀθύρματα *Valckenarius* invenit, in Diatr. p. 289. C. ubi hoc vocabulum *Aeliano* in deliciis fuisse notavit. Quae observatio tamen ad lectionem ἀθύρματα *Arioni* asserendam nullam vim habet, nisi fortasse *Valckenarius* totum hunc hymnum pro *Aeliani* foetu habuit. Vide inprimis, quae collegit *Stoeber*. ad Thom. Mag. p. 18. et *Lennep*. ad Coluth. p. 19. sq. — V. 15. Vulgo ἐπεφρίσαντε. et v. 17. κ. νώτοις χορεύοντες. Utrumque *Brunckius* emendavit. Fere suspiceris, haec obversata esse auctori odae inter *Anacr*. LI. 23. ὑπὲρ ἀργυρῷ δ' ὀχεῦνται Ἐπὶ δελφῖσιν χορευταῖς — Ἔρως, Ἵμερος γελῶντες, Χορὸς ἰχθύων δὲ κυρτός — —. *Philostr*. I. Icon. XIX. p. 794. ὀχήσεται γοῦν μικρὸν ὕστερον Παλαίμων ἐπὶ δελφῖνος. Hoc ipsum verbum ὀχεῖσθαι in fabula de Arione usurpat *Oppian*. Hal. V. 449. ὡς δελφῖνος ὀχησάμενος περὶ νώτοις Κῦμα μέλαν περάασκε — Ταιναρίῃ τ' ἐπέλασσεν ἐπὶ προβολῇσι Λακαίνων. — V. 20. φῶτες δ' ἐλαοί με ἀπὸ

ἀλιπλ. Vulgo. Cod. *Gesneri* offerebat ἐλεῖοι, ipse conjiciebat ἅλιοι sive ἀνίλεω. Utrumque posthabendum eleganti *Valckenaerii* correctioni in Diatr. p. 289. C. εὔολιοι legentis. Reliqua *Brunckio* debentur. — V. 22. ἁλιπόρφυρον λίμνας. Vulgo. Quae lectio nulla emendatione indigebat.

Tom. III. p. 328.] *II.* Hoc distichon Arionis, delphini insidentis, statuae insculptum tradit *Aelian.* Hist. An. XII. 45. p. 407. Hujus monimenti mentionem facit *Herodotus* I. 24. p. 11. epigramma non commemorans, non magis ac *Pausan.* L. III. 25. p. 275. et *Dio Chrysost.* Orat. XXXVII. p. 455. 32. Cf. *Gellium* L. XVI. 19. *Solin.* p. 16. F. — Vulgo legebatur Κύκλωνος, quod emendavit *Salmas.* ad Solin. p. 98. A. Praeterea *Gesnerus* πομπαῖσιν malebat.

PISANDRI RHODII EPIGRAMMA.

T. II. p. 294.] *Brunckio* obsecutus (Lect. p. 197.) collocavi hoc epigramma ante fragmenta *Sapphus*, quam poëtriam *Pisander* aetate praecessit. Exstat in membranis Vatic. p. 251. cum lemmate: Πεισάνδρου Ῥοδίου· τούτου τοῦ ἐπιγράμματος μέμνηται Νικόλαος ὁ Δαμασκηνὸς ὡς ἀρίστου. Εἰς Ἱππαίμονα τὸν ἐκ Κρήτης Μάγνητα. Ultima inepta sunt. Anthol. Planud. p. 203. St. 296. W. Apud *Pollucem* L. V. 46. p. 501. prius distichon laudatur. *Pollucis* verba haec sunt: οὐ μὴν οὐδὲ ὁ Μάγνης ὁ κύων, τὸ Ἱππάμονος κτῆμα, ᾧ Λήθαργος ἐπώνυμον, οὐκ ἀνώνυμος, ὃς τῷ δεσπότῃ συντέθαπται, καθάπερ μηνύει τοὐπίγραμμα. Versu enim secundo pro Θήραργος legit Λήθαργος, quae lectio etiam in Vat. Cod. notata. Nec aliter habet *Dio Chrysost.* Or. XXXVII. T. II. p. 121. 15. ed. Reisk. ubi postquam prius distichon protulit, scribit haec: τίς οὖν

οἶδεν Ἑλλήνων, οὐχ ὅτι τὸν ἵππον, ἀλλ' αὐτὸν τὸν Ἱππαίμονα. δοκοῦμεν οὐδὲ Μαγνήτων [οὐδεὶς] ὅθεν ἦν Ἱππαίμων. οὗτος μὲν οὖν φροῦδος ἐξ ἀνθρώπων αὐτῷ Βάβητι καὶ Ποδάργῳ. Secundum *Pollucem* igitur Canis fuiſſet Magneſius; ſecundum *Chryſoſtomum* ipſe Hippaemon. Ab utroque diſcedit *Brunckius*, qui equum Theſſalum, canem Creticum, ſervum Magnetem fuiſſe pronuntiat. Sed ſic Hippaemonis patriam praeteriiſſet poëta, quod non admodum probabile eſt. De ipſo heri nomine dubitatur. Apud *Pollucem* Ἱππάμων legitur, quod *Caſaubonum* in Ἱππάμμων mutaſſe ait *Reiskius*. Ubi? quaeſo. Certe non in Diatriba in Dionem, ubi Ἱππαίμων legit. Ap. *Chryſoſtomum* olim erat: ὄνομα τῷ ἵππῳ δέ.

SAPPHUS EPIGRAMMATA.

¶. 55.] *I.* (*II.*) Vat. Cod. p. 193. ὡς Σαπφοῦ(ς). ubi totum ſic exhibetur:

ζτ. Π Ε Ρ Ι Σ Σ Ο Ν

Παῖδες ἄφωνος ἐοῖσα τέτ' ἐννέπω. αἴ τις ἔρητα
φωνὰν ἀκαμάταν κατθεμένα πρὸ ποδῶν.
Αἰθοπιαι με κόρᾳ Λατοῦς ἀνέθηκεν ἀρίστα
ἑρμοκλείταο τὰς αὖν αἰάδα
σα πρόπολος δέσποινα γυναικῶν ᾇ συ χαρεῖσα
πρόφρων ἀμετέραν εὐκλείστου γενεάν.

Ο Λ Ο Σ Φ Α Λ Τ Ο Ν.

Sic quoque, ſi a paucis iisque leviſſimis diſceſſeris, in apogr. Bentlejano exſtabat. Emendavit hoc carmen *Bentlejus* in Notis ad Callim. Fragm. nr. CCCCXVII. Tom. I. p. 566. ed. Ern. in hunc modum:

Παῖδες, ἄφωνος ἐοῖσά τ', ἔτ' ἐννέπω, αἴ τις ἔρηται,
φωνὰν ἀκαμάταν κατθεμένα πρὸ ποδῶν·
Αἰθοπίᾳ με κόρᾳ Λατοῦς ἀνέθηκεν Ἀρίστα
Ἑρμοκλείδαο τῶ Σαϊωνιάδα,

σὰ πρόπολος, δέσποινα γυναικῶν· ἃ σὺ χαρεῖσα,
πρόφρων ἁμετέραν εὐκλέϊσον γενεάν.

Statua ait, ſe vel mutam loqui poſſe; ſi quis inſcriptionem, quatuor, qui ſequuntur, verſiculis conſtantem, legere velit, ante pedes in baſi poſitam. καταστίθεσθαι, *aliquid literis mandare. Cornelius de Pauw*, qui hoc carmen repetivit in fragm. Anacr. XCVI. p. 308. quamvis recte intelligens, primum verſiculum nondum perſanatum eſſe, infeliciter ipſe tentavit, παιδὸς ἀφώνω ἐοῖσα, quod ſenſu caret. Brunckiana lectio *Dorvillii* ſagacitati debetur (in Vanno crit. p. 193. ſqq.): παιδνὴ ἄφωνος ἐοῖσα τάδ' ἐννέπω. Eſſe enim inſantis, recens nati ſtatuam, a matre dedicatam Dianae, puerperarum tutelari numini. Ipſam puellam infantem induci loquentem. Idem *Dorvillius* tentat, ſi quis ἔτι neceſſario adeſſe velit: παῖς ἔτ' ἄφωνος ἐοῖσα τάδ' ἐννέπω, αἴ τις ἔρηται. Particulam αἰ in ἢν mutandam eſſe, *Br.* monuit. *Reiskius*, qui hoc Epigr. edidit in Anthol. p. 52. nr. 515. prius diſtichon ſic exhibet: παιδνὴ ἄφωνος ἐοῦσα γέ τοι 'ννέπω, ἄν τις ἔρηται φωνὰν ἀκοιμάταν κ. π. π. quod nemo facile amplectetur. *Toup.* Epiſt. crit. p. 120. corrigendum cenſet:

Παιδὸς, ἄφωνος ἐοῖσά τ', ἔτ' ἐννέπω, αἴ τις ἔρηται —

Nimirum τὴν στήλην ſive cippum hic loqui; eſſe autem antitheſin: ipſa ἄφωνος non ſuis, ſed παιδὸς verbis loquitur. Vereor, ne haec emendatio eleganti *Toupii* ingenio indigna ſit. Profecto enim inepte arguta foret poëtria, discrimen inter στήλην et puellae ibidem collocatam ſtatuam ponendo. Nec, hac interpretatione admiſſa, video, quem ſenſum habeat τ' poſt ἐοῖσα, ἔτι ante ἐννέπω collocatum; quamvis Bentlejana lectio eodem laborat incommodo. *Dorvillii* conjecturam ſi quis veram eſſe dubitaverit, elegantem tamen eſſe et probabilem non negabit. — V. 3. Αἰθοπία. Dianae cognomen. *Stephan. Byz.* Αἰθόπιον· χωρίον Λυδίας παρὰ Ὕλλῳ, πλησίον τοῦ Εὐρί-

που, ἀφ' οὗ ἡ Ἄρτεμις Αἰθοπία. οἱ δὲ, ὅτι παρὰ τοῖς Αἰθίοψι διάγουσαν Ἀπόλλων ἤγαγεν αὐτήν· οἱ δὲ αὐτὴν τῇ Σελήνῃ διὰ τὸ αἴθειν· ὡς Καλλίμαχος. Vide Intpp. *Hesychii* in Αἰθιόπαιδα. *Antipater Thess.* Ep. XXXIV. Αἰθοπίης Βραυρωνίδος ἴχνια νηοῦ. — V. 4. Etiam hunc versum *Br.* exhibuit secundum emendationem *Dorvillii*, qui τῶ Σκοναΐάδα cum *Guyeto* pro nomine patronymico habendum censebat. Cum *Bentlejus* ad Ἑρμοκλείδαο θυγατέρα subaudiendum existimasset, *Dorvillius* de *conjuge* Hermoclidae accipi malit, remittens lectores de hac ellipsi ad *Salmas.* in Inscr. Herod. p. 40. *Perizon.* in Diss. Triade p. 19. et *Burm.* ad Sueton. de Ill. Gramm. c. X. Nam cum mater Aristo hanc statuam dedicaverit, verisimilius esse, patrem pueri, quam ejusdem avum maternum, commemorari. Non acquiescens in lectionibus *Bentleji* et *Dorvillii*, *Reiskius* conjecit: Ἑρμοκλύτοιο, κάτω ὃς παρὰ νῦν ἀίδᾳ, σὸς πρόπολος. *Filia Hermoclyti, qui nunc infra est apud Plutonem, tuus olim famulus.* Omnino male. Ejus tamen vestigiis insistere non dubitavit *Toupius* l. c., qui tentat, Ἑρμοκλείδαο, τῶ ῥά νυν εἰν ἀίδᾳ, se verum exsculpsisse ne dubitans quidem. — V. 5. σὰ πρόπολος. Fuit Aristo Dianae neocoros, vel saltem ex iis, quae praecipuo cultu eam deam prosequebantur; quare non mirum, infantis effigiem Dianae dedicari a puerpera Dianae aedituа. — Precatur autem infans, ut Diana genus suum, i. e. ipsius infantis, patris et matris, prosperare velit. *Dorvill.* Ultimum versum, sicut hic scriptus est, laudat *Suidas* v. εὐκλεῖσον T. I. p. 893. Totum repetivit etiam *Wolfius* in Fragm. Sapph. p. XX.

II. (*III.*) Vat. Cod. p. 286. Planud. p. 196. St. 285. W. *Ursinus* in Carm. Ill. Fem. p. 17. *Wolf.* in Fr. Sapph. p. 78. ex *Dorvillii* apographo. — V. 1. membranae γείτονι, et ἐπέθηκε. V. 2. κακοζῶας. *Br.* exhibuit lectionem Planudeae, quam in omnibus antiquis editt. reperi, praeterquam in Wecheliana, ubi κακοζοίας

legitur. Comparavit *Brodaeus Virgil.* Aen. VI. 232. *At pius Aeneas ingenti mole ſepulcrum Imponit, ſuaque arma viro, remumque tubamque:* quod ductum ex *Homeri* Od. M. 14. τύμβον χεύαντες καὶ ἐπὶ στήλην ἐρύσαντες, Πήξαμεν ἀκροτάτῳ τύμβῳ εὐῆρες ἐρετμόν.

III. (*IV.*) Vat. Cod. p. 285. Planud. p. 229. St. 333. W. *Urſinus* et *Wolf.* l. c. In Timadis, puellae, immatura morte exſtinctae tumulum. — V. 1. Vulgo et in Cod. Vat. θανοῦσαν. — V. 2. Proſerpinae θάλαμος ex hoc fortaſſe loco ad plures manavit. *Simonidis* Ep. CIII. κατέβην τὸν ἄφυκτον – ξανθῆς Φερσεφόνης θάλαμον. Epigr. inter ἀδ. DCCXXXIV. 2. *Empedoclis* Ep. II. Similia collegit *Burmannus* ad Anthol. Lat. T. II. p. 222. ſq. — V. 3. ἀπὸ φθιμένας. Vat. νεοθηγέϊ χαλκῷ Planud. Urſin. In Vat. Cod. νεοθᾶγει σιδηρῳ. Expreſſit hunc locum *Andronicus* T. II. p. 399. ἁ δὲ, σέθεν φθιμένας, πολιοὺς νεοθᾶγι σιδήρῳ Κείρατο γηραλέας ἐκ κεφαλᾶς πλοκάμους. *Archeſtratus* ap. Athen. VII. p. 306. B. κεντήσαντα δέμας νεοθῆγι μαχαίρᾳ.

ERINNAE EPIGRAMMATA.

¶. 58.] *I.* Vat. Cod. p. 206. Planud. p. 301. St. 441. W. Quamvis editum, *Reiskius* tamen denuo exſcribi juſſit in Anth. p. 67. nr. 549. ut ex apographo ſuo emendatius daret. Ex mente *Dorvillii* conſtitutum edidit *Wolf.* in Fr. Poëtr. ubi *Erinnae* carmina exhibuit p. 10 – 25. Qui idem emendandi cauſa protulit in Epiſt. de Syrac. p. 334. *Toupius*, vix tamen quidquam habet novi, et ab ipſius ingenio profecti. Scriptum eſt hoc epigr. in Agatharchidis imaginem, puellae tam egregie ſimilem, ut nihil ei niſi loquendi facultas deeſſe vide-

retur. — V. 1. „ἐξ ἀταλᾶν. Cod. Hanc lectionem ex „Vatic. membrana notavit *Salmasius*, qui tamen δέξ' scri„bebat, quae mutatio mihi necessaria non videtur. Hinc „est forte, quod in epigrammatum codice Bibl. Buhe„rianae scriptum δέξο τάλαν χειρῶν.“ *Brunck.* In apographo Spallett. δέξα τάλαν legitur, idque in Codice ipso legi nullus dubito. Contra lectionem ἐξ ἀταλᾶν ex *Salmasii* ingenio profectam existimo. *Reiskius* δέξο καλᾶν. Saltem scribendum:

δέξ' ἀταλᾶν ἀπὸ χειρῶν.

Quae si sincera est lectio, Prometheo illam imaginem dedicari puta. Vulgo ἐξ ἀπαλῶν. ἀταλαὶ χεῖρες sunt *scitae manus*; periti videlicet artificis opus. γλαφυρᾶς χερὸς Epigr. *Theocrit.* VII. Manus sculptoris, qui molle et ad ungues exactum opus expoliverit, recte *molles* appellari, nec *Huetium* fugit in Notis p. 29. ubi commemorat conjecturam viri docti in marg. *Scaligeri*, εὐπαλαμῶν χειρῶν emendantis. Hoc a se probatum, postea rejicit *Toupius* in *Corrigendis*, patrocinaturque vulgatae. — Ceterum γράμματα h. l. de tabula picta accipiendum esse, dubitari nequit; nec debebat hoc carmen ab iis laudari, qui Prometheo literarum inventum vindicare conati sunt. Vide *Harlesium* ad Fabr. Bibl. Gr. T. I. p. 216. c. Ad Prometheum se convertit poëtria, tanquam ad principem sculptorum, qui etiam viva et spirantia signa finxisse putabatur; cui quidem συνειργάζετο καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐμπνέουσα τὸν πηλὸν, καὶ ἔμψυχα ποιοῦσα εἶναι τὰ πλάσματα. *Lucian.* in Prometh. 3. T. I. p. 20. ed. Bip. Eadem plane orationis conversio in epigrammate, quod hinc expressum puto, *Antipatri Sid.* LV. in Myronis vaccam:

ἁ δάμαλις, δοκέω, μυκήσεται· ἦ ῥ' ὁ Προμηθεὺς
οὐχὶ μόνος, πλάττεις δ' ἔμπνοα καὶ σὺ, Μύρων.

Unde Dorvillianae lectionis, a *Brunckio* repraesentatae, veritas apparet. — V. 2. τὶν ὁμαλοὶ σοφίαν. *Sunt etiam*

inter mortales aliqui tibi peritia similes. Verissima Cod. lectio. Vulgo τὴν ὁ. σ. quam lectionem vir doct. in marg. Scalig. ita emendare conatus est, τῆνο μάλ' ἁ σοφία, probante *Huetio* p. 29. *Jos. Scaliger* in marg. Aldinae emendavit: τῆνοι ὅλοι σοφία. — σοφία de arte crebro usurpatum. Vide ad *Anacr.* Epigr. LXXI. — Qui autem humanam speciem ita pingunt effinguntve, ut vivere et spirare videatur, ἐτύμως γράφειν dicuntur. In descriptione tabulae pictae *Theonis* ap. *Aelianum* V. H. II. 44. haud scio an scribendum sit, ἐναργῶς καὶ πάνυ ἐτύμως ὁ νεανίας ἔοικεν ὁρμῶντι εἰς τὴν μάχην. Vulgo ἐκθύμως legitur. Vide notata ad Ep. *Longini* T. II. p. 200. — Pro ταύταν, quod exstat in Planudea et in apogr. Gothano, *Dorvillii* Cod. ταῦτα. — Versu ultimo vulgo legitur: αἴλ' αὐγὰν ποτ' ἔθηκ', ἧς Ἀ. ὅλα. Qui reliqua recte exhibet Cod. Vat. tamen vitiosum αὐγὰν praebet. Hoc praeclare emendavit *Ursinus* in Carm. Mul. III. p. 295., Vir D. ap. *Huetium* et *Brodaeus*. Incertus Ep. DXIV. de Pythagora:

Αὐτὸν Πυθαγόρην ὁ ζωγράφος, ὃν μετὰ φωνῆς
εἶδες ἄν, εἴ γε λαλεῖν ἤθελε Πυθαγόρης.

II. Vat. Cod. p. 319. Ἠρίννης Μιτυληναίας εἰς Βαυκίδα. V. 1 – 4. protulit *Olearius* ex collectione Mscta, quae *Agathiae* Scholastici nomen gerit. Hinc *Wolfius* in Collect. Fr. p. 20. Integrum carmen edidit *Jensius* nr. 17. et *Reiskius* p. 122. nr. 674. Emendare conatus est *Heringa* in Obss. p. 195. — V. 1. σειρῆνες. Multum in hac voce explicanda fluctuat *Reiskius*, tandem acquiescens in interpretatione *Olearii.* Sirenum simulacra tumulis fuisse imposita, constat ex *Plutarch.* Vit. X. Orat. T. II. p. 835. et biographo anonymo Sophoclis: φασὶ δὲ, ὅτι καὶ τῷ μνήματι αὐτοῦ Σειρῆνα ἐπέστησαν. Sed in *Isocratis* et *Sophoclis* tumulo Siren spectabat ad orationis dulcedinem; vulgo vero earundem imagines ad luctum referebantur. Conf. Epigr. *Mnasalcae* XVII. et quae

notavi in *Euripidis* Helenam v. 166. in Animadv. L. II. c. XI. p. 142. ſqq. De lugubri Sirenum cantu vide inprimis *Spanhem.* de Uſu et Praeſt. Num. T. I. p. 254. quocum conferas *Burmann.* ad Anthol. Lat. T. I. p. 113. — V. 2. Ἀΐδᾳ *Reisk.* τᾶν ὁ. σποδιᾶν *Wolf.* et ſic in Cod. eſſe videtur; ſed corrigi debuit tam manifeſtum vitium. — V. 3. τοῖς ἐμοῖς ἐρχ. Cod. Vat. et Wolf. In fine verſus iidem et Jenſ χαίρειν. — Verſu ſequ. vitioſiſſime Codex αἴτ' ἀστοὶ τελέθων τ' αιθερωιπολιος. *Olearius* verſus initio αἰτᾳστοὶ exhibuit, idque ut ſanum et ſincerum explicare conatus eſt. Brunckiana lectio debetur *Heringae*, ante quem *Crozius* in eandem inciderat. *Reiskius* dedit αἴτ' ἀστοὶ τελέθωντ', αἴθ' ἑτέρας πτόλιος. — V. 6. χ' ὥτι πατὴρ Cod. qui etiam Βρυκίδα exhibet. Ex ſq. Epigrammate hoc emendavit *Heringa*, cujus emendationem *Reiskius* recepit. — Seq. verſ. Vaticanae membr. τηωι δώσειδωντι, et ſic fere *Jenſius*: τηνιδως ειδωντι, quod *R.* retinuit, quum ſanare non poſſet. Poëtriam tamen familiam in Graecia illuſtrem nominaſſe ſuſpicatus, τῶν Ἰαμειδῶν vel Ἰαμιδῶν ἦν olim fuiſſe lectum, putabat. *Heringa* patriae ſignificationem quaerens, legit, Τηνία, ὡς εἰδῶντι. quod languere *R.* bene monuit. *Brunckius* audacem ſuam conjecturam ne verbo quidem indicavit, nedum firmare conatus eſt. Literarum ductus ſpectantibus non improbabilis fortaſſe videbitur emendatio noſtra:

χὤτι γένος
κἠν Ἀΐδεω φίλον ἐντί — — —

parentes mihi etiam in Orco habitanti caros eſſe. γένος pro parentibus, vt in Epigr. *Sapphus* I. 6. πρόφρων ἁμετέραν εὐκλέϊσον γενεάν. Nec tamen multum tribuerim huic conjecturae.

III. Vat. Cod. p. 319. ſq. Edidit *Olearius* ex eadem collectione Holſteniana l. c. in qua etſi corruptiſſime legitur, nihil tamen difficultatis habere pronuntiat. Repe-

tiyit *Wolf.* p. 20. Corrupta emendare tentavit *Heringa* in Obff. p. 197. *Toup.* in Em. ad Suid. p. 508. Exhibuit *Reiskius* in Anthol. p. 123. nr. 676. paffim emendatum. Scriptum eft in eandem Baucidem, quae in ipfo nuptiarum apparatu morte exftincta eft. Conf. hinc expreffum Epigramma *Meleagri* CXXV. — V. I. πολύκλαυτον, ut rectius, dedit *Reiske*; qui et εἰμὶ habet, ut eft in membranis. Ad verba *Erinnae*, βάσκανός ἐσσ', Ἀΐδα, refspexit *Leonid. Tar.* Ep. LXXXI. Plures deinde, poëtriae noftrae exemplum fecuti, Mortem et Parcas βασκάνους appellavere. Conf. Ep. inter ἀδέσπ. DLXXXII. et DCLVI. φθονερὴ Μοῖρα. βάσκανε δαῖμον Ep. DCXCV. — Mox Codex τὰ δέ τοι καλὰ τὰ μεθ' ὁρῶντι Ὄμματα τὰ B. ἀ. τύχα. Nec aliter *Olearius* et *Jenfius*, qui tamen τὰ poft καλὰ omittit. Parum feliciter hunc verfum tentavit *Heringa*; τὰ δέ τοι καλὰ τῷ μ' ἐφορῶντι Ὄμματα τὰν Βαυκοῦς, hac interpretatione adjecta: *Bauces maritus fuit Baucidis: pulchri vero hi oculi (Baucidis nempe effigies in fepulcro expreffa erat) cuicunque me intuenti ostendet grave Baucidis infortunium, qui puellam in miferando rogo iis cremavit taedis, quibus gavifus paulo ante fuerat Hymenaeus.* Minus etiam probabiliter *Reiskius*, τά γέ τοι καλὰ τῷ ποθορῶντι Ὄμματα τὰν — τύχαν. Partem depravati hujus loci *Brunckius* conftituit ad *Toupii* mentem, reliqua ex fuo ingenio dediffe videtur. Adfcribam notam clariffimi editoris: „Βαυκὶς et Βαυκὼ *diverfae funt ejusdem* „*nominis formae; una eademque perfona bis indigetatur.* „*In hoc fepulcrali epigrammate monumentum ipfum loqui-* „*tur: hoc autem fymbolis erat ornatum, quibus fepultae* „*mulieris mors ipfas confecuta nuptias fignificabatur. Hinc* „*intelligendus verfus tertius: pulcra haec mea ornamenta* „*infpicienti tibi crudeliffimum Bauconis, five Baucidis,* „*nuntiant cafum. In cod. fcriptum* ἄμματα τὰν B." Haec *Brunckius*, qui quod in Cod. legi ait, id in fuo apogr. ex *Salmafii* emendatione legi exiftimo. ἄμματα fpeciem

habet, ſi comparaveris *Meleagr.* Ep. CXXV. 2. vix tamen in hoc contextu ferendum eſt. Mihi antiquae ſcripturae veſtigia propius conſideranti, *Erinna* ſic fere ſcripſiſſe videtur:

— — τὰ δὲ ποικίλα γράμμαθ' ὁρῶντι
ὠμοτάταν Βαυκοῦς ἀγγελέοντι τύχαν.

ſive:

— — τὰ δὲ ποικίλα μευ ποθορῶντι
Σάματα τὰν Β. ἀ. τ.

varia illa ſigna, quae miſerandam Baucidis fortunam indicant. Idem, quoad ſenſum, σάματα et γράμματα, ut apparet ex *Euſtathio*, de Bellerophontis σήμασι disputante, Il. ζ. p. 632. ſqq. De ποικίλα vide dicta in Exercit. crit. T. II. p. 63. ſq. — V. 5. Cod. Vat. ὃς τὰν π. Ὑ. ἐφ' αἷς ἥδετο πεύκαις. *Salmaſius* ὑφ' ἇς correxit; in qua lectione ὑπὸ poſitum pro μετά. Vide *T. Hemſterh.* ad Lucian. T. II. p. 434. ed. Bip. et *Valcken.* ad Herodot. p. 521. 27. — In quibusdam apogr. initio verſus ὡς legitur. Lacunam in medio verſu relictam alii aliter expleverunt. *Heringa* et *Lacrozius* ἐφ' αἷς πάρος. *Olearius* καλός. *Reiskius*, ᾧ τὰν παῖδ' ὑμέναιος ἐφ' ᾇ σχεδὸν ᾄδετο πεύκα Τᾷδ' ἐπὶ κηλείαις ἔ. π. *Cujus voluntate puellam, cui tantum non jam canebatur hymenaeus, picea taeda uſſit hic ſuper rogo edaci.* Quod et frigidum et contortum eſt. *Toupius* corrigit: ᾗ τὰν παῖδ', ὑμέναιος ἐφ' αἷς πολὺς ᾄδετο πεύκαις, Τᾷδ', ἐπὶ καδευτᾶς ἔ. π. πολὺς ὑμέναιος, ut ap. *Homer.* Il. σ. 493. Temere vero idem defendit formam καδευτᾶς, pro qua in Cod. recte legitur καδεστάς. In iisdem membranis τὰν δ' exſtat, non τᾷδ'. Secundum *Brunckium* κηδεστὴς hoc loco *maritus* foret. Vide Etym. M. in κηδεσταί. Non dixit Cl. editor, an lectionem, quam exhibuit, in apogr. ſuo invenerit, an ex ſua conjectura dederit. Non multum intereſt; nam ex Cod. eam non fluxiſſe conſtat. Ordo verborum eſt: ὡς τὴν παῖδα ὁ κηδεστὴς ἐπὶ πυρκαϊῆς

ἔφλεγε τῇ αὐτῇ πεύκῃ, ὑφ' ἧς ὁ ὑμέναιος δόμον ἤγετο. Quum hac conjectura amplius inquirendi studium minime impediatur, liceat mihi doctorum virorum emendationibus meam quoque adjicere. *Erinnam* scripsisse puto:

αἷς τὰν παῖδ' Ὑμέναιος ἐφέσπερος ἄγετο πεύκαις,
ταῖσδ' ἐπὶ καδεστὰς ἔφλεγε πυρκαϊάς.

Quam lectionem, codicis scripturae tantum non inhaerentem, reliquis concinniorem esse mihi persuadeo. *Quibus facibus Hymenaeus puellam in sponsi domum duxerat, iisdem ejus sive pater sive sponsus rogum accendit.* Vocis ἐφέσπερος vestigia sunt satis manifesta in lectione codicis ἐφαίς...., quem codicem in vocabulis cum praepositione compositis jungenda saepissime divellere, multis jam exemplis docuimus. Idem αι cum ε crebro confundit; cujus confusionis exemplum vidimus in Ep. *Meleagri* LXXX. 6. ubi παιζοπόρον exhibet pro πεζοπόρον. Cf. *Dorvill* ad Charit. p. 683. *Erinnae* ὑμέναιος ἐφέσπερος obversabatur *Meleagro* Ep. CXXV. ἄρτι γὰρ ἑσπέριοι νύμφας ἐπὶ δικλίσιν ἄχευν λωτοί. Hymenaeus vero puellam ἤγετο, ut sponsus, qui mulierem ducit, ἄγεται. Vide *Valckenarii* ad Herodot. IV. p. 317. 52. — Recte nos denique servata Cod. scriptura πεύκαις legimus, ut apparet ex *Meleagro*, qui inprimis comparandus est:

αἱ δ' αὐταὶ καὶ φέγγος ἐδᾳδούχουν παρὰ παστῷ
πεῦκαι, καὶ φθιμένᾳ νέρθεν ἔφαινον ὁδόν.

II. 59.] V. 7. In edit. Jens. lacuna est ante ἀοιδάν. Fallitur *Reiskius*, qui μολπαῖαν ex *Olearii* ingenio profectum putat. Ipsa est Cod. lectio; quae cum optima sit, conjecturis supersedendum est. — Vers. ult. Cod. γοερῶν, quod *R.* in γοερὸν mutavit. Idem hoc carmen in fine mutilum putat, quod particulae μὲν versu 7. nihil respondeat. Sed vide *Hoogeveen* de Part. Gr. p. 455. sqq. ed. *Schütz.*

SOLONIS SCOLION.

¶. p. 75.] Servavit *Diogenes Laërt.* L. I. 61. p. 38. ed. Meib. Saepius hinc repetitum. Versus aliter dispofuit *Br.* in Gnomicis p. 84. nr. XXXI. versum tertium in duos dividens:

κραδίῃ, φαιδρῷ
προςεννέπῃ προςώπῳ.

— Versu primo, qui logaoedicus est, scribe: ἄνδρ' ἕκαστον, quo et metrum juvatur, et hiatus tollitur. — V. 2. *Sambucus* ἔχθρος exhibet, et κραδίην. *Casaubono* ἔχθος placebat, probante *Menagio*. — V. 3. φαιδρῷ. Ad sensum facit *Lucian.* T. III. p. 153. 20. προςίεται μὲν καὶ — προςμειδιᾷ τοῖς χείλεσιν ἄκροις, μισεῖ δὲ καὶ λάθρα τοὺς ὀδόντας διαπρίει. et mox: ἕτερα μὲν κεύθοντα ἐν φρεσὶ, ἄλλα δὲ λέγοντα καὶ ὑποκρινόμενον ἱλαρῷ καὶ κομικῷ προςώπῳ, μάλα περιπαθῆ καὶ πένθους γέμουσαν τραγῳδίαν. — V. 5. μελαίνας. mentem nigram et improbam. Illustrat *Gatacker.* ad M. Anton. IV. p. 115. sq.

CLEOBULI LINDII CARMINA.

¶. 76.] *I.* Vat. Cod. p. 228. Ὁμήρου· οἱ δὲ Κλεοβούλου τοῦ Λινδίου. τὸ σχῆμα κύκλος. Novissima verba quem sensum habeant, apparet ex *Platone*; qui hoc carmen laudat in Phaedro T. III. p. 264. D. tanquam exemplum carminis, ubi nihil referat, quam partem in primo ultimove loco ponas: ὅτι δὲ οὐδὲν διαφέρει αὐτοῦ πρῶτον ἢ ὕστατόν τι λέγεσθαι, ἐννοεῖς που. *Homerum* hoc carmen scripsisse Midae, Phrygiae regi, in socerorum ejus gratiam, tradit *Pseudo-Herodotus* in Vita Homer. p. 750. 46. Idem

eum

eum a regis filiis rogatum feciſſe, ait *Auctor* certaminis Homeri et Heſiodi. Horum teſtium auctoritate nixus *Barneſius* ad Homeri Ep. XXXVI. T. II. p. 89. temere obloquitur *Diogeni Laërtio*, qui L. I. 89. p. 55. hoc epigramma Cleobulo vindicat, ad *Simonidis* teſtimonium provocans, quem vide Fr. X. p. 122. Contra eundem disputat *Buherius* in Diſſ. Herodot. c. VIII. p. 84. Praeter eos, quos diximus, proferunt hoc carmen *Dio Chryſoſtomus* Orat. XXXVII. p. 465. (T. II. p. 120. ſq. *Reisk.*) qui nihil de ejus auctore ſtatuit; non magis quam *Longinus* π. 'Υ. XXXVI. p. 132. ed. *Toup.* ubi v. 2. excitatur, et *Sextus Empiricus* L. II. Hypot. p. 75. et adv. Gramm. p. 221. Sub *Homeri* nomine legitur in Planudea p. 219. St. 319. W. — V. 1. χαλκέη eſt ex *Br.* emendatione. Vulgo χαλκῆ. Cod. Vat. χαλκή. — Mox alii Μίδου, alii Μίδεω habent, alii denique Μίδα, quod Vat. exhibet Cod. Impoſita erat tumulo Midae aenea puellae ſtatua, cui Epigrammatis auctor aeternitatem quandam promittit. — V. 2. pro ῥέῃ alii νάῃ legunt, interque eos Vat. Cod. Initio verſus Planudea εὖτ' ἄν. *Plato* ὄφρ' ἄν. *Libanius* in Monodia Tom. I. p. 519. ed. *Reisk.* ἐν τῷ πένθει κατέχων ἀνθρώπους καὶ κατασχήσων γε, ὄφρ' ἂν ὕδωρ τε νάῃ καὶ δένδρεα μακρὰ τεθήλῃ. Ceterum hinc expreſſa ſunt Virgiliana in Aeneid. I. 607. *In freta dum fluvii current, dum montibus umbrae Luſtrabunt convexa, polus dum ſidera paſcet; Semper honos, nomenque tuum laudesque manebunt.* — V. 3. 4. omittunt membranae Vatic. *Plato*, *Dio Chryſoſt.* Tertium ſolum Planudea. *Herodotus* et *Diogenes* quartum ante tertium legunt, ſic ſcriptos:

ἠέλιός τ' ἀνιὼν λάμπῃ, λαμπρά τε σελήνη,
καὶ ποταμοί γε ῥέωσιν, ἀνακλύζῃ δὲ θάλασσα.

Et in pluribus etiam *Herodoti* Codd. verſ. tertius deſideratur. Pro λάμπῃ veteres Anthol. editt. λάμποι prae-

bent. — V. 5. πολυκλαύτου ἐπὶ τύμβου. Plat. et Herodot. Reliqui, ut nos; nisi quod nonnulli πολυκλαύστῳ habent. — V. 6. Μίδας. Cod. Vat. Plato, Chrysost. Diogen. Anthol. Μίδης Herodot. Hunc et praec. vers. laudat *Suid.* v. αὐτοῦ T. I. p. 389. et in Μίδας T. II. p. 559.

II. Hoc de anno aenigma tanquam *Cleobuli Lindii* ex Παμφίλης ὑπομνήμασι profert *Diog. Laërt.* L. I. 91. p. 56. et *Stobaeus* in Ecl. Phys. p. 240. ed. *Heeren.* Reliquerat Cleobulus ᾄσματα καὶ γρίφους εἰς ἔπη τρισχίλια, teste *Diogene.* Eodem genere scribendi ejus filia delectabatur, *Cleobuline,* cui hoc aenigma tribuit *Suidas* in Κλεοβουλίνη, T. II. 323. ubi v. 1. et partem secundi laudat. Simile in annum aenigma laudat *Athenaeus* L. X. p. 451. F. Εἰσὶ κασίγνηται διτταὶ, ὧν ἡ μία τίκτει Τὴν ἑτέραν· αὐτὴ δὲ τεκοῦσα πάλιν γ' ὑπὸ ταύτης Τεκνοῦται. Aliud Hermae incisum protulit *Visconti* in Museo Pio-Clement. T. VI. p. 46. cujus particula tantum integra servata est, ex mente doctissimi editoris sic scribenda: Εἰσίν μοι δύ' ἀδελφοὶ ὁμώνυμοι, δύ' ὅμοιοι, Οἳ μέχρι μὲν ζώουσι, τὸν ἥλιον οὐκ ἐσορῶσι, Αὐτὰρ ἐπὴν .... reliqua desunt. — Ceterum in nostri aenigmatis v. 2. ap. *Diog.* et *Suid.* habetur: παῖδες ἑκάστῃ τριήκοντ' ἄνδιχα εἶδος ἔχουσαι, ἡ μὲν λ. ἐ. ἰδεῖν, ἡ δ' α. μ. — V. 4. δέ τι οὖσαι. Vulgo.

AESOPI EPIGRAMMA.

Vat. Cod. p. 506. hoc carmen *Aesopo* vindicat, cum in Planudea p. 18. St. 29. W. ἄδηλον sit; ut etiam ap. *Stobaeum* Flor. XCVI. p. 531. 30. Gesn. p. 413. Grot. Est hoc epigramma ex genere gnomico. Vitae miseriis cum ejus bonis comparatis, apparere, ait, bona esse, quae natura effecerit; reliqua omnia metu et dolore referta esse. Praeterea si quis felicitatis partem

attigiſſet, ſtatim eum Nemeſin experiri; nec tamen aliud eſſe effugium vitae, quam mortem, ceteris omnibus majus malum. — Nulla eſt in editt. diverſitas, niſi quod v. 5. Aldinae et Juntina ſimul cum *Stobaeo* τἆλλα exhibent. — V. 4. κύκλα σεληναίης, ut ap. *Leonid. Tar.* Ep. XLIX. ἱερὰ κύκλα σελήνης, et λαμπρὸς ἡλίου κύκλος ap. *Sophocl.* Antig. 416.

PHOCYLIDIS FRAGMENTA.

¶. 77.] *I.* Planud. p. 117. St. 169. W. ubi ἄδηλον. Phocylidi vindicat Cod. Vat. p. 505. qui verſu tertio τιμάσω exhibet.

II. Servavit *Stob.* Floril. T. IV. p. 52. 9. Gesn. p. 25. Grot. Vitioſe *Grotius* ἔχοντες.

III. Ap. *Stob.* Tit. LIV. p. 369. 6. Gesn. p. 215. Grot. ubi Ἀμαλθαίης et Ἀμαλθαίας legitur. Scribendum eſſe Ἀμαλθείας, *Brunckius* in Lect. monuit p. 13. Vide *Zenob.* Cent. II. 48. et *Callicter.* Epigr. III. T. II. p. 294.

IV. Stob. Floril. T. LXXI. p. 434. 29. Gesn. 312. Grot. De more *Phocylidis* ſententiis ſuis, quae paucis quibusdam verſibus abſolvuntur, nomen ſuum praefigendi, dedit quaedam *Dio Chryſoſt.* Or. XXXVI. p. 440. (T. II. p. 79. *Reisk.*) Noſtri carminis, ubi mulierum, in quatuor claſſes diviſarum, mores deſcribuntur, ἔννοια fortaſſe ducta eſt ex nobiliſſimo loco *Heſiodi* in Theog. 590. ſqq. Similitudo ejus cum carmine jambico in mulieres, quod *Simonidi* tribuitur, neminem fugit; idque ex noſtro expreſſum ejusque quaſi amplificationem eſſe puto; contra ac *Koelerus* in Praef. ad Simonid. p. 7. qui *Phocylidem Simonidis* carmen quaſi in compendium coëgiſſe exiſtimat. — V. 1. γένοντι. *Gesn.* — V. 4. εὐ-

φορος, ἡ δὲ ταχεῖα. Sic vulgo legitur et distinguitur. — V. 5. οὐδέ μεν *Gesn.* οὐδέ μιν *Grot.* — ¶. 78.] V. 7. μελίσσης. *Simonides* v. 83.:

τὴν δ' ἐκ μελίσσης· τήν τις εὐτυχεῖ λαβών·
κείνῃ γὰρ οἴῃ μῶμος οὐ προσιζάνει·
— — — — — —
τοίας γυναῖκας ἀνδράσιν χαρίζεται
Ζεὺς τὰς ἀρίστας καὶ πολυφραδεστάτας.

V. *Stobaei* Flor. T. LXXXV. p. 496. 48. Gesn. p. 355. Grot. Constantiae causa hic et Fr. IX. X. Φωκυλίδεω scribendum. Multos genere nobiles esse ait, qui nihil nec dicant, nec faciant, quod gratiam mereatur. χάρις ἕπεται, ut ap. *Simm. Rhod.* Ep. II. καὶ φθόνος οὐχ ἕπεται.

VI. *Clemens Alex.* Strom. L. V. p. 725. seq. de daemonibus agens, ἔτι πρὸς τοῖσδε, ait, Φωκυλίδης, τοὺς ἀγγέλους δαίμονας καλῶν, τοὺς μὲν εἶναι ἀγαθοὺς αὐτῶν, τοὺς δὲ φαύλους, διὰ τούτων παρίστησιν· ἐπεὶ καὶ ἡμεῖς ἀποστάτας τινὰς παρειλήφαμεν· Ἀλλ' ἄρα κ. τ. λ.

VII. Servavit *Plutarch.* de Puer. Educ. T. II. p. 3. F.

VIII. Sine auctoris nomine profert *Clemens Alex.* Strom. V. p. 733. 29. καὶ τῷ ὄντι ἀνάγκη Πολλὰ πλανηθῆναι ἐ. ἔ. ἐ. *Phocylidi* h. v. vindicat *Plutarch.* T. II. p. 47. E. ubi πόλλ' ἀπατηθῆναι habetur.

IX. Exstat ap. *Dionem Chrysost.* Orat. XXXVI. p. 440. (T. II. p. 80. ed. *R.*) Eundem locum in mente habuit *Themistius* Or. XXIV. p. 307. C. ἀλλὰ Φωκυλίδης τά τε ἄλλα ἀληθῶς λέγει, καὶ ὅτι σμικρὰ πόλις μετὰ φρονήσεως ἐπὶ σκοπέλου κατοικοῦσα κρείττων Νίνου ἀφρονούσης. ubi ἀφραινούσης corrigendum.

X. (T. II. p. 522.) Apud *Strabonem* L. X. p. 747. B. Leriae, unius e Sporadibus, incolae male audiebant propter maledicentiam. Ante *Casaub.* legebatur πλὴν Πατροκλέους καὶ Πατροκλῆς. Hanc ἔννοιαν suam fecit *Demodocus* Ep. I. Tom. II. p. 56.

ANACREONTIS EPIGRAMMATA.

¶. 116.] *I.* (*LXIX.*) Vatic. Cod. p. 608. Primus edidit *Barnesius* ex Mscto Hudson. (*Fischer.* nr. XIII. p. 481. ed. noviss.) Versus sunt trochaici tetrametri, in Aristoclidem, qui pro patria pugnans perierat. In Cod. δουλείην legitur.

II. (*LXX.*) Vat. Cod. p. 165. Edidit *Bentlej.* ad Callimach. p. 327. ed. *Ern.* ex codice *Bernardi.* Ex Lipsiensi apogr. *Reiskius* in Anth. nr. 424. p. 13. *Barnesius* ex apogr. Kusteri. (*Fischer.* nr. VIII. p. 476.) Scriptum in Phidolai equum, cujus aenea imago Jovi, post equestrem victoriam, dedicata est. Vidit hanc statuam *Pausanias*, quem consf. L. VI. 13. p. 484. Factum, quod Geographus commemorat, *Anacreontis* fere aetate accidisse docet *Reiskius* in Notit. Poët. p. 183. — Pro ἄγκειται Cod. Bentlej. ἔγκειται. ποδῶν ἀρετῆς. *Tyrtaeus* El. III. 2. *Pindar.* Pyth. ι. 36. χερσὶν ἢ ποδῶν ἀρετᾷ κρατήσας.

¶. 117.] *III.* (*LXXI.*) Vat. Cod. p. 166. *Reiskius* Anth. nr. 425. p. 13. (*Fischer.* nr. XIV. p. 482.) Sine auctoris nomine protulit *Suidas* in εἶμα T. II. p. 25. Parvi momenti sunt, quae *R.* ad hunc locum monuit. Dedicatorium est Epigramma de veste, quam duae mulieres fecerant, ita ut altera ejus ornamenta adumbraret (ἐβούλευσεν), altera eam ad prioris mentem texeret. Recte *Toupius* in Em. ad Suid. P. II. p. 155. *Praxidice fecit, Dyseris invenit.* Idem nomen Δύσηρις, quod *Reiskio* suspectum fuit, vindicavit ex *Aristidis* Orat. in Eteon. p. 75. — Apud *Suidam* legitur ἀμφοτέροις σοφίη. In apogr. Lipsiensi φιλίη. Vera est scriptura Codicis. Laudat poëta peritiam in texendo illo vestimento ab utraque puella monstratam. Σοφία tribuitur poëtis, fabris,

cujuslibet denique generis artificibus. *Homerus* Il. ο. 412. τέκτων – ὅς ῥά τε πάσης εὖ εἰδῇ σοφίης. ubi *Scholia*: τὸ γὰρ παλαιὸν πᾶς τεχνίτης σοφὸς ἐκαλεῖτο. Qua obſervatione uſus *Heſychius* σοφίαν interpretatur πᾶσαν τέχνην καὶ ἐπιστήμην. Verum de hac re, quantum ſatis eſt, disputavit *Cuperus* in Apoth. Homer. p. 115. et *Gatacker*. de Stilo N. T. p. 92. ſq. Exemplorum, ubi σοφὸς de artificibus uſurpatum occurrit, copiam congeſſit *Wetſten*. ad N. T. II. p. 110. Ut vero hic σοφίη de opere artis perfectae, ſic *Aelianus* H. A. VI. 57. de araneis, καὶ ὅτι ἂν διαῤῥήξῃς ἐκείνων τῆς εὐπήνου τε καὶ εὐμίτου σοφίας, αἵδε ἀνακοῦνται καὶ ἀπαθὲς καὶ ὁλόκληρον αὖθις ἀποδεικνύνται. — Pro ἀμφοτέρων *Toupius* probabat *Suidae* lectionem ἀμφοτέροις, ſaltem in ἀμφοτέραις mutandam, ut *Br.* monuit.

IV. (*LXXII.*) Vat. Cod. p. 165. *Reisk.* in Anth. nr. 426. p. 13. (*Fiſcher.* nr. IX. p. 477.) Tanquam *Archilochi* profert *Wetſten.* ad N. T. II. p. 252. Male *Reiskius* πρόφρων pro Apollinis epitheto habuiſſe videtur. *Heſychium* apte excitavit *Fiſcherus*: πρόφρων. πρόθυμος. εὔνους — εὐχωλή ipſa votorum ſolutio; res voto promiſſae. In fine Cod. ὑπὸ δεξάμενος, ut ſolet.

V. (*LXXIII.*) Vat. Cod. p. 166. *Reisk.* in Anth. p. 13. nr. 427. (*Fiſcher.* nr. XV. p. 483.) Intelligi nequit hoc diſtichon, cui quid occaſionem dederit, penitus ignoramus. In Cod. eſt τόνδε δ' ἐκείνου, quod etiam in Analectis legitur. In Lectt. *Br.* τὸν δ' ἄρ' ἐκείνου corrigendum eſſe monuit, hanc genuinam Codicis ſcripturam eſſe adjiciens. Quod falſum. *Reiskius*, qui ſibi ne ab iis quidem, quae non intelligebat, nec intelligere poterat, mutandis temperabat, edidit: νῦν δὲ δ' ἐκείνου –.

VI. (*LXXIV.*) Vat. Cod. p. 166. *Reisk.* Anth. nr. 428. p. 13. (*Fiſcher.* nr. X. p. 478.) Quibus donis hoc diſtichon additum fuerit, ignoratur. Anaxagoram, cujus hic fit mentio, *Reiskius* in Not. poët. p. 184. pro

eodem habet, quem, post Mardonium devictum, Jovis simulacrum fecisse *Pausanias* narrat L. V. 23. p. 437. *Barnesius* in ionicae dialecti gratiam Πρηξαγόρης et Ἀναξαγόρης scripsit.

VII. (*LXXV.*) Vat. Cod. p. 166. *Reisk.* Anthol. p. 14. nr. 429. (*Fischer.* nr. XVI. p. 484.) Melanthus in memoriam victoriae, choro partae, Baccho donum, fortasse tripodem, offert. Pro φιλοστεφάνου *Barnesius* φιλοστεφάνῳ conjecit, probante *Fischero*, quod poëtae tragici victores Baccho coronas suspendere soliti sint.

VIII. (*LXXVI.*) Vat. Cod. p. 166. *Reisk.* Anth. p. 14. nr. 430. (*Fischer.* nr. XI. p. 479.) Laudatur a *Suida* in Δυσηχὴς Tom. I. p. 635. ubi ῥυσαμένη et δυσηχέος legitur, ut est ap. *Barnesium*. *Homer.* Il. β. 686. ἀλλ' οἵγ' οὐ πολέμοιο δυσηχέος ἐμνώοντο. Hoc *Anacreontis* distichon fortasse obversabatur *Mnasalcae* in Ep. IV. ἤδη τῇδε μένω πολέμου δίχα, καλὸν ἄνακτος στέρνον ἐμῷ νώτῳ πολλάκι ῥυσαμένα.

IX. (*LXXVII.*) Vat. Cod. p. 166. *Reiske* in Anthol. nr. 431. p. 14. (*Fischer.* nr. XVI. p. 485.) Post Διόνυσε in membranis legitur δίδου, sed inductum, et ἀγλαῶν. *Barnesius* doricae dialecti formas mutavit. — Ἐχεκρατίδας. „Sitne hic Echecratides, Thessaliae princeps, idem cum „illo Echecratida Larissaeo, de quo quae refert *Pausan.* „X. 16. p. 836. efficiunt, eum perantiquum esse, dixe„rint alii.“ *Reiske.* Echecratem, a Lapithis oriundum, commemorat *Herodot.* L. V. 19. p. 419. 86. Ejusdem nominis Thessalum inter Ptolemaei milites *Polyb.* V. 63. 11.

¶. 118.] *X.* (*LXXVIII.*) Vat. Cod. p. 166. Anth. *Reiskii* nr. 432. p. 14. (*Fischer.* nr. XVII. p. 486.) Timonax, artis palaestricae, ut videtur, magister, ante vestibulum aedium suarum in Mercurii honorem sive Hermam, i. e. quadratam columnam, sive aram collo-

caverat. Hoc monimentum praetereuntes alloquitur, eosque hortatur, ut Timonacti Mercurium apprecentur propitium. Simul Timonax palaestrae studiosis operam suam promittit. Hoc memorabile. Inserviebat illa columna eidem usui, quem nostris artificibus tabulae aedibus appensae praestant. — V. 2. ὡς μ'. et ornamentum vestibuli et Mercurio honorem. Perperam *Maittaire*, qui hoc Epigr. cum ceteris edidit, ὡς δ' ἱερατεῖς legebat. — V. 3. κλείοντι *Reisk.* qui *janitori* vertit. Vitium ex cod. correxit *Valcken.* ad Hippol. p. 287. E. Idem p. 166. A. B. formam καθέσσατο illustrans, prius distichon cum parte v. tertii excitavit.

XI. (*LXXIX.*) Vat. Cod. p. 205. *Reiskius* in Anth. nr. 543. p. 65. (*Fischer.* nr. XX. p. 488.) Tellias quidam ex Euonymorum tribu, Mercurio dona dedicans, suavem sibi et tranquillam vitam precatur. — V. 1. Codex legit: τελλαιαι ἱμερόεντα β. In schedis Dorvill. Τέλλιος legitur. Admodum probabilis est *Reiskii* emendatio, Τελλία, quam *Br.* recepit. Τελλίας Phocensium dux commemoratur ab *Herodoto* VIII. p. 632. et *Pausan.* X. 1. p. 800. Syracusanus ap. *Thucyd.* VI. 103. Is autem, quem *Athenaeus* laudat L. I. p. 4. A. (vid. *Reisk.*) non Τελλίας scribendus erat, sed Γελλίας, ut docuit *Casaubon.* p. 12. 24. Cf. *Wesseling.* ad *Diodor. Sicul.* L. XIII. 83. p. 608. — Εὐωνυμέων. Vide *Stephan. Byz.* v. Εὐωνυμία, et *Meurs.* de Pop. Att p. 35. — ἀγαθῆς dedit *Barnesius.*

XII (*LXXX*) Vat. Cod. p. 229. Planudea p. 197. St. 286. W. Hoc et sqq. Epigrammata, ultimo excepto, exhibet *Ursinus* in Lyr. Fr. p. 141. sq. (*Fischer.* p. 469. nr. I.) Timocritum, hoc distiсho celebratum, *Barnesius* in Vit. Anacr. §. VI. pro Teïo habet, qui pro Abderis, nova patria, contra Thracas pugnans perierit. Quod autem *Anacreon* dicit, Martem non fortibus, sed ignavis parcere, idem sic enuntiavit *Sophocles* in Phil. 436.

πόλεμος οὐδέν' ἄνδρ' ἑκὼν Αἵρει πονηρὸν, ἀλλὰ τοὺς χρηστοὺς ἀεί. et *Aeſchylus* ap. *Stob.* p. 356. 28. ἀλλ' Ἄρης φιλεῖ γ' ἀεὶ τὰ λῷστα πάντ' ἀμᾷν στρατῷ. ut haec emendavit *Valckenar.* in Diatr. p. 225. B. quem vide.

XIII. (*LXXXI.*) Vat. Cod. p. 241. Planud. p. 197. St. 287. W. (*Fiſcher.* nr. II. p. 470.) In Agathonem, fortiſſimum virum, in pugna pro Abderis interfectum. Prius diſtichon laudat *Suidas* in αἰνοβίας Tom. I. p. 653. Alterum in ἠνάρισεν T. II. p. 62. — V. 3. *Urſinus* p. 142. τοιόνδε νέκυν, male. Planudeae lectionem tuetur Cod. Vat. et *Suidas*, ap. quem recte ἠνάρισε. Vulgo ἠνάρισεν. — Στροφάλιγξ proprie de pulveris turbine. ἐν στροφάλιγγι κονίης *Homer.* Il. φ. 503. In Oraculo ap. *Suidam* v. Ἰουλιανός· ἀμφὶ θυελλείῃσι κυκώμενον ἐν στροφάλιγξι. *Apollon. Rhod.* L. IV. 140. καπνοῖο στροφάλιγγες. — Ἄρης ἠνάρισε. ut ap. *Homer.* Il. ε. 844. τὸν μὲν Ἄρης ἐνάριξε μιαιφόνος. quem locus *Fiſcherus* comparavit.

XIV. (*LXXXII.*) Vat. Cod. p. 245. ſq. Planud. p. 244. St. 355. W. (*Fiſcher.* p. 471. nr. III.) In Cleenoridam, qui naufragio perierat, dum patriae deſiderio ductus navigationem tempore non ſatis opportuno ſusceperat. — V. 2. Cod. Vat. θαρσήσαντι. — Νότου λαίλαπι. *Homer.* Il. λ. 306. ἀργέσταο Νότοιο βαθείῃ λαίλαπι. — V. 3. Pro ὥρη *Caſaub.* αὔρη conjicit in not. mſc. — σ' ἐπέδησεν *Barneſ.* Pro ἀνέγγυος Cod. Vat. ἀνέγχυος. Laudat hunc verſ. ubi de voce ἀνέγγυος disputat *Waſſe* ad Thucyd. III. c. 46. Commiſerat ille, quem *Anacreon* hic celebravit, navigium Noto, quo vento in mediterraneo mari navigantibus nullus eſt periculoſior. (*Horat.* I. Carm. XXVIII. 21. 22.) Hic tempeſtas orta eum *cohibuit*, πέδησεν, quominus iter inſtitutum conficeret. Haud ſcio, an hunc locum expreſſerit *Iſidorus Aeg.* Ep. IV. T. II. p. 474. — V. 4. ἀμφ' ἱμερτήν. Vulgo. ἀφ'; quod conjectura aſſecutus eſt *Huetius* p. 23. Vatic. con-

firmat. *Barnesius* ἐφ' exhibuit, ex emend. *Stephani* ad Anacr. p. 110.

¶. 119.] *XV.* (*LXXXIII.*) Vat. Cod. p. 165. Planudea p. 301. St. 441. W. Alterum distichon *Reiskius* exhibet in Anth. nr. 423. p. 12. particulam epigrammatis esse non animadvertens. (*Fischer.* nr. IV. p. 472.) Subscripti fuisse videntur hi versiculi tabulae, in qua tres mulieres, Baccharum ornamenta gerentes, exhibitae erant. *Brunckius* expressit textum Planudeae. — V. 1. αὐτῇ *Barnesius.* — V. 2. Γλαύκη τ' εἰς χορὸν ἐρχόμεναι. Vat. Cod. Hoc elegantius. Saltantium speciem gerebant illae mulieres. — V. 3. χωροῦσι, Διονύσῳ τε. *Reisk.* — κισσὸς, ipse thyrsus, hedera circumdatus. κίσσινον βάκτρον vocat *Eurip.* in Bacch. 363. et Ion. 216. Βρόμιος ἄλλον Ἀπολέμοις κισσίνοις βάκτροις ἐναίρει.

XVI. (*LXXXIV.*) Servavit *Athen.* XI. p. 463. A. unde *Stephanus* retulit in Append. Anth. Plan. p. 513. St. 18. W. In conviviis, tristium rerum memoria procul habita, uni laetitiae operam esse dandam.

Praeterea in Cod. Vat. *Anacreonti* tribuuntur Epigr. a *Brunckio* inter ἀδέσποτα relata nr. CCXXVII. (ap. *Fischer.* nr. V. p. 473.) et CCXXVIII. (*Fischer.* nr. VI. p. 474.)

SIMONIDIS CEI
ET ALIORUM EJUSDEM NOMINIS POETARUM RELIQUIAE.

I. *Ex Lyricis.*

¶. 120.] *I.* Servavit *Stob.* in Flor. Tit. XCVI. p. 527. Gesn. 401. Grot. sine lectionis diversitate. *Ursinus* p. 170. Ne deorum quidem filios, priscos illos heroas, vitam mo-

lestiis et periculis immunem egisse. *Antip. Sidon.* Ep. LXVII. de Orpheo agens: τί φθιμένοις στοναχεῦμεν ἐφ' υἱάσιν, ἀνίκ' ἀλάλκειν τῶν παίδων Ἀΐδην οὐδὲ θεοῖς δύναμις. Cf. *Callini* Eleg. v. 12. 13.

II. Ex *Simonidis* Threnis, unde etiam praecedens fragm. decerptum videtur, secundum *Stob.* Tit. XCIII. p. 558. Gesn. 433. Grot. Versus *Brunckius* aliter constituit in Gnomicis p. 100. et quaedam ex Codd. mutavit. Duos versus priores in tres divisit, qui anapaestici sunt:

ἄνθρωπος ἐὼν, μήποτε φήσῃς,
ὅ ττι γενήσεται,
μηδ' ἄνδρα ἰδὼν, ὅσον ἔσσεῖται
χρόνον — — —

V. 1. *Grotius* γὰρ inseruit, quod non agnoscit Cod. *Br.* unde ἐσσεῖται pro ἔσσεται sumtum. Pro γενήσεται vulgo γίνεται legitur. Hoc fragm. respexit *Phavorinus* ap. *Stobaeum* p. 562. 4. ἄνθρωπος ὢν μηδέποτε φῇς, ὅ τι γίνεται αὔριον, μηδ' ἄνδρα ἰδὼν ὄλβιον, ὅσον χρόνον ἔσεται· ἀλλὰ μηδ' οἶκον, ὥσπερ ἀμέλει (ἐν μέλει emend. *P. Leopardus* Em. X. 10. p. 262.) ὁ ποιητὴς τὴν τῶν Σκοπάδων ἀθρόαν ἀπώλειαν διεξέρχεται. Hinc intelligimus, carmen, unde haec ducta sunt, scriptum fuisse in Scopadarum interitum, de quo *Cicero* II. de Orat. 86. *Quintil.* Instit. Or. XI. 2. *Scopam, nobilem Thessalum, periisse in eo convivio constat: adjicitur sororis filius: putant et ortos plerosque ab illo Scopa, qui major aetate fuerit.* Ex *Phavorini* autem loco fere suspiceris, olim lectum fuisse ap. *Simonidem*:

— — μήποτε φήσῃς,
αὔριον ὅ ττι γενήσεται — —

quo vis sententiae augetur. *Antiphil.* Ep. XLIIII. πάντα λόγον πεφύλαξο τὸν αὔριον. — V. 4. μυίας. Frequenter poëtae fugam temporis comparant volucribus. *Philostrat.* Epist. LXIII. p. 944. τὸ μὲν γὰρ ἄξθ τῆς ὥρας παρελήλυθεν,

ὅσον τι πτηνὸν καὶ ἄπιστον. *Theognis* v. 963. αἶψα γὰρ, ὥστε νόημα, παρέρχεται ἀγλαὸς ὥρα· Οὐδ' ἵππων ὁρμὴ γίγνεται ὠκυτέρη. Verbo μετάστασις in hac re utitur *Euripides* in Oedip. ap. *Stob.* p. 560. πολλὰς γὰρ ὁ δαίμων τοῦ βίου μεταστάσεις Ἔδωκεν ἡμῖν.

III. In *Stobaei* Floril. CXVII. p. 597. Gesn. 487. Grot. Junctim cum duobus hexametris, qui hoc fragmentum ap. *Stobaeum* praecedunt, sed *Simonidis* non sunt, illud exhibet *F. Ursin.* in Fr. Lyr. p. 168. Pro δασπλῆτα ante *Grotium* legebatur λασπλῆτα. Verbum δασπλὴς, quod de Furiis usurpavit *Homerus* Od. ο. 234. a serioribus poëtis ad quascunque res infestas, atroces terribilesve traductum est. *Simonidis* locum, in quo de Orci faucibus agitur, attigit *Ruhnken.* in Ep. Crit. II. p. 155. sq. et *Intrpp. Hesychii* v. δασπλῆτα.

IV. *Grotius Stob.* Flor. CXXII. p. 495. hoc fragmentum, quod in edit. Gesneriana desideratur, e Codice protulit.

¶. 121.] *V.* *Stob.* Flor. CXX. p. 606. Gesn. 495. Grot.

VI. Hujus versiculi sedem ad hunc usque diem frustra quaesivi.

VII. „Venustum hoc fragmentum servavit *Dion.* „*Halic.* de Struct. Or. p. 258. ed. *Jac. Upton.* cujus pau„cula habet *Athenaeus* p. 396. E. Quum parum dili„genter a me curatum sit, quae prave sunt posita, hic „emendabo:

„ὅτε λάρνακι ἐν δαιδαλέᾳ ἄνεμος
„βρέμῃ πνέων, κινηθεῖσά τε λίμνα,
„δείματι ἤριπεν, οὐδ' ἀδιάντοισι
„παρειαῖς, ἀμφί τε Περσεῖ βάλε
„φίλαν χέρα, εἶπέν τε· ὦ τέκος,
„οἷον ἔχω πόνον· τὺ δ' ἀωτεῖς, γαλαθηνῷ τ'
„ἤτορι κνώσσεις — — —

„δείματι ἤριπεν ad Danaën refertur, cujus facta mentio „in ptoxime praecedentibus verſibus, qui deſiderantur, „non ad λίμνα, quocum conjunxit interpres, qui hunc „locum male reddidit.“ *Brunckii* verba ſunt, qui hos verſus maximam partem ad *Schneideri* mentem conſtituit. Danaë loquitur, quam Acriſius ſimul cum Perſeo ciſtae incluſam fluctibus tradiderat. Cf. *Schol. Apollon. Rhod.* L. IV. 1091. *Apollodor.* L. II. 4. 1. p. 94. — V. 1. λάρνακα ciſtam Danaës etiam *Apollodorus* vocat. Cf. *Theocrit.* Eid. VII. 84. In ed. Aldina corruptiſſime legitur: ὅτι λ. ἐ. δαιδαλαλία ἄνεμός τ' ἐμῷ πνέων. Pro βρέμῃ Cod. Reg. et Colb. τε μήν. Mox *Urſinus* notavit, eſſe, qui κινηθεῖσά τε πρύμνα κύματι ſive κύμβα κύματι legeret. Nulla opus eſt mutatione. Pro ἤριπεν alii ἔριπεν, alii ἔρειπεν legunt. — Deinde οὔτ' ἀδίαν ταῖσι π. *Ald.* ἀδιάνταισι *Sylburg.* — V. 4. βάλλε φ. χέραν. *Ald.* Prius ſervavit *Sylburg.* — V. 5. ὦ τέκνον. *Urſin.* — V. 6. οὐδ' αὐταῖς ἐγαλασθηνωδεῖ δεικνοώσσεις ἐν ὰ. δούνατι. Aldin. σὺ δ' αὖτε γαλαθηνῷ ἤτορι κνώσσεις. *Sylburg.* et *Urſin.* Laudat hunc locum *Athen.* L. IX. p. 396 E. Σιμωνίδης δὲ ἐπὶ τοῦ Περσέως τὴν Δανάην ποιεῖ λέγουσαν· ὦ τέκος, οἷον ἔχω πόνον· σὺ δ' αὖτε εἰς γαλαθηνῷ δ' ἤτορι κνώσσεις. Quem locum *Caſaubonus* ſic emendavit, ut ap. *Brunckium* habetur. ἀωτεῖς dictum ad imitationem *Homeri* Il. κ. 159. τί πάννυχον ὕπνον ἀωτεῖς; Vide *Heſych.* v. ἀωτεῖς. — V. 9. κυανέῳ τε δ. τὰ δὲ εἰς αὐαλ. Ald. τὸ δ' αὖ. *Sylb.* — V. 12. φθόγγον. Ald. — V. 13. πρόσωπον καλόν. Vocandi caſu accepit *Upton.* Vocem πρόσωπον bis poſuit *Aldus* et ante et poſt καλόν. — V. 14. ἦ κέ κεν ἐ. ῥ. λεπτῶν. Ald. λεπτῶν etiam eſt in Codd. Reg. et Colbert. — *Schneiderus*, qui hoc fragmentum in linguam vernaculam transtulit ad calcem libri: *Verſuch über Pindars Leben*, p. 138. ſq. acute conjecit ὑπήκουσας ἄν, κ. — V. 17. εὗδε τῷ δε π. εὗδε τῷ ἄ. Ald. *Alcman* ap. *Apollon. Soph.* v. Κνώδαλον· εὕδουσι δ' ὀρέων κορυφαί τε καὶ φάραγγες. *Theocrit.* Eid. II.

38. ἠνίδε, σιγᾷ μὲν πόντος, σιγῶντι δ' ἀῆται. — V. 18. ματαιοβουλία. *Confilia eorum, qui me in haec mala conjecerunt, per te, fumme Jupiter, fruftra cadant.* — V. 20. εὔχομαι κνοφιδίκας σύγγνωθί μοι. Ald. Δίκας σύγγνωθί μοι. Cod. reg. Verbum σύγγνωθι vulgo omittitur. Laborat hic verfus. — Ceterum totum hoc fragmentum *Hermannus* de Metris p. 452. reftituit fic:

ὅτε λάρνακι ἐν δαιδαλέᾳ ἄνεμος
βρέμῃ πνέων, κινηθεῖσά τε λίμνα,
δείματι ἔριπεν, οὔτ' ἀδιάντοισι παρειαῖς,
ἀμφί τε Περσεῖ βάλε φίλαν χέρα,
εἶπέν τε· ὦ τέκος,
οἷον ἔχω πόνον!
σὺ δ' ἀωτεῖς, γαλαθηνῷ τ' ἤτορι κνώσσεις
ἐν ἀτερπεῖ δώματι, χαλκεογόμφῳ τε,
νυκτιλαμπεῖ, κυανέῳ τε δνόφῳ·
σὺ δ' αὐαλέαν ὕπερθε τεὰν κόμαν βαθεῖαν
παριόντος κύματος οὐκ ἀλέγεις,
οὔτ' ἀνέμου φθόγγων, πορφυρέᾳ
κείμενος ἐν χλανίδι πρόςωπον καλόν.
εἰ δέ τοι δεινὸν τό γε δεινὸν ἦν,
καί κεν ἐμῶν ῥημάτων
λεπτὸν ὑπεῖχες οὖας.
κέλομαι, εὗδε βρέφος,
εὑδέτω δὲ πόντος,
εὑδέτω ἄμετρον κακόν.
ματαιοβουλία δέ τις φανείη,
Ζεῦ πάτερ, ἐκ σέο·
ὅτι δὴ θαρσαλέον ἔπος, εὔχομαι
τεκνόφι δίκας μοι.

¶. 122.] *VIII.* Hos verfus fine auctoris nomine excitat *Plutarchus* T. II. p. 456. C. his additis: καὶ ὁ Μαρσύας, ὡς ἔοικε, φορβιᾷ τινι καὶ περιστομίοις βίᾳ τοῦ πνεύματος τὸ ῥαγδαῖον ἐγκαθεῖρξε καὶ τοῦ προςώπου κατεκόσμησε τὴν ἀνω-

μαλίαν. In his verbis miror *Wyttenbachium* non offendiſſe ad βίᾳ, quod mihi quidem delendum videtur, utpote ortum ex poſterioribus ſyllabis verbi φορβιᾷ. Eodem modo peccatum eſt ap. *Athen.* L. IX. p. 374. C. πολλαὶ τῶν ἀλεκτρυόνων Ὑπηνέμια βίᾳ τίκτουσιν ὠὰ πολλάκις. Dele βίᾳ, et ſenarium numeris ſuis reſtitueris. — Noſtros autem verſus *Tzetza* vindicavit *Simonidi* in Chil. I. 373. Agitur in iis de φορβειᾷ ſive capiſtro, quo Marſyas ſibi, pro tibicinum more, os et genas ſolebat conſtringere. Illuſtravit hunc morem, noſtri loci non immemor, *Salmaſius* in Exerc. Plin. p. 585. B. et *Cuperus* in Obſſ. L. I. XII. p. 102. ſq. Notiſſimi ſunt verſus *Sophoclis* ap. *Ciceron.* ad Attic. L. II. 16.:

φυσᾷ γὰρ οὐ σμικροῖσιν αὐλίσκοις ἔτι,
ἀλλ' ἀγρίαις φύσαισι, φορβειᾶς ἄτερ.

Quos tractavit *Toupius* ad *Longin.* § III. p. 277. ſq. — *Plutarchus* pro προσήρμοσεν legit συνήρμοσεν, idque verius eſſe videtur.

IX[a]. (Ex Lection. p. 18.) Hoc quoque ſervavit *Tzetza* in Chil. I. 310. *Urſinus* in Fr. Lyr. p. 171. De Orpheo agitur. *Simonidis* verſus obverſabantur *Apollonio Rhod.* L. I. 569. τοῖσι δὲ φορμίζων εὐθήμονι μέλπεν ἀοιδῇ Οἰάγροιο πάϊς — τῇδε βαθείης Ἰχθύες ἀΐσσοντες ὕπερθ' ἁλὸς, ἄμμιγα παύροις Ἄπλετοι, ὑγρὰ κέλευθα διασκαίροντες ἕποντο. — V. 4. haud ſcio an melius legatur:

καλᾶς ὑπ' ἀοιδᾶς.

Vide ad *Erinnae* Ep. III. 5.

IX[b]. Ex *Athenaeo* L. IV. p. 172. E. recepit *Urſinus* in Fragm. Lyr. p. 174. Ductum videtur ex Hymnis in honorem victorum ſcriptis. Reſpexit *Simonides* ad locum *Steſichori*:

θρώσκων μὲν γὰρ Ἀμφιάραος,
ἄκοντι δὲ νίκασεν Μελέαγρος.

De quo disputavit *Suchfort* ad Fragm. Stesichori p. IX. sqq. qui acute suspicatur, referendos esse hos versus ad ludos funebres in Peliae honorem ab Argonautis celebratos. Conf. Hygin. Fab. CCXXXVII. – Ἄναυρον. Fluvius prope Iolcum, de quo *Apollon. Rhod.* I. 9. Ἰήσων χειμερίοιο ῥέεθρα κιὼν διὰ ποσσὶν Ἀναύρου. Vide *Casaubon.* ad *Strabon.* L. IX. p. 667. A. Quod *Simonides* ad *Homeri* testimonium provocat, ad Meleagri in hasta jaculanda peritiam referri nequit; certe in loco celeberrimo de Meleagro Il. ι. 523. sqq. nihil ejusmodi commemoratur. Alia quaedam de eo praecellisse videntur in versibus, qui perierunt.

X. Ap. *Diogen. Laert.* L. I. p. 56. ed. Meib. *Ursinus* p. 170. Respicit *Simonides* versus *Cleobuli Lindii*, supra positos p. 76. eumque valde vituperat, quod monimentum, hominum manibus factum, cum rebus divinis componere ausus sit. — V. 3. in ed. Lips. post εἰαρινοῖς comma pone. — V. 6. Vulgo ap. *Diogen.* ἀντιθεμένον στήλας, in antiquis autem editionibus ἀντιθετοῦμενος στήλας. In Codd. *Stephani* ἀντιθέντα μένος τάλας. Unde ei facile erat, genuinam lectionem restituere.

XI. *Stobaei* Flor. T. CI. p. 550. Gesn. 425. Grot. ubi *Scleriae* tribuitur. Sine auctoris nomine profert *Athen.* L. XV. p. 694. E. nec satis certum antiquitus ejus auctorem fuisse, apparet ex loco *Anaxandridis* comici ab eodem allati:

ὁ δὲ σκόλιον εὑρὼν ἐκεῖνος, ὅςτις ἦν,
τὸ μὲν ὑγιαίνειν — —

Fuerunt, qui *Epicharmo* tribuerent, ut apparet ex Schol. Msc. ad *Platonis* Gorgiam ap. *Koenium* ad Greg. de Dial. p. 155. et in *Bandini* Catal. Bibl. Laurent. T. III. p. 272. Ipse enim *Plato* auctoris nomen reticuit in Gorgia §. 7. p. 39. ed. *Findeisen.* Οἴομαι γάρ σε ἀκηκοέναι ἐν τοῖς συμποσίοις ᾀδόντων ἀνθρώπων τοῦτο τὸ σκόλιον· ἐν ᾧ

καταρι-

καταριθμοῦνται ᾄδοντες, ὅτι ὑγιαίνειν μὲν ἄριστόν ἐστι· τὸ δὲ δεύτερον, καλὸν γενέσθαι· τρίτον δὲ, ὥς φησιν ὁ ποιητὴς τοῦ σκολιοῦ, τὸ πλουτεῖν ἀδόλως. Non magis *Simonidem* nominavit idem de Legibus L. I. p. 631. C. et L. II. p. 661. A. ubi hujus Scolii argumentum breviter affert. Cf. *Suid.* v. Ἀρχίας. Ad *Simonidem* auctorem retulit *Clemens Alex.* Strom. IV. p. 573. 32. et qui eum sequitur *Theodoretus* Serm. II. p. 63. sq. Huic accedit *Scholiast.* Luciani de Lapsu inter Sal. §. 6. T. III. p. 292. ed. Bip. — In singulorum verborum lectione admodum variatur. — V. 1. θνητῷ om. *Clemens.* In Schol. *Luciani* θνητῷ ἀνδρί, ordine inverso. — Sententiam eandem et elegantius etiam extulit poëta ap. *Sext. Empir.* adv. Math. XI. p. 700. Σιμωνίδης γὰρ ὁ μελοποιός φησι, μηδὲ καλᾶς σοφίας εἶναι χάριν, εἰ μή τις ἔχοι σεμνὴν ὑγείαν. — V. 2. καλοφυὰν *Athen.* φυὰν καλὸν Schol. *Luc* εὐφυᾶ καλὸν *Clemens.* Apud *Stobaeum* uterque versus sic legitur, ut ap. *Br.* — ¶. 123.] V. 3. τὸ τρίτον δὲ πλουτεῖν ἀδόλως καὶ τὸ τέταρτον συνηβᾶν μετὰ τῶν φίλων. *Athen.* et *Schol. Platon.* τρίτον δὲ πλ. ἀδ. *Clemens*, reliquis omissis. Fere, ut *Athenaeus*, habet Schol. *Luc.* nisi quod omisso τὸ et δὲ legit πλουτέειν et ἡβᾶν. In *Stobaeo Gesneri*: τρίτον δὲ πλ. ἀ. εἶτα τ. ἡβᾶν μετὰ τ. φ. *Brunckius* secutus est *Grotium*, qui verba transposuit, ut versus efficeret Phalaecios. Sed facti poenituisse videtur *Brunckium*, qui ad calcem *Anacreontis* Argentor. 1786. Gesnerianam lectionem restituit. *Athenaei* lectiones reducendas esse, uno συνηβᾶν in ἡβᾶν mutato, demonstravit *Hermannus* de Metris p. 415.

XII. Servavit *Athen.* L. XII. p. 512. D. neglecto dorismo in θνητῶν et ζηλωτός. Doricas formas dedit *Ursinus* p. 173. His simillima sunt illa *Mimnermi*: Τίς δὲ βίος, τί δὲ τερπνὸν ἄτερ χρυσέης Ἀφροδίτης; Τεθναίην, ὅτ᾽ ἐμοὶ μηκέτι ταῦτα μέλοι.

XIII. Exſtat apud *Plutarchum* in Conſ. ad Apollon. T. II. p. 107. B. *Urſinus* p. 172. — Hoc quoque fragmentum ex Threnis videtur deſumtum. ἄπρηκτοι μελη:δόνες dictum, ut πόνος ἄπρηκτος ap. *Apollon. Rhod.* I. 246. quod illuſtravit *Ruhnken.* Ep. crit. II. p. 194. — In Analectis *Br.* μελεδόνες ex Urſino dederat; quod correxit in Lect. p. 18. — V. 3. αἰῶνι παύρῳ. Haec fortaſſe obverſabantur *Luciano* Ep. XXVI. καὶ γὰρ βιότοιο μετέσχον παύρου, καὶ παύρων τῶν βιότοιο κακῶν. — V. 4. ἄφυκτος ὁμῶς eſt in plurimis *Plutarchi* Codd. Quidam et vett. editt. ἄφυκτ' ὠμός. Mors inevitabilis capitibus noſtris impendet, ἐπικρέμαται, ut ap. *Mimnerm.* Fr. IV. γῆρας ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπικρέμαται. *Apollon. Rhod.* III. 483. πάντεσσιν ἐπικρέμαθ' ἧμιν ὄλεθρος. Hujus generis exempla collegit *Weſſeling.* ad Diodor. Sic. T. II. p. 120. 60.

XIV. Legitur ap. *Clement. Alex.* Strom. IV. p. 585. *Urſinus* p. 171. Praeclarus locus de Virtute in alta rupe collocata, quo neminem, niſi multis laboribus exhauſtis, pervenire dixit *Heſiodus* in loco illuſtri 'Ε. καὶ 'Ημ. 265.:

> Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν
> ἀθάνατοι· μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐπ' αὐτὴν,
> καὶ τρηχὺς τὸ πρῶτον· ἐπὴν δ' εἰς ἄκρον ἵκηαι,
> ῥηϊδίη δὴ ἔπειτα πέλει, χαλεπή περ ἐοῦσα.

Confer inprimis *Maximum Tyrium* Diſſ. XXXIX. 3. p. 235. ſq. et *Euſebii* fragmentum ap. *Stobaeum* in Ecl. Phyſ. L. II. p. 206. quod emaculare conati ſumus ad calcem Animadv. in Stobaeum p. 303. ſqq. — V. 1. νέειν eſt in ed. Oxon. quamvis a *Stephano* certa emendatione correctum. — δυςαμβάτοις ἐπὶ πέτραις. Viam ad virtutis arcem deſcribens *Euſebius*, τὸ δὲ μετὰ τοῦτο, inquit, ἔστιν ὀρθή τε καὶ ὀρεινὴ μέχρι τῆς ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν αὐτοῦ τοῦ καλοῦ, ἐπ' ἣν ἀνελθὼν ἐν τοῖς καλλίστοις ἔσεαι, καὶ θέῃ ἄλλων τε μυρίων ἀγαθῶν — ἀτὰρ δὴ καὶ φωτὸς παντὸς τοῦ λοιποῦ κάλλει μυρίῳ προήκοντος. Sic haec emendanda ſuſpi-

cor. Inepta vero est lectio apud nostrum θοὰν, quod quem sensum habere possit, non video. Etiam νῦν videtur depravatum. Vide sis, an *Simonides* scripserit:

δυςαμβάτοις ἐπὶ πέτραις· ἔνθα δέ
μιν φανόντα χῶρον ἁγνὸν ἀμφέπειν.

Virtutem in rupibus aditu difficillimis habitare; ibi autem regionem luce collustratam tenere ait. φαιόν. τὸ φαινόμενον. φωτεινὸν καὶ λαμπρόν. φαιόντα. λάμποντα. *Hesych.* Locum, ubi omnes virtutes habitant, φωτὶ πολλῷ καταλαμπόμενον esse ait *Cebes* p. 28. *Lactant.* Div. Instit. VI. 3. *Et quidem philosophi alteram* (viam) *virtutum esse voluerunt, alteram vitiorum, eamque, quae sit assignata virtutibus, primo aditu esse arduam et confragosam; in qua si quis, difficultate superata, in summum evaserit, habere eum de cetero planum iter, lucidumque amoenumque campum, et omnium laborum suorum capere fructus uberes et jucundos.* Conf. etiam *Silium Ital.* XV. 101. sqq. et quos praeterea laudavit *Elsnerus* in Obss. sacris Tom. II. p. 469. sq. — Posteriores tres versus *Brunckius* in hunc modum emendandos esse censebat:

οὐ πάντων βλεφάροις θνατῶν ἔσοπτος·
οὐδ' ᾧ μὴ δακέθυμος ἱδρὼς ἐνδόθεν
μόλῃ, ἵκοιτ' εἰς ἄκρον ἀνδρείας.

Vix tamen putaverim, *Simonidis* locum hac emendatione integrum praestari. Quid enim est, quaeso, sudor ἐνδόθεν μολών? Corrigendum suspicor:

— ᾧ μὴ δακέθυμος ἱδρὼς στῆθόςδε
μόλῃ — — —

Cui non sudor creberrimus in pectus destillaverit. Hoc ne quis insolentius dictum existimet, eodem modo dixit *Leonidas Tarent.* Ep. XLVII. 5. αἰδοῖ πάντα πρόσωπ' ἐρυθαίνομαι· ἐκ δὲ μετώπου ἱδρὼς πιδύων στῆθος ἐπισταλάει. *Va-*

lerius Aedituus ap. *Gellium* N. A. XIX. 9. *Per pectus miserum manat subito mihi sudor.* — Jam vide, quomodo totum hoc fragmentum constituerit *Gilbertus Wakefield* in Silv. crit. T. II. p. 29.:

Ἔστι τις λόγος, τὰν Ἀρετὰν ναίειν
δυσαμβάτοις ἐπὶ πέτραις· νῦν τέ μιν
θεῶν χῶρον ἁγνὸν ἀμφέπειν·
οὐδ' ἔτι πάντων βλεφάροις θνατῶν
ἔσοπτος, εἰ μὴ δακέθυμος ἱδρὼς ἔσθ' ὅταν
πόνων ἵκητ' ἐς ἄκρον ἀνδρείας.

XV. Servavit *Diodor. Sic.* L. XI. 11. Tom. I. p. 412. unde *Stephanus* recepit in Fragm. Poët. p. 279. omissis tribus postremis versibus inde a *μαρτυρεῖ.* Integrum exhibet *Ursin.* p. 171. Est hoc fragmentum ex Hymno in eos, qui ad Thermopylas gloriosam mortem obierant. Fortasse fr. X. eodem referri debet. — V. 1. nonnulli Codd. *Θερμοπύλαισι* legunt, et v. seq. *καλὸς δὲ π.* — ¶. 124.] V. 4. *προγόνων μνᾶστιν.* Qui magnis facinoribus illustrantur, majorum memoriam eadem opera inter mortales renovant. Hinc *Plato* in Menexen. p. 235. A. epitaphiorum auctores, ait, *γοητεύουσιν ἡμῶν τὰς ψυχὰς καὶ τὴν πόλιν ἐγκωμιάζοντες — καὶ τοὺς τετελευτηκότας ἐν τῷ πολέμῳ καὶ τοὺς προγόνους ἡμῶν ἅπαντας τοὺς ἔμπροσθεν.* Conf. *Lysiam* in Epitaph. p. 54. et 58. ed. *Reisk.* Nolim tamen ex his et similibus locis patrocinari ineptae lectioni *προγόνων*, quam a doctis viris tamdiu tolerari potuisse, miror. Vitium primus, ni fallor, animadvertit *Hermannus* de Metris p. 453. ubi *πρὸ χοῶν* emendavit. Similiter eundem locum tentavit *Eichstaedt* in Ephem. Jenens. (A. L. Z.) an. 1797. nr. 87. p. 690. qui *Simonidis* verba a *Plutarcho* expressa esse suspicatus Tom. II. p. 114. D. *πρὸ γόων* corrigit. Chaeronensis autem philosophi verba haec sunt: *οὐδεὶς ἀγαθὸς ἄξιος θρήνων, ἀλλ' ὕμνων καὶ ἐπαίνων, οὐδὲ πένθους, ἀλλὰ μνήμης εὐκλεοῦς, οὐδὲ*

δακρύων ἐπωδύνων, ἀλλ' ἀστείων [θείων] ἀπαρχῶν. Elegantem hanc correctionem quominus certam putem, efficiunt alia quaedam loca, in quibus non minus manifesta est *Simonidis* imitatio, quaeque suadere videntur, ut legas:

ἀγήρως δὲ μνᾶστις, ὁ δ' οἶκτος
ἔπαινος.

Immortalis est eorum memoria, nec luctus eos et lamentatio, sed laus et gloria sequitur. Loca, quibus huic conjecturae probabilitatem conciliari posse puto, haec sunt. *Lysias* in Epitaph. p. 130. *Reisk.* Καὶ τοίγαρ ἀγήρατοι μὲν αὐτῶν αἱ μνῆμαι, ζηλωταὶ δὲ ὑπὸ πάντων ἀνθρώπων αἱ τιμαί· οἳ πενθοῦνται μὲν διὰ τὴν φύσιν, ὡς θνητοί, ὑμνοῦνται δὲ διὰ τὴν ἀρετήν, ὡς ἀθάνατοι. *Hyperides* ap. *Stob.* Flor. CXXIV. p. 615. οὐ γὰρ θρήνων ἄξια πεπόνθασιν, ἀλλ' ἐπαίνων μεγάλων πεποιήκασιν. εἰ δὲ γήρως θνητοῦ μὴ μετέσχον, ἀλλ' εὐδοξίαν ἀγήρατον εἰλήφασιν. *Thucydides* L. II. 43. κοινῇ γὰρ τὰ σώματα διδόντες, ἰδίᾳ τὸν ἀγήρων ἔπαινον ἐλάμβανον, καὶ τὸν τάφον ἐπισημότατον, οὐκ ἐν ᾧ κεῖνται μᾶλλον, ἀλλ' ἐν ᾧ ἡ δόξα αὐτῶν παρὰ τῷ ἐντυχόντι ἀεὶ λόγου καὶ ἔργου καιρῷ ἀείμνηστος καταλείπεται. Priscorum oratorum loca obversabantur *Aeliano* V. H. L. III. 25. καὶ ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος εὖ καὶ καλῶς ἀγωνισάμενοι τέλους ἔτυχον εὐκλεοῦς καὶ δόξαν ἑαυτοῖς ἀθάνατον ἀπέλιπον καὶ φήμην ἀγαθὴν δι' αἰῶνος. *Themist.* Orat. II. p. 28. A. ἐπαίνου τυχεῖν ἀγήρω τε καὶ ἀθανάτου. — V. 5. ἐντάφιον. Ex plurimis locis, quae *Wesselingius* ad Diod. S. T. I. p. 412. collegit de translata hujus vocabuli potestate, maxime huc facit *Polybius* L. XV. 10. οἱ μὲν ἀποθανόντες εὐγενῶς ἐν τῇ μάχῃ κάλλιστον ἐντάφιον ἕξουσιν τὸν ὑπὲρ πατρίδος θάνατον. Certatim vocem ἐντάφιον illustrarunt *Cuperus* in Obss. L. II. 9. *Perizon.* ad Aelian. L. I. 16. 2. *Olearius* ad Philostr. V. Soph. I. 16. 3. *Dorville* ad Charit. p. 421. — Cum sqq. comparandus est *Pindarus*, qui de laude ex Hymnis in victores redundante similia dixit in Pyth. VI. 10. sqq. —

V. 8. σηκὸς eſt locus circumſeptus et pro ſancto habitus. De ſepulturae loco *Euripid.* in Polyid. Fr. IX. μικρὸν γ' ἔλεξας βασιλικοῦ σηκὸν τάφου — Quod ad numeros hujus loci attinet, *Hermannus* l. c. verſus in hunc modum diſpeſcuit:

τῶν ἐν Θερμοπύλαις θανόντων
εὐκλεὴς μὲν ἁ τύχα, καλὸς δ' ὁ πότμος,
βωμὸς δ' ὁ τάφος, πρὸ χοᾶν δὲ μνᾶστις,
ὁ δ' οἶκτος ἔπαινος·
ἐντάφιον δὲ τοιοῦτον
οὔτ' εὐρὼς, οὔθ' ὁ πανδαμάτωρ
ἀμαυρώσει χρόνος, ἀνδρῶν ἀγαθῶν.
ὁ δὲ σηκὸς οἰκετᾶν
εὐδοξίαν Ἑλλάδος εἵλατο.
μαρτυρεῖ δὲ Λεωνίδας,
ὁ Σπάρτας βασιλεὺς, ἀρετᾶς μέγαν λελοιπὼς
κόσμον, ἀέναόν τε κλέος.

XV^a^. (Lectt. p. 25.) Exſtat ap. *Schol. Pindari* Nem. β. 17. p. 332. B. unde ſumſit *Tzetzes* ad *Lycophr.* p. 31. B. *Potterus* hoc fragmentum in hexametros digeſſit, quod ut facere poſſet, plura mutare neceſſe habuit Sed e *Simonidis* canticis deſumtum eſſe, non latuit *F. Urſinum* p. 174. — V. 2. κατάλογον et Κυλήνης. — V. 3. τέχ', quod *Br.*, metro poſtulante, in τέκεθ' mutavit. Verſus eſt dimeter jambicus acatalectus, qui anapaeſtum habet in ſecunda ſede et tribrachyn in quarta, quales ap. *Pindarum* multi.

XV^b^. (Lectt. p. 25.) Ex *Ariſtotelis* H. A. V. 9. p. 122. ed. Sylb. Hos verſus, item ex lyricis decerptos, in hexametros digeſſit *Kuſterus* ad Suid. T. I. p. 118. ſed vehementer elumbes. Aliam viam tentavit *Bocbartus* in Hieroz. T. II. L. VI. p. 861. qui elegos efficere conatus, multis inſertis, nonniſi vitioſos verſus procudit. Ex lyricis eſſe vidit *Urſinus* p. 175. Pro πινύσκῃ *Rubn-*

ken. Ep. crit. I. p. 38. corrigit τιτύσκῃ. ut ap. *Aratum* Phaen. 418. πολλάκι γὰρ καὶ τοῦτο νότῳ ἐπὶ σῆμα τιτύσκει Νὺξ αὐτή. Ad hos verſus reſpicit *Mich. Apoſtol.* Proverb. II. 51. diverſitatem ſententiarum de diebus Halcyoniis perſequens: Σιμωνίδης γὰρ ἐν Πεντάθλοις ἕνδεκά φησιν αὐτάς. Male. Legerat ap. auctorem, quem exſcripſit, ΙΑ, cum eſſet, ſive eſſe deberet ΙΔ.

II. *Ex Elegis.*

XVI. (XXII.) Sine auctoris nomine legitur in *Stob.* Excerpt. de Rer. Nat. Tit. III. p. 117. ed. Grot. *Simonidi* vindicant Codd. ap. *Heerenium* T. I. p. 28. In eadem pagina etiam aliud eſt ejusdem poëtae fragmentum, quod plenius protulit *Theophilus* ad Autol. II. p. 74.

XVII. (XXIII.) Servavit *Plutarch.* de Herodoti Malign. T. II. p. 872. D. E. ut, quem locum Corinthii in pugna ad Plataeas occupaviſſent, et quo eventu pugnaſſent, doceret. Addidit autem, quo gravius videretur teſtimonium: ταῦτα γὰρ οὐχ οἷον ἐν Κορίνθῳ διδάσκων, οὐδὲ ᾆσμα ποιῶν εἰς τὴν πόλιν, ἄλλως τε τὰς πράξεις ἐκείνας, ἐλεγεῖα γράφων, ἱστόρηκεν. Non ſemper tamen *Simonidem* tam bene ſenſiſſe de Corinthiis, apparet ex *Plutarchi* Themiſt. T. I. p. 252. ed. *Bry.* quos etiam contumelia affeciſſe putabatur poëta verſu: Κορινθίοις δ' οὐ μέμφεται τὸ Ἴλιον, ap. *Ariſtotel.* Rhet. I. 6. 24. de quo loco vide inprimis *Vaterum* in Animadverſſ. p. 41. ſqq. — V. 1. μέσσοι. *in media acie collocati erant.* *Simonides* Ephyraeos et Corinthios, tanquam diverſarum urbium incolas, diſtinguit. Vide *Strabon.* VIII. p. 521. C. — γέφυραν *Urſinus* et v. 2. ἴδρυες. — ¶ 130.] V. 3. πόλιν Γλαύκοις. Corinthum a Glauco fuiſſe conditam, dicit *Stephanus Byz.* v. Ἐφύρα, loco obſcuro et depravato. — Verſu ſq. „Lacuna eſt in *Plutarchi* textu οἵ . . . κάλλιστον,

„quam *F. Urſinus* explevit inſerendo καί. Sed voculae „οἳ καὶ prorſus ſupervacuae ſunt, et ſq. verſu χρυσοῦ non „habet, unde pendeat. Optima eſt Cl. *Reiskii* conjectura „ſcribentis: κρέσσονα καλλίστων μάρτυν ἔθεντο πόνων Χρυ„σοῦ — Ordo eſt: οἵτε πόλιν Κ. νέμοντες, καλλίστων πόνων „ἔθεντο μάρτυν κρείσσονα χρυσοῦ. Sic *Ariſtoteles* in Paeane: „καρπὸν φέρεις τ' ἀθάνατον, χρυσοῦ τε κρέσσω — — τιμήεντος, „ſi modo genuinum ſit. Quo ſenſu accipi debeat, mon„ſtrat ipſe *Simonides* in fragm. quod auctori ſuo aſſerit „Apollonii Lex. Homer.: ξεινοδόκων δ' ὤριστος ὁ χρυσὸς ἐν „αἰθέρι λάμπων." *Brunck.* Vide *Reiskii* Anim. in Gr. Auctores Vol. II. p. 528.

III. *Epigrammata.*

XVIII. (*XXIV.*) Vat. Cod. p. 275. Planud. p. 205. St. 298. W. Scriptum eſt in Tegeatas, fortiter pro patria pugnantes. Non facile dictu eſt, quod proelium huic epigrammati occaſionem dederit. Tegeatae ſaepiſſime cum Spartanis pugnaverunt, idque ſecunda fortuna, usque ad Croeſi tempora; tum enim Lacedaemonii ſuperiores fieri coeperunt. Quare cum in pugna Plataeënſi altercatio eſſet orta de loco, quem Tegeatae occupaturi eſſent, dixerunt: πολλοὶ μὲν γάρ τε καὶ εὖ ἔχοντες πρὸς ὑμέας ἡμῖν, ἄνδρες Σπαρτιῆται, ἀγῶνες ἀγωνίδαται, πολλοί τε καὶ πρὸς ἄλλους, ap. *Herodot.* IX. 26. p. 703. Brevi poſt pugnam Salaminiam Tegeatae una cum Argivis Mycenas invaſerunt, urbeque direpta agrum inter ſe diviſerunt. *Strabo* L. VIII. p. 377. *Simonidis* aevo duo praeterea proelia pugnata a Tegeatis commemorat *Pauſanias* L. III. 11. p. 233. prius ἐν Τεγέᾳ, πρὸς Τεγεάτας καὶ Ἀργείους μάχης Λακεδαιμονίοις συνεστώσης· ἐπὶ τούτοις δὲ ἐν Δικαιεῦσιν, Ἀρκάδων πάντων πλὴν Μαντινέων Λακεδαιμονίοις ἀντιτεταγμένων. Alteram hanc pugnam iterum commemorat L. VIII. 45. p. 692. *Herodotum* ſecutus

L. IX. 35. — V. 3. *πόλιος*. Planud. Hoc emendavit *Urſin.* p. 160. — V. 4. Vat. Cod. *κρατὸς ἐλευθερίαν*. Senſus eſt, eos mortem ſervituti praetuliſſe. Defunctos certe Lacedaemonii libertate privare non poterant. *Ἑλλὰς* de una civitate hoſtili ad augendam rei magnitudinem poſitum videtur.

XIX. (*XXV.*) Planud. p. 204. St. 297. W. ſine auctoris nomine, quod adſcripſit Vat. Cod. p. 288. ubi lemma: *τοῦ αὐτοῦ· εἰς τοὺς Ἕλληνας τοὺς τὴν Τέγεαν ἐλεύθερον ποιήσαντας.* — V. 2. *δαιομένης*. Horum virorum virtus prohibuit, ne Tegea incenderetur ab hoſtibus ejusque fumus ad aërem ſurgeret. *Eurip.* Hec. 476. *ὤ μοι — χθονὸς, Ἃ καπνῷ κατερείπεται τυφομένα.* Ibid. 814. *καπνὸν δὲ πόλεως τόνδ' ὑπερθρῴσκονθ' ὁρῶ.* — V. 3. Similiter de viro forti *Tyrt.* El. III. 23. *αὐτὸς δ' ἐν προμάχοισι πεσὼν φίλον ὤλεσε θυμὸν, Ἄστυ τε καὶ λαοὺς καὶ πατέρ' εὐκλεΐσας.*

XX. (*XXVI.*) Sine auctoris nomine Planud. p. 204. St. 297. W. In Vat. Cod. adſcribitur: *ἄδηλον· οἱ δὲ Σιμωνίδου.* Qui Othryadae nobiliſſimum facinus enarravit *Herodotus* I. 82. p. 40. ſq. nihil de tropaeo habet. *Pſeudo-Plutarchus* ex Chryſermo auctore, ut fingit, T. II. p. 306. A. B. inter alia: *ὁ Ὀθρυάδης ἐπιζήσας καὶ ἡμικλάστοις δόρασιν ἐπερειδόμενος, τὰς τῶν νεκρῶν ἁρπάζων ἀσπίδας περιείλετο, καὶ τρόπαιον στήσας, ἐκ τοῦ ἰδίου αἵματος ἐπέγραψεν· Διὶ τροπαιούχῳ.* Ad hoc carmen illuſtrandum inprimis facit *Theſeus* ap. *Stob.* Tit. VII. p. 92. cujus haec ſunt: *Ὀθρυάδης πολλοὺς σκυλεύσας τῶν πολεμίων τρόπαιον ἔστησε καὶ χρησάμενος τῷ τῶν τραυμάτων αἵματι, ἐπέγραψεν, Λακεδαιμόνιοι κατ' Ἀργείων· καὶ τοῦτο πράξας ἀπέθανε.* Diſputavit de Othryade *T. H.* ad Lucian. Contempl. c. 24. T. III. p. 412. ed. Bip. ubi tentat locum *Suidae* in *Ὀθρυάδης*, quem ſic corrigendum puto: *αὐτὸς σκυλεύσας τοὺς Ἀργείων νεκροὺς, καὶ τρόπαιον ἀναστήσας [ἐπιγράψας] τ' αὐτὸ ἰδίῳ αἵματι* (vulgo *ἀνθρωπείῳ αἵματι*) *ἐτελεύτησεν εὐθύς.* —

Poëta Spartanos, qui in celeberrima illa pugna perierant, loquentes inducit. — V. 2. Ἰναχίδας Cod. Vat. Vitium Aldinae pr. οὐρέαν, quamvis in Additamentis correctum, tamen Aldi filii repetiverunt. — V. 3. ὄπαι, i. e. ὄπα, Cod. Vat. ut etiam edd. vett. *Polybius* L. XV. 15. ἐν αὐταῖς ταῖς χώραις ἐναποθνησκόντων τῶν ἀνδρῶν διὰ φιλοτιμίαν. Hanc fortitudinis laudem Catilinae militibus tribuit *Sallust.* B. C. 57. *nam fere, quem quisque pugnando locum ceperat, eum amissa anima corpore tegebat*; quem locum expressit *Justinus* IX. 3. *adversis vulneribus omnes loca, quae tuenda a ducibus acceperant, morientes corporibus texerunt.* — V. 5. ὅπλον de scuto usurpatum illustr. *Cuperus* Obss. I. 7. p. 43. et *Reisk.* ad Const. Porph. de Cerem. p. 15. — V. 6. Haec verba pro ipsa inscriptione scuti habenda; ne cum *Huetio* p. 21. Θυρέαν emendandum censeas. — V. 7. ἧς ἀπ' Ἀδράστου. Adrastum, Argivorum regem, aemulatus est, qui, sex illis ducibus, simul cum eo Thebas oppugnantibus, interfectis, unus, non sine dedecore, aufugit. Comparat *Brodaeus Isocratem* in Panath. p. 524. ed. *Wolf.* Ἄδραστος δὲ ἐπονειδίστως σωθείς. Ex *Antimachi* Thebaide *Pausan.* VIII. p. 650. Ἄδραστος ἔφευγεν ἐκ Θηβῶν Εἵματα λυγρὰ φέρων σὺν Ἀρείονι κυανοχαίτῃ. Conf. *Schellenberg.* in Reliqu. Antim. p. 68. sq. — Pro εἰ Flor. et Ald. pr. αἱ legunt. ἧς servavit ed. Flor. et Cod. Vat. Reliquae editt. ἦν.

¶. 131.] *XXI.* (*XXVII.*) Servavit hoc Epigr. *Hephaestio* in Enchir. p. 40. ubi simile laudatur distichon ex *Nicomachi* Elegia:

οὗτος δή σοι ὁ κλεινὸς ἀν' Ἑλλάδα πᾶσαν Ἀπολλόδωρος· γινώσκεις, τοὔνομα τοῦτο κλύων.

Utrumque ex *Hephaestione* repetivit *Eustath.* Il. ξ. p. 975. 3. *Ursin.* p. 161. et *Stephanus* in Append. Plan. p. 513. Wech. *17. — μέγα φῶς ἔθηκε. ingenti laetitia Athenienses affecerunt tyrannicidae. *Aeschylus* in Persis 229.

ἐμοῖς μὲν εἶπας δώμασι φάος μέγα Καὶ λευκὸν ἦμαρ νυκτὸς ἐκ μελαγχίμου.

XXII. (*XXVIII.*) Planud. p. 336. St. 476. W. *Urſinus* p. 165. Panis ſtatuae, a Miltiade poſt pugnam Marathoniam poſitae, inſcriptum. Hunc deum Athenienſibus in celeberrimo illo proelio opem promiſiſſe, narrat *Herodotus* VI. 105. p. 486. ubi vide *Valckenar.* Cf. *Solan.* ad *Lucian.* D. D. XXII. 3. *Meurſ.* in Athen. Att. II. 8. *Longum* Paſtor. II. p. 52. ed. *Vill.* Propter illuſtre hoc facinus τροπαιοφόρος vocatur in Epigr. ἀδεσπ. CCLXIV.

XXIII. (*XXIX.*) Sine auctoris nomine profert *Herodotus* VII. p. 612. et *Diodor. Sicul.* XI. 33. p. 430. qui hanc inſcriptionem in omnium eorum, qui Thermopylis pugnando occubuiſſent, honorem compoſitam narrant. *Leonidae* cippo eandem fuiſſe inſculptam, tradit *Suidas* v. Λεωνίδης T. II. p. 428. Bene in Wech. p. 291. εἰς τοὺς ἐν Θερμοπύλαις θανόντας [τοῦτο κοινῇ ἐπεγέγραπτο]. Tria poſtrema verba in marg. ſunt adſcripta; Steph. p. 200. priorem tantum lemmatis partem habet. *Simonidi* hoc diſtichon vindicavit *Schol.* ad *Ariſtidis* Panath. T. II. p. 380. et Cod. Vat. p. 244. Hoc et ſeq. Epigr. in mente habuiſſe videtur *Pauſanias* L. IX. 2. p. 715. Λακεδαιμονίων δὲ καὶ Ἀθηναίων τοῖς πεσοῦσιν ἰδίᾳ τέ εἰσιν οἱ τάφοι, καὶ ἐλεγεῖα ἐστι Σιμωνίδου γεγραμμένα ἐπ' αὐτοῖς. — V. 1. τριηκοσίῃς *Ariſtid.* τριηκοσίαις reliqui omnes, praeter *Diodorum*, qui ſolus διηκοσίαις legit, improbante *Weſſelingio.* — V. 2. Πελοποννήσου omnes, excepto *Herodoto* et Cod. Vat. — τέτρατες. Vulgo in Planud. Sed Flor. et Ald. pr. τέτορες.

XXIV. (*XXX.*) Spartanis ſolis hoc diſtichon fuit inſcriptum ſecundum *Herodotum* et *Diodorum* l. c. Idem tradit *Strabo* L. IX. p. 656. C. qui columnam cum inſcriptione ſuis temporibus exſtare ait; et *Lycurg.* in Leocrat. p. 163. (p. 215. *Reisk.*) Inepte *Suidas* l. c.

in duos fratres compositum ait. Exstat in Planud. p. 200. St. 291. W. Horum nemo *Simonidem* auctorem indicat. Tribuit huic poëtae Vat. Cod. p. 244. et, cujus haud paulo major est auctoritas, *Cicero* in Tusc. Quaest. L. I. 42. ubi ita vertit:

Dic, hospes, Spartae, nos te hic vidisse jacentes,
Dum sanctis patriae legibus obsequimur.

— V. 1. ὦ ξεῖν᾽, ἀγγέλλειν. Plurimi Codd. *Herodoti* et *Suid.* ὦ ξένε, ἄγγειλον. *Diodor.* ὦ ξεῖν᾽, ἄγγειλον. Vat. Cod. Lycurg. Planud. ἀπάγγειλον. *Strabo.* Elegantior procul dubio lectio, quam *Br.* recepit. — Sq. versu *Strabo*, *Lycurgus* et *Diodorus* κείνων πειθόμενοι νομίμοις exhibent. Sic quoque habet Aldina sec. et Ald. fil. cum in Flor. Ald. pr. et Ascens. sit κείνων ῥήμασι πειθόμενοι, quae est *Herodoti* et *Suidae* lectio. Idem h. l. ῥήματα, quod ῥῆτραι in fragm. *Tyrtaei* ap. *Plutarch.* T. II. p. 43. εὐθείαις ῥήτραις ἀνταπαμειβομένους. Eo autem Spartani, florentissimis civitatis temporibus, praestare ceteris existimabantur, quod legibus parerent; secundum *Xenoph.* Mem. Socr. IV. 4. 15. Λυκοῦργον δὲ τὸν Λακεδαιμόνιον καταμεμάθηκας, ὅτι οὐδὲν ἂν διάφορον τῶν ἄλλων πόλεων τὴν Σπάρτην ἐποίησεν, εἰ μὴ τὸ πείθεσθαι τοῖς νόμοις μάλιστα ἐνειργάσατο αὐτῇ. *Diodorum*, ubi viros ad Thermopylas occisos eximiis laudibus exornat, L. XI. 11. T. I. p. 412. verisimile est, hoc *Simonidis* distichon in animo habuisse: μόνοι τῶν ἐξ αἰῶνος μνημονευομένων εἵλοντο μᾶλλον τηρεῖν τοὺς τῆς πόλεως νόμους, ἢ τὰς ἰδίας ψυχάς. Similiter *Lysias* in Epitaph. p. 87. ed. *Reisk.* Athenienses laudans, οὐ φιλοψυχήσαντες, καὶ μᾶλλον τοὺς παρ᾽ αὐτοῖς νόμους αἰσχυνόμενοι ἢ τὸν πρὸς τοὺς πολεμίους κίνδυνον φοβούμενοι.

XXV. (*XXXI.*) Hoc quoque carmen servavit *Herodotus* VII. 228. p. 613. his additis: ἐπιγράμμασι μὲν νυν καὶ στήλῃσι, ἔξω ἢ τὸ τοῦ μάντιος ἐπίγραμμα, Ἀμφικτύονές εἰσί σφεας οἱ ἐπικοσμήσαντες· τὸ δὲ τοῦ μάντιος Μεγιστίεω Σιμωνίδης

ὁ Λεωπρέπεός ἐστι κατὰ ξενίην ὁ ἐπιγράψας. Quod si praecedentia duo disticha *Simonidi* recte tribuuntur, illa Amphictyonum auctoritate composuit; hoc autem in Megistiam epigramma privatus hospitis sui tumulo inscripsit. Ἐκ τῆς ἱστορίας Ἡροδότου, ut in margine notatur, venit in Cod. Vat. p. 313. in Schol. Anth. Planud. p. 291. Wech. et in Appendic. p. 511. St. *16. Wech. De Megistia vate, qui, postquam pugnae ad Thermopylas eventum praedixerat, a Leonida dimissus non abiit, sed filium, quem habebat unicum, dimisit, vide *Valcken.* ad *Herodot.* VII. 221. p. 609. 70. — Pro κλεινοῖο Codd. quidam *Herodoti* κλειτοῖο. Cod. Vat. Μεγιστίου. Idem v. 4. Σπάρτης.

XXVI. (*XXXII.*) In Planudea p. 200. St. 292. W. ἄδηλον. *Simonidi* tribuit Cod. Vat. p. 244. et *Schol. inedit.* ad Aristid. teste *Valckenario* ad Herodot. p. 612. 58. In Simonideis habetur ap. *Ursin.* p. 157. — V. 1. verbo ἀρετῆς superscr. ἀρετᾶς in Cod. Vat. *Per virtutem mori* maxime viris dignum judicat *Sallust.* in fragm. p. 940. ed. *Cort.* Mors gloriosa post hostes devictos hominum felicitati tanquam corona imponitur, ut Telli illius, quem felicissimum mortalium praedicat Solon ap. *Herodotum* I. 30 p. 14. 51. — V. 4. ἀγηράτῳ Cod. Vat. solemni errore. Vide *Ruhnk.* ad Tim. p. 17. In περιθεῖναι ducta metaphora a corona, cui libertas comparatur ap. nostrum Ep. XLI. In Ep. ἀδεσπ. CLIV. αὐτῷ μὲν στέφανον περιθείς. Exempla vide ap. *Wetsten.* N. T. I. p. 634.

¶. 132.] *XXVII.* (*XXXIII.*) Planud. p. 200. St. 292. W. ἄδηλον. Ut *Simonidis* Vat. Cod. p. 244. Non minus, quam praecedentia, εἰς τοὺς ἐν Θερμοπύλαις θανόντας videtur conscriptum. Prius distichon comparandum cum verss. *Tyrtaei* supra laudatis ad Ep. XIX. — V. 3. Vat. Cod. καθύπερθε. recte. — V. 4. ἀίδᾳ Planud. Bene *Horatii* Intrpp. hunc locum admoverunt III. Carm. II. 21.

Virtus recludens immeritis mori Coelum, negata tentat iter via. Quibus similia dixit Hercules ap. *Senecam* in Herc. Oet. 1941. *Virtus mihi in astra et ipsos fecit ad superos iter.* Talia collegit *Burmannus* ad Anthol. T. II. p. 155.

XXVIII. (*XXXIV.*) Planud. p. 205. St. 299. W. Σιμωνίδου. Vat. Cod. p. 251. In eos, qui cum Leonida perierant. Ipsum regem, summis laudibus dignum, nemo poëtarum antiquorum versibus decoravit; nec ullus alius regum Spartanorum, Pausania excepto, carminibus laudatus est, monente *Pausania* L. III. 8. p. 360. — V. 1. Vat. Cod. εὐκλεᾶ γαῖα, et vers. seq. Σπάρτης, ut etiam ed. Flor. εὐρυχώρου solemni errore Ald. pr. — βασιλεῖς Cod Vat. cui vers quarto debetur πολέμῳ, cum Planud. πόλεμον habeat. Mihi vulgata fere exquisitior videtur. Verba πλείστων τόξων respiciunt ad celebrem illum nuntium, fore, ut Persarum sagittis sol et dies absconderetur. Vide *Wernsdorf.* ad Himer. Or. II. 25. p. 408. — Pro μηδείων *Ursinus* in Cod. μυρίων invenit.

XXIX. (*XXXV.*) In Planud. p. 204. St. 296. W. prius distichon *Simonidi* tribuitur, idque solum inter Simonidea retulit *Ursinus* p. 163. Alterum ἄδηλον inscribitur in Ald. pr. et aliis; in Florent. enim lemmate caret. In Vat. Cod. p. 257. inter utrumque distichon multa interjecta sunt; posteriori autem haec praeposita: Καλλιμάχου εἰς Λεοντᾶ τινα, ὃν λέων ἐπὶ τοῦ λάρνακος ἔσκεπε λίθινος. Hinc relatum est inter Ep. *Callimachi* nr. LXVIII. p. 330. ed. *Ern. Salmasio* auctore, qui divulsa disticha jungenda *Callimacho*que tribuenda existimavit. Illud etiam *Huetius* vidit in Not. ad Anth. p. 21. *Simonidi*, Leonidae aequali, melius tribui putavit *Br.* Dubitare licet, an Λέων v. 3. de Leonida accipi debeat, quanquam non ignoro, Leonidae, regis Spartanorum, tumulo leonem fuisse impositum. *Herodot.* VII. 225. p. 611.

Idem vero et aliis contigit, ut Teleutianti: cf. *Antip. Sid.* XCI.: iisque, qui in pugna adversus Philippum Macedonem perierant, secundum *Pausan.* IX. 40. p. 795. Fuit autem Leo, Leonidae avus, rex Spartae. *Pausan.* III. p. 210.

XXX. (XXXVI.) Ex *Athenaeo* L. XIII. p. 573. E. et *Plutarcho* de Malign. Herod. T. II. p. 871. B. qui id *Simonidi* asserunt, receptum est in Append. Anth. p. 512. St *17. W. *Ursin.* Fr. Lyr. P. p. 157. Laudatur etiam in *Schol.* ad *Pindar.* Ol. XIII. 32. p. 146. Ex Theopompo et Timaeo narrat *Athenaeus*, in bello Persico meretrices Corinthias pro Graeciae salute supplicationes in Veneris templo habuisse; bello autem profligato, Corinthios Veneri tabulam pictam dedicasse, hoc epigrammate addito. Quod de meretricibus *Athenaeus* narrat, *Plutarchus* et *Schol. Pindari*, et hic quidem *Theopompo* auctore, de matronis tradunt, quae deam orassent τὴν καλὴν ἐκείνην καὶ δαιμονίην εὐχὴν, ἔρωτα τοῖς ἀνδράσι τῆς πρὸς τοὺς βαρβάρους μάχης ἐμβαλεῖν τὴν θεὸν — nec tabulam pictam in hujus rei memoriam, sed statuas aeneas collocatas fuisse. — V. 1. Ἑλλήνων. *Athen.* ἀγχεμάχων πολιτᾶων. Sch. Pind. εὐθυμάχων. *Athen.* — V. 2. εὔχεσθαι Κύπριδι δαιμονίᾳ. *Athen.* ἔστασαν εὐχόμεναι K. δαιμονίᾳ. Schol. — V. 3. ἐμήδετο. *Plut.* ἐβούλετο. Schol. — V. 4. Πέρσαις. *Athen.* et *Ursin.* δόμεναι. Schol. Ἑλλάνων ἀκρόπολις ipsa Corinthus est, quam Ἑλλάδος ἄστρον vocat *Polystr.* Ep. II.

XXXI. (XXXVII.) Vat. Cod. p. 180. τῇ Λητοῖ παρὰ ναυτῶν. *Reisk.* Anthol. p. 28. nr. 468. Protulit *Plutarch.* T. II. p. 870. F. qui Diodorum, cujus hic fit mentio, unum ex Corinthiorum trierarchis fuisse docet. — V. 1. ἀπὸ δυσαμένων Vat. Cod. Junctim *Reisk.* *a Medis abjecta haec scuta* vertens. Non meminerat Vir doctus, meliorem lectionem ap. *Plutarchum* exstare.

XXXII. (XXXVIII.) Servavit *Plutarch.* T. II. p. 869. C. graviter in *Herodotum* invectus, qui, ubi Democriti Naxii, triremium praefecti, meminerit, (L. VIII. 46.) praeclarum ejus facinus, a *Simonide* hec ipſe epigrammate celebratum, praeterierit. — V. 4. *Plutarchus* et ex eo *Urſinus* p. 160. ſic exhibent: ἕκτην δ' ὑπὸ χεῖρα ῥύσατο βαρβαρικόν. Quod interpres ita accepit, ut Perſae ſextam navem a Democrito occupatam, eidem eripuiſſe dicerentur. In Codd. *Turnebi* et *Vulcobii* autem legitur: ϛ΄. δ' ἀπὸ χειρὸς ῥύσατο βαρβαρικῆς Δ. quod eodem redit, quo Brunckiana. De ſex navibus, quas Democritus ceperat, quinque Perſarum erant; ſextam vero graecam, a Perſis paulo ante occupatam, iis iterum eripuit.

¶. 133.] XXXIII. (XXXIX.) *Plutarch.* T. II. p. 870. E. ſine auctoris nomine. Inſcriptum fuit cippo Corinthiorum, qui in pugna Salaminia perierant. *Simonidi* tribuit *Dio Chryſoſt.* Or. XXXVII. p. 459. 25. ἐν Σαλαμῖνι δὲ ἠρίστευσαν, καὶ τῆς νίκης αἴτιοι κατέστησαν (Corinthii). Ἡροδότῳ γὰρ οὐ προσέχω, ἀλλὰ τῷ τάφῳ, καὶ τῷ Σιμωνίδῃ, ὃς ἐπέγραψεν ἐπὶ τοῖς νεκροῖς τῶν Κορινθίων, τεθναμένοις ἐν Σαλαμῖνι· ὦ ξένε κ. τ. λ. Hic locus non fugit diligentiam *Theodori Canteri* in Var. Lectt. L. II. 7. p. 77. ſq. — V. 1. ὦ ξένε *Plut.* et *Dio.* Cf. Ep. (XXX.) — εὔυδρον. *arx – in immanem altitudinem edita, ſcatens fontibus. Livius* XLV. 28. — V. 2. νῦν δὲ ἀνάματος v. *Plutarch.* quod a νᾶμα derivans interpres vertit *paupera aquae Salamin.* Ap. *Dionem*: μετ' Αἴαντος v. ἔ. quod ferri poteſt. *Brunck.* recepit elegantem correctionem *Valckenarii* ad Herodot. VIII. p. 662. 79. — V. 3. ῥεῖα φ. ναῦς ap. *Dion.* quod variis conjecturis locum dedit. Optimum erat, quod *Reiskius* fecit, *Plutarchi* lectionem νῆας in contextu ponere. Erant in pugna Salaminia trecentae triremes Phoeniciae. *Herodot.* VII. 89. p. 546. —

V. 4.

V. 4. Ἑλλάδ' ἱδρυσάμεθα. *Dio.* *Reiskius* conjecit, Ἑλλάδ' ἐρυσάμεθα. In Veneta eſt Ἑλλάδι ὀρυσάμεθα.

XXXIV. (*XL.*) Vat. Cod. p. 244. primum diſtichon habet, idque ad eos, qui in pugna ad Thermopylas perierant, refert. Nec aliter Planud. p. 200. St. 291. W. *Plutarchus* autem, qui nec ipſe quidquam praeter primum diſtichon laudat, Corinthiorum, in pugna Salaminia occiſorum, cenotaphio inſcriptum fuiſſe ait. Reliqui quatuor verſus acceſſerunt ex *Ariſtide* T. II. p. 380. ed. Oxon. — V. 1. ἀκμᾶς ἐπὶ ξυροῦ. Ductum ex *Homeri* Il. κ. 173. νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς. *Herodot.* L. VI. 11. p. 443. ἐπὶ ξυροῦ γὰρ ἀκμῆς ἔχεται ἡμῖν τὰ πράγματα. Vide *Tollium* ad Longin. π. ὕ. XXII. 4. — V. 3. Perſis nullam non calamitatem intulimus, ne pugnam navalem obliviſcerentur, in qua a nobis ſuperati ſunt. — In ſequentibus vulgo dorismus negligitur.

XXXV. (*XLI.*) Sine auctoris nomine profert *Plutarch.* T. II. p. 870. F. ut Adimantum ſummo apud Graecos honore fuiſſe doceat. Tanquam *Simonidis* laudat *Dio Chryſoſt.* Or. XXXVII. p. 459. 40. (T. II. p. 109. *Reisk.*) Eidem tribuit Cod. Vat. p. 257. *Reisk.* Anth. p. 81. nr. 590. quem loci ap. *Plutarchum* prorſus immemorem fuiſſe, apparet ex ejus nota p. 133. De Adimanto disputavit *Weſſeling.* in Diſſ. Herodot. p. 128. *Valcken.* ad Herodot. p. 662. 79. — V. 1. κείνου vulgo omittitur ap. *Plutarch.* In Variet. Lectt. ap. *Xylandr.* notatur lectio: Ἀ. τάφος, ὦ ξένε, ὅν. In Veneta *Dionis* διαβολάς. unde *R.* conjecit διὰ βωλάς. Ap. *Plutarchum* praeterea legitur ὃν διὰ πᾶσα Ἑλλάς — —. De translato uſu v. στέφανος vide *Valcken.* ad Phoen. 1378.

XXXVI. (*XLII.*) Vat. Cod. p. 245. ἄδηλον· εἰς τοὺς Ἀθηναίων προμάχους. Etiam ap. Planud. p. 201. St. 292. W. ἀδέσποτον eſt. *Simonidi* tribuitur ab *Urſino* p. 158. ad fidem Schol. mſc. *Ariſtidis* in Panathen. — V. 2. Planud. δουλοσύνην.

XXXVII. (*XLIII.*) *Simonidi* vindicavit Vat. Cod. p. 175. *Reiskii* Anth. p. 21. nr. 453. Poëta non nominato hoc diſtichon laudat *Thucyd.* L. I. 132. qui illud tripodi, a Graecis ex manubiarum primitiis Apollini dedicato, *Pauſaniae* juſſu inſculptum fuiſſe narrat: τὸ μὲν οὖν ἐλεγεῖον οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐξεκόλαψαν εὐθὺς τότε ἀπὸ τοῦ τρίποδος τοῦτο· καὶ ἐπέγραψαν ὀνομαστὶ τὰς πόλεις, ὅσαι συγκαθελοῦσαι τὸν βάρβαρον, ἐστήσαντο ἀνάθημα. Iisdem fere verbis *Suidas* v. Παυσανίας T. III. p. 62. Protulit etiam *Plutarch.* T. II. p. 873. C. Vertit *Cornel. Nepos* in Vit. Pauſ. c. 1. *Sed primum in eo eſt reprehenſus, quod ex praeda tripodem aureum Delphis poſuiſſet, epigrammate ſcripto, in quo erat haec ſententia: Suo ductu Barbaros apud Plataeas eſſe deletos, ejusque victoriae ergo Apollini donum dediſſe.* Ad hoc diſtichon reſpexit *Ariſtides* T. II. p. 175. ed. Jebb. Aliud Epigr. in hujus locum a Lacedaemoniis ſcriptum, legitur inter ἀδέσπ. CXLIV. Non praetermittendus locus *Pauſaniae* L. III. 8. p. 222. ubi noſtrum diſtichon diſerte ad *Simonidem* auctorem refertur. *Br.* dedit lectt. Cod. Vat. Reliqui ὤλεσε et ἀνέθηκε legunt; nec doricas formas agnoſcunt.

¶. 134.] *XXXVIII.* (*XLIV.*) Vat. Cod. p. 149. εἰς ναὸν ἀνατεθέντα τῷ Διΐ, Σιμωνίδου. Planud. p. 438. St. 572. W. Protulit hoc carmen *Plutarch.* in Vit. Ariſtidis T. II. p. 315. ed. Bry. omiſſo verſu ſecundo; integrum idem T. II. p. 873. B. ed. Frcf. His locis inter ſe comparatis reſtituit *Guil Canterus* in Lectt. Nov. Ant. L. II. 1. p. 80. *Brunckius* exhibuit textum a *Dorvillio* conſtitutum ad Charit. p. 629. — V. 1. νίκης κράτει. *Plutarch.* ubi in nonnullis tamen codd. νίκῃ κρατεῖ legitur. Planud. et Cod. Vat. ῥώμῃ χερός. — V. 2. ψυχῆς λήματι. Plan. Plut. λάματι Vat. Cod. Praeclare *Valcken.* ad Ammon. p. 142. emendavit verſus ap. *Demoſth.* p. Coron. p. 353. C. μαρνάμενοι δ' ἀρετῆς καὶ λήματος (vulgo δείματος) οὐκ ἐσάωσαν Ψυχὰς, ἀλλ' ἀΐδην κοινὸν ἔθεντο βράβην. Vide

Wesseling. ad haec *Herodoti* V. 72. p. 408. τοῦ ἔργα χειρῶν καὶ λήματος ἔχοιμ' ἂν μέγιστα καταλέξαι. — V. 3. ἐξολέσαντες *Ursin.* — ἐλεύθερον Ἑλλάδι κόσμον Planud. et Vat. Cod. *Plutarchi* lectionem quodammodo firmant haec ap. *Pausaniam* L. IX. 2. p. 715. οὐ πόῤῥω δὲ ἀπὸ τοῦ ΚΟΙΝΟΥ τῶν Ἑλλήνων Διός ἐστιν ἐλευθερίου βωμός. De Jove ἐλευθερίῳ vide *Begerum* T. I. Thes. Brandenb. p. 383. et *Burm.* in Comm. ad Numm. Sic. T. II. p. 328.

XXXIX. (*XLV.*) Duo priora hujus carminis disticha servavit Cod. Vat. p. 180. et ex eo *Leo Allatius* in Diatr. de Simeon. p. 214. *Kuster.* ad Suidam v. Δαρετίου T. I. p. 509. *Scholiastes Pindari* Pyth. I. p. 176. a. profert v. 1. 2. 5. 6. medio disticho omisso. Hinc *Bentlej.* in Diss. de Phalar. p. 259. suspicatus est, mutilum esse Epigr. in Vat. Cod. eique distichon ex *Pindari* Scholiis addi debere; cui conjecturae calculum adjecit *Wesseling.* ad Diodor. Sic. T. I. p 425. *Reiskius* in Not. ad Anth. nr. 467. p. 51. et *Toup.* in Ep crit p. 73. cujus textum *Brunckius* exhibuit. Hoc si recte est positum, Epigr. nostrum inscriptum debet videri ei tripodi, quem Gelon, victoria de Carthaginiensibus parta, una cum fratribus Apollini dedicavit. Hunc autem tripodem, quem poëta plus quam quinquaginta talentorum fuisse ait, *Diodorus* XVI talentorum pondus habuisse narrat. Quae insignis ponderis diversitas *Wesselingium* adduxit, ut de aliis tripodibus in Epigrammate, aliis ap. *Diodorum* agi suspicaretur. *Joseph. Scaliger*, cui quatuor verss. priores ex Cod. Vat. apographo innotuerunt, ad *Hieronymi* Chron. p. 100. eos ad tripodem referendos existimat, a Gelone propter victoriam Olympiacam dedicatum. Sed in loco *Pausaniae*, quo hanc suspicionem firmavit, L. VI. p. 473. non de tripode, sed de curru a Gelone dedicato agitur. Dona propter Carthaginienses superatos a Gelone et Syracusanis Olympiam missa, commemorat *Pausan.* VI. p. 499. Hieronis tripodem et Victoriam ex

auro Delphis positam novimus ex *Theopompo* ap. Athen. L. VI. p. 232. A. B. et ejusmodi donum ibidem a Gelone dedicatum ex *Phania* l. c. p. 231. F. — V. 2. Διομένευς. Vat. Cod. et Allat. Δεινομένευς reliqui. Hoc nomine pater Gelonis vocabatur secundum *Pausan.* VI. 12. p. 479. — τοὺς τρίποδας θέμεναι *Schol.* Pind. Codicis Vat. lect. tuetur *Suidas*, qui v. Δαρετίου T. I. p. 509. haec verba cum versu seq. et parte quarti laudat. — De *litra* disputavit *Bentl.* l. c. p. 259. qui pro Δαρετίου, quod Cod. Vat. cum *Suida* habet, Δαμαρετίου corrigit; poëtam, necessitate coactum, paeone pro dactylo usum esse putans. νόμισμα Δημαρέτιον commemorat *Diodor. Sic.* XI. 26. p. 429. et *Pollux* L. IX. 85. ubi vid. *Hemsterh.* Diversam uterque hujus appellationis causam affert. Hanc conjecturam, quam *Bentlejo* placuisse miror, cupide arripuit *Reiskius*. *Wesselingius* Δαρείου, in quibusdam apographis inventum, pro genuina scriptura habuit. Satis noti sunt aurei stateres, a Dario Δαρεικοὶ appellati, de quibus v. *Harpocrat.* et *Suid.* in Δαρεικούς. Illos tamen a Graecis Δαρεῖον χρυσὸν fuisse appellatos, parum probabile; nec eorum in Sicilia tum temporis magnam copiam fuisse credere licet. *Toupius* Codicis lectionem, a *Suida* confirmatam, ita tuetur, ut Δαμαρετίου in Δαμρετίου, hoc, propter euphoniam, in Δαρετίου eadem analogiae lege mutari potuisse dicat, qua ὀμόθροον in ὄθροον, ὀμόζυγες in ὄζυγες, ὀμότριχες in ὄτριχες mutatum sit. — V. 4. τὰς δεκάτας. Vat. Cod. et Suid. — V. 5. πολλὴν χεῖρα. *multum auxilii.* χείρ. ἡ βοήθεια καὶ ἡ ἐξουσία καὶ ἡ δύναμις. *Suidas.* Quantum praesidii Syracusanorum contra Carthaginienses susceptum bellum Graecis attulerit, docet *Herodot.* VII. 163. sqq. Dicitur Gelon eos fudisse eodem die, quo Persae ad Salamina ingentem cladem acceperunt. *Herodot.* l. c. 166. p. 582. *Aristot.* Poët. c. XXIII.

XL. (*XLVI.*) Ex Cod. Vat. p. 250. edidit *Leo Allatius* in Diatr. de Sim. p. 215. nr. X. Σιμωνίδου τοῦ Κήου εἰς τοὺς μετὰ Κίμωνος στρατευσαμένους ἐν Κύπρῳ Ἀθηναίους, ὅτε τὰς ρ ναῦς τῶν Φοινίκων ἔλαβον. Legitur hoc carmen ap. *Diodor. Sicul.* L. XI. 62. T. I. p. 451. et *Aristidem* T. III. p. 260. et iterum p. 646. cum insigni diversitate. Optime de eo meruit *Dorvillius* ad Charit. p. 628. Scriptum est in memoriam pugnae ad Cyprum a Cimone feliciter pugnatae. In qua cum ille Persarum navales copias fregisset, statim perrexit in Pamphyliam, ubi terrestres copiae stationem habebant ad Eurymedontem fluvium, ibique eodem successu pugnavit. *Plutarch.* Vit. Cim. p. 486. Juniori *Simonidi* tribuit *Goens* in Differt. de Simonide Ceo p. 33. quod pugna ad Cyprum pugnata sit post *Simonidis* mortem. Vide Vitam Simonidis. — V. 1. τ' Εὐρώπ. *Aristid.* et *F. Ursinus*, qui hoc carmen dedit in Lyricis p. 158. Εὐρώπην omnes praeter Vat. Cod. qui tamen, parum sibi constans, Ἀσίης praebet. — ἔκρινε *Aristid.* quod glossam redolet. Sensus est: *Ab omni aevo nullum tam memorabile bellum fuisse gestum.* An *Simonidem* de diluvio illo, quo undis per Cyanearum ostium irrumpentibus, Asia primum ab Europa disjuncta est, (vide *Diodor. Sic.* V. 47. p. 369. *Strab.* I. 85. B.) cogitasse putemus? Non credo. — V. 2. πόλεμον λαῶν. Cod. Vat. πολέας θνητῶν — ἐπέχει. *Diodor.* πόλιας — ἐφέπει. *Aristid.* *Brunckius* recepit emendationem *Dorvillii*, qui commutationis verborum πόλεμον et πόλεων exempla dedit p. 702. sq. — V. 3. οὐδέν πω τοιοῦτον. *Diodor.* οὐδενί πω κάλλιον. *Aristid.* Nostrum est in Vat. Cod. nisi quod ibi καλλίων et ἐπὶ χθονίων legitur. — Simili ratione laudatur *Scipio Africanus* in Anth. Lat. T. I. p. 212. XLV. *A sole exoriente supra Maeoti' paludes Nemo est, qui factis me aequiparare queat.* — In fine vers. quarti *Aristid.* ὁμοῦ habet. Vat. et *Diodor.* ἅμα. — V. 5. ἐν γαίῃ unus habet *Aristides*; sed procul dubio verior est

lectio, quam ἐν Κύπρῳ ap. *Diodor.* et in Cod. Vat. Manifestum glossema. *Dorvillio* tamen prae altero placuit. Non opus est exempla advocare, in quibus ἐν γῇ et ἐν πόντῳ sive ἐν πελάγει sibi invicem opponuntur; ubique sunt obvia, et res per se patet. Pro ὀλέσαντες in nonnullis *Diodori* Codd. ἐλάσαντες legitur. Apud eundem Μήδους exstat. — ἑκατὸν ναῦς. De hac expeditione agens *Thucydid.* I. 100. καὶ εἷλον, inquit, τριήρεις Φοινίκων καὶ διέφθειραν τὰς πάσας εἰς διακοσίας. Praeter naves Phoenicias aderant conducta ex Cypro et Cilicia navigia. *Diodorus Sic.* X. 60. — V. 7. *Br.* recepit lectionem *Aristid.* et *Diodori*, ap. quem ante *Stephanum* vitiose legebatur μέγα δὲςγενεὰς ὑπ' αὐτῶν, quod unde ortum sit, apparet ex lectione antiqui Codicis μεγαδεςγενεασις ὑπ' αὐτῶν. Sed hoc spernens *Dorvillius* ex Cod. Heidelbergensi, ut ipse ait, reponit: μέγα δ' ἔστενεν Ἐννοσίγαιος Πληγείς — graviter adjiciens: *qui non percipiat, quantum hoc alteri lectioni praestet, ei se suadere, ne amplius obturbet Musis.* Jam primum hoc in Vat. membrana exstare, falsum est. Ibi enim lacuna post ἔστενε . . . quam et apogr. nostrum et *Allatius* servavit; nec dubitare licet, quin lectio a *Dorvillio* tantopere laudata, *Salmasio* debeatur, lacunam sic forte inter describendum explenti. In Cod. Uffenbach. in margine οἶδμα θαλάσσης tentatur. Nunc *Brunckium* audiamus: »Verissimum est, in tribus quae habeo »apographis horum Epigrammatum, quae olim Heidel»bergae descripsit juvenis *Salmasius*, scriptum esse v. 7. »μέγα δ' ἔστενεν Ἐννοσίγαιος, pro qua lectione *Dorville* ἀμ»φοτέραις χερσί, i. e. ut ipse interpretatur, *summa vi et* »*omnibus viribus* pugnat. Sed pace viri optimi dixe»rim, mera est ineptia. Cur enim gemere debuit »Neptunus? an a Persarum partibus stabat, et iis fave»bat, ut apud Homerum Vulcanus Trojanis? dein, quo»modo percussus fuit, nisi remorum verberibus? Agitur »hic de duplici Graecorum victoria; ad utramque finis

„epigrammatis referri debet. *Magnum autem ingemuit „Asia, ab illis utraque manu percussa;* id est, a terre„stribus et maritimis copiis. Hic est verus et optimus „sensus, multoque major est Codicum Diodori et Ari„stidis auctoritas, in quibus habetur nostra lectio." Pro πολέμου *Dorv.* corr. πολέμω, ut accuratior dorismi forma etiam hic reperiretur. Pro ἀμφοτέραις Cod. Vat. et Allat. habet ἀμφοτέρας. *Ursinus* ἀμφοτέρᾳ χειρί. *Aristides* loco pr. hanc lectionem, loco secundo habet: ἀμφοτέραις χερσί.

XLI (*XLVII.*) Vat. Cod. p. 245. Anth. Plan. p. 201. St. 293. W. Scriptum in eos, qui in expeditione Cimonis contra Persas ad Eurymedontem perierant. Horum sepulcrum prope Athenas, extra urbem, vidit *Pausan.* L. I. 29. p. 74. — V. 1. Εὐρυμέδοντι Cod. Vat. et Plan. — V. 3. αἰχμηταῖς Vat. — πεζοί τε. *Thucydid.* I. p. 66. ἐγένετο μετὰ ταῦτα καὶ ἐπ' Εὐρυμέδοντι ποταμῷ ἐν Παμφυλίᾳ πεζομαχία καὶ ναυμαχία Ἀθηναίων καὶ τῶν ξυμμάχων πρὸς Μήδους.

¶. 135.] *XLII.* (*XLVIII.*) Vat. Cod. p. 275. *Brunckius* hoc Epigr. edidit, ut legitur ap. *Allatium* in Diatr. de Sim. p. 215. idque medicam manum exspectare putat. Pro inepti sophistae foetu habendum censet *Schneiderus.* Lemma est in Codice: Εἰς τοὺς πεσόντας παρ' Εὐρυμέδοντα ποταμὸν Ἕλληνας. — V. 2. in verbis φοινίσσα ψεκάδι non cogitandum de Phoenicibus; sed *sanguinem, rorem purpureum,* significant. (Vide *Gatacker.* in Misc. Adv. Posth. XL. p. 847. sq.) De sanguine *Aeschylus* in Agam. 1544. δέδοικα δ' ὄμβρου κτύπον δομοσφαλῆ τὸν αἱματηρόν· ψεκὰς δὲ λήγει. *Eurip.* Iphig. in T. 443. δρόσον αἱματηράν. Cod. Vat. ψακάς. quae est antiquior vocabuli forma apud veteres Iones et Atticos usurpata. Vide *Valcken.* ad Herodot. II. 10. p. 198. 64. — Tres priores hujus carminis versus *Simonidis* ingenio non indignos puto; quartus vero a versificatore aliquo adsutus videtur. Certe ineptus est, nec sensum habet tolerabilem.

XLIII. (*XLIX.*) Vat. Cod. p. 141. Planud. p. 441. St. 575. W. Lemma est: ἐπὶ τόξοις ἀνατεθεῖσιν ἐν ναῷ τῆς Ἀθηνᾶς. — V. 2. νηῷ ὑπ' Ἀθ. Planud. — ὑπωρόφιον. ὑπόστεγον. *Hesych.* παρθένος ὑπωρόφιος dixit *Apollon. Rhod.* IV. 168. In Ep. *Hegesippi* III. ex nostro fortasse expresso: ἀσπὶς ἀπὸ βροτέων ὤμων Τιμάνορος ἧμαι Ναῷ ὑπωροφίας Παλλάδος ἀλκιμάχας. ubi ὑπωροφία scribendum esse, plures viderunt. Utroque loco Vat. Cod. ὑποῤῥοφία. In nostro etiam Ἀθηναίῳ (Ης). ὑπορόφια Ald. pr. κεῖνται ed. Flor. — V. 4. αἵματι λουσάμενα. ut Ep. (XLVIII.) οἰστοὺς λοῦσεν φοινίσσᾳ Ἄρης ψεκάδι. Sic locutus est *Callim.* H. in Del. 95. αἵματι λούσων τόξον ἐμόν. *Oppian.* Π. Κ. IV. 201. ἔστη μὲν πρώτιστα λελουμένος αἵματι λάβρῳ. *Lucian.* Dial. Mer. XIII. T. III. p. 316. *Alciphron* L. III. Ep. 48. p. 382. *Lavit ater corpora sanguis. Virgil.* Georg. III. 221.

XLIV. (*L.*) Vat. Cod. p. 150. ἀνάθημα τῷ Διὶ παρὰ στρατιώτου. Planud. p. 442. St. 575. W. *Ursinus* p. 167. Hinc expressum Ep. *Mnasalcae* II. et III. — V. 1. μελίη ταναή. Vulgo. Dorismus restituendus ex Cod. Vat. et *Suida*, qui prius distichon laudat in ἧσο T. II. p. 81. et in μελίαι p. 525. In ταναή Tom. III. p. 428. pro ποτὶ exhibet ἀνά. De Jove πανομφαίῳ vide *Eustath.* Il. Θ. p. 711. 52. *Potter.* ad Lycophr. Cass. 6. — V. 3. χαλκὸς γέρων. ut ap. *Homer.* Od. χ. 184. σάκος εὐρὺ, γέρον, πεπαλαγμένον ἄζῃ. Similia vide ap. *Valcken.* ad Phoen. p. 38. — Laudatur hic vers. a *Suida* v. τετρύσθαι T. III. p. 455. — V. 4. doricas formas κεχαρημένα et δαΐῳ servavit Vat. Cod. In posteriore voce tamen ex correctione. Eas restitui jussit *Br.* In edit. Lips. v. 1. recte emendatum ταναὰ μελία. V. 4. autem operae lectionem, in Analectis repertam, me invito reliquerunt.

XLV. (*LI.*) Vat. Cod. p. 244. sq. Εἰς τοὺς Ἀθηναίων προμάχους. Planud. p. 201. St. 292. W. *Opsopoeus*

ſcriptum putat in Athenienſium juvenes, qui ſub initium belli Peloponneſiaci occubuerunt; quod ſi verum eſt, male *Simonidi Ceio* tribuitur, qui ante initia illius belli obiit. Sed non ſatis expeditum hujus carminis argumentum. — V. 4. Vat. Cod. μαχόμενοι habet; in marg. μαρνάμενοι. Hoc vulgo et ap. *Urſin.* p. 158.

XLVI. (*LII.*) Planud. p. 205. St. 298. W. *Urſin.* p. 162. Compoſitum videtur hoc carmen in Athenienſes, quibus, cum in Euboea pugnantes periiſſent, ſepulcrum publicis ſumtibus exſtructum eſt. Horum *Aeſchinem* c. Cteſiphontem mentionem facere, notavit *Opſopoeus.* Annis ſedecim ante bellum Peloponneſiacum Euboea ab Athenienſibus defecerat. Hinc bellum ortum, a Pericle profligatum. Vide *Thucyd.* I. 114. *Plutarch.* Vit. Per. T. I. p. 363. ed. Bry. Ad hanc expeditionem ſi noſtrum carmen ſpectat, ſeniori *Simonidi* abjudicandum eſt. Vide *Vitam Simonidis.* Longe etiam poſterior, nempe Ol. XCII., fuit defectio inſulae Euboeae, de qua *Thucyd.* L. VIII. 95. *Diodor.* XIII. p. 355. — V. 1. Δίρφυος. Veteres habent. Hunc Euboeae montem *Stephan. Byz.* Δίφρυς vocat ex *Euphorione.* Vide *Musgr.* ad Eurip. Herc. fur. 185. et *Koen.* ad Gregor. de Dial. p. 146. — V. 2. εὐρύπου Flor. et Aldinae. — V. 3. ἀπωλεσάμενος Wechel. operarum vitio. — V. 4. τρηχείης. Sic *Pindarus* Iſthm. IV. 26. ἁμέρᾳ γὰρ ἐν μιᾷ τραχεῖα νιφὰς πολέμοιο Τεσσάρων ἀνδρῶν ἐρήμωσσεν μάκαιραν ἑστίαν. *Plutarch.* Vita Marii T. I. p. 414. C. νέφος τοσοῦτον πολέμου καὶ σκηπτὸν ὠσάμενοι· quod partim ductum ex *Herodoto* VIII. 109. p. 670. De uſu tranſlato verbi νέφος quaedam collegit *Klotz* ad Tyrt. p. 86.

¶. 136.] *XLVII.* (*LIII.*) Servavit hoc Epigr. *Thucydides* L. VI. 59. ubi de Hippia, Athenarum tyranno, agens, Ἱπποκλου γοῦν, inquit, τοῦ Λαμψακηνοῦ τυράννου Αἰαντίδῃ τῷ παιδὶ θυγατέρα ἑαυτοῦ Ἀρχεδίκην ἔδωκεν, αἰσθανόμενος

αὐτοὺς μέγα παρὰ βασιλεῖ Δαρείῳ δύνασθαι· καὶ αὐτῆς σῆμα ἐν Λαμψάκῳ ἐστὶν, ἐπίγραμμα ἔχον τόδε· Ἀνδρὸς – –. Hinc a *Stephano* relatum eſt in Append. Anth. p. 511. St. *16. W. ubi recte *Simonidi* tribuitur, fide et auctoritate *Ariſtotelis*, qui verſ. 3. excitat in Rhetor. I. 9. 31. monente *Caſaubono* in Epiſt. ad Rittershuſ. nr. CCCCIX. p. 470. Inter Simonidea legitur etiam in Fragm. Lyr. *Urſini* p. 157.

XLVIII. (*LIV.*) Vat. Cod. p. 211. Εἰς Ἀνακρέοντα τὸν Τήϊον Σιμωνίδου. ὅτι καὶ αὐτὸς Σιμωνίδης Τήϊος ἦν, ὅθεν καὶ Ἀνακρέων. Inepte. Planud. p. 276. St. 399. W. *Urſinus* p. 165. Vitem Anacreontis tumulo impoſitam fingit, poëtae cineres nunquam non vini latice conſpergentem. — V. 1. *Suid.* in Ἡμερὶς T. II. p. 59. ὀπώρης exhibet. ὀπώρα, quod de omni fructuum genere uſurpatur, nonnunquam *uvam* κατ' ἐξοχὴν ſignificat. *Macedon.* Ep. XXXII. οἰνὰς ὀπώρη Οὔθατος ἐκ βοτρύων ξανθὸν ἄμελξε γάνος. De uva accipienda etiam verba *Leonidae Tar.* Ep. XXX. σκιερᾶς εὐποίκιλον ἄνθος ὀπώρας. — V. 2. ἢ. *Planud.* et φύσεις. Nec aliter Vat. Cod. ἡ φύσις emendavit *Scaliger* in Not. mſtis et *Huetius* p. 27. et ſic habet *Suidas* l. c. — οὔλης ἕλικος. Vide ad Ep. *Meleagri* CXXIX. 6. ἕλικες de vitis capreolis *Theocritus* Ep. IV. 8. ἔνθα πέριξ κέχυται βοτρυόπαις ἕλικι. Cf. *Simm. Theb.* Ep. II. — λεπτῷ χώματι, *humili* poëtae nec divitis *tumulo*. *Antip. Theſſ.* Ep. LVI. in Alcmanis tumulum: ἀνέρα μὴ πέτρῃ τεκμαίρεο· λιτὸς ὁ τύμβος Ὀφθῆναι. — V. 5. φιλοκώμῳ Vat. Cod. qui ſq. verſu κρούων praeſtat, pro vitioſa lectione κρούοι. Agitur de iis, quae vivens ſolebat facere Anacreon. φιλόπαιδα χέλυν. *citharam, qua puerorum amores celebrabat.* — V. 7. κὴν. Superſcr. in Vat. γρ. καί. Anacreon ap. *Antip. Sidon.* Ep. LXXIV. μηδὲ καταφθίμενος Βάκχου δίχα τοῦτον ὑποίσω Τὸν γενεῇ μερόπων χῶρον ὀφειλόμενον. — V. 8. ὡραῖον. Vat. Cod. et duae Aldin. Recte *Stephanus* exquiſitiorem lectionem praetulit. — V. 9. 10. profert *Suidas* in λαρὸν T. II.

p. 416. et in γεραιὸς T. I. p. 477. ubi οἷς ὁ γ. habetur. — Membranae Vat. καί σφιν ἀ. τέγγει. Cantum Anacreontis ipſo vino dulciorem fuiſſe, ait *Simonides*.

XLIX. (*LV.*) Vat. Cod. p. 211. ſq. Planud. p. 276. St. 399. W. *Urſin.* p. 164. Laudatur Anacreon, etiam ap. inferos Muſas et amores colens. Cf. Ep. *Antip. Sid.* LXXIII. ſqq. — V. 1. τὸν ἄφθιτον. quem Muſae perire non patiuntur. — Sq. verſ. Cod. Vat. ὑμνοπόλων. In Aldinis Planudeae editt. ὑπνοπόλον legitur. — V. 3. Carmina venuſtatis et amoris plena, πνείοντα, ad puerorum amores celebrandos adhibuit. — V. 5. Color idem eſt, qui in Ep. *Leonidae Tar.* LXXXVII. :

στένει δὲ καὶ γᾶς νέρθεν, οὐχ ὑπὲρ τέκνων,
οὐκ ἀνδρὸς, οὓς λέλοιπεν ἐνδεεῖς βίου,
ἓν δ' ἀντὶ πάντων, οὕνεχ' ἡ κύλιξ κενή.

Megiſtes commemoratur ap. *Athen.* L. XV. p. 673. E. ubi verſus exſtant *Anacreontis* relata inter fragmenta nr. XII. p. 343. De Smerdie praeclarus locus eſt ap. *Maximum Tyrium* Or. XXVI. p. 15. ed. *Reisk.* ubi vide *Daviſium.* et Orat. XXIV. p. 481. Ἡ δὲ τοῦ Τηΐου σοφιστοῦ τέχνη τοῦ αὐτοῦ ἤθους καὶ τρόπου· καὶ γὰρ πάντων ἐρᾷ τῶν καλῶν καὶ ἐπαινεῖ πάντας· μεστὰ δὲ αὐτοῦ τὰ ᾄσματα τῆς Σμέρδιος κόμης (hoc quo referendum ſit, docet *Aelian.* V. H. IX. 4.), καὶ τῶν Κλεοβούλου ὀφθαλμῶν, καὶ τῆς Βαθύλλου ὥρας. — V. 6. δόμοι. *Planud. Urſin.* — V. 9. laudans *Suidas* in μολπή T. II. p. 571. οὐ λῆγεν habet. Vulgo in Planud. λήθη. Duo Codd. regii ap. *Br.* et Vat. Cod. λήθει. — ἐκεῖνον Vat. Cod. Hinc duxit, quod de ipſo *Simonide* canit *Chriſtodorus* in ἐκφρ. v. 44. οὐδὲ σὺ μολπῆς Εὔνασας; ἁβρὸν ἔρωτα, Σιμώνιδες.

¶. 137.] *L.* (*LVI.*) Servavit *Ariſtides* Tom. III. Or. p. 645. ed. *Canter.* ubi *Simonidis* modeſtiam laudans, hoc Epigr. affert, ut appareat, modeſtiam non impedire, quominus virtutes noſtras interdum comme-

moremus. Hinc relatum in Append. Planud. p. 513. St. *18. W. Hoc distichon respexit *Philostratus* in Vita Apoll. I. 14. p. 16. ubi de Apollonio: τό τοι μνημονικὸν καὶ ὑπὲρ τὸν Σιμωνίδην ἔῤῥωτο, ἑκατοντούτης γενόμενος. Idem de Proclo in Vitis Soph. II. 21. 3. p. 604. τὸ δὲ μνημονικὸν, ἐννενηκοντούτης ἤδη γηράσκων, καὶ ὑπὲρ τὸν Σιμωνίδην ἔῤῥωτο. Attigit hoc carmen, ubi de hominibus, memoria excellente praeditis, multa narrat, *Muretus* Var. Lectt. L. III. 1. — V. 1. μνήμην. *Ursin.* et *Aristid.*

LI. (*LVII.*) Ex Cod. Vat. p. 179. edidit *Leo Allatius* in Diatr. de Sim. p. 214. *Bentlejus* de Epist. Phal. p. 169. *Reiskius* in Anth. p. 27. nr. 466. Ex hoc Epigrammate conflatum est illud, quod *Br.* laudat in Lectt. p. 21. ex *Tzetzae* Chil. I. 636. ap. *Ursinum* in Lyr. p. 153.:

Ἓξ ἐπὶ πεντήκοντα, Σιμωνίδη, ἤραο νίκας
καὶ τρίποδας· θνήσκεις δ' ἐν Σικελῷ πεδίῳ.
Κείῳ δὲ μνήμην λείπεις, Ἕλλησι δ' ἔπαινον
εὐξυνέτου ψυχῆς σῆς ἐπιγεινομένοις.

Ubi cum *Schneidero* τοῖς ἐπιγεινομένοις videtur legendum. Agitur autem de victoriis, quas *Simonides* ex certaminibus poëtarum dithyrambicorum retulerat. In his eum Lasum Hermionensem habuisse adversarium, constat ex *Aristoph.* Vesp. 1391. ubi vide *Schol.* — V. 1. Σιμωνίδης. Cod. Vat. et *Allat.* Ex apogr. Lips. et schedis *Dorvill. Reiskius* emendavit Σιμώνιδες. Sed genuinum esse puto Σιμωνίδη. ut ap. *Theogn.* 675. In membran. super ἤραο scriptum τ, ut sit ἤρατο, quod *Allatius* exhibet. ταύρους. Ut tragicis hircus, citharoedis vitulus, sic dithyrambicis taurus praemio erat destinatus. *Scholiast. Pindari* Ol. XIII. 26. p. 145. βοηλάτην δὲ τὸν διθύραμβον προσαγορεύει· ἤτοι διὰ τὸ βοῦν εἶναι τῷ νικήσαντι ἔπαθλον· ἱερὸς γὰρ τοῦ Διονύσου. *Nonnus* in Dionys. XIX. p. 512. 21. Νηπενθὴς Διόνυσος ἀπενθέα θῆκεν ἀγῶνα· Καὶ τράγον

εὐπώγωνα, καὶ ἄρσενα ταῦρον ἑρύσσας Διπλόα θῆκεν ἄεθλα. — V. 2. pro πίνακα *Allatius* τρίποδα dedit; ſchedae *Dorvill.* καὶ πίνακας πρὶν τόνδ' ἀ. πίνακα. Mirus error. In Cod. enim ſic eſt, ut *Br.* edidit. — πίναξ tabula cum inſcriptione. *Plutarch.* Vit. Them. T. I. p. 251. Themiſtocles ἐνίκησε δὲ καὶ χορηγῶν τραγῳδοῖς — — καὶ πίνακα τῆς νίκης ἀνέθηκε, τοιαύτην ἐπιγραφὴν ἔχοντα. — V. 3. διδαξάμενος aberat a *Bentleji* apographo. Verbum proprium de poëta lyrico, qui chorum carminis verba docet. *Pauſanias* IV. 4. p. 287. Μεσσήνιοι τότε τῷ Ἀπόλλωνι ἐς Δῆλον θυσίαν καὶ ἀνδρῶν χορὸν ἀποστέλλουσι· τὸ δέ σφισιν ᾆσμα προσόδιον ἐς τὸν θεὸν ἐδίδαξεν Εὔμηλος. Qui locus non fugit diligentiam *Böttigeri* in docta Proluſ. *Quid ſit docere fabulam?* p. 6.— V. 4. Νίκας ἅρμ' ἐπέβης. *victoriam reportaſti.* Infra Ep. LXXVI. Hipponicus tibicen ἐν Χαρίτων ἅρμασιν φορηθῆναι dicitur. Poëtae ap. *Pindarum* Iſthm. II. 2. οἳ χρυσαμπύκων Ἐς δίφρον Μοισᾶν ἔβαινον. Idem Iſthm. VIII. 133. ἔσσυται Μοισαῖον ἅρμα. Victorem vero ipſum modo Νίκας ἐν ἀγκώνεσσι, Nemea ε. 76. modo χρυσέας ἐν γούνασι Νίκας πιτνεῖν dicit, Iſthm. II. 39.

LII. (*LVIII.*) Integrum carmen ſervavit *Schol.* in *Hermogenem* p. 410. unde *Bentlejus* edidit in Diſſ. de Ep. Phal. p. 20. et ad *Callimachi* Ep. L. p. 318. ed. *Erneſt.* Habetur etiam ap. *F. Urſinum* p. 164. ſine fontis, unde ſumtum eſt, indicio. Poſtremum ejus diſtichon profert *Plutarch.* T. II. p. 785. A. idque reſpexit *Valer. Max.* VIII. 7. 13. *Simonides vero poëta octogeſimo anno et docuiſſe ſe carmina et in eorum certamen deſcendiſſe, ipſe gloriatur.* Victoriam, hoc carmine celebratam, commemorat Marmor Arundel. in Ol. LXXV. 3. Σιμωνίδης ὁ Λεωπρεποῦς, ὁ Κεῖος, ὁ τὸ μνημονικὸν εὑρών, ἐνίκησεν Ἀθήνησιν διδάσκων, ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀδειμάντου. Eodem Adimanto archonte Phrynichus tragicam reportavit victoriam, tabulamque fixit Themiſtocles, cui haec inſcripta: Θεμιστοκλῆς Φρεάρριος ἐχορήγει, Φρύνιχος ἐδίδασκεν,

Ἀδείμαντος ἦρχεν. *Plutarch.* Vit. Them. T. I. p. 251. ed. *Br.* Similes inſcriptiones collegit *Taylor* in Lect. Lyſiac. c. XI. p. 323. ed. *Reisk.* Eadem tribus, cui tum temporis *Simonides* carmen pepigerat, eodem Ariſtide ſumtus praebente, victoriam ex alio certamine reportavit, ſecundum *Plutarch.* Vit. Ariſtid. T. II. p. 289. ed. Bry. qui tripodis, in templo Bacchi dedicati inſcriptionem commemorat: Ἀντιοχὶς ἐνίκα, Ἀριστείδης ἐχορήγει, Ἀρχέστρατος ἐδιδάσκει. Ceterum vix opus eſt monere, Ariſtidem hunc diverſum eſſe ab illo, cujus juſtitia non minus ac paupertas illuſtris fuit. — V. 1. ἦρχεν Ἀδείμ. μέν. *Urſin.* — V. 2. φυλὴ Ἀντιοχίς. *Urſin.* — V. 4. πεντήκοντ' ἀνδρῶν. Totidem hominibus etiam tragicus chorus antiquis temporibus conſtabat, ſecundum *Pollucem* L. IV. 110. — V. 5. δὲ omittit *Plutarch.* et ſq. verſu ὀγδωκονταέτῃ legit.

LIII. (*LIX.*) In Cod. Vat. primum legitur in margine p. 219. cum lemmate: Σιμωνίδης εὑρὼν νεκρὸν ἐν νήσῳ τινὶ θάψας ἐπέγραψεν κ. τ. λ. et iterum p. 289.: Εἴς τινα ὑπὸ λῃστῶν ἀναιρεθέντα. Invocatio Jovis ξενίου efficit, ut eum, qui loquens inducitur, non a latronibus, ſed ab hoſpitibus interfectum eſſe exiſtimes. Exſtat in Planud. p. 207. St. 301. Wech. — ὁμοίων. ut me interfecerunt, ſic ipſi pereant. — In Analect. *Br.* ὑπὸ γῆν ediderat; γᾶν ſcribendum monuit in Lect. Sic habet *Urſinus* p. 162. — Pro βίου in Cod. Vat. loco altero βίον, ſed ου ſuperſcr. Interfectus bene precatur *Simonidi*, concinnitatis cauſa plurali numero uſus: ὄναιντο βίου. *Vita ſua et omnibus in vita bonis fruatur. Eurip.* Hec. 997. ὀναίμην τοῦ παρόντος. Helen. 650. ὀναίμαν τύχας.

LIV. (*LX.*) Bis exſtat in eadem pagina Vat. Cod. in marg. et in contextu p. 219. Εἰς Σιμωνίδη Σιμωνίδου. unde in ſchedis *Dorvill.* factum eſt Σιμαίθου. Edidit *Leo Allatius* p. 215. *Urſinus* in Lyr. p. 157. *Reiske* in

Anthol. p. 72. nr. 559. Antequam hoc diſtichon ex Palatinis membranis erutum eſſet, innotuit *Opſopoeo* ex *Schol. Ariſtidis* I. p. 160. ubi in hunc modum habetur:

οὗτος ὁ Χίου (Κείου *Urſin.*) Σιμωνίδεω ἐστι σαωτὴρ,
ὃς καὶ τεθνηὼς ζῶντι παρέσχε χάριν.

Laudat etiam *Tzetza* in Chil. I. 24. p. 632. Quae ad hiſtoriam hujus carminis faciunt, adſcribam ex *Cicerone* de Divin. I. 27. *Simonides cum ignotum quendam projectum mortuum vidiſſet, eumque humaviſſet, haberetque in animo navem conſcendere, moneri viſus eſt, ne id faceret, ab eo, quem ſepultura affecerat: ſi navigaſſet eum naufragio eſſe periturum: itaque Simonidem rediſſe; periſſe ceteros, qui tum navigaſſent.* Eandem rem narrat *Valer. Maxim.* I. c. VII. his additis: *Memor beneficii elegantiſſimo eum carmine aeternitati conſecravit, melius ei et diuturnius in animis hominum ſepulcrum conſtituens, quam in deſertis arenis ſtruxerat.* — Pro ὅς, quod eſt in membranis, *Reiskius*, cum in ſchedis *Dorvill.* ὡς inveniſſet, ᾧ edidit. Deinde *Tzetza*, ſicut *Schol. Ariſtidis*, ζῶντι παρέσχε χάριν habet; quam lectionem altera non deteriorem eſſe, judicat *Br.*

LV. (*LXI.*) Vat. Cod. p. 257. Planud. p. 212. St. 308. W. *Urſinus* p. 163. *Athenaeus* L. X. p. 415. F. Τιμοκρέων ὁ Ῥόδιος ποιητὴς καὶ ἀθλητὴς πένταθλος ἐνέφαγεν καὶ ἔπιεν, ὡς τὸ ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτοῦ ἐπίγραμμα δηλοῖ. Inter voraciſſimos homines recenſetur *Timocreon* ap. *Aelian.* V. H. I. 27. Contentionem fuiſſe inter eum et Simonidem, narrat *Diogen. Laert.* L. II. 46. p. 108. et *Suidas* in Τιμοκρέων. — *Br.* exhibuit lectiones Planudeae. In Cod. Vat. et ap. *Athen.* legitur: πολλὰ πιὼν καὶ π. φαγών. — κάκ' εἰπών. Ad ejus dicteria referendum, quibus vel ſummos in rep. viros laceſſebat. Nonnulla eorum refert *Athenaeus* l. c. p. 416. A. B. Memorabile carmen *Timocreontis* in Themiſtoclem ſervavit *Plutarch.* in Vit. T. I.

p. 122. ed. Br. *Ariſtides* T. II. p. 294. ed. Jebb. μὴ τοίνυν ἡμεῖς ὑπερβαλλώμεθα (Archilochum) μηδὲ Τιμοκρέοντος τοῦ σχετλίου πρᾶγμα ποιῶμεν, ἀλλ' εἰδῶμεν εὐφημεῖν. — V. 2. ἀνθρώποις Cod. Vat. Parodia hujus diſtichi eſt inter Ep. ἀδέσπ. DCXXXVIII.:

βαιὰ φαγὼν καὶ βαιὰ πιὼν καὶ πολλὰ νοσήσας,
ὀψὲ μὲν, ἀλλ' ἔθανον· ἔῤῥετε πάντες ὁμοῦ.

¶. 138.] *LVI.* (*LXII.*) Planud. p. 373. St. 512. W. Σιμωνίδου. *Urſin.* p. 166. Non *Simenidi*, ſed *Antagorae Rhodio* hoc Epigr. tribuit Cod. Vat. p. 379. De ponte, quem Xenocles Lindius, in Cephiſſo, ut videtur, exſtruxerat. — Xenoclis, de quo nihil aliunde conſtat, patria probabile reddit, *Antagoram Rhodium* verum hujus carminis auctorem eſſe. Cephiſus, quem myſtae in Cereris pompa transire debebant, paulo violentior nonnunquam ruebat. *Pauſan.* I. 38. p. 92. ῥεῖ δὲ Κηφισσὸς πρὸς Ἐλευσῖνι βιαιότερον παρεχόμενος τοῦ προτέρου ῥεῦμα. *Ariſtoteles* hunc fluvium ποταμὸν ὠκὺ ῥέοντα vocat in Epigr. T. I. p. 178. Pontem vero a myſtis transeundum illuſtrem fecerunt οἱ γεφυρισταὶ, de quibus vide Intpp. *Heſychii*, et *Valcken.* ad Ammon. p. 209. Ad illam igitur γέφυραν hoc carmen referendum cenſebat *Caſaubon.* ad *Strabon.* L. IX. p. 613. C. Ne quid tamen diſſimulem, dubitare licet, an hic de Cephiſſo et Eleuſiniis Cereris myſteriis agatur. Myſtica hujus deae ſacra in aliis quoque locis celebrata eſſe conſtat. Etiam Rhodus ſua habebat myſteria; de quibus vid. *St. Croix* de Myſteriis p. 83. Proſerpinam ibi cultam eſſe, apparet ex *Suida* in Ἀσφόδελος· — Περσεφόνης καὶ χθονίων ἱερόν· καὶ Ῥόδιοι τὴν Κόρην καὶ τὴν Ἄρτεμιν ἀσφοδέλῳ στέφουσι. — V. 1. ὦ ἴτε. Sic in Ep. Anthol. Lat. T. I. p. 474. XXIV. item in pontem conſcripto: *Ite igitur faciles per gaudia veſtra, Quirites, Et Narſin reſonans plauſus ubique canat.* — V. 3. τοῖον Ξεν. γάρ. Plan. Ξεινοκλῆς emendavit *Brod.* In Vat.

Cod.

Cod. τοῖον γὰρ Ξενοκλῆς ὁ Λ. ἀσφαλῶς ὕμμιν. Prius recte. ὁ enim producitur ſequente λ, quod in pronuntiatione duplicatur. ὕμμιν habetur etiam in ed. Flor. — V. 4. ποταμοῖο Cod. Vat.

LVII. (*LXIII.*) Vat. Cod. p. 110. Planud. p. 450. St. 583. W. Hoc et ſeq. Epigramma ejusdem auctoris eſſe, dubitari nequit. Jam Ep. LXIV. incerti eſt auctoris; nam non *Simonidi* ſolum, ſed etiam *Hedylo* et *Aſclepiadi* tribuitur. Recte igitur *Schneiderus* dubitat, an noſtrum ſit *Simonidis*. Agitur in eo de donariis, quae meretriculae, mercatoribus et nautis probe emunctis, neſcio ubi dedicaverant. Hinc ſuſpiceris, *Hedyli* Epigramma eſſe, quem donaria, quae in Arſinoës templo ſua aetate viſebantur, deſcripſiſſe conſtat. Vide *Caſaub.* ad Athen. XI. 13. p. 817. In maritima urbe autem Pythiam noſtram et Boïdium habitaſſe, ipſa res docet. — V. 1. Βοΐδιον αὐλητρίς. Planud. Recte Vat. Cod. articulum ſervavit. Pro αἵ ποτ' ἐρασταὶ *Brunck.*, quod ἐραστὴς maſculini eſt generis, corrigit: αἵ ποθ' ἑταίραι. Aliud quid latere ſuſpicor. — V. 3. ἔμπορε καὶ φορτηγέ. *Horat.* III. Carm. VI. 30. *Seu vocat inſtitor, ſeu navis Hiſpanae magiſter, Dedecorum pretioſus emtor.* Plura ſimilia ex poëtis Latinis collegit *Huetius* in Not. p. 43. — βαλάντιον. Vulgo. In ed. Flor. et Cod. Vat. βαλλάντιον. Grammaticorum loca, qui voc. βαλάντιον explicaverunt, collegit *Wetſten.* ad N. T. I. p. 719. *Criton* ap. *Athenaeum* L. IV. p. 173. C. Φοίνικα μεγάλου κύριον βαλλαντίου Ναύκληρον. Apud *Alciphr.* L. III. 65. paraſita mercatorem laudat, qui, cum Athenas veniſſet, τοὺς πλουσίους τοὺς Ἀθήνησι κίμβικας καὶ μικροπρεπεῖς ἀπέφηνεν, οὕτως κεχυμένως πρὸς τὰς δόσεις κέχρηται τῷ βαλαντίῳ. *Pſeudo-Plutarch.* T. II. p. 5. D. ὁ πολὺς πλοῦτος σκοπὸς ἔκκειται τοῖς βουλομένοις βαλλάντια τοξεύειν.

LVIII. (*LXIV.*) Planud. p. 104. St. 153. W. Σιμωνίδου. *Urſin.* p. 163. Bis legitur in Vat. Cod. p. 110,

'Ηδύλου· οἱ δὲ 'Ασκληπιάδου· et p. 508. Σιμωνίδου. In tres meretrices, nautis et mercatoribus ipsis Sirenibus infestiores. — αἱ Διομήδους γραῖαι. De meretriculis insigni rapacitate famosis accipiendum. *Schol. Aristoph.* in Eccles. 1021. Διομήδεια ἀνάγκη· ὅτι Διομήδης ὁ Θρᾷξ, πόρνας ἔχων θυγατέρας, τοὺς παριόντας ξένους ἐβιάζετο αὐταῖς ξυνεῖναι, ἕως οὗ κόρον σχῶσι καὶ ἀναλωθῶσιν οἱ ἄνδρες· ἃς καὶ ὁ μῦθος ἵππους ἀνδροφόνους εἶπεν. Similia tradunt *Suidas* et *Hesych.* in Διομήδειος ἀνάγκη. Aliam hujus paroemiae causam reddit *Zenob.* Cent. III. 8. — ναυκλήρων ὁλκάδες. Meretrices navigiis, amantes remigibus comparantur. Vide ad *Antiphil. Byz.* Ep. I. An poëta in εἰκόσοροι ad amantium, quos admiseriut, numerum respexerit, ut *Brod.* existimat, non dixerim. — V. 3. Vat. Cod. loco priore Ἄτιν. Ἄπις πυγμάχος occurrit ap. *Lucill.* Ep. XIV. T. II. p. 320. Hos naucleros ita omnibus suis bonis exuerant meretrices, ut naufragium fecisse viderentur. — V. 5. Omnis navigatio periculi plena est; sed in terra quoque naufragium facies, nisi meretrices, Veneris piratas, vitaveris. Hunc sensum esse puto. τὰ λῃστρικὰ τῆς 'Α. hinc sumsit *Nicarchus* Ep. III. ἀλλὰ νέοι πανδημὶ τὰ λῃστρικὰ τῆς 'Αφροδίτης φεύγετε. — *Anaxilas* ap. *Athenaeum* XIII. p. 558. ubi meretrices cum fabulae monstris comparat, Σειρῆνα ἀποτετιλμένην vocat τὴν Θεανώ. Phryne autem, τὸν ναύκληρον, ait, λαβοῦσα καταπέπωκ' αὐτῷ σκάφει. Eleganter Corinthia meretrix ap. *Strabon.* VIII. p. 581. B. cum inertiae accusata esset, ἐγὼ μέντοι, inquit, ἡ τοιαύτη τρεῖς ἤδη καθεῖλον ἱστοὺς ἐν βραχεῖ χρόνῳ τούτῳ· cujus dicti acumen, vulgo male acceptum, explicuit *Valcken.* in Adoniaz. p. 338. C. — Pro ἐχθρότεραι Cod. Vat. loco priore ἐχθρόταται habet.

LIX. (*LXV.*) Ex *Polluce* p. 501. *Stephanus* retulit in Append. Planud. p. 512. St. *17. W. In canem venaticum. Epitaphium catellae vide inter Ep. ἀδέσπ. DCCLV. sq. Tria Latinorum poëtarum in canes Epi-

grammata dedit *Burm.* in Anth. Lat. T. II. p. 291. ſqq. — V. 1. corruptiſſimus ap. *Pollucem* et *Urſinum* p. 160.: ἧς αὖ καὶ φθιμένας λευκοστεάτῳ ἐνὶ τύμβῳ. Hic ἧ σεῦ legendum eſſe, non fugit *Stephanum* in fine Annott. Totum verſum ſic, ut *Br.* dedit, emendavit *Salmaſius* in Plin. p. 223. B. niſi quod ἇ σεῦ voluit: *Lycas nomen canis venaticae, quae* ἀγρῶσα *dicitur ab ardore et aviditate venandi, ut* φονῶσα χεὶρ, *caedis avida ac ſitiens.* Hanc *Salmaſii* emendationem et interpretationem aſſenſu ſuo probare videtur *Br.*, qui merito dubitat, an ἀγρώστης cum ſubſtantivo feminini generis conſtrui poſſit. *Schneiderus* ἀγρῶστι ſuſpicabatur; idque verum. Ut ab ἀγρότης formatur ἀγρώστης, (vide *Schol. Apollon. Rhod.* IV. 175.) ſic ab ἀγρότις (ἀγροτέρα. κυνηγός. *Heſychius.*) deſcendit ἀγρῶστις. — *Reineſ.* in Var. Lect. p. 689. λευκοστίκτῳ ἐνὶ τ. legit, idque de marmoreo tumulo interpretatur. Male.

LX. (*LXVI.*) Vat. Cod. p. 610. ἀδέσποτον. ἐπὶ τρισὶν ἑξαμέτροις πεντάμετρον. Edidit *Valcken.* in Adon. p. 199. C. et *Klotz.* inter carmina Muſae Strat. nr. XLV. *Brunckius* haec notavit: „Perperam hoc Epigr. tribui *Simo-* „*nidi*, cujus nec eſt, nec eſſe poteſt. Obiit enim hic „poëta ineunte Olymp. LXXVIII. Cyniſcae autem victo„ria, quam demum mortuo patre Archidamo obtinuit, „poſt Ol. LXXXVII. obtigit. *Xenophon* in Ageſilao re„fert, Lacedaemonium hunc regem Κυνίσκαν ἀδελφὴν οὖσαν „πεῖσαι ἁρματοτροφεῖν, καὶ ἐπιδεῖξαι, νικώσης αὐτῆς, ὅτι τὸ „θρέμμα τοῦτο οὐκ ἀνδραγαθίας, ἀλλὰ πλούτου ἐπίδειγμά ἐστι. „(Cum his conf. *Plutarch.* T. II. p. 222. B.) Epigr. hoc „innuit *Pauſan.* p. 222. cujus olim curſim a me lecti, „prava interpunctio mihi fraudi fuit. Editorum notae „rem bene declarant.“ Haec ille. Ex loco *Pauſaniae*, a *Br.* commemorato, L. III. 8. p. 360. ed. *Facii*, auctorem hujus Epigr. aut plane ignotum aut ſaltem incertum fuiſſe apparet: ὅτι γὰρ μὴ τῇ Κυνίσκᾳ τὸ ἐπίγραμμα ἐποίησεν ὅστις δή —. Multa in Analectis non ſuis auctori-

bus tributa leguntur, quae in hoc commentario nostro diligenter notabimus. Futurus Anthologiae editor, ordine, qui *Brunckio* placuit, plane relicto, Vaticani codicis ope, multos hujus generis errores emendabit. — Non omittendus locus *Pausaniae* L. VI. I. p. 453. ubi narratur, fuisse Olympiae Κυνίσκας εἰκόνα, Ἀπελλοῦ τέχνην· γέγραπται δὲ καὶ ἐπιγράμματα ἐς τὴν Κυνίσκαν ἔχοντα. — ¶. 139.] V. 3. τὴν δ' ἔστησε Cod. Vat. quod emendavit *Valcken.* l. c. — μόναν. Prima mulierum, quae in Olympicis certaminibus equorum celeritate certaverunt, Cynisca fuit. Post illam plures idem tentarunt. *Pausan.* III. 8. p. 222. Κυνίσκας δὲ ὕστερον, γυναιξὶ καὶ ἄλλαις καὶ μάλιστα ταῖς ἐκ Μακεδονίας γεγόνασι Ὀλυμπιακαὶ νῖκαι, ὧν ἡ ἐπιφανεστέρα εἰς τὰς νίκας ἐστὶν αὐτῆς. Hic *Heynius* in Comment. Soc. reg. Tom. X. p. 102. corrigit: ἐκ Λακεδαιμονίας et αὐτή. *Inter quas mulieres victoriis maxime insignis fuit ipsa Cynisca.*

LXI. (*LXVII.*) Planud. p. 2. St. 4. W. *Ursinus* p. 161. In Theocriti pugilis statuam, qui Olympiae inter ephebos vicerat. Alias non commemoratur. — παλαισμοσύνας ἡνίοχον. *peritum pugilem.* Minerva ap. *Aristoph.* Nub. 602. αἰγίδος ἡνίοχος. Epigr. ἀδέσπ. DXXXVIII. Τιμόθεον κιθάρας δεξιὸν ἡνίοχον. Vide *Wernsdorf.* ad Himer. Ecl. XXXVI. p. 315. et quae notavimus ad *Meleagri* Ep. III. — V. 3. Non minus fortem quam pulcrum. *Pindar.* Isthm. z. 29. σθένει τ' ἔκπαγλος, ἰδεῖν τε μορφάεις· ἄγει τ' ἀρετὰν Οὐκ αἴσχιον φυᾶς. Ubi φυὴ pulcritudinem significat. Cf. *Valck.* ad Ammon. p. 87. *Koen.* ad Gregor. p. 155. Contra Glaucus de Hectore ap. *Homer.* Il. XVII. 142. Ἕκτορ, εἶδος ἄριστε, μάχης ἄρα πολλὸν ἐδεύεο. — V. 4. ἐστεφάνωσε πόλιν. Bene explicuit *Brod.* Cf. *Plin.* H. N. XVI. 4.

LXII. (*LXVIII.*) Bis legitur in Vat. Cod. Altero loco p. 166. *Anacreonti* tribuitur; altero p. 179. *Si-*

monidi. Hinc factum, ut *Leo Allatius* illud ederet inter *Simonidis* reliquias p. 215. *Barnesius* autem inter *Anacreontis* fragmenta referret p. 324. (*Fischer*. p. 480.) Eidem tribuit *Kusterus* T. I. p. 35. Sine auctoris nomine *Reisk*. Anth. p. 15. nr. 433. — V. 1. Στοίβου παῖ. Vat. loco pr. (*Barn. Kust*. qui praeterea καὶ exhibet.) Στρόμβου loco altero. (*Reisk*. Στρόμβου *Allat*.) Jam *Brunckium* audiamus: „In Vat. Cod. aut saltem in apogr. Buheriano „scriptum Στοίβου καί — illud καὶ explicat Salmasius, „*quod scilicet alias statuas posuisset Leocrates eidem Stoebo*. „At verum est παῖ, quod ex eodem cod. dedit *Leo Alla-* „*tius* — *Reiskius*, quem sequitur *Toup*. Ep. crit. p. 13. „(11. ed. Lips.) e pravo apogr. Στρόμβου. Verum hujus „viri nomen in *Thucydide* deprehendit et mihi monstra- „vit amicissimus studiorum meorum socius, qui mihi in „edenda horum analectorum dimidia parte egregiam „navavit operam, *Joh. Gottlob Schneider* .... Scriben- „dum autem Στροίβου. Verba *Thucydidis* haec sunt p. 68. „μετὰ ταῦτα ναυμαχία γίγνεται ἐπ' Αἰγίνῃ μεγάλη Ἀθηναίων „καὶ Αἰγινητῶν· καὶ οἱ ξύμμαχοι ἑκατέροις παρῆσαν· καὶ ἐνίκων „Ἀθηναῖοι, καὶ ναῦς ὁ λαβόντες, ἐς τὴν γῆν ἀπέβησαν, καὶ ἐπο- „λιόρκουν Λεωκράτους τοῦ Στροίβου στρατηγοῦντος. Bellum „hoc cum Aeginetis paulo fusius persequitur *Diodor*. „*Sic*. T. I. p. 463. quod Leocrate duce gestum ait, sed „quem πατρόθεν non indigetat. Incidit autem haec „Aeginetarum clades in Ol. LXXX. 2. Statuam autem „Mercurio dedicasse Leocratem adolescentem probabile „est, qua aetate palaestram frequentabat, et *Simonidi* „innotuit." Hactenus ille. — ἄγαλμα, quod Leocrates Mercurio dedicasse dicitur, Hermam fuisse, suspicatur *Reiskius*; hoc autem donum deo gratum esse, indicant verba, οὐκ ἔλαθες Χάριτας. καλλικόμους easdem Gratias vocavit *Stesichorus* in Orestia ap. *Schol*. in Arist. Pac. 797.— V. 3. Ἀκαδημείαν. Cod. Vat. *Allat*. *Reisk*. *Suidas* in ἀγοστῷ T. I. p. 35. τῷ ἀγκῶνι· ἐν Ἐπιγρ. Οὐκ ἔλαθε Χάριτας

Οὐδ' Ἀκαδημίαν πολυγ. τὴν ἐν ἀγοστῷ σ. ε. τ. π. λ. Hanc *Suidae* lectionem τήνδ' ἐν ἀγοστῷ genuinam cenſebat *Kuſterus*, qui ſenſum eliciebat hunc: *Sed beneficium hoc tuum, quod cubito inſcriptum gero, omnibus accedentibus narro.* Merito *Reiskius* de hujus interpretationis ſinceritate dubitans, correxit: τῇσιν ἀγαστὴν σὴν — —. Perperam. Unice probanda eſt interpretatio *Toupii* in Epiſt. crit. p. 11. qui hanc ſtatuam Mercurio a Leocrate in *ſinu* ſive *loco interiore* Academiae poſitam fuiſſe arbitratur: hoc ἐν ἀγοστῷ Ἀκαδημίας, *in ulnis almae matris*, poëtam vocare. ἀγοστὸς, ἀγκῶνες, ἀγκάλαι tribuuntur iis rebus, quae aliquid intra ſe continent et complectuntur. *Aeſchyl.* Prom. 1018. πετραία δ' ἀγκάλη σε βαστάζει. *Ariſtides* T. I. p. 458. ὦ λιμένες ποθοῦντες τὰς τῆς φιλτάτης πόλεως ἀγκάλας. *Oppian.* Hal. L. III. 33. εἰσόκεν ἄλμης Μητρὸς ἐν ἀγκοίνῃσι ἑλισσόμενοι δονέωνται. *Salluſt.* Catil. 52. *alii intra moenia, in ſinu urbis ſunt hoſtes.* — V. 4. εὐεργεσίαν Vat. Cod. loco ſec.

H

LXIII. (LXIX.) Vat. Cod. p. 611. ἐπὶ ἐξαμέτρῳ ἐναλλὰξ τότε κωμικὸν τετράμετρον δύο συλλαβαῖς λεῖπον καὶ τὸ ἀρχιλόχειον σκάζον τρίμετρον. Olpis Athenienſis Veneri, quam ſibi in amore erga puerum favere cupit, tibias dedicat. Prius diſtichon excitavit *Salmaſ.* Exerc. Plin. p. 24. B. qui Ὦπις legit, et inde Latinum nomen *Vopiſci* derivat; nec aliter *Leo Allatius*, qui integrum edidit p. 216. In Cod. λ ſuperſcriptum, niſi me fallit Goth. apogr. *Opis* rex Iapygum commemoratur ap. *Pauſan.* X. 13. p. 830. Idem puellae nomen ap. *Herodot.* IV. 35. p. 296. — Tibias, ex arundine compactas, (vide *Salmaſ.* Exerc. Plin. p. 82. B. et *Harduin.* ad Plin. XVI. 24. T. II. p. 45.) *terrae filias* vocat; easque Opis, quia non ſine arte factae erant, σὺν Ἡφαίστῳ τελέσαι dicitur; niſi forte ad arundinem aere vinctam reſpicitur.

LXIV. (*LXX*) Ex *Hephaestione* de Metr. p. 64. et 66. venit in Fr. Lyr. *Ursini* p. 161. et Appendic. Planud. p. 513. St. *17. W. ubi sic exhibetur:

Ἴσθμια, δὶς Νεμέα, δὶς Ὀλύμπια ἐστεφανώθην,
οὐ πλάτεϊ νικῶν σώματος, ἀλλὰ τέχνᾳ·
Ἀριστοδάμας, θρασὺς, ἀλεῖος, πάλᾳ.

Hos versus *Jos. Scaliger* ad Eusebii Chron. p. 266. comparavit cum *Pausania* L. VI. 3. p. 457. ἀνάκειται δὲ καὶ ἐξ αὐτῆς Ἤλιδος παλαιστὴς ἀνὴρ Ἀριστόδημος Θράσιδος· γεγόνασιν δὲ αὐτῷ καὶ Πυθοῖ δύο νῖκαι· ἡ δὲ εἰκών ἐστι τοῦ Ἀριστοδήμου τέχνη Δαιδάλου καὶ Σικυωνίου. unde ei enata est elegans v. tertii emendatio, quam *Br.* exhibuit. De veritate lectionis Ἀλεῖος dubitavit *Corsinus*, qui hoc Epigr. in Catal. Olymp. proferens, Ἄλεος scribendum censet, quoniam Eleus esse, et victoriam ex Isthmiis referre non poterat Aristodamus. Elei enim ab Isthmiis prohibebantur. Cf. *Pausan.* V. 2. p. 378. et *Corsin.* Diss. IV. nr. 2. *Alea* vero est Arcadiae oppidum. Vid. *Pausan.* p. 642. At hanc emendationem *Pausaniae* locus, paulo ante adscriptus, falsam esse arguit. Quare *Brunckius*, ex ingenio, ut arbitror, pro Ἴσθμια scripsit Πύθια, recepta distinctione *Dorvillii* in Vanno crit. p. 204. quem vide. *Cornelii de Pauw*, qui *Scaligeri* correctionem ignorabat, conjecturas memorare supersedeo. Ceterum Aristodamus luctae palmam reportavit Olympia Ol. XCIII. (vid. *Corsin.* p. 116.) unde apparet, hoc carmen junioris esse *Simonidis*. — οὐ πλάτεϊ. Theseus Cercyonem superans κατεπάλαισεν αὐτὸν σοφίᾳ τὸ πλέον· παλαιστικὴν γὰρ εὗρε τέχνην Θησεὺς πρῶτος καὶ πάλης κατέστη ὕστερον ἀπ' ἐκείνου διδασκαλεῖα· πρότερον δὲ ἐχρῶντο μεγέθει μόνον καὶ ῥώμῃ πρὸς τὰς πάλας. *Pausan.* I. 39. p. 94. Artis de immani robore victoriam cecinit *Theocritus* in Pollucis cum Amyco pugna, Eid. XXII. 80. sqq.

LXV. (*LXXI.*) Vat. Cod. p. 610. ἐπὶ ἑξαμέτρῳ πεντάμετρον, καὶ δύο τρίμετροι, εἶτα ἑξάμετρον. Edidit *Leo Allatius* p. 216. Scriptum in Dandem, Argivum, quem Olympia viciſſe conſtat Ol. LXXVII. ex *Euſebii* Chron. p. 40. ubi vide *Scaliger.* p. 428. *Diodor. Sicul.* XI. 53. p. 443. — V. 1. Δάνδις membranae et *Allat.* — V. 2. ἱππόβοτον Vat. Cod. et *Allat.* In apogr. Lipſ. ἱππόκροτον. Cauſa non erat, cur a lectione membranarum recederetur. Ἄργος ἱππόβοτον ſatis tuetur *Homer.* Il. β. 287. γ. 75. 258. Odyſſ. δ. 562. — ¶. 140.] V. 4. δύο *Allat.* Νεμαίᾳ Vat. et *Allat.* — V. 5. ἐστί. *Allat.*

LXVI. (*LXXII.*) *Pauſan.* VI. 9. p. 474. Παρά γε τοῦ Γέλωνος τὸ ἅρμα ἀνάκειται Φίλων, τέχνη τοῦ Αἰγινήτου Γλαυκίου. τούτῳ τῷ Φίλωνι Σιμωνίδης ὁ Λεωπρέπους ἐλεγεῖον δεξιώτατον ἐποίησε· Πατρίς — —. Hinc receptum in *Urſini* Fr. Lyr. p. 160. et Append. Planud. p. 513. St. *17. W. Philonis, Corcyraei, ἐν παισὶ δρόμῳ νενικηκότος, mentionem facit *Pauſan.* VI. 14. p. 488. Philonis pugilis *Chriſtodor.* in Ecphr. 229. Pro νίκη *Amaſaeus* legiſſe videtur νικῶ, idque procul dubio verum exiſtimat *Br.* Idem *Sylburgius* judicavit.

LXVII. (*LXXIII.*) Planud. p. 2. St. 5. W. *Urſin.* p. 161. In Diophonem, Philonis (illius fortaſſe, quem praec. carmen celebrat) filium, qui quinquertio vicerat. Vide *Brodaeum.* De πεντάθλῳ notum eſt Epigr. inter ἀδέσπ. CCCCLIV. Ἅλμα ποδῶν, δίσκου τε βολή, καὶ ἄκοντος ἐρωή, καὶ δρόμος, ἠδὲ πάλη· μία δ' ἔπλετο πᾶσι τελευτή.

LXVIII. (*LXXIV.*) Planud. p. 195. St. 284. W. In Caſmylum, Euagorae fil., Rhodium, pugilem. Habetur ap. *Urſinum* p. 161.

LXIX. (*LXXV.*) Vat. Cod. p. 611. Ἐπὶ ἑξαμέτρῳ ἐννεασύλλαβον. Edidit *Leo Allatius* p. 216. Verſ. 1–4. profert *Toup.* in Addend. ad Theocr. p. 402. Celebrantur victoriae Nicolaïdae Corinthii, e variis certami-

nibus reportatae. — V. 1. ἐν νίκᾳ Cod. quod tacite correxit *Allat.* Νικολάδας idem. Alias hoc nomen Νικολαΐδας ſcribi, notavit *Brunck.* Ap. *Pauſan.* VI. 10. p. 476. commemoratur Ἴκκος ὁ Νικολαΐδα Ταραντῖνος, qui quinquertio vicerat. — V. 3. „Scriptum in Cod. ἑξήκοντ' „ἀμφορεῖς ἐλαίου. Abſurde. In Panathenaeis ſingulae olei „amphorae ſingulis dabantur victoribus. Vide *Meurſ.* „de hoc feſto c. XI. Hanc tamen lectionem tuetur *Salmaſ.* „in notis ad dedicat. ſtatuae Regillae p. 87. ſcribens ob „metrum ἑξήκοντ' ἀφορεῖς, immemor correctionis, quam „ipſe margini alleverat hujus epigr. ἑξῆς δ' ἀμφιφορεῖς.“ Haec *Brunckius*; qui fallitur, cum lectionem in cod. eſſe ait, quae *Salmaſio* debetur. Is enim h. v. ſic laudat in Homon. H. I. p. 171. A. In Vat. membranis legitur ἑξήκοντ' ἀμφιφορεῖς ἐλαίου. ut et Lipſ. habet apogr. et *Scaliger*, qui hoc diſtichon profert ad *Hieronym.* Chron. p. 92. Ἀμφιφορεύς· ὁ ἀμφοτέρωθεν κατὰ τὰ ὦτα δυνάμενος φέρεσθαι. *Athen.* XI. p. 501. Idem quod ἀμφορεύς. Vide *Schol. Apoll. Rh.* IV. 1770. et *Schol. Pindari* Nem. X. p. 414[a]. In pompa Dionyſiaca Ptolemaei circumferebantur ἀμφορεῖς Παναθηναϊκοὶ δεκαέξ. ap. *Athen.* V. p. 199. unde colligas, formam has amphoras habuiſſe peculiarem. *Brunckii* lectioni cum res ipſa, tum ea, quae ſequuntur, probabilitatem conciliant: τρὶς ἐπισχερώ. — V. 6. corruptiſſimus; in quo ſanando *Br.* ſe fruſtra laboraſſe fatetur. Mihi varia tentanti haec emendatio ſeſe obtulit:

Ἰσθμοῖ δ' ἐν ζαθέῳ τρὶς ἐπισχερώ, ᾗχι πένονται
Ἀκτῇ Ποντομέδοντος ἆθλοι.

In his a Cod. ſcriptura proxime abſunt ſaltem haec: ἀκτηποντομεδοντοςαθλοι. In fine hexametri alius fortaſſe, me acutior, melius quid invenerit. Facit huc *Pindarus* Iſthm. Α. 44. ἐγὼ δὲ Ποσειδάωνι, Ἰσθμῷ τε ζαθέᾳ — περιστέλλων ἀοιδάν. Neptuno Iſthmia ſacra fuiſſe, nemo ignorat. — In Cod. Lipſ. ζαθέᾳ legitur et ποτ' ἀθμοί. in marg. ἀριθμοί.

— V. 8. Πελλάνᾳ. De gymnicis certaminibus Pellanae celebratis, ubi victores χλαίνας accipiebant, conf. *Schol. Pindar.* Ol. IX. 148. XIII. 155. Nemea X. 82. — ἐν Λυκαίῳ. Lycaon in monte Lycaeo certamina in Jovis honorem instituisse dicitur, de quibus vide *Pausan.* VII. 2. p. 600. Idem stadium, quod prope Panis lucum erat, describit VIII. 38. p. 678. — V. 9. καὶ Τεγέᾳ *Brunck.* ex conjectura dedit. In cod. legitur καὶ Νεμέᾳ, quod e praecedente hexametro repetitum est. De certaminibus Tegeae celebratis vid. *Schol. Pindar.* Nem. X. 87. In Aegina erant τὰ Αἰάκεια, Aeaci festum, ubi victoribus amphora erat proposita, unde ἀγὼν ἀμφορίτης. Originem certaminis narrat *Apollon. Rh.* IV. 1765. sqq. — Ἐπιδαύρῳ. in Aesculapii festo. *Schol. Pindari* Nem. V. 96. — Ludos solemnes Megarensium, Διόκλεια appellatos (vid. *Schol. Theocr.* XII. 29.) et Πύθια commemorat *Schol. Pindari* Ol. XIII. 156. — V. 11. καὶ non agnoscit Cod. Vat. et *Allat.* *Reiskius* ἐν δὲ Φλιουντείῳ σταδίῳ corrigit. De certaminibus Phliunte celebratis aliunde vix constat, *Pindari* verba Nem. VI. 71.:

βοτάνα τέ νιν
ποθ' ἁ λέοντος νικάσαντ'
ἔρεψ' ἀσκίοις Φλιοῦντος ὑπ' ὠ-
γυγίοις ὄρεσιν.

Schol. de Nemeis certaminibus interpretatur. Nescio, quam recte.

¶. 141.] *LXX.* (*LXXVI.*) Vat. Cod. p. 613. Καλλιμάχου ἐπὶ τῷ αὐτῷ τετραμέτρῳ ἑνδεκασύλλαβον. Βακχυλίδου ἢ Σιμωνίδου τῶν αὐτῶν τετραμέτρων τετράμετρον. ὅμοιον τῷ· εἴ μοι γένοιτο παρθένος καλή τε καὶ τερείνη· μίᾳ δὲ μόνον συλλαβῇ πλεονάζον, ἐπὶ τὸ τετραπόδιον οὐκ ἔχει ἴαμβον, ἀλλ' ἀνάπαιστον. Secundum hanc inscriptionem hoc carmen editum est inter Ep. *Callimachi* p. 318. ed. *Ernest.* *Simonidi* autem vindicavit *T. Hemsterhus.* ad *Aristoph.* Plut.

p. 334. et in *Addendis* ad *Lucian.* T. I. p. 82. laudans teſtem idoneum *Stephanum Byz.* v. Ἀκαμάντιον — ἐκαλεῖτο καὶ φυλὴ Ἀκαμαντὶς τῆς Ἀττικῆς, ὡς Σιμωνίδης. Fefellit nimirum viros doctos lemma Codicis, cujus pars prior, Καλλιμάχου ἐπὶ τῷ αὐτῷ τετραμέτρῳ ἑνδεκασύλλαβον, ad *Callimachi* Epigr. pertinuit, quod in Cod. deeſt. Ad noſtrum autem faciunt verba Βακχυλίδου ἢ Σιμωνίδου. Metrum eſt, ut in *Archiloch.* fr. XXIV. et XXVII. tetrameter dactylicus cum ithyphallico; hunc excipit verſus aſynartetus, compoſitus ex penthemimere jambica, et dactylico logaoedico; cujus haec eſt ratio:

⏑ – ⏑ – – | – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –

Scriptum eſt hoc carmen in victoriam, a tribu Acamantide ex Dionyſiis reportatam, Antigene chorum docente, Ariſtone Argivo tibiis canente, Hipponico ſumtus praebente. — V. 1. Cod. δεφυλῆς, quod *Andreas Dacierius* in δὲ φ. mutabat, metro repugnante. *Jam ſaepe Horae in choris tribus Acamantidis ad dithyrambos acclamarunt.* *Schneiderus* in Vita Pindari p. 25. Ὧραι Διονυσιάδες interpretatur de feſto, ſolenni tempore redeunte, comparatque Διὸς ὥρας ap. *Pindar.* Ol. IV. 3., *cyclum Olympiadum*: et Pyth. II. 34. κάρυκες ὡρᾶν, *praecones in ſacris certaminibus.* Senſum igitur eſſe, eandem tribum jam ſaepe in certaminibus cyclicis viciſſe. Haud ſcio tamen, an poëta ipſas deas ſignificare voluerit. Certe Baccho, ſicuti ſimul cum Gratiis colebatur, (cf. *Pauſan.* V. 14. p. 413.) ita cum Horis quoque magna fuit conjunctio. *Philochorus* ap. *Athen.* II. p. 38. C. D. Amphictyonem narrat ἱδρύσασθαι βωμὸν ὀρθοῦ Διονύσου ἐν τῷ τῶν Ὡρῶν ἱερῷ. Idem Athenienſes narrat Horas ſingulari honore affeciſſe, ap. *Athen.* XIV. p. 656. A. — V. 2. ἀνώλυξαν in Cod. eſſe ait *Dorvill.* ad Charit. p. 278. quod verum eſſe dubito. In apogr. Goth. certe ἀνωλουξαν. — V. 3. μίτραισι δὲ ipſa eſt Cod. lectio, recte ab *Erneſto* reſtituta pro τε. μίτραι nihil diverſae a ταινίαις, quibus victorum in cer-

taminibus tempora ornabantur, ut praeter alios docuit *Wesseling.* ad *Diodor. Sic.* XVII. p. 101. et *Ruhnk.* ad Tim. p. 246. Non igitur opus est conjectura *Koeleri*, qui in Not. ad *Simonidis* Carmen de Mulier. p. 72. μύρτοισι tentat. — V. 5. βακχείων Cod. et mox ἔθηκαν, quod *Bentl.* metri causa in θήκαντο mutavit. In apogr. *Ruhnk.* vir doctus pro κείνους emendavit οἷος δ' —, quod non intelligo. Pro ἐδίδασκεν, quod in Cod. habetur, alii ἐδίδαξεν legunt. Ἀντιγένης dithyrambi, quo ille chorus vicerat, auctor, non fabulae scriptor, ut *Bentlejus* ait. — V. 7. In Codice εὖ δ' ἐτίθην εἰ τό. quod *Salmasius* inter describendum emendasse videtur. Sensus est, Aristonem, tibiis Doricis usum, choro accinuisse, ejusque adeo cantum juvisse. Nihil hic vidit *Anna Fabri*, quae Δωρίων ἀρίστοις inepte corrigit. τιθηνευόμενος. τρεφόμενος. ἀσκῶν. *Hesych. Sophocl.* in Oed. Col. 1049. οὗ πότνιαι σεμνὰ τιθηνοῦνται τέλη. ἐπιμελοῦνται καὶ ἀξιοῦνται θεραπείας. *Schol.* Noster infra Ep. CVI. βουφόνον οὐκ ἐθέλουσι τιθηνεῖσθαι θεράποντα. Fortasse γλυκερὰν ὄπα ad ipsius Aristonis vocem referendum est, quam ille excoluisse et elaborasse dicatur. Et hanc interpretationem fere meliorem puto. — V. 9. κύκλων Cod. quod *Anna Fabri* emendavit. Sic ipse chorus appellatur, qui dithyrambum canit. Hinc dithyramborum auctores κυκλίων χορῶν ποιηταὶ appellabantur, ut *Cinesias* ap. *Aelian.* V. H. X. 6. et κυκλιοδιδάσκαλοι ap. *Aristoph.* Aves 1403. ubi vide quos laudat *Beckius.* — V. 10. Στρούθονος Cod. et in fine vers. φωρηθείς. Hipponicum, qui sumtus praebuerat, (minus recte *Bentlejus* eum *duxisse chorum* ait) quia victoria maxime ad eum spectabat, Gratiarum curru vehi, poëta ait. Χάριτες enim, ut saepe est ap. *Pindarum*, victoriam tribuere putantur. *Hemsterhusius*, qui hunc versum attigit ad *Lucian.* T. I. p. 28. accipere maluit de viro *omnibus gratiis instructissimo.* Exemplis ab eo allatis addendum hoc *Sapphus* ap. *Himerium* Orat. I. 4. p. 330. ἄγει καὶ Ἀφροδίτην ἐφ'

ἄρμα Χαρίτων. — V. 11. 12. abeſt ab edit. *Annae Fabri*; addidit *Bentl.* ἀνθρώπους et ὄνομα καὐτόν. Cod. — Verſu poſtr. Cod. θῆκαν ἰοστεφάνων θεᾶν ἕ. Μ. quae *Bentlejus* ſic transpoſuit. Qua transpoſitione quid metrum juvetur, non video. Μοισᾶν prorſus abundare ſuſpicor; quo omiſſo verſus exit dactylicus logaoedicus ex dipodia dactylica, et dimetro trochaico brachycatalectico (vide *Hermann.* de Metr. p. 286.):

θῆκαν ἰοστεφάνων θεᾶν ἕκατι.

His interpretationis cauſa Μουσῶν eſt additum.

LXXI. (*LXXVII.*) Cod. Vat. p. 609. unde dedit *Leo Allatius* p. 216. Hic notavit *Brunckius*: „Quae hic „Simonidea leguntur, non ſunt omnia ejusdem homi„nis: cognomines enim fuere plures .... Neſcio cujus „ſit hoc Epigramma. Non profecto *Simonidis* avi, qui „ex vivis abierat, antequam natus eſſet Dorieus; nec „nepotis fuerit, ſi verum eſt, quod ait *Suidas*, illum „ante Peloponneſiacum bellum vixiſſe. Nam Dorieus „Olymp. LXXXVIII. ſecundam ex tribus Olympicam „palmam adeptus eſt, et Ol. XCII. 1. qui erat Pelo„ponneſiaci belli XX. Thuriis navibus praefectus fuit „contra Athenienſes.“ Haec ille. Ad Dorieum cognoſcendum facit inprimis *Pauſanias* VI. 7. p. 469. Δωριεῖ τῷ Διαγόρου παρεξῆς Ὀλυμπιάσιν Ἰσθμίων μὲν γεγόνασιν ὀκτὼ νῖκαι, Νεμείων δὲ ἀποδέουσαι μιᾶς ἐς τὰ ὀκτώ. λέγοιτο δὲ καὶ ὡς Πύθια ἀνέλοιτο ἀκονιτί. ἀνηγορεύοντο δὲ οὗτός τε καὶ ὁ Πεισίδωρος Θούριοι, διωχθέντες ὑπὸ τῶν ἀντιστασιωτῶν ἐκ τῆς Ῥόδου καὶ ἐς Ἰταλίαν παρὰ Θουρίους ἀπελθόντες. χρόνῳ δὲ ὕστερον κατῆλθεν ὁ Δωριεὺς ἐς Ῥόδον. Quae ſequuntur, quamvis memoratu digniſſima, ad noſtrum tamen carmen illuſtrandum nihil faciunt. Cf. *Thucyd.* L. VIII. 35. et *Weſſeling.* ad *Diodor. Sic.* XIII. 38. p. 570. et 45. p. 575. *Meurſ.* Lectt. Att. L. III. c. 13. *Victor.* ad Ariſtot. Rhetor. I. 2. p. 49. — In lemmate legitur, metrum eſſe

πεντάμετρον ὑποχρηματικόν. Hoc quid ſit, ignoro. Secundus verſus aſynartetus eſt ex penthemimere dactylica et dimetro jambico acatalectico; primus, ni fallor, aſynartetus eſt, compoſitus ex ordine dactylico catalectico in diſyllabum cum anacruſi jambica, et ithyphallico (vide *Hermann.* de Metr. p. 383.):

⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ | – ⏑ – ⏑ – ⏑

Hoc ut recte fiat, in voce Θούριος admittenda ſynizeſis. Tertius verſus eſt jambicus tetrameter brachycatalecticus, ſecundum emendationem Brunckianam; nam in Cod. legitur: πόλλ' ἔρξας ἔργα καὶ βίαια.

LXXII. (*LXXVIII.*) Planud. p. 195. St. 284. W. in Milonis ſtatuam. Milo ex Simonidis aequalibus fuit; quippe qui primam palmam adeptus eſt Ol. LXII. Veterum de eo loca collegit *Simſon* in Chron. an. 3473. — Pro ἑπτάκι Aldina pr. et Aſcenſ. ἑπτὰ habet. In numero victoriarum Milonis diſcrepat *Pauſanias* VI. 14. p. 486. qui ſex numerat: ἀφίκετο δὲ καὶ ἕβδομον παλαίσων ἐς Ὀλυμπίαν· ἀλλὰ γὰρ οὐκ ἐγένετο οἷός τε καταπαλαῖσαι Τιμασίθεον πολίτην τε ὄντα αὐτῷ καὶ ἡλικίᾳ νέον. *Euſebius* in Chron. p. 41. ad Ol. LXII. ὃς νικᾷ Ὀλύμπια ἑξάκις. ubi vide *Scaliger.* qui hoc diſtichon excitat. — Quod de athleta, qui dejicitur, proprie uſurpatur, εἰς γόνυ πίπτειν, eleganter translatum eſt ad alia; ut πόλιν βάλλειν εἰς γόνυ dixit *Herodot.* V. 27. p. 450. ubi vide Intpp.

LXXIII. (*LXXIX.*) Vat. Cod. p. 180. unde edidit *Leo Allat.* p. 214. et *Reiske* in Anth. p. 28. nr. 469. qui hunc verborum luſum *Simonide* prorſus indignum judicat. — V. 1. in Cod. eſt σωτῆρι, quo etiam lemma ſpectat: ἀνάθημα τῷ Διὶ παρὰ Σώσου καὶ Σωσοῦς. Metro timentes Viri docti σωτήρια et σῶτερ σοὶ emendarunt; ſed fruſtra. Brevis ſyllabae extra caeſuram productae exempla in Anthologiae carminibus multa ſunt obvia. Vide *Brunck.* in Lectt. p. 199. — *Reiskius* ex marg. apogr. Lipſ. σωτήρια τήνδ' ἄν. arripuit.

LXXIV. (*LXXX.*) Servavit *Diogen. Laërt.* IV. 45. p. 253. γεγόνασι δὲ καὶ ἄλλοι τρεῖς Ἀρκεσίλαοι· ποιητὴς ἀρχαίας κωμῳδίας, ἄλλος ἐλεγείας, ἕτερος ἀγαλματοποιός· εἰς ὃν καὶ Σιμωνίδης ἐπίγραμμα τουτί· Ἀρτέμιδος .... *Urſinus* p. 165. Scriptum in Dianae ſtatuam, Arceſilai opus, qui pro eo ducentarum drachm. mercedem accepit. — V. 1. pro δ' ἄρ' vulgo γὰρ legitur. — Sequ. verſu gravius eſt vitium in *Diogenis* libris — τῶν ἐπίσημ' Ἄρατος. Hujus lectionis patrocinium, quod mireris, ſuscipere conatus eſt *Salmaſius*, cui *Menagius* metri rationem opponit. (Conf. *Erneſt.* ad Callim. p. 337.) De quinque a totidem criticis tentatis conjecturis, quae in *Menagii* commentario aſſeruntur, nulla eſt, quae in cenſum venire poſſit. Nec *Brunckii* lectio, quae mera conjectura eſt, habet, quo ſe magnopere commendet. Praeclare *Heynius* in comment. Soc. reg. Tom. X. p. 105. *Tentarunt locum alii ap. Menagium An navigium poculumve in Pariorum drachmis expreſſum fuerit, ignoro: caprum occurrere bene novi, adeoque deliberandum, ſitne legendum:* τῶν ἐπίσημα τράγος. — ¶. 142.] Eximie hunc Arceſilaum celebrat poëta, tanquam ipſis Minervae manibus formatum artificem. Ceterum Arceſilaum Parium laudat *Plin.* T. II. p. 703. ſed ut pictorem; eundem fortaſſe, cujus tabulam pictam commemorat *Pauſan.* I. 1. p. 4. Alios ejusdem nominis artifices vide ap. *Junium* in Catal. — Pro ἐποίησεν Urſinus ἐπόησεν habet.

LXXV. (*LXXXI.*) In primis Vat. Cod. paginis fine lectionis varietate legitur; et in Planud. p. 296. St. 436. W. *Urſinus* p. 166. Scopae Baccham deſcripſit *Calliſtratus* in Statuis II. p. 891. ſq. ad quem notavi nonnulla in Exercit. critic. T. II. p. 11. ſq. Nec hoc diſtichon veteris eſt illius *Simonidis*, qui Scopae florem videre non potuit.

LXXVI. (*LXXXII.*) Apud *Pauſan.* X. 27. p. 866. *Urſin.* p. 165. Deſcripta tabula Iliaca, κατὰ τοῦτο τῆς

γραφῆς, inquit, καὶ ἐλεγεῖόν ἐστι Σιμωνίδου· Γράψε .... Huc pertinere glossam *Hesychii*, Θάσιος παῖς Ἀγλαοφῶντος, ibique γένος scribendum esse, putavit *Wasse* ad *Thucyd.* L. I. 100. p. 377. ed. Bip. non assentiente *Hemsterhusio*. In Cod. Vat. p. 474. unde illud tanquam ineditum protulit *Luc. Holsten.* ad Steph. Byz. p. 133. insigni cum varietate legitur: Γράψεν Ἀρίγνωτος —. Sq. versu autem ἡλίου. Mira lectio, cujus origo non tam facilis est intellectu. Polygnotum Trojae excidium pinxisse in porticu, satis constat. Arignotus quidam occurrit ap. *Pausan.* II. 27. p. 172. Thrasymedis Parii sculptoris pater, qui ipse an sculptor pictorve fuerit, non constat.

LXXVII. (*LXXXIII.*) Planud. p. 302. St. 442. W. Vulgo ἄδηλον. In Florentina nihil superscriptum. Praecedit autem Epigr. *Simonidis*. Huic *Br.* tribuisse videtur propter Ep. (LXXXIV.) quod nostri esse Planudea et membranae testantur. Fuit *Cimon* inter primos artis pictoriae auctores, quippe qui Eumari, marem feminamque primum discernentis, *inventa excoluisse* dicitur ap. *Plin.* XXXV. 34. p. 690. Ejus nomen, in Κόνων depravatum, *Perizonius* restituit *Aeliano* V. H. VIII. 8. qui Cimonis aevo τὴν γραφικὴν τρόπον τινὰ ἐν σπαργάνοις καὶ γάλαξιν fuisse, eleganter dicit. Eum aequalium suorum calumniis laborasse, ex hoc epigrammate suspicari licet.

LXXVIII. (*LXXXIV.*) Vat. Cod. p. 480. *Planud.* p. 361. St. 500. W. De quibus portis hic agatur, ignoramus. De Dionysio pictore vide *Junium* in Catal. p. 79. et *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. IV. 3.

LXXIX. (*LXXXV.*) Vat. Cod. p. 610. sine auctoris nomine. Ut ἄδηλον edidit *Wolf.* in Fr. Sapph. 232. *Simonidi Brunckius* videtur attribuisse propter Ep. sequ. ubi ejusdem Iphionis fit mentio. Corrigendum videtur:

Ἰφίων τόδ' ἔγραψεν — — —

De Iphione aliunde non constat.

LXXX.

LXXX. (*LXXXVI.*) Vat. Cod. p. 480. Planud. p. 302. St. 442. W. *Urſin.* p. 166.

LXXXI. (*LXXXVII.*) Hoc diſtichon unde ſumſerit *Brunckius*, lectores non monuit. In Anthologia Vat. Codicis non magis habetur, quam in Planudea. Fortaſſe alii ejus ſedem, quam fruſtra quaeſivi, indagabunt.

¶. 143.] *LXXXII.* (*LXXXVIII.*) Vat. Cod. p. 179. Hinc edidit *Leo Allatius* p. 214. *Reisk.* in Anthol. p. 27. nr. 465. In Cytonem, Corinthium, ut videtur, qui victoria quadam parta Phoebo dona dedicaverat. Obſcurius eſt epigramma nec valde felicis venae. *Reiskius* e titulo δέσποτα, qui Cytoni tribuitur, apparere judicat, non veteris, ſed recentioris cujusdam poëtae eſſe. Veteres enim nonniſi numina hac appellatione ornabant. Cf. *Eurip.* Hipp. 88. ubi *Valckenarius* p. 175. E. notavit, Graecos ne deos quidem, quamvis dominos eſſe omnium rerum ac moderatores agnoſcerent, libenter δεσπότας appellaſſe. — V. 1. τοι Cod. τοῖς in Cod. Menag. corrigitur. *Allatius* et δώρισι exhibet, et verba ὧδε χαρῆναι omittit. Idem vitioſe καληχόρου. Non ſatis video, cur *Reiskius* ἀγορὴν de panegyri Deliaca interpretetur. Dedicaverat Cyton, in victoriae ſuae memoriam, dona quaedam in Apollinis templo, in foro exſtructo, unde ipſe deus τῆς ἀγορῆς πρύτανις vocatur. Tale quid de Diana *Sophocles* in Oedip. Tyr. 161. Ἄρτεμιν, ἃ κυκλόεντ' ἀγορᾶς θρόνον εὐκλέα θάσσει. Corinthi, ubi haec donaria forte ſunt poſita, Apollinis ſtatua ex aere fuit in foro, Ἀπόλλων ἐπίκλησιν Κλάριος. *Pauſan.* II. 2. p. 116. — V. 3. Κόρυνθον. Cod. Senſus eſſe videtur, *et peregrini et cives Corinthi te propter beneficium, quo civitatem victorias reportando mactaſti, laudant.* Moleſta tamen verba, δέσποτα τοῖς στεφάνοις, ab interpolatoris, mutilum verſum explere conantis, prava ſedulitate profecta ſuſpicor.

LXXXIII. (*LXXXIX.*) Planud. p. 302. St. 442. W. ubi *Simonidi* tribuitur. Veteris eſſe non patiuntur ra-

tiones chronologicae, cum Coloſſum poſitum eſſe conſtet Ol. CXXIV. Cf. *Polyb.* V. 88. et *Scaligerum* ad Hieron. Chron. p. 137. Hoc noſtrum diſtichon Coloſſo inſculptum fuiſſe, tradit *Conſtant. Porphyrog.* de Adm. Imp. p. 172. ed. *Bandur.* quod verum eſſe negat *Maffei* in Crit. Lapid. p. 31. ſq. cum illa ſtatua baſin non habuerit. Ineptum quoque eſſe additamentum ἐν Ῥόδῳ, cum quisque videret, ubi poſita eſſet ſtatua. Pro ὀκτάκις δέκα *Strabo* XIV. p. 964. B. ἑπτάκις δέκα legit; in qua menſura *Straboni* convenit cum *Plinio* XXXIV. 18. T. II. p. 647. *Solis coloſſus Rhodi, quem fecerat Chares Lindius, Lyſippi ſupradicti diſcipulus. Septuaginta cubitorum altitudinis fuit.* Quod noſtra lectio *Lacheti*, alia *Chareti* tribuit. Nam ap. *Strabon.* l. c. Χάρης ἐποίει legitur; unde *Euſtath.* ad *Dionyſ.* Perieg. 505. p. 72. *Brunckius* cum *Harduino*, Charetem hoc opus inchoaſſe, Lachetem perfeciſſe, judicat; unde diverſitas traditionis originem duxit. Eadem ratione jam *Meurſius* difficultatem expedire tentavit in Rhod. I. 15. Cauſam, cur Chares ſibi poſt opus inchoatum mortem conſciverit, narrat *Sext. Empir.* adv. Mathem. VII. p. 391. Non erat igitur, cur *Raderus* ad *Martial.* I. Ep. LXXI. p. 146. lectioni Χάρης patrocinaretur.

LXXXIV. (XC.) Planud. p. 331. St. 470. W. Σιμωνίδου. *Urſinus* p. 166. *Athenaeus* L. XIII. p. 591. A. ὁ Πραξιτέλης, ὁ ἀγαλματοποιός, ἐρῶν αὐτῆς (Φρύνης), τὴν Κνιδίαν Ἀφροδίτην ἀπ' αὐτῆς ἐπλάσατο καὶ ἐν τῇ τοῦ Ἔρωτος βάσει τῇ ὑπὸ τὴν σκηνὴν τοῦ θεάτρου ἐπέγραψεν· Πραξιτέλης .... Quae verba *Brunckius* non ita accipienda eſſe monet, ut Praxiteles ipſe elegorum auctor habeatur; quamvis nec *Simonidis* ſint habendi, cujus aetas cum Phrynes aetate non convenit. De hoc *Praxitelis* Amore, quem inter praeſtantiſſima ſua opera ipſe cenſebat artifex, vide *Pauſan.* I. 20. p. 46. — V. 1. Argutum hoc: Praxiteles Amorem, cujus telis flagrabat, repraeſentavit ita, ut ejus ſpe-

ciem ad exemplum, suo animo impressum, adumbraret. Hanc sententiam expressit *Julian.* Ep. XII. αὐτὸν γὰρ τὸν Ἔρωτα τὸν ἔνδοθι κευθόμενόν με χαλκώσας, Φρύνῃ δῶκε γέρας φιλίης. Phryne ipsi vicissim pro Amore amorem rependit. μισθὸν ἐμοῖο *Athen.* Ipse deus loquitur. — φίλτρα δὲ βάλλω Οὐκέτ' οἰστεύων — *Athen.* quod alteri lectioni praeferendum non videtur. Amor desiderio et cupidine implet pectora intuentium. ἀτενιζόμενος. Qui rectis oculis aliquid intuentur, ἀτενίζειν dicuntur. *Posidippus* Anal. T. II. p. 528. τὰς ἀτενιζούσας οὐκ ἐμόγησε κόρας. *Synesius* Epist. I. ὥςπερ ἀγάλμασιν ἐνατενίζειν τοῖς βρέφεσιν, ἀγαμένας τοῦ κάλλους. *Lucian.* T. III. p. 370. οὐκ ἀτενέσι τοῖς ὀφθαλμοῖς καθορᾷν δυνάμενον, ἀλλ' οἷον λημῶντες.

LXXXV. (*XCI.*) Ex Cod. Vat. p. 612. edidit *Leo Allatius* p. 216. cum lemmate: ἐπὶ τῷ τετραμέτρῳ τρίμετρον. Metrum prioris versus est, ut in Epigr. (LXXVI.) tetrameter dactylicus cum ithyphallico, quem excipit versus jambicus trimeter catalecticus. — Scriptum in Xanthippen, Archenautis conjugem, ex Periandri, tyranni, genere ortam. — V. 1. *Allatius* contra Cod. fidem ἄρχεν αὐθέω. De hoc homine nihil mihi compertum est, nec de ejus uxore. De Periandro omnia nota. — V. 3. *Allatius* vitiose: Περιάνδρου α. ὁππόθ' ὑψυπύργου Σ. λ. θέρμ' ἔχων κ. In Codice τέρμ' ἔχων legitur. Vera videtur emendatio, ἕρμ' ἔχων, cujuscunque sit. *Homerus* principatum sive principes urbis ἕρμα πόληος appellat in Od. ψ. 121. ἡμεῖς δ' ἕρμα πόληος ἀπέκταμεν, οἳ μέγ' ἄριστοι Κούρων εἰν Ἰθάκῃ. ubi *Eustath.* p. 806. 34. τὰ στηρίγματα ὡς ἀπὸ τῶν κατὰ τὰς νῆας ἑρμάτων — ἢ καὶ ἄλλως τὰ κατὰ τοὺς στύλους καὶ κίονας ἑδράσματα. Sarpedonem a Patroclo interemtum plorabant Trojani — ἐπεί σφισιν ἕρμα πόληος Ἔσκεν. Il. π. 549. Comparant *Scholia* Pindaricum ἔρεισμ' Ἀκράγαντος Olymp. II. 12. Qui maxime pervulgatam vocis ἕρμα significationem, de *saburra* usurpatae, meminerint, tyrannum civitatis imperium fortibus manibus tenen-

tem, caventemque, ne civiles procellae remp. ſubvertant, non ineleganter ἕρμα πόληος appellatum fatebuntur. *Phanias* regulam, quae manum, quo minus a recta linea aberret, impedit, ἕρμα πορείας σαμοθέτω vocat in Ep. III. T. II. p. 52.

LXXXVI. (*XCII.*) Ex Cod. Vat. p. 286. primus hoc carmen edidit *Leo Allatius* p. 215. cum lemmate: εἴς τινα ναυηγὸν ἐν Γερανείᾳ καὶ ταῖς Σκιρωνίσι πέτραις ναυηγήσαντα. *Holſten.* ad Stephan. Byz. p. 83. *Heringa* in Obſſ. crit. p. 266. *Reiske* in Anth. p. 134. nr. 703. qui hujus carminis emendationem infelici ſucceſſu tentavit. Dubitari non poteſt, quin poëta primo diſticho rupem Geraneam alloquatur, quam inter Megaram et Corinthum ſitam eſſe tradit *Stephanus.* Prominebat autem in mare, ut ex Inus fabula apparet, quae Athamantem fugiens inde cum Melicerta deſiluit. Hic igitur naufragium fecerat is, cujus mortem poëta deplorat. In ἠερίη multa fruſtra tentavit *Reiskius*, cum ſit *alta, aëria rupes*, quam ad Iſtrum potius et Scythas, quam ad Mare Aegaeum ſitam eſſe optat *Simonides.* Nihil hic difficultatis video, quae tum demum exſiſtit, ubi ὤφελες cum *Reiskio* ad naufragum referas. Ceterum idem probe vidit, pro ὤφελεν, quod eſt in Cod., ὤφελες legendum eſſe. Sic etiam *Salmaſius* dedit ex conjectura in Exercit. Plin. p. 98. D. ubi duo priora diſticha emendatiora exhibet; unde eadem repetivit *L. Holſten.* ad Steph. p. 201. — Mox Cod. Ιστρεν (ευ). Ἴστρου habet *Allatius*; reliqui Ἴστρόν. — V. 2. *Reiskius* male ἐν Σκυθ. corrigit, quamquam eum non fugiebat, ſenſum eſſe, *Tanain longo tractu e Scythis deſcendentem.* *Heringa* ἐς Σκυθέων emendavit. — V. 4. ἀγνέα νειφομένας ἀμφὶ μὲ θουριάδος. Codex. *Allat.* *Holſten.* Hic tamen μεθουριάδας habet, quod *Reiskius* pro genuina lectione arripuit, ſcribens: Αἰνέα (ſive Δεινία) ν. ἀμφὶ Μεθουριάδας. o *Aenea circa inſulas Methuriadas ni-*

vibus pressas. — ἄγκεα. *Salmas.* emendavit et *Heringa.* Gravius vitium, nomini proprio in fine versus inhaerens, feliciter emendavit *T. Hemsterh.* ad Lucian. T. I. p. 307. ἀμφὶ Μολουριάδος. Cujus veritatem evincit *Schol. Pindari* p. 428. Ἰνὼ – διὰ Γερανείας τοῦ ὄρους τοῦ Μεγαρικοῦ φυγοῦσα, καὶ στᾶσα ἐπὶ τῆς καλουμένης Μελουρίδος (scr. Μολουρίδος ex *Tzetza* in *Lycophr.* v. 229.) ἥλλετο σὺν τῷ βρέφει εἰς τὴν ὑποκειμένην θάλασσαν. Praeter *Strabonem*, cujus loca *Hemsterhusius* collegit, harum rupium situm descripsit *Pausan.* I. 44. p. 108. — V. 5. βορείαν *Allat.* βαρεῖαν *Holsten.* Initio versus *Reiskius*, qui poëtam cum naufrago loqui temere arbitrabatur, scripsit, νῦν δέ σὺ μὲν πόντῳ – – –.

¶. 144.] *LXXXVII.* (*XCIII.*) Ex Vat. Cod. p. 288. protulit *Allatius* p. 215. *Reiske* in Jensianis p. 135. nr. 705. — V. 1. Σινώπεος Cod. Σινώπεως *Allat.* et *Reisk.* — Deinde ὑπέθηκεν *Jens.* quem errorem *R.* correxit.

LXXXVIII. (*XCIV.*) Codex Vat. p. 288. *Allatius* p. 215. *Reiskius* inter Jensiana nr. 746. p. 153. Megaclis nomen inter Athenienses illustrissimum. Vide *Herodot.* I. 59. 60. VI. 125. 127. et 131. Non minus illustre nomen Calliae; quo item plures usi sunt, quos enumeravit *Palmerius* in Exerc. crit. p. 754. et in nota, eruditionis plena, *Perizon.* ad Aelian. V. H. XIV. 16. Cum his conf. *Wesseling.* ad Diodor. Sic. T. I. p. 480. Ad quod factum hoc distichon referendum sit, mihi quidem non constat. Megaclem, cujus mortem poëta commemorat, *Reiskius* pro Calliae filio habet; quod certe non necesse est.

LXXXIX. (*XCV.*) Planud. p. 256. St. 370. W. *Ursinus* p. 162. Inter *Jensiana* repetivit *Reiske* p. 135. nr. 706. In Vat. Cod. legitur p. 288. In Clisthenem, qui in ponto Euxino perierat. Inscriptum cenotaphio;

unde: σῶμα μὲν ἀλλοδ. κ. κ. ut quidem in Planudea ſcribitur. In Vat. Cod. σῆμα legitur. Hoc arripuit *Reiske*, qui praeterea ἀμοδαπῇ corrigit. In ſenſu argutatur, cum κεύθει per ἔχει explicat. Fatendum tamen eſt, parum concinnam eſſe antitheſin in hoc diſticho: Corpus tuum peregrina quidem condit terra, periiſti autem in mari nigro. Auxilium feres poëtae, verba ἐν δὲ — πλαζόμενον uncinis coërcendo; quo facto ſenſus evadet melior. Hoc tibi quidem contigit, ut humareris; reditum in patriam autem fatum negavit. — V. 2. κῆρ et κὴρ in Planud. μοῖρα praebuit Vat. Cod. — V. 4. ἤμβροτες. Planud. Quod cur *Reiskius* membranarum lectioni ἤμπλακες praetulerit, ignoro. — ἐπ' Vat. ἐς Planud.

XC. (*XCVI.*) Cod. Vat. p. 288. Primus edidit *Allatius* p. 215. *Reiskius* in Jenſ. nr. 747. p. 153. Hinc, ut videtur, prolatum a Cl. *Goens* in Not. ad Porphyr. de Antr. Nymph. p. 69. In Cleodamum quendam, Diphili filium, qui, in Thracum inſidias incidens, cum fugam capeſſere nollet, interfectus eſt. Inepte lemmatis in Cod. auctor ex uno nobis duos fecit: εἰς Κλεόδημον ὑπὸ Θρακῶν ἀναιρεθέντα καὶ Κλέεννον Διφίλου υἱόν. — V. 1. Κλεόδημον Cod. Vat. et *Allat.* — Quem fluvium poëta Θέαιρον vocat, idem eſſe videtur ac Τέαρος *Herodoti* p. 322. 30. cui loco *Weſſelingius* hoc *Simonidis* Epigr. admovit. Vide *Gatterer* Comm. de Thracia P. II. p. 62. — ἐπὶ προχοῇσιν. ubi Theaerus in fluvium Contadesdum fluit; ſecundum *Herodot.* p. 323. 4. — V. 3. *Allatius*, a lemmatis auctore in errorem inductus, Κλέεννον edidit. *Reisk.* κλεεινόν.

XCI. (*XCVII.*) Bis exſtat in Vat. membranis: p. 246. εἰς τοὺς ἀπὸ Σπάρτας ναυαγήσαντας, et p. 310. εἰς ναυηγούς τινας ἐν Τυῤῥηνίᾳ ναυαγήσαντας. *Allatius* p. 216. *Fulv. Urſin.* p. 158. *Reiskius* in Jenſ. nr. 715. p. 140. Planud. p. 245. St. 356. W. — Inſignis eſt lectionis in

v. 1. diversitas. Planudea et Vat. Cod. priore loco τούςδε ποτ' ἐκ Σπάρτας legunt. Brunckiana lectio habetur in altero Vat. loco et ap. *Allat*. *Schneiderus* suspicabatur, hoc distichon scriptum esse in puerorum Messeniacorum gregem, qui Rhegium missi, in mari Siculo s. Tyrrhenico perierunt. Vide de hoc casu *Pausan*. V. 25. p. 442. et notata ad *Hippiae Elei* Epigr. in Anal. T. II. p. 57. — ἀκροθήνια Φοῖβ' ἀγάγοντας. Vat. pr. loco. — V. 2. ἐν σκάφος. Planud.

XCII. (*XCVIII*) Vat. Cod. p. 251. Planud. p. 194. St. 282. W. *Ursin*. p. 163. „In Planud. Νικόδικον — πόλις ἥδε „κλάει. contra metrum. Scribere poterat Monachus ποθεῖ. „At vera lectio est Πόλη. Scriptum in Vat. Cod. a prima „manu πολὴ et supra correctum πολλή. Vide *Dorvill*. ad „Charit. p. 288." *Brunck*. In Cod. Vat. a pr. manu fuit πολλή, sed alterum λ erasum. *Salmasio* debetur hujus loci emendatio. Fortasse olim scriptum fuit ΠΟΛΑΙ, quo numero hujus urbis nomen effert *Tzetza* ad *Lycophr*. p. 141. et, qui paulo gravior est auctor, *Callimach*. ap. *Strabon*. I. p. 46. — τὸ μὲν φυγάδων τις ἐνίσποι Γραικὸς, ἀτὰρ κείνων γλῶσσ' ὀνόμηνε Πόλας. — Ceterum Νικόδικον est etiam in Cod. Vat. *Ursin*. Νικόδημον. quo versus vitium insigniter augetur.

¶. 145.] *XCIII*. (*XCIX*.) Vat. Cod. p. 505. Σιμωνίδου. In Planud. p. 52. St. 74. W. ἄδηλον. — In Aldina sec. θάνων. — χαίρει τις. haeres, puta. *Nunc ager Umbreni sub nomine, nuper Ofelli dictus, erit nulli proprius; sed cedet in usum Nunc mihi, nunc alii. Horat*. II. Serm. II. 133. — θανάτῳ ὀφειλόμεθα. *Debemur morti nos nostraque*. Idem in Ep. ad Pison. 63. Morientes debitum persolvere existimantur. Vide, quae notavimus ad *Theodorid*. Ep. X. T. II. p. 43.

XCIV. (*C*.) Vat. Cod. p. 288. Planud. p. 256. St. 371. W. *Ursin*. p. 162. Timarchi cujusdam morituri

ad patrem verba. Simile eſt carmen *Anytes* XVIII. et *Samii* III. In Cod. Vat. nomen viri eſt Πρόμαχος, quod metrum non patitur. Inepte lemma: εἰς Πρόμαχον υἱὸν Τιμάνορος. Timarchi pater filius erat Timanoris; hinc Τιμηνορίδης. — V. 2. ἀμφ' vulgo. Veram lectionem, quam membranae praeſtant, vidit *Scaliger* et *Huetius* p. 24. ἀφ' ἱμερτὴν ἔπνεεν ἡλικίην dictum, ut ap. *Pindar.* Iſthm. Z. 47. εὐανθέ' ἀπέπνευσας ἀλικίαν. — V. 3. οὔποτε λήσῃ — ποθέων. *Semper memineris filii tui virtutem et modeſtiam deſiderare.* In Edit. Flor. et Ald. pr. λύσῃ.

XCV. (*CI.*) Vat. Cod. p. 289. Planud. p. 261. St. 376. W. *Urſin.* p. 162. In eundem Timarchum. — ψυχαῖσι μένειν. ut in Epigr. ἀδεσπ. DCCXX. Parca — ἢ θνητοῖς ψυχὴν πείσασ' ἐπὶ σώμασιν ἐλθεῖν Αὐτὴν τοῖς μελέοις οὐκ ἀνέπεισε μένειν. Pro ἐρατᾷ Cod. Vat. ἀρετᾷ habet. — V. 4. κουριδίαν Planud.

XCVI. (*CII.*) Planud. p. 286ᵃ. St. 414. W. Vat. Cod. p. 251. *Urſin.* p. 163. In Megariſti liberos, Pythonacten filium ejusque ſororem, immatura morte exſtinctos. — V. 1. In contextu Cod. Vat. κασιγνήτε (τὴν) κέκευθε. Lemma eſt: Εἰς Πυθώνακτα καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ. In marg. γρ. κασίγνητον. — V. 3. idem ἀπὸ φθιμένοισι. — „In Planudea patris nomen non comparet, quia librarii „in duas voces illud diviſerunt, μέγ' ἄριστον. Similem „mendam in *Apollonio Rhod.* ſuſtulit II. 102. elegan- „tiſſimus *Pierſon.* Veriſim. p. 206.“ *Br.* In Cod. Vat. item μέγ' ἄριστος. — μνῆμα ἀθάνατον. Hinc fortaſſe *Philiſcus* T. I. p. 184. δόντα καταφθιμένῳ καὶ τάφον ἀθάνατον. Quamvis incerta lectio. — In fine Cod. χαριζόμενο(ς).

XCVII. (*CIII.*) Cod. Vat. p. 288. integrum habet, eum lemmate: Σιμωνίδου εἰς Γόργιππον ἐπιτύμβιον. In Planud. p. 209. St. 304. W. prius tantum diſtichon

proſtat, ſub *Alexandri* nomine. Poſterius primus edidit *Burmann.* ad Anth. Lat. T. II. p. 222. ex Excerptis *Sylburg.* Mihi nondum perſuaſum eſt, duo haec diſticha unum carmen conſtituere; certe ſi disjunxeris, utrumque perfectum et integrum videbitur. — Alterum diſtichon comparandum cum Ep. *Sapphus* IV. in puellam — τὰν δὴ πρὸ γάμοιο θανοῖσαν Δέξατο Φερσεφόνας κυάνεος θάλαμος. — V. 3. Cod. ἐπιδὸν (ω supra scr.). et in fine θάλαμος. *Burmannus* Περσεφόνης. Φερσεφόνας θάλαμοι *Empedocl.* Ep. II. Ep. inter ἀδέσπ. DCCXXXIV. τὸν ἀεὶ νυκτὸς ἔχων θάλαμον.

XCVIII. (*CIV.*) Exſtat in *Stob.* Flor. XCVI. p. 528. Gesn. 407. Grot. et primo verſu, qui ap. *Stobaeum* deſideratur, addito apud *Urſinum* p. 167. et in Appendice Planud. p. 511. St. *16. W. Elegiae videtur particula. Vituperat mortales, qui rerum humanarum mutabilitatem non reputent. — T. 146.] *Homeri* verſus, quem *Simonides* laudat, eſt in Il. Z. 146. Eundem in mente habuit *Mimnermus* ap. *Stob.* p. 526.:

ἡμεῖς δ' οἷά τε φύλλα φύει πολυάνθεμος ὥρη
ἦρος, ὅτ' ἄψ αὐγῇ αὔξεται ἠελίου,
τοῖς ἴκελοι, πήχυιον ἐπὶ χρόνον ἄνθεσιν ἥβης
τερπόμεθα — — — —

et is, qui *Muſaei* nomen mentitus eſt, ap. *Clement. Alex.* Strom. VI. p. 738. 18. *Horatius* Epiſt. ad Piſon. 60. ad ſermonis mutabilitatem ſignificandam eadem imagine utitur: *Ut ſylvae foliis pronos mutantur in annos, Prima cadunt, ita verborum vetus interit aetas, Et juvenum ritu florent modo nata vigentque: Debemur morti nos noſtraque.* Plura vide ap. *Gatackerum* in M. Anton. X. p. 312. — Χῖος ἀνήρ. *Theocrit.* Eid. VII. 47. Χῖον ἀοιδόν. *Homerum.* Vide *Leon. Allat.* de Patr. Hom. p. 240. — V. 7. ἔχει ex *Urſino* in Analect. edidit *Br.* Sed ἔχῃ ſcribendum monuit in Lectt. p. 24. et ſic ap. *Stobaeum* legitur.

Dum juventutis flore fruimur, mentis levitas multa designat non habitura exitum. Qui, quae humilem mortalium sortem exsuperant, dicit, cogitatve, quo deorum vindictam in se excitet, *κοῦφα λέγειν* et *φρονεῖν* dicitur. Nautam, qui sibi certum reditus tempus animo finxerat, – *κατέτρυχε τοῦτο τὸ κοῦφον ἔπος*, ap. *Antiphil.* Ep. XLIII. Hinc Nemesis *τὰ κοῦφα φρυάγματα θνατῶν* freno cohibere dicitur ap. *Mesomed.* I. T. II. p. 292. Dedit huc pertinentia *Munker.* ad *Antonin. Liber.* XI. p. 72. — V. 9. *ἐλπίδα.* Nec senectutem cogitat juvenis, nec morbum sanus. *ἐλπὶς* pro *cogitatione*, *ἐλπίζειν* pro *φροντίζειν* illustrat *Abresch.* ad Aesch. T. I. p. 363. — V. 11. *νηπίοις ταύτῃ* *Stob.* et mox *οὐδὲ ἴσασιν.* — *ταῦτα μαθών.* Haec apud animum tuum reputans, usque ad vitae terminum indulge genio animumque bonorum fructu impertire ne dubites.

XCIX. (*CV.*) *Athen.* L. III. p. 125. C. D. *Καλλίστρατος ἐν ἑβδόμῳ συμμίκτων φησὶν, ὡς ἑστιώμενος παρά τισι Σιμωνίδης ὁ ποιητὴς, καυματώδους ὥρας, καὶ τῶν οἰνοχόων τοῖς ἄλλοις μισγόντων εἰς τὸ ποτὸν χιόνος, αὐτῷ δὲ οὔ, ἀπεσχεδίασε τόδε τὸ ἐπίγραμμα· τῇ ῥά ποτ'* . . . . . *Ursinus* p. 167. — V. 1. emendavit *Casaubon.* *τῇ ῥα* pro *τήν ῥα.* Nivem poëta digito ostendere videri debet. *Hac nive Boreas Olympum quondam obruit.* — Pro *ὀξὺς* vulgo *ὠκὺς* legitur. Ex observata imitatione Callimachea Hymn. in Dian. 114. *Αἵμῳ ἔπι Θρηΐκι· τόθεν Βορέαο καταΐξ Ἔρχεται ἀχλαίνοισι δυσαέα κρυμὸν ἄγουσα*, *Valckenar.* ad *Herodot.* VIII. p. 675. 5. emendavit *ὀξὺς*, quo *Boreae penetrabile frigus* indicaretur. *Sophocl.* Aj. 258. *ᾄξας ὀξὺς νότος ὥς.* *Pindar.* Pyth. I. 39. *χιόνος ὀξείας τιθήνα Αἴτνα.* Quae loca cum similibus ad verbum *ὀξὺς* illustrandum attulit *Graevius* in Lectr. Hesiod. c. IX. p. 46. Inprimis comparandus ad nostrum locum *Eurip.* Cyclop. 328. *ὅταν δὲ Βορέας χιόνα Θρῄκιος χέῃ, Δοραῖσι θηρῶν σῶμα περιβαλὼν ἐμὸν – χιόνος οὐδέν μοι μέλει.* *Orpheus* Hymn. LXXIX.

χειμερίοις αὔραισι δονῶν βαθὺν ἤερα κόσμου, Κρυμοπαγὴς Βορέα, χιονώδεος ἦλθ' ἀπὸ Θράκης. De Thracia, ventorum ſede, veterum loca collegit *Klotz.* ad Tyrt. p. 70. — Pro ἐκρύφθη ap. *Athen.* legitur ἐκάμφθη. Hoc contra *Dalechampii* conjecturam ἐπέμφθη tueri conatus eſt *Caſaubonus* p. 239. antitheſin ſtatuens inter ἔδακε et ἐκάμφθη. *olim biemis tempore mordebat nix, nunc emollita eſt.* Hanc interpretationem adoptavit interpres Franco-gallus, qui vertit: *mais elle s'est enfin rélâchée de sa rigueur, étant enfouie dans la terre de Pieris.* Idem deſendit vulgatam τὴν δὲ — primum diſtichon hoc ſenſu accipiens: *Le vent soufflant avec violence, avait jetté cette neige dans les flancs de l'Olympe.* Male. *Brunckii* lectio accipienda de nive in terram defoſſa. χιὼν ζωή, *viva nix*, opponitur *nivi aeſtatis calore ſolutae.* Eleganter et ingenioſe poëta de nive ut de homine loquitur, γῆν ἐπιεσσάμενος. Vide Intpp. *Heſychii* T. I. p. 1352.

C. (*CVI.*) Ap. *Athen.* X. p. 456. C. et in Append. Anthol. p. 512. St. *17. W. Ex *Athenaeo*, qui *Simonidi* hoc aenigma tribuit ex auctoritate *Chamaeleontis Heracleotae* ἐν τῷ περὶ Σιμωνίδου, apparet, jam veteres de horum verborum ſenſu vehementer dubitaſſe. Alii ea donario, hircum et delphinum inſculptos habenti, inſcripta fuiſſe putabant; alii earundem beſtiarum imagines in pſalterio fuiſſe dicebant, et verba, βουφόνον ac Διωνύσοιο θεράποντα, de dithyrambo accipienda eſſe. (Cf. ad Ep. LVII. 2.). Alii totam rem in hunc modum explicabant: Morem obtinuiſſe in Iulide, ut, cum ſacra fierent, juvenis bovem ſecuri feriret. Quod officium cum quondam *Simonidi* delatum fuiſſet, isque, inſtante feſto, ſecurim ad fabri aërarii officinam tuliſſet, illum quidem dormientem, in terra autem utrem et forcipem, ſibi invicem obverſa, offendiſſe. Tunc itaque poëtam, domum reverſum, familiaribus ſuis hoc aenigma propoſuiſſe. Verbis πατὴρ ἐρίφου *utrem* ſignificari; τὸν σχέτλιον

ἰχθὺν esse forcipem, qui καρκῖνος vocatur; νυκτὸς παῖδα de somno, quo faber oppressus fuerit; τὸν βουφόνον denique de securi accipiendum esse. — V. 1. πατήρ τ' ἐρ. Vulgo. et v. 2. ἠρίσαντο.

CI. (CVII.) *Athen.* L. X. p. 456. E. F. Πεποίηκε δὲ καὶ ἕτερον ἐπίγραμμα Σιμωνίδης, ὃ παρέχει τοῖς ἀπείροις τῆς ἱστορίας ἀπορίαν· φημὶ — — —. Relatum in Append. Anth. p. 513. St. *17. W. Distichon hoc aenigmaticum ita interpretatur *Athenaeus*, ut τέττιγος ἄεθλος sit *cantus certamen*, ad quod *Simonides* discipulos convocabat. Qui eorum condicta hora non adessent, asino, quo magister ad aquam advehendam utebatur, semimodium hordei (μέγα δεῖπνον) dare jubebantur. Asinum vero *Athenaeus* judicat Epeum vocari, quod Epeus, secundum fabularum traditionem, Atridis aquam praebuerit; idque facientem eum in tabula picta conspici. Πανοπηϊάδης. Epeus, Panopei filius, ap. *Homer.* Il. ψ. 665. Cf. *Eustath.* ad Il. p. 1445. 48. et *Suchfort* in *Stesichori* Fragm. p. XXX. sq.

¶. 147.] *CII.* (*CVIII.*) „In Salmasiana collatione „Anthol. Plan. cum Cod. Vat. margini adscriptum Σιμωνίδου, nulla cum mentione *Callimachi*. Epigrammati, „quod praecedit in Planudea, quodque inter ἀδέσποτα „retuli DCLXXIX. nec *Simonidis* nec *Callimachi* ad„scriptum nomen. Alia, forte accuratiori, collatione usus „est *Ernesti*, cujus *Callimachum* vide p. 331." *Brunck.* In Planudea p. 222. St. 323. W. *Leonidae* tribuitur. In membranis Bibl. Vatic. bis legitur. Loco priore p. 234. cum lemmate τοῦ αὐτοῦ. (Praecessit Epigr. *Philippi.*) Loco altero p. 257. τοῦ αὐτοῦ, scil. Σιμωνίδου, cujus solius nomen adscriptum est priori disticho Epigr. XXXV. quod hoc nostrum proxime praecedit. Epigramma illud, quod in Planudea nostrum praecedit, et cui initium: Γήραϊ καὶ πενίῃ — in Cod. Vat. satis longo inter-

vallo a noſtro ſejunctum, auctoris nomen non adſcriptum habet. In nota *Salmaſii*, quam exhibet *Erneſt.* ad Callimach. p. 331. nr. LXXI. omnia perperam confuſa. Erroris fons et cauſa patebit conſulentibus notas ad Ep. *Simonidis* XXXV. — V. 1. ἡ γρηῦς ᾿Η νικῶ. Sic Vatic. loco pr. Poëta Plutoni injuſtitiam exprobrat, quod, naturae legibus turbatis, puellam filiam ante vetulam matrem ad inferos devocaverit.

CIII. (*CIX.*) Ex Cod. Vat. p. 614. edidit *Leo Allatius* p. 216. cum lemmate: Σιμωνίδου. καὶ μέτρον καὶ τοῦτο τροχαϊκὸν πεντάμετρον κατὰ μετάθεσιν τῆς λέξεως. Qui reliqua mutavit *Brunckius*, etiam τετράμετρον pro πενταμέτρῳ debuiſſet ſcribere. Pro καλλισφύρου Cod. in utroque verſu καλλίσφυρον praebet; idque repetivit *Allatius*.

CIV. (*CX.*) Ap. *Stobaeum* in Eclog. Phyſ. I. Tit IX. p. 232. ed. Heeren. p. 143. Grot. *Brunckius* exhibuit emendationem *Pierſoni* in Veriſim. p. 132. Vulgo: καὶ π. ψυχὴ καὶ τὰ βιότατα. *Grotius* dederat: καὶ π. σμύχει καὶ τὰ βιαιότατα. Quum Codices lectionem βιαιότατα confirmarent, *Heeren* recepit *Grotii* lectiones: ὅτι (ex Codd. ap. *Canter.* οὗτοι) χρόνος ὀξὺς ὀδόντας Καὶ πάντα σμύχει καὶ τὰ βιαιότατα. Non tamen dubitaverim ψήχει praeferre, quod a ψυχὴ proxime abeſt. Firmatur etiam imitatione neſcio cujus in Epigr. ἀδεσπ. DCXV. ψήχει καὶ πέτρην ὁ πολὺς χρόνος. ubi ſimilia notabimus. De permutatione vocabulorum ψύχειν et ψήχειν vide quae dedit *Erneſti* ad *Callim.* H. in Cerer. 46. p. 242. βαιὰ et βίαια confuſa in *Sophocl.* Oedip. Colon. 1199. ubi vide *Brunck.* — Ad ſententiam facit *Tibull.* I. 4. 18. *Longa dies molli ſaxa peredit aqua.*

CV. (*CXI.*) Planud. p. 274. St. 396. W. In Cod. Vat. bis exſtat, p. 210. et 213. in calce paginae, alia, ſed antiqua, manu ſcriptum. Protulit *Suidas* v. οἰνωπός.

ubi male ἐρεπτόμενοι habetur. De *Sophoclis* tragici morte duplex eſt veterum traditio. Sunt, qui eum, *accepto tragicae victoriae nuntio*, exſpiraſſe dicant. *Plinius* H. N. VII. 54. p. 408. et alii, quos *Harduinus* laudat. Alii eundem uvae acino ſuffocatum narrant. Hoc *Iſtro* et *Neanthe* auctoribus diſerte tradit *Biogr. Anonymus* p. XI. Καλλιππίδην ὑποκριτὴν ἀπὸ ἐργασίας ἐξ Ὀποῦντος ἥκοντα παρὰ τοὺς χόας, πέμψαι αὐτῷ σταφυλήν· τὸν δὲ Σοφοκλέα λαβόντα καὶ βαλόντα εἰς τὸ στόμα ῥᾶγα ἔτι ὀμφακίζουσαν, ὑπὸ τοῦ ἄγαν γήρως ἀποπνιγέντα τελευτῆσαι. Idem ſecutus eſt *Sotades* ap. *Stob.* Tit. XCVI. p. 526. 18.:

Σοφοκλῆς ῥᾶγα φαγὼν σταφυλῆς πνιγεὶς τέθνηκε.

Et *Lucian.* de Macrob. T. III. p. 226. 30. Diverſas has traditiones conciliare conatus eſt *Harduinus*, dicens, *Sophoclem*, in illa laetitia, quam ex nuntio de victoria tragica cepiſſet, vinum bibiſſe acinique hauſtu ſtrangulatum eſſe. At ejusmodi interpretationes ſi admittendae ſunt, nihil eſt in univerſa hiſtoria difficultatis, quod non expediri queat. Ingenioſius *Leſſingius* noſter, in Operibus Tom. I. p. 304. ſqq. fabulam de *Sophocle* acino uvae ſtrangulato ex hoc ipſo Epigr. male intellecto profluxiſſe arbitratur. Verba poëtae non proprio ſenſu explicanda eſſe, ſed victoriam, poëtae a Baccho conceſſam, ſub uvae imagine intelligi; uvam itaque mortis dici cauſam, quod poëta, nuntio de victoria accepto, ſubita morte exſtinctus ſit. Agnoſcimus in hac explicatione *Leſſingii* acumen, cujus ope ut ſaepenumero ea, quae ceteros omnes feſellerant, inveſtigavit, ſic contra eodem crebro a recta et ſimplici veritatis via deductus eſt. *Anacreontem* eodem mortis genere periiſſe, narrat *Plinius* VII. 5. *Valerius Max.* IX. 12. ubi certe allegorica interpretatio locum non habet.

CVI. (*CXII.*) Vat. Cod. p. 180. Primus protulit *Leo Allatius* p. 214. *Kuſter.* ad *Suidam* v. ἤρασσε. Anthol.

Reisk. p. 28. nr. 470. Non veteris illius *Simonidis* carmen esse constat; sed nec illius nepoti cum *Reiskio* tribui potest. Sacra Gallorum post Ol. CXXV. in Graeciam penetrarunt. Jam *Antiocho M.* regnante, i. e. post Ol. CXXXIX. 2. vixit *Simonides Magnesius*, *Sipyli* filius, quem *Suidas* Antiochi res gestas scripsisse tradit. Vide *Allatium* p. 217. *van Goens* Dissert. de Sim. p. 33. Hic fortasse hoc Epigr. conscripsit, in quo Gallus, vi tempestatis sub rupem compulsus, leonem tympani sono in fugam compulisse narratur. Idem argumentum tractarunt *Alcaeus Messen.* Ep. VIII. *Dioscorid.* Ep. XI. *Antip. Sidon.* XXVII. quod, ni fallor, totum e nostro expressum est. — V. 1. 2. *Suidas* in κατήλυσιν sic profert: Χειμερίην νιφετοῖο κατήλυσιν ἐρημαίην ἦλθεν ὑπὸ σπιλάδα. *Reiskius* ἦλθεν dedit, contra Cod. fidem, quam secutus est *Kuster.* — V. 3. ἀπ' ἐμόρξατο. Cod. Seq. versu εἰς κοίην. operarum fortasse vitio. κοίλην ἀτραπὸν poëta dixit, ubi Gallus effugium non habebat. — Pro ἷκτο λέων apogr. Lips. ἦλθε λ. male. — V. 5. 6. habet *Suidas* v. ἤραξε sic: αὐτὰρ ὁ πεπταμένῃ μ. τ. ἔσχετο χ. Hic in *Suidae* edit. p. ὃ legi, distinctione in fine versus posita, monuit *Brunckius*; nec aliter hunc versum scribendum censebat *Toup.* in Cur. nov. p. 216. In cod. est ὃ πεπταμένη et ἔσχεθε. In marg. γρ. ὃ σχέθε. Idque una cum lect. contextus exhibet *Allatius.* Poteramus igitur supersedere conjectura *Reiskii*, αὐτὰρ ὁ πεπταμένον μ. τ. ἔσχε τὸ χεῖρι. — V. 7. νόμον est in apogr. Lips. et ap. *Kuster.* In Cod. ipso et ap. *Allatium* legitur βρόμον. *Dioscorid.* Epigr. XI. τὸν βαρὺν οὐ μείνας ἀκοῆς ψόφον. *Antip. Sid.* XXVII. αὐτὰρ ὁ θαμβήσας φθόγγον βαρύν. Non erat, cur a Codicis scriptura recederetur, quae altera longe est gravior. De sonitu vehemente et terribili *Eurip.* in Hippol. 1201. ἠχώ, χθόνιος ὡς βροντὴ Διός, Βαρὺν βρόμον μεθῆκε. De ipso tonitru *Pindar.* Ol. II. 45. Semele ἀποθανοῖσα βρόμῳ κεραυνοῦ. Et βρονταὶ βαρύβρομοι *Euripid.* in Phoen. 190.

Quo vero epitheto graviſſimum tonitru ſonitum pinxit, idem graviter ſonanti tympano tribuit in Bacch. 156. βαρυβρόμων ὑπὸ τυμπάνων. Idem in Helena 1363. junxit τύμπανα βυρσοτενῆ et βαρύβρομον αὐλόν. Jam confer *Aeſchyl.* ap. *Strabon.* X. p. 721. C. τυμπάνου δ' ἠχὼ, ὡς ὑπογαίου βροντῆς φέρεται βαρυταρβής. — V. 8. ἔθυνεν omnes, etiam *Allatius.* — ἡμιγύναικα. ad rei miraculum augendum. *Antip. Sidon.* l. c. ἴδρις ἀνὴρ, ut praeclare correxit Cl. *Huſchke.* — V. 9. 10. laudat *Suidas* in λάτρης et ὄρεια, qui utroque loco ὃς τάδ' ὄρεια habet. *Allat.* τάδ' ἱερεία. In apogr. Gothano ταδιερεια, eraſo ι, quod in fine vocis appictum fuerat. — Cincinnos Gallus dedicat ap. *Antiſtium* Ep. I. et Ep. inter ἀδέσπ. CLXXIV. σοὶ τάδε θῆλυς Ἄλεξις — φάσγανα καὶ ξανθὰς τὰς πρὶν ἔσεισε κόμας.

Ex Lect. p. 25.] *CVII.* (*CXIII.*) Servavit *Ariſtoteles* Rhetor. I. VII. 32. unde in Olympionicam ſcriptum eſſe apparet. Primum verſum iterum profert omiſſo vocabulo ἄσιλλαν L. I. IX. 31. In Cod. *Victorii* notatum, in quibusdam Codd. legi v. I. πρόσθεν μὲν τραχεῖαν ἔχων ὤμοισιν ἄσιλλαν· et addi praeterea verſ. tertium:

Νῦν δὲ κράτος φέρομεν μέγα πᾶσιν Ὀλυμπιονίκαις.

Simonidi hoc diſtichon vindicat *Euſtath.* ad Od. ξ. p. 545. 52. qui ἐς Τεγέην ἔφερε legit. — Scriptum eſt in hominem infimi ordinis, qui, cum piſcibus vendendis vitam toleraſſet quondam, victoriam ex Olympicis reportavit. ἄσιλλα jugum utrique humero impoſitum, quo onera ſublevata facilius portantur; cujus machinae uſus in ferendis piſcium corbibus vel praecipuus, docente *T. Hemſterhuſio* ad Heſych. T. I. p. 589. Vide etiam *Bergler.* ad *Alciphr.* I. 1. p. 6. εὐθὺς σὺν ὀψῶνᾳ πλησίον, καὶ τὰς ἀσίλλας (vulgo τὰς εἴλας) ἐπωμίους ἀνελόμενοι, καὶ τὰς ἑκατέρωθεν σπυρίδας ἐξαρτήσαντες.

In hac fragmentorum *Simonidis* collectione non debebat omitti diſtichon, quod ἐκ τῶν Σιμωνίδου ἐπιγραμμά-

τῶν

των ſervavit *Stobaeus* in Ecl. phyſ. L. I. IX. p. 230. ed. *Heeren*. Vid. *Urſin.* Carm. IX. ill. Fem. p. 168.:

Οὐκ ἔστι μείζων βάσανος χρόνου οὐδενὸς ἔργου,
ὃς καὶ ὑπὸ στέρνοις ἀνδρὸς ἔδειξε νόον.

Ap. *Grotium* p. 143. in marg. lemma eſt: *Incertus Caco.* In Codd. *Heerenii* Λακώνων. fortaſſe pro Ἀγάθωνος.

In Cod. Vatic. *Simonidi* tribuitur Epigr. quod *Brunckius*, auctore *Diogene Laërtio*, *Empedocli* tribuit T. I. p. 163. nr. II. — Ejusdem *Empedoclis* Ep. I. *Leo Allatius* p. 216. ad *Simonidem* auctorem refert. Vide *Suidam* v. ἄκρων.

PHILIADAE MEGARENSIS.

Ex Tom. III. p. 329.] Legitur hoc diſtichon ap. *Stephan. Byz.* in Θέσπεια. unde ſumſit *Euſtath.* Il. β. p. 201. 40. Utroque loco θ' οἱ legitur pro τοί. — V. 2. in *Holſten.* Cod. ἄρχει pro αὐχεῖ. Scriptum videtur in eos, qui a Perſis, verſus Athenas proficiſcentibus, in Theſpiarum incendio et vaſtatione interfecti ſunt. Probabile eſt, eos, qui Theſpiis relicti erant, cives urbem contra hoſtium impetum defendiſſe, quamvis hoc diſerte non traditur ap. *Herodot.* VIII. 50. p. 651.

TIMOCREON RHODIUS.

I. Hoc ſcolion ſervavit *Scholiaſt. Ariſtoph.* Acharn. v. 532. ubi Comicus Periclem νόμους dediſſe ait

— — ὥςπερ σκολιὰ γεγραμμένους,
ὡς χρὴ Μεγαρέας μήτ' ἐν γῇ, μήτ' ἐν ἀγορᾷ,
μήτ' ἐν θαλάττῃ, μήτ' ἐν ἠπείρῳ μένειν.

μιμούμενος τὸν Σκολιῶν ποιητήν· Τιμοκρέων δὲ ὁ Ῥόδιος, μελοποιὸς, τοιοῦτον ἔγραψε σκολιὸν κατὰ τοῦ πλούτου, οὗ ἡ ἀρχή· ὤφελες — —. Quae *Suidas* habet v. Σκολιὸν T. III. p. 334. ſumta ex *Scholiis* ad Ran. 1337. ubi antiquius illud ad Acharnenſes Scholion exſcriptum eſt. Noſtrum carmen *Stephanus* retulit in Fragm. Lyric. p. 396. Sic, ut *Br.* dedit, diſtinxit *Alberti* Obſſ. phil. in N. T. p. 401. Initium Scolii laudat *Iſidor. Peluſ.* L. II. Epiſt. CXLVI. — V. 2. μήτε ἐν γῇ. *Suidas*, et ſq. verſ. φανήμεναι. — V. 6. πάντ' ἐν ἀνθρώποις κακά. omiſſo ἐστί. *Suid.* et *Schol.* — *Brunck.* in Notis ad Ariſtoph. Acharn. 533. ſcribendum cenſet:

ὤφελές γ', ὦ τυφλὲ Πλοῦτε,
μήτε γῇ — — —

omnes enim hujus ſcolii verſus eſſe dimetros trochaicos acatalecticos, praeter penultimum, qui catalectus eſt. Paulo aliter hos verſus laudat *Iſidor. Peluſiota* L. II. Ep. CXLVI. ἔθος γὰρ ἦν παλαιὸν μετὰ τὴν συνεστίασιν ἅπτεσθαι λύρας καὶ ᾄδειν· Ἀπόλοιο, ὦ Πλοῦτε, καὶ μήτε ἐν γῇ φανείης, μήτε ἐν θαλάσσῃ. — Ad ſententiam ultimi verſus cf. *Anacr.* Od. XLI. 12. πόλεμοι, φόνοι δι' αὐτόν· Τὸ δὲ χεῖρον, ὀλλύμεσθα Διὰ τοῦτον οἱ φιλοῦντες. *Teles* ap. *Stob.* XCI. p. 510. 34. ἐξ αὐτοῦ δὲ αἱ πλεῖσται πονηρίαι, καὶ μυρία τῶν κακῶν οὐκ ἂν ἦν, εἰ μὴ πλοῦτος ἦν (vulgo ἥδιον)· γίνεται φόνος διὰ κέρδος, ἱερὰ συλᾶται, φιλία παραβαίνεται, πίστις ἀμελεῖται. Cf. *Horat.* III. Od. III. 49. ſqq. *Theophyl. Simoc.* Ep. X. χρυσὸς — δι' οὗ μέγιστα κακὰ τοῖς ἀνθρώποις φοιτῶσιν.

II. Ex Cod. Vat. p. 614. edidit *Leo Allatius* p. 213. „Ὅμοιον τῷ Σιμωνίδου. non quoad metra, quae plane diverſi „generis, ſi modo metra ſunt." *Brunck.* Miror, haec quid ſibi velint. Certe hoc diſtichon, et *Simonidis* CIX. ſibi ſimillima ſunt. Utrumque hexametro conſtat, qui verbis transpoſitis in tetrametrum trochaicum mutatur. Elumbes ſunt *Timocreontis* numeri, ſed numeri tamen, nec in metri leges peccant, niſi quod in prima ſede

tetrametri dactylus est, a quo tamen tetrametrorum scriptores non penitus abhorruisse, inde patet, quod *Hephaestio* dactylum imparibus sedibus concessum dixit. Vide *Hermann.* de Metr. p. 115. — De simultatibus inter *Timocreontem* et *Simonidem* quaedam notavimus ad *Simonid.* Ep. LXI. p. 137.

A E S C H Y L U S.

I. Anthol. Planud. p. 201. St. 292. W. „Tetra„stichon hoc fragmentum esse elegiae, quam scripsit in „eos, qui ad Marathonem occubuerant, credit *Stanlei* „Comment. in vit. Aesch. p. 707. ut et *Simonidis* Car„men LI. particulam esse elegiae, quam in idem argu„mentum scripsit *Simonides.*" *Brunck.* Idem, sed dubitanter, dixit *Leo Allatius* p. 212. Verum haec intelligi nequeunt, nisi lectis, quae ap. *Biographum Aeschyli* habentur: ἀπῆρε δὲ (Aeschylus) ὡς Ἱέρωνα τὸν Σικελίας τύραννον, κατά τινας μὲν, ὡς ὑπ' Ἀθηναίων κατασπουδασθεὶς, καὶ ἡσσηθεὶς νέῳ ὄντι τῷ Σοφοκλεῖ· κατὰ δὲ ἐνίους ἐν τῷ εἰς τοὺς ἐν Μαραθῶνι τεθνηκότας ἐλεγείῳ ἡσσηθεὶς Σιμωνίδῃ. At in hoc tetrasticho non de iis agitur, qui in pugna Marathonia, sed de aliis, qui ad Ossam perierant. Hoc probe vidit *Heathius*, qui in Addend. ad Aeschyl. in fin. non antiquiori illi, sed recentiori cuidam *Aeschylo*, fortasse Alexandrino, tribuendum censet hoc Epigramma. In Cod. Vat. p. 245. lemma est: εἰς ἑτέρους προμάχους Θεσσαλῶν. *Opsopoeus* in Thessalos putabat scriptum, qui in pugna contra Philippum caesi, in suo agro sepulti sint. Qui si Philippum, Amyntae filium, intellexit, fallitur; is enim Thessalos sibi amicos habuit. Equidem in tanta rei obscuritate vanis conjecturis indulgere nolim. — V. 3. $\overset{\text{οὶ}}{\text{ζωον}}$ Vat. Cod. — V. 4. ἀμφιέσαντο κόνιν. De fra-

tribus *Agathias* LXXXIX. ξυνὴν ἀμφεβάλοντο κόνιν. Eleganter de Plataeensibus, urbe eversa, occisis — σᾶμ' ἱερὰν πάτραν Κείμεθ' ἐφεσσάμενοι. *Nicomed.* T. II. p. 283.

II. Ex Tom. II. p. 523.] Servavit *Auctor Vitae Aeschyli:* ἀποθανόντα Γελῷοι πολυτελῶς ἐν τοῖς δημοσίοις μνήμασι θάψαντες ἐτίμησαν μεγαλοπρεπῶς, ἐπιγράψαντες οὕτως· Αἰσχύλος .... Ipsi *Aeschylo* tribuit, alterum distichon laudans, *Athen.* XIV. p. 627. D. Αἰσχύλος, τηλικαύτην δόξαν ἔχων διὰ τὴν ποιητικὴν, οὐδὲν ἧττον ἐπὶ τοῦ τάφου ἐπιγραφῆναι ἠξίωσε μᾶλλον τὴν ἀνδρείαν, ποιήσας· ἀλκὴν .... Prius distichon excitavit *Plutarchus* de Exsil. T. II. p. 604. E. Non dubitari debet cum *Harlesio* (ad *Fabricii* Bibl. Gr. T. II. p. 172. z.) loci apud *Athenaeum* non memori, quin hoc ipsum Epigr. respexerit *Pausanias* L. I. 14. p. 35. ubi Athenienses de nulla unquam victoria magis gloriatos esse ait, quam Marathonia: καὶ δὴ καὶ Αἰσχύλος, ὥς οἱ τοῦ βίου προςεδοκᾶτο ἡ τελευτὴ, τῶν μὲν ἄλλων ἐμνημόνευσεν οὐδενὸς, δόξης ἐς τοσοῦτον ἥκων ἐπὶ ποιήσει καὶ πρὸς Ἀρτεμισίῳ καὶ ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχήσας· ὁ δὲ τό τε ὄνομα προτεθὲν καὶ τὴν πόλιν ἔγραψεν, καὶ ὡς τῆς ἀνδρείας μάρτυρας ἔχοι τὸ Μαραθώνιον ἄλσος καὶ Μήδων τοὺς ἐς αὐτὸ ἀποβάντας. — V. 2. πυροφόροιο Γέλας. Hanc formam attigit *Stephanus Byz.* v. Γέλα. ubi *L. Holsten.* p. 82. hujus distichi non immemor fuit. Idem laudavit, de illius regionis fertilitate agens, *Dorvillius* in Sicul. T. I. p. 131. — V. 3. ἄλσος. Lucus Marathonis herois, a quo ille campus appellatus est. *Pausan.* I. 15. p. 37. et 32. p. 79. — V. 4. βαθυχαιτήεις. *capillis promissis hirsuti,* ut de Persiae incolis *Ammian. Marcell.* XXIII. 6.

P I N D A R U S.

Tom. II. p. 523.] Legitur ap. *Suidam* v. τὸ Ἡσιόδειον γῆρας T. II. p. 483. quod ductum eſſe ex *Ariſtotelis* Republ. tradunt Proverbia ex Cod. Vat. Cent. IV. 3. p. 315. Ἀριστοτέλης ἐν Ὀρχομενίων πολιτείᾳ δὶς τεθάφθαι φησὶ τὸν Ἡσίοδον καὶ ἐπιγράμματος τοῦδε τυχεῖν· χαῖρε — —. Ex ſchedis Barberinis protulit *Waſſe* ad Thucyd. L. III. p. 226. Cf. *Fabretti* p. 675. *Tzetzen* ad Heſiodum p. 3. In his omnibus locis legitur μέτρον ἔχων. Merito haec diſplicuerunt *Graevio* in Lect. Heſiod. c. VII. p. 34. ubi ex Mſto Voſſiano corrigit — μέτρα χέων σοφίης. *Hominibus tradens ſapientiam* ſive *praecepta ſapientiae*. Sed μέτρον σοφίης non eſt ſimpliciter ſapientia, ſed ſapientiae ſummum, ipſa ejus menſura et perfectio; ut et ap. *Homer.* Il. λ. 226. ἥβης μέτρον non *juventus*, ut vulgo interpretantur, ſed *flos juventutis*; quod indigetat *Euſtath.* ad Il. p. 776. 28. Qui praeſtantiſſimum cognitionis genus colit, eum ἱμερτῆς σοφίης μέτρον ἐπιστάμενον dicit *Solon* Fr. V. 52. Jam quis veterum dixit χέειν τινὶ σοφίην, ſive μέτρα σοφίης, pro *tradere?* Nec in verbis μέτρον ἔχειν vitii ſedes quaerenda eſt; (quamvis et *Gilb. Wakefield* in Silva crit. T. III. p. 97. μέτρον ἱκὼν ſive μέτρα κιχὼν tentavit, quibus conjecturis difficultas minime tollitur) ſed in ἀνθρώποις. Vide, an corrigendum ſit:

Ἡσίοδ᾽, ἀμβροσίης μέτρον ἔχων σοφίης.

μέτρον ἔχων, ut Epigr. Inc. DCCXXXV. γηραλέου τέρματ᾽ ἔχοντα βίου. *Archeſtratus* ap. *Athen.* VII. p. 302. B. ἔχουσι δὲ τέρματα νίκης. — Sapientiam vero eximiam ἀμβροσίην vocavit *Pindarus*, tanquam ex deorum fontibus hauſtam ipſamque immortalitate digniſſimam. Idem Pyth. Δ. 531. εὗρε παγὰν ἀμβροσίων ἐπέων. Inter alia tranſlati uſus

του ἀμβρόσιος exempla ἀμβρόσιος λόγος laudatur ab *Eustathio* ad Il. p. 333. 13. — Quod si quis opposuerit tot testium in eadem lectione conspirationem, primum idem de *Graeviana* lectione valere dicam, deinde hos omnes testes pro uno habendos esse. Fons, unde Paroemiographi hauserunt, *Aristoteles* fuit; quo forte turbato, corruptela ad omnes permanavit. Unus exscripsit alterum. Marmor autem, cui idem distichon insculptum esse dicitur, nihil equidem moror, talia permulta a fraudulentis hominibus conficta, nonnunquam etiam ab eruditae antiquitatis amatoribus facta esse probe gnarus. Certe versui a nobis concinnato,

ἀμβροσίης μέτρον ἔχων σοφίης

ad amussim respondet versus *Solonis*:

ἱμερτῆς σοφίης μέτρον ἐπιστάμενος.

BACCHYLIDES.

Tom. I. p. 149.] *I.* Servavit *Stobaeus* in Eclog. phys. I. 9. p. 11. *Canter.* p. 131. *Grot.* p. 166. ed. *Heeren.* Ex *Stobaei* Cod. primus edidit *Fulv. Ursinus* Carm. IX. ill. fem. p. 201. — V. 1. δ' οὐκ ex Cod. Vat. cum *Ursino* edidit *Heeren.* — V. 2. οὔτ' ὄλβος τ' *Ursin. Heer.* ὄλβον *Cant.* ὄλβοι *Grot.* — V. 3. οὐ *Ursin.* πάνφερσις. *Cant.* et *Grot.* Nostrum *Ursin.* dedit. Sensus est, mortales neque bona neque mala vitae ipsos sibi sumere, sed omnia in Fortunae manibus posita esse. — V. 4. ἐπιχρίπτει *Grot. Cant.* quae verbi forma nec ipsa improbanda est, utpote antiquior, judice *Wesselingio* ad Herodot. II. p. 132. 5. Consule de verbo ἐγχρίμπτειν et ἐγχρίπτειν *Valcken.* ad Herodot. IV. p. 331. 26. et inprimis *Ruhnken.* ad Tim. p. 104. sq. — In fine αἶσα est ex emendatione *Ursini*, pro δεῖσα, quod *Heerenius* quo-

que in Codd. suis invenit. Ap. *Hesych.* reperitur: Δεισιάδα. τὴν μοῖραν. De Fortuna agi apparet, quocunque tandem nomine *Bacchylides* illam appellaverit. Fortuna modo huc, modo illuc admovet νέφος· *tempestatem* interpretatur *Heerenius*. Miror, nihil a poëta additum esse, quo rem accuratius definiret, ut ap. *Plutarch.* in Vit. Mar. T. I. p. 414. νέφος τοσοῦτον πολέμου καὶ σκηπτὸν ὠσάμενοι. Quod ex *Herodoto* videtur derivatum L. VIII. 109. p. 670. *Homer.* Il. ρ. 243. ἐπεὶ πολέμοιο νέφος περὶ πάντα καλύπτει. *Pindar.* Isthm. δ. 26. τραχεῖα νιφὰς πολέμοιο. Quod convenit cum *Simonideis* Ep. LII. νεφέλη πολέμου τρηχεῖη. — Neque νέφος calamitatem in universum significare videtur, cum h. l. non solum de calamitatibus agatur, quas Fatum admoveat, sed de quavis fortuna, secunda adversave. His fere adducor, ut νέφος depravatum suspicer. Quid, si scriptum fuerit:

ἀλλ' ἐπιχρίμπτει λαῖφος
ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλαν γᾶν
ἁ πάνδωρος Αἶσα.

Haec nobis gubernatoris imaginem subjiciunt, qui navem, prout res postulat, modo ad hanc, modo ad illam terram convertit. Jam haec ipsa imago obversabatur *Pindaro* ap. *Plutarch.* de Fort. Tom. II. p. 318. A. qui Divam, ubi Romam ingressa fuerit, non amplius mutabilem fuisse ait, οὐκ ἀπειθής, κατὰ Πίνδαρον, οὐδὲ δίδυμον στρέφουσα πηδάλιον, ἀλλὰ μᾶλλον Εὐνομίας καὶ Πειθοῦς ἀδελφή. *Dio Chrysost.* Orat. LXIII. p. 591. Fortunam alii ἐπὶ ξυροῦ ἔστησαν, οἱ δὲ ἐπὶ σφαίρας, οἱ δὲ πηδάλιον ἔδωκαν κρατεῖν· — τὸ δὲ πηδάλιον δηλοῖ, ὅτι κυβερνᾷ τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον ἡ τύχη. Idem Orat. LXIV. p. 593. τῇ μὲν δεξιᾷ χειρὶ πηδάλιον κατέχει — διότι τὸν βίον ἡμῖν ὥς τινα μεγάλην ναῦν κυβερνᾷ. *Vela* autem, τὸ λαῖφος, pro navi simpliciter; plane ut ap. *Horatium* L. V. Carm. 16. 59. *non huc Sidonii torserunt cornua nautae.* ubi *cornua* antennarum sunt

pars, *τὰ κέρατα.* — Nec male etiam tibi Fortunam finxeris aura mutabili *vela* implentem, qualis imago eſt in *Eurip.* Oreſte 340. Ὁ μέγας ὄλβος οὐ μόνιμος ἐν βροτοῖς· Ἀνὰ δὲ λαῖφος ὥς τις ἀκάτου θοᾶς Τινάξας δαίμων, κατέκλυσε. Similiter in Rheſo 322. ἡνίκ' ἐξώστης Ἄρης Ἔθραυσε λαίφη τῆσδε γῆς μέγας πνέων.

II. Stobaei Flor. CVI. p. 567. Gesn. p. 451. Grot. *Urſinus* p. 202. V. 1. et 2. leguntur etiam Tit. I. p. I. 28. Gesn. p. 5. Grot. Omnem felicitatem in animo tranquillo poſitam eſſe ait; quam ſententiam plurimis locis egregie tractavit *Horatius* II. Carm. XVI. 25. *Laetus in praeſens animus, quod ultra eſt, Oderit curare, et amara lento temperat riſu: nihil eſt ab omni Parte beatum.* I. Epiſt. XI. 28. *navibus atque Quadrigis petimus bene vivere: quod petis, hic eſt, Eſt Ulubris, animus ſi te non deficit aequus.* — V. 2. pro διατελεῖν fortaſſe non male correxeris – διαπλέκειν βίον. ut eſt ap. poëtam anonymum in *Athen.* L. XI. p. 458. B. ἐπὶ τοῖς παροῦσι τὸν βίον διάπλεκε — et, qui ſaepe poëtarum formulis utitur, *Herodotum* p. 422. 63. ubi vide Intrpp. — V. 3. οἷς *Gesn.* ὃς *Grot.* quod haud ſcio an genuinum ſit: *qui multa animo verſat.* Si ᾧ admiſeris, etiam φρένα legendum videtur. — V. 4. Hujus verſus emendatio *Grotio* debetur, (ante quem legebatur παρόμαρτε νύκτα) niſi quod παρ' ἦμαρ dedit. — In fine verſus idem μελλόντων χάριν ἑὸν ἰάπτεται κέαρ, pro vulgato, μ. χάριν ἀόνι ἅπτεται κέαρ. Hic *Gesnerus* et *Urſinus* ἀόνι, ut ſenſu caſſum, omiſerunt. Vide, an *Bacchylides* ſcripſerit:

μελλόντων χάριν ἀνίᾳ
δάπτεται κέαρ — — —

Aeſchyl. Prom. 436. συννοίᾳ δάπτομαι κέαρ. *Paul. Silent.* Ep. LXXXII. φωτῶν — δυστλήτῳ πένθεϊ δαπτομένων. *Ariſtophan.* Ran. 66. με δαρδάπτει πόθος Εὐριπίδου. *Rhianus* Ep. I. θυμὸν ἔδουσι κατηφείῃ καὶ ὀϊζύς. *Apollon. Rhod.* I. 1289.

βαρείῃ νειόθεν ἄτῃ θυμὸν ἔδων. *Sappho* in Schol. Pind. Pyth. δ. 408. Διὸς παῖς ὁ χρυσὸς, κεῖνον οὐ σὴς, οὐδὲ κὶς, δάπτει δὲ βροτέαν φρένα κράτιστον ἀφένων. Sic haec fcribenda videntur, quae aliter tractavit *Valcken.* ad Amm. p. 102.

III. Servatum in Flor. *Stobaei* Tit. CVI. p. 568. Gesn. 457. Grot. ἄπρακτ' e codicibus reftituit *Grotius.* — δονεῖν κραδίαν. *Sappho* Fr. X. ἔρος δ' αὖτέ μ' ὁ λυσιμελὴς δονεῖ. Exempla verbi δονεῖν, ad affectus translati, collegi in Animadv. ad Theocrit. p. XXII.

IV. Apud *Stobaeum* Tit. XI. p. 136. Gesn. p. 77. Grot. *Urfin.* p. 201. Haec *Bacchylidis* verba veteri lapidi infculpta reperit *Caylus Recueil d' Antiq.* Tom. V. p. 134. — V. 3. σοφία τε vulgo. σοφίαν emendavit *Salmafius.* Lapis Lydius, quo aurum probatur, etiam χρυσῖτις vocabatur. χρυσῖτις λίθος ἡ λεγομένη βάσανος ἢ Λυδία. *Hefych.* *Theocrit.* Eid. XII. 36. Λυδίῃ ἶσον ἔχειν πέτρῃ στόμα, χρυσὸν ὁποίῃ Πεύθονται — ἀργυραμοιβοί. Similis color in his *Theognidis* 491. ἐν πυρὶ μὲν χρυσόν τε καὶ ἄργυρον ἴδριες ἄνδρες Γιγνώσκουσ', ἀνδρὸς δ' οἶνος ἔδειξε νόον. Vide *Salm.* ad Solin. p. 776. — Poft παγκράτης vulgo τ' inferitur.

¶. 150.] *V.* Apud *Stob.* Tit. X. p. 127. Gesn. 69. Grot. *Urfin.* p. 202. — Vulgo ἀνθρώπω. In marg. *Gesn.* ἀνθρώπων notavit. *Grotius* tacite recepit ἀνθρώπῳ, quod vel fine codicis auctoritate fieri poterat.

VI. et *VII.* Ap. *Stob.* Tit. XCVI. p. 528. Gesn. 405. Grot. — Alterius fragmenti fententiam expreffit *Pofidipp.* Ep. XVI. ἦν ἄρα τοῖνδε δυοῖν ἑνὸς αἵρεσις, ἢ τὸ γενέσθαι Μηδέποτ', ἢ τὸ θανεῖν αὐτίκα τικτόμενον. *Plin.* H. N. VII. 1. p. 369. *Itaque multi exftitere, qui non nafci optimum cenferent, aut quam ocyffime aboleri.* Plane contrario fenfu *Urfinus* p. 205. ex Codice *Stobaei* edidit: θνατοῖς μὲν φῦναι φέριστον, καὶ δ' ἀελίου φάος Ἔρος προσιδεῖν.

VIII. Ap. *Stob.* T. CI. p. 549. Gesn. 425. Grot. Verfum quartum folum laudat idem Tit. XCVI. p. 528.

Gesn. 405. Grot. — *Urſinus* p. 201. Similia comparavit *Barthius* ad *Claudian.* De Laud. Stilic. I. 24. p. 188.

IX. Ap. *Stob.* Tit. LIII. p. 367. Gesn. 209. Grot. ex Paeanibus. *Urſinus* p. 200. Pacis bona recenſentur. — V. 1. δέ τε θ. *Urſin.* — τίκτει Εἰρήνη πλοῦτον. *Pauſan.* I. 8. p. 19. Ἀμφιάραος καὶ Εἰρήνη φέρουσα Πλοῦτον παῖδα. ut egregie emendavit *Facius* pro Πλούτωνα. *Pindar.* Ol. XIII. 8. Δίκα — καὶ ὁμότροπος Εἰράνα, ταμίαι ἀνδράσι πλούτου. Per pacem laetitia floret et cantus. *Heſiodus* urbem pace florentem deſcribens, primo loco ponit viros — ἐν ἀγλαΐαις τε χοροῖς τε τέρψιν ἔχοντας, in Scuto Herc. 272. Cf. *Homeri* Il. XVIII. 490. ſqq. — V. 3. δαιδάλεόν τ' ἐ. β. θ. τίθενται β. *Gesner.*, qui in marg. τίθεσθαι conjecit: parum feliciter. *Grotius* δαιδαλέων dedit, reliquis ſervatis. *Brunckius* recepit emendationes *P. Leopardi* in Em. L. IV. 21. p. 114. — V. 4. ξανθᾷ omittit *Urſin.* — μερίδες εὐτρίχων τε μ. *Gesn.* et *Grot.* — *Leopardus* μηρία τῶν ε. — V. 6. αἴθαν ἀράχναν. *Gesn.* qui v. octavo εὐρὼς omittit, quam vocem *Leopardus* reſtituit ex *Plutarcho* in V. Num. c. XX. p. 159. qui Numa regnante tantam omnium fuiſſe felicitatem ait, ὥστε καὶ τὰς ποιητικὰς ὑπερβολὰς ἐνδεῖν πρὸς τὴν τότε κατάστασιν λέγουσιν· Ἐν δὲ σιδαροδέτοις πόρπαξιν αἰθᾶν δ' ἀραχνᾶν ἔργα [πέλονται], καὶ εὐρὼς δάμναται ἔγχεά τε λογχωτὰ, ξίφεά τ' ἀμφήκεα, χαλκείων δ' οὐκέτι σαλπίγγων κτύπος, οὐδὲ συλᾶται μελίφρων ὕπνος ἀπὸ βλεφάρων. Plura ex his *Bacchylidis* verſibus derivata loca recenſet *Clark.* ad *Homer.* Od. XVI. 34. ex quibus inprimis memorabilis eſt hic *Theocriti* Eid. XVI. 96. ἀράχνια δ' εἰς ὅπλ' ἀράχναι λεπτὰ διαστήσαιντο, βοᾶς δ' ἔτι μηδ' ὄνομ' εἴη. *Tibull.* I. El. X. 49. *Pace bidens vomerque vigent: at triſtia duri Militis in tenebris occupat arma ſitus.* Fortaſſe ejusmodi quid ſignificabatur etiam in verſibus Inachi *Sophoclei*, quorum unum nobis ſervavit *Suid.* in ἀράχνη T. I. p. 310. πάντα δ' ἐρίθων

ἀραχνᾶν βρίθει. quamvis haec verba omnino locum parum frequentatum defcribunt. Facetus eft fenarius *Cratini* ap. *Suidam* l. c. de homine famelico: ἀραχνίων μεστὴν ἔχεις τὴν γαστέρα. Cui fimilis ille ap. *Catullum* XIII. *nam tui Catulli plenus facculus eft aranearum*. Conf. *Bocharti* Hieroz. L. IV. 7. p. 1084. — Magis ad *Bacchylidem* noftrum faciunt haec ap. *Plutarchum* in Vit. Nic. Tom. III. p. 217. Athenienfes longis bellis attriti ἡδέως μὲν ᾀδόντων τὰ τοιαῦτα χορῶν ἀκούοντες· κείσθω δόρυ μοι μίτον ἀμφιπλέκειν ἀράχναις· ἡδέως δὲ μεμνημένοι τοῦ εἰπόντος, ὅτι τοὺς ἐν εἰρήνῃ καθεύδοντας οὐ σάλπιγγες, ἀλλ᾽ ἀλεκτρυόνες ἀφυπνίζουσι. — ¶. 151.] V. 9. σαλπίγγων κτύπος. Comparat *Bern. Martin.* Var. Lect. II. 26. p. 50. *Horat.* in Epod. II. 5. *nec excitatur claffico miles truci.* *Tibull.* I. 1. 4. *Martia cui fomnos claffica pulfa fugent.* ubi *Heynius Bacchylidis* verfus fic conftituit:

χαλκέων δ᾽ οὐκέτι σαλπίγγων κτύπος· οὔτε
συλᾶται μελίφρων ὕπνος ἀπὸ βλεφά-
ρων, ἁμὸν ὃς θάλπει κέαρ.

— V. 11. ἄμος ὃς θάλκει. *Gesn.* in marg. θάλπει. Hoc recepit *Grotius*, qui praeterea ἆμον ex ingenio dedit, improbante *Koenio* ad Gregor. de Dial. p. 168. Servata vulgari lectione fenfus eft: Qui tum, pacis tempore fcilicet, pectus mulcet. Sed cum *Heynio* fcribendum ἁμὸν, i e. ἡμέτερον, quod *Br.* quoque verum effe cenfuit. — V. 13. ὕμνοι φλέγονται. *Sophocl.* in Oed. Tyr. 187. παιὰν δὲ λάμπει στονόεσσά τε γῆρυς ὅμαυλος.

X. Ap. *Stob.* Tit. CXXI. p. 610. Gesn. 503. Grot. *Urfin.* p. 203. — μεῖζον ἢ πενθεῖν. Cf. *Waffe* ad *Thucyd.* L. VII. 75. p. 518. ed. Bip. *Herodot.* L. III. p. 200. 60. τὰ μὲν οἰκήϊα ἦν μέζω κακὰ ἢ ὥστε ἀνακλαίειν. ubi *Valckenarius* fimilia dedit, noftro loco non omiffo. — ἀφθέγκτοισιν ἴσον nihil aliud eft quam ἄφθεγκτον. Locutio fimilis ei, qua *Herodotus*, quique eum imitati funt, paffim

utuntur, ὅμοια τοῖς πρώτοις, τοῖς μάλιστα ὁμοίως δόκιμος, quae cum ſimilibus illuſtrat *T. Hemſterb.* ad Lucian. Tom. I. p. 3. ſqq.

XI. Servavit *Athen.* L. II. p. 39. F. Οὐ γὰρ ἀπὸ πάσης εὐθυμίας καὶ πληρώσεως τὸ καυχᾶσθαι καὶ σκώπτειν καὶ γελοιάζειν· ἀπὸ δὲ τῆς ἀλλοιούσης τὴν γνώμην, καὶ πρὸς τὸ ψευδὲς τρεπούσης, ἣ γίνεται κατὰ τὴν μέθην. διὸ Βακχυλίδης φησί· γλυκεῖ' ἀνάγκα κ. τ. λ. *Urſin.* in Fr. Lyr. p. 200. ſq. — Ad verſ. 1. ubi vulgo γευομένα legitur, *Caſaubonus* haec notavit: „In primo verſu Bacchylidis σευομένα habent „etiam membranae antiquitatis venerandae. Non poſ„ſum interpretari, niſi praepoſitionem ἐκ vel ἀπὸ adjicias. „*O dulcis neceſſitas, quae venis et oreris ex poculis.* Nam „σευομένη nihil aliud, quam πορευομένη et ὁρμῶσα. Acce„dam lubens ad libros alios, ubi γευομένα. Sed eligant „doctiores. Ἀνάγκαν vocat mellitiſſimus poëta τὴν φρενῶν „ἔκστασιν, cum, poto liberalius vino, homo ſuae ſpontis „non eſt, neque mentis ſanae. Hanc neceſſitatem vocat „γλυκεῖαν, quia erat aliud olim ananca potionis genus, „cujus triſtis neceſſitas. Plautus Rudente: *Perit potan„do opinor. Neptunus magnis poculis hac nocte eum in„vitavit. Credo, hercle, Anancaeo datum hoc quod bibe„ret.*" Haec *Caſaubonus*, cum quo conſpirat *Salmaſ.* ad Solin. p. 764. F. At nihil hic egiſſe *Caſaubonum*, contendit gallicus *Athenaei* interpres *Le Febure de Villebrune* p. 141. qui vertit: *La douce néceſſité de boire met à peine en train, qu'elle calme la colère de Venus*: ſecutus auctoritatem *Scaligeri*, qui ad *Tibull.* L. III. 6. 13. ſic diſtinguit: γλυκεῖ' ἀνάγκα σευομένα κυλίκων Θάλπησι θυμὸν Κύπριδος. Ad perficiendam ſententiam extrinſecus nihil aſſumendum. ἀνάγκη κυλίκων pro *potandi neceſſitate* a poëtarum uſu minime alienum eſt. Blandam illam neceſſitatem, ubi ſive aliorum blanditiis, ſive noſtri ipſius animi propenſione ad rem aliquam faciendam impellimur, πειθανάγκην a veteribus vocatam, paucis attigit *Valcken.*

ad Hipp. p. 262. A. B. Cum in toto hoc carmine suaves illusiones, quae bene potorum animos mulcent, describantur, alienus videtur ab h. l. sensus, quem secutus est *Villebrunius*. Aut fallor, aut depravatum est hujus fragmenti initium, quod in hunc fere modum corrigendum esse suspicor:

γλυκεῖ' ἀνάγκα σευομένα κυλίκων
θάλπῃσι θυμὸν Κύπριδος
ἐλπίδι· αἰθύσσει δὲ φρένας
χαρὰ μιγνυμένα Διονυσίοισι δώροις.

Blanda illa potandi necessitas, ubi exoritur, animum mulcet grata spe Veneris, et laetitia, Bacchi donis commista, pectus suaviter commovet. Haec expressisse dixeris *Ovidium* in A. A. L. I. 237. *Vina parant animos, faciuntque caloribus aptos: Cura fugit multo diluiturque mero. Tunc veniunt risus, tunc pauper cornua sumit: Tunc dolor et curae, rugaque frontis abit. — Illic saepe animos juvenum rapuere puellae: Et Venus in vinis ignis in igne fuit.* *Horat.* IV. Carm. XII. 19. *cadus — Spes donare novas largus amaraque Curarum eluere efficax.* Vinum, quod Veneri favet, *Ion Chius* ap. Athen. L. II. p. 35. E. ἥδιστον πρόπολον βαρυγδούπων ἐρώτων vocat. *Euripid.* in Bacch. 272. Οἴνου δὲ μηκέτ' ὄντος οὐκ ἔστιν Κύπρις. θάλπειν verbum in re venerea inprimis aptum. *Aeschyl.* Prom. 592. Ἰναχείῃ θάλπει κέαρ Ἔρωτι. 650. ἱμέρου βέλει πρὸς σοῦ τέθαλπται. Spes autem dicitur σαίνεσθαι, ut ap. *Aeschyl.* in Choëph. 192. modo θάλπειν. *Charito* L. V. p. 80. 6. καὶ ἄλλη δέ τις ἐλπὶς ἔθαλπε τοὺς βαρβάρους. Ex *Josepho* τοὺς δὲ ὑποθαλπομένους ἐλπίδι laudat *Suidas* in θαλπόμενοι. *Eustath.* ad Odyss. α. 167. ἰστέον δὲ, ὅτι τὴν χαροποιὸν ἐλπίδα θαλπωρὴν λέγει, ἐπεὶ θάλπει τοὺς πολλοὺς ἡ τῶν ἀγαθῶν ἐλπίς. — Denique Κύπριδος ἐλπὶς comparandum cum verbis *Pauli Sil.* LXIII. de balneo, in quo viri mulieresque separatim lavabantur: ἄγχι μὲν ἐλπὶς ἔρωτος. —

V. 3. αἰθύσσει. ῥιπίζει. αἰθύσσειν. ἀνασείειν. Σίνωνι Σοφοκλῆς. αἰθύσσοντος. ὁρμῶντος. *Hesych.* — V. 5. ὑψοτάτω πέμπει μερίμνας. curas mortalium elevat, κουφίζει. *Hermesianax* Eleg. v. 91. ἐκ δὲ βαθείης ψυχῆς κουφοτέρας ἐξεσόβησ' ἀνίας — ut hunc locum restituit *Ilgen* et *Heinrich.* in Obss. p. 48. *Panyasis* ap. Athen. L. II. p. 37. πάσας δ' ἐκ κραδίας ἀνίας ἀνδρῶν ἀλαπάζει. — V. 7. αὐτὸς, si sincerum est, pro μόνος accipi debet. Qui vino se proluerit, is se solum urbium expugnatorem, se regem et dominum putat. *Horat.* Epist. I. 5. 19. *Quid non ebrietas designat? operta recludit: Spes jubet esse ratas: in proelia trudit inermem. Sollicitis animis onus eximit: addocet artes. Foecundi calices quem non fecere disertum? Contracta quem non in paupertate solutum?* — V. 8. λύει. Ex *Homero* Il. π. 100. ὄφρ' οἶοι Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα λύοιμεν. et passim. — V. 10. μοναρχήσειν δοκεῖ. *Plato* de Rep. IX. p. 573. C. καὶ μὴν ὅγε (ὁ μεθυσθεὶς) μαινόμενος καὶ ὑποκεκινηκὼς οὐ μόνον ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ θεῶν ἐπιχειρεῖ τε καὶ ἐλπίζει δυνατὸς εἶναι ἄρχειν. — V. 11. χρυσῷ. Haec fortasse obversabantur *Horatio* II. Carm. XVIII. 1. *Non ebur, neque aureum Mea renidet in domo lacunar.* *Alcaeus* ap. *Athen.* L. XIV. p. 627. A. μαρμαίρει δὲ μέγας δόμος χαλκῷ. — V. 14. ἀπ' Αἰγύπτου. Aegyptum, ut terram fertilissimam, laudat poëta. Vide, quae collegit, et hujus fragmenti memor, *Barthius* in *Claudian.* p. 133. — V. 16. ὡς. Vulgata lectio mihi quidem servanda videtur. Verba, ὡς πίνοντος ὁρμαίνει κέαρ, referenda sunt ad jucunda illa phantasmata, quae potantis animo blandiuntur. Sic accepit quoque interpres gallicus: *Tant le plaisir lui agite le coeur lorsqu'il boit.* ὁρμαίνοντα. ἐνθυμούμενον. *Suidas.* *Homer.* Il. κ. 4. ὕπνος ἔχε γλυκερὸς, πολλὰ φρεσὶ ὁρμαίνοντα.

XII. *Athen.* L. IV. p. 178. B. Βακχυλίδης δὲ περὶ τοῦ Κήϋκος οἴκου φησίν· ἔστη — —. *Ursinus* p. 202. — V. 2. ἔφασ' Athen. — ¶. 152.] V. 3. Paroemiacum esse, αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαῖτας ἴασιν, *Athenaeus* docet.

In nostro fragmento Hercules loquitur ad Ceÿcem, Trachinis regem, veniens, ut apparet ex *Zenobio* Prov. Cent. II. 19. qui, posito proverbio, haec scribit: οὕτως Ἡράκλειτος ἐχρήσατο τῇ παροιμίᾳ, ὡς Ἡρακλέους ἐπιφοιτήσαντος ἐπὶ τὴν οἰκίαν Κήτους (l. Κήϋκος. cf. *Apollodor.* II. 7. 6.) τοῦ Τραχινίου καὶ οὕτως εἰπόντος. Hinc discimus, parodiam illius versiculi, quam *Athenaeus* profert, αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ δειλῶν ἐπὶ δαῖτας ἴασιν, *Eupolidi* deberi. — εὐόχθους· bene instructas epulas. εὐοχθεῖν. εὖ ἔχειν. εὐθυμεῖν. πλήρη εἶναι. *Hesych.* ubi vide Intpp.

XIII. *Ursinus* p. 200. ex *Athen.* L. XI. p. 500. A. B. Μνημονεύει δὲ τῶν Βοιωτικῶν σκύφων Βακχυλίδης ἐν τούτοις, ποιούμενος τὸν λόγον πρὸς τοὺς Διοσκούρους, καλῶν αὐτοὺς ἐπὶ ξενίᾳ· οὐ βοῶν — —. Illi scyphi Boeotici etiam Ἡρακλεωτικοὶ appellabantur, ut *Athenaeus* vult, ab Hercule, cui adversatur *Bentlejus*, qui eosdem ab urbe Heraclea, ubi conficiebantur, appellatos dicit, in Diss. de Phal. p. 64.

XIV. Servavit *Dionys. Hal.* de Compos. T. V. p. 30. ed. *Reisk.* Primum versum excitat *Athen.* L. XIV. p. 631. C. et seriores sophistae passim. *Ursin.* p. 202. *Aelianus* de animalibus agens, quae se ad pugnam excitant, οὐ ἕξονται, inquit, τοῦ προσᾴσαντος καὶ ἐροῦντος· οὐχ ἕδρας ἔργον οὐδ' ἀμβολᾶς· in H. An. VI. 1. Male quidam de *Simonide* cogitarunt ap. *Lucian.* in Scytha §. 11. οὐχ ἕδρας τοίνυν, οὐδ' ἀμβολᾶς ἔργον, ὡς ὁ Κεῖός φησιν. Omisso ἔργον, ut in proverbiali locutione, *Achilles Tat.* V. 12. p. 207. κάλλος γὰρ καὶ πλοῦτος καὶ ἔρως εἰ συνῆλθεν ἐπί σε, οὐχ ἕδρας οὐδ' ἀναβολῆς. ubi vide *Salmas.* — οὐχ ἕδρας ἀκμή dixit *Sophocl.* in Aj. 811. οὐχ ἕδρας ἀγών, *Euripides* in Orest. 1292. quae attigit *Valcken.* ad Phoeniss. 591. p. 221. — V. 2. Ἰτωνίας. Minervae nomen apud Boeotios, *Pausan.* L. III. 9. p. 228. IX. 34. p. 778. et Thessalos, vide *Alberti* ad Hesych. v. Ἰτωνία. Eodem cognomine deam appellat *Leonid. Tar.* Ep. XXI.

XV. Ap. *Plutarch.* T. II. p. 36. C. ubi similes sententias vide. *Ursin.* p. 203. δειλοὶ sunt ignavi, nullius pretii homines, ut in Scolio *Praxillae* XIII. τοὺς ἀγαθοὺς φίλει, τῶν δειλῶν δ' ἀπέχου. et frequenter ap. *Theognidem.* Cf. *Valcken.* ad Phoeniss. p. 365.

XVI. *Clemens Alex.* Strom. V. p. 715. 9. ubi pessime legitur ἀεὶ καὶ λίαν. quod dedit *Ursin.* p. 204. Veram lectionem servavit *Eusebius*, qui hoc fragmentum ex *Clemente* laudat in Praep. Evang. XIII. 13. p. 678. Quo sensu dii ἀναίτιοι dicantur, equidem ignoro; sed de sinceritate lectionis dubito. Quid, si *Bacchylides* cogitaverit de loco Homerico Il. ε. 341. οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἴθοπα οἶνον· Τοὔνεκ' ἀναίμονές εἰσι καὶ ἀθάνατοι καλέονται? Nonne probabiliter correxeris:

καὶ ἄναιμοι, κοὐδὲν ἀνθρώποις ἴκελοι.

Cicadam diis assimilans *Anacreon* Od. XLIII. 17. ἀπαθὴς, ἀναιμόσαρκε, Σχεδὸν εἶ θεοῖς ὅμοιος ubi apte comparant *Plutarch.* T. II. p. 167. E. Apud *Herodotum* III. p. 209. θεοὶ ἔναιμοι καὶ σαρκώδεις Aegyptiorum a Cambyse ridentur.

XVII. Ap. *Clement. Alex.* Strom. V. p. 687. 16. ἕτερος δὲ ἐξ ἑτέρου σοφὸς, τό τε πάλαι, τό τε νῦν, φησὶ Βακχυλίδης ἐν τοῖς Παιᾶσιν· οὐδὲ γὰρ ῥᾷστον ἀῤῥήτων ἐπέων πύλας ἐξευρεῖν. Posteriorem hujus fragmenti partem ex *Clemente* laudat *Theodoret.* Therap. I. p. 477. unde haec separatim protulit, prioribus omissis, *Ursinus* p. 204. Verba paulo obscuriora sunt. Priora illa, ἕτερος ἐξ ἑτέρου σοφὸς, proverbii vim habuerunt, ut apparet ex *Cyrillo* L. I. c. Julian.: *Atqui illud in praesentiarum dixisse operae pretium existimarim, quod vere a quibusdam celebratur proverbium, Sapiens alius ab alio. Manifestum autem, quod posteriores a prioribus didicerint, et non priores a posterioribus.* — Hinc verisimile est, novissima in hunc sensum accipienda esse, ut poëta dicat, difficile esse, nova

nova nec ante dicta reperire, five, tanquam per portas quasdam, ad ea, quae nondum reperta fint, accedere. Longe diverfo fenfu λόγοι ἄῤῥητοι apud tragicos dicuntur.

¶. 153.] *XVIII. Clemens Alex.* Strom. VI. p. 745. 3. ubi corrupte legitur παρ' οἷσι, quod *Urfinus* et *Stephanus* emendaverunt. — V. 2. τῷ δαίμονι δῶκε πράσσοντα *Clem.* qui in fine δυαῖς exhibet. *Sophocles* Antig. 1311. δειλαία δὲ συγκέκραμαι δύᾳ. ἐγκῦρσαι δύαις, ut *Archiloch.* fr. XII. δυσίοις ἐγκυρέωσιν ἔργμασι.

XIX. Cod. Vat. p. 201. Edidit *Reisk.* in Anth. p. 62. nr. 538. Victoriam deam poëta invocat, ut fibi in certamine mufico palmam impertiat. — V. 1. Νίκα eft in Cod. idque *Br.* reftitui juffit pro Νίκη, quod in contextu dederat. Victoria Πάλλαντος vocatur filia fecundum *Hefiodum* in Theog. 383. qui Pallantem ex Styge Ζῆλον, Νίκην, Κράτος καὶ Βίην progenuiffe auctor eft. Cf. *Apollodor.* I. 2. p. 6. Victoria etiam *Jovis filia* vocatur, tum nihil diverfa a Minerva. Vide *Ariftid.* Hymn. in Min. p. 29. et *Wernsdorf.* ad Himer. p. 717. fq. Aurora ut Pallantis filia *Pallantias* dicta ap. *Ovid.* Met. IX. 420. et Luna Πάλλαντος θυγάτηρ, μεγαθυμήταο ἄνακτος, in Hym. Homer. in Merc. 101. ut probabiliter emendavit Cl. *Ilgen*, quem inprimis vide p. 387. fqq. — V. 2. Κραννaίων. Cod. Cranaa δῆμος Atticae. *Steph. Byz.* Κραναή. - Τὸ ἐθνικὸν, εἰ μὲν τῆς Λακωνικῆς, Κραναάτης, ὡς Καρυάτης· εἰ δὲ τῆς Ἀττικῆς, Κραναῖος, ὡς Ἀθηναῖος. Vide *Luc. Holften.* p. 172. et *Alberti* ad Hefych. T. II. p. 338. — V. 3. ἐπ' ὀπτεύοις Cod. — In Anal. ἀθύρματι contra cod. fidem, qui ἀθύρμασι habet, quod reponendum. — Μούσαν Cod. — V. 4. Κηδρω ἀ. Βακχυλίδης. Cod. Prius *Reiskius* tueri conatur. Alterum in marg. apogr. Lipf. emendatur.

XX. Cod. Vat. p. 150. Planud. p. 419. St. 554. W. *Urfinus* p. 205. Eudemus Zephyro, qui ei grana purganti fecundus fuerat, facellum dedicat. V. 1. 2.

Suidas laudat in πιότατος, i. e. θρεπτικὸς, αὐξητικός. *Casaubonus* in Lect. Theocr. c. XI. comparat hoc Epigramma cum Theocriteis Eid. X. 47. ut frumenta dicantur per Zephyrum *incrementum accipere, si tempestiva fuerint decisa.* quae *Columellae* verba sunt L. II. c. 20. Apud eundem haec sunt: *At ubi paleis immista sunt frumenta, vento separentur: ad eam rem Favonius habetur eximius, qui l e n i s aequalisque aestivis mensibus perflat.* ubi *Schneiderus* p. 123. in nostro Epigrammate πρηΰτάτῳ corrigit. Facit huc *Homer.* Il. ε. 499. sqq. Il. ν. 590. θρώσκουσι κύαμοι μελανόχροες ἢ ἐρέβινθοι, Πνοιῇ ὑπὸ λιγυρῇ καὶ λικμητῆρος ἐρωῇ. — βοάθοος Cod. In Anal. βοήθοος.

TIMONIS MISANTHROPI EPIGRAMMA.

In Vat. Cod. p. 252. et in Planud. p. 218. St. 317. W. sine auctoris nomine prostat. Ipsi *Timoni* vindicat (καὶ τοῦτο μὲν αὐτὸν ἔτι ζῶντα πεποιηκέναι λέγουσι) *Plutarch.* in Vit. Anton. Tom. V. p. 138. ed. Bry. et Auctor Anonymus Vitae Platonis, quae e Cod. Vindob. edita est in Bibl. Liter. et Art. Fasc. V. p. 14. — V. 1. ἀποῤῥήξας ψυχήν. De morte violenta *Themist.* Orat. XX. p. 234. B. ὁπηνίκα ὡς τάχιστα τοῦ δεσμοῦ τῆς φύσεως ἀπελύθης, οὐκ ἀποῤῥήξας οὐδὲ ἀποσπάσας ἔτι κατέχοντος, ἀλλ' αὐτοῦ χαλάσαντος καὶ ἀνέντος. Hinc apparet, non opus esse emendatione *Casauboni*, qui in schedis ἀποῤῥίψας notavit. — V. 2. οὔνομα. Plan. et Vat. In Vita Plat. Anonymi: Τίς δ' ὢν οὐ π. Pro πεύσεσθε, quod veteres editt. offerunt, *Steph.* πεύσησθε edidit. Vat. πεύσεισθε. Cf. Ep. *Leonidae Alex.* Ep. XXXIX.

S C O L I A.

Athenaeus, ubi multa Scolia, a vetuſtiſſimis poëtis compoſita, laudat, L. XV. p. 694. A. inter varias de horum carminum nomine ſententias maxime probat eam, quam ſecutus eſt *Artemon Caſſandreus*, qui σκολιὸν appellatum ait, quod non ab omnibus convivis, nec certo ordine ſervato caneretur; quicum conſpirabat *Dicaearchus* ἐν τῷ περὶ μουσικῶν ἀγώνων, cujus locum, ſed mutilum, profert *Suidas* in Σκολιὸν Tom. III. p. 334. (Vide *Burette* in *Plutarchi* Tract. de Muſica, Mémoires de l'Academ. des Inſcr. T. XXIII. p. 95. qui loca veterum diligenter collegit.) Alii opinabantur, σκολιὰ vocari κατὰ τὸν τῆς μελοποιίας τρόπον, ὅστις σκολιὸς ἦν· λέγουσι γὰρ, τὰ ἐν ταῖς ἀνειμέναις εἶναι σκολιά. quae *Athenaei* verba ſunt l. c. ab *Euſtath.* ad Od. η. p. 276. ſic expoſita: κατά τινα μελοποιίας νόμον, ὃς, οἷα εἰκὸς, οὐ πρὸς εὐθὺ ἐμέλπετο ἁπλοϊκώτερον, ἀλλὰ ποικίλως ἐσκολιοῦτο. Haec fortaſſe ducta ſunt ex *Didymo*, quem ſcimus in tertio τῶν συμποσιακῶν libro varias hujus vocabuli etymologias dediſſe, ex *Etymol. M.* v. ubi *Hori* ſententia expromitur, minime vera, ἀπὸ τοῦ μεθύουσι καὶ σκολιῶς ἔχουσι τὰ αἰσθητήρια ᾄδεσθαι. Plura vide ap. *Interpp. Pollucis* VI. 108. ad *Heſych.* v. σκολιόν, et *Andr. Schottum* ad Procli Chreſtom. p. 48. ſq. *Cludius*, qui Scolia, ap. *Athenaeum* ſervata, interpretatus eſt in Bibl. Lit. et Art. Faſc. I. p. 54. ſqq. et Faſc. III. p. 32. ſq. carmina, certo metro conſcripta, ὀρθὰ fuiſſe nuncupata contendit, quae vero numeros haberent ἀτάκτους, σκολιά. Ejusmodi carmina cum in conviviis praecipue uſurparentur; factum eſſe, ut σκολιὰ ſynonyma fierent τοῖς παροινίοις μέλεσι. *Proclus* in Chreſt. p. 10. τὸ δὲ σκολιὸν μέλος ᾔδετο παρὰ τοὺς πότους· διὸ καὶ παροίνιον ἔσθ' ὅτε καλοῦσιν. *Schol. Ariſtoph.* ad Veſp. 1231. σκολιὰ τὰ παροίνια μέλη. *Santenius*, ex cujus ineditis

Obſſ. in Terentianum Maurum particula decerpta legitur in Bibl. L. et A. Faſc. V. p. 21. ſqq. Scolia nomen accepiſſe putat a pede *Scolio*, i. e. Amphibrachy, in illis carminibus admodum frequenti, ut animadverterunt Intpp. *Procli* l. c. Cognominis cauſam inde repetit, quod omnes reliquae partitiones, praeter ſolam Amphibrachi triplam, recti ſive ὀρθοὶ vocentur rhythmi. Vid. *Etym. M.* in Δοχμιακός. Illis igitur oppoſitum rhythmum appellatum eſſe σκολιόν. — Ceterum illa Scolia maxime probabantur veteribus, quae ſive exhortationem haberent, ſive ſententiam aliquam vitae utilem. *Athen.* p. 694. C. Vide, quae de his carminibus dixit *Klotz.* ad Tyrt. Diſſert. II. p. 237. ſqq.

¶. 154.] *I. Pittaci Mitylenaei* ſervatum a *Diog. Laërt.* I. p. 49. τῶν δὲ ᾀδομένων αὐτοῦ μάλιστα εὐδοκίμησε τάδε· Ἔχοντα — — —. Repetivit *Brunckius* cum reliquis Scoliis ad calcem Anacreontis an. 1786. p. 83. — V. 2. Ed. Steph. ἐπὶ et cod. reg. in cujus tamen marg. ποτὶ notatum reperitur. — V. 3. paulo impeditior ſententia corruptelae ſuſpicionem movet. *Gilbertus Wakefield* in Sylv. crit. Tom. V. p. 25. corrigit: πιστὸν γὰρ οὐδὲν γλώσσῃ διὰ στόματος λαλεῖ Διχόμυθον ἔχουσα καρδίη νόημα. *Animus duplex nihil, cui confidas, lingua effatur.* Comparat Horatianum: *Poſt effert animi motus interprete lingua*, A. P. 111. γλῶσσα et καρδία ſimiliter junguntur ap. *Theognid.* v. 355. ἴσχε νόον· γλώσσῃ δὲ τὸ μείλιχον αἰὲν ἐπέσθω· Δειλῶν τοι τελέθει ὀξυτέρη κραδίη. Ad ſententiam vero inprimis facit id. v. 91. ὃς δὲ μιῇ γλώσσῃ δίχ᾽ ἔχει νόον, οὗτος ἑταῖρος Δεινὸς, Κύρν᾽· ἐχθρὸς βέλτερος, ἢ φίλος ὤν.

II. Ap. *Diogen. Laërt.* l. c. p. 48. ἔλεγε δὲ συνετῶν ἀνδρῶν εἶναι, πρὶν — —. — V. 4. γενόμενα εὖ θέσθαι. In hunc modum *Thucyd.* VI. 11.: Lacedaemonii cogitare debent, ὅτῳ τρόπῳ ἔτι καὶ νῦν, ἢν δύνωνται, σφήλαντες ἡμᾶς τὸ σφέτερον ἀπρεπὲς εὖ θήσονται. Hoc ipſum Scolion reſpexiſſe vide-

tur *Cratinus* — ἄνδρας σοφοὺς χρὴ, τό γε παρὸν πρᾶγμ', ὡς καλὸν, Εἰς δύναμιν εὖ τίθεσθαι — quae laudat, ubi formulam, τὸ παρὸν εὖ θέσθαι, illuſtrat, *Gatacker* ad *M. Anton.* VI. p. 171. B. Vide praeterea *T. Hemſterh.* ad Lucian. Tom. I. p. 485. ſq. et *Valcken.* in Hippol. p. 241.

III. Ap. *Diogen. Laërt.* L. I. 85. p. 53. in Vita *Biantis*: τῶν δὲ ᾀδομένων αὐτοῦ εὐδοκίμησε τάδε· ἀστοῖσιν — —. In vulgata ſcriptura αἴκε μένῃς offendit *Iſ. Caſaubonus*, qui ἢ κε μένῃς corrigit, improbante *Marquardo Gudio*, qui in literis ad *Menagium* datis legit ἐν πόλει ἀεικεῖ μένῃς, *in civitate deformata et afflicta maneas.* Male. Senſus eſſe videtur: Civitas ſi diſplicuerit, eam relinques; ſi vero in ea manere volueris, omnibus placere et ad reliquorum civium mores vivere ſtudeas. Hoc tibi multum gratiae apud eos conciliabit. At hoc fieri poſſe, ut unus omnibus placeat, negat *Theognis* v. 24. ἀστοῖσιν δ' οὔπω πᾶσιν ἁδεῖν δύναμαι. — οὐδὲ γὰρ ὁ Ζεὺς Οὔθ' ὕων πάντας ἁνδάνει, οὔτ' ἀνέχων. Cf. 779. ſqq. Hoc ipſum Scolion expreſſit veteris ſapientiae ſtudioſiſſimus *Euripides* in Medea v. 222. χρὴ δὲ ξένον μὲν κάρτα προςχωρεῖν πόλει· Οὐδ' ἀστὸν ᾔνεσ', ὅστις αὐθάδης γεγὼς Πικρὸς πολίταις ἐστὶν ἀμαθίας ὕπο. quod nemo interpretum animadvertit. Eadem fortaſſe obverſabantur Tragico, cum in *Alcmena* ſcriberet: ἀεὶ δ' ἀρέσκειν τοῖς κρατοῦσι· ταῦτα γὰρ Δούλοις ἄριστα. ap. *Stob.* Tit. LXII. p. 235. *Grot.* — V. 3. ἐξέλαμψεν ἄταν. Mores ſuperbi, quales eorum eſſe exiſtimantur, qui τὰ κοινὰ νόμιμα non curantes, ſuo more vivunt, ſaepe graviſſimam noxam acceperunt. ἐξέλαμψε, ut ap. *Herodot.* I. 80. p. 40. ἐλλάμψεσθαι. VII. 39. p. 529. ἀξίην οὐ λάμψεαι. Vide *Maittaire* de Dial. p. 119. C.

IV. Servavit *Athen.* XV. p. 695. A. Pro fragmento longioris carminis, *Alcaei* fortaſſe, habuit *Bernard. Martin.* in Var. Lectt. III. 12. p. 65. ubi horum ver-

ſuum ſenſum explanat. Metrum eſt Alcaicum; in primo autem verſu poſt ἐκ γᾶς omiſſum vocabulum triſyllabum, proprium fortaſſe nomen. Sententia eadem, quae in Scolio *Pittaci* II. ſed magis exornata. Hinc profecit auctor incertus ſenariorum ap. *Stobaeum* Tit. LIX. p. 227. qui certe non *Callimachi* ſunt: Ὡς ἡδὺ μὲν θάλατταν ἀπὸ τῆς γῆς ὁρᾷν, ὦ μῆτερ, ἔστι, μὴ πλέοντα μηδαμοῦ. *Oppian.* Hal. V. 348. *Lucretius* II. 1. *Suave, mari magno turbantibus aequora ventis, E terra magnum alterius ſpectare laborem.* Cf. Tibull. I. El. I. 44. ſqq. Verba, καὶ παλάμην ἔχοι, *ſi quis poſſit*, repetunt praecedentia, εἴ τις δύναιτο. παλάμη. ἡ δύναμις. ἡ τέχνη. ratio, qua quid efficitur. Hoc ſenſu vocabulum paſſim occurrit ap. *Pindarum*. *Ariſtoph.* in Veſp. 643. δεῖ δέ σε παντοίας πλέκειν Εἰς ἀπόφευξιν παλάμας. Quod vero in hoc verſiculo eadem res bis dicitur, non valde mirabitur, qui ſynonymorum ap. *Homerum* tragicosque poëtas cumulationem meminerit. Vide *Spanhem.* ad *Ariſtoph.* Ran. 1189. et *Stanlei* ad *Aeſchyl.* Choëph. 5. Haec ejusmodi ſunt, ut accedere nequeam ad ſententiam doctiſſimi *Wakefield.* qui in Sylv. crit. Tom. IV. p. 63. ut tautologia vitetur, vertit: *Si quis habeat, unde vitam ſustentare poſſit.* *P. Leopardus* in Emend. L. XII. c. 8. eadem verba vertit: *Si quis queat et artem habeat*; quod magis probandum.— ¶. 155.] V. 3. Hinc expreſſus, Wakefieldio monente, *Horatii* locus I. Epiſt. XVIII. §7. *Tu, dum tua navis in alto eſt, Hoc age, ne mutata retrorſum te ferat aura.* Unde idem corrigit: τῷ φορέοντι τρέχειν ἀήτῃ, ſive τῇ φορεούσῃ τρέχειν ἅμ' αὔρῃ. Equidem in vulgata acquieſco. τῷ παρεόντι, ἀνέμῳ ſcil. *ei, qui in ponto verſatur, qualicunque vento utendum eſt.* Idem eſt, quod vulgo dicitur ἀρκεῖσθαι τοῖς παροῦσι, ut ap. *Teletem* in *Stob.* Flor. XCV. p. 523. Vide, quae collegit *Wetſten.* ad Epiſt. ad Hebr. XIII. 5.

V. Habet *Athenaeus* L. XV. p. 694. E. et hinc *Eustathius* ad Od. η. p. 277. 5. — V. 3. γνῶναι a *Br.* additum est. — V. 4. εἰσιδόντα κλείσαντα πάλιν *Athen.* ἰδόντα *Eustath.* *Hermannus* de Metris L. III. p. 415. versus ita distinxit, ut systema exsisteret, in septem minimum Scoliis obvium:

εἴθ' ἐξῆν, ὁποῖός τις ἦν ἕκαστος,
τὸ στῆθος διελόντ', ἔπειτα τὸν νοῦν
εἰσιδόντα, κλείσαντα πάλιν
ἄνδρα φίλον νομίζειν ἀδόλῳ φρενί.

Illa, ὁποῖός τις ἦν ἕκαστος, *ad* εἰσιδόντα *pertinent, sed ita, ut quasi eorum oblitus, rem repetat his verbis,* τὸν νοῦν. *Neque a vetere Latino sermone alienum est, ista sic verti: utinam, qualis quisque esset, postquam pectus aperuisses, tum demum mentem liceret cognoscere.* Quod ad metrum attinet, duo priores versus Phalaecei sunt hendecasyllabi:

– – – ◡ ◡ – ◡ – ◡ – ◡

Tertius est choriambicus dimeter, cujus in primo ordine anapaestus est cum jambo

◡ ◡ – ◡ – | – ◡ ◡ ⏓

Quartus denique duos ordines habet, primum logaoedicum, qui tertia arsi finitur, alterum dactylicum duplicem:

– ◡ ◡ – ◡ – | – ◡ ◡ – ◡ ◡

Sententiam *Eustathius* comparat cum fabula de Momo, qui Prometheum reprehenderit, ὅτι πλάσας ἄνθρωπον, μὴ προςέπλασε τῷ στήθει καὶ πύλας, ὥστε ἀνοιγομένων αὐτῶν βλέπεσθαι τὰς φρένας αὐτοῦ, ἀλλ' ἀφῆκε κρυψίφρονα εἶναι. *Scaliger* hoc Scolion admovit *Propert.* L. III. 4. *O prima infelix fingenti terra Prometheo! Ille parum cauti pectoris egit opus. Corpora disponens mentem non vidit in arte. Recta animi primum debuit esse via.*

VI. *Athen.* L. XV. p. 695. E. Hic *Hermannus* προδωρέτπιρον corrigit p. 416. ut metri ratio postulat.

Idem ſyſtema, quod in praecedente Scolio, niſi quod ultimus verſus non in duos dactylos, ſed in ordinem logaoedicum triplicem exit:

- ⏑ ⏑ - ⏑ - | - ⏑ ⏑ - ⏑ - ⏑

Hujus Scolii ſenſum explicat *Suidas* v. ἐπὶ Λειψύδριον μάχη. Erat enim Leipſydrion locus in monte Parnetho, quem, Hippia Athenis regnante, Alcmaeonidae cum aliis exſulibus communiverant. Ibi cum pugna ſuperati eſſent, hoc in eos Scolion cani coeptum. Eadem narrat *Euſtath.* ad Il. p. 351. 12. omiſſo ultimo Scolii verſu, et *Heſych.* ἐπὶ Λιψυδρίῳ. *Etymol. M.* in Ἐπιλειψυδρία μάχη. Conf. etiam *Herodotum* L. V. 62. p. 401. — V. 1. προςωδέστερον *Etym. M.* — V. 4. Idem: ὁπότ' ἔδειξαν ο. π. ἔασιν. *Suidas:* ὁπότ' ἔ. ο. π. ἦσαν. *Athenaei* lectio elegantior eſt.

VII. Nobiliſſimum hoc carmen legitur ap. *Athenaeum* L. XV. p. 695. B. ſine auctoris nomine. *Calliſtrato* aſſerit *Heſych.* v. Ἁρμοδίου μέλος. τὸ ἐπὶ Ἁρμοδίῳ ποιηθὲν σκολιὸν ὑπὸ Καλλιστράτου οὕτως ἔλεγον. Ad verba τὸν Ἁρμόδιον ᾄδειν *Ariſtoph.* in Acharn. 977. *Scholiaſtes* laudat verſ. 5. φίλτατε Ἁρμόδιε, οὔτι που τέθνηκας, idque carmen ἐν τοῖς τῶν ποτῶν συνόδοις decantatum eſſe ait. De Harmodii et Ariſtogitonis, tyrannicidarum, facinore, cujus laudem in dubium vocare conatus eſt *Herodotus* L. V. 55. multi commemorarunt. *Ariſtotelis* Polit. V., 12. *Juſtin.* II. 9. *Thucyd.* VI. 54. ſqq. ubi vide Intpp. et *Valcken.* ad Herodot. p. 398. 66. — In hoc quoque Scolio metri ratio ea eſt, quam indicavimus ad Scol. IV. — V. 1. Ἐν μύρτου. Hinc apparet, conjuratos tela abdidiſſe in myrti ramis, quos, qui Panathenaicis intereſſent, geſtaſſe probabile eſt. *Robertus Lowthius*, qui bene de hoc carmine meruit in praeclaro opere de Poëſi Hebr. p. 17. ed. *Mich.* comparat *Ariſtoph. Lyſiſtr.* v. 633. καὶ φορήσω τὸ ξίφος τὸ λοιπὸν ἐν μύρτου κλαδὶ, Ἀγοράσω τ' ἐν τοῖς ὅπλοις ἑξῆς Ἀριστογείτονι. ubi Schol.: οὗτοι γὰρ ἀπὸ μυρσίνων κλάδων τὰ ξίφη

ἀνασπάσαντες τὸν τύραννον κατέβαλον. Idem ſuſpicatur, hinc fortaſſe ductum morem, ut, qui in convivio cantaret Scolion, myrti ramum manu teneret. *Plutarch.* T. II, p. 615. B. C. De forma κλαδὶ pro κλάδῳ uſurpata vide *Salmaſ.* ad Stat. Regill. p. 115. — V. 3. Vulgo κατανέτην. Genuinam lectionem, una litera deleta reſtitutam, habet *Lowth.* — V. 5. οὔτω τε τέθνηκας. *Athen.* Lectio a *Br.* poſt *Lowthium* recepta, debetur *Schol. Ariſtoph.* in Acharn. 977. Haec reſpexit *Ariſtides* T. I. p. 80. ed. Oxon. καλὸν δὲ καὶ ἐν σκολιοῖς ὥστε Ἁρμόδιον ᾄδειν, οὔτι πω τέθνηκας λέγοντας. Ex hoc loco colorem duxit auctor Epigr. inter ἀδέσπ. DCCXXXVII. οὐκ ἔθανες, Πρώτη, μετέβης δ' ἐς ἀμείνονα χῶραν, Καὶ ναίεις μακάρων νήσους θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ. — V. 8. φασὶν τὸν ἐσθλὸν Διομήδεα *Athen.* Otioſum epitheton omiſit *Lowthius*, quem *Br.* ſequitur. De Achille in beatorum inſulas delato vide *Platon.* in Conv. p. 179. E. cui praeivit *Pindarus* Ol. β. 143. Idem Nem. ι. 12. Diomedem a Minerva inter immortales relatum narrat, ubi vide doctum Scholion. Hinc in inſula Diomedea pro deo colebatur, nec non ap. Thurios et Metapontinos. — V. 11. ἐν θυσίαις. in Panathenaeis, ſecundum *Thucyd.* l. c. Vide *Perizon.* ad Aelian. V. H. XI. 8. — ¶. 156.] V. 14. Ἀριστογείτων. Vulgo. et verſ. ſqq. κτανέτην, et ἐποιησάτην. quae *Lowthius* emendavit.

VIII. Athen. l. c. p. 694. D. „Videtur canticum „eſſe ἐπινίκιον cujusdam poëtae, cui victoria obtigit in Pa„nathenaicis ludis, in quibus praemium victoribus daba„tur corona oleagina. Decerpebantur autem rami ex „moriis illis, quae in arce erant, et quidem in Pandroſi „templo. Vide Meurſii Cecrop. c. XXII. Sic Scolii „verba intelligo, νίκην ἔδοσαν οἱ θεοί, φέροντες παρὰ Παν„δρόσου. Si quis alius eorum eſt ſenſus, hunc non aſſe„quor. Certiſſimum ſaltem mihi videtur hic neque de „Marathonia pugna, nec de Pane Phidippidi hemero-

„dromo obviam facto, quam rem Herodotus narrat „p. 486. agi. Schol. Pindari Pyth. III. 138. haec ha„bet: πάρεδρος γὰρ ὁ Πὰν τῇ Ῥέᾳ, ὡς αὐτὸς ὁ Πίνδαρος ἐν τοῖς „κεχωρισμένοις τῶν παρθένων φησίν· ὦ Πὰν Ἀρκαδίας μεδέων, „ἕως τοῦ, ματρὸς μεγάλας ὀπαδὲ, σεμνῶν Χαρίτων μέλημα τερ„πνόν. Quod quatuor primae voces hujus ſcolii ſeu „paeanis in Pindari quodam cantico eodem quo hic „ordine fuerint, inde non ſequitur, Pindarum hujusce „paeanis auctorem eſſe, quod, qui eum toties laudat, „Athenaeus non ignoraſſet, et ſi carmen hoc in Pindari „melicis legiſſet, illius non ſuppreſſiſſet nomen, ſicut „nec Hybriae nec Ariphronis. In deorum compellatio„nibus religioſae quaedam erant formulae, ſolennia „verba, a quorum ritu diſcedere nefas. Nullum credi„derim Pani cantatum fuiſſe hymnum, a quo abfuerint „haec verba: Πὰν Ἀρκαδίας μεδέων. Orphici hymni alius „generis ſunt, ubi de diis traduntur, quae ſolis initia„tis noſſe et audire fas erat. Orphicus Pan plane di„verſus a Pane vulgi Graecorum. Hic Arcadiae tutela „contentus: illum Myſtae invocabant οὐρανὸν, ἠδὲ θάλασ„σαν, ἰδὲ χθόνα παμβασίλειαν, καὶ πῦρ ἀθάνατον. In Orphicis „hymnis integri ſunt verſus Homerici, ut iſte: κλῦθι „Ποσείδαον, γαιήοχε, κυανόχαιτα, quem Homerus, ut plu„rimos alios, ab antiquiori quodam poëta mutuatus eſt.“ Haec *Brunckius* contra *Schneiderum*, ut mihi perſuadeo, diſputat, qui in Collect. Fragm. Pindari p. 19. hoc Scolion *Pindaro* vindicat, idque in Panis, quo duce Athenienſes Perſas devicerant, laudem conſcriptum exiſtimat. *Hermannus* de Metris p. 414. acute perſpexit, duo hic Scolia temere conjuncta eſſe, quorum prius ad uſitatum illud in Scoliis ſchema (vide ad Sc. V.) ita conſtituit:

ὦ Πὰν, Ἀρκαδίας μέδων κλεεννᾶς,
ὀρχηστὰ, Βρομίαις ὀπαδὲ νύμφαις,
γελάσειας, ὦ Πὰν, ἐπ' ἐμαῖς
εὐφροσύναις ἀοιδαῖς κεχαρημένος.

Quatuor priores ap. *Brunckium* verfus in duos Phalaeceos hendecafyllabos dispefcendos effe, jam *Valckenarius* perfpexerat ad Phoeniff. 84. p. 30. qui etiam γελάσειας, *hilaris nobis adfis*, reftituit. ὀρχηστὰ eft ex emendatione *Cafauboni*, cum vulgo ὄρχηστρα legatur. Illo epitheto Apollinem ornavit *Pindarus* ap. Athen. L. II. p. 22. B. Ὀρχηστὰ, ἀγλαΐας ἀνάσσων, εὐρυφάρετρ' Ἄπολλον. Qui hic ὀρχηστὴς vocatur Arcadiae deus, ap. alios eft σκιρτητὴς, ap. *Orpheum* Hymn. X. — V. 6. ap. *Athenaeum* corrupte legitur: ἐπ' ἐμαῖς εὐφρ. ἀοιδαῖς εἴειδε. Noviffimam vocem nihil aliud effe, quam depravatam praecedentis lectionem, ftatim apparet. Ea omiffa et metrum falvum eft et fenfus optime procedit. — Alterum Scolion ex *Hermanni* mente fic reftitue:

ἐνικήσαμεν, ὡς ἐβουλόμεσθα,
καὶ νίκην ἔδοσαν θεοὶ, φέροντες
παρὰ Πανδρόσου ὡς φίλην Ἀθηνᾶν.

Verfus funt Phalaecei. ἐνικήσαμεν eft ap. *Athenaeum*. Ultimi verfus fenfus mihi quidem obfcurus eft. Ceterum duo haec Scolia jam recte diftinxit *de la Nauze* dans les Mémoires de l'Acad. des Infcr. T. XIII. p. 514. Et nuper Cl. *Ilgen* in Opufc. variis Philolog. T. II. p. 75. qui in diftinguendis et emendandis verfibus nihil fere ab *Hermanno* discrepat. V. 4. et 5. legit: γελάσαι, ἰὼ Πάν.

IX. *Athen.* l. c. p. 694. C. Hujus carminis metrum, pauciffimis immutatis, reftitutum eft ab *Hermanno* p. 414. — V. 1. ubi vulgo ἄνασσα legitur, non hujus tantum vocabuli ultima fyllaba elidenda, fed etiam praecedentis, Τριτογένει' ἄνασσ' Ἀθάνα. Vocem Ἀθάνα omittit *P. Leopard.* qui in Emend. L. XII. c. 8. hoc Scolion cum fequ. ex Cod. profert. V. 4. et 5. vero jungendi funt:

καὶ θανάτων ἀώρων, σύ τε καὶ πατήρ.

— V. 3. denique τι post ἀλγέων delendum est. — Pro ἀώρων Excerpta Hoescheliana ἐνώρων habent. ὁ ἄωρος θάνατος *Plutarch.* T. II. p. 110. E. ὅτι νήπιος ὢν ὁ παῖς καὶ ἄγαν ἄωρος ἐτελεύτησε. Ibid. p. 110. F. Iis malis, ad quae sapiens animum bene praeparatum habere debeat, *Euripides* annumerat — φυγὰς πάτρας ἐμᾶς Θανάτους τ' ἀώρους καὶ κακῶν ἄλλας ὁδούς. ap. *Plutarch.* l. c. p. 112. D. Cf. *Orestem* 1030.

X. *Athen.* p. 694. C. Quod ap. *Brunckium* legitur, Ὀμπνίαν, *Casauboni* correctio est. Vide *Hesychii* Intpp. v. ὀμπνία. Hac lectione Hendecasyllabum corrumpi, animadvertit *Valcken.* ad Phoeniss. p. 295. ubi comparat *Plutarch.* T. II. p. 993. E. ἤγαγεν αὖθις ὀπίσω καρποφόροισιν ἐπιστέψας κάλυκος στεφάνοισιν ὥραις. ubi tamen non καλλιστεφάνοισιν, ut ille suspicatur, sed καλυκοστεφάνοισιν legendum est. — V. 1. *P. Leopardus* l. c. μῆτερ ὀλυμπία ἰδωδὴν Δημήτρας exhibet; et mox τε ante παῖ inserit. — *Hermannus* p. 414. paucis immutatis hoc Scolion sic constituit:

Πλούτου ματέρ' Ὀλυμπίαν ἀείδω
Δάματρα, στεφανηφόροις ἐν ὥραις·
σέ τε, παῖ Διός, Περσεφόνα,
χαίρετον, εὖ δὲ τάνδ' ἀμφέπετον πόλιν.

V. 2. haud scio an corrigendum sit:

Δήμητρα στεφανοφόροις σὺν Ὥραις.

ut se Cererem una cum Horis cantaturum esse profiteatur. Horae junguntur Proserpinae in *Orphei* Hymno XLII. 7. Περσεφόνη συμπαίκτορες, ἡνίκα Μοῖραι ταύτην Καὶ Χάριτες κυκλίοισι χοροῖς πρὸς φῶς ἀνάγωσι, Ζηνὶ χαριζόμεναι καὶ μητέρι καρποδοτείρῃ. ubi, ut hoc obiter moneam, in primo versu ταύτην ineptum est versus fulcrum. Fortasse olim scriptum fuit: Περσεφόνῃ θαλεραὶ (vel simile quid) συμπαίκτορες, ἡνίκα Μοῖραι Καὶ Χ. — In fine ap. *Athenaeum* ἄμφετον legitur pro ἀμφέπετον.

¶. 157.] XI. *Athen.* p. 694. D. Hujus Scolii metrum unius literae abjectione restituendum esse monet *Hermannus* p. 414. ut nimirum Ἀπόλλων' ἐλαφηβόλον legatur. Vulgo v. 2. ἄνακτα habetur. Dianam ἀγροτέραν colebant Athenienses, caprarum ei sacrificium stato die peragentes. Vide *Perizon.* ad Aelian. V. H. II. 25. Hoc Dianae cognomen, cum similibus, illustrat *Munkerus* ad Anton. Lib. c. IV. p. 26. et *Ruhnk.* ad Tim. p. 223.

XII. *Athen.* p. 695. C. Tres priores versus laudat *Eustath.* ad Odyss. λ. p. 454. 41. Ad hoc Scolion fortasse respexit *Hesych.* v. Ἄιδειν. Αἶαν παῖ Τελαμῶνος ἦν τι σκολιὸν γεγραμμένον εἰς Αἴαντα. *Theopompus* ap. *Athen.* I. p. 23. E. Τελαμῶνος οἰμώζοντες ἀλλήλοις μέλη. *Antiphanes* ap. eund. L. XI. p. 503. E. cantionem postulat, non antiquam tamen – τόν τε Τελαμῶνα, μὴ δὲ τὸν Παιῶνα, μηδ' Ἁρμόδιον. Sententia expressa ex *Homero* Il. β. 768. ἀνδρῶν δ' αὖ μέγ' ἄριστος ἔην Τελαμώνιος Αἴας, Ὄφρ' Ἀχιλεὺς μήνιεν· ὁ γὰρ πολὺ φέρτατος ἦεν. Unde *Sophocles* de eodem, in fabula cognomine 1358. ἕν' ἄνδρ' ἄριστον Ἀργείων, ὅσοι Τροίαν ἀφικόμεσθα, πλὴν Ἀχιλλέως. — V. 1. παῖ τε Τελ. Αἴας αἰχμητά. *Eustath.* — V. 3. Δ. καὶ Ἀχ. *Athenaeus* et *Eust.* et sic etiam v. 7. Recte emendatum esse μετὰ, cum ipsa sententia docet, tum versus *Alcaei* ap. Hephaest. p. 35. Κρονίδα βασιλῆος γένος Αἴαν, τὸν ἄριστον πέδ' Ἀχιλλέα. Depravatissimum esse hoc Scolion, judicat *Hermannus* p. 415. idque aliis resectis, aliis transpositis, sic emendat:

Χαῖρε, παῖ Τελαμῶνος, Αἶαν αἰχμή-
τ'· ἐς Τροίαν σε λέγουσ' ἄριστον ἐλθεῖν
μετ' Ἀχιλλέα τῶν Δαναῶν·
τὸν Τελαμῶνα πρῶτον, σὲ δὲ δεύτερον.

Primam vocem χαῖρε a praecedentis Scolii ultimo vocabulo χάρις absorptum esse putat. Vereor, ut vir doctissimus hoc paulo violentius remedium omnibus probaturus sit.

XIII. *Athen.* p. 695. B. Auctor hujus Scolii incertus eſt, ut apparet ex *Pauſaniae* verbis ap. *Euſtath.* ad Il. β. p. 247. 20. Ἀπὸ δὲ τοῦ ῥηθέντος Ἀδμήτου σκολιόν τι ἐν Ἀθήναις ἦν ᾀδόμενον, ὡς καὶ Παυσανίας φησὶ ἐν τῷ οἰκείῳ λεξικῷ, λέγων, ὡς οἱ μὲν Ἀλκαίου φασὶν αὐτὸ, οἱ δὲ Σαπφοῦς, οἱ δὲ Πραξίλλης τῆς Σικυωνίας· ἀρχὴ δὲ τοῦ μέλους αὕτη· Ἀδμήτου — — —. ἔοικε δὲ διὰ μὲν τῶν ἀγαθῶν τὴν γενναίαν καὶ φίλανδρον ὑποδηλοῦν Ἄλκηστιν, διὰ δὲ τῶν δειλῶν τὸν Ἀδμήτου πατέρα, ὃς ὤκνησε θανεῖν ὑπὲρ τοῦ παιδός. Haec iisdem verbis habet *Eudocia* p. 21. *Euſtathii* locus latebat *Brunckium*, cum *Praxillae* hos verſus tribuebat, fide *Schol.* ad *Ariſtoph.* Veſp. 1231. Ἀδμήτου λόγον, ὦ 'ταῖρε, μαθὼν τοὺς ἀγαθοὺς φίλει. Τούτῳ τι λέξεις σκολιόν; *Schol.*: καὶ τοῦτο ἀρχὴ σκολιοῦ· ἑξῆς δέ ἐστι· Τῶν δειλῶν ἀπέχου, ποιοῦσ', ὅτι δειλῶν ὀλίγα χάρις. καὶ ἐν Πελαργοῖς·

ὁ μὲν ᾖδεν Ἀδμήτου λόγον πρὸς μυῤῥίνην,
ὁ δ' αὐτὸν ἠνάγκαζεν Ἁρμοδίου μέλος.

Deinde additur: κολακικὸν τὸ σκολιόν· ἐν τοῖς Πραξίλλης δὲ φέρεται παροινίοις. Ceterum *Praxillam* in Scoliis componendis inſignem gloriam conſecutam eſſe ait *Athen.* p. 694. A. Ἀδμήτου μέλος in proverbium abiiſſe, diſcimus ex *Zenob.* Cent. I. 18. *Diogen.* II. 68. Verſus ſunt choriambici cum baſi, monente *Flor. Chriſtiano* ad Ariſtoph. Veſp. 1231. *Mureto* ad Tibull. L. II. E. III. qui tamen in eo fallitur, quod hos verſus pro majoris carminis initio habet:

Ἀδμήτου λόγον, ὦ 'ταῖρε, μαθὼν τοὺς ἀγαθοὺς φίλει,
τῶν δειλῶν ἀπέχου, γνοὺς, ὅτι δειλοῖς ὀλίγη χάρις.

Sic hos verſus conſtitutos dedit *Urſin.* in Fragm. p. 53. et *Brunckius* quoque ad calcem *Anacreontis* p. 91. Cum haec optime ſic procedere nemo ſit quin videat, minime audiendus *Wakefield*, qui in Delect. Trag. Tom. I. p. 257. corrigit: ἀπὸ τῶν δειλῶν δ' ἀπέχου· γνοὺς, ὅτι δειλῶν

ὀλίγη χάρις ἐστί. — V. 3. ὀλίγα χάρις. *Eustath.* Pro γνοὺς in Schol. Aristoph. ποιοῦσ'. Ad sensum facit *Theognis* v. 107. δειλοὺς δ' εὖ ἔρδοντι ματαιοτάτη χάρις ἐστίν· Ἶσον γὰρ σπείρειν πόντον ἁλὸς πολιῆς. *Nicol. Damasc.* in Thes. Gron. T. VI. p. 3855. αἰσχρὸν δέ ἐστι δειλῶν σύσκηνον ἢ συγγυμναστὴν ἢ φίλον γενέσθαι.

XIV. *Athen.* p. 695. A. atque ex eo *Eustath.* ad Odyss. p. 277. 3. *Brunckius* repraesentavit lectiones *Valckenarii* ad Phoen. p. 304. nec ab iis discessit in editione *Anacreontis* p. 91. — V. 1. Excerpt. *Athen.* praebent χηλῇ. Inepte *Casaubonus* legit χάλα – primum hoc praeceptum esse dicens, ut serpente prehenso laxemus manum; nam poëtam monere, ut, si quando cum homine improbo amicitiam contraxerimus, statim eam dissolvamus. Haec nullius sunt pretii, ut apparet ex *Aesopi* Fabula LXX. ἐπιτηρήσας δ' ὁ καρκῖνος αὐτὸν ὑπνοῦντα, καὶ τοῦ φάρυγγος τῇ χηλῇ λαβόμενος – φονεύει· τοῦ δὲ ὄφεως μετὰ τὸν θάνατον ἐκταθέντος, ἐκεῖνος εἶπεν· οὕτως ἔδει καὶ πρόσθεν εὐθὺν καὶ ἁπλοῦν εἶναι. *Aelian.* H. A. XVI. 38. serpentibus quibusdam, Ephesi in antro nutritis, exituris ἐλλοχᾶν καρκίνους μεγάλους, οἵπερ οὖν ἀνατείναντες τὰς χηλὰς συλλαμβάνουσιν ἐς πνίγμα αὐτοὺς καὶ ἀναιροῦσι. Vocem καρκῖνος pro poëtae nomine habuit, totumque carmen inepte interpretatur *De la Nauze* dans les Mémoires de l'Acad. des Inscr. T. XIII. p. 512. sq. — V. 3. et 4. vulgo sic leguntur: εὐθέα χρὴ τὸν ἑταῖρον μὴ σκολιὰ φρονεῖν. Nostra lectio est in Excerptis. In quibusdam Codd. quibus *Casaubonus* usus est, legebatur: εὐθὺν χρὴ τὸν ἑ. ἐν μὲν καὶ μ. σ. φ. *Bentlejus* in Diss. de Aesopi Fab. p. 104. haec sic scribenda esse censebat:

Ὁ Καρκῖνος ὧδε ἔφα, χαλᾷ τὸν ὄφιν λαβών·
Εὐθὺν χρὴ ἑταῖρον ἔμεν καὶ μὴ σκολιὰ φρονεῖν.

Quae licet aliquam metri speciem habeant, vereor tamen, ut ad certas leges revocari queant. Non nisi ad-

jectis nonnullis metri rationem restitui posse putabat *Hermannus* p. 415. qui versus choriambicos cum basi esse sibi persuasum habens, sic legit:

Ὁ δὲ καρκῖνος ὧς φης' ἄρα χαλᾷ τὸν ὄφιν λαβών·
Εὐθέα χρὴ τὸν ἑταῖρόν μοι ἔμεν, μὴ σκολιὰ φρονεῖν.

In hac correctione mihi displicet ἄρα, versui primo, metri fulciendi causa, insertum. Quid si poëta scripserit:

Ὁ δὲ καρκῖνος ὧδ' ἔννεπε χηλῇ τὸν ὄφιν λαβών·
Εὐθέα χρὴ ἕταρον νοῦν θέμεναι, μὴ σκολιὰ φρονεῖν.

Haec mihi satis probabilia esse videntur, nec elegantia carent. Scriptum hoc carmen dialecto ionica, cujus vestigium in lectione Cod. χηλῇ. Facilis autem et lenis mutatio τοῦ ἔμεν καὶ, sive, ut in Codd. est, ἐν μὲν καὶ, in θέμεναι. *Scolion* XIX. καλὴ γυνή — καθαρὸν θεμένη νόον. Prometh. *Aeschyli* 163. θέμενος ἄγναμπτον νόον. ubi vide *Stanlei* p. 728. *Theognis* v. 89. ἤ με φίλει, καθαρὸν θέμενος νόον, ἤ μ' ἀποειπὼν Ἔχθαιρ', ἀμφαδίην νεῖκος ἀειράμενος. — Possis etiam legere, non minus leni mutatione:

Εὐθέα χρὴ ἕταρον νοῦν ἐχέμεν — —.

¶. 158.] *XV*. *Athen.* p. 695. D. Etiam hoc Scolion consistit e binis versibus choriambicis cum basi, quorum prior finitur verbo ὑποδύεται. Verba ὑπὸ παντὶ λίθῳ σκορπίος paroemiaca sunt. *Aristoph.* Thesm. 528. Τὴν παροιμίαν δ' ἐπαινῶ Τὴν παλαιάν· ὑπὸ λίθῳ γὰρ Παντί που χρὴ, μὴ δάκῃ ῥήτωρ, ἀθρεῖν. quae longe festivissima sunt. *Sophocles* in Αἰχμαλώτοις ap. *Suid.* T. III. p. 558. ἐν παντὶ γάρ τε σκορπίος φρουρεῖ λίθῳ. Huc respiciens *Aelian.* H. A. XV. 26. εἰ γὰρ τοῦτο μὴ γένοιτο, ὁ χῶρος ἄβατός ἐστι, ὑπὸ παντὶ γὰρ λίθῳ καὶ βώλῳ πάσῃ σκορπίος ἐστί. Hanc paroemiam *Zenobius* Cent. VI. 20. et *Diogen.* VIII. 59. ita laudant, ut pro ὑποδύεται legant εὕδει et καθεύδει.

XVI. *Athen.* p. 695. F. Metrum idem, quod in praecedente. Utrumque jam recte constituit *Brunck.*

in ed. *Anacr.* p. 92. Color hujus ſententiae fere eſt, ut in illo ap. *Terentium* dicto in Phorm. I. 1. 5. *Praeſertim ut nunc ſunt mores: adeo res redit: Si quis quid reddit, magna habenda eſt gratia.*

XVII. Athen. p. 695. E. De cothone vide ad *Archilochi* Fr. V. 1. Vocem κώθωνι pro nomine proprio habuit *de la Nauze* dans les Mémoir. de l'Acad. des Inſcr. T. XIII. p. 534. Pro διάκονε ſcribendum puto διάκονε, ut pocillatorem alloquatur poëta. *Xenarchus* ap. *Athen.* XI. p. 475. A. παιδάριον, ἔγχει, νὴ Δία, νὴ τὸν κάνθαρον. Nec aliter legit *Adr. Junius* Anim. III. 7., quem *P. Leopardus* exagitat in Em. L. XII. c. 8. *Infunde, miniſter, in vas.*

XVIII. Athen. p. 695. C. Hinc *Euſtath.* Od. η. p. 277. 10. — Pro συνήβα, quod ap. *Euſtath.* eſt, vulgo συνῆκα legitur. — V. 4. *Hoeſchelius* in Appendice Emend. ad Damaſc. p. 92. συσωφρόνει corrigit, quod ap. *Euſtathium* legitur. Ap. eundem pro συστεφανηφόρει legitur συγκατηφόρει. Quam lectionem inde protulit *P. Leopard.* Emend. XII. c. 8. *Valckenarius* ad Phoeniſſ. p. 146. veterem ſcripturam fuiſſe putat hanc: σύμμοι μ. μ. Συσσώφρονι σωφρόνει. Quod ex parte probat *Hermannus*, qui etiam hic metrum choriambicum agnoſcens, p. 319. corrigit:

σύν μοι πῖνε, συνήβα, συνέρα, συστεφανηφόρει·
σύν μοι μαινομένῳ μαίνεο, σὺν σώφρονι σωφρόνει.

Theognis v. 306. ἐν μὲν μαινομένοις μάλα μαίνομαι, ἐν δὲ δικαίοις Ἀνθρώπων πάντων εἰμὶ δικαιότατος.

XIX. Athen. XV. p. 695. C. Ut Scolion Atticum hoc carmen profert, ultimo verſiculo omiſſo, *Dio Chryſoſt.* Or. II. p. 32. (Tom. I. p. 95. *Reisk.*) apud quem verſus aliter distribuuntur. — V. 1. γενοίμαν ἐλεφαντία. *Dio.* In cod. tamen Pariſin. ἐλεφαντίνα. — V. 2. φορέοιεν. *Dio*, qui et v. 6. γυνὴ καλὴ φορέοι legit. Verſus fortaſſe ſic conſtituendi ſunt:

εἴθε λύρα καλὴ
γενοίμαν ἐλεφαντίνη
καί με καλοὶ παῖδες φοροῖεν
Διονύσιον ἐς χορόν.
εἴθ' ἄπυρον καλὸν
γενοίμην μέγα χρυσίον
καί με καλὴ γυνὴ φοροίη
καθαρὸν θεμένη νόον.

Haec duas ſtrophas efficiunt, quae ſibi ad amuſſim reſpondent. Poëta ſe in rem quandam pulchram, ſplendidam, jucundam mutari optat, ut venuſti pueri pulchraeque puellae eum in pompis et feſtis ferant. χρυσίον pro χρυσὸς eſt ap. *Ariſtoph.* Plut. 809. Ran. 732. χρυσία, ὁ χρυσός. *Heſych.* ἄπυρον ad *Homeri* imitationem videtur dictum, qui Il. ι. 122. inter ea, quae Agamemnon Achilli redituro promittit munera, ἀπύρους τρίποδας numerat; ſi veteres audimus, τοὺς μὴ εἰς πῦρ χρησίμους, ἀλλ' ἀναθηματικοὺς, καινουργεῖς, τοὺς κόσμου χάριν τιθεμένους ἐν τῷ οἴκῳ. *Schol.* Il. ψ. 270. *Heſych.* φιάλην ἀπύρωτον· καινὴν ἢ ἀναθεματικήν. Attigit hoc vocabulum *Hemſterh.* ad Polluc. X. 82. p. 1252. Cf. etiam *Beckmann.* ad Ariſtot. de Mir. Auſc. c. XLV. p. 88.

¶. 159.] XX. *Athen.* p. 695. D. In hoc et ſq. Scolio *Brunckius* ad Anacr. p. 93. ſq. metrum choriambicum recte reſtituit:

Ἁ ὗς τὰν βάλανον τὰν μὲν ἔχει, τὰν δ' ἔραται λαβεῖν·
κἀγὼ παῖδα καλὴν τὰν μὲν ἔχω, τὰν δ' ἔραμαι λαβεῖν.

id quod ante eum fecerat *P. Leopardus* in Emend. L. XII. 8.

XXI. *Athen.* p. 695. E. — βαλανεύς. qui balneum ſuccendit et calefacit. Vide *Salmaſium* ad Scr. Hiſt. Aug. T. I. p. 474. — πύελος. *Pollux* X. 63. Εὔπολις τὴν πύελον τὴν ἐν τῷ βαλανείῳ μάκτραν ὠνόμασεν, ὡς οἱ νῦν. λέγει γοῦν ἐν τῷ Διαιτῶντι· Εἰς βαλανεῖον εἰσελθὼν μὴ ζηλοτυπήσῃς

τὸν συνεμβαίνοντά σοι Εἰς τὴν μάκτραν. Hinc apparere videtur, πύελον pro *lacu* apud eos, qui *Eupolin* aetate praecederent, ap. ſeriores autem μάκτραν uſurpatum eſſe. Nec tamen recentiores ab illo vocabulo abstinuerunt. *Lucian.* Tom. III. p. 72. 17. τρεῖς καὶ οὗτος θερμὰς πυέλους παρέχεται λουσαμένῳ. Disputavit de hac voce, noſtro loco non omiſſo, *Salmaſ.* ad Solin. p. 847. — De meretricibus ſimiliter *Alciphron* L. III. 58. p. 420. ὅνπερ οὖν τρόπον τοῖς λουτροῖς καὶ τοῖς σκεύεσι κοινοῖς κεχρήμεθα καὶ (f. καὶ οὐχ) ἑνὸς εἶναι δοκεῖ, οὕτω καὶ ταῖς εἰς τοῦτον ἀπογεγραμμέναις τὸν βίον.

XXII. *Athen.* p. 695. F. Σκόλιον δέ φασί τινες καὶ τὸ ὑπὸ Ὑβρίου τοῦ Κρητὸς ποιηθέν· ἔχει δὲ οὕτως· Ἔστι μοι . . . . Hinc protulit *Euſtath.* ad Odyſſ. p. 276. 47. *Klotz.* ad Tyrt. Diſſert. II. p. 238. Illuſtravit hoc carmen *Koeppen* in Anth. gr. T. II. p. 107. *Cludius* de Scoliis Graec. in Bibl. Lit. et Art. Faſc. III. p. 54. — V. 1. μέγας ap. *Athen.* μέγα *Euſtath.* Vir fortis et generoſus, qui hic loquitur, omnes ſuas divitias in armis poſitas eſſe ait, quibus ſibi omnia, quae ad vitam ſustentandam opus ſint, comparet. *Maximus Tyr.* Diſſ. XXIX. 2. Tom. II. p. 75. ubi milites agricolis anteponendos eſſe ait, quia nemo eorum, qui e Spartanis ad inſignem gloriam perveniſſent, agriculturae operam dediſſet: Θητικὰ ταῦτα, ait, Εἱλωτικὰ ταῦτα ὑπὸ ἀσπίδων σώζεται, τούτων δόρατα ὑπερμαχεῖ, ταῦτα δουλεύει τοῖς κρατοῦσι. et p. 77. μενούσης γὰρ τῆς ἐλευθερίας ἡ γῆ μένει, τὰ φυτὰ μένει, τὰ λήϊα. — λαισήϊα ſecundum *Euſtathium* ad Il. μ. p. 874. 47. ex pellibus non mollitis, ἐξ ἀκατεργάστων βυρσῶν, fiunt. *Herodot.* VII. 91. p. 547. 71. λαισήϊα εἶχον ἀντὶ ἀσπίδων, ὠμοβοΐης πεποιημένα. Vide *Heſych.* v. ibique Intpp. — πρόβλημα χρωτός. *Homer.* Il. ν. 288. σάκος, τό οἱ ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον. *Paul. Silent.* Ep. XLVI. ἀσπίδα ταυρείην, ἔρυμα χροός. — τούτῳ ἀρῶ. Horum armorum praeſidio tutus, quae alii labore parant, ipſe poſſideo. His igitur

aro, messem facio, vinum torqueo. In eundem sensum, ni fallor, *Archilochus* ap. *Athen.* L. I. p. 30. F. ἐν δορὶ μέν μοι μᾶζα μεμαγμένη, ἐν δορὶ δ' οἶνος Ἰσμαρικός, πίνω δ' ἐν δορὶ κεκλιμένος. ἐν δορὶ est *hasta armatus.* — V. 4. οἶνον ἀπ' ἀμπέλου. Recte interpretatur *Cludius.* Sic *Hermesianax* El. 36. καὶ μαλακοῦ πνεῦμ' ἀπὸ πενταμέτρου. quem locum a criticorum correctionibus vindicavit *Heinrich.* ad Musae. p. 52. et nuper *Ilgen.* p. 293. — πατεῖν οἶνον pro ληνοῦν sive βότρυας πατεῖν, ut est ap. *Liban.* T. I. p. 138. A. — Pro ἀμπέλω ap. *Athen.* ἀμπέλων· rectius ap. *Eustathium* ἀμπέλου. — V. 5. μνοίας. οἰκετείας. *Hesych.* *Sosicrates* ap. *Athen.* L. VI. p. 263. F. τὴν μὲν κοινὴν, φησὶ, δουλείαν οἱ Κρῆτες καλοῦσι μνοίαν, τὴν δὲ ἰδίαν ἀφαμιώτας, τοὺς δὲ περιοίκους ὑπηκόους. *Hermon* in glossis creticis ap. eund. p. 267. C. μνῶτας τοὺς εὐγενεῖς οἰκέτας. Vocem μνοίας *Eustathius* omittit, quam tamen alibi ex *Sosicrate* explicavit, ad Il. p. 1031. 5. — V. 6. post λαισήϊον repetuntur ap. *Athen.* verba πρόβλημα χρωτὸς, quae *Eustath.* omisit. — πεπτηῶτες ἐμόν. *Eustath.* Sed imperfecta est oratio in verbis πάντες γόνυ πεπτηότες, ubi sine dubio legendum est πάντες ἐς γ. — περὶ γούνασι πεπτηυῖα est ap. *Apollon. Rhod.* IV. 93. — ἐς, quod propter syllabam praecedentem excidit, restituit *Hermannus* p. 338. qui versus sic disposuit:

Ἔστι μοι πλοῦτος, μέγα δόρυ,
καὶ ξίφος καὶ τὸ καλὸν λαισήϊον, πρόβλημα χρωτός.
τούτῳ γὰρ ἀρῶ, τούτῳ θερίζω·
τούτῳ πατέω τὸν ἀδὺν οἶνον
ἀπ' ἀμπέλω, τούτῳ δεσπότας μνοίας κέκλημαι.
τοὶ δὲ μὴ τολμῶντες ἔχειν
δόρυ καὶ τὸ καλὸν λαισήϊον, πρόβλημα χρωτὸς,
πάντες ἐς γόνυ πεπτηότες ἐμοὶ, κυνέοντι
δεσπόταν, καὶ μέγαν βασιλέα φωνέοντι.

XXIII. *Ariphroni Sicyonio* hoc carmen tribuit *Athen.* L. XV. p. 702. A. Tres priores ejus versus excitat

Lucian. T. I. p. 499. *Maxim. Tyr*. XIII. p. 229. Ex recentioribus multi hoc Scolion repetiverunt, quos vide ap. *Fabric*. in Bibl. Gr. T. II. p. 111. ed. *Harl*. Interpretatus est *Cludius* l. c. p. 50. qui recte comparavit Hymnum *Licymnii* in Sanitatem, servatum ap. *Sextum Empir*. adv. Mathem. p. 447. C. — V. 2. σοῦ vulgo. ναίοιμι. Idem Gratias rogat *Theocrit*. Eid. XVI. 108. τί γὰρ Χαρίτων ἀγαπατὸν Ἀνθρώποις ἀπάνευθεν; ἀεὶ Χαρίτεσσιν ἅμ' εἴην. — V. 4. Tu mecum propitia habites. *Pindar*. Isth. δ. 73. Προφρόνων Μοισᾶν τύχοιμεν. — σύνοικον. Lyricus ap. *Clem. Alex*. Strom. V. p. 731. de Justitia ait: ὀλβίων παῖδες οἵ νιν εὑρόντες σύνοικον. quem secutus *Oppianus* Hal. II. 680. νῦν γάρ σε, ait, Δίκη, θρέπτειρα πολήων, Γινώσκω μερόπεσσι συνέστιον ἠδὲ σύνοικον. — V. 5. Nihil sine sanitate gratiam habet. *Licymnius* l. c.:

Τίς γὰρ πλούτου χάρις ἢ τοκήων,
ἢ τᾶς ἰσοδαίμονος ἀνθρώπου (f. ἀνθρώποις)
βασιληΐδος ἀρχᾶς;
σέθεν δὲ χωρὶς οὔτις εὐδαίμων ἔφυ.

Haec ejusmodi sunt, ut, nisi alterum poëtarum turpissimum plagium admisisse credas, vix dubitari possit, quin *Sextus* memoriae lapsu *Licymnio* tribuerit, quae *Ariphronis* sunt. *Orpheus* Hymn. LXVII. 9. de eadem dea, οὔτε γὰρ ὀλβοδότης Πλοῦτος γλυκερὸς θαλίῃσιν, Οὔτε γέρων πολύμοχθος ἄτερ σέο γίνεται ἀνήρ. — V. 6. εὐδαίμονος vulgo. Nostrum in Excerpt. est; nec de hujus lectionis veritate dubitare nos sinit cum ejus elegantia, tum *Sexti* auctoritas, tum denique locus ap. *Plutarchum*, cui haec obversabantur T. II. p. 479. A. τὴν ἀρίστην καὶ ἡδίστην κρᾶσιν καὶ ἁρμονίαν, ἧς χωρὶς οὐδὲ πλούτου φασὶν οὐδὲ τᾶς ἰσοδαίμονος ἀνθρώποις βασιληΐδος ἀρχᾶς εἶναί τινα χάριν καὶ ὄνησιν. — ¶. 160.] V. 7. πόθων. furtiva voluptas, quam adeo furtivis Veneris retibus venamur. Puellae Veneres et illecebras σπλάγχνων δίκτυα καὶ παγίδας vocat *Sosipater* Ep. III. Cf. ad *Meleagr*. Ep. IV. 1. — θηρεύειν in re

Venerea admodum frequens. Vide Intpp. ad *Phaedr.* IV. 4. *Dorvill.* ad Charit. p. 555. — V. 12. Qui tuis muneribus gaudent, iis omnia *inſtar veris affulgent.* *Horat.* IV. Carm. V. 6. Suavitatis et amoenitatis notio, quae ineſt verbis ἔαρ λάμπει, ea augetur etiam appoſito Χαρίτων, quae veri venuſtatem ſuam tribuunt, quibusque adeo ver ipſum ſacrum eſt. De puella, pulcritudinis eximiae, immatura morte exſtincta *Julian. Aeg.* Ep. LI. Χαρίτων ἐξαπόλωλεν ἔαρ. *Anacreontis* deliciae τὸ Πόθων ἔαρ, ap. *Antip. Sid.* Ep. LXXV. *Meleager* ad puerum, te, inquit, ubi hilarem video, ἤδη τέθηλεν ἔαρ, Ep. XLIV.

A S T Y D A M A S.

Ex Tom. III. p. 329.] *Suidas* T. III. p. 291. in Σαυτὴν ἐπαινεῖς, ὥςπερ Ἀστυδάμας ποτέ. Ἀστυδάμᾳ εὐημερήσαντι ἐπὶ τραγῳδίας διδασκαλίᾳ Παρθενοπαίου, δοθῆναι ὑπ' Ἀθηναίων εἰκόνος ἀνάθεσιν ἐν θεάτρῳ· τὸν δὲ εἰς αὑτὸν ἐπίγραμμα ποιῆσαι ἀλαζονικὸν τοῦτο·

Εἴθ' ἐγὼ ἐν κείνοις — — — —

διὰ οὖν τὴν ὑπερβάλλουσαν ἀλαζονείαν παραιτήσασθαι τὴν ἐπιγραφήν· καὶ παροιμία παρὰ τοῖς κωμικοῖς ἐγένετο, ὡς παρὰ Φιλήμονι. λέγεται δὲ καὶ κατ' ἀποκοπὴν τὸ, Σαυτὴν ἐπαινεῖς. Conf. *Schottum* ad *Zenob.* Cent. V. 100. p. 151. ubi *Philemonis* verſus ſic exhibetur:

Σαυτὴν ἐπαινεῖς, ὥςπερ Ἀστυδάμας, γύναι.

ut etiam, auctoris nomine omiſſo, legitur ap. *Athen.* L. I. p. 33. F. De poena, Aſtydamanti irrogata, quaedam habet *Diogen. Laert.* L. II. 43. cujus depravata ſunt verba. Vide *Menag.* p. 96. ſq. — Optat autem Aſtydamas in hoc Epigrammate, ſibi contigiſſe, ut cum iis, qui in poëtica facultate principatum tenere putaren-

tur, vitam ageret. πρῶτα φέρειν. Qui hoc dicendi genus illuſtrarunt *T. Hemſterhuſ.* ad *Luciani* Tim. 35. T. I. p. 400. ſq. ed. Bip. *Weſſeling.* et *Valcken.* ad *Herodot.* IX. p. 727. 21. φέρεσθαι dicendum eſſe contendunt, non φέρειν. *Aſtydamas* tamen, cujus locum nemo eorum meminerat, non dubitavit activa forma uti. — V. 3. ἐπ' ἀληθείης. ut ap. *Theocrit.* Eid. VII. 44. πᾶν ἐπ' ἀλαθείᾳ πεπλασμένον ἐκ Διὸς ἔρνος. — ἀφεθεὶς παράμιλλος. ſuperior evaderem, omnes pone me reliquiſſe judicarer. Verbo παραμιλλᾶσθαι ſuperandi ſenſu, vel potius ſic, ut ſuperandi conatum ſignificet, uſus eſt *Polybius* XII. 11. 4.

IONIS CHII FRAGMENTA.

T. I. p. 161.] *I.* Servavit inſigne hoc Elegiae fragmentum *Athen.* L. X. p. 447. D. F. In Analectis primus verſus eſt ἑπτάμετρος· Οἶνος θυρσοφόροισι φίλος. ut etiam ap. *Caſaubonum* p. 744. 65. In contextu *Athenaei* legitur: τῷ δ' ἡμετέρῳ χρόνῳ οἶνος φίλος ὢν θυρσοφόρος μέγα πρεσβεύων Διόνυσος, φησὶ Ἴων ὁ Χῖος ἐν τοῖς ἐλεγείοις. In ſqq. poëta exponit, quot bona vini inventio hominibus procreaverit. Primum ſermonis voluptatem auxit. Poëta ap. *Athenaeum* L. I. p. 32. C. ἦ γὰρ ἔπος τόδ' ἀληθὲς, ὅτ' οὐ μόνον ὕδατος αἶσχυ, Ἀλλά τι καὶ λέσχης οἶνος ἔχειν ἐθέλει. Scriptura verſus ſecundi mihi depravata videtur. *Ionem* ſcripſiſſe exiſtimo:

Θυρσοφόροισι φίλος, μέγα πρεσβεύων Διόνυσος,
ἀρχὴ καὶ πρόφασις παντοδαπῶν λογίων.

Vinum, unde hilares ſermones originem ducunt, eorum ἀρχὴ recte dicetur. ἀρχὴ καὶ πηγή. *Plato* in Phaedro p. 245. C. οἷαν ἀρχὴν καὶ σπέρμα λαβόντες. *Plutarch.* T. II. p. 48. C. σπέρμα τῶν πράξεων οὖσαν τὴν διάθεσιν καὶ τὸ ἦθος ἀρχὴν καὶ πηγὴν τοῦ βίου. Vocem ἀρχὴ hoc ſenſu uſur-

patam tractavit *Valcken.* ad Herodot. p. 426. 98. — V. 3. fortaſſe αἶγε π. corrigendum eſt. Graecorum conventus, regum beatorumque convivia ex eo inde tempore celebrari coeperunt, quo vini cultura inventa eſt. *Varro* in Anth. Lat. T. I. p. 538. LXXXIII.:

Vino nihil quicquam jucundius cluit.
Hoc aegritudinem ad medendum invenerunt.
Hoc hilaritatis dulce ſeminarium.
Hoc continet coagulum convivia.

ἀνάκτων de diis accipit *Caſaubonus.* Vix recte. Nulla certe cauſa, quae nos propriam hujus vocabuli ſignificationem hoc loco relinquere cogat. — V. 5. vulgo ἐπτήξατο legitur, quod *Caſaubonus* in ἐπτύξατο mutavit; non explicato ſenſu, quem ex hac emendatione emergere putaverit. Quum vitis *ulnae,* πήχεις, commemorentur, admodum probabile eſt, poëtam admirabilem illam vitium facultatem, claviculis ſuis proximas arbores comprehendendi, ſignificaſſe. Sed ſenſus non eſt integer. Seq. verſ., quem ſibi obſcurum eſſe *Caſaubonus* fatetur, procul dubio corruptus eſt. In αἰθέρος verbum latere ſuſpicor, quo praecedens enuntiatio integra fiat; arboris fortaſſe nomen. Tum ſcribendum exiſtimem:

— — θαλερῷ περιπτύξατο πτόρθῳ
δένδρεα· ὀφθαλμῶν — — —

Nonnus in Dionyſ. XII. p. 338. vitis recens nata χλοεροὺς ὅρπηκας ἑλίσσων, Οἴνοπι γείτονα δένδρα νέῳ μιτρώσατο καρπῷ. p. 342. ἀμφὶ δὲ μηλείῃ τανύεις πόδας· ἀμφὶ δὲ συκῇ Χεῖρας ἐφαπλώσας ἐπερείδεαι. *Ariſtaen.* I. 3. p. 8. ἄμπελοι δὲ παμμήκεις σφόδρα τε καὶ ὑψηλαὶ περιελίττονται κυπαρίττους. — ὀφθαλμοὶ ſunt vitis oculi, ſive gemmae, *a quibus orientes ſeſe ostendunt uvae,* ut Cato ait ap. *Cicer.* de Senect. 53. παῖδες ipſae ſunt uvae, tanquam vitis infantes. Sic *Chaeremon* flores modo ἀνθηροῦ τέκνα ἔαρος, modo λειμῶνος τέκνα, hederam vero ἐνιαυτοῦ παῖδα vocavit ap. *Athen.* L. XIII.

p. 608. E. Cf. *Philippi* Epigr. XLV. ἄγχεις τὴν Βρομίου βοτρυόπαιδα χάριν. Hanc interpretationem non dubito quin magis probaturi ſint viri docti, quam *Weſtonis* Britanni conjecturam, qui in Hermeſianacte p. 37. αἰθέρος ὀφθαλμοῦ corrigendum dicit, idque pro *ſolis* circumlocutione habet, ut ap. *Ariſtoph.* Nub. 284. uvas vero *ſolis filias* appellari. — φωνήεντες vocantur uvae, quod in torcular conjectae, ſtrepitum edunt. *Calpurnius* Ecl. I. 2. *Quamvis et madidis incumbant prela racemis, Et ſpument rauco ferventia muſta ſuſurro.* — V. 9. νέκταρ ἀμέλγονται. nectareus inde latex exprimitur. Hinc fortaſſe *Macedon.* Epigr. XXXII. οἰνὰς ὀπώρη Οὔθατος ἐκ βοτρύων ξανθὸν ἄμελξε γάνος. Miror, neminem in μόνον haeſiſſe, nec epithetorum, quibus hi verſus onerantur, abundantiam vitii ſuſpicionem moviſſe. Legendum puto:

νέκταρ ἀμέλγονται, ποτὸν ὄλβιον, ἀνθρώποισι
ξυνὸν τοῦ χαίρειν φάρμακον αὐτοφυές.

Vide, an hunc locum expreſſerit *Nonnus* in Dionyſ. XII. p. 346. Λαρὸν εὐῤῥαθάμιγγος ἀμέλγετο νέκταρ ὀπώρης· Καὶ βλοσυραῖς γενύεσσι ποτὸν βακχεῖον ἀμέλξας — —. Vinum vero τοῦ χαίρειν φάρμακον, *laetitia ſator*, ut ap. *Clem. Alex.* Paedag. II. p. 179. ubi ſenibus meraciorem potionem permittit οἷον ἀναζωπυροῦσι τῷ τῆς ἀμπέλου φαρμάκῳ. ubi imitationem *Platonis* agnoſcis, qui ap. *Athen.* X. p. 440. C. ἐπίκουρον τῆς τοῦ γήρως αὐστηρότητος ἐδωρήσατο τὸν οἶνον φάρμακον, ὥστε ἀνηβᾷν ἡμᾶς καὶ δυσθυμίας λήθην γίγνεσθαι. *Tibull.* I. 7. 37.

Hic liquor docuit, voces inflectere cantu,
Movit et ad certos neſcia membra modos.
Bacchus et agricolae multo confecta labore
Pectora triſtitiae diſſolvenda dedit.

Nonnus Dionyſ. XII. p. 342. Ἀνὴρ πένθος ἔχων, ὅτε γεύσεται ἡδέος οἴνου, Στυγνὸν ἀεξομένης ἀποσείσεται ὄγκον ἀνίης. Quaedam hujus generis collegit *Gatacker* in Miſc. Adv.

p. 558. — V. 12. χοροί. Nam, ut *Nonnus* cecinit L. XII. p. 342. οἴνου μὴ παρεόντος, ἀθελγέες εἰσὶ χορεῖαι· secundum vetus proverbium, quod vinum dicit πείθειν χορεύειν οὐκ ἐθέλοντας· quae *Eriphi* sunt ap. *Athen.* IV. p. 134. C. *Anacreon* Od. XLI. 2. ἀναμέλψομεν δὲ Βάκχον, τὸν ἐφευρετὰν χορείας — δι' ὃν ἀμπαύεται λύπα, δι' ὃν εὐνάζετ' ἀνία. — In seq. versu copula desideratur; nec video, cur vinum bonorum pectora magis quam malorum dicatur recludere. *Ion* scripsisse videtur:

τῶν δ' ἀνδρῶν βασιλεὺς οἶνος ἔδειξε φρένας.

Eratosthen. Cyren. Ep. I. T. I. p. 477. Vinum ubi pectus intravit — τὰ καὶ κεκρυμμένα φαίνει βυσσόθεν, ἐκ δ' ἀνδρῶν πάντ' ἐτίναξε νόον. *Theognis* ap. *Stob.* XVIII. p. 160. ἐν πυρὶ μὲν χρυσόν τε καὶ ἄργυρον ἴδριες ἄνδρες Γιγνώσκουσ', ἀνδρὸς δ' οἶνος ἔδειξε νόον. *Ovidius* A. A. I. 241. vino *poto aperit mentes, aevo rarissima nostro, Simplicitas, artes excutiente deo.* Vide Intpp. *Theocriti* Eid. XXIX. 1.

II. Integrum fragmentum exstat ap. *Athen.* L. XI. p. 463. B. Versum 2. et 3. idem profert in eodem libro p. 496. C. Explicavit et emendavit *Toup.* in Epist. crit. p. 90. Convivas poëta alloquitur, eosque, ut Jovi merum libent, hortatur. Augustum diis exaequans *Horatius* IV. Carm. V. 31. Romanus, ait, *alteris te mensis adhibet deum. Te multa prece, te prosequitur mero Defuso pateris.* Hunc appellabant Διὸς σωτῆρος calicem, qui post coenam miscebatur, teste *Athenaeo* L. XV. p. 675. D. et *Diodor. Sicul.* IV. p. 249. ubi vide *Wesseling.* et *Pierson.* ad Moerin p. 72. — V. 2. κρητῆρ *Athen.* loco pr. — V. 3. *Athen.* προχύταισιν ἐν ἀργυρέαις et προχοαῖσιν. Hic ubi mutato accentu προχόαισιν scripseris, haud facile dictu erit, utrum poëta dederit. Unum est, quod lectioni a *Brunckio* repraesentatae patrocinetur, quod *Athenaeus* p. 496. *Ionis* versum laudat, ad illustrandam vocem προχύτης. Conf. *Bergler.* ad Alciphr.

III. p. 378. ſq. — In fine verſus *Athen.* habet — ὁ δὲ χρυσὸς οἶνον ἐ. χειρῶν — — quod *Bentlejus* in Epiſt. ad Mill. p. 63. ſic corrigit: — ὁ δ' ἕκαστος οἶνον ἔχων χειροῖν ἰζέτω εἰς ἔδαφος. Rem minori molimine reſtituendam eſſe judicavit *Toup.* qui in Epiſt. crit. p. 90. emendationem, a *Brunckio* exhibitam, expromſit. Ejus verba haec ſunt: „Χρύσης *ſive Chryſes eſt nomen ſacerdotis, quod ex Ho-* „*mero ſatis notum. Lucian. de ſacrif.* 3. T. I. p. 528. „ταῦτα δὲ, οἶμαι, καὶ Χρύσης ἐπιστάμενος, ἅτε ἱερεὺς καὶ γέρων, „καὶ τὰ θεῖα σοφός. *Nimirum hic ſacra res agitur. Haud* „*aliter Eubulus in Ulyſſe ap. Athen.* L. XI. p. 478. — — „*Idem autem* νίζειν εἰς ἔδαφος *et* νίζειν ἔδαφος. *Huc manife-* „*ſto reſpexit Horatius, perpetuus graecarum elegantiarum* „*ſectator*, *Carm.* II. 14. 26. *Mero tinguet pavimentum* „*ſuperbo Pontificum potiore coenis.*" Hactenus vir acutiſſimus. *Weſton* in Hermeſ. p. 40. tentat: ὁ δὲ χρυσὸς οἶνον ἔχων χειροῖν εἰβέτω ε. ἔ. *Aurum vero vini plenum in pavimentum effluat.* Sed in hoc verborum contextu quid verbo χειροῖν facias? Fieri tamen potuit, ut, quod ille ſcripſit, non recte enotaverim. Liber nunc non ad manus eſt. — Quod ad noſtram lectionem attinet, arguta illa quidem; ſed an ipſam poëtae manum praeſtet, dubito. Praetulerim equidem *Bentleji* conjecturam, ſed ita, ut diſtinctione paululum immutata legatur:

κιρνάντων· προχύταισι δ' ἐν ἀργυρέοισιν ἕκαστος
οἶνον ἔχων χειροῖν (f. διερὸν) νιζέτω εἰς ἔδαφος.

Vinum effundebatur ex προχόοις. *Antimachus* ap. *Athen.* XI. p. 468. A. qui locus inprimis comparandus:

— ἐν μὲν ὕδωρ, ἐν δ' ἀκηδὲς μέλι χεῦε
Ἀργυρέῳ κρητῆρι περιφραδέως κεράσαντες.
νώμησαν δὲ δέπαστρα θοῶς βασιλεῦσιν Ἀχαιῶν
ἐκ χερὸς αἰὲν ἰοῦσι, καὶ ἐκ λοιβὴν χέον εἶθαρ
χρυσείῃ προχόῳ.

¶. 162.] V. 5. Heroës, quibus poëta libari vult, rem Argis agi, ſignificare videntur. Ibi enim Hercules,

Alcmena et Perſei progenies praecipuo honore colebantur. Heroibus autem pocula miſcebantur in compotationibus, ut notum vel ex *Horatii* IV. Od. V. 34. ſqq. Quis ille *Procles* ſit, quem *Ion* inter heroas numerat, ignoro equidem. Cogites de Procle Heraclida, cujus progenies Spartae regnavit. — V. 10. κυδρότερον. *fortius et confidentius bibat.* Vide Intpp. *Heſychii* v. κυδρός.

III. Diogenes Laërt. L. I. 120. p. 76. De Pherecyde, Pythagorae magiſtro, agitur. Quamvis non ignoro, in ejusmodi fragmentis, quae ſenſum integrum non habent, lubricam eſſe conjecturam de primis praecipue verbis, non multum tamen me a veritate aberrare puto, ſi *Ionem* ſcripſiſſe dico:

Ζῶν ὁ μὲν ἠνορέῃ τε κεκασμένος ἠδὲ καὶ αἰδοῖ,
καὶ φθίμενος ψυχῇ τερπνὸν ἔχει βίοτον.

Sic juſta eſt antitheſis. *Hymn. Homer.* in Mercur. 37. ἦ γὰρ ἐπηλυσίης πολυπήμονος ἔσσεαι αἰχμὴ Ζώουσ᾽· ἢν δὲ θάνῃς, τότε γ᾽ ἂν μάλα καλὸν ἀείδοις. *Callimach.* Ep. XLIII. καὶ ζωὴν φῦσαν ἐγηροκόμει καὶ φθιμένην ἀνέθηκε. — Etiam ſequentis diſtichi ſenſus imperfectus. Poëtae mentem hanc fuiſſe puto: Si vera ſunt, quae Pythagoras, quem omnes homines prudentia longe ſuperaſſe conſtat, de mortalium poſt fata ſorte dixit, dubitari nequit, Pherecydem, qui, dum viveret, fortis inprimis fuit et modeſtus, etiam poſt mortem vita jucunda et beata frui.

IV. Sumtum ex *Plutarch.* Vit. Theſ. c. XX. De Oenopione vide *Pauſan.* VII. 4. et inprimis *Weſſeling.* ad Diodor. Sic. T. I. p. 394. 49.

EMPEDOCLIS AGRIGENTINI
EPIGRAMMATA.

¶. 163.] *I.* Legitur in Append. Planud. p. 539. St. *14. W. ex *Diogene Laertio* L. VIII. p. 533. Ἄκρωνος ἰατροῦ τόπον αἰτοῦντος παρὰ τῆς βουλῆς εἰς τὴν κατασκευὴν πατρῴου μνήματος, διὰ τὴν ἐν τοῖς ἰατροῖς ἀκρότητα, παρελθὼν ὁ Ἐμπεδοκλῆς ἐκώλυσε, τά τε ἄλλα περὶ ἰσότητος διαλεχθεὶς, καί τοι καὶ τοιοῦτον ἐρωτήσας· τί δὲ ἐπιγράψομεν ἐλεγεῖον, ἢ τοῦτο· Ἄκρον ἰητρὸν Ἄκρων Ἀκραγαντῖνος π. ἀ. . . . . . τινὲς δὲ τὸν δεύτερον στίχον οὕτω προφέρονται·

ἀκροτάτης κορυφῆς τύμβος ἄκρος κατέχει.

τοῦτό τινες Σιμωνίδου φασὶν εἶναι. Hoc diſtichon, quod τωθαστικὸν appellat, *Suidas* protulit v. Ἄκρων Tom. I. p. 96. ita ut ap. *Brunckium* legitur. *Euſtath.* ad Odyſſ. p. 362. παλαιὸς μέν τις ἐπίγραμμα τωθαστικὸν εἴς τινα ἰατρὸν Ἄκρωνα ἔγραψεν οὕτως·

Ἄκρων' ἰατρὸν ἄκρον ἀκραντίνων

ἐπίτηδες οὕτω γράψας ἐκεῖνος καὶ οὐκ ἐκ τοῦ παρατυχόντος. Scopticum hoc Epigramma non putavit *Plinius*, qui id reſpexiſſe videtur, ſcribens in H. N. XXIX. 4. *Alia factio ab experimentis ſe cognominans Empiricen, coepit in Sicilia, ab Acrone Agrigentino, Empedoclis auctoritate commendato.* Carminis auctor, ſive *Empedocles* ſive *Simonides* fuerit, urbis Agrigenti, altis impoſitae locis, ſitum depingit — κρημνὸς ἄκρος πατρίδος ἀκροτάτης, ut *Virgil.* Aen. III. 702. *Arduus unde Acragas oſtentat maxima longe moenia;* an vero nominis etymologiam, τὰ ἄκρα τᾶς γᾶς, reſpexerit, quae *Dorvillii* eſt opinio in Sicul. T. I. p. 88. non dixerim.

II. Anthol. Planud. p. 240. St. 348. W. ἄδηλον. Empedocli tribuit *Diogen. Laërt.* VIII. p. 531. rectius, quam Cod. Vat. qui id ad *Simonidem* auctorem refert

p. 288. *Pausaniam*, in cujus laudem conscriptum est, *Empedocli* inprimis carum fuisse, plures testantur ap. *Diogenem*, qui illum tradit suos de natura libros Pausaniae dedicasse his verbis: Παυσανία, σὺ δὲ κλῦθι, δαΐφρονος Ἀγχίτου υἱέ. — Hunc Pausaniam Epigramma nostrum *sui nominis* medicum appellat, id est, qui, *quod est, vere vocatur*, ut *Ovidius* ait ex Ponto IV. 13. 2. ἀπὸ τοῦ παύειν τὰς ἀνίας scilicet. Acumen est, ut in *Eurip.* Phoen. 1500. Πολύνεικες, ἔφυς ἄρ' ἐπώνυμος, quod cum similibus illustravit *Valcken.* p. 242. sqq. — V. 1. Παυσανίην ἰητρόν. *Diogen.* Ἰητρὸν etiam Vat. — Ἀγχίτεω Plan. Vat. — V. 2. τὸν δ' Ἀ. Vat. et Plan. In fine vers. ἔθρεψε Γέλα *Diogen.* ἔθαψε πέλας Vat. Quod cum *Planudes* non intelligeret, emendare conatus est ἔθαψε χθών. — V. 3. *Brunckius* dedit, ut ap. *Diogenem* habetur. In Vat. Cod. et in Planud. legitur:

ὃς πλείστους κρυεραῖσι μαραινομένους ὑπὸ νούσοις.

— V. 4. Περσεφόνας. Plan. Φερσεφόνης. Diog. et Vat. Cod.

SOPHOCLIS EPIGRAMMA.

Ex *Hieronymi Rhodii* commentariis *Athenaeus* narrat L. XIII. p. 604. F. cum *Sophocli* a puero, quem in deliciis habebat, pallium surreptum esset, et *Euripides* dixisset, se cum eodem puero rem habuisse, nullo tamen rerum suarum detrimento, *Sophoclem* hoc Epigramma scripsisse, in quo *Euripidi* adulterium tecte exprobraret. Respicitur in eo fabula de *Solis cum Borea certamine*, quam *Avianus* narrat IV. Poëta pueri, quem deperibat, amorem et pulcritudinem Solis calori comparat. (Cf. *Philostrati* Epist. LXXII. p. 949.) Videtur igitur hoc dicere: Pallium abjeci equidem, ut viator, quem Solis calor, ut idem faceret, coëgit; tu tuum

ſervaſti, quia puer, quicum te rem habuiſſe jactas, tantum abeſt, ut tibi ſaverit, ut potius, tanquam Boreas in illa fabula, omnem irae ſuae vim et violentiam in te effuderit. Cauſa illius contemtus fortaſſe continetur verbis, φιλοῦντι ἑτέραν. Niſi forte verba, σοὶ δὲ φιλοῦνθ' ἑτέραν Βορρᾶς ὡμίλησε, ad unam adulterii exprobrationem ſpectant; ſed ita, ut hiſtoria quaedam, nobis incognita, indigitetur. In poſteriore diſticho verba, τὸν Ἔρωτα λωποδύτην ἀπάγεις, ad puerum referenda ſunt, pallii furem, quem *Euripides* tamen ſecum abducere non dubitaverat. Id ab eo prudenter factum *Sophocles* negat; praecipue cum eum mulieris quoque amore flagrare conſtet. Perperam latinus interpres verba, ἀλλοτρίαν σπείρων, vertit: *amorem alienum in vulgus ſpargas;* cum ſit de eo dictum, qui ἀλλοτρίαν ἄρουραν, i. e. γυναῖκα, arabat; qua dicendi formula nihil ap. Tragicos vulgatius. Cf. *Eraſmum* Prov. *Alienum arare fundum.* Chil. III. I. 42. Intpp. *Euripidis* ad Phoeniſſ. v. 18. *Sophoclis* Oedip. T. 1210.

EURIPIDIS EPIGRAMMA.

Ex Tom. II. p. 57.] In Append. Anth. Pl. p. 574. St. *18. W. ex *Athenaeo* L. II. p. 61. B. Senſum et argumentum ſatis declarant verba *Athenaei* a *Brunckio* ipſi Epigrammati praefixa. Initium eſt, ut in *Eurip.* Phoeniſſ. ὦ τὴν ἐν ἄστροις οὐρανοῦ τέμνων ὁδὸν — Ἥλιε, et ap. *Theodecten* in *Stob.* Flor. X. p. 126. Noſter in Belleroph. ap. eundem l. c.:

ὦ καλλιφεγγῆ λαμπάδ' εἱλίσσων φλογὸς
Ἥλιε, ποθεινὸν πᾶσιν ἀνθρώποις σέλας,
εἶδες τίν' ἄλλον πώποτ' εἰς οὕτω μέγαν
ἐλθόντ' ἀγῶνα;

EUENI PARII
ALIORUMQUE EJUSDEM NOMINIS POETARUM FRAGMENTA.

¶. 164.] Apud *Stobaeum* Tit. XX. p. 171. Gesn. p. 103. Grot. Vulgo χειρότερον legebatur. Nostrum debetur *Grotio*. Subaudiendum videtur χρῆμα. *Ira ipsa furore gravius*; ut ap. *Platon.* in Conviv. p. 316. G. χαλεπὸν τοῖς ἀνθρώποις ἡ μέθη ἐστί. Vide de hac generis enallage *Dorvill.* ad Charit. p. 244. et inprimis *Abresch.* in Auctar. Diluc. Thuc. p. 330. Similes sententias collegit *Barth.* ad *Claudian.* p. 620.

II. In *Stobaei* Flor. XLIX. p. 354. Gesn. 197. Grot. Sensus est, quem expressit *Cicero* de Offic. I. 19. *Sed ea animi elatio, quae cernitur in periculis et laboribus, si justitia vacat pugnatque non pro salute communi, sed pro suis commodis, in vitio est; non enim modo id virtutis non est, sed potius immanitatis omnem humanitatem repellentis.*

III. Integrum exstat ap. *Athen.* L. IX. p. 367. E. Idem versum quartum excitat L. X. p. 429. F. Duo priora disticha habet *Stobaeus* Tit. LXXX. p. 472. Gesn. 345. Grot. — V. 1. in antiquis editt. *Athenaei* mutilus est. Eum ex Cod. sic scriptum profert *Theod. Canterus* in Var. Lectt. I. 8. p. 24. πολλοῖς δ' ἀντιλέγειν κατὰ τὸν τρόπον, ἔννομον ἔθος περὶ παντὸς δ. et in fine v. 2. οὐκ ἔτι τοῦτο ἐθέλει. Vitiosam pentametri scripturam perperam probabat *Canterus*, quamvis melioris apud *Stobaeum* lectionis non ignarus. In edit. Lugd. 1657. οὐκ ἔτι τοῦτο ἐν ἔθει habetur. — V. 3. τούτοις. *Athen.* apud quem in fine versus recte legitur εἰς ὁ παλαιός, quod inde assumsit *Grotius* pro vitioso ὡς ὁ παλ. — V. 4. σοὶ μέν. Proverbialis locutio, qua usus est *Euripides* in Suppl. 466. σοὶ μὲν δοκείτω ταῦτ', ἐμοὶ τἀναντία.

IV. Ari-

IV. *Aristotel.* Eudem. II. 7. τὸ βίαιον λυπηρὸν καὶ πᾶν, ὃ ἀναγκαζόμενοι ποιοῦσιν ἢ πάσχουσιν· ὥςπερ καὶ Εὔηνός φησι·

Πᾶν γὰρ ἀναγκαῖον πρᾶγμ' ἀνιαρὸν ἔφυ.

et iterum in Metaph. IV. 5. Legitur idem versus in fragm. *Theogn.* 464. *Plutarchus* T. II. p. 1102. C. eum *Eueno* tribuit, *Aristotelis* auctoritate, ut videtur, commotus. Apud eundem in Eudem. L. VI. 10. leguntur hi versus, a *Brunckio* praetermissi:

Φημὶ πολυχρόνιον μελέτην ἔμεναι, φίλε· καὶ δὴ
ταύτην ἀνθρώποισι τελευτῶσαν φύσιν εἶναι.

quos etiam profert in Eth. ad Nicom. L. VII. 10.

V. Ad verba *Charisii* ap. *Rutilium Lupum* p. 38. *Nimirum nullo consilio filios procreamus. Nam majorem partem ex illis doloris et contumeliae capimus.* haec notavit *Ruhnkenius:* „Charisius Eueni, poëtae vetustissimi, versum, qui in proverbii consuetudinem abierat, expressit. Is ita legitur apud Plutarchum de Amor. prol. p. 497. A.:

Ἴδε, ὅση λύπη παῖς πατρὶ πάντα χρόνον.

Apud Artemidorum I. 16. suppresso Eueni nomine sic:

Ὡς υἱοὺς ἢ λύπη παῖς πατρὶ πάντα χρόνον.

Rursus alio modo apud Hermiam Comment. Msc. in Platonis Phaedrum: θαυμαστὸς δὲ ἐγένετο Εὔηνος, καὶ ἀλλαχοῦ αὐτὸν ἐπαινεῖ· ὃς καὶ τὸν ἴαμβον (πεντάμετρον volebat dicere) τοῦτον εἶπε·

Φόβος ἢ λύπη παῖς πατρὶ πάντα βίον.

Isaacus Casaubonus, teste *Rigaltio* ad Artemidor. (p. 7.) emendabat: Εἶσιν, ὅση λύπη παῖς π. π. χρ. Omnia mirifice pervertit Desid. Heraldus ad Arnob. I. p. 8. Ἢ δίς, ἠὲ λόχος παῖς π. π. χ. In metri leges peccat conjectura Jac. Tollii Fortuit. c. XI. p. 84. Ὡς υἱὸς ἢ λύπη πᾶς πατρὶ π. χ. Quarum conjecturarum vanitate quando nihil

ad versus integritatem proficitur, dabimus veram et germanam scripturam, quam, ut indicio cel. Abr. Gronovii cognovimus, Codex Artemidori Mediceus conservavit:

Ἢ δέος, ἢ λύπη παῖς πατρὶ πάντα χρόνον.

De cujus lectionis veritate tanto minus dubitandum, quod eadem ferme in mentem venerat Valckenario nostro. Nec aliter legit Plutarchus, si ἢ in ἢ mutes, et literas male divulsas conjungas. Ceterum a Menandro etiam ap. Stob. p. 451. liberi patri dicuntur λύπη, φόβος, φροντίς· quem locum Georg. Fabricius comparat cum Terentiano Adelph. V. 14. 13. *Duxi uxorem: quam ibi miseriam vidi! nati filii: Alia cura.* Adde Barth. Adverſ. XXXIV. 19." — Optimam hanc lectionem in *Plutarchi* contextu nuper exhibuit *Wyttenbachius.*

¶. 165.] *VI.* Cod. Vat. p. 595. Εὐήνου. In Planud. p. 486. St. 630. W. sine auctoris nomine legitur. Vulgo ἐκ δύο λοιπόν. In Cod. Vat. ἐκ δύο λυτρῶν, unde *Brunckius* λυγρῶν scribendum putat. Simile est illud Anacreonticum Od. XLVI. χαλεπὸν τὸ μὴ φιλῆσαι· χαλεπὸν δὲ καὶ φιλῆσαι.

VII. „Hoc Eueno Ascalonitae tribuit Vat. Cod. „(p. 368.) Exstat in Aristoph. Schol. ad Plutum 1130. „ubi videnda sunt, quae notavit Hemsterh. p. 429. Illi „genuina et veteris notae lectio esse videtur, quam e „Cod. Msto ibi affert ὅσσον ἐπιλεῖψαι. Hoc librarius de „metro male sollicitus in ἐπισπεῖσαι mutare potuit. In „compositis prioris vocis ultima vocalis brevis produci„tur vi liquidae, quae posteriorem vocem inchoat ... „Ἐπισπεῖσαι tamen habet Vat. Cod. hic et in Leonidae „Ep. LXI. quod ex hoc expressum." *Brunck.* Exstat in Planud. p. 10. St. 18. W. et ap. *Suidam* in Ἀσκὸς Κτησιφῶντος T. I. p. 354. Apud *Suetonium* in Vit. Domit. c. XIV. Domitianus edicti de excidendis vineis propositi

gratiam fecisse narratur, non ulla alia re magis compulsus, quam quod sparsi libelli essent cum his versibus:

Κἤν με φάγῃς ἐπὶ ῥίζαν, ὅμως ἔτι καρποφορήσω,
ὅσσον ἐπισπεῖσαι Καίσαρι θυομένῳ.

Eueni distichon latine vertit *Ovid.* Fast. I. 357.:

Rode, caper, vitem: tamen huic, cum stabis ad aram,
In tua quod spargi cornua possit, erit.

Ejus non immemor fuit *Schottus* ad Proverb. ἀποτίσεις, χοῖρε, τὰ γίγαρτα, p. 369. Non supervacaneum erit monere, *Libero patri, vitis repertori, hircos*, vitibus perniciosos, *immolatos esse, proinde ut capite darent poenas*, quae *Varronis* verba sunt de Re Rust. I. 2. 19. *Lascivum pecus et viridi non utile Baccho, Dat poenas: nocuit jam tener ille deo.*

VIII. et *IX.* Planud. p. 323. St. 463. W. In primo disticho *Eueno* obversatus esse videtur nobilissimus locus ap. *Homerum* Il. γ. 156. — In altero Epigrammate acumen est in verbis αὐτὸς ὁ βούτας et πανωπήεσσαν ἔθηκε. Venerem, quam Paris olim *solus* in Ida viderat, Praxiteles nunc omnibus conspiciendam dedit. Summam illius statuae pulcritudinem ita significat, ut illam ab ipsa dea nihil diversam dicat. Sicuti enim Venus olim, ita nunc Praxitelis opus Paridis suffragium aufert. Nudam fuisse statuam, ex priore disticho intelligitur. Conf. *Heynium* in Comment. Soc. Reg. Tom. X. p. 106.

X. et *XI.* Cod. Vat. p. 476. Εὐήνου. Planud. p. 303. St. 443. W. — V. 1. τάδεπικειται junctim edit. Flor. — In alterius distichi v. 2. Cod Vat. ἀνεπλασάμην habet. Sensus est, ipsum Myronem mox operis sui veritate et pulcritudine deceptum, hanc suam buculam pro vivo et spirante archetypo habiturum esse, ad cujus similitudinem aeneum signum finxerit.

XII. Cod. Vat. p. 459. sq. Εὐήνου Ἀθηναίου. *Reiskius* hoc carmen in Tiresiae statuam conscriptum putabat.

Quae conjectura nititur depravata lectione verſ. 7. Agitur de Tireſia ex femina in marem mutato, quales caſus enarrat *Plinius* H. N. VII. 3. p. 375. et *Antoninus Liber*. c. XVII. ubi p. 114. ed. *Verbeyk* pro ἔτι καὶ τῶν ὀνείρων καὶ τῶν μάντεων cum *Fonteinio* ὀνειροκριτῶν legendum eſt, ſed ſic: τῶν ὀνειροκριτῶν μάντεων – quales verborum compoſitiones *Antoninus* amat. Ibidem p. 116. legendum videtur: καὶ αὖτις ἀνὴρ ἐγένετο, πάλιν τῇ ῥάβδῳ αὐτοὺς πατάξας. De hyaena, ſexum mutante, agens *Aelian*. H. A. I. 25. οὐκοῦν τὸν Καινέα καὶ τὸν Τειρεσίαν ἀρχαίους ἀπέδειξε τὸ ζῶον τοῦτο, οὐ κόμποις, ἀλλὰ τοῖς ἔργοις αὐτοῖς. Facete fabulam de Tireſia ridet Menippus ap. *Lucian*. D. Mort. XXVIII. χρόνῳ δέ σοι ἡ μήτρα ἠφανίσθη, καὶ τὸ μόριον τὸ γυναικεῖον ἀπεφράγη, καὶ οἱ μασθοὶ ἀπετάκησαν, καὶ τὸ ἀνδρεῖον ἀνεφύη, καὶ πώγωνα ἐξήνεγκας; ἢ αὐτίκα ἐκ γυναικὸς ἀνὴρ ἀνεφάνης; — V. 2. carminis noſtri haud ſcio, an comma ponendum ſit poſt Κύπριδα, ut jungatur γάμον σὺν πεύκαις, quandoquidem novis nuptis faces praeferebantur. — ¶. 166.] V. 3. In Cod. θαλάμων. Cum puella in thalamum cum ſponſo intraſſet, depoſitis veſtibus, ſubito vir apparuit. κουριδίους χιτῶνας, veſtem interiorem, quam gerebat ea, quae mox κουρίδιος ἄλοχος futura erat. Cf. *Henr. Stephan.* in Voc. Herod. Κουρίδιος. — V. 4. ἀνδρὸς τύπους *notam virilem* vocant Luſus in Priap. LXVII. — V. 5. Codex Vat. om. Ἀφροδίτης. A Gothano ſaltem apogr. abeſt. Herculem dicitur venerari, ſive ut fortem deum ſimplicitus, ſive ut palaeſtrae praeſidem. Vid. *Athen*. XIII. p. 561. C. — V. 7. Olim in patria Tireſia vocabar, ut puella, et mitram gerebam, nunc chlamyde utor, ut ephebus. In Codice non Χαλκίς, ſed χαλκὸς legitur. Illud *Brunckius* ex emendatione *La Crozii* arripuit. Temere, ſive urbem in Euboea, ſive, quod *Brunckius* jubet, puellam ſignificari dicas. Mihi in mentem venit:

— — νῦν δὲ Χαρικλοῖ
τὴν πάρος ἐν μίτραις ἠσπάσατ' ἐν χλαμύδι.

Chariclo mater est Tiresiae, cujus mentio ab hoc loco non aliena. Hoc nomen, syllaba omissa, in Χακλῳ depravatum, facile per pravam scioli solertiam in χαλκὸς abire potuit. Conf. *Callimach.* H. in Lav. Pall. 67. *Apollodor.* L. III. 6. 7. — μίτραι pro zona videtur positum, qua puellae solae utuntur.

XIII. Bis legitur in Vat. Cod. p. 375. sq. ἀδέσποτον est; p. 413. Εὐήνου. In Planud. p. 86. St. 126. W. etiam ἄδηλον. Scriptum in hirundinem, quae cicadam, quamvis ipsi multis rebus cognatam, ceperat. *Aelian.* H. A. VIII. 6. ἦν δὲ ἄρα εὐχείρωτα καὶ αἱρεῖν ῥᾷστα, οἱ ὄνοι μὲν τοῖς λύκοις, ταῖς μέροψι δὲ αἱ μέλιτται, ταῖς γε μὴν χελιδόσιν οἱ τέττιγες. — Hirundinem poëta puellam Atticam vocat ob notam de Philomela fabulam. *Apollodor.* III. p. 270. *Himerius* Orat. III. 3. p. 432. ἀφίημι δὲ καὶ ταῖς χελιδόσι ταῖς Ἀττικαῖς τὸν μῦθον ἐκεῖνον τὸν Θρᾴκιον. Πανδιονὶς ap. *Hesiodum* Ἡ. κ. Ἑ. 366. Vide *Bochart.* in Hieroz. Tom. II. p. 63. sq. Quare autem μελίθρεπτος vocetur, ignoro equidem. *Delicatis nutritam cibis* vertit *Brodaeus*, sed causam epitheti non reddit. Ad vocis suavitatem referendum esse, non dubito; sed fortasse depravatum vocabulum, et legendum

μελίφθεγκτε.

Hirundinis dulcem cantum laudat *Anacreon* ap. *Hephaestionem* p. 22. ἡδυμελὴς, χαρίεσσα χελιδοῖ. Qui vocem ad mellis instar dulcem habet, μελίφθεγκτος vocari potuit, ut μελίθρους ap. *Lollium Bass.* Ep. I. μελίγηρυς, μελίφθογγος et alia, quae persecutus est *Klotzius* ad *Tyrtaeum* p. 76. — V. 2. in Vat. Cod. loco pr. mutilus est post τέττιγα, loco posteriore τέττιγ' ἀπτάνοις δ. φ. τέκεσιν. Hoc ipsum *Salmasius* reponendum censebat, cum in Planudea legatur, τέττιγα πτανοῖς· contra quam emendationem *Brun-*

ckius monuit, ἄπτηνος graecam vocem non esse. ἀπτῆσιν est ex acutissimi editoris conjectura. Cf. *Homer.* Il. ι. 323. *Oppian.* Hal. L. III. 243. Ceterum in hoc carmine eorundem verborum in v. 1. et 3. repetitio non immerito offendit *Gilbertum Wakefield*, qui in Silv. crit. T. II. p. 145. correxit: καλὸς καλὸν ἁρπάξασα. — V. 4. τὸν ξένον εὐξείνα. Vat. Cod. loco pr. Hospites vocantur hirundo et cicada, quoniam utraque per aestatis tantum tempora in Europa versatur, hieme ingruente in alias regiones commigrat. Mox in Planud. ἀερινὸν ἠερινὰ, quod habetur in Lectionibus Aldinae pr. Nam in contextu illius editionis et in ed. Flor. ἠαρινὰ et ἀερινὰ exstat. *Valckenar.* ad Eurip. Hipp. p. 172. C. corrigit ἠρινὸν εἰαρινὰ, quod omnium plausus ferret, nisi Codex verissimam servasset lectionem, τὸν θερινὸν θερινά. *Plato* in Phaedro p. 230. C. θερινόν τε καὶ λιγυρὸν ὑπηχεῖ τῷ τῶν τεττίγων χορῷ. — V. 5. κοὐχὶ τ. Cod. Vat. utroque loco. οὐ γὰρ θέμις. Etiam in animalibus sui generis animalia laedere nefas putatur. *Aeschylus* ap. *Plutarch.* T. II. p. 286. C. ὄρνιθος ὄρνις πῶς ἂν ἁγνεύοι φαγών; — Versu postremo Cod. loco pr. ὄλλυθ', poster. ὄλλυσθαι, et in fine στόμασιν. Aliud agebat *Arnaldus*, cum in Animadv. p. 7. ubi hunc versum profert, verba ὑμνοπόλοις στόμασι de ore puellae egregie canentis explicaret.

XIV. Vat. Cod. p. 367. Εὐήνου Σικελιώτου· fortasse pro Ἀσκαλωνίτου. Vide Epigr. VII. Planud. p. 97. St. 143. W. Troja, quamvis eversa, Homeri tamen carminibus aeterna est. — V. 2. Cod. Vat. τὰν – κληϊζομέναν, in reliquis tamen vulgares formas non movens. — V. 3. αἰῶνος τέφρη κατεδήδοκεν. *cineres, quibus per tot secula sepulta fui, me penitus consumserunt.* Insolentius dictum, αἰῶνος τέφρη, nulla tamen corruptelae suspicio. *Callimach.* Hymn. in Apoll. 84. in ara οὔποτε χθιζὸν περιβόσκεται ἄνθρακα τέφρη. — In sequentibus gloriae aeternitatem, quam per *Homerum* consecuta est Ilium, satis

frigide ſignificavit poëta, dicens, illam urbem portas habere aeneas, quas nulla vis perrumpere queat. — V. 6. pro κείσομαι ἐν στόματι *Wakefield* in Silv. crit. T. I. p. 84. κλείομαι poſuit; nimis audacter. Probe ſe tuetur vulgata lectio exemplo *Theognidis* v. 234. de gloria, quam Cyrno ſuo conciliaverit, agentis: — θοίναις τε καὶ εἰλαπίνῃσι παρέσσῃ Ἐν πάσαις, πολλῶν κείμενος ἐν στόμασι. *Antipater Theſſ.* Ep. XXX. πολλάκι μοι κεῖσαι ἐν σελίσι. *Euſtath.* de H. et H. XI. p. 478. καὶ ἦν τὸ καθ' Ὑσμίνην καὶ Ὑσμινίαν ἡμᾶς ἀνὰ πᾶσαν γλῶσσαν διήγημα κείμενον.

XV. Vat. Cod. p. 514. Εὐήνου. In Planudea p. 180. St. 264. W. ἄδηλον eſt. Veteris *Eueni* videtur, et fortaſſe Elegiae particula. — V. 3. membranae Vatic. ſic habent: χαίρει κιρνάμενος δὲ τρισὶν νύμφαισι τέταρτος, quem clumbem verſum *Brunckius* merito repudiavit. Comparandus *Mneſitheus* ap. *Athen.* L. II. p. 36. B.:

ἐν ταῖς συνουσίαις τε καὶ καθ' ἡμέραν
τοῖς μὲν μέτριον πίνουσι καὶ κεκραμένον,
εὐθυμίαν φέρει γ'· ἐὰν δ' ὑπερβάλῃς, ὕβριν·
ἐὰν δ' ἴσον ἴσῳ προσφέρῃ, μανίαν ποιεῖ.

ubi fortaſſe corrigendum:

εὐθυμίαν γ', ἐὰν δ' ὑπερβάλῃς, ὕβριν,
ἂν δ' ἴσον ἴσῳ προσφέρῃ, μανίαν ποιεῖ.

— V. 5. εἰ δὲ πολὺς πνεύσειεν. *Si Bacchus vehementius ſpiraverit.* Ut *Euenus* de Baccho, ſic fere *Tibullus* de Amore L. II. 1. 79. *Ah miſeri, quos hic graviter deus urget: at ille Felix, cui placidus leniter afflat Amor.* ubi vide *Heynium.* Cf. *Burmann.* ad Propert. I. 1. 31. — πολὺς, *vehemens*, illuſtrat *Abreſch.* in Auct. Diluc. Thuc. p. 327. ſq. et *Valcken.* ad Hipp. p. 214. — In verſus exitu Cod. Vat. ἀπέστραμεν E. — V. 6. βαπτίζει δ' ὕπνῳ. Haec eſt genuina Cod. lectio. In Planud. βαπτίζεται δ' ὕπνῳ, quo metrum peſſumdatur. *Scaliger* conj. βάπτισται. *Heliodor.* Aeth. IV. p. 192. ἐπειδὴ μέσαι νύκτες ὕπνῳ τὴν πόλιν

ἐβάπτιζον. *Clemens Alex.* Paed. II. p. 182. 29. ὑπὸ μέθης βαπτιζόμενος εἰς ὕπνον. βαπτίζεσθαι enim et ii dicuntur, qui ſe largius invitarunt vino. *Plato* in Conv. p. 176. B. καὶ αὐτός εἰμι τῶν χθὲς βεβαπτισμένων. Unde *Lucian.* T. III. p. 81. 41. καρηβαροῦντι καὶ βεβαπτισμένῳ ἔοικεν. Quaedam huc pertinentia de verbo βαπτίζεσθαι vide ap. *Wetſten.* ad N. T. Matth. XX. 23. p. 457.

¶. 167.] *XVI.* Vat. Cod. p. 397. Εὐήνου γραμματικοῦ. Primus edidit *Alberti* ad Heſychium v. ἐσφηκωμένοι. *Reiskius* in Jenſian. p. 120. nr. 671. Scriptum in blattam ſive tineam, membranas rodentem. Mihi hoc carmen nondum ſatis videtur emaculatum. φωλάδα blattam appellat, tanquam in obſcuris luſtris degentem. De feris et reptilibus uſurpatur. φωλάδες ἄρκτοι *Theocrit.* Eid. I. 115. φωλάδες ὕδραι *Nonn.* Dion. II. p. 48. φωλὰς ἀραχναίη *Erycius* Ep. IX. Hinc φωλεύειν, quod illuſtrat *Salmaſ.* ad Solin. p. 223. — V. 2. *Brunckius* κτήματα mallet pro κλέμματα. Mihi neutrum ſatisfacit. — V. 3. κελαινόχρως, quo jure hoc epitheton *blattae* conveniat, non dixerim. Veteres plura et plane diverſa inſectorum genera communi ſilphae blattaeque nomine appellarunt, quae hodie difficulter diſtingui exiſtimat *Schneiderus* ad Nicand. Alexiph. p. 117. — ψήφοισι de ipſis ſcriptorum operibus interpretatur *Brunck.* ψῆφος. λόγος. *Heſych.* *Reiskius*, qui hanc ſcripturam vitioſam putavit, reddidit in latinis, ac ſi βίβλοισι legiſſet. Si σελίδεσσι ſcripſiſſet poëta, nemo haereret. — τὴν φθονερὴν εἰκόνα. De foraminibus, picturis et veſtigiis vermium in libris accipit *Reiskius.* — Verſ. 6. in membrana ſic ſcribitur: βάσκανον ἐν ψήφῳ δόξαν ἐπ' εἰςαγάγῃ. Quod *Br.* edidit, *Guieto* deberi dicitur, cujus notam exhibuit *Albertus:* ὄψει, *hoc eſt, ore, roſtro.* βάσκανον εὐψήκτῳ *activa ſignificatione pro* εὖ ψήχοντι, εὖ ψήχειν δυναμένῳ, δῆξιν ἐπεισαγάγῃς. Paucos fore exiſtimo, qui huic ſententiae calculum adjiciant.

Hoc video, ſinceram lectionem nondum repertam eſſe; quid vero legendum ſit, non aſſequor.

ANTIMACHI EPIGRAMMA.

In Planudea p. 340. St. 480. W. legitur ſine auctoris nomine. Ad Antimachum refert Vat. Cod. p. 410. Quum vero nullum ſit Antimachi epigramma in Anthologia, *Ruhnkenius* exiſtimavit, oſcitantem librarium Ἀντιμάχου ſcripſiſſe pro Καλλιμάχου, ut alibi paſſim. Hanc ob cauſam relatum eſt inter Epigrammata Callimachi nr. LXXII. p. 331. Eſt in Venerem armis indutam. — V. 2. ὁ ψεύστας. artifex, qui tibi tribuit, quod a natura et moribus tuis alieniſſimum eſt. In ſqq. poëtae obverſabantur Homerica Il. ε. 428. Οὔ τοι, τέκνον ἐμὸν, δέδοται πολεμήϊα ἔργα· Ἀλλὰ σύ γ' ἱμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο, Ταῦτα δ' Ἄρηϊ θοῷ καὶ Ἀθήνῃ πάντα μελήσει. — Cum verbis, ἔντεα σοὶ γὰρ Ἔρωτες, comparaveris Anacr. Od. II. 10. ſqq. Venus ipſa ap. *Coluthum* v. 159.:

ἔργα μόθων οὐκ οἶδα· τί γὰρ σακέων Ἀφροδίτῃ;
ἀγλαΐῃ πολὺ μᾶλλον ἀριστεύουσι γυναῖκες.

et v. 90.:

μούνη Κύπρις ἄναλκις ἔην θεός· οὐ βασιλήων
κοιρανίην, οὐδ' ἔγχος Ἀρήϊον, οὐ βέλος ἕλκω·
ἀλλὰ τί δειμαίνω περιώσιον; ἀντὶ μὲν αἰχμῆς
ὡς θοὸν ἔγχος ἔχουσα μελίφρονα δεσμὸν ἐρώτων.

— V. 4. κροτάλων. mulierum inſtrumentum. *Rufinus* a puerorum amore ad Veneris caſtra transiens, νῦν, ait, δίσκος ἐμοὶ κρόταλον Ep. XIV. — Pro ἁ τέρψις Planud. αἱ — τέρψεις. — V. 5. Cod. Vat. vitioſe καθεστρωνίδι δια. ſeq. verſu σὺ δ' εὔχεται ἂν εἰς Ὑ. In ed. Flor. εὐχέταν.

SIMMIAE THEBANI
EPIGRAMMATA.

¶. 168.] *I.* Sine auctoris nomine in Planud. p. 275. St. 398. W. *Simmiae Thebano* vindicat Vat. Cod. p. 210. sq. Elegans carmen in *Sophoclem* Tragicum, quem Σοφίλου (non Σοφίλλου, ut est in Vat. Cod. et ap. *Clem. Alex.* p. 63. 5.) filium vocat; apud *Diodor. Sicul.* XIII. p. 625. 34. Θεοφίλου fil. est, quod recte emendavit *Meursius.* Ut vitiosam scripturam defenderet, egregie argutatus est *Lessingius* in Vit. Soph. p. 23. sq. — ἀστέρα Μούσης de poëtis usurpatum, multis placuit. Cf. *Alcaeum Mess.* Ep. VII. *Antipater Sid.* Ep. LXVIII. et quos laudat *Valcken.* ad Hippol. p. 284. E. — Verba, τὸν χοροῖς μέλψαντα, hoc quidem loco sensu proprio accipienda non sunt, sed respicitur ad priscorum poëtarum morem, qui ipsi chorum solebant ducere. *Sophocles* autem κατέλυσε τὴν ὑπόκρισιν τοῦ ποιητοῦ διὰ τὴν ἰδίαν ἰσχνοφωνίαν, teste *Biographo Anonymo;* et praeterquam quod, Persis ad Salaminem superatis, circa tropaea saltavit, in una tragoedia tantum, in *Thamyride*, διδάσκων αὐτὸς ἐκιθάρισε, ut est ap. *Athen.* L. I. p. 20. F. Cf. *Lessingium* in Vita Soph. p. 101. sqq. — V. 2. laudat *Suidas* in Κέκροψ Tom. II. p. 292. Idem v. 3. et 4. profert in Ἀχαρνείτης T. I. p. 401. ubi ἐν θυμέλῃ et Ἀχαρνείτης habetur. Hoc idem legitur in βλαισὸς T. I. p. 437. Utrumque vitium vitavit in Θυμέλη T. II. p. 211. sed aliud commisit, βλαστὸς exhibens. Hoc a *Kustero* vulgatae lectioni praeferri non debuerat, cujus elegantiam tuetur *Meleager* I. 17. ubi vide not. Hederae, quae vario et erratico lapsu serpit, τὸ βλαισὸν tribuitur, quod proprie pedum vitium significat. Expressius etiam *Philippus* Ep. XLV. λάθριον, ἑρπηστήν, σκολιὸν πόδα, κισσὲ, χορεύσας Ἄγχεις τὴν Βρομίου βοτρυόπαιδα χάριν. et *Erycius*, qui nostrum locum ante oculos habuit, Ep. XIII.

αἰεί τοι λιπαρῷ περὶ σήματι, δῖε Σοφόκλεις, Σκηνίτης μαλακοὺς κισσὸς ἄλοιτο πόδας. His accedat *Nonnus* in Dion. XII. p. 338. εἰς φυτὸν ὑψιπέτηλον ἑὸν πόδα λοξὸν ἑλίσσων Κισσὸς ἀερσιπότητος ἑὴν δενδρώσατο μορφήν. Eleganter *Bodaeus a Stapel* ad Theophr. L. III. p. 275. contulit *Ovid.* Metam. X. 99. *Vos quoque flexipedes hederae venistis.* — κισσὸς Ἀχαρνίτης (Planud. Ἀχαρνείτης). Hinc duxit *Antip. Thess.* Ep. XXV. de Aristophanis comoediis, αἷσιν Ἀχαρνεὺς κισσὸς ἐπὶ χλοερὴν πουλὺς ἔσεισε κόμην. *Euphorion* Ep. I. ὡς χαρνῆθεν ἀεὶ κισσὸς ἀεξόμενον. De Acharnis agens *Pausanias* L. I. 31. p. 78. hujus demi incolae, inquit, ἔχουσι Διόνυσον Μελπόμενον καὶ Κισσὸν τὸν αὐτὸν θεόν, τὸν κισσόν, τὸ φυτόν, ἐνταῦθα πρῶτον φανῆναι λέγοντες. — V. 5. Tu quidem tumulo et parvo pulveris exigui munere cohiberis; verum immortalia tua carmina aevum tuum supra mortalitatis terminos extendunt. Eadem sententia ap. *Leonid. Tar.* Ep. C. αὐτά με δῶρα Κηρύσσει Μουσέων πάντας ἐπ' ἠελίους.

II. Hoc quoque carmen ἄδηλον est in Planud. p. 274. St. 396. W. Sed in Vat. Cod. p. 211. Σιμμίου Θηβαίου nomen praefert. Quaedam hinc in suum usum convertit *Antip. Sidon.* LXXII. — V. 2. χλοεροὺς πλοκάμους. *Anacreon* Od. VI. 5. κισσοῖσι πλοκάμοις insolentius dixit; quod recte interpretatur *Fischerus* p. 31. sq. εὐχαίτης κισσὸς est ap. *Marian. Schol.* Ep. III. — V. 3. vulgo ῥόδον legitur; nec aliter membr. Vat. Ῥόδον una Flor. ed. praebet, eamque, ut exquisitiorem, *Brunckius* merito adoptavit. Θάλλειν nonnunquam vi transitiva gaudet, ut ap. *Alexandr. Aetol.* V. 9. θαλλήσει φίλον υἱόν. *Hesych.* θάλλουσα. αὐξάνουσα. — Vitis φιλόῤῥωξ, *acinis plena.* ῥὼξ de acino uvae usurpare non dubitarunt veteres, quamquam invitis Grammaticis. Vide Intpp. *Thomae M.* p. 774. sq. — V. 4. Cod. Vat. κλίματα. Ad vers. sq. Scholion in Wechel. legitur hoc: εὑρίσκεται καὶ εὐεπής χειρὶ γεγραμμένον ἐν τοῖς βίβλοις· ἀνθ' οὗ εὐεπίης, ὡς

ἐμοὶ δοκεῖ, γραφῆναι ἔδει. Verissima Scholiastae emendatio. In Cod. Vat. legitur: εὐμαθίης (γρ. ἐπίης). In fine versus μελιχρεῦς (δ). Hoc etiam Planud. habet et *Suidas* v. ἄμμιγα T. I. p. 139. Sed idem in πινυτὸς T. III. p. 117. μελιχρὸς legit.

EUCLIDIS PROBLEMA.

Est in Appendice Planudeae, in quam jam ab Aldo relatum est, p. 493. St. *3. W. Solutio problematis haec est:

$$a + 1 = 2(b - 1)$$
$$b + 1 = a - 1.$$

$$a = 2b - 3$$
$$a = b + 2$$

$$2b - 3 = b + 2$$
$$+3 \qquad +3$$

$$2b = b + 5$$

$$b = 5$$
$$a = 7.$$

PHILISCI EPIGRAMMA.

Ex Tom. I. p. 184.] Hoc Epigramma, quod servavit *Plutarchus* in Vit. Orat. T. II. p. 836. C. hoc loco exhibendum esse monuit *Brunckius*, qui id post *Theocriti Chii* Epigramma collocaverat. Pro inextricabili portento habuit *Taylorus* in Lysiae Vit. p. LIX. quod non deterruit *Lennepium*, quominus emendationem tentaret ad Phalar. Epist. p. 273. 25. nec *Toupium*, cujus lectiones, in Em. ad Suid. p. 304. prolatas, *Brunckius* adoptavit.

Quid praestitum sit a viris doctissimis, ut melius intelligatur, hoc carmen adscribam, ut ap. *Plutarchum* legitur:

Ὠ Καλλίπης θύγατερ, πολυηγόρε, φροντίδι δείξεις,
εἴ τι φρονεῖς καί τι περισσὸν ἔχεις.
τὸν γὰρ ἐς ἄλλο σχῆμα μεθαρμοσθέντα καὶ ἄλλοις
ἐν κόσμοισι βίου σῶμα λαβόνθ' ἕτερον.
δεῖ σ' ἀρετῆς κήρυκα τεκεῖν τινα Λυσιδαίμνον
ὄντα καταφθίμενον καὶ σοφῷ ἀθάνατον.
ὅς ποτ' ἐμῆς ψυχῆς δείξαι φιλέταιρον ἅπασι
καὶ τὴν τοῦ φθιμένου πᾶσι βροτοῖς ἀρετήν.

Marklandus, cujus emendationes *Taylorus* dedit in Vita Lysiae p. 156. sq. ed. *Reisk.* v. 1. omisso ὦ, quod versum onerat, Καλλίππης θύγατερ emendavit, quibus verbis *Philiscum* Musam suam significasse putabat. Hoc *Reiskio* displicuisse, non miror; sed quod *Reiskio* in mentem venit, magis etiam improbaturus fuisset *Marklandus*. Scribendum enim putabat, ὦ Καλλίππης παῖ πολυηγόρε, idque ad ipsum poëtam referebat, cujus mater fortasse Callippe vocata fuerit. *Toupius Marklandi* emendationem adoptans difficultatem, qua premitur, non attigit. Seq. versus lacunam *Marklandus* ita implendam existimabat, ut εἴ τι φρονεῖς πινυτὸν scriberet; *Toupius* σοφίης interposuit ex *Theognide* v. 767. χρὴ Μουσῶν θεράποντα καὶ ἄγγελον, εἴ τι περισσὸν Εἰδείη σοφίης, μὴ φθονερὸν τελέθειν. Minus feliciter *Lennep.*:

Καλλίππης θύγατερ, πολυηγόρε, φροντίδι δείξεις,
εἴ τι φρονεῖς ἀγαθὸν, καί τι περισσὸν ἔχεις.

Quod nemo facile *Toupii* invento praetulerit. Miror autem, viros doctissimos non offendisse in inepto illo, εἴ τι φρονεῖς φροντίδι, quod librariis deberi non dubito, qui versum forte mutilatum varia ratione, sed sine successu, implere conati sunt. Mihi, turpissimo emblemate ejecto et revocata voce, forte omissa, legendum videtur:

Ζηνός, Καλλιόπη, θύγατερ, πολυηγόρε, δείξεις,
εἴ τι φρονεῖς, σοφίης καί τι περισσὸν ἔχεις.

Homeri Hymn. XI. Διὸς τέκος, ἄρχεο, Μοῦσα, Καλλιόπη. Id. XVII. 2. ὕμνει, Μοῦσα λιγεῖα, Διὸς θύγατερ μεγάλοιο. — V. 3. Accuſativum in hoc verſu jam *Salmaſius* in τῷ μεθαρμοσθέντι mutavit, qui nimirum praeclare intellexit, v. 5. pro Λυσιδαίμνον ſcribendum eſſe Λυσίᾳ ὕμνον. *Lennepius* tamen, quamvis et ipſe hujus emendationis veritatem agnoſcens, in noſtro verſu vulgatae patrocinatur, exiſtimans, poëtam, cum haec ſcriberet, in mente habuiſſe τὸν γὰρ ἐς ἄλλο σχῆμα μεθαρμοσθέντα Λυσίαν σὲ ἀείδειν δεῖ vel ſimile quid; deinde vero non hoc ſcripſiſſe, ſed Λυσίᾳ. Ejusmodi argumentis nullus facile locus tam vitioſus eſt, quem non a criticorum emendationibus vindices. Idem tamen *Lennepius* praeclare illuſtrat verba ἄλλοις ἐν κόσμοισι βίου, i. e. ἐν ἄλλαις τάξεσι βίου vel ἐν ἄλλοις βίοις. Nec *Marklandum* σὺν κόσμοισι νέου corrigentem ſugit, iſta verba ad Pythagoricam metempſychoſin referri poſſe. — Hymnum, quo Lyſiae virtutem celebraturus eſt, ἀρετῆς κήρυκα vocat, *virtutis praeconem*, qui defuncto Lyſiae *immortale ſepulcrum* praebeat. Sic *Toupius* quidem Hymnum ἐπιτάφιον a Philiſco appellatum putabat. Per ſe τάφος ἀθάνατος fortaſſe defendi poſſit; certe μνῆμα ἀθάνατον dixit *Simonides* Ep. CII. μνημεῖον ἀρετῆς ἀθάνατον *Phalaris* p. 276. Sed hymnus, qui *aeternum ſepulcrum* tribuat, non eleganter, ut *Toupius* putat, ſed inepte dictus. *Reiskius* conjecit: δόντα καταφθιμένῳ τι κλέος ἀθάνατον· quod languidum eſt. *Marklandus*: δύντι καταφθιμένων καὶ ζόφον· ἀθανάτοις Ὡς τότ' ὑμῆς ψ. δεῖξαι — —· quod obſcurum. *Lennep.* denique: ὄντα καταφθιμένῳ καὶ σοφῷ ἀθάνατον· quod frigidum. Quid vetat, his doctorum virorum conjecturis et noſtram addere, ceteris vel meliorem, vel certe non multo pejorem:

— — ὕμνον,
δόξαν ἀποφθιμένῳ καὶ στέφος ἀθάνατον.

Hymnus per appofitionem *Lyfiae defuncti gloria et immortale decus* vocatur. στέφος et στέφανος pro *ornamento*, κόσμῳ, paffim obvium. Epigr. ἀδέσπ. DCXLI. τύμβον ἐμοὶ τοῦτον γαμετῆς δωρήσατο Φροῦρης Ἄξιον ἡμετέρης εὐσεβίης στέφανον. Alterum altero illuftrat, qui dixit, κόσμος σιγῆς στέφανος ἀνδρὸς οὐ κακοῦ, *Euripides* in Antiope Fr. X. Apud hunc poëtam decies faltem eodem fenfu occurrit. Vide *Valcken.* ad Phoeniff. 1378. Ut *Philiscus* στέφος ἀθάνατον, fic *Antip. Sidon.* Ep. LXX. Πιερίδων στέφανον ἀείζωον dixit. — V. 7. δεῖξαι fervavit *Toup.* Recte *Brunckius* δεῖξει dedit, in quod etiam *Lennep.* incidit.

THUCYDIDIS EPIGRAMMA.

Tom. II. p. 236.] In Planudea p. 273. St. 395. W. auctoris nomine caret, quem indicat Cod. Vat. p. 215. *Thucydidi* vindicat etiam *Thom. Mag.* in Euripidis Vita: ἐτάφη μὲν οὖν ἐν Μακεδονίᾳ, κενοτάφιον δὲ αὐτῷ Ἀθήνησι γέγονεν, ἐφ' οὗ ἐπέγραψε Θουκυδίδης ὁ συγγραφεύς, ἢ Τιμόθεος ὁ μελοποιὸς τάδε· Μνῆμα .... Euripidis cenotaphium prope Athenas commemorat *Paufan.* I. 2. p. 6. et de ejusdem in Macedonia fepulcro *Bianor* Ep. XIII. — Magnificam *Thucydidis* fententiam, univerfam Graeciam pro Euripidis monimento habendam effe dicentis, expreffit *Tullius Gem.* in Themiftoclem Ep. X. ἀντὶ τάφου λιτοῖο θὲς Ἑλλάδα. Cf. *Philippum* Ep. LXXXI. — Athenas Ἑλλάδος Ἑλλὰς hinc excitavit *Athen.* V. p. 187. E. τοῦτο δὲ κωμῳδοῦντές ἐστι τὴν Ἀθηναίων πόλιν, τὸ τῆς Ἑλλάδος Μουσεῖον, ἣν ὁ μὲν Πίνδαρος Ἑλλάδος ἔρεισμα ἔφη· Θουκυδίδης δὲ ἐν τῷ εἰς Εὐριπίδην ἐπιγράμματι Ἑλλάδος Ἑλλάδα· ὁ δὲ Πύθιος ἑστίαν καὶ πρυτανεῖον τῶν Ἑλλήνων. Hunc locum exfcripfit *Euftath.* ad Homer. Il. β. p. 215. 2. Elegantem hanc dictionem plures imitati funt, quos laudat

Casaubon. in Theophr. Prooem. p. 13. *Dorville* ad Charit. p. 120. — V. 2. Flor. ed. ἢ γάρ. Reliquae veteres ἦ. Florentina lectio praeplacuit *Stephano*; altera *Brodaeo*. — V. 3. Μούσαις vulgo. Sed vera est Cod. Vat. scriptura: cum Musis, i. e. carminibus suis, saepenumero Athenienses delectaverit, permultos sui laudatores invenit.

HIPPONIS EPITAPHIUM.

Ex Tom. III. p. 330.] Hipponis Epigramma servavit *Clemens Alexandrinus* in Cohort. p. 48. 32. Morte se diis aequatum dicit, quod omnes deos revera homines, bene de mortalibus meritos, fuisse existimabat; quare inter atheos numerari solet. Vide *Athen.* XIII. p. 610. B. et quae de eo disputat *Perizonius* ad Aelian. V. H. II. 31. Non satis constat, quo tempore floruerit; sed satis antiquus fuit; certe ante *Aristotelem* vixit, qui eum commemorat. Conf. *Fabricii* Bibl. Gr. T. II. p. 658. ed. *Harl.*

PLATONIS PHILOSOPHI
EPIGRAMMATA.

¶. 169.] *I.* In Planud. p. 210. St. 305. W. ubi male adhaesit Epigrammati XXI. In Vat. Cod. p. 313. juxta leguntur, sed separata. Sic etiam ap. *Diogen. Laert.* L. III. p. 182. et *Appulejum* in Apolog. p. 416. ed. Paris. qui hoc distichon in hunc modum vertit:

Astra vides: utinam fiam, mi sidus, Olympus!
Ut multis sic te luminibus videam.

Lusus est in nomine pueri, qui Ἀστὴρ appellabatur. Hunc *Platoni* in deliciis fuisse, plures dixerunt; Aristippus eum

eum una cum philoſopho aſtronomiae operam dediſſe tradidit ap. Diogen. p. 182. ex hoc ipſo diſticho, ut videtur. — πολλοῖς ὄμμασιν. Stellae tanquam *oculi coeli et mundi*, quibus mortalia contemplatur; vide *Burmann.* ad *Ovid.* Metam. IV. 228. Arion, delphino vectus, cum coelum, ſtellis diſtinctum, ſuſpiceret, ſic apud animum ſuum cogitavit, ὡς οὐκ ἔστιν εἷς ὁ τῆς Δίκης ὀφθαλμὸς, ἀλλὰ πᾶσι τούτοις ἐπισκοπεῖ κύκλῳ ὁ θεὸς τὰ πραττόμενα περὶ γῆν τε καὶ θάλασσαν, ap. *Plutarch.* T. II. p. 161. F.

II. Vat. Cod. p. 99. Πλάτωνος εἰς Ἀγάθωνα τὸν μαθητὴν αὐτοῦ. Ex *Diogene Laërt.* L. III. p. 183. venit in Append. Anth. Plan. p. 526. St. *25. W. *Gellius* in N. A. XIX. 11. *Celebrantur duo iſti graeci verſiculi, multorumque hominum memoria dignantur, quod ſint lepidiſſimi et venuſtiſſimae brevitatis. Neque adeo pauci ſunt veteres ſcriptores, qui eos Platonis eſſe philoſophi affirmant, quibus ille adoleſcens luſerit, cum tragoediis quoque eodem tempore faciendis praeluderet.* Τὴν ψυχὴν . . . . . Eodem loco verſio, ſive potius amplificatio latina hujus diſtichi, a Gellii, ut ait, amico compoſita, quam, cum paulo ſit longior, adſcribere piget. — V. 1. ἔσχον *Gell.* et Cod. Vat. εἶχον *Diog.* Quod dicit, ſibi Agathonem exoſculanti animam ſponte in labia venire, plures poſtea imitati ſunt. *Phavorinus* ap. *Stob.* Tit. LXIII. p. 407. τί γὰρ ἄλλο ποιοῦσιν οἱ τῷ στόματι ψαύοντες, (ἢ) συνάπτουσιν τὰς ψυχάς; εἰ γὰρ θέμις, εἵλοιντο τὸ σῶμα ὑπερβῆναι· νῦν δὲ ἐοίκασι περὶ τὸ σῶμα λιπαρεῖν ὡς περὶ θύρας. Sic haec verba, quae vulgo depravatiſſima ſunt, corrigi poſſe videntur. Aliam viam tentavit cl. *Huſchke* in Epiſt. crit. p. 39. *Ariſtaenet.* L. II. 7. p. 83. de puellae amplexibus, ἐγγὺς μὲν τοῦ στόματος ἡ καρδία, ἡ δὲ ψυχὴ τῶν θυρῶν. Id. L. II. 19. p. 102. φιλήμασιν ἐπισυνάπτοντες τὰς ψυχάς. τοῦτο γὰρ φίλημα δύναται . . . σπεύδουσιν αἱ ψυχαὶ διὰ τῶν στομάτων πρὸς ἀλλήλας καὶ περὶ τὰ χείλη συναντῶσιν· καὶ ἡ μῖξις αὕτη γλυκεῖα γίνεται τῶν ψυχῶν. *Achilles Tat.* L. II. p. 57. αἱ τῶν στο-

μάτων συμβολαὶ κιρνάμεναι καὶ πέμπουσαι κατὰ τῶν στέρνων τὴν ἡδονὴν, ἕλκουσι τὰς ψυχὰς πρὸς τὰ φιλήματα. Ad *Propertium* L. I. XIII. 17. *Et cupere aptatis animam deponere labris*, *Burmannus Platonis* diſtichon commode admovit. Quaedam ex his exemplis protulit elegantiſſimus *Martinus* in Var. Lectt. IV. 7. p. 89.

III. Vat. Cod. p. 222. inter Sepulcralia legitur, ut etiam in Planudea p. 289. St. 427. W. Idem carmen cum inſigni varietate protulit *Diogen. Laert.* L. III. p. 183. et *Appulejus* in Apolog. p. 417. ed. Pariſ. qui an prius diſtichon intellexerit, merito dubites. Sic enim in latinum convertit:

Dixerit hic tantum, cum nil niſi pulcher Alexis
Exſtitit, et vertunt quilibet in te oculos.
Cur, anime, os canibus monſtras, aficisque (ſive *angisque*) *dolore*
Poſtmodo? non Phaedrum ſic prius amiſimus?

Ad hoc carmen *Huetius* p. 28. ſq. notavit haec: „Si haec poſt Alexis obitum ſcripta ſunt a Platone, ut viſum eſt concinnatori Anthologiae et Interpretibus, omnino legendum eſt πᾶσι περιβλέπετο· θυμὲ, τί μήνυες κυσὶν ὀστέον; εἶτ' ἀνιήσας ὕστερον κ. τ. λ. ut ſenſus ſit: Nunc poſtquam obiit Alexis, memini, me, dum viveret, dixiſſe id ſolummodo, mihi videri pulcrum, et ſtatim in eum omnes conjeciſſe oculos. Quid canibus os indicabas, o anime, unde poſtea tibi doluit? — Sed aliam tamen ineſſe ſuſpicor ſententiam. Scripta haec videntur a Platone, cum Alexin ceteris ignotum, perſpecto ejus ingenio atque forma, ſibi delicias et amaſium deſtinaret. Nunc, inquit, cum nulla eſt Alexis exiſtimatio, nullum nomen, hoc tantum dixi: Pulcher es, o puer, et jam omnes ad eum adjiciunt oculos. Parum prudenter id factum eſt a me, dum praeconio meo ad ejus amorem omnes allicio, unde vehementer ſim doliturus. Annon ita

Phaedrum amisi? Itaque pro ὦπται lego ὦ παῖ." Hactenus doctissimus praesul, qui praeclare intellexit, hoc tetrastichon sepulchralium numero eximendum et inter amatoria reponendum esse. Sed ei in hac ipsa sententia tenebras objecit vitiosa lectio ὅτε, in qua omnes conspirant, etiam *Appulejus* et Vat. membranae; sed quam, e conjectura procul dubio, nihil enim monuit, *Brunckius* felicissime emendavit. Νῦν ὁ τὸ μηδὲν (ὢν) Ἄλεξις. *Ille modo despectus puer, nunc praeconio meo conspicuus est factus, et omnes in eum convertunt oculos.* In ὦπται latere ὦ παῖ, ante *Huetium* existimaverat *Stephanus*; sed frustra. Cf. *Callimach.* Ep. XXVIII. In exitu pentametri Planud. et Cod. Vat. habet: πᾶσι περιβλέπεται. Nostrum est ap. *Diogen. Joseph. Scaliger* libri margini adscripserat: καὶ πάντῃ πᾶσιν ἐπιστρέφεται. Color in hoc disticho idem ac ap. *Horatium* II. Epist. 19. 10. *Hoc simul edixi, non cessavere poëtae Nocturno certare mero, putere diurno.* — V. 3. Sententia est, ut ap. *Ovidium* I. A. A. 741. *Non tutum est, quod ames, laudare sodali: Cum tibi laudanti credidit, ipse subit.* In re simili ἀλλὰ τί μηνύω κυσὶν ὀστέα dicit *Sosipater* Ep. III. 7. — ἀνιήσεις. *Planud. Diog. Appul. Cod. Vat.* ἀνιήσῃ reponendum censebat *Stephanus*. Leniori remedio *Brunckius* ἀνιήσει, quae attica secundae personae terminatio est. — οὐχ οὕτω Φαῖδρον ἀπωλέσαμεν. *Sic erepta mihi paene puella mea est. Propert.* II. 25. 2. Haud scio, an *Platonis* epigramma obversatum sit *Ovidio* III. Amor. 12. 5. *quam coepi solus amare, Cum multis vereor ne sit habenda mihi. Fallimur, an nostris innotuit illa libellis? Sic erat; ingenio prostitit illa meo.* Ibid. III. 11. 19. *Scilicet et populo per me comitata placebas. Causa fuit multis noster amoris amor.*

IV. Cod. Vat. p. 99. et *Diogen. Laert.* L. III. p. 183. *Platoni* hoc distichum tribuunt. In Planud. p. 467. St. 607. W. *Philodemi* est. Malum loquitur, ab amante Xanthippae missum. Amatoriam mala jaciendi consue-

tudinem, τὸ μηλοβολεῖν, illustravit *Cerda* ad *Virgil.* Ecl. III. 64. et post hunc plurimi, quorum recensum dedit *Elsnerus* in Obss. sacris T. II. p. 464. — κἀγώ. *Clemens Alex.* Paedag. II. p. 211. 32. ἄμφω γὰρ μαραίνεσθον καὶ τὸ ἄνθος καὶ τὸ κάλλος. — Pro βάλλει *Meric. Casaub.* βάλλοι tentabat; frustra.

V. Cod. Vat. p. 99. cum *Diogene Laërt.* III. p. 183. *Platoni* vindicat, cum in Planudea p. 486. St. 631. W. sine auctoris nomine prostet. Malum puellae mittit, quod eam de juventutis brevitate admoneat. — V. 2. μετάδος. Ad formosum puerum *Philostratus* Epist. XXXV. p. 929. μηδὲν μέλλε, ἀλλ', ἕως ἔξεστι καὶ ζῇς, μετάδος ἡμῖν, ὧν ἔχεις. — V. 3. γίγνοιτο. Planud. Cod. Vat. Pro νοεῖς Cod. Vat. μισεῖς, quod pro glossemate habendum, et ταῦτ' αὐτό. — Seq. versus idiotismum plures illustrarunt; inter eos *Stephanus* de Dial. p. 51. et *Wesseling.* ad Herodot. I. 78. p. 87. qui nostri loci non immemor fuit. — ὡς ὀλιγοχρόνιος. *Theognis* v. 1014. ἀλλ' ὀλιγοχρόνιον γίνεται, ὥσπερ ὄναρ, Ἥβη τιμήεσσα. *Galenus* in προτρεπτ. c. VIII. ἄμεινον οὖν ἐστιν, ἐγνωκότας τὴν μὲν μειρακίων ὥραν τοῖς ἠρινοῖς ἄνθεσιν ἐοικυῖαν, ὀλιγοχρόνιον δὲ τέρψιν ἔχουσαν. *Philostrat.* Epist. laud. p. 929. ἔστιν ἔαρ καὶ κάλλους καὶ ῥόδων, ὁ δὲ μὴ χρησάμενος τοῖς παροῦσιν ἀνόητος, ἐν οὐ μέλλουσι μέλλων, καὶ βραδύνων ἐν ἀπιοῦσι.

¶. 170.] *VI.* Cod. Vat. p. 239. tanquam *Asclepiadis* exhibet, ut etiam Planud. p. 232. St. 337. W. Ut *Platonis* profert *Athenaeus* L. XIII. p. 589. D. et *Diogen. Laërt.* L. III. p. 183. Hoc quoque carmen Anthologiae concinnatores in Sepulcralibus posuerunt; in quo non minus errarunt, quam in Ep. II. Recte *Brunckius* monuit, *Platonem* hos versus lusisse in Archeanassam adhuc viventem, cum qua, succo jam deficiente, consueverit. Quod si verum est, ut verum esse apparet ex imitatione *Rufini* Ep. VIII. minus recte legitur versu secundo ἕζετο· praesens enim tempus requiritur. Hoc ipsum

praeſtat *Athenaeus*, qui ſic habet: ἧς καὶ ἐπὶ ῥυτίδων πικρὸς ἔπεστιν ἔρως. Quam lectionem, verbo πικρὸς fortaſſe in δριμὺς mutato, *Brunckius* reponendam cenſebat. Languet tamen nonnihil verbum ἔπεστι, praeſertim ἐπὶ praecedente; quare *Wakefield*. in Silva crit. T. III. p. 52. ἔτ' ἔστι corrigit. In Planudea, in Cod. Vat. et ap. *Suidam* T. III. p. 272. in ῥυτὶς legitur: ἇς καὶ ἐπὶ ῥυτίδων ὁ γλυκὺς ἕζετ' ἔρως. *Diogenis* lectioni adhaeſerunt *Dorvillius*, qui hoc Epigramma tractavit ad *Charit*. p. 206. ſq. et *Toupius* in Emend. in Suid. P. III. p. 529. qui bene fecerunt, quod lectionem δριμὺς praetulerunt alteri πικρὸς et γλυκύς. *Lucian*. T. III. p. 344. δριμύν τινα ἔρωτα ἐρῶν ἐτύγχανε. *Libanius* Orat. I. p. 6. καί με εἰσήρχετο δριμύς τις ἔρως τῶν λόγων. *Pauſan*. IV. 36. p. 372. φαίνεται δὲ καὶ Ἔρυξ τότε ἐν Σικελίᾳ δυναστεύων, δριμὺν οὕτως ἔχων ἐς τὰς βοῦς τὰς ἐξ Ἐρυθείας ἔρωτα, ὥστε καὶ ἐπάλαισε πρὸς τὸν Ἡρακλέα. Ex hoc fortaſſe *Platonis* loco colorem duxit *Ariſtaenetus* II. I. p. 73. ἀνανθεῖ γὰρ καὶ ἀπηνθηκότι σώματι οὐ πέφυκε προσιζάνειν ὁ Ἔρως. *Philoſtrat*. II. Icon. I. p. 810. ἐφιζάνει γάρ τις ὥρα καὶ ῥυτίδι πρώτῃ, γήρως μὲν τὸ ὑπόσεμνον ἕλκουσα, τούτῳ δ' αὖ κεραννῦσα τὸ σωζόμενον τῆς ἀκμῆς. Epigr. ἀδέσπ. LXII. ἦ ῥά γε ταύταις θριξὶ συνοικήσει καὶ πολιῇσιν ἔρως. Talem fere ſententiam ſuſpicor fuiſſe in loco lacero *Plutarchi* T. II. p. 770. C. οὐδὲ πολιαῖς (vulgo πολιαῖ) ἀκμάζων καὶ ῥυτίσιν, ἀλλὰ ἄχρι τάφων καὶ μνημάτων ἀναμένει. *non canis tantum et rugis aſſidet, nihil detrimenti paſſus, ſed usque ad ſepulcra et cippos durat*. — V. 3. ap. *Athenaeum* fere ſic legitur, ut *Brunckius* edidit, niſi quod ibi eſt ἀπαντήσαντος — πρωτοπόρου et ἥκετε. Parum abludit *Diogen*. ap. quem tamen πρωτοπλόου et ἤλθετε habetur. In Vatic. Cod. totum hoc diſtichon a priore avulſum eſt. Adſcriptum legitur ſuperiori margini, alia, ſed antiqua manu, ſic ut eſt ap. *Diogenem*; deinde iterum ſeparatim poſt primum diſtichon Epigrammatis *Antip*. *Sidonii* LXXXIII. in hunc modum: ἃς νέον ἥβης ἄνθος ἀποδρέψαντες

ἐρασταὶ Πρωτοβόλου (correctum ex πρωτοβόλοι) δι᾽ ὅσας (ὅσης) ἤλθετε πυρκαϊῆς. Ex utraque Codicis lectione novam conflavit *Salmas.* ad *Achill. Tat.* I. c. 10. p. 37. ἃς νέον ἥβης ἄνθος ἀποδρέψαντες ἐρασταὶ Πρωτοπλόου δι᾽ ὅσους ἤλθετε πυρκαϊάς. Planudea habet ἣν νέον ἡβήσασαν — Πρωτοβόλοι δισσῆς — in reliquis cum Vat. membr. conspirans. δισσῆς est in ed. Flor. tribus Aldinis et Ascens. δι᾽ ὅσης emendavit *Brodaeus*, idque recepit *Stephanus*. *Dorvillius*, repudiata lectione Cod. Vat., cui tantum tribuere solebat, *Athenaeum* sequitur, πρωτοπόρου in πρωτοπλόου mutato; sed codicis lectiones, ut longe elegantiores, sine dubio revocandas existimavit *Brunckius*, a *Toupii* sententia recedens, cujus emendationes in Analectis repraesentavit. Mihi lectionis in hoc disticho diversitatem, librariis certe nullo modo tribuendam, reputanti prorsus videtur jam olim duplex ejus recensio exstitisse, sive ab ipso *Platone*, sive a duobus auctoribus, simili modo in eodem argumento ludentibus, profecta. Horum unus scripserat, ut est in Vatic. Cod., paucis immutatis:

ἃ νέον ἥβης ἄνθος ἀποδρέψαντες ἐρασταὶ
πρωτοβόλου, δι᾽ ὅσας ἤλθετε πυρκαϊάς.

ἥβη πρωτοβόλος eleganter dictum, metaphora a plantis derivata, quae novo vere turgescunt. Comparat *Toupius* Epigr. *Philodemi* XV. οὔπω σοὶ καλύκων γυμνὸν θέρος, οὐδὲ μελαίνει βότρυς ὁ παρθενίους πρωτοβολῶν χάριτας. *Bernardus* in Epist. ad *Reiskium* p. 342. πρωτοβόλον tentabat, *rosam primulam* vertens. Scripsi autem ἃ νέον pro ἅς, ne ab eadem vocula bini versus inciperent. Altera et fortasse antiquior scriptura haec fuit:

ἃ δειλοὶ νεότητος ὑπαντιάσαντες ἐκείνης
πρωτοπλόου, δι᾽ ὅσης ἤλθετε πυρκαϊῆς.

Hoc procul dubio expressit *Rufinus* Ep. VIII.:

ἃ πόσσους κατέφλεξε τὸ πρὶν θεοείκελον ἄνθος,
ἁππότε πρωτόπλουν ἔτρεχεν ἡλικίην.

In πρωτόπλους cogitandum de nave recens instructa, nec dum imbuta pelago. Ut vita saepenumero cum mari comparatur, et, qui vitam transigunt, διαπλέειν τὸν βίον dicuntur, (vide ad *Leonid. Tar.* Ep. XII.) sic puella, cum in primo juventutis flore est, vitae cursum ingressa sive πρωτόπλους esse dicitur. Hoc notandum putavi, ne cum *Dorvillio* de obscoeno usu vocabuli πλέειν cogites, quod ab hoc loco alienum est. — διὰ πυρκαϊῆς ἔρχεσθαι paroemiae speciem habet. Laudat *Dorvillius* Epistol. *Chion.* XVII. 35. διὰ πυρὸς ἐλθεῖν. Similia sunt διὰ φόνου, δι' αἵματος, δι' ἐγχέων ἔρχεσθαι, quae illustravit *Valcken.* ad Phoen. p. 177. *Platonem* respexit *Philodemus* Ep. XV. de puella formosa, viro nondum matura:

φεύγωμεν, δυσέρωτες, ἕως βέλος οὐκ ἐπὶ νευρῇ.
μάντις ἐγὼ μεγάλης αὐτίκα πυρκαϊῆς.

Vix memoratu dignum, quod *Westonus* in Hermes. p. 47. vitiosae lectionis πρωτοπόρου, quam unus *Athenaeus* habet, patrocinium suscepit. Quis, frugibus inventis, utatur glandibus?

VII. Cod. Vat. p. 141. Planud. p. 421. St. 556. W. Laïs anus facta Veneri speculum dedicat. Imitando hoc carmen expressit *Julian. Aegypt.* Ep. III. IV. V. Hyperbole, qua *Plato* utitur, Laïdem *universam Graeciam* ludibrio habuisse, in hac re fere solemnis est. *Plutarch.* T. II. p. 767. F. ἴστε δήπουθεν ἀκοῇ Λαΐδα — ὡς ἐπέφλεγε τῷ πόθῳ τὴν Ἑλλάδα, μᾶλλον δὲ ταῖς δυσὶν ἦν περιμάχητος θαλάσσαις. *Propert.* II. 5. 1. *Non ita complebant Ephyreae Laïdos aedes, Ad cujus jacuit Graecia tota fores.* *Gellius* N. A. I. 8. de eadem: *Conventusque ad eam ditiorum hominum ex omni Graecia celebres erant.* Cf. Epigr. ἀδέσπ. DCXXVIII. — In exitu hexametri veteres editt. legunt ἡ τῶν ἐρώντων. In Cod. Gud. ἐράτων. *Brunckii* lectio est in Cod. Vat. eamque firmat imitatio Ep. inter ἀδέσπ. CCCXXXVII. ἡ δὲ φέρουσα πόρους ἀπὸ σώματος ἐσμὸν ἐραστῶν

Ἕξει παρὰ προθύροις. — Posterius distichon vertit *Ausonius* Ep. LV.

At mihi nullus in hoc usus, quia cernere talem,
Qualis sum, nolo: qualis eram, nequeo.

Haec de Laïdis speculo, fortasse hoc ipsum *Platonis* carmen, in animo habuit *Claudian.* in Eutrop. L. I. 90. *Haud aliter juvenum flammis Ephyreïa Laïs Et gemino dotata mari, cum serta refundit Canities — Seque reformidat speculo damnare senectus. Ovid.* Medic. Fac. 45. *formam populabitur aetas, Et placidus rugis vultus aratus erit. Tempus erit, quo vos speculum vidisse pigebit, Et veniet rugis altera causa dolor.* Ceterum in his verbis idem color est, qui in dicto *Theocriti*, quod refert *Stobaeus* Tit. XXI. p. 176. 38. Θεόκριτος ἐρωτηθεὶς, διὰ τί οὐ συγγράφει, Ὅτι, εἶπεν, ὡς μὲν βούλομαι, οὐ δύναμαι· ὡς δὲ δύναμαι, οὐ βούλομαι.

VIII. Cod. Vat. p. 148. *Platoni* hoc Epigr. asserit, quod in Planud. p. 437. St. 571. W. auctoris nomine caret. Viator, quem, cum siti laboraret, vox ranae e longinquo audita ad fontem deduxerat, Nymphis aeneam ranae imaginem dedicat. — V. 2. „In tribus Codd. „Planudeae scriptum τὸν κούφαις, omisso substantivo. „Horum in uno, qui fuit *Jani Lascaris*, margini ad„scriptum, τὸν ψακάσιν κούφαις ἴσως. E conjectura est, quod „legitur in editis Planudeae τὸν σταγόσιν. Lectionem „dedi Vat. Cod." *Brunck.* σταγόσιν, quod deest in Flor. et tribus Aldinis, primum reperio in Ascensiana. Verum nec hoc, nec fortasse Vat. Cod. lectio poëtae manum praestat, qui ranam aqua gaudere jam satis indicaverat in primo versu. Nec omnino commodum epitheton κούφαις λιβάσιν, quod hoc loco non de aqua ex alto cadente, ut *levis lympha* ap. *Horat.* in Epod. XVI. 48. sed de aqua simpliciter dictum est. Mihi satis probabile est, in ΛΙΒΑΣΙΝ latere ΛΑΜΑΣΙΝ, cujus vocabuli

prima litera si forte omissa fuit, nemo non intelligit, quam facile in alterum depravari potuerit. Puto igitur, *Platonem* scripsisse:

ἅλμασι τὸν κούφοις τερπόμενον βάτραχον.

Hoc quam accommodatum sit ad ranae naturam, monere nihil attinet. Recte etiam κούφοις ἅλμασι. *Oppian.* Hal. III. 101. σπεύδων ὅσσον σθένος ἅλματι κούφῳ ὁρμήσας. *Longus* L. II. p. 58. ἥλλετο κοῦφα, βαδίζων ὥσπερ ἔριφος. *Heliodor.* L. IV. p. 191. ἄρτι μὲν κούφοις ἅλμασιν εἰς ὕψος αἰρόμενοι. — V. 3. In Planud. στηλώσας. In Cod. Vat. in contextu legitur τυπώσας, et supra scriptum γρ. μορφώσας. Hoc verum. *Clemens Alexandr.* Strom. VI. p. 761. 9. μορφώσαντες ξύλα καὶ λίθους, χαλκὸν καὶ σίδηρον. Id. VII. p. 886. 4. ἄνθρωπος ἅγιος — μορφούμενος τῇ τοῦ Κυρίου διδασκαλίᾳ. — Alteram lectionem τυπώσας metrum non patitur. *Archias* Ep. XII. ὁ πλάστας ἔμπνουν θῆρα τυπωσάμενος. Ep. in Stat. Athlet. XVI. Tom. III. p. 21. διχθὰ δὲ χαλκὸς οὐκ ἐχύθη, ψυχὴν σεῖο τυπωσάμενος. — In fine versus scribe cum Cod. Vat. ἔθηκε. — V. 4. ἀκεσσάμενος. Cod. Vat. Vulgata elegantior. — V. 7. ἀπὸ λείπων. Cod. Vat. qui etiam sequentem versum, in Planudea desideratum, praebuit in margine scriptum:

γρ. ἣν
εὗρε πόσιν γλυκερῶν ὧν ἐπόθη ναμάτων.

Ultimam vocem *Brunckius*, metro jubente, mutavit in λιβάδων. Dubitare licet, an genuinam scripturam teneamus. — Ceterum hoc carmen elegantissimis Anthologiae Epigrammatis accensendum judico.

IX. In primis Vat. Cod. foliis legitur. Planud. p. 323. St. 463. W. In celeberrimum illud Veneris simulacrum, quod a pluribus laudatum, describit *Cedrenus* p. 322. idque CPoli in Lausi Palatio stetisse ait. Cf. *Constantin. Porph.* de Them. c. XIV. et *Banduri* de Antiqq. CPol. T. II. p. 846. Ultimum distichon an

recte duobus praecedentibus jungatur, dubito. Senſus in quarto verſu perfectus eſt; diſtichon adjectum acumen prorſus retundit, et ipſum languet. Nec profecto antiquiſſimis temporibus hoc loco lectum eſt. Schedae *Krohnianae*, quamvis in reliquis non magnam auctoritatem habent, recte hoc diſtichon a noſtro carmine ſejunctum, Epigrammati ἀδεσπ. CCXLVI. annectunt:

Ἁ Κύπρις τὰν Κνίδον ἐνὶ Κνίδῳ εἶπεν ἰδοῦσα·
φεῦ, φεῦ, ποῦ γυμνὴν εἶδέ με Πραξιτέλης;
Πραξιτέλης οὐκ εἶδεν, ἃ μὴ θέμις· ἀλλ' ὁ σίδηρος
ἔξεσεν, οἵαν Ἄρης ἤθελε τὴν Παφίην.

Jam cum ſchedis *Krohnianis* conſpirat *Auſonius*, cujus haud paulo major auctoritas, Ep. LVII.:

Vera Venus Cnidiam quum vidit Cyprida, dixit:
Vidiſti nudam me, puto, Praxitele.
Non vidi, nec fas: ſed ferro opus omne polimus.
Ferrum Gradivi Martis in arbitrio.
Qualem igitur domino ſcierant placuiſſe Cytheren,
Talem fecerunt ferrea caela deam.

Haec cum ita ſint, verſus 5. 6. *Platoni*, cujus ingenio vix digni videntur, abjudicandos puto. Recentioris poëtae venam produnt, qui *Platonis* ἔννοιαν arripuit, eamque, ut imitatores ſolent, amplificare conatus eſt. Qui conatus quam feliciter ceſſerit, ipſe vides. Nihil languidius reſponſo ad deae interrogationem; nihil frigidius acumine, quo ferrum, quod Martis eſt, Venerem ſic formaſſe dicitur, ut Mars eam et viderit et ſemper videre voluerit. Neque tamen hic loci ſubſtitit Grammaticorum — nam Grammatici ingenio unice dignus eſt ejusmodi luſus — ludendi pruritus, ſed alius exſtitit, qui novum procuderet diſtichon, quo negaret, quod illius diſtichi auctor dixerat, ferrum Venerem formaſſe:

Οὔτε σε Πραξιτέλης τεχνάσατο, οὔθ' ὁ σίδαρος,
ἀλλ' οὕτως ἔστης, ὥς ποτε κρινομένη.

Nam nec hoc diſtichon, *Platoni* vulgo tributum, ex ejus ingenio profectum exiſtimo. In editione Flor. non poſt *Platonis* Epigr. legitur, ſed poſt Ep. ἀδέσπ. CCXLVI. ſupra laudatum; quo ipſo conjectura noſtra nonnihil firmatur. Qui Grammaticorum luſus, quales in Anthologia latina permulti occurrunt, non ignorant, conjecturae noſtrae calculum adjecturos ſpero. — V. 3. περισκέπτῳ χώρῳ, *in conſepto*, quod vulgo eſt ἐν τῷ περιβόλῳ. Vide *Salmaſ.* ad Solin. p. 8. D. — V. 4. ποῦ γυμνήν. Hoc vel ipſa Venus fugiebat. *Ovidius* Faſt. IV. 141. *Litore ſiccabat rorantes nuda capillos. Viderunt Satyri, turba proterva, deam. Senſit, et appoſita texit ſua corpora myrto.* — ¶. 171.] V. 5. ἃ μὴ θέμις. Tireſias ap. *Callimach.* in Lav. Pall. 78. ποτὶ ῥόον ἤλυθε κράνας, Σχέτλιος οὐκ ἐθέλων εἶδε, τὰ μὴ θέμιδες. Quantum Artemis poſſit, ἔδειξεν Ἀκταίων, ἰδὼν, ἃ μὴ θέμις, ap. *Liban.* Or. V. Tom. I. p. 234. ed. *Reisk.* Vide notata ad *Parmenionis* Ep. V.— Verſu ult. *Brunckius* repraeſentavit lectionem *Stephani.* In Flor. Aldinis et Aſcenſ. ἔξεσ᾽ οἵαν ἄρης. Idem habent ſchedae *Krohnianae.* In Vat. Cod. ἔξεσεν οἵαν ἄρης.

X. Planud. p. 233. St. 463. W. Vide, quae ad praecedens Epigramma notavi, ad cujus ultimum diſtichon haec referenda videntur. Non ſtatuam, ſed ipſam Venerem eſſe ait; non marmor Praxitelis manu ferroque expolitum, ſed deam Paridis judicium exſpectantem.

XI. Brunckius edidit ex emendatione *Menagii* ad *Olympiodori* Vitam Platonis, in calce *Diogen. Laërt.* p. 585. ubi τό περ οὔτι πεσεῖται ζηλοῦσαι legitur. Sincerior lectio habetur etiam ap. *Thomam Mag.* in Vita Ariſtoph. p. XIV. *Plato*, quem magnum ingenii Ariſtophanei admiratorem fuiſſe conſtat, (vide *Fabricii* Bibl. Gr. T. II. p. 356. ed. *Harl.*) Gratias templum ſibi in *Ariſtophanis* pectore inveniſſe ait. τέμενος, ut *conſeptum*, pro *ſacello* ponitur. *Heſych.* τέμενος· πᾶς ὁ μεμερισμένος

τόπος τινὶ εἰς τιμὴν ἢ ἱερὸν καὶ βωμός. *Idem:* τεμένη· ναοί. Conf. *Kuhn.* ad *Polluc.* p. 5. 38. *Lennep.* ad Phalar. p. 78. Numina et Virtutes templa in hominum anima habere dicuntur. Theonoë, ſanctiſſima mulier, in *Eurip.* Helena 1008. ἔνεστι δ' ἱερὸν τῆς Δίκης ἐμοὶ μέγα Ἐν τῇ φύσει. ubi ſimilia quaedam notavit *Musgravius. Lactantius* de Falſa Relig. I. 20. *Firmius et incorruptius templum* (τέμενος, ὅπερ οὐχὶ πεσεῖται) *eſt pectus humanum: hoc potius ornetur; hoc veris illis numinibus impleatur.* — At longe aliter, quam apud *Thomam Magiſtrum* et *Olympiodorum*, hoc diſtichon legitur in Vita Platonis, nuper ex Cod. Vindobonenſi edita in Bibl. Liter. et Art. Faſc. V. p. 11.:

Αἱ Χάριτες τέμενός τι λαβεῖν, ὅπερ ἤθελον εὑρεῖν,
διζόμεναι, ψυχὴν εὗρον Ἀριστοφάνους.

Quae vulgatis longe elegantiora judicat doctiſſimus *Heeren*, modo εὑρεῖν in ἄρδειν mutaveris. Sic igitur Gratiae ſibi non templum, ſed agrum, quem colerent, quaeſiviſſe dicerentur. Huc fortaſſe advocaveris Pindarica in Pyth. VI. 1. 2. ἦ γὰρ ἑλικώπιδος Ἀφροδίτας Ἄρουραν ἢ Χαρίτων ἀναπολίζομεν. Hortos Gratiarum Χαρίτων κηπεύματα habemus etiam in *Ariſtoph.* Avibus 1101. — ἄρδειν elegans eſt acutiſſimi editoris inventum. Hoc verbum ab iis, quae plantas irrigant aluntque (vide *Eichſtädt* ad fragm. Lytierſae p. 144.) translatum eſt ad alimenta animi; quam metaphoram illuſtrat *Wyttenbach.* ad *Plutarch.* de S. N. V. p. 117. ſq.

XII. Cod. Vat. p. 444. Planud. p. 92. St. 135. W. — V. 2. ἣν δὲ Plan. Hujus carminis ſententiam multi vario modo repetiverunt.

XIII. Planud. p. 27. St. 41. W. Pan loquitur, in arboris umbra, ad rivum collocatus. Imitatus eſt auctor Ep. inter ἀδέσπ. CCLIX. — Ad verſ. ſecundum, ubi πυκνοῖς legitur in Planud. *Scholiaſtes* notavit haec: φρίσσουσαν κῶμον· οἱονεὶ κωμάζουσαν· φρίσσουσαν δὲ εἶπε διὰ τὰ

φύλλα. *Brunckius* ſe haec verba, quamvis ab Interpp. expoſita, non intelligere fatetur, et ſcribendum proponit κῶνον. In interpretatione vehementer fluctuat. Sive enim de arboris cacumine, τῷ ἄκρῳ τοῦ δένδρου, ſeu, ſingulari pro plurali, κῶνον pro κώνους poſito, de pini fructibus, ſive denique de arbore ipſa accipiendum putat. κῶνον jam *Huetius* invenit in marg. libri *Scaligerani*, id vero pro pinu poſitum non temere probari poſſe judicavit. Eleganter *Wakefield* in Silv. crit. Tom. I. p. 68. πυκινοῖς κλῶνας corrigit, ſive φρίσσουσαν πεύκην κλῶνας ὑ. z. Hoc magis probaverim. Nam arboris diſertam mentionem aegre deſideramus. Epigr. ἀδέσπ. CCLIX.:

ἔρχευ καὶ κατ' ἐμὰν ἵζευ πίτυν, ἃ τὸ μελιχρὸν
πρὸς μαλακοὺς ἠχεῖ κεκλιμένα Ζεφύρους.

V. 3. 4. Cum haec ſcriberet poëta, ei fortaſſe obverſabatur locus *Sapphus*, quem ſervavit *Hermog.* περὶ ἰδ. L. II. 4. p. 400. ἀμφ' ὕδωρ ψυχρὸν κελαδεῖ δι' ὕδδων μαλίνων, αἰθυσσομένων (τε) φύλλων Κῶμα καταῤῥεῖ. *Ovidius* III. Faſt. 18. *Umbroſae ſalices volucresque canorae Fecerunt ſomnos et leve murmur aquae.* Ejusmodi locis regionem circa Antiochiam abundare, narrat *Libanius* Orat. XI. Tom. I. p. 284. ed. *Reisk.* καὶ διαφέρει οὐδὲν τῶν πορευομένων ἐκείνας τὰς ὁδοὺς, ὅσαι πηγαῖς σκιεραῖς καὶ τόποις ἀναπαυτηρίοις ἀπ' ἀρχῆς εἰς τέλος διειλημμέναι, μετ' εὐθυμίας τοὺς ὁδοιπόρους παραπέμπουσιν. Pro ἐμοῖς fortaſſe ἐμῇ legendum.

XIV. Vat. Cod. p. 488. Planud. p. 335. St. 474. W. Imitatus eſt *Alcaeus Meſſ.* Ep. XII. — V. 2. Planud. βληχά. — V. 4. *Rubnken.* Epiſt. crit. I. p. 63. γυρὸν — χεῖλος legendum ſuſpicatur, hunc *Platonis* verſum a *Lucretio* expreſſum putans L. IV. 592. *Unco ſaepe labro calamos percurrit biantes, Fiſtula ſylveſtrem ne ceſſet fundere Muſam.* Similiter *Heinrich.* in Obſſ. p. 97. κυρτὸν — χεῖλος legit. Epigr. Inc. CCXXX. κυρτὸν ὑπὲρ χρυσέων χείλεα ἱεὶς δονάκων. Specioſa ſunt haec; emendandi tamen

necessitatem non video. Certe et ὑγρὸν χεῖλος dici potuit, ut sive *humida* intelligenda sint *labia*, sive *labia leviter intumescentia*; quam verbi ὑγρὸν significationem diserte et enucleate tradidit cl. *Beck* in Comm. de Interpr. Vet. Scr. p. 18. sqq.

¶. 172.] *XV.* Planud. p. 339. St. 479. W. *Platoni* asserit. In Vat. Cod. p. 488. auctoris nomen deest. In eadem Satyri et Amoris signa versus sunt *Ammonii* II. T. II. p. 448. — V. 1. τεχνάσατο et δαιδαλέα Planud. — Seq. vers. μούνη θεσπεσίως in Planud. et in Vat. Cod. habetur. *Brunckius* audacter κωφῷ in contextu posuit, abolita omnium Codd. scriptura. Eleganter hoc dictum esse de lapide sensu carente, (vide *Valcken.* ad Ammon. p. 133. sq.) nemo facile negabit; sed hinc non sequitur, poëtam hoc ipsum dedisse aut debuisse dare. Nondum mihi persuasum est, vulgatam correctione indigere, cum μόνος, ut Latinorum *unicus*, saepenumero excellentiam quandam significare sciam. Exempla si quis desiderat, reperiet ap. *Wetstenium* ad N. T. I. p. 942. — πνεῦμα βαλοῦσα est pro ἐμβαλοῦσα, quod ipsum in hac re usurpavit *Joann. Barbuc.* VI. ζωὰν οὐκ ἔμβαλε κηρῷ, et Ep. VII. αἴθ' ἐνὶ κηρῷ Καὶ ψυχὰν ἐδάης Σωκρατικὰν βαλέειν. — V. 3. Vulgatum ὁμέστιος ex Vat. Cod. egregie emendavit *Ruhnken.* Epist. crit. p. 215. ubi verbum ἑψία cum derivatis illustrat. Cf. *Spanhem.* ad *Callim.* H. in Dian. p. 162. — V. 6. pro κινήσῃς etiam νικήσῃς, sed perperam, legi, notavit *Stephanus.* Comparandus *Philostratus* Icon. I. 22. p. 796. καθεύδει δὲ ὁ Σάτυρος, καὶ ὑφειμένῃ τῇ φωνῇ λέγωμεν περὶ αὐτοῦ, μὴ ἐξεγείρηται καὶ διαλύσῃ τὰ δρώμενα. Quae cum scriberet *Philostratus*, in mente fortasse habuit Epigr. XVI. quod legitur in Planud. p. 340. St. 480. W. ubi de Satyro, argenteo cuidam vasi insculpto, agitur. De *Diodoro* scalptore vid. *Harduin.* ad *Plin.* T. II. p. 677. Nostrum distichon haud scio an obversatum sit *Plinio*, cum de Stratocle scriberet L. XXXIII. 12. eum *Satyrum*

in phiala somno gravatum collocasse verius, quam caelasse. Eleganter Auctor Epigr. in Anthol. Lat. I. p. 62.:

Hujus Nympha loci, sacri custodia fontis,
Dormio, dum blandae sentio murmur aquae.
Parce meum quisquis tangis cava murmura, somnum
Rumpere: sive bibas, sive lavere, tace.

XVII. Vat. Cod. p. 478. Planud. p. 350. St. 489. W. In jaspidem, quinque boum imagines insculptas habentem et aureo annulo circumdatam. Paucis verbis mutatis hoc tetrastichon suum fecit *Polemo Rex* III. T. II. p. 184. — V. 3. et editi et Cod. Vat. καὶ τάχα. Formam βοΐδιον cum similibus attigit *Pierson* ad *Moer.* p. 276. — μάνδρῃ, i. e. τῇ σφενδόνῃ. *Longus* L. IV. p. 114. 19. καθάπερ ἐν χρυσῇ σφενδόνῃ ψηφῖς. Verbum μάνδρη praeclare restituit *Böttigerus Schol. Theocriti* Eid. III. 43. ἐκτέμνοντί ποτε τῷ πατρὶ Φυλάκῳ μάνδρην, ubi vulgo δένδρον legitur. Sensum perspexeram in Spec. Emend. c. IX. p. 41. genuinam autem lectionem reperire mihi non datum erat.

XVIII. „Ut in Planudea p. 168. sic in Vat. Cod. „permutata sunt auctorum nomina praefixa duobus in „hoc argumentum distichis. Quod Platonis est, Statyl„lio Flacco tributum, quod hujus est, alteri, his ver„bis: Πλάτωνος τοῦ μεγάλου, nulla Antipatri mentione. „Fidem Salmasianae collationis sequor, a qua diversam „habuisse necesse est cl. Dorville, quem vide in Charit. „p. 701." *Brunck.* Planud. p. 116. St. 168. W. Στατυλλίου Φλάκκου. Cf. ad *Stat. Fl.* Ep. VII. Tom. II. p. 263. cujus in Planudea lemma: Πλάτωνος· οἱ δὲ Ἀντιπάτρου. In Vat. Cod. in extrema p. 364. legitur versus: χρυσὸν ἀνὴρ ἔλιπεν βρόχον αὐτὰρ ὁ χρυσόν. et in margine Στατυλλίου Φλάκκου. Sequens autem pag. incipit lemmate Πλάτωνος τοῦ μεγάλου, cui nostrum distichon subjectum, et deinde alterum, quod *Brunckius* inter *Statyllii* carmina exhi-

bet, ſine lemmate. Priori autem in margine adſcripta ſunt verba: Στατυλλίου Φλάκκου· τοῦτο εἰς ἄνθρωπον διὰ πενίαν μέλλοντα ἀπάγξασθαι κ. τ. λ. Jam vides, unde ortus inter *Salmaſium* et *Dorvillium* diſſenſus, qui nullo modo ſolvi poterat, niſi ipſis membranis inſpectis, ſive apographi omnium, quae unquam ſunt facta, fideliſſimi ope. *Platoni* noſtrum diſtichon tribuit *Diogen. Laërt.* III, p. 184. Latine vertit *Auſonius* Ep. XXII.:

Theſauro invento, qui limina mortis inibat,
Liquit ovans laqueum, quo periturus erat.
At qui, quod terrae abdiderat, non repperit aurum,
Quem laqueum invenit, nexuit et periit.

XIX. Bis eſt in Cod. Vat. p. 365. et 568. Planud. p. 121. St. 175. W.

¶. 173.] *XX.* Vat. Cod. p. 358. Ἀντιπάτρου, οἱ δὲ Πλάτωνος. Sic quoque in Planudea p. 25. St. 38. W. ubi tamen antiquiſſimae editt. Στράτωνος legunt. Nux arbor, prope viam poſita, de praetereuntium injuriis conqueritur. Idem argumentum per amplificationem tractavit *Ovidius* in Elegia, quae *Nux* inſcribitur; ubi primus verſus ſic redditur v. 59. *Sponte mea facilis contemto naſcor in agro, Parsque loci, qua ſto, publica paene via eſt.* — παίγνιον. pueri me per ludibrium lapidibus petunt. — V. 3. laudat *Schol. Theocr.* VII. 138. — V. 5. *Ovidius* l. c. v. 39. *Non odium facit hoc, ſed ſpes indulta rapinae. Sustineant aliae poma, querentur idem.* et v. 107. *Fructus obeſt, peperiſſe nocet: nocet eſſe feracem, Quaeque fuit multis, et mihi praeda malo eſt.* Pro ἢ γὰρ Cod. Vat. εἰ γὰρ, et ſq. verſ. ἐς ἐμὴν ὕ. quod etiam *Aldus* in Codd. reperit, unde in duas Aldinas venit; et Cod. *Gudian.* — ὕβρις pro *damno*, ut paſſim. Vide *Alberti* Obſſ. philol. p. 219.

XXI. Vat. Cod. p. 313. Planud. p. 210. St. 305. W. Vide ad Ep. I. Ad verbum fere *Platonis* ἔννοιαν ſibi arro-

arrogavit auctor Ep. inter ἀδέσπ. DCCXXXIII. *Appulejus* in Apolog. p. 417. ſic vertit:

Lucifer ante meus rutilans mortalibus Aſter,
Heſperus a fato Manibus ecce nites.

Vertit etiam *Auſonius* Ep. CXLIV.:

Stella prius ſuperis fulgebas Lucifer: at nunc
Exſtinctus, caſſis lumine Veſper eris.

Acumen eſt in eo, quod pueri pulcritudine conſpicui ſtellis comparantur; cujus comparationis fons ap. *Homerum* eſt Il. VI. 401. Ἑκτορίδην ἀγαπητὸν, ἀλίγκιον ἀστέρι καλῷ. *Euripides* ap. *Plutarch.* T. II. p. 1090. C. ὁ δ' ἄρτι θάλλων σαρκὶ, διοπετὴς ὅπως ἀστήρ. Minyae per urbem incedentes apud *Apollon. Rhod.* I. 240. ἀστέρες ὥς νεφέεσσι μετέπρεπον. *Theodorid.* Ep. VI. παῖς ἴσον ἀστέρι λάμπει. Qui ſimilia cupit e Latinis, adeat *Burmann.* ad Anthol. Lat. T. I. p. 669. De viris eximiis et in ſuo genere praeſtantibus uſurpatam comparationem illuſtrat *Valcken.* ad Hippol. p. 284. ſq.

XXII. Vat. Cod. p. 222. Planud. p. 286ᵇ. St. 423. W. Dionis Syracuſani cippo inſculptum fuiſſe hoc carmen, tradit *Diogen. Laërt.* L. III. p. 182. Antitheſis in prioribus duobus diſtichis non ſatis perſpicua eſt. Hecubae quidem, ait, et Trojanis mulieribus fatum jam inde ab earum natalibus lacrymas et mala deſtinaverat; Dionis autem poſt egregie facta conceptas ſpes deorum quaedam malevolentia praecidit. — Hic ergo antitheſis in verbis eſt magis quam in rebus. Nonne etiam Trojanae mulieres ante belli initium omni felicitatis genere floruerunt? nonne illas quoque multa deſignaſſe et longas ſpes animo concepiſſe dicamus? Et quid eſt, quod poëta illis tantum naſcentibus mala et labores deſtinatos fuiſſe dicat; quaſi, cum Dioni fatale fuiſſet ad ſperatum finem pervenire, invida quaedam fortuna, ipſo fato invito, in eum irruperit? — V. 1. 2. laudat *Suidas* v.

ὑγειναμέναις Tom. I. p. 479. qui δή ποτε legit cum Vatic. Cod. Vulgo ποτε. — Μοῖραι. Epigr. ἀδέσπ., DCXXXI. Ἄβγαρος ἔνθα ταρχύθη, Μοιρῶν ὡς ἐπέκλωσε μίτος. — ἐξέχεαν ἐλπίδας. *ſpes praeciderunt*. Hoc ſenſu *Macedonius* Ep. IV. cum ſibi per quietem viſus eſſet puellam amplecti, Ἔρως κατὰ νύκτα λοχήσας Ἐξέχεε φιλίην, ὕπνον ἀποσκεδάσας. *Euripides* ap. *Dion. Chryſoſt.* p. 575. B. ὀκνῶ δὲ μόχθων τῶν πρὶν ἐκχέαι χάριν. *Sophocles* Philoct. 13. μὴ καὶ μάθῃ σόφισμα κἀκχέω τὸ πᾶν Σόφισμα. — V. 5. 6. Hos verſus laudat *Appulejus* in Apolog. p. 418. eosque ſic interpretatur:

Civibus ingenti in patria laudate jaces nunc,
Qui inſanum me animi reddis amore Dion.

XXIII. Vaticanus Cod. p. 245. Εἰς τοὺς Ἐρετριεῖς τοὺς ἐν Ἐκβατάνοις κειμένους. Planud. p. 201. St. 293. W. Sine auctoris nomine profert *Philoſtratus* in Vit. App. I. 24. p. 31. In primo bello Perſico Datis, cum Euboeam cepiſſet, multos captivos in Perſiam ad regem miſit, quibus Darius vitae ſedes aſſignavit in regione Ciſſia. Vide *Herodot.* VI. 119. et *Philoſtrat.* l. c. In hos ſi ſcriptum eſt Epigramma noſtrum, non ſatis apparet, quomodo in medio Ecbatanae agro ſepulti eſſe dicantur, cum Ecbatana a regione Ciſſia Suſisque (vide Ep. ſequ.) ſatis longo intervallo ſit diſſita. Niſi igitur alii Eretrienſium prope Suſa, alii in agro Ecbatano collocati ſunt, Ecbatana pro Media, haec pro univerſo Perſarum imperio dicta videri debet. Ceterum de Perſarum more, totis populis, inſularum praecipue incolis, novas ſedes in remotiſſimis regionibus aſſignandi, praeclare disputavit *Heeren* in libro inſcripto: *Ideen über die Politik — — der alten Völker* T. II. p. 364. — V. 2. Vat. Cod. κείμεθα ἐν μ. Tres Aldinae μεσσάτῳ. — *Philoſtratus*, qui hoc tetraſtichon nautarum Eretrienſium ſepulcro inſcriptum fuiſſe ait, primum verſum ſic legit: οἵδε ποτ' Αἰγαίοιο βαθύῤῥοον οἶδμα πλέοντες.

XXIV. In Planud. p. 201. St. 293. W. ſine auctoris nomine proſtat. *Platoni* aſſerit *Diogenes Laërt.* III. p. 184. εἰς τοὺς Ἐρετριέας τοὺς σαγηνευθέντας. (Cf. *Valcken.* ad Herodot. III. p. 273. 71.) *Suidas* in Ἱππίας T. II. p. 142. et Cod. Vat. p. 245. — Pro Εὐβοίης unus *Suidas* Εὐβοέων legit, idque vulgatae praeſtare judicat *Brunckius.*

¶. 174.] *XXV.* Vat. Cod. p. 246. Planud. p. 244. St. 355. W. Elegans diſtichon, cui comparandus praeclarus ap. *Petronium* locus p. 404. ed. *Hadrian.* *Sed non ſola mortalibus maria hanc fidem praeſtant. Illum bellantem arma decipiunt: illum diis vota reddentem penatum ſuorum ruina ſepelit: ille vehiculo lapſus properantem ſpiritum excuſſit. Cibus avidum ſtrangulavit, abstinentem frugalitas. Si bene calculum ponas, ubique naufragium eſt.*

XXVI. Planud. p. 245. St. 355. W. In Vat. Cod. p. 246. lemma eſt: εἰς ναυηγὸν, ὃν εὑρών τις ἐξέδυσε τῶν ἱματίων. Praedo, naufragos in litore excipiens (ut ap. *Phaedrum* IV. 21. *tunc pauci enatant — Praedones adſunt, rapiunt, quod quisque extulit: Nudos relinquunt.*) cadaveri — de defuncto enim verba accipienda videntur — veſtem exuerat. πυμάτου φάρεος. quando ex omnibus bonis ſuis undarum furor nihil ipſi praeter hanc unam veſtem reliquerat. In hunc modum acceptis verbis, non opus eſt cum *Wakefieldio* in Silva crit. T. I. p. 53. corrigas, ῥυπαροῦ φάρεος. Nec cum eodem interrogandi notam in fine prioris diſtichi poſuerim. Rectius idem v. 3. particulam δὲ excidiſſe ratus, corrigit: ἄ. παλάμῃσι δ' ἀταρβήτοις ἀπέδυσε. Quamquam ſic verba non pro gravitate ſua collocata eſſe facile ſentias. Si juſtam antitheſin efficere voluiſſet poëta, ſcripſiſſet:

ἄνθρωπος δ' ἀπέδυσέ μ' ἀταρβήτοις παλάμῃσιν.

— V. 4. τόσσου κέρδεος. *tam puſilli lucri cauſa.* — V. 5. κεῖνό κεν. Vulgo. Sic quoque Vat. Cod. In Flor. ed. et in

Planudeae codd. quibus *Brunck.* uſus eſt, μέν. Hoc praetulit, optativum ſine particula ἂν locum habere judicans, ut in hoc Homerico: τίσειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα. — Pro φέροιτο *Wakefield* corrigit φοροῖτο, comparans *Homer.* Il. δ. 137. μίτρης δ', ἣν ἐφόρει. *Matth.* Evang. XI. 8. οἱ τὰ μαλακὰ φοροῦντες. — In fine carminis vulgo φάρος legitur, quod metrum jugulat. ῥάκος eſt in Vat. Cod. et in marg. γρ. φάρος. — Paene monere neglexeram, primum quoque verſum ex Vat. Cod. emendatum eſſe. Vulgo, ἂν ἡ κτείνασα θάλαττα. Perperam in ed. Flor. θάλασσα, quod *Br.* in Analectis exhibuit. Atticam formam reſtituendam monet in Lectt. p. 31.

XXVII. Cod. Vat. p. 246. Planud. p. 245. St. 356. W. Acumen verſus ſecundi *Opſopoeus* non aſſecutus eſt. Naufragus, dum praeternavigantibus omnia bona et fauſta precatur, eosdem de periculis, in quibus verſantur, monet. — V. 2. παρ' ἐρχόμενοι. Vat. Cod.

XXVIII. Bis exſtat in Codice Vat. Priore loco p. 213. *Leonidae;* altero p. 289. *Platoni* tribuitur. (*Antipatro* autem *Sidonio*, ut *Brunckius* ait, nusquam.) In Planud. p. 272. St. 393. W. ad *Leonidam* refertur. — V. 1. Cod. Vat. loco pr. ἤπιος ἦν, loco ſec. ἄρμενος habet. Prius eſt in Flor. Aldina pr. et Aſcenſ. Alterum in Ald. ſec. et tertia. Lectioni ἄρμενος favet *Plutarch.* T. II. p. 1030. A. ἀναρτίους δὲ τοὺς ἐχθροὺς καὶ πολεμίους, ὡς ἀναρμοστίαν τὴν διαφορὰν οὖσαν. ὁ δὲ τῷ Πινδάρῳ ποιήσας τὸ ἐπικήδειον· ἄρμενος ἦν . . . εὐαρμοστίαν δῆλός ἐστι τὴν ἀρετὴν ἡγούμενος.

XXIX. In Vat. poſt titulum in pag. verſa. „In „lemmate Planudea p. 332. St. 471. W. addit haec „verba: εὑρέθη δὲ ὑπὸ ὑδάταν. Scribendum eſt, ut in Vat. „Cod. ὑπὸ ὁδιτῶν, *a viatoribus*, quod primum hujus „fragmenti verſum ſpectat, ex quo intelligitur, viatores „narrare, quid ſibi in itinere contigerit. Hanc lemmatis „partem, ut ineptam, et ad carminis intelligentiam in„utilem, omiſi.“ *Br.* In Vat. Cod. nullum omnio lem-

ma adſcriptum. In edit. Flor. deſiderantur verba, εὑρέθη δὲ ὑ. ὑ. quae primum acceſſerunt in Aldin. pr. — V. 2. μήλοισιν. Roſis pulchrum puerum comparat *Ariſtaenet.* I. 19. p. 50. τρυφερώτερον καὶ τῶν ῥόδων, οἷςπερ ἔοικε τὴν χροιάν. — Pro Κυθήρης edit. Flor. et tres Aldinae Κυθείρης. — V. 3. ἰοβόλον Cod. Vat. — V. 5. Similiter ap. *Modeſtinum* in Anthol. Lat I. XXXI. p. 16. *Forte jacebat Amor, victus puer alite ſomno, Myrti inter frutices, pallentis roris in herba.* ἐν καλύκεσσι ῥόδων. *in roſarum ſtrato*, ut delicatum decebat puerum. Vide *Aelian.* V. H. IX. 24. — Verſ. 7. pro λαροῖς et Planud. et Cod. Vat. λαγαροῖς legunt. Comparantibus *Chriſtodorum* in Ecphr. 385. ubi hunc verſum expreſſit: τικτομένου γὰρ Ἑζόμεναι λιγυροῖσιν ἐπὶ στομάτεσσι μέλισσαι Κηρὸν ἀνεπλάσσαντο, veriſimile fortaſſe videbitur, hoc quoque loco pro λαγαροῖς legendum eſſe λιγυροῖς. *Os canorum* tribuere licebat Amori, cujus ἁδὺ λάλημα laudat *Moſchus* I. 8. canendi facultatem *Bion* III. — Ne quid tamen diſſimulem, λιγυρὸν στόμα poëtae, λαρὸν puero ſuaviter oſculanti melius convenit. At quis in hoc verſu tulerit tautologiam in κηροχύτοις et λαροῖς? quis ἐντὸς, prorſus alieno loco poſitum? Veriſimilem emendationem ſuggerit comparatio *Antip. Sidon.* Ep. XLVIII. de Pindaro: οὐδὲ μάτην ἁπαλοῖς ξουθὸς περὶ χείλεσιν ἑσμὸς Ἔπλασε κηρόδετον, Πίνδαρε, σεῖο μέλος. Pro ἐντὸς igitur ἑσμὸς ſcribendum videtur; ſive minima mutatione:

κηρόχυτος ἑσμὸς λαροῖς ἐπὶ χείλεσι βαῖνον.

quod, in tanta locorum, in quibus brevis ſyllaba vi caeſurae producitur, multitudine, ferri poſſe, nemo dubitabit; ſive verbis transpoſitis:

ἑσμὸς κηρόχυτος λαροῖς ἐπὶ χείλεσι βαῖνον.

quod etiam gratius ad aures accidit. Comparandus *Aelianus* Var. Hiſt. X. 21. καθεύδοντι ἑσμὸς μελισσῶν Ὑμηττίου μέλιτος ἐν τοῖς χείλεσιν αὐτοῦ καθίσασαι ὑπῆδον, τὴν τοῦ

Πλάτωνος εὐγλωττίαν μαντευόμενοι ἐντεῦθεν. *Anthol. Latin.* T. I. p. 365. 29. *Lata cohors apium subito per rura jacentis Labra favis texit, dulces fusura loquelas.*

¶. 175.] XXX. Ut incerti auctoris exstat ap. *Stob.* Tit. LXI. p. 388. 29. Gesn. 251. Grot. In Planud. p. 11. St. 20. W. lemma est: Μουσικίου, οἱ δὲ Πλάτωνος. In Vat. Cod. p. 364. Μουσικίου, *Platonis* nomine omisso. Fortasse olim Μαικίου fuit scriptum. Exhibet *Diogen. Laërt.* in Vita Plat. III. p. 184. — V. 1. Μούσαισι vulgo et in Cod. Vat. Ad *Thomam M.* confutandum, qui vocem κοράσιον tanquam minus atticam damnat, non satis considerate hoc versu abusi sunt Intpp. Utitur tamen ea *Lucianus* T. II. p. 116. σφόδρα γὰρ ἦν ἱταμὸν καὶ χαρίτων μεστὸν τὸ κοράσιον. Ex locis a *Wetstenio* collectis ad N. T. I. p. 363. apparet, huic vocabulo fere contemtus notionem adhaesisse. — V. 2. ἔρωτ' *Diogen.* ἔρων Vat. Cod. Utrumque est a librario metro perperam timenti. Passim in hoc opere notabimus pentametros, in quibus poëtae eadem licentia usi sunt. — Ut hic Ἔρον ὕμμιν ἐφοπλίσομαι, sic *Bion* Fr. XVII. 6. scripsisse videtur: Ἐς τί δέ νιν πτανὸν καὶ ἑκαβόλον ὤπλισας ἄμμιν, ubi vulgo ὤπασας legitur. Cf. *Meleagr.* Ep. LXXXIX. 5. — V. 3. αἱ Μοῦσαι. *Diog.* Μοῖσαι habet Ald. pr. et Junt. Κύπρι Cod. Vat. — Verba Ἄρει τὰ στωμύλα ταῦτα perperam accepit Intrp. *Diogenis.* Verum sensum aperuit *Menag.* p. 151. *Grotius* vertit: *At Veneri Musae: Marti jactare memento Talia: nam nobis non volat iste puer.* Color, ut in Theodori Cyrenaei verbis ap. *Ciceron.* Tusc. Quaest. I. 43. *Istis, quaeso, inquit, ista horribilia minitare, purpuratis tuis.* — V. 4. ἡμῖν δ' οὐ Planud. et cod. Gud. ἡμῖν οὐ Vat. Apud *Lucian.* D. D. XIX. 2. Amor sibi nihil in Musas juris esse ait: αἰδοῦμαι αὐτάς· σεμναὶ γάρ εἰσι καὶ ἀεί τι φροντίζουσι καὶ περὶ ᾠδὴν ἔχουσι, καὶ ἐγὼ παρίσταμαι πολλάκις αὐταῖς, κηλούμενος ὑπὸ τοῦ μέλους.

PLATONIS JUNIORIS
EPIGRAMMATA.

I. „Cod. Vat. p. 359. sq. ubi primum distichon pa-„ginam finit. Sequens pag. a disticho incipit ἄμφω μὲν, „ad quod adnotavit librarius: εἰς τὸ αὐτὸ, περί τε τοῦ „τυφλοῦ καὶ τοῦ χωλοῦ, ὅτι ἀλλήλοις τὸ ἐλλιπὲς ἐδάνειζον. „Hoc et in aliis facere consuevit, quum in duas paginas „divisum est Epigramma, in altera argumentum iterum „reponit. Hoc Planudi fraudi fuit. Quare autem al-„teram Epigrammatis partem Antiphilo tribuerit, nescio. „Unum esse manifestum est." *Brunck.* Planud. p. 4. St. 9. W. primum distichon *Platoni juniori*, reliqua *Antiphilo* tribuit. *Ilgen* in Opusc. Phil. Tom. II. p. 82. historiam, quae hoc Ep. narratur, primum tractatam putat a *Leonida Tarentino;* huic enim tribuit Epigr. quod inter *Leonidae Alexandrini* carmina posuit *Brunck.* nr. XXXIV. Platonem igitur, qui eandem historiam exornaverit, diversum esse a Comico et ad recentiorem aetatem deprimendum. De nostro autem Epigrammate idem judicat, in duo dividendum esse, quorum prius terminetur v. quarto, *Platoni*, posterius inde a versu quarto *Antiphilo* tribuendum. In lemmate Vat. Cod. quod *Brunckius* protulit, librarii oscitantia nomen Ἀντιφίλου omissum esse ante verba περὶ τοῦ τυφλοῦ, quorum cum illo nomine similitudo librario fraudi fuerit. In hujus conjecturae gratiam v. 5. ubi novi Epigrammatis initium esse statuit, τυφλὸς ἀνὴρ corrigit. Ingeniosa haec esse, non nego; an vera sint, dubito. Admissa enim versuum divisione, quam *Ilgenius* fieri postulat, neutrum horum Epigrammatum mihi perfectum et integrum esse videtur, quamvis probe intelligo, expositionem, quam vocant, historiae in hoc carmine, sic ut apud *Br.* est, lecto, nimis verbosam esse. At hoc poëtae vitium fuerit. Quod

verſu quarto epigrammaticae concluſionis ſpecies eſſe videtur, id, finem Epigrammatis hoc locô ſtatuendum eſſe, non evincit. Vide *Leſſingium* de Epigr. Tom. I. p. 149. Vera concluſio eſt in ultimo diſticho; tertium diſtichon eſt uberior explicatio eorum, quae praeceſſerant, inprimis verborum — ἄλλου δ' ἄλλος ὑπηρεσίῃ. Rem, ni fallor, conficit imitatio *Philippi* Ep. LXIX.:

Πηρὸς ὁ μὲν γυίοις, ὁ δ' ἄρ' ὄμμασιν· ἀμφότεροι δὲ
    εἰς αὑτοὺς τὸ τύχης ἐνδεὲς ἠράνισαν.
τυφλὸς γὰρ λιπόγυιον ἐπωμάδιον βάρος αἴρων,
    ταῖς κείνου φωναῖς ἀτραπὸν ὀρθοβάτει·
πάντα δὲ ταῦτ' ἐδίδαξε πικρὴ πάντολμος ἀνάγκη
    ἀλλήλοις μερίσαι τοὐλλιπὲς εἰς τέλεον.

Vides, *Philippum* tria diſticha 3 — 8. noſtri Epigrammatis expreſſiſſe. Quod ſi aliquid reſecandum eſt, ſervaverim equidem diſtinctionem Planudeae. — V. 4. ὁ Vat. — V. 5. αἴρων. Id. Pro ἀκροβάτει *Br.* ſuſpicatur ὀρθοβάτει ſive ἰθυβάτει. Cod. Vat. ἀκριβάτει.

II. Planud. p. 350. St. 490. W. Sine auctoris nomine habetur ap. *Schol.* in *Eurip.* Oreſt. 593. — V. 1. „ἀμέθυσος et in lemmate ἀμεθύσω Cod. Vat. Veri„ſimile eſt, quo tempore ſcripti ſunt vetuſtiſſimi libri, „qui ad nos pervenerunt, hanc formam magis fuiſſe in „uſu, et alteram per τ fere antiquatam. Nam obſer„vavi in Dionyſii Periegeſi v. 1122. in duobus Codd. „vetuſtiſſimis ſcriptum eſſe γλαυκερὴν ἀμέθυσον ὑπ' ἠρέμα „πορφύρουσαν, ubi editt. praeter Aldinam habent ἀμέθυ„στον. Sed in ἀμέθυσος penultima corripitur; itaque metro „ſic flagitante ἀμέθυστος hic reponendum eſt.“ *Brunck.* ἀμέθυστος eſt etiam in Planudea. Notum eſt, amethyſtum in amuletorum numero fuiſſe habitum, quo homines adverſus ebrietatem muniri exiſtimabant; quin omnia, quae ebrietatem prohibebant ſive prohibere putabantur, hoc nomine appellabant. Vide *Krebſium* ad

Plutarch. de Aud. Poët. p. 102. *Casaubon.* ad Athen. I. 25. p. 74. s. Varia amethysti genera describit *Salmas.* ad Solin. p. 398. G. Cf. *Martini* in notis ad Ernesti Archaeol. p. 157. sq. Cum carmine nostro conf. *Asclepiad.* Ep. XXXIII. — In v. 2. valde discrepant membranae Vaticanae, in quibus bis exstat hoc distichon p. 478. et 568. Loco pr. legitur ἢ νείφειν πείσει μ᾽ ἤ. Loco sec. ἢ πεισάτω νήφειν. Utrumque vulgata deterius.

III. Vat. Cod. p. 479. Planud. p. 351. St. 490. W. Ludit poëta in nomine Hyacinthi, quod lapidis est et pueri ab Apolline amati. Lusus pro meo quidem sensu vehementer frigidus.

SPEUSIPPI EPIGRAMMA.

¶. 176.] Anth. Planud. p. 283b. St. 418. W. Paucis immutatis iterum legitur inter ἀδέσπ. DXLIV. sic:

γαῖα μὲν ἐν κόλποις κρύπτει τόδε σῶμα Πλάτωνος·
ψυχὴ δ᾽ ἀθανάτων τάξιν ἔχει μακάρων.

Animam *Platonis* ad beatorum sedes transiisse dicens, ex ipsa magistri philosophia eum μακάρων ἰσοθέων τάξιν tenere ait. De voce τάξις sensu Platonico usurpata consule *Lennep.* ad Phalar. p. 102. sq.

AESCHINIS EPIGRAMMA.

Vat. Cod. p. 202. Edidit *Reiske* in Anth. p. 62. nr. 539. cum hac nota: „Illius cui tribuitur esse, spondere non ausim. Memini carmen hoc alibi quoque „legisse, verum, ubi legerim, non pariter suggerit memoria.“ Vulnus, quo per totum annum laboraverat,

cum nemo medicorum ſanare poſſet, in Apollinis templum *Aeſchines* ſe contulit, ibique tribus menſibus ſanatus eſt. Hoc Epigramma tabulae votivae inſcriptum fuit, a poëta in Aeſculapii templo dedicatae. Plura fuerunt illius dei templa, ubi ſacerdotes aegrotis operam dabant, interque ea nullum facile antiquius illuſtriusve illo, quod Epidauri fuit. Vid. *Pauſan.* L. II. 26. p. 169. ſqq. *Strabo* L. VIII. p. 258. illuſtrem eſſe urbem ait, καὶ μάλιστα διὰ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ Ἀσκληπιοῦ θεραπεύειν νόσους παντοδαπὰς πεπιστευμένου, καὶ τὸ ἱερὸν πλῆρες ἔχοντος ἀεὶ τῶν τε καμνόντων καὶ τῶν ἀνακειμένων πινάκων, ἐν οἷς ἀναγεγραμμέναι τυγχάνουσιν αἱ θεραπεῖαι, καθάπερ ἐν Κῷ τε καὶ Τρίκκῃ. E recentioribus de hoc templo, in quo noſtrum tetraſtichon inſculptum fuiſſe probabile eſt, diſputarunt *Sprengelius* in Hiſtor. Medic. Tom. I. p. 128. *Villoiſon.* in Prolegg. Homer. p. LI. ſqq.

ARISTOTELIS POEMATA.

¶. 177.] *I.* Hunc Hymnum in Hermiam conſcriptum ſervavit *Diogen. Laërt.* Vita Ariſtot. V. p. 272. ubi ex *Phavorini* Παντοδαπῇ Ἱστορίᾳ narrat, *Ariſtotelem* propter hunc ipſum Hymnum a Demophilo impietatis accuſatum eſſe. Non Hymnum, ſed Scolion eſſe, contendit *Athenaeus* L. XV. p. 696. B. ubi inter alia Scolia hoc quoque profert. Idem exſtat ap. *Stobaeum* Flor. Tit. I. p. 2. Gesn. 6. Grot. Poſtea ſaepius repetitum eſt: a *Scaligero* in Poët. I. 44. *Maittaire* in Carm. Miſc. p. 34. *Hurdio* in Comment. ad *Horatii* A. P. p. 166. edit. vernac. Singulari diſſertatione illuſtravit *Koeppen* Hildeſiae 1784. et poſt illum *Cludius* in Bibl. L. et Art. Faſc. III. p. 33. ſqq. Criticis notis noviſſi-

me inſtruxit *Buhle* in *Ariſtotelis* Opp. Tom. I. p. 32. ſqq.— V. 1. 2. qui vulgo junctim leguntur, *Menagius* in duo diviſit, ejusque ſententiam ſecutus eſt *Brunckius*. Vir doctus ap. *Richardum Hurd*, quem *Tyrwhittum* eſſe ſuſpicor, veterem ſcribendi rationem retinuit, *Brunckio* non improbante, qui ejus lectiones expreſſit ad calcem Carm. *Anacreontis* ed. an. 1786. p. 81.:

Ἀρετὰ πολύμοχθε γένει βροτείῳ·

qui verſus eſt anapaeſticus logaoedicus. — V. 3. βίῳ corrigit *Sylburgius*, levi emendatione, quam in textum recipere dignatus eſt *Buhle*, praeclaram dicens. Idem tamen v. 10. χρυσοῦ et v. 11. ὕπνου ſervavit. Recte ſe habet vulgata et Sylburgiana elegantior eſt. *Euripid.* Oreſt. 834. Εὐμενίσι θήραμα δρομάσι. Senſus non eſt, quod putaſſe videtur *Sylburgius*, virtutem omnium rerum, quae in vita expetuntur, pulcherrimam eſſe; ſed βίος pro *hominibus* poſitum eſt, quibus nullum θήραμα virtute praeſtantius. Jam haec ita vides dicta, ut ap. *Eurip.* in Heraclid. 477. γυναικὶ γὰρ σιγή τε καὶ τὸ σωφρονεῖν κάλλιστον, quibus multa ubique ſimilia reperiuntur. βίος de humano genere illuſtrat *Daviſius* ad Max. Tyr. p. 539. et *Reizius* ad Lucian. T. II. p. 710. Latini *vitam* eodem ſenſu dixerunt. Vide *Burmann.* ad Phaedr. praef. ad L. I. p. 4. — V. 5. ζηλωτὸς ἐν Ἑλλ. *Diog.* et *Stob.* quam lectionem, dorica forma in ζαλωτὸς reſtituta, ſervavit Anonymus ap. *Hurdium*, qui proxima ſic conſtituit:

καὶ πόνους τλῆναι μαλεροὺς ἀκάμαντας.

Quo facto bini hi verſus, 5. et 6., ſibi ad amuſſim reſpondent, compoſiti nimirum e ſyzygia trochaica, et dactylico logaoedico, qui ſimplici trochaeo terminatur. *Caſaubonus* ex *Stobaeo* poſt μαλεροὺς inſeruit καὶ, quo verſus peſſumdatur. — V. 8. deſideratur, quid virtus animo injiciat. Omiſſum eſt verbum, quod feliciter ſupplevit Anonymus ap. *Hurdium*, ſcribens:

τοῖον ἐπὶ φρέν' ἔρωτα βάλλεις·

unde verſus exſiſtit decaſyllabus Alcaicus, qualis hic eſt ap. *Hephaeſtionem:* καί τις ἐπ' ἐσχατιαῖσιν οἰκεῖς. Seq. autem verſum idem in hunc modum conſtituit:

καρπὸν φέρεις τ' ἀθάνατον·

qui verſus eſt jambicus dimeter catalecticus, cum dactylo in tertia ſede. Hujus lectionis veſtigia ſunt in *Diogen.* καρπὸν εἰς ἀθάνατον legente, quae ſcriptura vereor ut ſenſum efficiat integrum; certe vehementer languet. Fortaſſe tamen rectius ſcribas, καρπόν τ' ἀθάνατον φέρεις, verſu choriambico. In ἀθάνατον prima producitur, more Homerico. — V. 10. *Diogen.* κρεῖσσον. *Stobaeus* κρείσσονα habet. *Brunckius* recepit lect. *Athenaei* κρέσσω. Utilitatem, quam virtus parit, poëta omnes divitias, nobilitatem et otii ſuavitatem longe ſuperare dicit. Hic locus obverſabatur fortaſſe *Libanio* in Or. V. Tom. I. p. 225. ed. *Reisk.* δοκεῖ δέ μοι παρὰ τοῖς θεοῖς ὕμνος χρυσίου προκεκρίσθαι, εἰ δὴ καὶ ἀνὴρ ἀγαθὸς τήνδε ἂν θεῖτο περὶ τούτοιν τὴν ψῆφον, σεμνότερος τούτῳ μᾶλλον ἢ κείνῳ γιγνόμενος. Sine cauſa idonea *Sylburgius* mendum ſubeſſe putabat vocabulo γονέων, quod de majoribus generisque nobilitate accipiendum eſt. Vide *Gronov.* ad *Herodot.* I. 38. 5. — V. 11. μαλακαυγητοῖο. *Diog. Stob.* μαλακαυγῆ· τοῖο θ'. *Maittaire* μαλακωτάτοιο conjecit. *Brunckianam* lectionem etiam Anonymus minima mutatione ex vulgata ſcriptura elicuit. Idem, quod μαλακοῦ ὕπνου, *mollis ſomni.* Vide Intpp. *Theocriti* Eid. XV. 125. — V. 12. σεῦ θ' ἕνεκεν *Athen.* σοῦ θ' ἕνεκ' ἐκ Δ. *Diog. Stob.* Hercules et Ledae pueri tanquam exempla fortitudinis junguntur ap. *Horat.* II. Ep. I. 5 – 10. et I. Od. XII. 25. *Dicam et Alciden puerosque Ledae.* — V. 14. Expreſſa eſt lectio *Athenaei.* *Qui rebus geſtis tuam vim*, i. e. *te ipſam ſectabantur.* Ferri poſſunt haec. ἀγρεύειν, ut θηρᾷν, crebro ſenſu translato uſurpatur. Vide ad *Meleagr.* XXIV. 6. Sed pro meo quidem ſenſu longe elegantior eſt lectio *Anonymi*, ἔργοις

σὰν ἀγορεύοντες, ex *Diogen.* et *Stobaeo* derivatam, ubi legitur ἔργοις ἀναγορεύοντες. *Rebus fortiter gestis, quantum tu valeas, patefecerunt.* ἀγορεύειν, ut κηρύττειν. Versus autem in hunc modum dispescendi videntur:

ἔργοις σὰν ἀγορεύοντες
δύναμιν· σοῖς δὲ πόθοις Ἀχιλλεύς.

Prior est choriambicus; alter hendecasyllabus Alcaicus sive dactylicus logaoedicus, prima syllaba in δύναμις producta; quo nihil in arsi frequentius. — V. 15. σοῖς δέ. Alii τε. Pro δόμους *Grotius* πύλας habet, in describendo hoc carmine id, quod saepe legerat, Ἀΐδαο πύλας, vulgari lectioni forte substituens. Nam eum prudentem et scientem vulgatam mutasse, non puto. — V. 17. μορφᾶς. Tua pulcritudine illectus Hermias quoque vitam pro nihilo duxit. μορφᾶς pro pulcritudine, ut v. 4. Vid. *Cludius* l. c. p. 37. Paulo durior dictio in verbis ἠελίου χήρωσεν αὐγάς. *solis lumen privavit*, pro ἐστέρησεν ἑαυτὸν τοῦ βίου. Sensum explicat *Athenaeus* l. c. p. 696. σαφῶς ὁμολογοῦντος τοῦ γεγραφότος, τετελευτηκέναι τὸν Ἑρμείαν, δι' ὧν εἴρηκε· σᾶς γὰρ φ. μ. *Maittaire* scribendum putavit χήρευσεν αὐγᾶς. Post μορφᾶς *Stobaeus* καὶ omittit, qui mox ἔντροφον habet. — V. 20. Vulgo τοί γάρ. Nostrum est ex emendatione *Casauboni*, qui sic ap. *Athenaeum* reperit scriptum. Versus fortasse sic distribuendi:

ἔντροφος ἠελίου χήρωσεν
αὐγάς. τοιγὰρ ἀοίδιμος
ἔργοις ἀθάνατόν τε μιν —

Primus est hendecasyllabus Alcaicus, qui in hoc carmine regnat; quare et v. 12. sic scripserim:

σεῦ δ' ἕνεχ' οὐκ Διὸς Ἡρακλέης.

Bini sequentes choriambici. — V. 21. αὐξήσουσι *Diog.* et *Stob.* Hic etiam ἀθάνατοι legit. Alterum est exquisitius. αὐξάνειν pro *celebrare* apud *Pindarum* frequenter obvium. Musae dicuntur Jovem hospitalem celebrare,

quia *Aristoteles* Hermiae hospitalitatis jure conjunctus erat. Hermiae, in quem hic hymnus conscriptus est, meminit *Lucian.* T. II. p. 357. Aristoteles εἰς ὑπερβολὴν θαυμάσας Ἑρμείαν τὸν εὐνοῦχον, τὸν ἐκ τοῦ Ἀταρνέως τύραννον. Eum, quia eunuchus erat, non ferre potuisse, si quis cultellum sive exsectionem commemoraret, narrat *Demetrius* de Elocut. c. 293. p. 114. Servus primum fuerat Eubuli, quem consiliis suis callidissimis ad urbium Atarnae Assique tyrannidem evexit. Post domini obitum ipse imperium in iisdem urbibus exercere Persasque lacessere coepit. Quod cum per aliquod tempus fecisset, a Mentore, Memnonis, Persarum ducis, fratre captus et in Persiam abductus est. Ibi eum regis jussu interemtum esse tradunt. Vide *Diodor. Sicul.* L. XVI. 52. p. 122. ibique *Wesseling. Strabon.* L. XIII. p. 420. De nominis orthographia, alii enim Ἑρμείας, alii Ἑρμίας scribunt, praeter *Wesselingium* l. c. consule *Valck.* ad *Herodot.* L. I. p. 77. 53. Facit huc etiam *Suidas* in Ἀριστοτέλης Tom. I. p. 327. θυγατέρα δὲ (ἔσχε) ἀπὸ Πυθιάδος, τῆς θυγατρὸς Εὐνούχου· ὃς καὶ (l. γε) θλαδίας ὢν αὐτὴν ἔσπειρε (fuit Hermiae soror et filia adoptiva secundum Aristoclem ap. Euseb. in Praep. Eu. XV. 2. p. 793. A.) — — ἔσχε δὲ καὶ υἱὸν Νικόμαχον ἐξ Ἑρπυλλίδος παλλακῆς, ἣν ἠγάγετο μετὰ Πυθιάδα παρ' Ἑρμείου τοῦ εὐνούχου, ὅστις ἦν ἄρχων Ἀταρνέως, (χώρα δὲ αὕτη Τρωάδος) Εὐβούλου δὲ τοῦ Βιθυνοῦ δοῦλος γεγονὼς, ἔλαβε. καὶ αὐτοῦ Ἑρμείου παιδικὰ γενομένου Ἀριστοτέλους. Hermiam pellicem habuisse, sine causa in dubium vocat *Bublius* in Vita Aristot. Tom. I. p. 91. cum vel hodie nihil apud Asiae eunuchos frequentius sit. — Vers. 24. desideratur ap. *Stobaeum.* Pro βεβαίου *Athen.* βεβαίας.

¶. 178.] *II.* Ex *Diogene Laert.* V. p. 272. venit in Append. Anth. p. 525. St. *24. W. In eundem Hermiam scriptum. ἀνδρὸς δολίου. Mentoris, qui Hermiam fraude circumventum cepit. *Polyaen.* Strateg.

L. VI. p. 461. ed. *Casaub.* — In nonnullis Codd. ἀνδρῶν δολίων reperitur.

EPITAPHIA IN HEROAS HOMERICOS.

III. Haec Epigrammata e vetere quodam Codice Bibl. Mediceae primus edidit *Stephanus* ad calcem Anthol. p. 497—502. (p. 5—8. Wech.) cum lemmate: ποῦ ἕκαστος τῶν Ἑλλήνων ἡρώων τέθαπται καὶ τί ἐπιγέγραπται τῷ τάφῳ. Postea *Stephanus* eadem repetivit post *Homeri et Hesiodi certamen* 1573. Jam antea haec disticha *Aristoteli* vindicaverat, eaque separatim ediderat *Guil. Canterus* Basil. 1566. 4. et Antwerp. 1571. 8. Partem ea constituisse operis Aristotelei, quod Peplum inscripserat, apparet ex *Eustathio* ad Il. β. p. 218. ἱστορεῖ δὲ ὁ αὐτὸς Πορφύριος, καὶ ὅτι Ἀριστοτέλης σύγγραμμα πραγματευσάμενος, ὅπερ ἐκλήθη Πέπλος, γενεαλογίας τε ἡγεμόνων ἐξέθετο καὶ νεῶν ἑκάστων ἀριθμὸν, καὶ ἐπιγράμματα εἰς αὐτοὺς, ἃ καὶ ἀναγράφεται ὁ Πορφύριος ἐν τοῖς εἰς τὸν Ὅμηρον, ἁπλᾶ ὄντα καὶ οὐδέν τι παχὺ καὶ φλεγμαῖνον ἔχοντα. δίστιχα δὲ τὰ ὅλα ἐκεῖνα δίχα τοῦ ῥηθέντος εἰς τὸν Αἴαντα. ἴσως γὰρ ὁ ἐπιγραμματοποιὸς ἐφιλοτιμήσατο ἀπεναντίας ἐλθὼν τῷ ποιητῇ ἐπὶ τῷ λαμπρῷ Αἴαντι πολυλογῆσαι, τοὺς δὲ ἄλλους ἧττον σεμνῦναι. *Ausonius Burdigalensis*, qui bonam horum Epigrammatum partem in latinum sermonem convertit, eorum auctorem ignorasse videtur, cum in praefatione scriberet: *Epitaphia — scilicet titulos sepulcrales, heroum, qui bello Trojano interfuerunt. Quae antiqua cum apud philologum quendam reperissem, latino sermone converti.* Πέπλον, qui ἱστορίαν σύμμικτον complexus sit, inter *Aristotelis* opera memorat Biographus Anonymus in *Aristot.* Opp. T. I. p. 66. ed. Bip. et plures, quos vide ap. *Fabricium* in Bibl. Gr. T. III. p. 275. sq. Non philosophi, sed alterius *Aristotelis* foetum esse, contendit *Patricius* in Disc. Perip. Tom. I. p. 18. et 49. praeeunte *Tzetza* ad Hesiod. p. 13. Ἀριστοτέλης γὰρ, ἢ ὁ φιλόσοφος, μᾶλλον

δὲ, οἶμαι, ὁ τοὺς πέπλους συντάξας, ἐν τῇ Ὀρχομενίων πολιτείᾳ. in quibus verbis ſuo more hallucinatus eſt Grammaticus. Conf. *Petit.* ad Leges Att. p. 94. Peplum hoc carmen ſive potius carminum contextum appellatum eſſe ab illo velo, quod in Panathenaicis circumferebatur, cuique praeter ipſius Minervae facinora heroum res geſtae intextae erant, docet *Fabricius* l. c. not. *t.* Cf. *Caſaubon.* in Ariſtoph. Eqq. 564.

1. De *Peneleo*, Boeotiorum duce, vide *Pauſan.* IX. 5. p. 723. *Heyne* ad *Apollodorum* L. III. p. 725. De nominis forma quaedam dedit *Euſtath.* ad Il. β. p. 200. 21.

2. *Aſcalaphus* et *Ialmenus* inter Helenae procos numerantur ap. *Apollodor.* p. 239. Illum in Palaeſtinam translatum ibique ſepultum eſſe, fingebant nonnulli, ſecundum *Euſtath.* ad Il. ο. p. 1009. 32. Cf. *Scaliger.* ad Hieronym. Chron. p. 74. ſq. — *Ialmenum* commemorat *Homer.* Il. β. 512. Οἳ δ' Ἀσπληδόνα ναῖον, ἰδ' Ὀρχομενὸν Μινύειον· Τῶν ἦρχ' Ἀσκάλαφος καὶ Ἰάλμενος, υἷες Ἄρηος.

3. Τὸν Λοκρῶν *Steph.* In Mycono ſepultus eſſe dicitur *Ajax*, quod Gyrae rupes, in quibus periit, pars hujus inſulae fuiſſe dicuntur. Vid. *Euſtath.* ad Od. δ. p. 183. 22.

4. *Elephenor*, dux Abantum, Il. β. 540. Cf. *Schol.* ad Lycophr. 1034. ſqq. Ab Agenore interficitur Il. δ. 463.

5. *Meneſtheus*, dux Athenienſium, Il. β. 552. De forma Πετεῶο vide *Sylburg.* ad Etymol. M. p. 666. 42. et *Heyne* ad Apollodor. p. 725.

6. Ex loco *Euſtathii* ſupra laudato apparet, falli, qui hoc carmen *Aſclepiadae* tribuunt. Vid. Planud. p. 237. St. 344. W. Etiam Vat. Cod. p. 227. Ἀσκληπιάδου. Ex noſtro expreſſum eſt Ep. *Mnaſalcae* XIV. Idem ante oculos habuit *Antip. Sidon.* Ep. LXV. Habemus hic Virtutem, Ajacis ſepulcro aſſidentem; quam divam qua ſpecie exhibuerint, latet. Simulacrum ejus circumferebatur in pompa Dionyſiaca Ptolemaei, narrante *Athenaeo*

L. V.

L. V. p. 201. D. Epigramma noſtrum vertit *Auſonius* Ep. III. p. 191. ed. *Toll.*:

Ajacis tumulo pariter tegor obruta Virtus,
Inlacrymans buſtis funeris ipſa mei:
Incomtas lacerata comas, quod pravus Atrides
Cedere me ſtructis compulit inſidiis.
Jam dabo purpureum claro de ſanguine florem,
Teſtantem gemitu crimina judicii.

V. 3. εἰ παρ' Ἀ. Cod. Vat. *Tzetza*, qui hoc tetraſtichon excitat ad Poſthomerica v. 489. legit: θυμὸν ἄχει μεγάλῳ βεβαρημένα, ὡς παρ' Ἀ. *Quintus Sm.* IX. 455. ὡς ἄρ' ὑπ' ἀτλήτῳ βεβαρημένον ἄλγεϊ φῶτα. *Stephan.* in Cod. Med. etiam ὡς παρ' Ἀ. reperit. — Ἀπάτα *Pierſon.* ad Moerin p. 65. pro *Voluptate* accipit, collato Epigr. *Mnaſalcae* XIV. Verum hujus carminis diverſa eſt ratio. *Doloſus* Ulyſſes fortem vicerat Ajacem non robore et ſtrenuitate, ſed oratione ad fallendos animos apte compoſita, et fraude, quippe qui judices corruperat. *Pindar.* Nem. VII. 44. — Pro ἐμοῦ κέκριται Cod. Vat. ἐμεῦ δύναται. Idem *Brunck.* invenit in optimo Planud. Codice.

¶. 179.] 7. Teucer in inſula Cypro, ubi urbem Salamina condiderat, obiit. Vide *Schol. Pindari* Nem. IV. 77.

8. Διομήδην. *Steph.* Diomedes ſepultus in Diomedeis inſulis. Cf. *Scholia* ad *Lycophr.* 601. *Strabo* VI. p. 284. — *Auſonius* Ep. VI. p. 193.:

Conditur hic, genitore bono melior Diomedes,
Crimen ob uxoris pulſus dotalibus agris,
Argyripam, claroſque viris qui condidit Arpos:
Clarior urbe nova, patriae quam ſede vetuſta.

In *Schol. Tzetzae* ad Homer. 113. verſu primo legitur: τὸν πάντεσσι κράτιστον ἐ. Δ. — In Cod. Anthologiae Conſtantini Laſcaris, ſecundum Iriarten, habetur: τὸν πάντων κράτιστον ἐπιχθονίων Διομήδην Ἧ. l. κ. ν. ὁμωνυμένη.

9. Sthenelus et Euryalus junguntur ap. *Homerum* Il. β. 564. 5. Vide notas ad *Apollodor.* I. p. 168. In hunc eſt Ep. *Auſonii* X. p. 197.

10. *Auſon.* Ep. I. p. 190.

12. Menelaus in beatorum ſedes traductus eſt, ſecundum *Homer.* Od. δ. 561. ſqq. Cf. *Heyne* in Opuſc. Academ. T. I. p. 395. ſqq. Valde hoc diſtichon amplificavit *Auſon.* Ep. II. p. 191.

13. 14. Prius imitatus eſt *Auſon.* Ep. VIII. p. 195. Ad alterum haec notavit *Brunckius:* „Neſtor, Nelei „filius et Chloridis inter ἡμιθέους, οὓς ἐκ θείου καὶ ἀνθρωπίνου „σώματος φῦναι λέγουσι, cenſeri non poteſt. Praeferenda „igitur lectio, quam ſervavit *Euſtathius* p. 296. φέρτατον „ἡμερίων. Ad haec enim duo in Neſtorem Epigrammata „reſpicit, quae memoriae lapſu pro uno habet: δηλοῖ δὲ „τὴν τοῦ γέροντος ἀρετὴν, καὶ τὸ εἰς αὐτὸν παλαιὸν ἐπίγραμμα, „ὅπερ καὶ φέρτατον ἡμερίων λέγει αὐτὸν, καὶ βαθύνουν, καὶ „ψυχὴν ἐν σώματι θείαν ἔχοντα, καὶ ἄνδρα ἀγαθόν.“

15. Antilochus, patri in pugna cum Memnone auxilium ferens, occubuiſſe dicitur ap. *Pindar.* Pyth. VI. 28. ſqq. Sed diverſa fuit ap. veteres de Antilochi morte traditio. Vide notata ad *Tzetzae* Poſthom. 261. p. 121.

¶. 180.] 16. De *Agapenore* vid. Il. β. 609. *Heyne* ad *Apollodor.* III. p. 724.

17. *Amphimachum* et *Dioren* inter Graecorum duces recenſet *Homer.* Il. β. 620. 622. Ille interfectus eſt ab Hectore Il. ν. 185. Hic a Piro Il. δ. 517.

18. *Thalpius* et *Polyxenus* Eleorum duces. Il. β. 620. 623.

19. *Meges* fil. Phylei, qui Δουλιχίονδ᾽ ἀπενάσσατο πατρὶ χολωθεὶς, Il. β. 629. Pictus erat in Polygnoti tabula, *Pauſan.* X. 25. p. 860. Eum in undis periiſſe, ſi quis praeterea tradidit, ignoro. — Φυλέος, quae *Stephani* lectio eſt, *Canterus* ſine cauſa idonea in Φυλέως mutavit, quo verſus peſſumdatur.

20. Ulysses a filio Telegono interfectus, in insulam Aeaeam, quam νῆσον τῆς Τυῤῥηνίας vocat *Schol.* in Odyss. ι. 32. deportatus ibique sepultus est, secundum *Hyginum* Fab. CXXVII. aliosque, quos laudat *Munkerus.* — Nec hoc nec seq. distichon, sed aliud, quod periit, ante oculos habuit *Auson.* Ep. VIII. 22. *Steph.* Εὐαίμονος habet. Sed Ἀνδραίμονος scribendum erat ex Il. β. 638. De Andraemone multa disputat *Verbeyk* ad *Anton. Liber.* c. XXXII. p. 214. sq. — Locutionem κόνις κατέχει, quae recurrit Ep. 35. et de qua dubitabat *Muratori* Anecd. Gr. p. 33. confirmat *Burmann.* in Misc. Obss. Vol. I. 1. p. 14. sq.

23. Habet *Diodor. Sic.* Tom. I. p. 395. ubi Idomeneum et Merionen a Cretensibus ut heroas coli et in belli discriminibus invocari narrat. Ex apogr. Lips. protulit *Leich.* in Carm. Sep. p. 4. Vat. Cod. p. 253. cum *Diodoro* conspirat in ὅρα (cf. Ep. 10. et 34.) et ἐγώ τοι pro τοῦ. Vulgatam tuetur *Brunckius.* τοῦ positum pro αὐτοῦ seu τούτου, ut Ep. 9. — Male *Leichius* ὄμβλον. *Molus*, Deucalionis filius, Idomenei frater. Vid. *Apollodor.* III. 3. p. 181. ubi Μῶλος scribitur. Sed vide *Heyn.* p. 543.

24. Tlepolemus, dux Rhodiorum; de quo praeclarus est locus *Homeri* Il. β. 655. Interficitur a Sarpedone Il. ε. 655. sqq. Qua auctoritate Rhodi sepultus esse dicatur, ignoro.

¶. 181.] 25. Obscurum nomen Deïpyli, quem Ὀρμένιον vocat *Aristoteles*, sive ab Ormeno, Amyntoris patre, oriundum, sive ex urbe Ormenio, ab Ormeno condita. Vide *Wesseling.* ad *Diodor. Sic.* IV. 37. Erat etiam Ormenus Trojanus Il. μ. 183.

26. De Nireo Il. β. 674.

27. *Phidippus* et *Antiphus* junguntur ap. *Homer.* Il. β. 676.

28. Achillem plurimi in Sigeo promontorio sepultum tradunt. Alii aliter. Vide not. in *Tzetzae* Posthom. 465. p. 140. — Vitiosus est pentameter. Fortasse verbum Προποντὶς ex glossemate irrepsit.

29. Musas ad Achillis tumulum sudisse carmina indicat *Homer*. Od. ω. 60. sq. *Arctinus* ap. *Proclum*: καὶ Θέτις ἀφικομένη σὺν Μούσαις καὶ ταῖς ἀδελφαῖς θρηνεῖ τὸν παῖδα. Cf. *Quint*. L. III. 592. sqq.

30. Patroclus simul cum Achille conditus, secundum *Homer*. Od. ω. 73. Vide ad *Tzetzam* l. c. 421. p. 135.

31. Novi Podarcen Iphicli fil. ex *Schol. Homer*. Od. λ. 289. quem fratrem Protesilai fuisse et quadraginta naves Trojam duxisse narrat *Homer*. Il. β. 704. Ille, de quo hic agitur, fortasse fuit filius ejus *Actoris*, quem commemorat *Pausan*. VIII. p. 629. Sed hujus filios Eurytum et Cteatum vocant veteres. Vide *Heyne* ad *Apollodor*. II. 7. 2. p. 450. et eundem de diversis Actoribus L. III. p. 787.

33. *Eumelus* ap. *Homer*. Il. β. 714.

¶. 182.] 34. Monimentum et sacellum Machaonis Gereniae in Peloponneso vidit *Pausan*. III. 26. p. 278. Podalirium in deorum numerum relatum esse, probabile est, cum Aesculapii filius fuerit. An veterum aliquis hoc diserte tradiderit, ignoro.

35. Hic non Ὀρχομένῳ scripsit *Aristoteles*, sed Ὀρμενίῳ, ut apparet ex *Homer*. Il. β. 734. Cf. *Eustath*. p. 251. Harum urbium nomina passim permutata sunt.

36. De *Polypoete* et *Leonteo* vid. Il. β. 740. et 745. Eos in Media sepultos esse, ex Νόστοις procul dubio habuit noster, ut plura alia.

37. Guneus ap. *Homer*. Il. β. 748. Eum in Libyam delatum esse, tradit *Lycophron* 902. ubi vide *Schol.*

Secundum alios in undis periit, quos *Ariſtoteles* ſequitur. Hoc Epigr. expreſſit *Auſonius* in priore diſticho Epigr. XI.:

Gunea pontus habet, tumulus ſine corpore nomen.
Fama homines inter, coelum animus repetit.

38. „Diſtichon hoc reſpexiſſe videtur *Euſtathius* „p. 17. ubi, poſtquam diverſas nominis Ἥρως etymo„logias protulit, poſtremam hanc addit: οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ „ἀέρος, ὡς δηλοῦται ἔν τινι τῶν παρὰ Πορφυρίῳ ἐπιγραμμάτων, „ἐν ᾧ κεῖται τό· σῆμα μὲν ἐν πόντῳ κεῖται· πνεῦμα δ' ἀὴρ „ὅδ' ἔχει. Unde ſcribendum videtur:

„Σῶμα μὲν ἐν πόντῳ Προθόου Τενθρηδόνος υἱοῦ
„κεῖται ἀνοίκτιστον· πνεῦμα δ' ἀὴρ ἐπέχει.

„Notanda vox ἀνοίκτιστον, qua carent Lexica.“ *Brunck.* Prothoum quoque in Libyam perveniſſe, narrat *Lycophr.* 902. *Apollodorus* autem, eum ad Caphercam rupem naufragium feciſſe, et Magnetes, qui cum eo eſſent, in Cretam delatos eſſe. Vide Fragm. p. 1038.

40. Automedon, Achillis auriga, in agro Trojano ſepultus. Vixit tamen adhuc in Trojae excidio. *Virgil.* Aen. II. 477.

41. Hectoris cineres, ſecundum oraculi monitum, in Boeotiam delatos, ibique ad aquam, quae Oedipodia vocatur, conditos narrat *Pauſan.* IX. 18. p. 746. Cf. *Tzetzam* ad Lycophr. 1194. Utrumque locum laudat *Brunckius.*

42. Pyraichmes, dux Paeonum in Trojanorum exercitu. Il. β. 848. Interfectus eſt a Patroclo in pugna ad naves. Il. π. 287.

¶. 183.] „Quae ſequuntur, aliorum heroum epi„taphia ex Ariſtotelis peplo non ſunt, ſed quia ejusdem „ſunt generis, prioribus ea librarius addidit. Inter „ἀδέσποτα melius repoſita fuiſſent. Sed facile credide„rim, ex *Ariſtotelis* peplo deſumtum eſſe illud, quod „inter ἀδέσποτα exſtat DCXXII.“ *Brunck.*

43. Interpretatio hujus diſtichi petenda ex *Homer.* Il. ε. 640. Hercules

— *δεῦρ' ἐλθὼν ἕνεχ' ἵππων Λαομέδοντος,*
ἓξ οἴης σὺν νηυσὶ καὶ ἀνδράσι παυροτέροισιν,
Ἰλίου ἐξαλάπαξε πόλιν, χήρωσε δ' ἀγυιάς.

Apollodor. II. 6. p. 148.

46. Orpheum a mulieribus discerptum ejusque caput, fluctibus traditum, in Lesbum delatum eſſe, poëtarum fert traditio. *Muſas ejus collecta membra ſepulturae mandaſſe*, narrat *Hygin.* in Poët. Aſtron. VII. p. 372. ex *Aeſchylo*, ut apparet ex *Eratoſth.* Cataſt. XXIV.

48. In Atalantam, Iaſi filiam, quae apri venationi interſuit. Vide *Heyn.* ad *Apollodor.* I. 8. p. 119.

THEOCRITI CHII
EPIGRAMMA.

¶. 184.] Prins diſtichon habetur ap. *Diogen Laërt.* V. p. 274. *ἀπέσκωψε δ' εἰς αὐτὸν* (*Ariſtotelem*) *ἐπίγραμμα καὶ Θεόκριτος ὁ Χῖος, οὑτωσὶ ποιήσας, ὥς φησιν Ἀμβρύων ἐν τῷ περὶ Θεοκρίτου· Ἑρμείου . . .* Ibi pro *μνῆμα* legitur *σῆμα.* Et ſic hoc diſtichon relatum eſt in Append. Anthol. p. 523. St. Integrum exhibetur ap. *Euſebium* in Praep. Euang. XV. 2. p. 793. A. unde alterum diſtichon adjiciendum vidit *Huetius* p. 81. Hinc v. 2. *μνῆμα* editum eſt. De Hermia Eunucho vide ad *Ariſtotelis* Scolion v. 18. p. 177. — *βορβόρου.* *Plutarchus* de Exilio T. II. p. 603. C. *Ἀριστοτέλην δὲ λελοιδόρηκε Θεόκριτος ὁ Χῖος, ὅτι τὴν παρὰ Φιλίππῳ καὶ Ἀλεξάνδρῳ δίαιταν ἀγαπήσας — εἵλετο ναίειν ἀντ' Ἀκαδημίας βορβόρου ἐν προχοαῖς.* Quem locum explicavit *P. Leopardus* Emend. IX. 3. p. 229. Acumen eſt in ambiguitate vocis *βόρβορος*, quae et fluvium Macedoniae ſignificat, ſecundum *Plutarchum* l. c. et coeni

voraginem. ἐν βορβόρῳ κεῖσθαι dicuntur impii, quos *Lactantius* L. VII. 7. in *tenebricosis locis atque in coeni voraginibus poenas luere* dicit; docente *Wyttenbachio* ad *Plut.* de S. N. V. p. 137. ubi noſtri loci non immemor fuit. De animis ignorantiae tenebris immerſis *Plato* de Rep. VII. p. 488. B. ἡ διαλεκτικὴ μέθοδος – τῷ ὄντι ἐν βορβόρῳ τινὶ βαρβαρικῷ τὸ τῆς ψυχῆς ὄμμα κατωρυγμένον ἠρέμα ἕλκει καὶ ἀνάγει ἄνω. — Non omitti debet, primum hujus Epigrammatis verſum ap. *Diogenem* ſic legi:

Ἑρμείου εὐνούχου ἠδ' Εὐβούλου ἅμα δούλου.

PHILISCI EPIGRAMMA.

Vide ſupra p. 168.

CHOERILI EPIGRAMMA.

¶. 185.] *Brunckius* hoc Epigramma edidit, prout legitur ap. *Strabon.* L. XIV. p. 672. Ex Chryſippi commentariis laudat, auctoris nomine omiſſo, *Athen.* L. VIII. p. 336. A. qui idem a *Choerilo* ex chaldaica lingua expreſſum eſſe ait L. XII. p. 529. F. Ex lingua barbarica in graecum ſermonem hos verſus translatos eſſe ὑπό τινος Ἕλληνος, dixit *Diodor. Sic.* II. 23. p. 137. ubi vulgo nihil niſi v. 4. 5. leguntur. Reliquos addidit, v. 6. excepto, *Weſſelingius* ex *Tzetzae* Chil. III. 453. Cum inſigni varietate habentur in *Schol. Ariſtoph.* Av. 1022. Non omittenda eſt parodia *Chryſippi* ap. *Athen.* L. VIII. p. 337. A. qui ſic ſcribendum eſſe pronuntiabat:

Εὖ εἰδὼς, ὅτι θνητὸς ἔφυς, σὸν θυμὸν ἄεξε,
τερπόμενος μύθοισι· φαγόντι σοι οὔτις ὄνησις·
καὶ γὰρ ἐγὼ κακός εἰμι φαγὼν ὡς πλεῖστα καὶ ἡσθείς.
ταῦτ' ἔχω, ὅσσ' ἔμαθον καὶ ἐφρόντισα, καὶ μετὰ τούτων
ἔσθλ' ἔπαθον· τάδε λοιπὰ καὶ ἡδέα πάντα λέλειπται.

In eundem ſenſum poſteriores verſus immutavit *Crates* Fr. V. p. 187. Vide *Stephan.* in Praef. ad poëmatia, quae παρῳδίαι vocantur, ad calcem *Certam. Homeri et Hesiodi.* — Tres poſteriores hujus carminis verſſ. exſtant in Cod. Vat. p. 254. Integrum in Anthol. Planud. p. 217. St. 316. W. — V. 1. τὸν θυμόν. *Athen. Plan.* ἂν θυμὸν *Schol. Ariſt.* qui initio verſus ſcribit εὖ δεδαώς. — τερπόμενος θαλίῃσι. Sunt, qui fere nihil, niſi quod his verbis continetur, Sardanapali tumulo inſcriptum fuiſſe dicant. *Plutarch.* T. II. p. 336. C. ἀποθανόντος αὐτοῦ λιθίνην εἰκόνα κατασκευάσαντες ἐπορχουμένην βαρβαριστὶ, καὶ τοῖς δακτύλοις ὑπὲρ κεφαλῆς οἷον ὑποψοφοῦσαν, ἐπέγραψαν·

Ἔσθιε, πῖνε, ἀφροδισίαζε· τἄλλα δὲ οὐδέν.

Cum quibus cf. *Apollodor.* in Fragm. p. 1081. et ibi *Heynium.* Ex Sardanapali, digitis concrepantis, geſtu explicanda ſunt verba, quae ejus epitaphium conſtituiſſe, narrat *Suidas* T. III. p. 287. Ἐν Νίνῳ ἐπὶ τοῦ μνήματος αὐτοῦ τοῦτ' ἐπιγέγραπται· Σαρδανάπαλος ὁ Ἀνακυνδαράξου παῖς Ἀγχίαλον καὶ Ταρσὸν ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ ἐδείματο· Σὺ δὲ, ὦ ξένε, ἔσθιε καὶ πῖνε καὶ παῖζε· ὡς τά γε ἄλλα τὰ ἀνθρώπεια οὐκ ὄντα τούτου ἄξια. *ne hujus quidem digna exiſtimes.* Hoc epitaphium in mente habuiſſe videtur *Alexis* ap. *Plutarch.* T. II. p. 21. D. E.:

Τρεῖς δ' εἰσὶν αἵγε τὴν δύναμιν κεκτημέναι
τὴν ὡς ἀληθῶς συντελοῦσαν τῷ βίῳ·
τὸ πιεῖν, τὸ φαγεῖν, τὸ τῆς Ἀφροδίτης τυγχάνειν.
τὰ δ' ἄλλα προςθήκας ἅπαντα χρὴ καλεῖν.

Talia ad ſervum Admeti erudiendum expromit Hercules ap. *Eurip.* in Alceſt. 790. ſqq. — V. 2. θανόντι σοι. *Athen. Planud.* Cod. *Diodor.* — V. 3. σποδός εἰμι. Haec obverſabantur *Phoenici Colophonio* in Jambis ap. *Athen.* L. XII. p. 530. F. ubi Ninus loquitur:

Νῦν δ' οὐκέτ' οὐδέν· ἀλλὰ γῆ πεποίημαι·
χ' ὠκόσσ' ἐράσθην * * *

ἔχω δ', ὁκόσσον ἔδαισα, χὠκόσσ' ᾔεισα· — —
σποδὸς δὲ πολλὴ χὠ μιτρηφόρος κεῖμαι.

Pro βασιλεύσας *Schol. Arist.* βασιλεύων legit. — V. 4. τόσσ' ἔχω. *Planud.* Vat. Cod. *Dio Chrysost.* qui hunc vers. cum seq. laudat in Or. IV. p. 81. *Plutarch.* T. II. p. 330. F. τοῖς Σαρδαναπάλου μνημείοις ἐπιγέγραπται· τόσσ' ἔχω, ὅσσ' ἔφαγον καὶ ἐφύβρισα. — Pro novissimo hoc verbo Vat. Cod. τε καὶ ἔπιον. Reliqui omnes, ut *Strabo.* — Pro ἔρωτος *Dio Chr.* et *Schol. Arist.* ἐρώτων habet. — V. 5. τέρπν' ἐδάην. Vat. Cod. Plan. quod originem duxit ex *Cratetis* parodia:

ταῦτ' ἔχω, ὅσσ' ἔμαθον, καὶ ἐφρόντισα καὶ μετὰ Μουσῶν
σέμν' ἐδάην·

unde in Vat. Cod. etiam venit: τὰ δὲ πολλὰ καὶ ὄλβια τάφος ἔμαρψε. In marg. tamen πάντα λέλειπται. fere ut ap. *Dionem Chr.* τὰ δὲ λοιπὰ καὶ ὄλβια πάντα λέλειπται. *Athenaeus:* τὰ δὲ πολλὰ κ. ὄ. π. λέλυνται. — κεῖνα legit *Strabo*, *Schol. Arist.* *Diodor.* Hos versiculos in latinum sermonem transtulit *Cicero* in Tuscul. Quaest. V. 35.:

Haec habeo, quae edi, quaeque exsaturata libido
Hausit: at illa jacent multa et praeclara relicta.

Eosdem respexit de Finibus II. 32. *Corporis autem voluptas si etiam praeterita delectat, non intelligo, cur Aristoteles Sardanapali Epigramma tantopere derideat, in quo ille rex Assyriae glorietur, se omnes secum libidinum voluptates abstulisse.* — Ceterum *Clemens Alexandr.* Strom. II. p. 491. hos versus sic profert, ut v. 3. post vers. 5. ponat; idque secutus est *Theodoret.* de Curat. Gr. Aff. L. XII. quem *Potterus* laudat. — Vers. 6. desideratur ap. *Diodor.* Apud *Athen.* legitur: ἥδε σοφὴ βιότοιο παραίνεσις· οὐδέποτ' αὐτῆς λήσομαι, ἐκτήσθω δ' ὁ θέλων τὸν ἀπείρονα χρόνον. In *Schol. Arist.* autem et ap. *Eudociam* p. 372. παραίνεσις οὐδέποτ' ἐσθλή κεκτήσθω δ' ὁ θέλων σοφίης τὸν ἀπείρονα πλοῦτον. — Sensum totius Epigrammatis com-

plexus eſt auctor diſtichi in Anth. Lat. III. 146. p. 594. quod *Epicuro* inepte tribuitur:

Cum te mortalem noris, praeſentibus exple
Deliciis animum; poſt mortem nulla voluptas.

AGIDIS EPIGRAMMA.

Vat. Cod. p. 167. Planud. p. 436. St. 569. W. Meidon, venator et auceps, Phoebo artis ſuae inſtrumenta dedicat. In Planud. viri nomen Μύδων ſcribitur. — *ἔργων ἐξ ὀλίγων. ex parvo lucro.* ἔργον de foenore paſſim occurrit. Vid. *Graev.* Lectt. Heſiod. p. 9. et ἐνεργάζεσθαι de quaeſtu, ſaepe inhoneſto, ut docuit *Valcken.* ad *Herodot.* I. p 48. 43. Color, ut ap. *Leonidam Tar.* Ep. VIII. ἐξ ὀλίγων ὀλίγην μοῖραν ἀπαρχόμεθα.

CRATETIS FRAGMENTA.

¶. 186.] *I.* Sine auctoris nomine exſtat in Planud. p. 38. St. 56. W. et ap. *Stob.* Tit. LXI. p. 391. 6. Gesn. 259. Grot. *Crateti* aſſerit Cod. Vat. p. 442. et *Diogen. Laërt.* VI. p. 356. ubi legitur:

ἔρωτα παύει λιμός· εἰ δὲ μή, χρόνος.
ἐὰν δὲ τούτοισι μὴ δύνῃ χρῆσθαι βρόχος.

Et ſic fere *Suidas* in Κράτης Tom. II. p. 473. qui ſecundum verſum etiam corruptius legit:

εἰ δὲ μὴ τοῦτο δύναται βρόχος.

Menagius comparat *Juliani* Orat. VI. p. 198. D. οἱ Διογένους νόμοι καὶ Κράτητος ὑπὲρ τούτων οὐκ ἀτιμαστέοι· ἔρωτα λύει λιμός, ἂν δὲ τούτῳ χρῆσθαι μὴ δύνασαι, βρόχος. quae favent lectioni ap. *Diogenem.* Quid *Clemens* legerit *Alexan-*

drinus, non apparet. Ejus verba haec ſunt in Strom. II. p. 493. 4. οὗτος ἐν ἄλλοις εὐθυρρημόνως γράφει· τῆς εἰς τὰ ἀφροδίσια ἀκατασχέτου ὁρμῆς κατάπλασμα εἶναι λιμὸν, εἰ δὲ μὴ, βρόχον. Quae repetens *Theodoretus* Therap. p. 671. κατάπαυμα ſcribit. — Quod autem dicit, famem amoris eſſe remedium, hinc fortaſſe repetivit *Marc. Argent.* Ep. XV. πένης ὢν οὐκέτ' ἐρᾷς· λιμὸς φάρμακον οἷον ἔχει. Vide notas ad *Callim.* Ep. XIV. 5. *Plutarch.* ap. *Stob.* XCIII. p. 513. 31. οὐδέποτε λιμὸς ἐγέννησε μοιχείαν. Nam ἐν πλησμονῇ Κύπρις· ἐν δὲ τοῖς κακῶς πράσσουσιν οὐκ ἔνεστιν Ἀφροδίτη βροτοῖς, ſecundum *Euripidem* et *Antiphanem* ap. *Athen.* L. I. p. 28. F. Conf. *Liban.* Orat. XIX. p. 509. A. et quae collegit *Wetſten.* ad N. T. II. p. 290. *Ovidius* Remed. Amor. 749.:

Non habet unde ſuum paupertas paſcat amorem:
Non tamen hoc tanti eſt, pauper ut eſſe velis.

II. Servavit hos verſus de vita Cynica *Diogen. Laërt.* VI. p. 354. unde eosdem protulit et paſſim illuſtravit *P. Leopardus* Em. XVIII. 2. Primum et ſecundum *Stephanus* in Praef. in poëm. quae παρῳδίαι vocantur p. 82. ex *Homero* ductos notavit, Odyſſ. τ. 172. Κρήτη τις γαῖ' ἐστὶ, μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ Καλὴ καὶ πίειρα, περίῤῥυτος. quod nec *Appulejum* fugit in Apologia p. 439. ed. Pariſ. Verſ. 1. laudat *Demetrius* περὶ Ἑρμην. c. 259. p. 101. ubi pro πόλις ἐ. legit γαῖ' ἐστὶ, ut ap. *Homerum* eſt. Ad totum hunc locum reſpexit *Clemens Alex.* Paedag. L. II. 10. p. 226. 10. πόῤῥωθεν οὖν ἀπειρύκειν χρὴ τὴν πολλὴν τῶν ἐπιβούλων κακουργίαν· οὐ γὰρ εἰς τὴν Κράτητος πήραν μόνην, ἀλλ' οὐδὲ εἰς τὴν ἡμετέραν πόλιν εἰσπλεῖ, οὐ μωρὸς παράσιτος, οὐδὲ λίχνος πόρνος, πυγῇ ἀγαλλόμενος, οὐ δολερὰ πόρνη, ἀλλ' οὐδὲ ἄλλο τι τοιοῦτον ἡδονῆς θηρίον. — Pera hoc loco accipienda de vita cynica, quae in media rerum vanitate medioque faſtu unum perfugium eſſe dicitur. Hanc vero vitam nemo ſtultus nec cinaedus profiteri am-

plectique audet; ut adeo ibi ab ejusmodi hominum consortio remotissimus vivas. — Ap. *Diogen.* περίῤῥυτος legitur; quod *Stephanus* emendavit probante *Casaubono.* Vitae cynicae sordes, ῥύπος, passim memorantur. *Antip. Sidon.* Ep. LXI. de Cynico, secta, quam profitebatur, indigno, αἰάζει — τὸ χύδην ῥυπόεντι πίνῳ πεπαλαγμένον ἔσθος Διπλάδιον. Cf. *Leonid. Tar.* Ep. X. 3. Apud *Petronium* c. XIV. fortasse olim lectum fuit:

Ipsi qui Cynico traducunt tempora coeno,

ubi vulgo *coena* habetur; quamquam nec hoc penitus rejiciendum videtur. — In verbis ἐπαγαλλόμενος πυγῇσιν respicere videtur Homerica in Il. β. 462. ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσι. — V. 6. ἐπὶ τούτοις et in fine περὶ κέρματος, οὐ περὶ δόξης, contra auctoris mentem *Diogen.* Emendatior lectio debetur *Meibomio.* De ejusmodi bonis, ait, qualia vita Cynicorum praestat, homines inter se digladiari non solent, sed de nummis et gloria. Diogenes ad Cratetem ap. *Lucian.* Dial. Mort. XI. οὔτε πώποτε εὐξάμην Ἀντισθένην ἀποθανεῖν, ὡς κληρονομήσαιμι τῆς βακτηρίας αὐτοῦ — οὔτε, οἶμαι, σὺ, ὦ Κράτης, ἐπεθύμεις κληρονομεῖν ἐμοῦ τὰ κτήματα, καὶ τὸν πίθον καὶ τὴν πήραν χοίνικας δύο θερμῶν ἔχοντας.

III. Etiam hoc servavit *Diogen. Laërt.* L. VI. p. 355. Ut hic *Crates* a divitibus magnos sumtus fieri ait in res viles et turpes, in utiles aut nullos aut minimos, sic *Juvenalis* in regum aedibus omnia pluris fieri docet, quam honestarum artium praeceptores, Sat. VII. 184. *Quanticunque domus, veniet, qui fercula docte Componat; veniet, qui pulmentaria condit. Hos inter sumtus sestertia Quintiliano Ut multum duo sufficient; res nulla minoris Constabit patri, quam filius.* *Cratetis* versus *Brunckius* edidit ex emendatione *Mureti* in Var. Lect. IX. 20. p. 223. ante quem τάλαντα δέκα legebatur. πόρνῃ est ex emend. *Stephani*, pro πόρνη. — Usum verbi τιθέναι, quo

in rationes referre significat, illustrat *T. Hemsterh.* ad *Lucian.* T. II. p. 412. ed. Bip. nostri loci non immemor. — καπνὸν *Menagius*, si per metrum fieri posset, in χαλκὸν mutari vellet. Male. καπνὸς de vanis promissis et jactationibus, ut Latinorum *fumus*. Vide *Erasmum* in Prov. *Fumum vendere*, Chil. I. 3. 41.

IV. Bis exstat in membranis, in primis foliis post titulum, et p. 504. Planud. p. 15. St. 26. W. Ex Hymno in Frugalitatem desumtum esse, discimus ex *Juliani* Orat. VI. p. 199. qui v. 1. δέσποινα, σοφῶν ἀνδρῶν ἀ. legit. ἀγάπημα, nostro quoque loco allato, illustrat *Toup.* in Cur. nov. p. 267. — Εὐτέλεια. *Julian.* Pro ἔκγονε *Julian.* et Cod. Vat. ἔγγονε. Ad nostrum respexit *Axionicus* in Phileuripide ap. *Athen.* VIII. p. 342. A. apud quem ingens piscis — σῖτον ὀψοφάγων καὶ λίχνων ἀνδρῶν. — V. 3. Cod. Vat. utroque loco τιμόωσιν. male.

V. Cod. Vat. p. 254. Ad Epigramma *Choerili* p. 185. laudavimus parodiam *Chrysippo* ab *Athenaeo* tributam, in qua hoc ipsum distichon occurrit, hac una diversitate, quod ibi μετὰ τούτων Ἐσθλ' ἔπαθον legitur. *Crateti* diserte tribuit *Plutarch.* T. II. p. 546. A. et *Diogenes Laërt.* VI. p. 356. Apud utrumque recte legitur, μετὰ Μουσῶν σέμν' ἐδάην. Hos versus ante oculos habuit *Callimach.* Fr. CVI. p. 479. ed. *Ern.* ap. *Stob.* LXXIX. p. 467. Gesn. 343. Grot.:

Καὶ γὰρ ἐγὼ τὰ μὲν, ὅσσα καρήατι τῆμος ἔδωκα,
ξάνθε, σὺν εὐόδμοις ἁβρὰ λίπη στεφάνοις,
ἄπνοα πάντ' ἐγένοντο παραχρῆμ', ὅσσα τ' ὀδόντων
ἐνδόθι, νειαίρην τ' εἰς ἀχάριστον ἔδυ,
καὶ τῶν οὐδὲν ἔμεινεν ἐς αὔριον· ὅσσα δ' ἀκουαῖς
εἰςεθέμην, ἔτι μοι μοῦνα πάρεστι τάδε.

Colorem hinc duxit etiam auctor Ep. inter ἀδέσπ. DCLXXXVII. p. 298. — In Vat. Cod. pro τῦφος legitur τάφος. Cf. Epigr. *Choerili* v. 5. τῦφος hoc loco id, quod καπνός. Vide *Gataker.* ad M. Anton. II. 17. p. 58.

¶. 187.] *VI.* Ex *Cratetis* *μουσικοῖς παιγνίοις* hos versus profert *Julianus* in Orat. VI. p. 199. D. et VII. p. 213. B. C. Horum versuum auctorem cum Cratete, longe antiquiore, quem Olympi discipulum fuisse tradunt, confudit *Meursius* in Bibl. Gr. p. 1329. Est autem totus hic locus parodia Elegiae *Solonis* ap. *Stobaeum* Tit. IX. p. 61. Grot.:

Μνημοσύνης καὶ Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἀγλαὰ τέκνα,
  Μοῦσαι Πιερίδες, κλῦτέ μοι εὐχομένῳ·
ὄλβον μοι πρὸς θεῶν μακάρων δότε, καὶ πρὸς ἁπάντων
  ἀνθρώπων αἰεὶ δόξαν ἔχειν ἀγαθήν·
εἶναι δὲ γλυκὺν ὧδε φίλοις, ἐχθροῖσι δὲ πικρόν·
  τοῖσι μὲν αἰδοῖον, τοῖσι δὲ δεινὸν ἰδεῖν.
χρήματα δ' ἱμείρω μὲν ἔχειν, ἀδίκως δὲ πεπᾶσθαι
  οὐκ ἐθέλω· πάντως ὕστερον ἦλθε Δίκη.
πλοῦτον δ' ὃν μὲν δῶσι θεοὶ, παραγίγνεται ἀνδρὶ
  ἔμπεδος ἐκ νεάτου πυθμένος εἰς κορυφήν.

V. 3. χ. ἀεὶ συνεχῶς δ. *Jul.* loc. pr. ἐμῇ συνεχῆ. loco sec. ubi in fine legitur: καὶ δότε χωρὶς Δουλοσύνης ἢ δὴ λ. ἐ. β. χόρτος de animalium pastu ad humanum victum, viliorem tamen plerumque, transfertur. Vide *Athen.* L. III. p. 99. F. et *Casaubon.* c. XXI. Interpp. *Pollucis* VI. 43. p. 587. — Intemperantia δουλοσύνης, ut *omnis turpitudinis, mater*, secundum *Linum* ap. *Stobaeum* p. 37. Grot. Cf. *Valcken.* in Diatr. p. 282. Crates autem praecipue ad parasitorum servitudinem respicit. Huc etiam referenda verba versus 5. μὴ γλυκερὸν τίθετε, quod parasitis et assentatoribus proprium. — V. 6. κανθάρου σῖτον. sive ὄλβον, ut loc. sec. habetur. Divitias inutiles, quibus, qui eas congessit, indormit, nesciens scilicet — *quo valeat nummus; quem praebeat usum.* Ejusmodi divitias μυρμάκων πλοῦτον vocat *Theocrit.* Eid. XVII. 106. *Plutarchus* de Cup. Divit. T. II. p. 525. D. σὺ δὲ τοσαῦτα πράγματα συνέχεις, καὶ ταράττεις καὶ στροβεῖς σεαυτὸν, κοχλίου βίον ζῶν.

Democritus ap. *Stob.* Tit. XVI. p. 154. 19. εἰ φειδωλοὶ τὸν τῆς μελίσσης οἶτον (sic recte margo: vulgo σῖτον) ἔχουσιν, ἐργαζόμενοι, ὡς ἀεὶ βιωσόμενοι. οἶτος esse videtur vita aerumnae et querelarum plena. Cf. *Callimach.* Hymn. in Pall. 94. ibique *Spanhem.* p. 689. et *Ruhnken.* Epist. crit. II. p. 167. — V. 8. πλοῦτον ἀσινῆ. *Julian.* loco sec. — V. 11. οὐ δαπάναις. *Horat.* III. Carm. XXIII. 17. *immunis aram si tetigit manus Non sumtuosa blandior hostia, Mollivit aversos Penates Farre pio et saliente mica.*

VII. *Diogen. Laërt.* VI. p. 356. Fugit *Brunckium*, haec integriora legi ap. *Teletem* in Stob. Flor. XCV. p. 524. 47. εἰ δὲ πάντων τις τῶν τοιούτων ὑπεράνω γένοιτο, ἐν πολλῇ ἂν εἴη ἀδείᾳ καὶ ἀσπανιστείᾳ· οὐκ ἀηδῶς γὰρ Κράτης·

Οὐκ οἶσθα, (φησὶ) πήρα δύναμιν ἡλίκην ἔχει
θέρμων τε χοῖνιξ καὶ τὸ μηδενὸς μέλειν.

τῷ ὄντι γὰρ μεγάλον καὶ ἀξιόλογον καὶ μετὰ πήρας καὶ θέρμων καὶ λαχάνων καὶ ὕδατος μηδενὸς φροντίζειν. Sic hos senarios, ut ex *Aristotele* petitos, profert *Salmas.* ad Solin. p. 326. quem magni viri errorem repetivit *Gonsal. de Salas* ad Petron. c. 14. notatus propterea a *T. Hemsterh.* ad *Lucian.* T. II. p. 518. ed. Bip. qui tamen erroris fontem ignorabat.

VIII. Ex *Diog. Laërt.* VI. p. 359. Vulgo legitur βαίνεις εἰς Ἀ. δ. κυφὸς ὥρην διὰ γῆρας. Nostrum est ex emendatione *Casauboni*, cujus etiam alia conjectura prostat, βαίνεις τ' εἰς ἀίδαο, ἰὼν κυφὸς διὰ γῆρας, priori non anteferenda. *Homerus* Od. β. 16. ὃς δὴ γήραϊ κυφὸς ἔην καὶ μυρία ᾔδη. Ipse autem Crates annorum pondere gravatus κυφὸς erat. *Appulej.* Florid. XIII. p. 788. ed. Paris. *Cumque interscapilium Crates retexisset, quod erat auctum gibbere.* Philosophos Strepsiades τοὺς σφόδρ' ἐγκεκυφότας vocat ap. *Aristoph.* in Nub. 191. De sene *Phanias* Ep. IV. Tom. II. p. 53. — ἐπεὶ τάχ' οἱ ἁ πολυκαμπὴς Ἰξὺς κ' εἰς Ἀΐδαν ᾤχετο κυφαλέα. quae ex *Cratetis* loco expressa videntur.

¶. 188.] *IX.* Ex *Diog. Laërt.* VI. p. 359. ubi vulgatam lectionem — τὴν ἀδοξίαν καὶ τὴν πενίαν δ' αὖ ἀνάλωτον τῇ τύχῃ — *Casaubonus* sic, ut ap. *Brunckium* legitur, emendavit. Consule de hoc loco *Perizonium* ad Aelian. V. H. III. 6.

X. *Diogen. Laërt.* VI. p. 360. καὶ θυγατέρα ἐξέδωκε μαθηταῖς αὐτοῦ, κείνοις, ὡς αὐτὸς ἔφη, ἐπὶ πείρᾳ δοὺς τριάκονθ' ἡμέρας. *Grotius*, qui totum hunc locum ex *Menandro* desumtum putavit, cujus senarii praecedunt, *Diogenis* verba in senarios cogere conatus est: καὶ θυγατέρ' ἐξέδωκε κεῖνος, ὡς ἔφη Αὐτὸς, ἐπὶ πείρᾳ δ. τρ. ἡ. Nostrum debetur *Toupio*, qui, cum verba μαθηταῖς αὐτοῦ a cod. regio abesse videret, praeclare κείνοις in κυνὶ mutavit, in Em. in Suid. Tom. I. p. 199.

Ejusdem *Cratetis* fragmenta laudat *Clemens Alexandrinus* Strom. L. II. p. 492. 30. ὅτε Θηβαῖος Κράτης·

> Τῶν δὲ, φησὶ, κράτει, ψυχῆς ἤθει ἀγαλλομένη·
> οὔθ' ὑπὸ χρυσίων δουλουμένη, οὔθ' ὑπ' ἐρώτων
> τηξιπόθων· οὐδ' ἔτι συνέμποροί εἰσι φίλυβρι.

καὶ τὸ ὅλον ἐπιλέγει·

> Ἡδονῇ ἀνδραποδώδει ἀδούλωτοι καὶ ἄκναπτοι
> ἀθάνατον βασίλειαν ἐλευθερίαν τ' ἀγαπῶσιν.

Hic, versu primo, ψυχὴ scribendum videtur, ad quem vocativum participia referenda sunt. Pro χρυσίων *Sylburg.* χρυσείων corrigit, et sq. versu οὐδ' εἴτι συνέμπορόν ἐστι φίλυβρι. Vereor, ut hoc remedio persanatus sit locus. In altero fragm. ἄκαμπτοι legitur ap. Theodoret. in Therap. p. 671. Idque praeferebat *Sylburg.* Vulgatam tuetur *Hesych.* ἄκναπτος. ἀκατάκλαστος. quamvis et ibi de sinceritate lectionis dubitatur.

AESCHRI-

AESCHRIONIS EPIGRAMMA.

¶. 189.] Plurimum lucis hoc carmen lucratur ex verbis *Athenaei* L. VIII. p. 335. C. D. Φιλαινίς, εἰς ἣν ἀναφέρεται τὸ περὶ Ἀφροδισίων ἀκόλαστον σύγγραμμα, ὅπερ φησὶ ποιῆσαι Αἰσχρίων ὁ Σάμιος ἰαμβοποιὸς Πολυκράτη τὸν σοφιστὴν ἐπὶ διαβολῆς τῆς ἀνθρώπου, σωφρονεστάτης γενομένης. Ut *Aeſchrio Samius*, ſic *Dioscorides* quoque Philaenidis famam ſalvam praeſtare conatus eſt Ep. XXVI. Huc *Schneiderus* referebat locum *Quintil.* III. 7. p. 148. *Et ſi quod eſt exemplum deforme poſteris traditum, quale libidinis vir Perſes* (*Polycrates* conj. ille) *in muliere Samia inſtituere auſus dicitur primus.* Philaenidis, quamvis innocentis, nomini adhaeſit macula, quam Polycrates ei adſpergere conatus eſt. Cum aliis meretricibus, eximiae calliditatis, Φιλαινίδα τὴν Λευκαδίαν commemorat *Athen.* V. p. 220. F. eidemque Lesbicae laſciviae inventum tribuitur ap. *Lucian.* in Amor. 28. p. 290. ed. Bip. Φιλαινίς ἀνδρογύνους ἔρωτας ἀσχημονοῦσα. ubi *Scholiaſtes* monet, *Philocratem* comicum Philaenida, ut tribada, traduxiſſe. Ejus nomen cum Elephantines nomine jungitur ap. *Suidam* in Ἀστυάνασσα· Ἑλένης τῆς Μενελάου θεράπαινα· ἥτις πρώτη τὰς ἐν τῇ συνουσίᾳ κατακλίσεις εὗρεν καὶ ἔγραψεν περὶ σχημάτων συνουσιαστικῶν· ἣν ὕστερον παρεζήλωσαν Φιλαινὶς καὶ Ἐλεφαντίνη. *Elephantidos libelli* commemorantur in Luſibus Carm. III. 2. et ap. *Martialem* L. XII. 43. Tanquam nihil ab his diverſos, nec argumento nec tractationis genere, Philaenidis libros laudant Luſus Carm. LXIII. Cf. *Caſaubon.* ad *Sueton.* Vit. Tib. c. XLIII. — Ceterum noſtrum Epigramma in Planud. p. 222. St. 323. W. ἀδέσποτον eſt. In Cod. Vat. p. 247. legitur cum lemmate: ἀδέσποτον, οἱ δὲ Σιμωνίδου (ex Σαμίου fortaſſe depravatum: *Aeſchrio* enim Samius fuit) εἰς Φιλαινίδα τὴν Ἐλεφαντίνης ἑταίραν, τὴν γράψασαν ἐν πίνακι τὰς γυναικείας

μίξεις ἐκείνας, δι' ἃς καὶ κωμῳδεῖται παρὰ τῶν ἐν Ἀθήναις σοφῶν. — V. 1. ἡ 'πίβωτος, *nobilis inter homines facta.* ἐπίβωτος et περίβωτος in malam partem plerumque accipi, docuit *Valcken.* ad Ammon. p. 65. ſq. Sic *nobilis* de famoſis paſſim; ut *nobiles cinaedi*, in Luſibus XXV. Vide *Burmann.* ad Anthol. Lat. II. p. 500. ἡ 'πιβόητος Νικὼ eſt ap. *Aſclepiad.* Ep. XIV. et ap. *Anacreontem* Fragm. XIII. καί μ' ἐπίβωτον κατὰ γείτονας ποιήσεις. Noſtrum locum attigit, ubi de ἐπιβόητος agit, *Ducker* ad *Thucyd.* L. VI. 16. p. 380. ſq. ed. Bip. — V. 2. κεκοίμημαι. Vat. Cod. — V. 3. Philaenidis ſepulcrum in litore maris, et quidem in promontorio quodam fuiſſe apparet. — V. 4. Vulgo λέσχην pro λάσθην, quod et *Athen.* habet et Vat. Cod. λάσθη. χλεύη. ὀλιγωρία. αἰσχρολογία. *Heſych.* ἐπὶ γέλωτι καὶ λάσθῃ *Herodot.* VI. 67. Formulam χλεύην ποιεῖν *Weſſelingius* comparavit cum Herodoteis, ἀκούσας δὲ γέλωτά με ἔθευ, et οὐ χαίροντες γέλωτά με θήσεσθε, L. VII. p. 605. — Paulo rariorem formam τὸν Ζεῦν Planud. commutavit cum vulgari τὸν Ζῆν', quod in Vat. Cod. ſine apoſtropho legitur. *Euſtath.* ad Od. α. p. 14. 53. καὶ ὅτι τοῦ Ζεύς ἐστι καὶ αἰτιατικὴ παρὰ Πολυκράτει τῷ σοφιστῇ μονοσύλλαβος τὸν Ζεῦν, περισπωμένη κατὰ τὸ λίς, λῖν. Qui locus eſt memorabilis propter auctoritatem Polycratis, ejusdem, quem Philaenis infame illud opusculum ſcripſiſſe ait. Vide de eo *Suid.* in Πολυκράτης. — Pro οὐ μὰ τοὺς Vat. Cod. a pr. manu οὐ δὲ τ. habet. — V. 8. παιπάλημα. ποικίλος ἐν κακίᾳ. *Heſych.* In marg. Vat. notavit quidam φλυαρίαν. Vide, quae de hoc vocabulo notavit *Valcken.* ad Eurip. Hippol. p. 208. E. — V. 9. οἷ' ἔγραψεν αὐτὴ δ' οὐκ ο. *Planud.* In Vat. Cod. οἷ' ἔγραψ' ἐγὼ δ' οὐκ οἶδα. Ex his οἷα praeferendum videtur lectioni ap. *Athen.* ὅσσα.

PHILETAE FRAGMENTA.

I. Cod. Vat. p. 179. Φιλιτᾶ Σαμίου. Edidit *Reisk.* in Anthol. p. 26. nr. 463. Nicias meretrix Veneri quaedam muliebris ornatus dona cum myſticis quibusdam inſtrumentis dedicat. — V. 1. πεντηκονταέτης καὶ ἐπί. Cod. Vat. Prius tacite mutavit *Reisk.* ἐπὶ autem ut in ἔτι πλέον mutaretur, neceſſarium non putabat. — V. 2. idem, cum in apogr. Lipſ. εἰς υκον inveniſſet, εἰς σηκὸν edidit, quod margo illius apogr. praeſtat. Noſtrum in membranis eſt. — χαίτης ἀνελίγματα cincinni videntur, ex crinibus ſuppoſititiis. Cf. *Simonid.* Ep. CXII. 10. — Mox τὸν δὲ δ. Cod. Speculum pellucidum, nondum rubigine laeſum ac corruptum. *Callimach.* Hymn. in Lav. Pall. 21. Κύπρις διαυγέα χαλκὸν ἔχοισα. *Nonnus Dionyſ.* V. p. 175. καί ποτε χαλκὸν ἔχρυσα διαυγέα τέρπετο κούρη. — V. 5. ἀνδρὸς Cod. qui verſ. ſq. ἀλλ' ἰσοργῇ πάσης Κ. exhibet, ut ap. *Reiskium.* Mihi non dubium videtur, quin depravata ſint verba ἀλλ' ἰσοργῇ. Quod ſi corrigere velis ἀλλ' ἰσοργᾶς, facile tamen ſenties, verbum compoſitum hic non ſatis commodum eſſe. Quum verba, ἅ τ' οὐ φωνητὰ πρὸς ἄνδρας, nos dubitare non ſinant, quin inſtrumenta intelligenda ſint, quibus mulieres ad reſtinguendam libidinem utuntur, mihi in mentem venit ſcribere:

> ἅ τ' οὐ φωνητὰ πρὸς ἄνδρας
> ὁπλάρια· πάσης Κύπριδος ὀπτασίην.

ὅπλα de omni inſtrumentorum genere uſurpari, nemo ignorat. ὁπλάρια autem, μικρὰ σκεύη, in hoc rerum contextu non ineptum foret. Ultima hujus vocabuli ſyllaba vi caeſurae producitur. Ne quid tamen diſſimulem, paulo longius haec conjectura recedit a Cod. ductibus, quam ut mihi penitus ſatisfaciat. Sagacioribus igitur hunc locum relinquo emaculandum. πάσης Κύπριδος de

omni libidinis genere accipe. ὀπτασία. θεωρία. φαντασία. θέαμα. *Hesych.*

II. Cod. Vat. p. 283. Φιλιτᾶ Σαμίου. Edidit *Alberti* ad Hesych. v. μινύωρος. *Reisk.* in Anthol. p. 139. nr. 712. In puellam immatura morte exstinctam. Puellae statua tumulo imposita fuisse videtur. — V. 1. *Reiskius* perperam vertit: *Cippus hunc tumulum premens.* βαρύθειν significatione passiva gaudet. Intelligo columnam, quam statua imposita premit. — V. 4. πολλάκι habet *Reisk.* In Cod. πολλὰ, postrema syllaba omissa. Sensus est: Ne lugeas: hac immatura morte multis, quae in longiore vitae cursu mortalibus imminent, malis erepta sum.

Ex Tom. II. p. 523.] *III. Stobaeus* in Flor. LVII. p. 376. 43. Gesn. 227. Grot. Hominis in medio mari versantis verba esse videntur; nisi fortasse ex Elegia ducta sunt, ubi allegoriae inserviebant, fere ut ap. *Theocrit.* Eid. IV. 43. — φανέουσι. Dii nos aliquando in portum deducent. τέμενος de *fretis vento parentibus*, quando venti imperant undis, explicat *Kayserus*, qui Philetae fragmenta collegit et illustravit, p. 46. Hanc interpretationem fulcire conatus est *Heinrich.* in Obss. crit. I. p. 51. Poëta, qui vocem τέμενος apud *Homerum* saepius de portione agri regibus tributa legerat, non dubitavit *ventorum regnum* ἀνέμων τέμενος vocare, ut αἰθέρος τέμενος *Aeschyl.* in Pers. 365. Vocem diserte interpretatur *Eustath.* ad Od. ζ. p. 265. 10. et passim. Dictionis insolentia commovit *Valckenarium*, ut in Diatr. p. 239. C. corrigeret — τὸ μένος, quod nec vim habet, et antithesin corrumpit, quae est in verbis γαῖα et ἀνέμων τέμενος. Aliquando terram videbimus, nunc nihil nisi pontum et aërem videre licet.

IV. Legitur ap. *Stob.* Tit. περὶ γραμμάτων LXXIX. p. 469. 2. ex *Philetae* Παιγνίοις, i. e. Lusibus poëticis, carminibus amatoriis. Sic *Simmiae* carmina figurata, in quibus nihil jocosi, παίγνια appellat *Hephaestio* in Enchir.

p. 65. ed. Parif. Quod propter eos moneo, qui jocofa carmina a *Phileta* confcripta fuiffe exiftimaverunt. Fuerunt, qui in hoc quoque tetrafticho aliquid jocofi fufpicarentur; fed fruftra. Senfus non eft integer; nec, quid poëta voluerit, citra dubitationem pronuntiari poteft. Hoc video, *Kayferi* interpretationem contortam effe, qui fententiam effe pronuntiat: Nonnifi ornata oratione, i. e. eloquentia et poëfi moveri poffum. Hanc ut aliquo modo extundat, fub κλήθρης nomine poëtam ipfum intelligit. Recte vidit *Heinrich.* in Obff. p. 52. alnum loquentem induci. Sufpicari licet, verficulos quosdam huic arbori incifos efficere, ut fperet, fe non ruftica fecuri excifum, fed a poëta quodam ad nefcio quem ufum adhibitum iri. Senfus enim in fine non perfectus. — V. 1. ἀγροιότης *Gesn.* ἀπεφώλιος. ἀπῳδὸς καὶ παράμουσος. *Euftath.* ad Od. δ. p. 158. 1. Cf. p. 216. 20. Ingratum videtur *Brunckio* αἱρήσει — αἱρόμενος. Hinc conjicit ἀμφιτεμὼν μακέλῃ. — V. 3. poëtae defcriptionem continet. In verbis καὶ πολλὰ μογήσας haerebat cl. *Heinrich*, eaque prorfus ἀπροςδιόνυσα effe pronuntiabat. At mihi fecus videtur, magisque placet vulgata lectio, quam ipfius docti viri conjectura πολλὰ νοήσας. Profecto qui ad poëticae facultatis faftigium nititur, non defidia ad id, quod quaerit, perveniet, nec fatis erit dixiffe — *ego mira poëmata pango.* Labore et diligentia opus eft; id eft πολλὰ μογήσας, multis laboribus exantlatis, is, cui natura divitem venam tribuit, ad id, quod in arte fummum eft, efcendet. Jam vides, vulgatam lectionem non temere follicitandam effe. Verum praeterea fic locutus eft *Manetho* in Apotelefm. I. 8. ad Ptolemaeum:

νύκτας ἄϋπνος ἐὼν καὶ ἐν ἤμασι πολλὰ μογήσας,
ὅππως σοι βίβλους, ἅςπερ κάμον, ἅςπερ ἔτευξα,
Τάς σοι ἐγὼ πέμψω καμάτων σφετέρων μέγ' ὄνειαρ.

Theognis v. 71. ἀλλὰ μετ' ἐσθλὸν ἰὼν βουλεύεο πολλὰ μογήσας, Καὶ μακρὴν ποσσὶ, Κύρν', ὁδὸν ἐκτελέσας. *Hermefianax* in

Elegia v. 35. Μίμνερμος δὲ, τὸν ἡδὺν ὃς εὕρετο, πολλὸν ἀνατλὰς, Ἦχον, καὶ μαλακοῦ πνεῦμ' ἀπὸ πενταμέτρου. Epigr. ἀδέσπ. DXCV. πολλὰ μογήσας Πᾶσαν ἀκεστορίην βίβλον ἔτευξα μίαν. Cf. *Valckenar.* ad *Euripid.* Phoen. p. 265.

Ex Tom. II. p. 524.] *V.* Ex *Stob.* Tit. CXVII. p. 597. Gesner. ubi vitiose ἀτραπὸν εἰς ἄδεα Ἤνυσα — legitur. Noſtrum eſt ex *Scaligeri* emend. ap. *Grotium* p. 487. Admovit hunc verſum *Burmannus Propertio* L. II. 20. 74. *Concessum nulla lege redibit iter*; eumque cum ſimilibus comparavit.

VI. Ex *Stob.* Tit. CXXIII. p. 613. Gesn. 509. Grot. Vulgo legitur μέγα μέτρια, quod *Kayſerus* p. 49. explicat per μέγα τι, adſtipulante *Heinrichio* p. 53. Utrumque verus hujus diſtichi ſenſus feſelliſſe videtur. Poëta amicum amicamque rogat, ut funus ſuum lacrymis decorent, avolanti animae amicum aliquod verbum acclament, et defuncti nonnunquam meminerint. *Tibullus* I. 1. 61. *Flebis et arſuro poſitum me, Delia, lecto, Triſtibus et lacrymis oscula mixta dabis.* Deinde addit, quod *Philetae* μέτρια κλαῦσαι egregie illuſtrat: *Tu Manes ne laede meos: ſed parce ſolutis Crinibus et teneris, Delia, parce genis.* Conf. *Propert.* I. XVII. 20. ſqq. Quod ſi *Philetae* diſtichon in hunc ſenſum accipiendum eſt, non locum habet μέγα τι. Quamvis autem non poſſum, quin vulgatam depravatam exiſtimem, non tamen puto, ſinceram lectionem a *Brunckio* reſtitutam eſſe. Legendum, ni fallor:

ἐκ θυμοῦ κλαῦσαί με τὰ μέτρια — —

Hoc in μέγα μέτρια abiiſſe, nemo mirabitur. τὰ μέτρια autem pro μετρίως eleganter dictum, ut τὰ πολλὰ ap. *Hegeſipp.* Ep. VI. 3. ὁ τὰ πολλὰ μελίφρων. τὰ μέγιστα, τὰ ἔσχατα illuſtrat *Valcken.* ad *Herodot.* VII. p. 613. 79. μέγα depravatum in verſu *Bacchylidis* ap. *Schol. Apoll. Rhod.* III. 471. ubi ſcribendum: Ἑκάτα δᾳδοφόρος νυκτὸς

μελανοκόλπου θύγατερ. Vulgo δᾳδοφόρου et μεγαλοκόλπου legitur.

VII. Ap. *Stobaeum* eodem, quo praecedens, loco; ubi ex Epigrammatibus ductum esse notatur. Vulgo νέμει et νέμοι. In marg. *Gesner.* ἔνειμε. Sensum explicavit *Kayserus* p. 44. Non intolerabile videri debere, si is, qui bona multa sit expertus, malis afficiatur.

VIII. Ex *Stobaeo* Tit. CXXIII. p. 615. 1. Gesner. 511. Grot. Duo haec disticha, quae vulgo junguntur, *Kayserus* p. 37. separavit, Frobenianae collectionis p. 187. auctoritatem secutus. Recte; nam sententiae non cohaerent. — χρόνος, tempus, cui a Jove datum, ut mortalium dolores leniat, iisque remedium adhibeat. πέσσειν idem est, quod πεπαίνειν, quo verbo *Plutarchus* in eadem sententia utitur T. II. p. 102. A. ἐπειδὴ οὖν καὶ χρόνος, ὁ πάντα πεπαίνειν εἰωθὼς, ἐγγέγονε τῇ συμφορᾷ — καλῶς ἔχειν ὑπέλαβον τῶν παραμυθητικῶν σοι μεταδοῦναι λόγων πρὸς ἄνεσιν τῆς λύπης. Neque differt a μαλθάσσειν, quod poëta ap. eundem habet:

ψυχῆς νοσούσης εἰσὶν ἰατροὶ λόγοι,
ὅταν τις ἐν καιρῷ γε μαλθάσσῃ κέαρ.

Euripides in Herc. Fur. 298. ἀλλ' ὡς λόγοισι τόνδε μαλθάξαιμεν ἄν.

IX. Servavit *Stephan. Byz.* v. Φλιοῦς. — Φιλήτας δέ φησι, Φλιοῦς πόλις ἐστὶ τοῦ Διονύσου φιλ * * υἱὸς Φλιοῦς, ἣν αὐτὸς ἐδείματο λευκόλοφος. quae *Salmasius* emendavit sic, ut in Analectis leguntur; vide *L. Holsten.* in *Steph.* p. 347. Sed vitium reliquerat in Φλιοῦς, a *Brunckio* sublatum ad *Apollon. Rhod.* I. 115. p. 10. ubi Φλίας corrigit; cujus emendationis veritas apparet ex *Pausan.* L. II. 12. p. 139. ubi de Phliante, Dionysi filio, agit. Vide *Burmann.* in Catal. Argon. v. *Phlias.* — λευκόλοφος *Heynius* ap. *Kayserum* ad πόλις refert; quae structura cum paulo sit durior, *Heinrich.* in Obss. p. 55. λευκολόφου corrigit.

Tenedum olim λεύκοφρυν appellatam esse, ὡς λευκὰς ὀφρύας ἐχουσαν, docet *Eustath.* ad Il. β. p. 233. 30.

X. Legitur ap. *Athen.* L. II. p. 71. A. et *Antigon. Caryst.* c. VIII. ubi vide *Beckmann.* qui veterum loca de tibiis ex hinnuli ossibus collegit. τοῖς ὀστίνοις φυσᾶν habet *Aristoph.* in Acharn. 863. Notavi quaedam huc pertinentia ad *Antip. Sidon.* Ep. XLVIII. — *Philetas* dicit, ossa hinnuli sonum edere, nisi cacto vulneratus fuerit. Ad ineptam hanc fabulam respicit *Hesych.* in κάκτος. ἄκανθα, ὑφ' ἧς ἐὰν πληγῇ νεβρὸς, ἀχρεῖα ἴσχει τὰ ὀστᾶ εἰς αὐλούς. Ubi Intpp. nostrum locum non neglexerunt. Male hos versus interpretatur *Bodaeus a Stapel* ap. *Theophrast.* p. 628.

XI. *Athenaeus* L. XV. p. 678. A. ἀλλὰ μὴν καὶ Ἰάκχαν τινὰ καλούμενον οἶδα στέφανον ὑπὸ Σικυωνίων, ὥς φησι Τιμαχίδας ἐν ταῖς γλώτταις. Φιλήτας δὲ οὕτως γράφει· Ἰάκχα ἐν τῇ Σικυωνίᾳ στεφάνωμα εὐῶδες.

ἕστηκ' ἀμφικόμα . . . .

Brunckius Casauboni correctionem recepit. Glossam *Philetae Kayserus* posuit in ἀτάκτοις p. 78. versus omisit, quos *Athenaeus* poëtae diserte non tribuit. — Quae sequuntur fragm. leguntur in Lect. Br. p. 234.

XII. Ex *Philetae* Herme laudat *Stobaeus* in Eclog. Phys. I. 5. p. 156. ed. Heeren. p. 128. Grot. Necessitatem etiam in deos imperium exercere, plures dixerunt; interque eos *Moschion* ap. *Stob.* l. c. cujus versiculi sic videntur corrigendi: Ὦ καὶ θεῶν κρατοῦσα καὶ θνητῶν μόνη, Λιταῖσι Μοῖρ' ἄτρωτε δυστήνων βροτῶν. Vulgo verbis transpositis: Μοῖρα λιταῖς ἄτρωτε.

XIII. Ap. *Stob.* Tit. CII. p. 556. 31. Gesn. p. 429. Grot. Lemmata in margine turbata *Kayserum*, qui *Grotii* editionem consulere neglexit, in errorem abduxerunt. Hoc enim distichon omittens, quod procul dubio *Philetae* est, incerti cujusdam hexametros, qui

ap. *Stobaeum* proximum locum habent, inter *Philetae* fragmenta retulit nr. III. p. 38. Priora verba, νῦν δ' ἀεὶ πέσσω, vitium traxiſſe videntur. Putabam

νῦν δ' ἄλγος πέσσω.

Succeſſionem quandam malorum, quorum aliud alio excipitur, ſignificat. Priore nondum ſuperato, aliud novum exoritur, neque ullum unquam eſt intervallum, quo animus pace et tranquillitate fruatur. — ἄλλο νεωρές. Ap. *Gesner.* νοερές. quod in νεαρὸν mutandum cenſebat. Lectio marginis, quam *Brunckius* recepit, veriſſima eſt. Idem vocabulum depravatum videtur in loco, noſtro ſimillimo, *Alcaei* ap. *Heraclid.* in Alleg. Homer. p. 15.:

τὸ δὲ εὖ γε κῦμα τῷ προτέρῳ νεομωστίχει.

ubi ſi correxeris:

τὸ δ' αὖ γε κῦμα τῷ προτέρῳ νεωρὲς στείχει·

ſenſum habebis fere eum, quem *Philetas* efficere voluit. Ejusdem *Alcaei* praeclarum fragmentum, ab *Heraclide* eodem loco ſervatum, ubi civitatem a tyrannis exagitatam cum nave comparat in tempeſtate laborante, hac opportunitate emaculabo, numerisque ſuis reſtituam, praeeunte *Barthio* ad Claudian. in VI. Conſ. Honor. 138. p. 735.:

— — — — —

τὸ μὲν γὰρ ἔνθεν κῦμα κυλίνδεται,
τὸ δ' ἔνθεν· ἄμμες δ' ἀν τὸ μέσον
ναὶ φορήμεθα σὺν μελαίνᾳ,
χειμῶνι μοχθεῦντες μεγάλῳ· καλὰν
πρύμναν ὅ γ' ἄντλος χ' ἰστοπέδαν ἔχει·
λαῖφος δὲ πᾶν ἄχρηστον ἤδη,
καὶ λακίδες μεγάλαι κατ' αὐτό.

V. 5. vulgo ſine ſenſu καλὰν ſive κάλα παρὰ μὲν γὰρ ἄντλος ἰστοπ. quod tentavit *Valckenarius* ad Ammon. p. 114. κοίλαν πὰρ μὲν γὰρ — nulla metri ratione habita,

quod in exitu verſus ſpondaeum non patitur. Senſus emendationis noſtrae eſt, undas jam puppim intraſſe et ad eum locum penetraſſe, in quo malus erigitur. ἄντλος *aqua marina, quam fluctus agitati in navem involvunt. Aeſchyl.* VII. c. Theb. 798. — De ἄχρηστον cum nemine contenderim.

XIV. Scholiaſt. Theocrit. Id. II. 120. μῆλα ἔχων ἐν κόλποις τὰ ἐράσμια καὶ ἔρωτος ποιητικά. λέγοι δ' ἂν τοῦτο, καθὸ ὑπὸ Ἀφροδίτης διδόμενα τῷ Ἱππομένει μῆλα ἐκ Διονύσου, οἷς στεφανοῦται· ταῦτα δὲ εἰς ἔρωτα τὴν Ἀταλάντην ἐκίνησαν, ὡς Φιλήτας φησί· τά οἱ . . . . . *Philetae* locum *Caſaubonus* in Lectt. Theocrit. c. III. in Codd. ſic ſcriptum invenit:

Μᾶλα φέρων κόλποισι, τά οἱ ποτε Κύπρις ἑλοῖσα
δῶρα Διωνύσου δῶκεν ἀπὸ κροτάφων.

Perperam ſcriptum hoc diſtichon profert *P. Victorius* in Lectt. XXXVII. 13. Cum *Propertio* I. 3. 24. ſed vix apte, comparavit *Burmann.* p. 38. De malis, Bacchi invento, vide *Athen.* L. III. p. 82. D.

XV. Strabo L. III. p. 255. B. de Balearicis funditoribus agens, σφενδόνας, ait, περὶ τῇ κεφαλῇ τρεῖς μελαγκραίνας, σχοίνου εἶδος, ἐξ οὗ πλέκεται τὰ σχοινία· καὶ Φιλήτας τε ἐν Ἑρμηνείᾳ· (fortaſſe Ἑρμῇ) Λευγαλέος . . . . Hic cum vulgo ἀραιὴ ἰξὺς legatur, *Xylander* et *Caſaubonus* ἀραιᾶς ἰξῦς correxerunt; a quibus diſcedens *Salmaſius* in Plin. p. 186. C. totum locum ſic conſtituit, ut in Analectis legitur. Ap. *Strabonem* enim pentameter habetur ſic: ἰξὺς εἰλεῖται κόμμα μελαγκραΐνον. ἅμμα tanquam veriſſimam *Salmaſii* emendationem probavit *Kayſerus*, ignorans veriorem correctionem *Tyrwhitti* in Not. ad Strab. p. 10. ζῶμα μελαγκράνιον legentis. Hanc firmant ipſa *Strabonis* verba, ὡς σχοίνῳ ἐζωσμένου μελαγκραίνας.

XVI. Ap. *Stobaeum* Tit. CII. p. 556. Gesn. 429. Grot. Corruptiſſimum vulgo fragmentum. — V. 1. τῷ οὔ μοι πολέων γαίης ὕπερ οὐδὲ θ. Vulgo. *Gesnerus* in marg.

propoſuit correctionem τῷ αἰεὶ πολέω γ. ὕ. ἠδὲ θ. *Grotius* dedit: τὼς δ' οἴμοι πολέω γ. ὕ. ἠδὲ θ. male inferens formam doricam τὼς, quae hic locum non habet; ut recte vidit *Kayſerus* p. 54. Probo *Brunckii* modeſtiam, qui depravatas lectiones retinere maluit, quam incertas in contextum invehere. Veſtigiis vulgatae inhaerens corrigendum duco:

> Ἀτῶμαι πολέων γαίης ὕπερ ἠδὲ θαλάσσης,
> ἐκ Διὸς ὡραίων ἐρχομένων ἐτέων.

Annis, Jove moderante, procedentibus, per maria et terras vagatus nunquam non malis et calamitatibus obruor. Verbo ἀτᾶσθαι utitur *Sophocles* in Ajace 269. νοσοῦντες ἀτώμεσθα νῦν. 384. καίπερ ὧδ' ἀτώμενος. Antig. 17. οὔτ' εὐτυχοῦσα μᾶλλον, οὔτ' ἀτωμένη. — Pro ἔσχομεν ὧν *Gesnerus* tentabat ἰσχομένων, ſenſu non ſatis aperto. — V. 3. vulgo οὐδ' ἀπὸ μ. μελέω κακῶν φέρει, ἀλλὰ φέρουσιν ἔμπεδα. quae *Brunckius* ad *Grotii* mentem emendavit. τέλος τι in marg. Geſnerianae edit. proponitur. At ſic ſaltem ἐπὶ ſcribendum erat, οὐδὲ Μοῖρα τέλος τι κακῶν ἐπιφέρει, quod recte monuit doctiſſimus *Heinrich.* p. 55. qui ſervata antiqua lectione μελέῳ τι κακῶν legit: *neque Parca mihi miſero quidquam ex malis demit.* — μένουσιν ἔμπεδα veriſſime emendatum eſt. Vide notata in Exercitatt. crit. T. II. p. 195. Animadvertant diligentiores in hoc verſu ſyllabam brevem in theſi productam, cujus licentiae exemplum ſupra notavimus in Ep. *Platon.* XXX. 2. τοῖσιν eſt pro τούτοις, i. e. τοῖς ἤδη παροῦσιν. Quod moneo, ne quid cum *Heinrichio* novandum exiſtimes.

MNASALCAE EPIGRAMMATA.

¶. 190.] *I.* Cod. Vat. p. 590. Prius diſtichon expromſit *Alberti* ad *Heſychium* v. μήποτε. Totum edidit *Warton* ad *Theocritum* T. II. p. 101. Vitem poëta rogat, ut pampinos in Antileontem dormientem decutiat. Fingit, puerum menſe autumnali, ἐν τοῖς φυλλοχόοις μησὶ (vide *Arnald.* Lect. gr. p. 187.) ſub vitis umbra dormitum ire. Tum pampini in eum decidentes venerationis ſignificationem habere videntur. Nota ſunt, quae de φυλλοβολίᾳ dixit *Caſaubon.* ad Sueton. Vit. Ner. c. XXV. *Oudendorp* ad Appulej. Met. II. p. 126. De Fauno *Horat.* III. Carm. XVIII. 14. *Spargit agreſtes tibi ſylva frondes.* Quem igitur honorem deo a ſylvis vult praeſtari Latinus, idem *Mnaſalcas* Antileonti ut contingat precatur. φυλλοβολούμενος καὶ θαυμαζόμενος jungitur ap. *Philon.* T. II. p. 591. Apud *Pauſaniam* L. IV. 16. p. 319. jam dudum correxeram: Ἀριστομένει δὲ, ὡς ἀνέστρεψεν τὴν Ἀνδανίαν, ταινίαις αἱ γυναῖκες καὶ τὰ ὡραῖα ἐπιβάλλουσαι τῶν ἀνθῶν — ubi vulgo ἀνθρώπων legitur. Idem nunc etiam doctiſſimo *Facio* placuiſſe, laetor. Antileon, ſub vitis umbra jacens, imaginem praeſtat ſimilem ei ap. *Claudianum* XXXI. 1.

— Venus quaeſitum frigore ſomnos
Vitibus intexti gremio ſucceſſerat antri:
Denſaque ſidereos per gramina fuderat artus,
Acclinis florum cumulo. Criſpatur opaca
Pampinus et mites undatim ventilat uvas.

Anacreon Od. LII. 16. puellam ἁπαλὸν δέμας χυθεῖσαν, Σκιερῶν ὕπερθε φύλλων, Βεβαρημένην ἐς ὕπνον. — Finis autumni ſignificatur verbis ἑσπέριον Πλ. δυομέναν. Vide *Spanhem.* ad *Callimach.* p. 134. *Salmaſ.* in Plin. p. 524. C. — In fine rogationis cauſam poëta reddit, quod vitis

nonnunquam pulcris omnia concedere ſoleat. Haec ad fabulam de Ampelo, Bacchi deliciis, referenda eſſe, me monuit *Böttigerus*. Vide *Nonni* Dionyſ. XI. p. 308. ubi Ampeli in vitem metamorphoſis deſcribitur. His praemiſſis varietatem lectionis indicabimus. In Codice legitur: ἄμπελε, μήποτε φ. Hoc ferri poſſe, exiſtimabat *Alberti*, μήποτε pro *forte* accepto. ἐπείτοι eſt ex emendatione *Guyeti* (ſive *Salmaſii*), qui enallagen ſtatuebat pro: ἄμπελε, ἐπείτοι φύλλα χαμαὶ σπεύδεις βαλέσθαι, φοβουμένη τὴν Πλειάδα, μεῖνον — —. *Wartonus*, ſervata Codicis lectione, interrogandi ſignum in fine diſtichi ponit, vertitque: *O vitis, num quid frondes* (pampinos) *in humum feſtinans proſternere* (dejicere) *Timuiſti hyemalem Pleiada occidentalem.* Mihi in μήποτε latere videtur epitheton; pro δείδιας autem δείσασ' legendum eſſe: *Cum pampinos decutere properes, timens nimirum Vergiliarum occaſum.* — Mox junge μεῖνον ἐπιπεσεῖν 'Α. i. e. ὥςτε ἐπιπεσεῖν. Exſpecta, dum Antileon in umbra tua dormiat; tum folia in eum ſpargas. *Antileontis* nomen illuſtre in fabulis. Vide, quae ex *Phania Ereſio* narrat *Parthenius* in Erotic. c. VII. Pro ἔςθ' ὅτε in Cod. ἐςτοτε legitur. — Ampelus amoris ſui fructum Baccho conceſſerat, ἐχαρίζετο. Cf. *Ruhnken.* ad Tim. p. 274. ſq. *Warton.* in Addendis p. 352. ex marg. cod. Bodlejani notam affert: *Forte legendum:* ἔςθ' ὅτε τοῖς καλοῖς πάντα χαριζόμεθα. Hoc quoque diſtichon a ſagacioribus melius conſtitutum iri ſpero.

II. Vat. Cod. p. 165. Edidit *Reiske* in Anthol. p. 11. nr. 420. qui hoc Epigramma in Alexandri M. ſcutum ſuſpicabatur compoſitum. Vix vere. — V. 1. laudat *Suidas* v. ἧσο. Eſt in verbo ἧσο quietis et otii ſignificatio. *Hegeſippus* Ep. III. ἀσπὶς ἀπὸ βροτέων ὤμων Τιμάνορος ἧμαι Ναῷ ὑπωρόφιος Παλλάδος. *Anyte* Ep. I. haſta ἀνὰ μαρμάρεον δόμον ἡμένα αἰπύν. *Propert.* II. 19. 44. *Et vetus in templo bellica parma vacat.* Verba καθῆσθαι et κεῖσθαι de rebus hominibusque a negotiis vacantibus illuſtrat

Graevius in Lect. Hesiod. c. XI. p. 54. sq. *Lennep.* ad Phalar. p. 253. — V. 4. Codex μαρναμένου χρ. οὐκ ἐκόνισσε γένυν. quod vitiosum esse, nemo non videt. γένυς ensibus et securibus tribuitur, non item scutis. *Reiskius* tamen dedit, μαρνάμενος χ. οὐκ ἐκόνισσα γένυν — prius ex emendatione sua, alterum ex apogr. Lips. At poëta loquitur, non scutum. Recte igitur μαρναμένα (α et ου frequenter permutantur in Codd.) et ἐκόνισσας emendatum est; quo facto γένυς quoque corrigendum erat; cujus vocabuli elegantior correctio reperiri vix poterit ea, quam *Brunckius* dedit. Noster Ep. III. 3. γηραλέα ἴτυν πολέμων ἄπο. *Anyte* Ep. XX. ἀλλ' ὄλετ' ἀμφ' ἑτάρῳ σχῶν κυκλόεσσαν ἴτυν. *Hesych.* πέλτη, ἀσπὶς ἴτυν οὐκ ἔχουσα. Phoenices ἀσπίδας ἴτυς οὐκ ἐχούσας εἶχον secundum *Herodotum* VII. 89. p. 546. ubi *Wesselingius* hoc vocabulum illustrat. Mnasalcas hoc scutum commendans, quod οὐκ ἐκόνισσεν ἴτυν, non hoc dicit, id nunquam pulvere consperſum esse, (ap. *Hegesipp.* Ep. III. ἀσπὶς πολλάκις κεκονιμένα ἐκ πολέμοιο in laudem dicitur) sed id nunquam heri brachia reliquisse. Cogitandum de athletis, qui, superati, ἐν κόνει εἶναι dicuntur; quare ap. *Alcaeum Mess.* Ep. IX. Clitomachus laudatur, qui — οὐκ ἐκόνισσεν ἐπωμίδας, ἀλλὰ παλαίσας ἀπτὼς, τοὺς τρισσοὺς Ἰσθμόθεν εἷλε πόνους.

III. Vat. Cod. p. 192. Edidit *Holsten.* ad Steph. Byz. p. 349. *Reisk.* in Anthol. p. 50. nr. 510. nec non *Kusterus* ad *Suidam* T. I. p. 66. Alexander Phyllensis Apollini scutum, quo multum usus erat, dedicat. — V. 1. *Brunckius* in Analectis dedit Φυλλέως, ut *Holsten.* habet; sed Φύλλεος corrigit in Lect. p. 34. ex Cod. Vat. qui Φυλέος legit. Sic jam *Reiskius* et *Kusterus* ediderant. Phyllus erat locus Thessaliae, ἔνθα Ἀπόλλωνος τοῦ Φυλλαίου ἱερόν. *Strabo* L. IX. p. 665. Vide doctam *Heinsii* notam ad *Ovid.* Heroid. XIII. 35. — Pro ἅδε Cod. ἆδε, quod unus *Holsten.* servavit. — V. 3. 4. laudat *Suid.* in ἴτυς. Idem v. ultimum habet in ἀήσσατος. — In ἀσπὶς γηραλέα

praeivit *Homer.* Od. χ. 184. σάκος γέρον, quod multi imitati sunt. Quaedam hujus generis notavit *Valcken.* ad Phoeniss. p. 38. et ad Adoniaz. p. 316. C. Adde Intpp. *Catulli* LXVIII. 46. — V. 5. ἅς praebet Cod. In *Suid.* edit. pr. et ap. *Holsten.* αἷς legitur. *Brunckius* corrigit ἅν. *Salmas.* ἅς ἔτυχον, quod longius abit. — V. 6. συναριστέι junctim *Holsten.* et ἀνέθηκε, ut in Cod. habetur.

IV. Cod. Vat. p. 164. Μνασάλκου. Sine auctoris nomine legitur in Planud. p. 443. St. 576. W. Cliti scutum, nescio cui deo dicatum, loquitur. — V. 1. τῇδε. hic in templo, parieti affixum. νώτῳ. Passim de scutis. Vide *Bergler.* ad *Aristoph.* Acharn. 1123. *Themistius* Orat. XXII. p. 266. A. καὶ τὴν Ἀχιλλέως ἀσπίδα, ἣν ἐποίησεν Ὅμηρος ἐν τῷ νώτῳ φέρουσαν ὅλον τὸν οὐρανόν. Sic enim illum scripsisse puto, non, ἐν τῷ οὐρανῷ (οὐνῷ per compendium) φέρουσαν. — ¶. 191.] V. 3. Hunc locum et praecedens Epigr. expressit *Paulus Silent.* Ep. XLIX. — δεξαμένη. *Suid.* qui h. v. laudat in κάμαξ T. II. p. 236. et *Cod. Vat.* Verbum κάμαξ illustrat *Casaubon.* ad *Athen.* I. p. 56. 49. — V. 5. Vulgo κλεινοῖο. In ed. Flor. κλεινεῖο. *Brunckius* autem in tribus *Planud.* codd. κλειτοῖο reperit; idque etiam Vat. Cod. praestat. Hoc vocabulum, accentu retracto, recte in Κλείτοιο mutatum esse, nemo dubitabit.

V. Cod. Vat. p. 193. Edidit *Reisk.* in Anth. p. 51. nr. 514. et *Kuster.* ad *Suid.* T. II. p. 27. Depravatum fuit hoc carmen jam in *Suidae* codicibus, qui singulos versus sine memorabili varietate laudat. V. 1. in εἴσατο. V. 2. in ὑπέρισχε. V. 3. in εἰνοσίφυλλον. V. 4. in μαιμώσαις et ἐγκονέουσα. — In v. 1. Cod. τοῦτό τοι habet a pr. manu. — V. 2. *Brunckius* se hunc versum sic dedisse ait, ut in Vaticano esset. At in Gothano apogr. legitur: τοῦτο σὺ δ' εὐθήρου ταῦτ' ὑ. β. Plane, ut in apogr. Lips. nisi quod ibi ὑπέρεσχε vitiose scribitur. *Suidas:* ὑπέρισχε. ὑπερμάχει, προΐστασο. σὺ δ' εὐθήρου τοῦδ' ὑπέρισχε βίου. *Kuster.*: τοῦτο σύγ' εὐθ. *Reiskius:* πότνα, σὺ δ' εὐθήρου

τοῦδ' ὕπερ ἴσχε βίον. *cujus in vicem, o domina, praesta ipsi vitam et victum capturis abundantem.* Jam *Brunckium* audiamus: „Scribe: τοῦτο σὺ δ' εὐθήρου χεῖρ' ὑπέρισχε βιοῦ. „Primum manifestum, scribendum esse βιοῦ, *arcus.* Vena„toris est dedicatio. τοῦτο elliptice positum pro διὰ τοῦτο. „Deinde τοῦδ', quod habet *Suidas*, licet melius codicis „lectione τοῦθ', hic valde friget, τοῦδε βιοῦ, *hujusce arcus,* „δεικτικῶς. ὑπερέχειν aut ὑπερίσχειν absolute vix significa„tionem protegendi induere potest. *Homerus*, quan„tum recordor, accusativum χεῖρα semper addit. Idem „est, quod ὕπερθεν ἔχειν, quod nihil significat, nisi χεῖρας „aut χεῖρα adjunctum habeat." Vereor, ut haec multis probentur. τοῦτο sive depravatum est, sive ad lacunam explendam temere additum. Quod si posterius hoc recte statui, nec ὑπέρισχε vitium traxit, equidem in prima versus sede χεῖρα posuerim. βιοῦ non adopto; sed scribendum suspicor:

χεῖρα σὺ δ' εὐθήρου τοῦδ' ὑπέρισχε δρίου.

Tu vero hanc ferarum plenam sylvam tuearis, precor. δρίον. ὕλη. ὄρος. χόρτος. δρυμός. *Hesych.* δρία. σύνδενδροι τόποι καὶ χλοώδεις. *Idem.* Duplex hujus verbi forma fuit, δρίος, δρίον. Illam habemus in *Homeri* Od. ξ. 353. δρίος ἦν πολυανθέος ὕλης. *Simmias* Ep. IV. ὑλῆεν δρίος εὔσκιον. Locutionem *Homericam* de diis, humanarum rerum custodibus, qui, cum pericula propulsant, χεῖρα ὑπερέχειν dicuntur, illustrat *T. Hemsterh.* ad Lucian. T. I. p. 359. ed. Bip. — In fine hoc carmen mutilum esse, particula εἶτε, semel posita, indicat. *Suidas* quidem ἦτε legit. *Reisk.* ἦγε. Verum nec sic sensus integer. — V. 4. „Vertit *Kuster.* ap. *Suidam: Mirum in modum praedae „cupidos ad cursum excitans canes.* Male. ἐγκονέω est „verbum neutrum, significans σπεύδω, ἐπείγομαι, ἐνεργῶ. „In μαιμώσαις κυσὶν est ellipsis praepositionis σύν." *Brunck.* ἐγκλονέουσα corrigit *Reiskius*, ut sit *voce incendens.*

VI. Cod.

VI. Cod. Vat. p. 142. Planud. p. 442. St. 575. W. Promachus Phoebo arcum et pharetram, ſed hanc ſine ſagittis, dedicat. Prius diſtichon excitavit *Suid.* ad ἰοχέαιρα T. II. p. 129. — V. 3. πτερόεντα vitioſe *Steph.* et, niſi fallor, etiam Florent. Aldinae et Aſcenſ. πτερόεντας. Expreſſit hoc carmen *Callimach.* Ep. XVIII. — ὀλοὰ ξείνια derivatum ex *Archilocho.* Schol. *Sophocl.* in Electra 96. et hinc *Suidas* in ξένια· — ξένια Ἄρεος τραύματα καὶ φόνοι. καὶ Ἀρχίλοχος· Ξείνια δυσμενέσιν λυγρὰ χαριζόμενος. Unde apparet veritas emendationis δυσμενέες, quam *Brunckii* ingenio deberi ſuſpicor. In Planud. et Cod. Vat. δυσμενέων legitur. Manifeſtum eſt, aliquid ad ἄνδρες deſiderari. *Homer.* Il. κ. 100. δυσμενέες δ' ἄνδρες σχεδὸν εἵαται.

VII. Cod. Vat. p. 411. Planud. p. 3. St. 7. W. cum lemmate: Μνασάλκου τῇ Ἀφροδίτῃ, quod *Huetius* in σύριγγι mutat. Rectius lemma concipitur in Vaticano: εἰς σύριγγα κειμένην ἀνάθημα τῇ Ἀφροδίτῃ. Poëta, fiſtulam paſtoritiam in Veneris templo animadvertens, ei inter Amores et Cupidines locum eſſe negat. Non ſatis video, cur poëta fiſtulam a Venere tantopere alienam exiſtimaverit, cum longe maxima pars bucolicorum carminum in amatorio argumento verſetur. Fere ſuſpicor, ſenſum ſubeſſe paulo reconditiorem, quem ſuſpicari magis, quam intelligere poſſumus. — V. 3. ἔνθ' ᾧδ' *Steph.* In Vat. ᾧδε οὔτ' ἄγκεα. Saltus et paſcua intellige, regiones incultas et agreſtes, et agreſti Muſae convenientes. — V. 4. νέμεται vulgo. Vat. Cod. μένεται, quod emendationi Brunckianae locum dedit.

VIII. Cod. Vat. p. 412. „Εἰς τὸν Ἀφροδίτης ναὸν τὸν ἐν „Κνίδῳ. de cujus lemmatis veritate fides apud librarium „eſto.“ *Brunck.* In Planud. bis exſtat, p. 71. et 341. St. 104. et 481. W. — V. 1. ἀλιῤῥάντου pro ὑγροῦ videtur poſitum. Proprie enim litus, ad quod fluctus allabuntur, ἀλίῤῥαντον eſt. — Pro χθαμαλὰν Cod. χθαμαλὸν legit.

— V. 3. αἰγείροιο et ἧς ἄπο idem Cod. In Planud. loco priore ἧς, altero ἅς legitur.

¶. 192.] *IX.* In Planud. p. 49. St. 71. W. auctoris nomine caret. *Mnasalcae* tribuunt membranae Vatic. p. 368. unde edidit *Zenobetti* in Not. ad Meleagri Eid. p. 21. Hirundini querelas nunquam desinentes exprobrat. Nostrum carmen ante oculos habuisse videtur *Pamphilus* Ep. I. — V. 1. μινυρομένη. Cod. Vat. Πανδιονὶ κάμμορε φωνᾷ Planud. quod *Brunckius* ex *Pamphili* Epigr. desumtum putat. Cl. *Sonntag* in Histor. Poës. brev. p. 15. suspicatur: τραυλᾷ μυρομένα – φωνᾷ. — V. 2. Τηρέως. Cod. Vat. — V. 3. χελιδών. Planud. — V. 4. „Vat. „Cod. μένει καὶ κατόπιν δάκρυα. quod probat *Dorville* „Vann. crit. p. 188. Veram lectionem habet Planudes, „mutando τὰ in καί. Rarissime δάκρυ priorem corripit." *Brunck.* Initio versus Cod. Vat. παῦε legit; quod *Zenobetti* dedit.

X. Cod. Vat. p. 235. Planud. p. 265. St. 382. W. Locustae mortem deplorat. Imitando haec expressit *Archias* Ep. XXIX. Prius distichon laudat *Suidas* in λιγυφθόγγοις T. II. p. 445. alterum in ξουθή T. II. p. 647. ubi ξουθᾶν et ἡδὺ legitur. Utrumque etiam Vat. habet; ubi tamen a man. pr. ξουθᾶν erat. ἡδὺ est in Planud. — μέλος κρέκειν egregie illustrat *Huschke* in Epist. crit. p. 9. sq.

XI. Vat. Cod. p. 235. *Leichius* in Carm. Sepulcr. p. 29. *Reisk* in Anth. p. 75. nr. 572. In locustam, quam defunctam Democritus prope viam sepeliverat. *Brunckius* notavit haec: „Edidit *Dorville* ad Charit. „p. 516. ex melioribus, ut ait, libris, ex quibus tamen „non sunt omnia, quae dedit. Nam v. 1. in Cod. scri„ptum ἄδε, quod forte mutandum non erat, cum dorice „idem sit quod ᾧδε: hoc margini adscripsit *Salmasius*, et „recepit *Dorville*; male. Nam si quid mutandum erat, „cum *Suida* scribendum erat ἅδε. V. 2. Cod. ἀργειλος, „solito librariorum more pro ἄργιλος, producta media:

„ἄργιλος est in *Suidae* edit. principe. ἀμφὶ κέλευθον ex „emendatione est, ut et πανέσπερον seq. versu. Cod. habet „ἀμφιθανοῦσαν et πανεύπτερον. Animadvertendum est, in „idem argumentum exstare *Phaënni* Epigr. infra p. 257. „ubi videmus, tumulo conditam fuisse locustam ἐγγύθεν „Ὠρωποῦ. Si Oropus est urbs Macedoniae prope Am„phipolim, Ἄργιλος hic v. 2. vera est lectio, intelligenda „de Argilo Macedoniae urbe cis Strymonem, non longo „ab Amphipoli intervallo dissita, ita ut locustae monu„mentum in via aggestum, et inter ambas urbes fere „medium, ad utramque pertinere visum fuerit: quae „si pro veris haberi possunt, sic prius distichon scriben„dum est:

„Ἀκρίδα Δημοκρίτου μελεσίπτερον ᾧδε θανοῦσαν
„Ἄργιλος δολιχὰν ἀμφὶ κέλευθον ἔχει.“

Haec *Brunckius*; quae dubio carent. Sed falsum est, quod dicit, in Codice ἀμφιθανοῦσαν haberi, quod fortasse in uno aut altero apographo per oscitantiam scriptum est. Vitiosam lectionem ἄργιλλος agnoscit *Suidas* in ἀργιλλώδης, ubi prius distichon excitavit; sed quam saepe lexicographi librariorum vitiis decepti fuerint, omnes norunt. Pro μελεσίπτερον *Leichius* μελίπτερον exhibuit; graviter propterea a *Dorvillio* vapulans. In πανέσπερος (sic Cod.; *Leichius* πανεύπτερον edidit) *Dorvillius* argutatur, cum locustam non modo vesperi, sed illa ipsa vespera, qua moritura erat, quaeque ipsi ultima fuit et πανέσπερος, cecinisse ait. Dubitat tamen, an non πανύστατον corrigendum sit. Fefellit virum doctissimum structura particulae καὶ, quae hoc loco non intendit, sed cum μέλαθρον jungi debet: ἅς ὑπὸ μολπᾶς καὶ πᾶν μέλαθρον ἴαχε. — Ἰθύσειε. *cum cantum inciperet.* Ἰθύει. βούλεται. ἐφορμᾷ. *Hesych. Homer.* Od. ρ. 408. ἴθυσεν δ᾽ ὀλολύξαι. *Herodoti* III. 39. p. 215. ὅκου γὰρ ἰθύσειε στρατεύεσθαι, πάντα οἱ ἐχώρεε εὐτυχέως.

XII. Cod. Vat. p. 232. Planud. p. 241. St. 349. W. In Poemandri aucupis mortem. Rem exornat, aves in posterum eodem loco sessuras esse dicens, ubi ipse olim arundines struxerit. — V. 2. ἀδείας πλατάνου, *quae grata erit avibus, aucupis insidias non amplius timentibus.* In hunc fere sensum epitheton accepit *Brodaeus*, qui *tutae* vertit. Disertius quid requirebat *Wakefield* in Silv. crit. T. I. p. 53. ὑπὲρ ἀδδειῆς ἑζόμενος πλατάνου corrigens. *Hesychius:* ἀδειής· ἄφοβος· ἀδεής. quae glossa respicit Il. η. 117. εἴπερ ἀδειής τ' ἐστί. *Nihilque metuens in hac platano considebit.* At aves nihil metuere, Poemandro mortuo, ex reliquis satis intelligitur, neque expressam hujus rei significationem desideraverim. Nondum me poenitet conjecturae, nisi verae, certe verisimilis:

τᾶσδ' ὑπὲρ ἀγρείας ἑζόμενος πλατάνου.

Leonidas Tar. Ep. XXXIV. τὸ σκύλος ἀγρείης τεῖνε κατὰ πλατάνου. *Diodor. Zon.* Ep. IV. κατ' ἀγριάδος πλατάνοιο. *Casaub.* in not. msc. ἀερίας conjicit. — V. 3. ὁ Μάλιος. Cod. Vat. In fine vers. οὐδέ τι νεῖται ed. Flor. tres Aldinae et Ascens. — V. 4. ἐπ' ἀγρευτῇ χ. καλάμῳ. Planud. Nostrum est in Cod. Vat. et ap. *Suidam*, qui hunc versum cum praecedentis exitu laudat v. νεῖται T. II. p. 616.

XIII. Cod. Vat. p. 238. εἰς αἴθυιαν ὄρνιν. Planud. p. 268. St. 386. W. Versum primum habet *Suid.* in ποδήνεμος. *Brodaeus* haec notavit: *Mergi mansuefacti perniciter ambulantis, fortasse et pedisecae nomen est.* ὄρνις ὅπως. *tanquam volans, non ambulans.* Plura sunt, quae me in his verbis morentur. Primum quidem mergos nandi volandique pernicitate praestare novi, sed mergum mansuefactum et currendo excellentem nusquam reperi. Quin nec multum in terra versari videntur; quippe qui plerumque in fluctibus habitent, et in rupibus marinis nidificent. Vide *Aristotel.* H. A. V. 9. Hinc

Callimachus Fragm. CXI. p. 483. de nauta – ἰμὸς κλὼν Κύμασιν αἰθυίης μᾶλλον ἐσωκίσατο. Cui ſimile eſt illud *Leonidae Tar.* Ep. XCI. de piſcatore: τὸν αἰθυίης πλείονα νηξάμενον. Jam, quaeſo, fieri poſſe putas, ut aviculae ex aquaticarum genere γόνυ ἐλαφρότατον, genu leviſſimum et in terra nutritum, tribuatur? Nec de nandi pernicitate haec accipere patitur epitheton ποδήνεμος, quodque verſu ultimo dicitur, illam avem δολιχὸν τρίβον perfeciſſe. — Alterum, quod in *Brodaei* interpretatione non concoquo, ſunt verba ὄρνις ὅπως. *tanquam volans, non ambulans.* Infucare voluit vir doctiſſimus comparationis vitium, ſecundum quam *mergus, ut avis, longiſſimam viam confeciſſe dicitur.* Nihil ineptius! Dixeris fortaſſe, ὅπως h. l. explicative ſumendum eſſe, *ut par erat avem facere.* Hoc quoque ineptum eſt; et quidem duplici de cauſa. Primum, ſi nihil faciebat αἴθυια noſtra, niſi quod ipſius naturae conſentaneum erat, inepte poëta eam admiratus eſt; deinde minime de virtute agitur inter aves communi, ſed de ea, quae non niſi ſtruthiocamelis aliisque pauciſſimis a natura tributa eſt. Non igitur dicere poterat, mergum, quod avis fuerit, longiſſima itinera potuiſſe conficere. Jam vides, quot difficultatibus hoc epigramma laboret, ſi in avem conſcriptum dicas. Quae aut omnes aut plurimae evaneſcent, ubi vocem Αἴθυια de equae, pedum pernicitate excellentis, nomine mecum accipies. Nomina equis curſoriis, cum ab aliis, tum ab avibus derivata, fuiſſe impoſita, ſatis conſtat. Ap. *Archiam* Ep. XXIV. ejuſmodi equus vocatur Αἰετός. Apud *Pauſan.* VI. 10. p. 476. Κόραξ. Alia vide ap. *Salmaſ.* ad Solin. p. 629. ſq. Equorum tumuli paſſim commemorantur. Epigr. *Anytes* XV. *Pauſan.* III. 20. p. 262. Nihil porro aptius, quam equum ποδήνεμον vocari, (conf. *Valcken.* in Diatr. p. 107. C.) ejusque genua ἐλαφρὰ καὶ ἐν χέρσῳ τεθραμμένα dici. Jam denique nihil inepti in comparatione ὄρνις ὅπως, quod equo honorificum eſt, avem celeCc 3

ritate exaequare. *Archias* Ep. XXIV. ὀρνύμενον πτανοῖς ὠκυπέταις ἴκελον. *Alite vectus equo*, *Silius* L. XII. 67. Cf. *Bochart*. in Hieroz. T. I. p. 162. Unum superest, quod lectorem moretur, quod equus dicitur πολλαῖς νάεσσιν ἰσόδρομον μᾶκος ἀνύειν. quod de certamine equi cum nave per undas labente prorsus accipi non potest. Sed de *longitudine* viae agitur, quam ille percurrebat, μῆκος ἰσόδρομον, i. e. ἴσον, νάεσσι. Quantum itineris naves conficiunt in mari, tantum hic equus in terra conficiebat. Hanc interpretationem verissimam esse, apparet ex seqq. δολιχὰν ἐκπονέουσα τρίβον. *Oppian*. Hal. L. III. 37. ῥίμφα διϊχνεῦσαι δολιχὸν πόρον. Idem L. IV. 101. ποδωκείης μεμελημένοι ἄνδρες ἀέθλων – δολιχὸν τέλος ἐγκονέουσιν Ἐξανύσαι. *Aeschyl*. Prom. 284. ἥκω δολιχῆς τέρμα κελεύθου διαμειψάμενος. Non igitur celeritas tantum, sed etiam robur et firmitas in hoc equo laudantur. Jam confer *Pindarum* in Ol. Θ. 35. qui equum et navem in celeritatis significatione junxit: καὶ ἀγάνορος ἵππου θᾶσσον Καὶ ναὸς ὑποπτέρου, παντᾶ ἀγγελίαν πέμψω ταύταν. Ne autem in πολλαῖς νάεσσιν haereas, positum est pro πολλάκις. *Euripid*. in Iphig. T. 362. ὅσας γενείου χεῖρας ἐξηκόντισα. ubi *Barnesius*, dictionis elegantiam ignorans, ὁσάκις notavit in margine. Ex *Euripide* profecit *Callimach*. Hymn. in Dian. 27. πολλὰς δὲ μάτην ἐτανύσσατο χεῖρας. quam lectionem contra *Brunckium*, qui eam male sano librario deberi existimabat, egregie tuetur *Ruhnken*. in Epist. crit. II. p. 142. *Sophocles* ap. *Stobaeum* p. 163. 27. πολλὴν γλῶσσαν ἐκχέας. Non aliter locutus est *Theocrit*. Eid. XVI. 71. οὔπω μῆνας ἄγων ἔκαμ' οὐρανὸς οὐδ' ἐνιαυτούς· Πολλοὶ κινησεῦντι ἔτι τροχὸν ἅρματος ἵπποι. *Crebro adhuc Phoebi currum equi trahent*. *Appulej*. in Metam. VIII. p. 518. ed. *Oudend*. *Et eum ferens aper invadit jacentem, ac primo lacinias ejus, mox ipsum resurgentem multo dente laniavit*. Attigit hunc dicendi usum *Valcken*. ad *Herodot*. VI. 125. p. 496. et *Toup*. ad Longin. p. 283.

¶. 193.] *XIV. Athen.* L. IV. p. 163. A. φυγοῦσα γοῦν σε καὶ τοὺς παραπλησίους ἡ ἡδονὴ παρακάθηται, ὥς φησι Μνασάλκης ὁ Σικυώνιος· ἅδ' ἐγὼ .... *Eustathius* ad Il. β. p. 216. laudato Epigrammate *Aristotelis* nr. 6. p. 178. hanc quoque ejus parodiam profert, quam, secundum eum, τὶς κατὰ ἡδονικῆς φιλοσοφίας ἔγραψεν. Fingitur Virtus lugentis habitu Voluptati adsidere et conqueri, quod ἡ τέρψις sibi anteponatur. Opponuntur sibi ἡ ἡδονή, Epicureorum voluptas, quae multas virtutis partes habet, et ἡ τέρψις, corporea voluptas, in qua nullus virtuti locus. Speciem quandam τῆς ἡδονῆς posuerat τὴν τέρψιν *Prodicus* in *Aristotel.* Top. II. 6. eoque verbo praecipue voluptatem, quae e concubitu percipitur, significari, docet *Valcken.* ad Hipp. p. 271. C. τὴν τέρψιν, quae in sensuum oblectatione est posita, sectabantur Cyrenaici; τὴν ἡδονὴν Epicuri discipuli. *Cicero* de Finibus II. 13. *Omnesque simplices sententias eorum, in quibus nulla inest virtutis adjunctio, omnino a philosophia semovendas putabo: primum Aristippi Cyrenaicorumque omnium; quos non est veritum, in ea voluptate, quae maxime dulcedine sensum moveret, summum bonum ponere, contemnentes istam vacuitatem doloris.* (i. e. τὴν ἡδονήν.) *Stephanus* hoc Epigr. retulit in Planud. Append. p. 524. St. *24. W.

XV. Cod. Vat. p. 216. Planud. p. 270. St. 390. W. sine auctoris nomine. *Chersio Orchomenio* hoc Epigramma a quibusdam tribuebatur, si fides *Pausaniae* L. IX. p. 787. qui, ubi Hesiodi ossa, prius in agro Naupactio sepulta, oraculi monitu Orchomenum translata narrat, hos versiculos profert. Conf. *Plutarch.* in Conviv. VII. Sap. T. II. p. 162. E. — V. 3. *Brunckius* exhibuit lectionem *Pausaniae.* In Planud. et Vat. ἐν ἀνθρώποις κλέος ἐστίν. — V. 4. ἐν βασάνῳ σοφίης. *Sophocles* in Oedip. Tyr. 509. Oedipus σοφὸς ὤφθη, βασάνῳ θ' ἡδύπολις.

XVI. Planud. p. 199. St. 290. W. In Cod. Vat. p. 243. lemma est: Εἰς τοὺς μετὰ Λεωνίδου τελευτήσαντας

ἐν Θερμοπύλαις. Ad hos referre non patiuntur verba — πάτραν ἐπ' αὐχένι δεσμὸν ἔχουσαν. quod nec de Sparta, nec de Graecia verum est. *Brodaeus* de Thebis ab Alexandro dirutis interpretandum suspicatur; quae interpretatio non magis procedit. Vanum est in talibus hariolari. — δεσμόν. i. e. ζυγόν. Hymn. Homer. in Cerer. 217. τέτλαμεν ἄνθρωποι· ἐπὶ γὰρ ζυγὸς αὐχένι κεῖται. *Alcaeus Mess.* Ep. XVI. ὁ μὲν Εὐρώπᾳ δοῦλον ζυγὸν αὐχένι θήσων. Similia collegit *Klotz.* ad Tyrt. II. p. 37. — V. 2. ἀμφ' ἐβάλοντο Vat. — V. 4. in marg. Wechelianae: γράφεται καὶ ἐν τισιν πετίδος ἀντὶ πατρίδος.

XVII. In Cod. Vat. p. 285. legitur post Epigr. *Anytes* XXII. item in puellam immatura morte exstinctam conscriptum. Hinc conjectura enata est nescio cui, qui Codicem tractavit, et in marg. notavit haec: ἐγὼ νομίζω, ὅτι ἓν ἐπίγραμμα τὸ Παρθένον ἀντιβίαν καὶ τὸ Αἶ αἶ παρθενίας. Frustra. De diversis in utroque puellis agitur; quod vel nomina indicant. Ceterum haec duo Epigrammata sese excipiunt etiam in Planud. p. 263. St. 379. W. — V. 1. „Corruptum est hoc tetrastichon, „quod sine melioribus libris restitui non potest. Non „intelligo, cur virginitas dicatur ὀλοόφρων. Pro ἀλικίαν „sensus, si vere hariolor, ὁμαλικίαν requirit. Εἰδάλιμοι, si „genuinum est, non eo sensu, quo a Grammaticis acci„pitur, sed pro εἴκελοι hic positum.“ *Brunck.* Antequam corrupti hujus carminis emendationem aggrediar, varietatem lectionis enotabo. — V. 2. ἡλικίην. Vat. Cod. a manu sec. et edit. Flor. ἀλιαίην tres Aldinae; quae etiam ἱμερόεσσα cum Flor. et Ascens. legunt. In vers. praeced. *Stephan.* mutato accentu ἀπὸ corrigit, ut sit ἀπέκλασας. In his itaque nihil praesidii. *Josephus Scaliger*, cujus ab acumine aliquid opis exspectabam, reliquis omissis v. 3. περιδάκρυες corrigit; quod speciem habet. Emendationum, quas olim expromsi in Emendatt. in Ep. Gr. p. 9. me nondum poenitet, quamvis earum

veritatem ſpondere non auſim poſt ea, quae vir elegantiſſimae doctrinae, *Eichſtaedt*, in Specim. Quaeſt. philolog. p. 72. de eodem carmine disputavit. Adſcribam Epigramma, ut ex *Eichſtaedtii* mente corrigi debet:

Αἶ αἶ Παρθενίας ὀλοόφρονας, αἳ σέο φαιδρὰν
 ἔκλασαν ἁλικίαν, ἱμερόεσσα Κλεοῖ.
Κἄμμες ἀμυξάμεναι χρόα δάκρυσιν ᾇδ' ἐπὶ τύμβῳ
 λᾶες Σειρήνων ἕσταμες εἰδάλιμοι.

Παρθενίας versu *primo* vir doctiſſimus pro παρθένους ſive παρθενικὰς poſitum cenſet (cf. *Musgrav.* ad *Eurip.* Hecub. 448.) et de Parcis intelligit, quae Cleus fila ante tempus ruperint (ἔκλασαν). Ad verſum *tertium* comparat *Antip. Sidon.* Ep. CIV. σὺ δὲ ξαίνουσα παρειὰς δάκρυσιν. In his quaedam mihi videntur vera, omnia ingenioſa. παρθενίας pro Parcis a poëta eſſe poſitas, vix crediderim, cum in plurimis locis, quae eandem ſententiam continent, nihil ſimile reperiam. Jam vero hoc a nullo ſequioris aevi Epigrammatario, qui *Mnaſalcae* Epigrammata ſaepe ad imitationem vocaverunt, expreſſum eſſe, vix credibile videtur. — Equidem olim hoc carmen in hunc modum conſtitueram:

Αἶ αἶ Περσεφόνας ὀλοόφρονος, ἅ σ' ἀπὸ φαιδρᾶς
 ἥρπασ' ὁμηλικίας, ἱμερόεσσα Κλεοῖ.
ἄμμες ἀμυξάμεναι δὲ παρηίδας αἴδ' ἐπὶ τύμβῳ
 λᾶες Σειρήνων ἕσταμες εἰδάλιμοι.

Videamus ſingula. Proſerpina puellam aequalibus ſuis eripuiſſe dicitur. Eadem ſententia in Epigr. ἀδεσπ. DCCXXIII. ἅδ' Ἡρακλείδην κατέχει κόνις, ὃν βαρὺς Ἅιδας εἴρυσεν ἀϊθέων ἥλικος ἐξ ἀγέλας. Proſerpinam omnia pulchra ſibi arripere, queritur Venus ap. *Bionem* Eid. α. 54. ſq. *Anthol. Lat.* T. II. p. 111. *Ingrata Veneri ſpondebam munera ſupplex, Erepta, conjux, virginitate tibi. Perſephone votis invidit pallida noſtris, Et praematuro funere*

te rapuit. Haec ad verbum fere cum noſtris conveniunt. Nunc tamen minori mutatione correxerim:

Αἲ αἲ Περσεφόνας ὀλοόφρονος, ἃ σέο φαιδρὰν
εἵλκυσεν ἁλικίαν, ἱμερόεσσα Κλεοῖ.

quae jucundam tuam juventutem ad inferos detraxit. Verba ἕλκειν, ἑλκύειν et ἁρπάζειν, *ad ſe trahere, rapere, ducere*, illuſtravit *Abreſch.* in *Lectt. Ariſtaen.* p. 319. — ἁλικίαν. *te ipſam, flore juventutis conſpicuam.* Sic fere *Paull. Silent.* Ep. LXXXIII. αἲ, αἲ λευγαλέη καὶ ἀμείλιχος ἔπλεο Μοῖρα, Μηδ' ἐρατῆς ἥβης, δύσμορε, φεισαμένη. Epigr. ἀδέσπ. DCLVI. ἀλλά σε νηλειὴς καὶ βάσκανος ὤλεσε δαίμων, Ἡλικίην ὀλίγην εἰκοσιὲξ ἐτέων. Ibid. DCLXXIII. Ἀΐδης μὲν σύλησεν ἐμῆς νεότητος ὀπώρην. — V. 3. meam conjecturam παρηΐδας nondum repudio. Hoc vocabulum primum in παρίδας, mox in περὶ δας depravatum, facile mutari potuit in περὶ δάκρυσιν. Jam nihil frequentius, quam ἀμύσσειν, ξαίνειν, δρύπτειν παρειὰς, in luctu. *Aeſchyl.* in Choëph. 22. πρέπει παρηὶς φοίνισσ' ἀμυγμοῖς Ὄνυχος ἄλοκι νεοτόμῳ. Neſcio quis ap. *Suidam* v. ἀμύσσειν· ποτὲ μὲν τοῖς ὄνυξιν ἀμύττων τὰς παρειάς. *Euripides* in Hecuba 655. δρύπτεται δὲ παρειὰν, Δίαιμον ὄνυχα τιθεμένα σπαραγμοῖς. *Perſes* Ep. VI. ἀλλ' ἐλεεινὰ καταδρύψασα παρειάς. *Apollon. Rhod.* L. III. 672. δρύψε δ' ἑκάτερθε παρειάς. ἀμύσσειν παρειὰν tanquam locutionem crebro obviam commemorat *Euſtath.* ad Il. α. p. 71. 15. Adde *Nonnum* in Dionyſ. XL. p. 1026. Χειροβίῳ τίλλουσα κόμην ἥμυξε παρειάς. et quae dedit *Gatacker.* ad M. Antonin. L. XII. p. 354. — Pro αἵδε autem ne dubites quin cum *Eichſtaedtio* ᾇδε ſcribendum ſit. — Seq. verſu vide an jungi poſſit εἰδάλιμοι λᾶες Σειρήνων, pro *pulcbris Sirenum ſimulacris.* i. e. λᾶες Σειρήνων εἰδαλίμων. De Sirenibus, quae ornamenti cauſa tumulis imponebantur, vide notata ad Epigr. *Erinnae* II. 1.

XVIII. In Planud. p. 286ᵃ. St. 414. W. auctoris nomine caret. *Mnaſalcae* vindicat Vat. Cod. p. 284. ſq.

Εἰς Ἀριστοκράτειαν πρὸ γάμου τελευτήσασαν. — V. 2. „Valde „displicet κεκλιμένα, quod verſ. 4. repetitur. Nam in hoc „ſic habet Cod. Vat. recte, ἃ κεκλιμένα πολλάκις ἐπὶ τύμβῳ „κωκύει σὲ ἐκ κεφαλᾶς. Sed priore loco genuinum eſſe „non puto. Scripſit forte poëta Ὡραίου δυομένα πρὸ γάμου." *Brunck.* Mihi in ſecundo verſu nihil mutandum videtur, cum elegantiſſime ſit dictum κεκλιμένα πρὸ γάμου de ea, quae ante nuptias occubuit. *Antip. Sidon.* LXXXIV. οὐ νούσῳ — οὐδ' ὑπὸ δυσμενέων δούρατι κεκλίμεθα. Timon defunctus, ἐρημάζω, inquit, ἥσυχα κεκλιμένος. *Tryphiodor.* 394. δῖα Πολυξείνη, σὲ δὲ πατρίδος ἐγγύθι γαίης Κεκλιμένην ὀλίγον δακρύσομαι. De urbibus hoſtium vi expugnatis paſſim κλίνεσθαι uſurpatur. *Hermeſianax* Eleg. 54. δουρὶ κεκλιμένην πατρίδα. *Tullius Gem.* Ep. V. Graeciae gloria Μακηδονίοις ἔγχεσι κεκλιμένα. Sic igitur puella, quae ante nuptias vi mortis periit, recte dicitur κεκλιμένα πρὸ γάμου. Multo minus idem verbum quarto verſu repetitum placet. Fortaſſe ſcribendum:

πολλὰ κινυρομένα κωκύει ἐκ κεφαλᾶς.

Quintus Smyrn. IX. 477. ἀμφὶ δὲ μήτηρ Πολλὰ κινυρομένη κενεῷ ἐπαΰτεε τύμβῳ. *Callimach.* H. in Apoll. 20. οὐδὲ Θέτις Ἀχιλῆα κινύρεται αἴλινα μάτηρ. — V. 3. in Planud. ſic eſt: ἃς ἐπὶ τύμβῳ π. κεκλιμένας. Pro καταλείπεται (*matri tuae lacrymae relinquuntur*) *Opſopoeus* καταλείβεται corrigit. Fruſtra. Idem in ἐκ κεφαλᾶς matris, Eccephalae, nomen latere putabat. ἐκ κεφαλῆς κωκύειν ſimile eſt Homerico Il. XVI. 584. Τρῶας δὲ κατακρῆθεν λάβε πένθος. ὅ ἐστι κατὰ κεφαλῆς λάβε πένθος. *Euſtath.* — Inter tertium et quartum verſum Vaticani Cod. margini adſcriptum λείπει. Non exiſtimaverim, aliquid deeſſe.

NOSSIDIS EPIGRAMMATA.

¶. 194.] *I.* Vat. Cod. p. 112. Edidit hoc carmen *Bentlej.* in Notis ad *Callimachi* Ep. XXX. *Wolf.* in Fragm. Poëtr. ubi *Noſſidis* carmina collegit, p. 82—91. *Olearius* Poëtr. graec. p. 42. et *Reisk.* in Miſcell. Lipſ. Tom. IX. p. 311. nr. 340. Amore nihil praeſtantius eſſe; quibus autem Venus non faverit, eos omni pulcritudinis ſenſu deſtitui. — V. 1. Cod. habet: ἔρωτος τάδ' ὄλβια. et ſic *Reisk.* reperit in ſchedis *Dorvill.* quibus Vir doctus adſcripſerat haec: *Pro* τάδ' ὄλβια *lego bis* ἔρωτος. *Vox* ἔρωτος *ab imperito librario ſublata propter praecedens.* τάδ' ὄλβια *verſus reſpuit.* κήνας *forte* τήνας. *Ordo:* οὐκ οἶδεν ῥόδα ἐκείνης ποῖα ἄνθη ἐστίν. *Roſam Veneris florem eſſe, notum eſt.* In apogr. Lipſ. ἄδ' ὄλβια ſine ſenſu. Sic *Bentlej. Wolf. Reisk.* Mira aberratio. — V. 2. ἔπτυσα. Prae amore etiam mel ſordet. Ipſo melle amor eſt dulcior. — V. 3. Pro τίνα *Bentlejus* τὰν conjicit; cui *Reiskius* multa veterum loca oppoſuit, ubi τὶς pro ὅστις eſt poſitum. Pro ἐφίλασεν Cod. Vat. ἐφίλησεν, et v. quarto κῆνα ἄνθεα. *Olearius* peſſime dedit: οὐκ οἶδεν· κεῖνα δ' ἄνθεα. *Bentlejus:* οὐκ οἶδεν κεῖνά τ' ἄνθεα κ. ρ. Longe melius *Reiskius* κήνας. Quam dulcis ſit amor, nonniſi ii intelligunt, quos Venus amat. Hi enim ſoli Veneris munera recte aeſtimant. Pro muneribus Veneris roſam poſuit, praeſtantiſſimum florem, Veneri ſacrum. *Alciphron* L. III. 1. p. 276. τὰ χείλη δὲ, τὰ ῥόδα τῆς Ἀφροδίτης ἀποσυλήσας τῶν κόλπων, διήνθισται. Vide *Fiſcher.* ad Anacr. V. 2. p. 25. *Wakefield* in Silv. crit. T. I. p. 54. τῆνος corrigit, quo verborum ſtructura longe evadit facilior. Verum hanc ipſam ob cauſam de veritate hujus conjecturae dubito. Quod ad metrum attinet, ferri poſſit ſyllaba brevis in theſi producta. Vide ad *Platon.* Ep. XXX. 2.

II. Vat. Cod. p. 192. unde protulit *L. Holſten.* ad *Steph. Byz.* p. 186. *Bentlejus* in Diſſert. de Phalar.

p. 198. et ad ejus mentem emendatum *Wolf* in Poëtr. fragm. p. 84. *Dorville* in Sicul. T. I. p. 274. *Reiske* in Anthol. p. 50. nr. 511. Ad *Suidam*, qui prius diſtichon laudat in θυῶδες, *Kuſterus* integrum Epigr. appoſuit. Theophilis, Cleochae filia, Noſſidis mater, Junoni Laciniae veſtem byſſinam, quam ſimul cum filia texuerat, dedicat. — V. 1. Λακείνιον Cod. i. e. Λακίνιον. *Suidas* Λακώνιον, quod ex illa ipſa orthographia, qua ι productum per ει ſcribebatur (vide *Brunck.* ad Ep. *Mnaſalcae* XI. 2.) ortum eſt. Simili errore ap. *Pauſan.* VI. 13. p. 171. ed. *Facii* pro Ἥρᾳ Λακινίᾳ vulgo Λακεδαιμονίᾳ legitur; quod vitium, indicatum ab *Ignarra* in Comment. de Palaeſtra Neapolit. c. II. p. 32. not. 9. a noviſſimo editore ex auctoritate Cod. Vindob. ſublatum non eſſe miror. Templi Junonis Laciniae, ipſa Crotone, in cujus urbis vicinitate ſitum erat, illuſtrioris, deſcriptionem dedit *Livius* XXIV. 3. Ejus ruinas vidit et deſcripſit *Riedeſel* in Itiner. per Magnam Graeciam et Sicil. II. p. 191. ſqq. In hoc templo panegyrin fuiſſe, ab omnibus Italiae inferioris incolis celebratam, narrat *Athen.* XII. p. 541. A. B. Veterum loca collegit *Delacerda* ad Virg. Aen. III. 552. — ἣ pro ἃ Cod. Vat. et *Suid.* — V. 2. „In cod. ſcriptum κοθο„ρῆς. Salmaſius in margine: ποθορῆς *an* καθορῆς? *placet* „*prius.* Recte. ποθορῇς doricum eſt et genuinum.“ *Brunck.* In apographo Gothano καθορῆς habetur; et ſic *L. Holſten.* καθορᾷς *Suid.* κοθορῆς, in ſchedis *Dorvill.* repertum, edidit *Reiskius.* Epigr. IX. habemus ποθορῆν, ſine ulla lectionis diverſitate. *Theocrit.* Eid. VI. 22. ποθόρημι. — Pro νεισομένα plura apographa νισσομένα, *Suidas* νισσομένα, *Holſten.* et *Bentl.* νεισσομένα legunt. — V. 3. laudat *Suidas* v. βύσσινον et iterum v. εἷμα. Priore loco legit: δέξαι β. εἷμα ἐν. altero: εἷμα τά τοι μετὰ παιδὸς ἀγαυᾶς ὕφανε. In Cod. Lipſ. vitioſe τό μοι μετά. — V. 4. Θευφιλὴς ἁ Κλ. Cod. et *Holſt.* Varias apogr. aberrationes enotare nihil attinet. Θευφιλὶς dedit *Kuſter. Dorvill.* et *Bentlej.*

III. Cod. Vat. p. 193. ſq. ὡς Νοσσίδος. quod incertitudinem circa auctorem indicare videtur. Edidit *Kuſter.* ad *Suid.* v. Ἰνωπὸς, ubi verſ. 3. excitatur; et hinc *Bielius* ad Heſych. v. ἐπιλυσαμένη. *Olearius* in Diſſert. de P. Gr. p. 42. *Wolf.* p. 88. *Dorville* in Miſc. Obſſ. T. VII. p. 122. *Reiske* in Anthol. p. 54. nr. 519. Dianam Lucinam poëtria precatur, ut Alcetidi parturienti opem ferat. — V. 1. Cod. ἔχουσα. — Ortygia ſive illa inſula eſt, quam haud longe a Delo ſitam tradit *Strabo* X. p. 480. ſive lucus prope Epheſum, eodem nomine appellatus, ubi Latona poſt partum laviſſe dicitur. Vide *Strabon.* XIV. p. 639. Epheſii ap. *Tacitum* Annal. III. 61. *non, ut vulgus crederet*, inquiunt, *Dianam atque Apollinem Delo genitos; eſſe apud ſe Cenchrium amnem, lucum Ortygiam, ubi Latonam partu gravidam et oleae, quae tum etiam manet, adniſam ediiſſe ea numina.* Erant, qui Apollinem in Delo, Dianam in Ortygia natam eſſe dicerent. Vide *Spanhem.* in Callim. H. in Del. 255. p. 543. Cf. *Antipatr. Sidon.* Ep. XXXVI. — V. 2. Cod. junctim ἀγνααπόθου χαρίτων. *Olearius* cum in ſuo cod. inveniſſet ἀγνὰ πόθου χαρέτων, hinc extudit correctionem ἄγν' ἀπόθου φαρέτρων. Nihil vidi infelicius. Cum vulgo Nymphae Dianam comitentur, *Noſſis* eidem deae Charites adjungit, fortaſſe propter eximiam Dianae pulcritudinem. Talia multa poëtae ſine exemplo finxerunt. Conf. *Heynium* ad *Virgil.* Aen. I. 71. in Excurſ. II. *De Nymphis Junonis comitibus.* Gratias antiqua religio Junoni addiderat; vide *Pauſan.* II. 17. Eas ſibi poſtea Venus vindicavit. Apud *Callimachum* Diana Mercurio arma ſua ſervanda credit, in Hymn. in Dian. 143. — Rogatur dea, ut arcum deponat, quo mortem infert, cujusque nullus ei uſus eſt, cum Lucinae muneribus fungitur. Puerpera ap. *Phaedimum* Epigr. III. Dianae gratias agit, quod ſine arcu venerit, λεχοῖ δισσὰς ὑπερέσχες χεῖρας, ἄτερ τόξου, πότνια, νισσομένη. — V. 3. *Suidas* laudat in Ἰνωπὸς et ite-

rum in χϱόος. — Dianam tibi finge a venatione redeuntem, pulvere et ſanguine conſperſam; quare ſe abluit, ut venatores opere peracto ſolent. *Apollon. Rhod.* II. 937. Παϱθενίοιο — πϱηΰτάτου ποταμοῦ — ᾧ ἔνι κούϱη Λητωῒς, ἄγϱηθεν ὅτ' οὐϱανὸν εἰςαναβαίνει Ὃν δέμας ἱμεϱτοῖσιν ἀναψύχει ὑδάτεσσιν. Inprimis autem grata Dianae *materna Inopi unda* ſecundum *Valerium Flacc.* V. 105. Cf. *Callimach.* H. in Dian. 171. — V. 4. Ἀκκέτιν. *Olear.* Ἀλκέτις eſt ab Ἀλκέτας, quod Macedonicum nomen eſſe notavit *Schneiderus.* Vide *Athen.* X. p. 436. E. — Laudat hunc verſum *Wetſten.* ad N. T. II. p. 467. ubi verba λύειν τὰς ὠδῖνας exemplis allatis illuſtrat.

IV. Cod. Vat. p. 412. *Noſſidi* vindicat; nam in Planudea p. 341. St. 480. W. ſine auctoris nomine proſtat. Legitur praeterea ap. *Dorvill.* ad Charit. p. 51. *Olear.* Diſſ. p. 45. *Wolf.* p. 90. *Reisk.* in Anth. p. 174. nr. 799. Polyarchis meretrix e divitiis, quas ſibi corporis quaeſtu paraverat, Veneri ſtatuam dedicavit. Meretricum, quae Veneri templa et ſtatuas dedicaverint, exempla collegit *Athen.* XIII. p. 572. Ejusmodi fanum in inſula Samo fuit, ὅ τι ἑταῖϱαι ἱδϱύσαντο αἱ συνακολουθήσασαι Πεϱικλεῖ, ὅτε ἐπολιόϱκει τὴν Σάμον, ἐϱγασάμεναι ἱκανῶς ἀπὸ τῆς ὥϱας. Noviſſima verba commentarii loco ſunt noſtris ἐπαυϱομένα μάλα πολλὰν κτῆσιν ἀπ' οἰκείου σώματος ἀγλαΐας. — V. 1. ἔλθοιμεν. Vulgo. — V. 2. ὡς χϱ. *Planud.* ὦ χϱ. Vat. βϱέτας. ξόανον. εἴδωλον. *Heſych.* χϱυσῷ δαιδαλόεν, id eſt δεδαιδαλμένον, *ſtatuam auream, ſtudioſe elaboratam.* — V. 3. Πολίαϱχις. *Planud.* et *Reisk.* ἐπαυϱομένα *Planud.* et Vat. Quidam ἀπαυϱομένα dederunt.

¶. 195.] *V.* Vat. Cod. p. 194. Ad *Suidam*, qui v. δαιδάλεον verſum ſecundum et tertium laudat, integrum Epigr. edidit *Kuſter.* et ex eo *Wolfius* p. 88. *Reiske* in Anthol. p. 54. nr. 521. Samytha Veneri comae redimiculum dedicat. κεκϱύφαλον. — σαβακάθιον δεσμότϱιχον. *Heſych.* Qui ejusmodi redimicula texebant, κεκϱυφαλοπλόκοι appella-

bantur, et σακχυφάνται, si *Polluci* fides, X. 192. ὅταν Δημοσθένης εἴπῃ σακχυφάντας, τοὺς πλέκοντας ταῖς γυναιξὶ κεκρυφάλους ἀκούουσι. κεκρυφάλους Μιλησίους ut magni pretii commemorat *Alciphr*. I. 6. p. 26. — V. 1. Χαίροις ἂν τοι ἔ. κόμαν Cod. Emendatiorem lectionem dedit *Kusterus*. — V. 2. 3. *Suidas* laudat etiam in Σαμύθας. Apogr. Lipf. Σαμύθος. Pro ὄζει legendum videtur ὄσδει. Certe in Cod. Δ superscriptum τῷ ζ. Apud *Antip. Sid.* LXXXII. 4. λιπόων κεκρύφαλος. — V. 4. Omnes ante *Reiskium* τούτῳ legunt. In Cod. tamen recte τοῦ τῷ. Ἄδωνα, τὸν Ἄδωνιν. *Hesych*. Habemus igitur h. l. nectar unguenti loco adhibitum. Patroclum interfectum Thetis nectare et ambrosia inungit ap. Homer. Il. τ. 33. ubi vide *Eustath*. Cf. *Athen*. I. p. 39. A. B.

VI. Cod. Vat. p. 166. Edidit *Bentlejus* ad Phalar. p. 198. *Wolf*. p. 86. *Reisk*. in Anthol. p. 12. nr. 421. Locrenses post pugnam cum Brutiis arma hostium in deorum templis suspendisse dicuntur. De historia Brutiorum, qui ap. Graecos modo Βρέντιοι modo Βρέττιοι appellantur, consule inprimis *P. Leopardum* Emend. L. IV. 12. p. 104. sqq. Eorum major pars, quae ex fugitivis confluxerat servis, latronum more vivebat; populos circumjacentes frequentibus incursionibus vexabat, nonnullos superabat. Hoc factum circa Olympiad. CVI. quo tempore eos cum Locrensibus quoque pugnasse, non incredibile est. Circa idem tempus primum in civitatem coiisse, et Brutiorum nomine appellati esse videntur. Vide *Bentlej*. loco citato. Difficultas tamen oritur ex *Diodor*. *Sic*. XII. 22. p. 492. qui ad exitum Ol. LXXXIII. Βρεττίους, Sybaritarum hostes, commemorat. Cf. *Wesselingium*. — V. 1. Cod. vitiose Βρείτιοι. Apographa varie discrepant. — V. 3. ὑμνεῦνται ex cod. notavit *Olearius*. Sed in Vat. nostrum est. Praedicant arma Locrensium virtutem. — κακῶν. Brutiorum, qui in fuga abjecerunt clypeos.

clypeos. ποθεῦντι. *Leonidas Tar.* Ep. XXIV. κάμακες — ποθέουσαι ὅμως ἵππους τε καὶ ἄνδρας.

VII. Cod. Vat. p. 206. Hoc quoque edidit *Bentlejus* in Differt. de Phalar. p. 199. ad cujus mentem emendatum dedit *Wolf.* p. 86. Ejusdem veftigia preffit *Brunckius*. *Reiske* Anthol. p. 67. nr. 550. *Valcken.* ad Adoniaz. p. 375. A. In Melinnae, Noffidis, ut videtur, filiae, imaginem. — V. 1. Αὐτομέλιννα. *Ipfiffima Melinna*, ad vivum expreffa. *Lucian.* Tom. III. p. 13. Αὐτοθαΐδα τὴν κωμικὴν — μιμησάμενος. Similia dedit ad *Luciani* Timon. *T. Hemfterh.* T. I. p. 434. ed. Bip. — Pro τέτυκται vitio typogr. ap. *Valck.* τέτυπται. — V. 2. ἀμέ. Cod. unde in apogr. *Bentl.* ἄμε, qui ἀμὲ repofuit. *Reiskius* ὦ με dedit. *Valckenar.* ἄμμε, quod eodem redit. Ceterum ἀμὲ et ἁμὲ fcribitur. Cf. *Koenium* ad *Gregor.* p. 110. — V. 3. ἐτύμως. Vide notata ad *Cornel. Longin.* T. II. p. 200. — Cod. προςώκει. Dorifmum *Bentlej.* reftituit. — V. 4. πέλοι Cod. et fic omnes praeter ap. Lipf. quod πέλει praeftat. Verfus expreffus ex *Hefiodi* Opp. et Diebus 235. ubi poëta de civitate, moribus et difciplina florente, agens, τίκτουσιν δὲ γυναῖκες, inquit, ἐοικότα τέκνα γονεῦσιν. Unde *Horatius* IV. Odar. V. 23. *laudantur fimili prole puerperae.* *Catullus* Epithal. v. 221. *parvulus — Sit fuo fimilis patri Manlio — Et pudicitiam fuae Matris indicet ore.* quod expreffit *Martial.* VI. 23. Ejusmodi liberi ἐκμάγματα et ἀπεικονίσματα patrum vocantur. Quaedam huc pertinentia collegit *Abrefch.* in Lectt. Ariftaen. p. 119. fqq. At in his omnibus exemplis et aliis, quae praetereo, de fimilitudine liberorum cum patre agitur. Patrem enim referre debent, matris pudicitiam vultu indicaturi. Similitudo cum matre, quam *Noffis* in Melinna fua praedicat, nihil ad rem facit. Mater enim nunquam incerta.

VIII. Cod. Vat. p. 206. Edidit *Olearius* in Diff. de poëtr. p. 43. *Wolf.* p. 90. *Reiske* in Anth. p. 67. nr. 551.

Hoc Epigr. in mulieris effigiem conſcriptum, in membranis vehementer depravatum eſt. — V. 1. τηνώθε σαβαιθίδος εἴδετε μέν. Cod. et apographa. *Olearius* hinc fecit: τηνῶθε· σαβαιθίδος εἴδετε μὲν γάρ. quod ficulneum eſt auxilium. *Reiske*: Σαμύθιδος εἰδότι παντὶ — μορφᾷ καὶ μεγαλειοσύνᾳ. *Hanc Samythidis imaginem, quisquis ipſam quidem norit, ſtatim vel e longinquo agnoſcet a forma et lineamentis adumbrata animi celſitudine.* Noſtra lectio unde fluxerit, clariſſimus Editor indicare noluit. Minori mutatione, nec ſenſu pejore corrigendum exiſtimo:

Γνωτὸν καὶ τηνῶθε Σαβαιθίδος εἴδεται ὄμμα.

Seq. verſu μορφᾷ verbum eſt, non ſubſtantivum: *Effigies exprimit et adumbrat puellae nobilem animum.* In fine verſus Cod. μεγαλωσύναν. Hoc *Olearius* in μεγαλοφροσύνᾳ mutavit. — V. 3. τὸ δὲ *Reisk.* ex apogr. Lipſ. Idem mox τήνας Σ' ἔλπομ' ὁρᾷν. Non opus erat. ὁρᾷν eſt ex codice.

IX. Cod. Vat. p. 460. *Noſſidi* aſſerit, cum in Planudea ἄδηλον ſit, p. 301. St. 441. W. Ad *Dorvillii* mentem emendatum exhibet *Wolf.* p. 84. In Planudea et in Cod. Vat. θαῦμ' ἀρετᾶς legitur. Noſtrum *Scaligeri* codici adſcriptum probat *Huetius* p. 29. idque ipſum repoſuit *Dorvillius*. *Brunckius* Τιμαρέτας verum putabat. — τὸ γαῦρον. In hujus mulieris vultu nobilis quaedam ſuperbia cum ſuavitate et amoenitate commixta videbatur. Idem *Anacreon* in Bathylli ſui effigie a pictore vult praeſtari Od. XXIX. 12. μέλαν ὄμμα γοργὸν ἔστω Κεκερασμένον γαλήνῃ. ubi vide *Fiſcherum* p. 116. — ἀγανοβλ. Blandos oculos ſimiliter, ita tamen, ut lyricum agnoſcas, deſcribit *Pindar.* Pyth. Θ. 66. ἀγανᾷ χλιαρὸν γελάσαις ὀφρύϊ. — V. 3. ἐσιδοῦσα. Plan. Haec tabula vel canem fallat. Suavis imago. Verbum σαίνειν de canibus, qui heris adulantur, eleganter illuſtrat *Valcken.* ad Hippol. p. 256. Cf. Interpp. *Antonini Liber.* c. XXXV. p. 239. ſqq. edit. *Verbeyk.* — V. 4. ποθ' ὁρῆν. Vat.

¶. 196.] X. Cod. Vat. p. 460. Edidit *Olearius* in Diss. de poëtr. p. 43. *Wolf.* p. 90. et *Valckenaer* ad Adoniaz. p. 375. A. B. — V. 1. *Olearius* Καλλόδρομον in suo apogr. invenit, idque in Καλλόδρομος ἐς mutavit. Ineptae huic lectioni ut sequentia responderent, *Wolf.* εἰκόνα corrupit in οἶκον, γραψαμένα in γραψάμενος. *Brunckius* edidit verissimam membranarum lectionem, quam etiam *Valckenarius* praestat ad Phoeniss. p. 196. et Adoniaz. l. c. — Callo mulieris nomen esse videtur, quae tabulam pinxerat. Sed desideramus mentionem ejus, cujus effigies in tabula repraesentabatur. Vide, an scribendum sit:

Τὸν πίνακα Ξάνθας Καλλὼ δόμεν εἰς Ἀφροδίτας — —

Junge: Καλλὼ γραψαμένα εἰκόνα Ξάνθας ἀνέθηκε τὸν πίνακα. Nisi forte Callo suam ipsius imaginem in templo Veneris dedicasse dixeris. — V. 3. *Olearius* εὔχαρις edidit, cum in apogr. ἴδ' ἄχαρις reperisset.

XI. Cod. Vat. p. 321. Hinc edidit *L. Holsten.* ad Stephan. Byz. v. Λοκροί. *Bentlejus* in Dissert. de Phal. p. 198. *Wolf.* p. 84. *Reiske* in Anthol. p. 124. nr. 678. Obscurum Epigramma et insigniter depravatum. — V. 1. ap. *Holstenium* typographorum vitiis inquinatus legitur, quae enotare nihil attinet. Μιτυλίναν codex. — V. 2. τὰν Σαπφοῦς χαρίτων ἄνθος ἐναυσόμενος. Cod. Postremum vocabulum *Wolfius immutaturus* vertit; *Reiskius* ἄνθος, quae procul dubio sincera est lectio, mutavit in ἀγχὺς, ut sensus sit: *Sapphus gratias ab ipso fonte haustum;* cujus interpretationis fides sit apud ipsum auctorem. Idem de χανδὸν cogitavit. *Brunckius* audacter totum versum immutavit, nulla mutationum ratione reddita. Sed vereor, ut ei emendandi conatus satis feliciter cesserit. *Nossis* et *Sappho* aequales non fuerunt; nec adeo illa hospiti mandata ad Lesbiam dare potest. Codicis lectionem ἐναυσόμενος defendere conatus est

Toupius in Emend. in Hesych. P. III. p. 146. ubi integrum carmen profert. ἐναύειν esse *ignis usum alicui impertire*; hinc ἐναυσόμενος *participaturus*. ἐναύσασθαι. ἐξάψαι. ἐναύσματα. ἀρχάς. ἐμπυρεύματα. *Hesych*. *Aelianus* ap. *Suidam* v. ἐναύσματα· καί τινα ἐξ αὐτοῦ διδασκαλίαν ἐναυσάμενοι κᾆτα ἐμιμήσαντο ἐς τὸ εὖ καὶ καλῶς. Tum igitur sensus foret: *Si forte Mitylenen proficisceris, ut ibi reliquias Sapphus persequaris et quasi latentes in cinere igniculos excites.* Hoc an sensum efficiat idoneum, videant alii. Mihi *Nossis* scripsisse videtur:

τᾶν Σαπφοῦς χαρίτων ἄνθος ἀμησόμενος.

χάριτες nimirum sunt carmina, et ἄνθος χαρίτων praestantissima carmina, qualia Sappho cecinit. Epigr. ἀδέσπ. DXIX. Σαπφοῦς Αἰολίδες χάριτες. *Leonidas Alex.* Ep. XIII. Caesari tertium carminum suorum volumen dedicans, τὴν τριτάτην, inquit, χαρίτων ἀπ' ἐμεῦ πάλι λάμβανε βίβλον. Auctor Ep. Incerti DXXXIV. Euripidis tragoediis immortalem laudem auguratur, ἶσον Ὁμηρείαις ἀενάοις χάρισι. *Macedon.* Ep. XXXVIII. εἰ μὴ Ὁμηρείων ἐξελάθου χαρίτων. Jam qui fruiturus est carminibus, recte dicitur — ἀμησόμενος ἄνθος χαρίτων. Epigr. inter ἀδέσπ. DXIX. 5. ἡδύ τε πειθοῦς, Ἴβυκε, καὶ παίδων ἄνθος ἀμησάμενος. DLX. ποικίλα Μουσάων ἄνθεα δρεψάμεναι. DLXXXV. ἄλλοθεν ἄλλα Ἰητρῶν προτέρων ἄνθεα δρεψάμενος. *Meleager* Ep. II. χειρὶ τρυγήσας παίδων ἄνθος. — V. 3. εἰπεῖν. *fac, ut Mitylenaei sciant.* Codex φίλα τήναι τε. Pro λοκρὶς γᾶ, quod in Cod. esse videtur; in apogr. enim nostro ductus sunt obscuriores; alii Λόκρισσα legunt. *Bentlejus* hunc versum sic constituit: εἰπεῖν, ὡς Μούσαισι φίλα τήνᾳ τε Λόκρισσα Τίκτεν ἴσαις (i. e. ἴσας, χάριτας scil.), ὅτι θ' οἱ — *mulierem Locrensem carmina facere, illius carminibus similia.* Mira comminiscitur *Reiskius*, quae describere piget. — V. 4. Cod. τίκτειν ἴσαις δ' ὅτι μοι τ. *Bentlejo* debetur ὅτι θ' οἱ — cujus reliqua in hoc disticho restituendo tentamina

Brunckii lectionibus, quae elegantissimae sunt, non antepono.

XII. Cod. Vat. p. 269. Exstat in Anth. Planud. p. 208. St. 302. W. unde *Ursin.* in Fragm. et *Wolf.* p. 82. In Rhinthonis Syracusani tumulum. — V. 1. καπυρὸν γελάσας. propter scribendi genus, quo usus est. πολὺς καὶ καπυρὸς ἐξεχύθη γέλως. *Longus* II. p. 34. πάνυ καπυρὸν γελάσας. ubi vide *Villoison.* p. 86. — V. 3. Μουσάων ἀηδονίς. *Hermesianax* Eleg. 49. ὁ δ' ἀοιδὸς ἀηδόνος ἠράσατο, *Alcaeus Sappho amabat. Euripidem* τὸν σκηνῇ μελίγηρυν ἀηδόνα vocat Auctor Ep. Inc. DXXXV. Puellam γλυκερὴν ἀηδονίδα vocat alius Ep. DCCXVIII. In fine versus *Planud.* καλύκων legit. In marg. Wechel. κορύμβων. Sic etiam *Casaubon.* in not. msc. *Toupius* Em. in Suid. P. III. p. 400. καλύχνων tentabat, quod idem esse ait ac καλύκων. Lectionem κορύμβων probat *Burmannus* ad Anthol. Lat. T. II. p. 99. eamque secutus est *Grotius: coronis Ex tragicis hedera est proprie capta mihi.* Sed unice vera est lectio Cod. Vat. φλυάκων. Scripserat *Rhinthon* φλύακας, ideo dictus φλυακογράφος, quam vocem *Toupius* restituit *Hesychio:* ἄσεκτος, ἀγαθός, παρὰ Ῥίνθωνι Ταραντίνῳ φλυακογράφῳ, pro φιλοσόφῳ. Italiotae (vide *Salmas.* ad Script. Hist. Aug. T. I. p. 845. et *T. Hemsterh.* ad Hesych. v. ἰαροχρείαν) μιμητὰς appellabant φλύακας, docente *Eustathio* ad Il. p. 836. 46. De φλυακογραφίᾳ, quam etiam hilarotragoediam vocant (vide *Suidas* v. Ῥίνθων) disputavit *Cuperus* in Obss. L. I. 10. p. 74. sqq. *Casaubon.* ad Athen. III. 9. p. 167. *Salmasius* ad *Solin.* p. 76. F. G. et nuper *Eichstaedt* de Dramate Comico-Sat. p. 43. qui illius carminis naturam et a similibus diversitatem diserte explicuit. *Rhinthon* cum res tragicas comicis miscuerit et temperaverit, cum rebus tum verbis, recte dicitur ἴδιον κισσὸν δρέψασθαι, coronam sibi propriam et peculiarem. Usus autem fuerat multis verbis insolentioribus ex patria dialecto; ut apparet ex glossis ab *Hesychio*

aliisque ex *Rhinthonis* operibus prolatis. Hanc ob caussam veram puto emendationem *Toupii* in Epigr. Anthol. Lat. I. p. 423.:

Rhinthonicorum amator iste verborum,
Iste, iste rhetor – –

ubi vulgo *Corinthiorum* legitur. Minus vere *van Eldick* in Susp. Specim. p. 45. *Homericorum* corrigit.

ANYTES EPIGRAMMATA.

¶. 197.] *I.* Cod. Vat. p. 164. Edidit *Kuster.* ad Suidam v. κράνεια, ubi primum distichon legitur. *Wolf.* (qui *Anytes* Epigrammata collegit partim ex Planudea, partim ex *Olearii* Diss. de Poëtr. partim ex Comment. *Kusteri*, *Holstenii* et aliorum) p. 112. *Reiske* in Anthol. p. 10. nr. 417. Echecratides Cretensis hastam in Minervae templo dedicat. Conf. Ep. *Niciae* I. T. I. p. 248. — V. 1. στᾶθι apogr. Lips. κράνεια. ἐκ κρανείας δόρυ. *Suid.* Conf. *Polluc.* V. 20. *Xenoph.* de Re Equestri XII. 12. De Venat. X. 3. — V. 2. ἀμφ' ὄνυχα. Mire in hoc vocabulo interpretando hallucinati sunt Intrpp. quorum somnia vide, si tanti est, ap. *Wolfium.* *Aeneam cuspidem* significari, docuit *Kusterus.* Idem est ὄνυξ et στόνυξ. *Schol. Apollon. Rhod.* IV. 1679. στόνυξ ἐστὶ κυρίως τὸ ἄκρον τοῦ δόρατος· καταχρηστικῶς δὲ πᾶν τὸ εἰς ὀξὺ λῆγον. De anchorae cuspide ὄνυξ usurpavit *Plutarch.* T. II. p. 247. B. Pro δαΐων, quod *Kuster.* habet, Cod. δηΐων, veteres *Suidae* editt. δαΐδων legunt. — V. 3. εἱμένα Cod. Vat. ἡρμένη *Kuster.* Nostrum jam *Reiskius* dedit ex emend. Viri docti in Schedis Dorvill. Cf. ad Ep. *Mnasalcae* II. ἧσο κατ' ἠγάθεον τόδ' ἀνάκτορον, ἀσπὶ φαεννά. — V. 4. laudat *Suid.* in ἠνορέη T. II. p. 64. ubi ἠνορέην exhibet.

II. Cod. Vat. p. 167. Primus edidit *L. Holſten.* ad Steph. v. Τεγέα p. 317. *Wolf.* p. 110. *Reiske* in Anthol. p. 15. nr. 441. *Cleobotus* Minervae lebetem aëneum, Ariſtotelis opus, dedicat. — Verſ. 1. et partem ſecundi *Suidas* profert v. βουχάνδης et Ἐριαππίδαυλος, ſic enim viri nomen in veteribus *Suidae* editt. depravatum eſt. βουχάνδη. τὸν μέγαν λέβητα. *Heſych.* βοῦν χωρῶν *Suid.* *Olearius* non intelligens, Ἐριασπίδα, quod Cod. praeſtat, doricam genitivi formam eſſe, Ἐριάσπιδος legendum eſſe temere pronuntiabat, eumque ſecutus eſt *Wolfius.* — V. 3. „ἐποίησε. In Vat. Cod. ἐβόησεν, unde ſcri„bendum erat ἐπόησε, ut in *Niciae* Ep. IX.“ *Brunck.* Confer *Koen.* ad Gregor. De Dial. p. 30. Ariſtotelis Clitorii ex Arcadia, Ariſtotelis filii, nomine augendus artificum catalogus ap. *Junium.* — Pro γενέτᾳ Cod. γενέτῳ. Marg. apogr. Lipſ. γενέτῃ exhibet.

III. In Planudea bis exſtat p. 364. et 441. St. 503. et 574. W. Apud *Urſin.* p. 57. *Wolf.* p. 96. In Codice Bibl. Medic. ap. Bandin. T. II. p. 102. hoc carmen ἀδέσποτον eſt, deſcribentis errore, qui diſticho, quod in Planudea praecedit, *Anytes* nomen adſcripſit. Theodotus Pani et Nymphis, quae ipſi ſitienti aquam monſtraverant, donum dedicat. — V. 1. Planud. loco pr. τῷδε, quod emendatum in ed. filiorum Aldi. Loco ſec. τάδε eſt in Flor. tribus Aldinis et Aſcenſ. — Nymphae αὐλιάδες eaedem ſunt, quae ap. *Orpheum* Hymn. L. αἰπολικαί, νόμιαι vocantur; dictae ab αὖλις, *ſtabulum.* Pro σκοπιᾶς *T. Hemſterh.* ad *Lucian.* T. II. p. 347. ed. Bip. malit σκοπιᾷ ſive σκοπιὰν, niſi fuerit ἐπὶ σκοπιᾷ. Locum editum ſignificat. Cf. *Theocrit.* Eid. I. 69. et IX. 11. — V. 3. Planudea loco pr. ſic exhibet, ut hic legitur. Loco ſec. αἵ μιν ὑπὸ ζαθέοιο θέρευς, quod *Urſinus* ſecutus eſt.

IV. Cod. Vat. p. 201. Planud. p. 48. St. 70. W. *Urſinus* p. 56. *Wolf.* p. 92. Pueri, hircum frenantes, certamina inſtituunt circa fanum dei. Frenatis hir-

cis insidentes Amores et de palma, ut videtur, certantes conspiciuntur in Picturis Hercul. T. II. Tab. 44. Puerum catulos Melitenses in hippodromo exercentem habemus ap. *Philostr.* II. Icon. XVII. p. 839. Facit huc *Hesych.* in ἐπιβώτορι μήλων. βοσκήτορι τῶν ποιμνίων· ἐπιστάτῃ καὶ ἐφιππαστῆρι· οἱ γὰρ τῶν βασιλέων υἱοὶ πρῶτον ἐπὶ τῶν κριῶν ἱππεύειν ἐμάνθανον. — V. 2. De φιμοῖς vide Intpp. *Pollucis* I. 185. p. 116. qui nostrum locum ad stabiliendam *Pollucis* lectionem advocant. φιμὰ per metaplasmum pro φιμοὺς dictum. Conf. *Munker.* ad *Anton. Liber.* c. XLI. — V. 3. παιδεύουσι. per lusum et lasciviam equestria exercent certamina. ἤπια in nonnullis antiquis editt. — θεοῦ περὶ ναόν. An Neptuni? qui sub ἱππίου nomine colebatur ap. Thebanos et Arcadas, docente *Pausan.* VIII. 37. p. 677. Vide inprimis, quae de Neptuno Equestri disputavit *Ilgen* ad Homer. Hymn. p. 286. sq. Si conjecturis indulgere liceret, corrigendum dixeris θεᾶς, ut Minerva Hippia significetur, quae apud Tegeatas, in *Anytes* patria, colebatur. Vide *Pausan.* VIII. 47. p. 695. — In v. 4. haereo. Quid enim? pueri certamina instituunt, ea de causa, ut hircus eos portet? Ferrem, si poëtria dixisset: Frena tibi imposuerunt, ut illos lascivientes portes. Sed versu tertio interjecto sensus exsistit subabsurdus. Fortasse vitium latet in ὕφρα, et legendum:

κοῦφ' αὐτοὺς φορέοις ἤπια τερπομένους.

κοῦφα verbum proprium in re equestri, de equis, qui leni motu moventur. De puella, quae *ludit exsultim velut latis equa trima campis* (*Horat.* III. Carm. XI. 9.), νῦν δὲ λειμῶνάς τε βόσκεαι κοῦφά τε σκιρτῶσα παίζεις, *Anacreon* Od. LXI. 10. quod ante oculos habuit *Autocrates* ap. *Aelian.* H. A. XII. 9. οἷα παίζουσι φίλαι παρθένοι Λυδῶν κόραι, κοῦφα πηδῶσαι. *Longus* II. p. 58. ἥλλετο κοῦφα βαδίζων ὥσπερ ἔριφος. *Asclepiades* Ep. XXX. οὔποτε δ' αὐτῆς Μηρὸς ἐφοινίχθη κοῦφα τιναssομένης. Simile est λείως ἐφαλλόμενοι ap. *Alciphr.*

I. 10. p. 38. ἁπαλὸν σκιρτῶντες ap. *Julian. Baf.* Ep. II. Pro ἤπια fuſpiceris νήπια legendum eſſe; ut eſt ap. *Secundum* Ep. I. Tom. III. p. 5. de Amoribus deorum arma geſtantibus, ὅπλα φέρουσι θεῶν νήπι' ἀγαλλόμενοι. Notandum, ap. *Urſinum* αὐτὸς et τερπόμενος legi.

¶. 198.] *V.* Cod. Vat. p. 379. In Planudea bis legitur, p. 56. et 340. St. 81. et 480. W. *Urſinus* p. 56. *Wolf.* p. 92. Conf. Epigr. inter ἀδέσπ. CCLXV. Fortaſſe hinc colorem duxit Auctor Epigr. inter Byzant. XXIII. In Veneris marinae ſtatuam, ad litus maris poſitam. — V. 2. ὀρῆν. Cod. ut dialecti ratio poſtulat. Vulgo ὁρᾶν. — V. 3. ναύτῃσι Cod. et Planud. loco pr. τελεῖ ed. Flor. et Ald. pr. Venus navigationis praeſes, unde ei templa et ſtatuas in litore ponebant. *Pauſan.* VII. 21. *Jani* ad Horat. I. Carm. III. 1. — V. 4. δειμαίνει ed. Flor. Aldina pr. Aſcenſ. δειμαίνῃ ceterae editt. et *Urſin.* Cogitabam olim:

— — ἀμφὶ δὲ πόντος

μειδιάει — — —

ut *Satyr. Th.* Ep. VI. γαληναίη δὲ θάλασσα μειδιάει. et *Lucretius* de Venere L. I. 6. *Te, dea, te fugiunt venti, te nubila coeli Adventumque tuum; tibi ſuaves daedala tellus Submittit flores, tibi rident aequora ponti.* Sed ne quid mutes, vetat *Antipater Sidonius*, qui hoc carmen expreſſit Ep. LIII. ubi Venus — πόντῳ γὰρ, ait, ἐπὶ πλατὺ δειμαίνοντι Χαίρω καὶ ναύταις εἰς ἐμὲ σωζομέναις. Argutatur, pro meo quidem ſenſu, *Leſſingius*, qui in praeclara diſputatione de Epigrammate Tom. I. p. 321. ex *Anytes* Epigr. manifeſtum eſſe ait, mari aeſtuante Veneris ſimulacrum in templi ſummitate fuiſſe expoſitum, ut nimirum undarum tumultus Veneris adſpectu leniretur. Multo minus probanda ſunt, quae hinc ad illuſtrandum *Muſaei* locum profert. — V. 4. λαμπρόν. Planud. loco pr.

VI. In Planud. p. 27. St. 42. W. ſine auctoris nomine proſtat. *Anytae* afferit Cod. Vat. p. 408. ſq. In

laurum umbrosam prope fontem. — V. 1. τῆςδε δάφνης. Vulgo. In Vat. ὑπὸ καλὰ δάφνας, unde suspicor, *Anyten* scripsisse:

Ἵζεο τᾶςδ' ὑπὸ καλὰ δάφνας εὐθαλέα φύλλα.

Nonnihil enim offendor vulgata: ἵζευ ἅπας. *Hermocreon* Ep. II. ἵζευ ὑπὸ σκιερὰν πλάτανον, ξένε, τάνδε παρέρπων. — V. 3. Agricolas inprimis alloquitur, et qui per aestum labores exercent. γυῖα ἀσθμαίνοντα, i. e. ἀσθμαίνων. Cf. Ep. III. 3. et Epigr. ἀδέσπ. CCLX. ἄμπαυσον μογεροῦ μαλθακὰ γυῖα πόνου, Ἠχί σε καὶ Ζεφύροιο τινασσομένη πίτυς αὔραις Θέλξει. *Marianus* Ep. III. ἄμπαυσον καμάτου γυῖα πολυπλανέος.

VII. In Planud. p. 336. St. 475. W. Ap. *Ursin.* p. 56. et *Wolfium* p. 94. In locum amoenum et subfrigidum. Simillimum est Ep. ἀδέσπ. CCLIX. Cum in hoc aliisque eiusdem argumenti carminibus, quae compares licet in ed. Steph. p. 335. sq., nunquam non diserta arboris cujusdam mentio fiat, hic quoque in eam suspicionem adducor, ut pro πέτραν legendum existimem πτελέαν. Quo facto contextus, ni fallor, nonnihil juvabitur;

Ξεῖν', ὑπὸ τὰν πτελέαν τετρυμένα γυῖ' ἀνάπαυσον·
ἀδύ τι ἐν χλωροῖς πνεῦμα θροεῖ πετάλοις.

Theocrit. Eid. I. 21. δεῦρ' ὑπὸ τὰν πτελέαν ἑσδώμεθα. quod expressit auctor Eidyllii inter Theocritea XX. 12. Eidyll. VII. 135. πολλαὶ δ' ἄμμιν ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο Αἴγειροι πτελέαι τε. *Aristaenet.* I. Ep. X. p. 25. μόνον δὲ φηγοῖς ὑποκαθήμενος ἢ πτελέαις ὡμίλει τοιάδε. Si quis tamen vulgatam defenderit, non admodum repugnaverim. — V. 2. τοι ἐν. Planud. Male, ut apparet ex comparatione *Theocriti* Eid. I. 1. 2. — τετρυμένα γυῖα. De operario domum redeunte *Apollon. Rhod.* L. I. 1174. αὐτοῦ δ' ἐν προμολῇ τετρυμένα γούνατ' ἔκαμψε Αὐσταλέος κονίῃσι. *Herodot.* VI. 12. οἱ Ἴωνες τετρυμένοι τε ταλαιπωρίῃσί τε καὶ ἡλίῳ.

VIII. Planud. p. 336. St. 476. W. Ap. *Urſin.* p. 57. *Wolf.* p. 94. In Panis tibia canentis ſignum, in loco ſolitario et agreſti collocatum. — V. 1. οἰόβατος idem quod οἰόπολος, i. e. ἔρημος. Eſt ex iis compoſitis, in quibus altera pars nihil fere ad ſenſum confert. ὑψίβατον τρίποδα pro ὑψηλὸν dixit *Sophocles* in Ajace 1404. Quare cum *Wolfio* οἰόβοτον legendum eſſe non puto. Idem δόνακα perperam interpretatur de arundine, lyrae chordis ſuppoſita. Dubitari non poteſt, quin *fiſtula* ſignificetur. Vide notata ad *Theocriti* Ep. II. ποιμένιον δόνακα vocat *Alcaeus Meſſ.* Ep. XII. νομίους *Antip. Sid.* Ep. XLVIII. Ab his longe diverſus δόναξ ὑπολύριος, de quo *Kuſterus* egit ad *Ariſtoph.* Ran. 235. Fefellit virum graece non valde doctum uſus verbi κρέκειν de tibiis uſurpati. *Ariſtoph.* in Avibus 682. ἀλλ' ὦ καλλιβόαν κρέκουσ' αὐλὸν φθέγμασιν ἠρινοῖς. *Suidas* v. κρέκουσα. αὐλοῦσα. κυρίως δὲ κρέκειν τὸ τὴν κιθάραν κρούειν. Hoc ipſum verbum κρούειν, quod de iis, qui citharam pulſant, proprie uſurpatur, ſatis frequenter ad tibicines translatum occurrit. Vide notata ad *Alcaeum Meſſen.* Ep. X. — V. 3. Hoc diſticho Pan reſpondet; in Analectis interlocutorum ſigna non appoſita ſunt. — V. 4. „εὔτοκοι στάχυες, *ariſtae, quae facilem partum foetis juvencis faciunt.* Lectionem hanc „habent duo codices Planudeae, quae ſi cui non placuerit, editorum lectionem aſſumat ἠϋκόμων." *Brunck.*

IX. Cod. Vat. p. 409. Planud. p. 342. St. 482. W. Ap. *Wolf.* p. 96. In Mercurium, prope hortum, in trivio, poſitum, non longe a litore. Mercurius hortorum cuſtos occurrit in Ep. *Leonidae Tar.* LVI. et inter ἀδέσπ. CCXXXV. Eſt *Hermocreontis* Ep. in Mercurium ſub platano collocatum, ἀγροῦ καρποτόκου ῥύτορα καὶ κτεάνων. — II. 199.] V. 4. Vulgo legitur: εὐκραεῖ κράνᾳ, in quo haeſit *Anonymus* Biblioth. Bodlej. qui ψυχρὸν δ' εὐκραὴς κράνα ὕδωρ προχέει. Sed ὕδωρ ad ψυχρὸν intelligi debet. Noſtra lectio fluxit ex Cod. Vat. qui ἀκραὴς

praebet. ἀχραὲς ὕδωρ, *aqua pura et limpida;* idem quod ἄχραντον.

X. Cod. Vat. p. 478. Edidit *Olearius* in Differt. p. 11. *Wolf.* p. 114. cum lemmate: εἰς τράγον χαλκοῦν. Dubito, an recte. — V. 1. Cur, quaeso, hircus Βρομίου τράγος vocatur, qui Baccho infestus est, et ad ejus aras mactatur? Nam quod Bacchus in illa deorum fuga, quam Typhoeus fecit, in capro latuit (*Ovid.* Metam. V. 329.), ad hunc locum nihil facit. — ὡς ἀγερώχως. *Philostrat.* Icon. I. IX. p. 777. pictor capras ὑποσκιρτώσας καὶ ἀγερώχους γέγραφεν. Idem II. Icon. XI. p. 828. Pana nobis fingit ἀναθρώσκοντα κατὰ τοὺς ἀγερώχους τῶν τράγων. — V. 3. in Cod. Vat. ὅτι οὐ θάμ' habetur; quod *Olearius* sic immutavit: κυδιόοντ' ὅτι οὖ θάμ' ἐν οὔρεσιν ἀμφὶ περ εἶδε. Pessime. Hanc tamen lectionem *Wolfius* in contextu exhibere non dubitavit. Jam vide, quam eleganter, quamque vere *Brunckius* hunc vers. emendaverit. Junge: ὅτι Ναΐς οἱ θαμὰ ἔδεκτο βόστρυχον ἀμφὶ παρῇδα. Venus ex undis emergens οὕτω που κατὰ λευκὰ παρήϊα χερσὶν ἑλοῦσα βόστρυχον apud *Democrit.* T. II. p. 260. Gemmam, ubi Faunus hircum barba tenet, vide ap. *Leonard. Agostin.* nr. 176. — V. 4. εἰς Cod.

XI. In Planud. p. 266. St. 383. W. *Ursin.* p. 58. *Wolf.* p. 104. In gallum gallinaceum, cui fur guttur fregerat. Prius distichon *Suidas* laudat in ἐρέσσων, alterum in ῥίμφα et σίνις. — V. 1. πυκιναῖς πτερύγ. Ita dictum, ut πολλαῖς χερσὶ ap. *Callim.* H. in Dian. 27. Vide not. ad *Mnasalc.* Ep. XIII. Ductum ex *Homer.* Il. λ. 455. οἰωνοὶ — περὶ πτερὰ πυκνὰ βαλόντες. quae similibus locis allatis illustrat *Toup.* in Epist. crit. p. 95. — ἐρέσσων. *Euripid.* Iphig. T. 289. ἡ δὲ — πτεροῖς ἐρέσσει. Ion. 161. ἄλλος ἐρέσσει κύκνος. *Aeschylus* in Agam. 52. πτερύγων ἐρετμοῖσιν ἐρεσσόμενοι. — V. 2. ὄρθιος. *Ursin.* — V. 3. σίνις. κλέπτης. κακοῦργος. λῃστής. *Hesych.* *Suidas* pro nomine proprio furis habuit. De quavis noxa usurpari docuit

Spanhem. ad *Callim.* H. in Apoll. 92. cui aſſentitur *Valck.* ad Hipp. p. 268. C. D.

XII. Cod. Vat. p. 239. ex quo illud edidit *Zenobetti* ad Meleagri Eid. p. 10. *Kuſter.* ad *Suid.* qui v. ποιφύσσω ſecundum diſtichon excitat. *Wolf.* p. 110. *Reiske* in Anthol. p. 77. nr. 575. In delphinum, quem unda maris in arenam detulerat. — V. 1. »πελάγεσσιν. »Haec eſt codicis ſcriptura, quam vix puto veram eſſe. »Suſpicor, a poëtria ſcriptum fuiſſe πλωτῆσι πτερύγεσσι, »quod ex *Homero* petitum Il. β. 462. Pinnis exſultat »delphinus et ſe oblectat, quando ludibundus caput »ſupra fluctus erigit et ſaltu ex unda prorumpit.« *Brunck.* Mihi in mentem venerat:

οὐκέτι δὴ πλωτοῖς ἀναπαλλόμενος πελάγεσσιν.

non amplius in undis ſubſiliens. *Archias*, qui hoc Epigr. expreſſit, XXX. οὐκέτι παφλάζοντα διαΐσσων βυθὸν ἅλμης — ὑγρὸν ἀναῤῥίψεις ἅλμα παρὰ σκαφίσιν. *Arion* in Hymno v. 7. δελφῖνες — ἐλαφρὰ ἀναπαλλόμενοι. *Oppian.* Hal. L. II. 544. piſces ὑποπτήσσουσιν ἄνακτας (delphini) τηλόθεν ἅλματα δεινὰ καὶ ἄσθματα φυσιόωντος. Ib. 589. ἅλμης ἀφρὸν ὑπερθρώσκων ἀναπάλλεται. — V. 3. περὶ σκαλμοῖσι Cod. ut edidit *Kuſter.* περὶ σκαλμοῖο *Zenobetti.* Noſtrum *Reiskii* acumini debetur. *Suidas* παρὰ σκαρθμοῖσι. Junge: παρὰ χείλη νεώς. *ad navis marginem.* χεῖλος de cujusvis rei ora et extremitate uſurpatum exemplis illuſtrat *Mollius* ad Long. p. 14. *Schwebel.* ad Moſchi Eid. p. 139. — V. 3. ποιφύσσω Cod. ſuperſcripto ν. unde in apogr. Lipſ. ποιφύσσων. Cod. lectionem habet *Suidas*, hac interpretatione adjecta: σφοδρῶς καὶ μετὰ ἤχου τὴν πνοὴν ἐκπέμπω. Quod huic loco optime convenit. *Euphorion* in *Schol.* ad Nicandri Ther. p. 13. Ζεφύρου μέγα ποιφύξαντος. Aliam explicationem *Kuſterus* dedit, ſed eam contortam, quam repetere piget. *Reiskius*, qui in hoc verbo verum vidit, mox τἀμᾷ προτομᾷ perperam interpretatur: *meis me oblectans faucibus*;

cum amplecti debuisset *Kusteri* sententiam, qui haec verba de delphini effigie, in puppi navis expressa, docte explicuit. Ejusmodi effigies πρετομαὶ appellabantur. Vide *Salmas.* ad Solin. p. 402. sqq. Praeter aliorum autem animalium species delphini praecipue imago in hunc usum adhibebatur. — V. 6. ῥαθινάν. Vir doctus in schedis *Dorvill.* conjecit κεῖμαι δ' ἐν ῥαχίᾳ τάνδε π. ἠ. Parum feliciter. Vulgatae lectioni patronus exstitit *Reiske*, qui rasilem ripam, sive ripam, quae ab alluentibus undis raditur, vel denique facile percellendam interpretatur. Dum quis probabiliora attulerit, scribendum existimo:

κεῖμαι δὲ ῥαντὰν τάνδε παρ' ἠιόνα.

Syllabam brevem produci ante ρ, satis constat. Vide *Brunck.* ad *Aeschyli* Prom. 1031. et ad Hippol. 462. *Brunckius* in Lectt. p. 148. corrigit κροκαλὰν ἠιόνα, collato *Tullii Laur.* Ep. II. ἔβρασε δ' εἰς κροκαλῆν τάνδε παρ' ἠιόνα.

XIII. Cod. Vat. p. 321. Edidit *Olearius* in Dissert. p. 10. et ex eo *Wolf.* p. 114. *Reiskius* inter Jensiana nr. 682. p. 125. In Proarchum, qui pro patria fortiter pugnans perierat. Prius distichon *Brunckius*, membranarum fide neglecta, audacter immutavit. Codex sic habet: Ἥβα μέν σε Πρόαρχε ἔσαν παίδων τότε ματρὸς Φειδία — et sic *Jensius.* Hos versus *Heringa* Obss. p. 263. in hunc modum emendavit: ἥβα μὲν σὺ, Πρόαρχ', ἧς ἀντιάων, ὅτε ματρὶ Φειδιμάδι ὄν. ut nomen matris sit *Phidias.* Recte doctissimus auctor huic suae conjecturae parum fidit. Paulo melior est ea, quam *Brunckius* in contextum recepit, cujus auctor est *Olearius.* Sed primum violenta est medicina; deinde cum Proarchus in pugna perierit, poëta vix dicere potuit, eum periisse ἐν ἥβᾳ παίδων. Equidem codicis lectioni inhaerens, correxerim:

ἦ ῥα μένος σε, Πρόαρχ', ὄλεσ' ἐν δαῒ, δῶμά τε ματρὸς
Φαίδρας ἐν δνοφερῷ πένθει ἔθου φθίμενος.

Virtus tua te perdidit, et moriens matris tuae Phaedrae domum triſtitia et luctu oppleviſti. Prius hemiſtichium, quod unius literae additione reſtituimus, ductum ex Andromaches ad Hectorem oratione Il. ζ. 407. δαιμόνιε, φθίσει σε τὸ σὸν μένος. *Anacreon* Ep. LXXXII. Καί σε, Κλεηνορίδη, πόθος ὤλεσε πατρίδος αἴης. *Simonides* Ep. XCVI. αἰδὼς καὶ Κλεόδαμον — ἤγαγεν εἰς θάνατον. Deinde quantillum interſit inter ΕΕΣΑΝΠΑΙΔΩΝΑΤΕ et ΟΛΕϹΕΝ ΔΑΙΔΩΜΑΤΕ, in oculos incurrit. — De nomine matris, utrum Φαῖδρα fuerit an aliud, cum nemine disputaverim.

¶. 200.] *XIV.* „Plinii error, T. II. p. 651. quo „Myronem puellam in Myronem ſtatuarium mutavit, „et artifici huic opus, cicadae ſcilicet et locuſtae monu„mentum, quod fecit nunquam, attribuit, jam a viris „doctis notatus. Sed absque judicio iidem ex hoc Plinii „loco Erinnes eſſe volunt hoc Epigramma, quod Any„tae diſerte tribuunt membranae veteres. Quidni illi „etiam adſcribunt Argentarii Ep. XXIX. quod ex hoc, „aut alio vetuſtiori in idem argumentum expreſſum eſt? „Si in hoc etiam aliquid luſit Erinne, deperditum eſt „illius carmen.“ *Brunck.* In Cod. Vat. p. 239. lemma eſt: Ἀνύτης, οἱ δὲ Λεωνίδα. ut etiam in Planud. p. 265. St. 382. W. *Wolfius* inter Erinnae carmina exhibuit. Locus *Plinii*, quem *Brunckii* nota reſpicit, eſt L. XXXIV. 19. 3. *Myronem – feciſſe et cicadae monumentum ac locuſtae, carminibus ſuis Erinna ſignificavit.* — V. 1 – 3. *Suidas* excitavit in δρυοκοίτᾳ, qui τῇ et κόρῃ habet. Cod. Vat. a pr. man. δρυοκοίτῳ. — ἀηδόνι. Hinc fortaſſe Auctor Epigr. inter ἀδέσπ. 416. τέττιγα – τὴν Νυμφέων παροδῖτιν ἀηδόνα.

XV. Cod. Vat. p. 237. εἰς ἵππον πολεμιστήριον Δάμιδος. Planud. p. 205. St. 298. W. εἰς Μενεδαΐου τάφον. Prius diſtichon habet *Suidas* in δαφοινόν· et iterum v. Μενεδάϊος ἵππος. Alterum v. τάλαρος ſive potius ταλαύρινος, quae vox omiſſa eſt a librariis. Pro nomine proprio equi

v. Μενεδαίου accipiendum esse, putant Planudeae interpretes, et *Ursin.* p. 58. probante *Brunckio.* Viri Spartani nomen Μενεδάϊος habet *Thucyd.* p. 228. 56. In Planud. male εἵσατο et ἵππω. Hoc *Scaliger* in ἵππω, dorica terminatione, mutandum censebat. *Suidas* loco pr. σῶμα τῇδε φθιμένου Μενεδίου ε. loco altero sic, ut in Cod. Vat. est, nisi quod σῶμα legit. Hoc depravatum ex σῆμα. Facit huc *Diodor. Sic.* T. I. p. 607. 70. ubi Agrigentinorum luxuriam manifestam esse ait, cum in aliis rebus, tum ἐν τῇ πολυτελείᾳ τῶν μνημείων, ἅτινα μὲν ἀθληταῖς ἵπποις κατεσκεύασαν, τινὰ δὲ καὶ τοῖς παρθένων καὶ παίδων ἐν οἴκῳ τρεφομένοις ὀρνιθαρίοις. — V. 2. Cod. δαφοινόν. — V. 4. Cod. Vat. ζέσσ' a pr. man. nec aliter duo regii Planud. *Suid.* et *Ursin.* *Sanguis ebullivit.* Cf. *Dorvill.* ad Charit. p. 56. sq. In tribus Aldin. et Ascens. etiam ζέσσ'. — Pro ἔδευσε Cod. ἔδυσε. Sed quid est, quod *Anyte* terram equi sanguine humectatam ἀργαλέαν vocet? Apud *Suid.* ἀργυρέαν legitur; quae depravatae lectionis nova est depravatio. Comparantibus *Euripidis* Phoen. 1163. ξηρὰν δ' ἔδευον γαῖαν αἵματος ῥοαῖς, recte emendasse videbor:

ἐπὶ δ' αὐαλέαν βῶλον ἔδευσε φόνῳ.

Fortasse etiam ap. *Damagetam* Ep. IX. legendum:

θερμὸν ἀνὰ ξηρὴν αἷμα χέαντα κόνιν.

ubi vulgo ξείνην est. Quamvis in hoc loco vulgatam facile tuearis.

XVI. Cod. Vat. p. 309. Ἀνύτης μελοποιοῦ εἰς κόρην τινὰ παρθένον τελευτήσασαν. In Planud. p. 263. St. 379. W. sine auctoris nomine prostat. In statuam puellae ante nuptias defunctae. — V. 2. μαρμαρίναν. Planud. In Cod. Vat. non, ut *Dorvill.* ait ad Charit. p. 410. μαρμαρέα, sed μαρμαρίνῳ legitur. — V. 3. ἔχουσαν. Planud. Vat. μέτρον τεόν. *ejusdem staturae et pulcritudinis.* εἰκόνα ἰσομέτρητον vocat *Plato* in Phaedr. p. 235. E. *statuas iconicas*

Plin.

Plin. XXXIV. 9. ubi vide *Harduin.* T. II. p. 642. — V. 4. „Nomen puellae eſt in libris editis Θεραιποτὶς, „quod a graecorum nominum compoſitione alieniſſi- „mum. Ideo Salmaſii emendationem recepi.“ *Brunck.* Θεραίποτι· φθέγκτα — Planud. et Cod. Vat.

XVII. Cod. Vat. p. 285. Ἀνύτης Μιτυλαναίας εἰς τὰς γ παρθένους Μιλησίας τὰς ὑπὸ Γαλατῶν βιασθείσας. Planud. p. 263. St. 379. W. ſine auctoris nomine. Ex *Olearii* Diſſert. p. 10. repetivit *Wolf.* p. 112. Facinoris, quod hoc carmine celebratur, mentio fit ap. *Hieronymum* L. I. adverſ. Jovian. p. 186. *Quis valeat ſilentio praeterire ſeptem Mileſias virgines, quae, Gallorum impetu cuncta vaſtante, ne quid indecens ab hoſtibus ſustinerent, turpitudinem morte fugerunt.* Ceterum haec Gallorum in Aſiam incurſio inter praecipua fabularum Mileſiacarum argumenta fuiſſe videtur. Cf. *Parthen.* Erot. c. VIII. — V. 1. τῶν ἀθεμίστων τὴν ἄνομον γαλατῶν Planud. nec aliter Vat. niſi quod τὰν ἀ. γαλάταν praebet. Eleganter haec correxit *Brunckius*; membranarum tamen lectionis veſtigia eo ducunt, ut ſcriptum fuiſſe putes:

τὰν ἀθεμίστων,
τὰν ἀνόμων Γαλατᾶν ὕβριν ἀναινόμεναι.

Quod non ſine gravitate eſt. — V. 3. ἅς ὁ βιαστὸς Plan. ὁ βίατος Vat. Hoc gloſſator in marg. interpretatur ἀντὶ τοῦ βιαιότατος· cujus explicationis apud ipſum ſit fides. In Aldin. ſec. ὧν ὁ βιαστὸς, ubi *Scalig.* correxit: ἅς ὁ βιαστής. Quod Brunckiana lectione non deterius. — V. 5. Puellae, quas loquentes inducit *Anyte*, manum ſibi intulerant, ut Gallorum libidini ſe ſubducerent. In αἷμα haereo, quod *congreſſum* interpretatur *Brodaeus*, ſine auctoritate. Pro γένος nonnunquam ponitur; ſed haec ſignificatio ab hoc loco aliena eſt. Quare vide, an ſcribendum ſit:

οὐ γὰρ ἐμείναμεν ἅμμα τὸ δυσσεβὲς — —

scelestum conjugii vinculum; cum iis nimirum, qui earum civitatem expugnaverant, parentes occiderant etc. Conf. *Herodot*. I. 146. p. 72. *Antipater Sidon*. Ep. LXXXV. ὁ πρὶν ἄθικτα λύσας ἅμματα παρθενίας. Nonnunquam ἅμμα pro μίτρη ponitur. Vide *Spanhem*. ad *Callim*. H. in Jov. 21. — Mox Cod. οὐδ' Ὑμεναίου νυμφίον. In marg. ὑμέναιον νυμφίον. Prius est in Planud. ubi *Scaliger* recte emendavit ὑμέναιεν νυμφίον. Conf. not. ad *Meleagr*. Ep. CXXV. 1.

XVIII. Cod. Vat. p. 309. Planud. p. 288[a]. St. 416. W. Ap. *Ursin*. p. 58. *Wolf*. p. 102. Vix integrum carmen. Comparandum *Simmiae* Ep. III. p. 204. *Aeschyl*. Agam. 1565. θυγάτηρ — Πατέρ' ἀντιάσασα — περὶ χεῖρα βαλοῦσα φιλήσῃ. — V. 1. δὴ om. Vat. — ¶. 201.] V. 3. μέλας. Planud. et Vat. a man. pr. μέλαν ὄμμα ne de colore accipias; est oculus tenebris obductus, ut morientis. — καλύπτει θάνατος. Homericum Il. ε. 553. τὼ δ' αὖθι τέλος θανάτοιο κάλυψεν.

XIX. Cod. Vat. p. 257. in marg. et ibid. in contextu p. 284. Planud. p. 288[a]. St. 416. W. Apud *Wolf*. p. 102. In puellam parentibus immatura morte ereptam. Hoc tetrastichon *Huetius* p. 28. jungendum putabat cum Epigr. *Persae* VI. quod in Planudea sequitur, et utrumque *Persae* tribuebat. Junctim haec exhibuit, ut *Anytes*, *Ursinus* p. 58. Non persuadet. Utrumque est integrum. — V. 1. σήματι Cod. Vat. In fine vers. κλεινὰ Planud. et sq. versu ὠκύμορον. Hoc etiam Vat. habet loco sec. — ψυχὰν ἀγκαλέουσα. De ψυχαγωγίᾳ accipit *Wolfius*. Perperam. Moris erat, mortui nomen repetita voce pronuntiare, ut, si fieri posset, vocantium voce audita, in vitam rediret. Hoc erat *conclamare*. Odyss. ι. 65. πρίν τινα τῶν δειλῶν ἑτάρων τρὶς ἕκαστον ἀῦσαι. *Virgil*. Aen. III. 68. *Animamque sepulcro Condimus et magna supremum voce ciemus*. unde *Auson*. in Praef. Parent. 10. *Voce ciere animas funeris instar habet*.

XX. Cod. Vat. p. 242. Ἀντιπάτρου. Quod ignoravit *Brunckius*, qui carmina aſſignare ſolet auctoribus, quos Vat. indicat. Planud. p. 202. St. 295. W. *Anytae* tribuit. Eſt in Amyntorem, Philippi filium, qui ſocium in pugna defendens, ipſe perierat. *Reisk.* in Notitia Poët. p. 193. de Amynta, Alexandri avo, cogitabat, non tamen diſſimulans difficultates, quibus haec interpretatio premitur. Non recte faciunt, qui ubique in his Epigrammatis illuſtres et magni nominis viros quaerunt. — V. 2. σιδηρείης Cod. et Planud. *Brodaeus* et *Opſop.* interpretantur, quaſi σιδηρείης legerint. Male. *Hegeſippus* Ep. III. σιδαρείου ἐκ πολέμοιο. — μάχης. Plan. et Vat. a pr. man. — V. 4. ἀμφοτέραν ed. Flor. Ald. pr. et Aſcenſ. idque *Urſinus* ſecutus eſt p. 57. ἀμφ' ἑτάραν. duae Aldin. et *Suid.* in ἴτυς T. II. p. 159. Noſtrum eſt in Vat.

XXI. In Planud. p. 236. St. 342. W. ἄδηλον eſt. *Anytae* aſſerit Cod. Vat. p. 292. In ſervi tumulum. Nomen Μάνης ſervis proprium. Sententia eſt, ut ap. *Lucret.* III. 1047. *Scipiades – Oſſa dedit terrae, proinde ac famul infimus eſſet*, qui hoc *Ennio* debuit; et apud *M. Antonin.* L. VI. 24. p. 184. Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν καὶ ὀρεοκόμος αὐτοῦ ἀποθανόντες εἰς ταὐτὸ κατέστησαν. ubi vide *Gatacker.* qui etiam in Miſcell. Adv. Poſth. c. XXXV. p. 790. Epigramma noſtrum excitavit.

XXII. Cod. Vat. p. 185. Planud. p. 263. St. 379. W. neglecto doriſmo. In Antibiam puellam, quae a multis procis expetita, ante nuptias obierat. — V. 3. πινυτῆτος ἀγακλέος. Planud. et *Wolf.* p. 100. *Urſinus* πινυτῆς ἀγακλέος corr. — V. 4. ἐκύλισε. Plan. *Mors omnium ſpes evertit.* *Hegeſipp.* Ep. VI. οἵ ποτε νῆ' ἐκύλισσαν. *Philippus* Ep. LXII. θηρὸς τὴν τόσσην ἐξεκύλισσε βίην.

XXIII. „Exſtat apud *Pollucem* V. p. 502. cujus „haec ſunt verba: Καὶ γὰρ ἡ Τεγεᾶτις Ἀνύτη Λοκρίδα δόξης „ἐμπέπληκεν, ἐφ' ἧς τῷ τάφῳ φέρουσ' ἐπέγραψεν· ὤλεο δήποτε.

„καὶ πολύῤῥιζον παρὰ θάμνον. Metro fulcrum inseruit „Salmasius σύ. In Juntina legitur καὶ ἀπολύριζον. In veteri „Cod. scriptum μαῖα πολύῤῥιζον. Scribendum Μαῖρα πολύῤ-„ῥιζον seu potius veteri more πολύριζον. Μαῖρα canis no-„men proprium. *Hesychius*: Μαῖρα. κύων. τὸ ἄστρον. Ubi „vide Intpp. et praesertim *Munkerum* ad Hygin. p. 234. „not. 2. edit. in 4to. Nihil verius hac emendatione, „quae *Schneideri* mei sagacitatis specimen esto, cui de-„betur. Λοκρὶ autem in versu 2. scribendum. Non est „enim, ut male accepit Pollux, canis proprium nomen, „sed gentile: ipse capitis initio: γενναῖαι κύνες Λακωνικαὶ, „— Λοκρίδες. *Oppianus*, ubi de canum generibus agit: „Λοκροὶ, χαροποί τε Μολοσσοί. Totum distichon itaque sic „scribendum:

„ὤλεο δήποτε, Μαῖρα, πολύριζον παρὰ θάμνον,
„Λοκρὶ, φιλοφθόγγων ὠκυτάτη σκυλάκων.“

Brunck. ὠκυτάτων vulgo. — V. 4. In vett. editt. τὴν ἀμείλικτον. Canis, cujus sepulcro haec inscripta fuerunt, viperae morsu perierat.

MYRUS BYZANTINAE
RELIQUIAE.

¶. 202.] *I.* Vat. Cod. p. 162. unde edidit *Olearius* in Diss. et hinc *Wolf.* p. 24. *Reisk.* in Anthol. p. 9. nr. 415. In uvam Veneri dedicatam. — V. 1. ὑπὸ παστάδα. Vide not. ad *Persae* Ep. II. — τᾶς 'Αφρ. Schedae Lacroz. — V. 2. Διονύσου. *Wolf.* et *Reisk.* σταγῶνι Cod. — V. 3. μάτηρ. *Martial.* XIII. Ep. 46. *Vilia maternis fueramus praecoqua matris.* Etiam ap. pedestres scriptores arbores, respectu fructuum, *matres* vocantur. Exempla collegit *Gataker.* de Stilo N. T. p. 104.

II. Cod. Vat. p. 174. Planud. p. 411. St. 547. W. unde *Urſinus* p. 42. et *Wolf.* p. 30. Nymphas precatur, ut Cleonymo faveant, qui ipſis ſimulacra ſub pinu ponenda curaverit. Latinam hujus carminis interpretationem habemus in Anth. Lat. V. 215. utrum veteris an recentioris poëtae, non conſtat. Imitatus eſt *Hermocreon* Ep. I. T. II. p. 252. — V. 1. Hamadryades vocantur ποταμοῦ κόραι, propter arbores ad fluminis ripam conſitas et ab ejus aqua nutritas. — V. 2. ἀμβρόσια Planud. et Cod. Vat. quod cum frigeat et librario de metro male ſollicito deberi videatur, *Toup.* in Em. ad Suid. p. 156. ἀμβρόσια ſcripſit. Pro ῥοδέοις *Wakefield* in Silva crit. T. III. p. 12. ῥαδινοῖς conjicit, quod et ipſum elegans, ſed codd. lectioni non praeferendum. ῥοδόσφυροι χάριτες dixit *Himerius* Orat. I. 19. p. 360. quas *Sappho* ῥοδοπήχεας vocavit. — V. 4. cum parte tertii laudat *Suidas* in εἴσατο T. II. p. 32.

III. Servavit *Athen.* L. XI. p. 490. E. unde *Wolf.* p. 28. *Euſtath.* qui *Athenaeum* compilavit, quaedam ex hoc fragmento laudat ad Il. ω. p. 1484. 48. Idem excitavit verſ. 9. et 10. ad Od. μ. p. 475. 13. ubi palumbes commemorantur ταὶ ἀμβροσίην Διὶ πατρὶ φέρουσαι. *Myro* eas hujus officii cauſa a Jove inter aſtra relatas Pleiadasque appellatas eſſe ait. Vulgo Pleiadum originem longe aliter referunt *Eratoſth.* Cataſt. c. XXIII. *Schol. Theonis* in Arat. Phaen. 254. et *Schol. Homer.* Il. σ. 486. Noſtram fabulam reſpexit *Plutarch.* in Conviv. VII. Sap. T. II. p. 156. F. εἰ τὴν ἀμβροσίαν τῷ Διὶ πελειάδες τινὲς κομίζουσιν — τὰς Πλαγκτὰς ὑπερπετόμεναι μόλις καὶ χαλεπῶς. — V. 3. ἄντρῳ. De Jove in antro montis Idae nutrito omnia nota. Vide *Barth.* ad *Claudian.* in IV. Conſ. Honorii 197. p. 603. — Quae illa petra ſit, unde v. 5. aquila nectar afferre dicitur, equidem ignoro. Suſpicari poſſis ἐκ πηγῆς. Sed in hac fabulae obſcuritate omnis conjectura lubrica. — V. 6. πετῶν ap. *Athen.* et

Urfin. Nec *Scaliger* quidquam mutavit, qui totum hoc fragmentum laudat ad *Manil.* L. I. p. 25. ποτὸν debetur *Camerario.* — V. 7. τὸ καὶ legit *Euftath.* et per διὸ interpretatur. — νικήσας. Jovi victoriam de Titanibus portenderat aquila, fecundum ea, quae *Hygin.* Poët. Aftron. XVI. ex *Aglaofthene* narrat, qui Naxica fcripfit: *Jovem Cretae furreptum, Naxum delatum et ibi effe nutritum: qui poftquam pervenerit ad virilem aetatem, et voluerit bello laceffere Titanas, facrificanti ei aquilam aufpicatam: quo aufpicio ufum effe, et eam inter aftra collocaffe.* — ¶. 203.] V. 9. Ζεὺς τρέφωσι κτλ. *Euftath.*

MENANDRI EPIGRAMMA.

Cod. Vat. p. 218. Anthol. Plan. p. 197. St. 287. W. — V. 2. Cod. vitiofe ῥύσατ' ὃ δ' ἀ. *Lucretius* L. III. 14. de Epicuro: *Nam fimul ac ratio tua coepit vociferari, - Diffugiunt animi terrores: moenia mundi Difcedunt.*

Finis Partis prioris Voluminis primi.

Digitized by Google

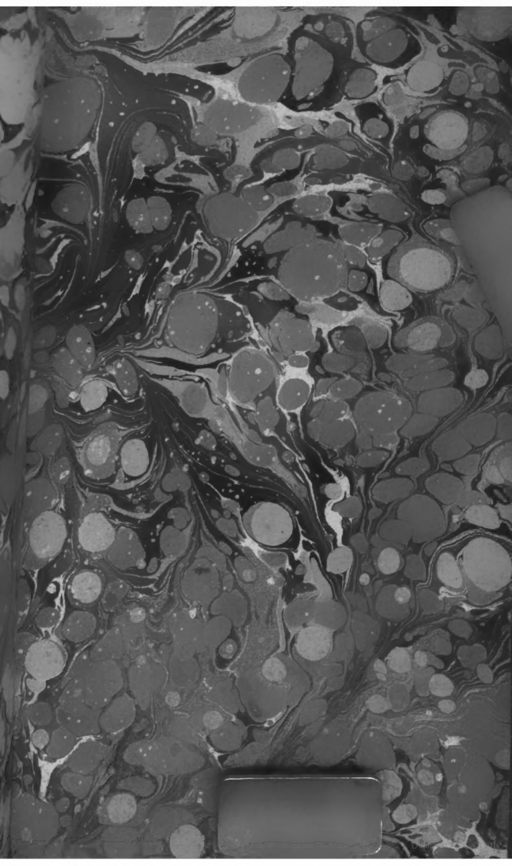

image
not
available